ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΙΩΝΙΑ.

ARSENII VIOLETUM

EX CODD. MSS.

NUNC PRIMUM EDIDIT, ANIMADVERSIONIBUS INSTRUXIT ET ALIA QUAEDAM INEDITA ADJECIT

CHRISTIANUS WALZ,

PH. DR. REGII SEMINARII TUBINGENSIS REPETENS.

STUTTGARTIAE,

IN LIBRARIA LOEFLUNDIANA.

MDCCCXXXII.

Amicis candidissimis

CHRISTOPHORO EBERHARDO FINKH

LUDOVICO DE SINNER

CHRISTOPHORO FRIDERICO STAELIN

HENRICO STIRM

libellum hunc

pro amicitiae suae tessera

D. D. D.

CHRISTIANUS WALZ.

PRAEFATIO.

De Arsenii violeto, hucusque inedito, magnam exspectationem movit Wyttenbachius, cum annuntiatione editionis, a Christiano Frid. Matthaei, Professore Moscovensi, praeparatae, in bibliotheca critica Vol. II. P. I. p. 126. facta, tum gravissimo judicio, quod in praefatione ad Plutarchum Tom. I. p. XLI. his verbis tulit: „Collectio illa exempli Moscovensis quantivis est pretii, quippe quae multa habet nova, nec aliunde cognita, sive illa ex pleniore, quam nunc fertur, Stobaeo, sive ex aliis perditis libris ducta: quod equidem affirmare haud dubito, qui ejus apographum ipse tractavi [1], ex eoque excerpta servavi.“ Quod quidem summi viri judicium eo magis apud me valuit, quo severiori examini idem similis argumenti librum, Eudociae violetum dico, in bibliotheca critica subjecerat. Itaque quum his quatuor abhinc annis, anno 1828 Dresdae versarer, admonitus ab amicissimo Bar-

1) Matthaei apographum suum cum Ruhnkenio communicavit, isque inspiciendum dedit Wyttenbachio, Wyttenbachius excerpta sua transmisit ad Gaisfordium, vide Praefat. Stobaei p. IX.

dili, apographum codicis Moscovensis, a Christiano Fr. Matthaei a. 1779 confectum, quod in illa bibliotheca adservatur, inspexi, et liberalissime permittente Eberto, bibliothecae praefecto illustrissimo, descripsi. Alius violeti codex [2] exstat in bibliotheca Mediceo-Laurentiana, a Moscovensi ita diversus, ut propriam recensionem continere videatur. Est enim multo locupletior, plurima in ordinem a Moscovensi diversum redacta exhibet, et praeter proverbia, sententias et apophthegmata, quae ei cum illo communia sunt, quartam partem, historias mythicas, continet, contra sententias e sanctis patribus petitas, quas Moscovensis habet, plerumque omittit.

Nostrum jam est, ut, quid de indole libri compertum nobis sit, diligentius exponamus.

Michaël Apostolius, Byzantinus, medio seculo decimo quinto clarus, Caspari, Osmi in Hispania episcopo, *παροιμιῶν συναγωγὴν* compositurum se pollicitus est. Quo consilio cum veteres auctores perlegeret, simul ad sententias et apophthegmata virorum sapientium animum advertit, totumque opus, hoc modo adornatum, *ἰωνιὰν* appellavit [3]. Proverbiorum collectionem postquam ad finem perduxerat, Caspari tradidit, reliqua se-

2) Apographum, in vita Reiskii p. 172. memoratum ubinam existat, et utrum violetum integrum, an apophthegmata sola contineat, videant, qui possunt.

3) Vide praefationem Arsenii, coll. Fabricio Bibl. Gr. Vol. V. p. 110. ed. Harl.

cundis curis castiganda in aliud tempus rejecit. Super his quum morte abreptus esset, Arsenius, filius ejus, Monembasiae, quae hodie Napoli di Malvasia vocatur, archiepiscopus, paternae eruditionis haeres, ἰωνιὰν plurimis a se proverbiis auctam, Leoni decimo Pontifici Maximo dedicatam, Romam transmisit, et aliquanto post eam partem, quae apophthegmata continebat, eidem Leoni dedicatam, typis imprimendam curavit [4], proverbiis quibusdam et sententias huc illuc immixtis. Apostolii adagiorum epitomen graece edidit Hervagius Basileae a. 1538. 8., plenam collectionem, latine versam et annotationibus illustratam, Petr. Pantinus Lugd. Bat. 1619. 4.

Jam, quaenam inter has duas violeti partes editas et violetum ineditum ratio intercedat, facilius erit explicatu.

Proverbia quidem maxima ex parte eadem sunt, quae in Apostolii edito libro, sed dimidiam fere partem Arsenius omisit, alia in brevius contraxit, alia amplificavit, alia de suo adjecit, quamquam discrimine inter proverbia et sententias minus severe observato. Sententiae fere omnes ex Stobaei florilegio, nonnullae ex Clemente Alexandrino aliisque scriptoribus sanctis petitae sunt: quod vero de pleniore Stobaeo co-

4) Praeclara dicta philosophorum, imperatorum et poëtarum, ab Arsenio archiepiscopo Monembasiae collecta, sine loco et anno: 8. min. Vide Ebert. lex. bibliogr. nr. 1253.

gitavit Wyttenbachius, id quidem ad S. Maximi vel Antonii Melissae locos communes referre malim; nam hos fontes adiisse Arsenium liquet ex Pantelii in Cynaegirum et Callimachum, Atheniensium in pugna Marathonia duces, versibus, qui in violeto p. 214., in Maximi locis commun. T. II. p. 543. ed. Combefis. leguntur [5]. Apophthegmata, quorum multa ex Diogene Laërtio et Plutarcho hausta sunt, in libello impresso numerosiora sunt, quam in violeti codicibus, ex qua re ipsa apophthegmata post violetum Leoni X. traditum impressa esse conjeci. Sed codices etiam multa continent, quae desiderantur in impresso libello, ita ut difficile sit intellectu, cur Arsenius in secunda eaque pleniore violeti recensione, quam in codice Mediceo contineri censeo, quaedam omiserit, quae receperat in primam codicis Moscovensis, et in imprimenda apophthegmatum collectione non pauca, quae in violeto conscripta erant, ejecerit.

Quae cum ita sint, in violeto edendo hanc secutus sum rationem. Sententias, cum ad Stobaeum aditus cuique pateat, et lectionis varietas, ut in codicibus recentissimis levissima et plerumque mendosa, a Wyttenbachio cum Gaisfordio, quamquam minus accurate, in Stobaei usum communicata sit, omisi [6]. Apophthegmata lectu

5) Vide Fabric. Bibl. Gr. Vol. IX. p. 662. ed. Harl.
6) Si quis vero hujus generis inedita desideret, ad-

jucundissima, quum multa contineant, quae nusquam alibi inveni, et exemplaria impressa non minus rara sint, quam codices, omnia, quaecunque seu collectio impressa seu codices suggererent, recepi; ita quidem, ut ea, quae collectioni impressae propria essent, asterisco, seu nominibus, seu singulis apophthegmatibus praefixo, notarem; alia quaedam in codicibus Vaticanis 151 et 711 inventa notis inserui, aliam collectionem minorem ex codice Monacensi 8. ad calcem libri subjeci; quae vero in codice Farnesino I. E. 48. continentur *ἀποφθέγματα ἔξωθεν σοφῶν*, eorum, cum ad unum omnia ex Diogene Laërtio descripta esse viderem, in Aristippo tantum p. 111. sqq. quasi speciminis loco rationem habui. Praecipuam vero curam proverbiis impendi. Saepe enim miratus, quin indignatus sum, nostra aetate, qua tot alii levioris saepe momenti auctores ad taedium usque typis recuduntur, paroemiographos, in quibus tot egregia Graeci ingenii monumenta recondita sunt, in paucis cum publicis, tum privatis bibliothecis inveniri, prorsusque neglectos jacere. Toti vero collectioni publicandae et illustrandae cum nec vires nec tempus, edendis Graecis Rhetoribus satis occupatum, mihi suppetant, in eo certe operae pre-

eat duos codices Barberinos, qui tanti aestimantur a bibliothecae illius praefecto, ut veniam eos accuratius investigandi ab eo petere verecundiae caussa non auderem, quantum autem raptim pervolanti ex frequentibus SS. Patrum locis conjicere licuit, aut S. Maximi et Antonii gnomologia aut simile opus esse suspicatus sum.

tium me facturum censui, si ea, quae mihi ad paroemiographos emendandos et illustrandos praesto essent, hac occasione oblata proferrem, ut ei, qui majori operi, quam maxime necessario, sese accingere velit, utilia esse possint. Nam non modo ea, quae in legendis auctoribus veteribus sese mihi obtulerunt, ad proverbia explicanda adhibui, sed etiam Macarii Chrysocephali proverbia, nequaquam parvi aestimanda, quorum specimen Villoisonus Anecd. Tom. II. p. 68. proposuit, ex codice Marciano descripsi, et suis singula locis in notas retuli; alia mihi commentarii in rhetores Graecos inediti, alia Eustathii Opuscula, quibus edendis Tafelius noster de litteris Graecis egregie meritus est, suggesserunt, denique ex codice Mediceo Plut. LVII. 24. Aesopi proverbia, et alia quaedam, qualia plurimis codicibus ὡς ἐν παρόδῳ adlita inveniuntur, appendicis loco subjeci. Ab reliquis paroemiographis et lexicographis, unde facili negotio ingens adnotationum apparatus congeri poterat, consulto abstinui, ne nimis excresceret plagularum numerus. Historias mythicas e codice Mediceo recepi.

Haec erant, lector benevole, quae praemonenda mihi viderentur.

Scribebam Tubingae, mense Februario a. MDCCCXXXII.

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΙΩΝΙΑ.

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ κυρίῳ κυρίῳ, ἡμετέρῳ κυρίῳ, Λέοντι δεκάτῳ, τῆς ἁγίας τοῦ θεοῦ Ῥωμαϊκῆς καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας ἄκρῳ ἀρχιερεῖ, Ἀρσένιος ὁ Μονεμβασίας ἀρχιεπίσκοπος τὴν ἰωνιὰν ἀνατίθησιν. [1]

Ὁ μὲν ἐμὸς πατὴρ, παναγιώτατε καὶ μακαριώτατε δέσποτα, πάλαι ποτὲ διατρίβων ἐν Ῥώμῃ Γάσπαρι [2] τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ Ὄσμου συναγωγὴν παροιμιῶν συνθεῖναι ὑπέσχετο. Ἀρξάμενος δὲ τῶν παροιμιῶν, συνεμνήσθη καὶ γνωμῶν ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν· ταυτὶ [3] γὰρ δήπουθεν ἀλλήλων εἰσὶν ἀδελφά· ὅθεν κἀπὶ τοῖς τῶν ἔνδον, κἀπὶ τοῖς ἔξωθεν ἔστιν εὑρεῖν παροιμιασταῖς [4] οὐκ ὀλίγας καὶ γνώμας καὶ ὑποθήκας καὶ ἀποφθέγματα. Ταῖς μὲν οὖν παροιμίαις τέλος ἐπιθεὶς, ᾧ καὶ ὑπεσχέθη, ἐξέδοτο· τὰ λοιπὰ δὲ καταλιπὼν, ἑτέραις φροντίσιν ἀσχοληθεὶς, καὶ νόσῳ ἀνηκέστῳ περιπεσὼν, συμπεφυρμένα καὶ ἄτακτα, καὶ ἵν' εἴπω κατ' Ἀναξαγόραν, πάνθ' ὁμοῦ χρήματα, νοῦ τινος δεόμενα, ἐξ ἀταξίας εἰς τάξιν παρα-

1) Pro *τὴν ἰωνιὰν ἀνατίθησι*, ut est in Moscovensi, Laur. habet: *σὺν Θεῷ εὐτυχεῖν.*

2) *Γάσπαρι* Laur. *Γασπάριϊ* Mosc.

3) Laur. *ταῦτα.* omisso *δήπουθεν.*

4) *παροιμιασταῖς* Laur. Apogr. Dresd. *παροιμίαις, αἷς.*

γαγεῖν, τὸν βίον μετήλλαξεν οἷόν τι οὐκ ἐῤῥαμένον ἀλλ᾽ ἄῤῥαφον ὑπόδημα, ὡς ἄλλος τις Ἱστιαῖος Ἀρισταγόρ᾽ ἀφεὶς ὑποδήσασθαι [5]. ἐγὼ δὲ ταῦτα διαδεξάμενος καὶ τοῖς πατρικοῖς [6] ἱδρῶσι συγκαταμίξας τοὺς ἐμαυτοῦ, τέλος ξὺν θεῷ τῷ ἔργῳ ἐπέθηκα, ἐξ ἀταξίας εἰς τάξιν παραγαγὼν, καὶ πρὸς τοῖς ἐκείνου πάμπολλα, οὐχ ὅτι τῶν ἔξω, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔσω σοφῶν ξυναγηοχὼς [7] καὶ ταῖς παροιμίαις ξυντεταχὼς, ἅπερ, εἴπερ τῶν ἐκείνου παρευρημένων ἀρχαιότερα λέγοιμ᾽ ἂν εἶναι καὶ ὡραιότερα, θαῤῥῶν ἂν εἴποιμι τἀληθές. Τούτου δέ μοι γέγονεν αἴτιος ὁ λογιώτατος ἀνὴρ, Ἰωάννης ὁ Λάσκαρις, ὁ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων ἐπισημότατος, ὃς ἤδη τὰς τῶν παλαιῶν ἐκείνων καὶ μακαρίων βίβλους ἀνδρῶν, ὧν οὐχ ὅτι γε οἱ καθ᾽ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ οἱ πολλῷ ὑμῶν πρότεροι οὐδ᾽ ἴσως ᾔδεσαν τὰ ὀνόματα, μὴ ἔτι γε τὰ συγγράμματα, τὰς μὲν ὅποι γῆς τῷ χρόνῳ κρυβείσας, τὰς δ᾽ ἡμιβρώτους σησὶ καὶ κόνισι γενομένας, πόνοις οὐκ ὀλίγοις τοῖς ἑαυτοῦ καὶ ἀναλώμασιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις τοῦ γενναιοτάτου καὶ περιφανεστάτου πατρὸς τῆς ὑμετέρας παναγιότητος ἐν Φλωρεντίᾳ γε ἀνεσώσατο· ὅπου τὰς μὲν ἐκγράφων ἐγὼ [8] Πέτρῳ τῷ μεγαλοπρεπεῖ καὶ γενναίῳ συγγόνῳ τῆς δεσποτείας σου, τὰς πλείους γὰρ ἐκείνων δι᾽ ἐμοῦ ἀνεκαίνισε, τοῦ ἀοιδίμου τότε πατρὸς ὑμῶν πρὸ ὀλίγου εἰς χοροστασίας ἁγίων ἀποιχομένου, τὰς δὲ μετιὼν κατὰ δύναμιν ἡμετέραν ἐρανιζόμην καὶ ἀγελεγόμην τὰ κάλλιστα, ὡς αἱ μέλισσαι τῶν ἀνθέων τὰ εὐωδέστατά τε καὶ ὡραιότατα. Εἵλκυσε

5) Mosc. *μετήλλαξεν, Ἀρισταγόρ᾽ ἀφεὶς ὑποδήσασθαι οὐκ ἐῤῥαμμένον, ἀλλ᾽ ἄῤῥαφον τὸ ὑπόδημα.* Alludit ad proverbium, quod sub litt. *τ. μετὰ τοῦ ὅ.* exprimitur, brevius inter *παροιμίας* aliquot in Cod. Laur. Plut. LVIII. Cod. 24. *Παρὰ τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψε μὲν Ἱστιαῖος, ὑπεδύσατο δ᾽ Ἀρισταγόρας.* Sumtum ex Herod. VI. 1. *Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὁρέων αὐτὸν τεχνάζοντα, εἶπε, εἰδὼς τὴν ἀτρεκίην τῆς ἀποστάσεος· οὕτω τοι, Ἱστιαῖε, ἔχει κατὰ ταῦτα τὰ πρήγματα· τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης.*

6) Apogr. Dresd. *ἰατρικοῖς.*

7) Laur. et Mosc. *ξυναγηοχώς.*

8) *ἐγὼ* Laur. om.

γάρ κἀμὲ τότ' ἐν Φλωρεντίᾳ διὰ τοῦ σοφωτάτου Λασκάρεως ὁ φιλέλλην ἐκεῖνος καὶ μεγαλόνους Λαυρέντιος, τὸ ἄκρον τῆς τῶν Φλωρεντίων γερουσίας ἄωτόν τε καὶ κλέος, ὅπου καὶ τὴν σὴν ἔγνων μακαριότητα [9]. Πότε δὴ πότε τοῦτ' ἦν; ὅτε καὶ θυμέλην ὡς ἐν ἄλλαις Ἀθήναις ἐν τῇ πολυτελεῖ σου οἰκίᾳ τῷ Ἀριστοφάνους πλούτῳ παρεσκευάκεις λαμπρῶς. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον [10], παναγιώτατε δέσποτα, πέρας ἤδη δεξάμενον πέμπεταί σοι τῷ σοφωτάτῳ γε ἀρχιποίμενι, οἷόν τι δῶρον ἀμοιβαῖον τῆς τε εὐνοίας, ἣν ὁ μεγαλοπρεπέστατος Πέτρος καὶ γενναιότατός σοι ὁμαίμων ἐν Φλωρεντίᾳ μοι ἐνεδείξατο καὶ ἣν ἡ ὑμετέρα [11] παναγιότης ἐκ πατέρων σώζει περὶ τὸν Ἕλληνα λόγον σπουδήν [12]· σὺ δ' αὐτὸς, παναγιώτατε κύριε, εὐμενῶς ὑποδέξαιο, καὶ χάριν ἀντιπαράσχοις οὐχ ὅπως ἐμοὶ, ἀλλὰ καὶ παντὶ τῷ γένει τῷ ἡμετέρῳ, κἀμοὶ [13] μὲν γράμμασιν ἀποστολικοῖς ἀντικαταπέμψαις τὴν εὐλογίαν σου, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν καὶ σωματικῶς προσκυνῆσαι τὴν δεσποτείαν σου. Προσεκύνησα γὰρ τότε πρῶτον ἀκούσας ἐπιβάντα σε τῆς ἄκρας ἀρχῆς, καὶ ἠσπασάμην τοὺς ἀχράντους σου πόδας πνευματικῶς μετὰ πάντων Κρητῶν, οἳ καὶ συνήσθημέν σοι καὶ συνηυφράνθημεν [14] ὁμοθυμαδὸν, πολλὰ καλά τε καὶ ἀγαθὰ λογισάμενοι τὸν θεὸν διὰ τῆς παναγιότητός σου τὸ πολύπονον γένος Ἑλλήνων ποιήσειν ἰδεῖν [15]. ἔχομεν δ' ἔξαρχον τῆς εὐφροσύνης [16] καὶ θυμηδίας γε ταυτησὶ Ἰωάννην τὸν [17] Λάντον, τὸν αἰδεσιμώτατον τῆς Κρήτης ἐπίσκοπον [18], τὸν Ἐνετοῖς ἰσότιμον εὐπατρίδην, τὸν ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθὸν, τὸν καλὸν τὴν γνώ-

9) Laur. παναγιότητα.
10) Mosc. et Laur. βυβλίον.
11) Laur. σή.
12) Apogr. Dresd. σπουδῆς.
13) Apogr. Dresd. ἐμοί.
14) Apogr. Dresd. συνευφράνθημεν. Laur. συνηυφ.
15) Mosc. τὸ πολύπονον γένος Ἑλλήνων λογισάμενοι τὸν θεὸν διὰ σοῦ ποιήσειν ἰδεῖν.
16) εὐφροσύνης Mosc. χορείας Laur.
17) τὸν Laur. om.
18) Laur. ἀρχιεπίσκοπον, τὸν ἰσότιμον Ἐνετοῖς.

μην καὶ ἄριστον ἐν ταῖς πράξεσιν· ὃς ποῖον εἶδος ἀγαλλιάσεως τότε καὶ εὐφροσύνης οὐκ ἐνεδείξατο ἔνδον καὶ ἔξω τῆς αὐτοῦ μητροπόλεως, πυρσοὺς μυρίους ἐν τοῖς κωδωνεῶσιν ἀνῆψε, κώδωνας ἠχεῖν τοῖς ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτο τεταγμένοις ἐς ὀγδόην ἀδιαλείπτως προσέταξε [19], λιτανίας ποιεῖν ἐν [20] ἡμέραις ὅλαις ὀκτὼ οὐκ ἐπαύσατο, Γραικῶν καὶ Λατίνων ἱερέων καὶ ἱερομονάχων [21] συνηθροισμένων ὁμοῦ καὶ τὸ θεῖον ἐκλιπαρούντων [22] τὴν σὴν μακαριότητα ἐπαπολαύειν καὶ ὑγείας σωματικῆς εἰς κυβέρνησιν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ. Ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν, ὡς ἔφην, ἐφοδιάσαις [23] τῇ εὐλογίᾳ σου, ἐκείνῳ δὲ γένοιο πρὸς θεοῦ [24] πανάριστε ἀρχιποίμην, ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθὸς καὶ τὸ νῦν εἶναι τελέσαις αὐτῷ τὸ ποθούμενον [25]· νῦν γὰρ οὐκ ἔστιν ἔτι [26] τοῦ μέλλειν καιρὸς, ἀνάστηθι τοίνυν, ἀνάστηθι, ὦ μακαριώτατε [27], ἔξιθι, ἀνάλαβε κατὰ βαρβάρων ἀθέων τὸ σταυρικὸν τρόπαιον, ἐκκάλεσον τοὺς ἡγεμόνας τῶν Εὐρωπαίων, ὀψὲ γοῦν κατὰ τῶν Τεύκρων στρατεύσασθαι, ὧν εἴγε καὶ δύο μόνον οἱ μέγιστοι συμφωνήσωσι [28] καὶ τοῖς γενναιοτάτοις καὶ μεγαλοψύχοις Ἐνετοῖς ξυμμαχήσωσι, πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν τῶν Τεύκρων καὶ δύναμιν καταστρέψουσιν. Ἀπόδος οὖν [29] τὸ πανταχοῦ διεσπαρμένον γένος ἡμῶν τῇ πατρίδι, τὸ ποτὲ μὲν ὑψηλότατον καὶ σοφώτατον, νῦν δ᾽ ἐξουθενημένον οἴμοι [30] καὶ ταπεινότατον· νόμισον νῦν ἀκούειν τῶν Ἑλλήνων βοώντων καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἐκκαλουμένων [31] σὲ τὸν κράτιστον ἀρχιποίμενα· δεῖξον καὶ ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας ἰταλίζοντας, καὶ ἐν Ἑλλάδι Ἰταλοὺς

19) κώδωνας ἠχεῖν — — ἀδιαλ. προσέταξε Moscov. om.

20) ἐν Laur. ἐφ᾽ Mosc.

21) pro ἱερέων καὶ ἱερομονάχων Laur. habet παντὸς τοῦ κλήρου.

22) Laur. ἐκλιπαροῦντος τὴν σὴν μακ. καὶ ὑγείας ἐπαπολαύειν.

23) Laur. ἐφοδιάσαις, ὡς προέφην.

24) πρὸς θεοῦ Laur. om.

25) Apogr. Dresd. προθυμούμενον.

26) ἔτι Laur. om. Pro μέλλειν apogr. Dresd. μέλειν.

27) τοίνυν, ἀνάστηθι, ὦ μακαριώτατε Laur. om.

28) Laur. ξυμφωνήσωσι.

29) οὖν Laur. om.

30) οἴμοι Laur. om.

31) Laur. ἐπεκκαλουμένων.

ἑλληνίζοντας· ἑκατέρους ἀρίστους ἑκατέραιν ταῖν γλώτταιν, οἵ σε καὶ ὑμνήσουσι λόγοις καὶ ἐπαινέσουσιν ἐγκωμίοις τὴν ἀληθῆ σου σοφίαν, τὴν ἀρίστην σου φρόνησιν, τὴν τῆς ἀληθείας τιμὴν, τὸ ἱλαρὸν σου καὶ κόσμιον καὶ φιλάνθρωπον, τὸ ἐλευθέριον τῆς οὐρανίου σου καὶ μεγαλόνου ψυχῆς· ἄλλα τε πολλὰ [32] καὶ ἀγαθὰ, καὶ τοῖς χρήζουσι τὴν ἐπάρκειαν, ὃ σοι μεγίστην δόξαν εἰς τὸν ἐσόμενον σώσει, καὶ ἀπαθανατίσει τὴν μνήμην παιδὸς δεχομένου παρὰ πατρός. Μεταπέμψαις δὲ κἀμὲ τὸν ἐλάχιστον τῆς [33] Μονεμβασίας ἀρχιεπίσκοπον, τὸν [34] ἀδίκως καὶ ἀκρίτως παρ' ἀνδρὸς Κρητὸς ἐν Ῥώμῃ καὶ ταῦτα διάγοντος, ὅπου δεῖ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν σώζεσθαι, ἀπογυμνωθέντα τοῦ ἀξιώματος, ἵνα καὶ πρώην διάκονος ὢν ὑπηρετήσας ἐν Φλωρεντίᾳ Πέτρῳ τῷ ἀοιδίμῳ συγγόνῳ τῆς δεσποτείας σου ὑπηρετήσω καὶ ἐν Ῥώμῃ τῇ θειοτάτῃ σου καὶ ἱερᾷ κεφαλῇ, ᾗ βίον ἄλυπον τῇδε τὸ θεῖον καὶ ἐπιμήκιστον σὺν ὑγείᾳ καὶ εὐεξίᾳ, κἀκεῖ μετὰ τῶν πρώτων ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ μακαρίων τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν δοίη ζωήν. Ἀλλὰ σοὶ μὲν τῷ παναγιωτάτῳ μοι πατρὶ καὶ κυρίῳ κυρίῳ πάλιν καὶ πολλάκις πολλὰ τὰ ἔτη καὶ πᾶσα ἐν θεῷ εὐτυχία. Ἡμῖν [35] δὲ πολλὰς τῶν παροιμιῶν πρὸς ταῖς τοῦ πατρὸς ξυναγηοχόσι [36], καὶ σὺν ἐκείναις ξυντεταχόσιν, ἵνα μή τις ἡμῶν ἐπιλάβοιτο, ὡς μὴ συναγωγὴν παροιμιῶν ποιουμένων τὴν παροιμίαν ὁριζομένων, ᾗ δὴ καὶ ὁ σοφὸς Κικέρων ἐπελάβετο Παναιτίου, Ῥωμαῖος Ἕλληνος, συγγεγραφότος μὲν περὶ τοῦ καθήκοντος, τί δὲ ὄν ἐστιν [37], οὐδαμοῦ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ συγγράμματος, ὁριστέον ἂν εἴη τὴν παροιμίαν, ἢ λαβόντες ἄνωθεν ἔχομεν.

32) Laur. ἄλλα τε πολλά τε καὶ ἀγ.

33) τῆς Moscov. om.

34) τὸν ἀδίκως καὶ ἀκρίτως — — τοῦ ἀξιώματος Moscov. om. Ab eodem post πρώην verba: διάκονος ὢν absunt.

35) Moscov. ἡμῖν δ' ἵνα μή τις omissis reliquis.

36) Laur. ξυναγηωχόσι.

37) ὅν ἐστιν Achill. Tat. V. 10. ἀσμένως δὲ, ὅποι ποτ' ἂν ὦσιν ὄντες, μάθωσι τὴν ἐγγύην, καὶ ἀφίξονται· ubi vide notam

Παροιμία τοίνυν ἐστὶ λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφὲς ἀσαφείᾳ, ἢ δι' αἰσθητῶν πραγμάτων σημαίνων πράγματα νοητὰ, ἢ ἐπικεκρυμμένως τὴν ἀλήθειαν ἐπεμφαίνων, καὶ ἔτι τόνδε τὸν τρόπον. Παροιμία ἐστὶ διήγημα παροδικὸν, ἢ ῥῆμα τετριμμένον ἐν τῇ χρήσει τῶν γε πολλῶν, ἀπό τε μικρῶν τινων καὶ ὀλίγων ἐφ' ὅμοια πλείω καὶ μείζω μεταληφθῆναι δυνάμενον· ἢ λόγος ἐπιτετηδευμένος τοῖς ἤθεσι καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ κατὰ τὸ ἔθος τῶν ζώντων· καὶ ἔτι γε οὑτωσί. Παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἤτοι βιωφελὴς ἐπικρύψει μετρίᾳ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ· ἢ λόγος προτρεπτικὸς παρὰ πᾶσαν τοῦ βίου τὴν ὁδὸν χρησιμεύων· διαφέρει δὲ τοῦ αἴνου· ὅτι ὁ μὲν αἶνός ἐστι λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· ἢ λόγος εὐκτικὸς, ἤτοι παρακλητικὸς ἐκ δημιουργημάτων καὶ καθορθωμάτων μνημονευόμενος, ἢ παροιμία ἐξηπλωμένη μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, ἢ λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος[38] Ταῤῥαῖος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ παροιμιῶν, οἷον ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ[39]· „αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετὸς ξυνωνίην ἔθεντο" καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν[40] „ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυδίκη ἀχνυμένη σκυτάλη," εἶτ' ἐπιφέρει, „πίθηκος ᾔει θηρίον ὑποκριθεὶς μοῦνος ἀν' ἐσχατιὴν, τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο πυκνὸν ἔχουσα νόον." Καὶ Ἡσίοδος[41]·

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Jacobsii: Boisson. ad Philostr. p. 660. ad Eunap. p. 357. 593.

38) Eustath. ad. Il. Α: p. 855. ed. Rom. Λούκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος. quem sequitur Schoell. litt. Graec. Vol. II. p. 540. vers. germ.

39) Fragm. XXXVIII. ed. Gaisf.

40) Fragm. XXXIX.

41) Ἔργ. 201.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Καλλιμάχου[42], „ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔν κοτε Τμώλῳ δάφνην ἐλαίᾳ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι· ἡ δὲ παροιμία τὴν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει, ἐνδέουσα[43] τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετάβασιν· οἷον μένε βοῦς ποτὲ βοτάνην· καὶ Ἄκισσος μετ' ἀνθεστήρια. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὲν αἶνος παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ πέμπω καὶ διαχέω· ἰαίνεται γὰρ καὶ διαχέεται ἡ ψυχὴ τῇ διηγήσει τῶν τοιῶνδε λόγων· ἴαινος καὶ ἀφαιρήσει αἶνος, ὁ τὴν διάνοιαν ἰαίνων καὶ περιτέρπων[44]· Ὅμηρος, ἰαίνεται δὲ φρένας εἴσω. Ἡ δὲ παροιμία ἐκ τῆς παρὰ προθέσεως, καὶ τοῦ οἶμος, ἡ ὁδὸς, παραοιμία καὶ παροιμία ἤτοι τὸ παροδικὸν τρίμμα τε καὶ διήγημα. Ἐν γὰρ τῇ ἀρχῇ ἔτι τῶν τρίβων ἀσήμων οὐσῶν διὰ τὸ τοὺς ὁδεύοντας μὴ ἀποκάμνειν τῷ μὴ γινώσκειν πόσον τῆς ὁδοῦ διήνυσαν, καὶ τί λείπεται, τὰ νῦν προσαγορευόμενα μίλια πρὸς Ῥωμαίων, τότε σημεῖα καλούμενα, οἱ παλαιοὶ κατά τινας τῆς ὁδοῦ τόπους ἐπέθεσαν, καὶ τούτοις ἐπέγραφόν τινα ζητήματα. Τοῦτο δὲ ἐποίουν δυοῖν ἕνεκα[45], τοῦ τε γνωρίζειν τὸν ὁδεύοντα τῆς ὁδοῦ τὸ ποσὸν, καὶ τοῦ ἀναγινώσκοντα τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὴν περὶ τούτου σαφήνειαν καταγιγνόμενον τοῦ καμάτου ἐπικουφίζεσθαι. Περιέχει δὲ παίδευσιν ἠθῶν καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν, καὶ τῶν πρακτέων πυκνὰς ὑποθήκας. Περὶ μὲν οὖν ἐτυμολογίας καὶ διαφορᾶς αἴνου καὶ παροιμίας, ἔτι τε περὶ τῶν ὅρων τοῖνδε αὐτῶν ἔχουσι φάναι καὶ ἄλλα, ἱκανά γε ὅμως εἰρημένα τοσάδε.

42) Fragm. XCIII. ed. Ern. ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται, ubi Gaisf. et quos ille laudat.
43) Laur. ἐνδέουσαν.
44) Archil. Fragm. XXXIII.
45) Laur. ἕνεκεν.

ΑΡΣΕΝΙΟΥ

ΤΟΥ

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΙΩΝΙΑ.

Ἐπίγραμμα.

Ἰωνιὰν κέκληκα τόνδε τὸν πόνον,
Ῥώμης Λέον πρόεδρε καὶ σοφῶν κλέος[1]·
Σὺ δ᾽ οὖν τρύγησον τῶν ἴων, ὅσ᾽ ἂν θέλῃς[2],
Κρίνον, κρόκον, νάρκισσον, θύρσον ἢ ῥόδον.

1) Pro σοφῶν κλέος Laur. πατριάρχων τε. | 2) Apogr. Dresd. θέλεις.

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ
ΤΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

α

Ἰωνιᾶς Συνθήκης.

Ἀρχὴ
τοῦ α μετὰ τοῦ β στοιχείου.

Ἀβυδηνῶν ἐπιφόρημα [1]· ἐπὶ τῶν ἀηδῶν εἴωθε τάττεσθαι· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἀβυδηνοῖς μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχουμένοις· κεκραγότων δὲ τῶν παίδων καὶ θορύβου γενομένου ἀηδίαν πολλὴν εἶναι τοῖς δαιτυμόσιν.

Ἀβυδός ἐστιν [2]· ἐπὶ συκοφάντου τάττεται, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς.

Ἀβασάνιστος [3] ἄνθρωπος εἶ· ἀγύμναστος ἢ ἀνεξέταστος, ἀδόκιμος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου, τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν.

Ἅβρωνος βίος [4]· ὁ πολυτελής. Ἅβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος· ὅθεν καὶ ἁβροδίαιτος [5]· ταὐτὸν καὶ Σικελικὴ τράπεζα καὶ Συβαριτικὸς βίος.

1) Apost. Cent. I. 1. Macar. Chrysoceph. brevius, ut solet: ἐπὶ τῶν ἀηδῶν καὶ ὀχληρῶν.
2) Apost. Cent. I. 2. Cfr. Bernhardy Synt. Gr. p. 47.
3) Apost. Cent. I. 3.
4) Apost. Cent. I. 4. Macar. ἐπὶ τῶν πολυτελῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἅβρων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἁβρὸς καὶ ἁβροδίαιτος.
5) Aesch. Pers. 41. ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος, ubi Blomf.

Τὸ α μετὰ τοῦ γ.

Ἀγαθῶν θάλασσα· [1] ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων τάσσεται· λέγεται δὲ καὶ ἀγαθῶν πόντος, καὶ ἀγαθῶν σωρός [2].

Ἀγαθῶν μυρμηκιά [3]· ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας, διὰ τὸ ἐνεργὸν καὶ πολύμοχθον τῶν μυρμήκων· φασὶ δὲ [4] αὐτοὺς τὴν ἑαυτῶν γεωργίαν ἐργάζεσθαι σκολιωτάτην, τοῖς ἐπιβουλεύουσι σφίσιν [5] τῶν θηρίων τὴν πάροδον δύσπορον, ἢ καὶ παντελῶς ἄπορον ἀποφαίνοντας· τὴν δὲ γῆν, ἣν ἐξορύττουσιν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ὑπὲρ τοῦ στομίου περιβαλόντες, οἱονεὶ τείχη τινὰ ἐργάζονται, ὡς μὴ τὸ ὕδωρ, τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταθέον, ἐπικλύσαν αὐτοὺς ἀπολέσῃ. Αἱμασιὰς δέ τινας ἀπειργούσας [6] ἀπ' ἀλλήλων τοὺς χηραμοὺς διασχίζουσιν· εἶεν δ' ἂν οἱ χῶροι τρεῖς, καὶ τὸν μὲν ἀποφαίνουσιν ὅσον ἀνδρῶν εἶναι, ἐν ᾧ διαιτῶνται οἱ ἄῤῥενες, καὶ ὅσον σὺν αὐτοῖς θῆλυ· τὸν δὲ ἕτερον, ἔνθα ἀποτίκτουσι κύουσαι μύρμηκες, οἱονεὶ γυναικῶνα· τρίτον δ' ἕτερον θησαυρόν τε καὶ σιῤῥὸν [7] ἀποκρίνουσι τοῖς

1) Apost. Cent. I. 5. Macar. ἀγαθῶν μυρμηκιά, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας, et paullo ante: ἀγαθῶν σωρὸς, ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας, et: ἀγαθῶν θάλασσα· ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. Voces θάλασσα, πόντος, πέλαγος, κλύδων ad significandam rei alicujus magnitudinem frequenter usurpantur: κακῶν πέλαγος Eur. Suppl. 834. κλύδων πολεμίων Iphig. T. 316. κλύδων δορὸς Suppl. 484. ῥεῦμα στρατοῦ Iphig. T. 1437. πλείονι κλύδωνι κακῶν βεβυθισμένοι Heliod. Aethiop. II. 17. Cfr. Döderl. ad Soph. Oed. Col. 639.

2) σωρὸς χρημάτων Aristoph. Plut. 269. σωρὸς ἀγαθῶν Achill. Tat. VI. 4. ubi Jacobs. cfr. ib. c. 12. — Laur. σορός.

3) Apost. Cent. I. 8. Cfr. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. I. p. 254. καὶ μυρμηκιά τις ἀτεχνῶς ἦν ἀγαθῶν.

4) Apost. Cent. I. 8. Hic locus totus est expressus ex Ael. Hist. Anim. L. VI. c. 43. Math.

5) σφίσι Laur.

6) διειργούσας Laur.

7) Male Apostol. σωρὸν, cfr. Demost. de Cherson. p. 101. ὑπὲρ δὲ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρακίοις σιροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Julian. Ep. 53. in. ἐν Θρᾴκῃ διάγειν μέσῃ, καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. De foveis

ἠθροισμένοις σπέρμασιν· οἱ δὲ μύρμηκες ὥσπεροῦν ἐπισιτίσασθαι προϊόντες τοῖς μεγίστοις ἕπονται· οἱ δὲ ἄγουσι στρατηγῶν δίκην, καὶ εἰς τὰ λήϊα ἐλθόντες, οἱ μὲν ἔτι νεαροὶ τὴν καλάμην ὑφεστᾶσιν, οἱ δὲ ἡγεμόνες ἀνέρπουσι, καὶ τοὺς καλουμένους οὐραχοὺς τῶν καρπίμων διατραγόντες τῷ δήμῳ τῷ κάτω ῥίπτουσιν· οἱ δὲ περιελθόντες τοὺς μὲν ἀθέρας ἀποκόπτουσιν· ἐκλέπουσι δὲ τὰς τὸν πυρὸν στεγούσας καὶ περιαμπεχούσας θυλακίδας, καὶ μήτε ἀλοητοῦ δεόμενοι, μήτε ἀνδρῶν λικμῆσαι δυναμένων, μήτε μὴν ἐπειγομένων πνευμάτων ἀποκρῖναι καὶ διασεῖσαι τὰς ἄχνας· καὶ τὸν καρπὸν ἀνθρώπων ἀρούντων τε καὶ σπειρόντων τροφὰς ἔχουσι, καὶ τοὺς τεθνεῶτας δὲ μύρμηκας οἱ προσήκοντες ἐν ταῖς τῶν πυρῶν κηδεύουσι θυλακίσιν [8], ὡς πατέρας ἢ πᾶν τὸ φίλιον ἐν ταῖς [9] σοροῖς οἱ ἄνθρωποι. Φασὶ δὲ αὐτοὺς, ὡς ἐν τοῖς πανσελήνοις οὐδὲ νύκτωρ βλακεύουσιν, οὐδὲ ἐλιννύουσιν, ἀλλ᾽ ἔχονται τῆς σπουδῆς, ὦ ἄνθρωποι, μυρίας προφάσεις καὶ σκήψεις εἰς τὸ ῥᾳστωνεύεσθαι ἐπινοοῦντες.

Ἀγάθωνος αὔλησις [10]· ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ᾽ εὔκρατος καὶ ἡδίστη, μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη, ἀπὸ Ἀγάθωνος αὐλητοῦ· οὗτος ἀγαθὸς [11] ἦν τὸν τρόπον καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις· ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

Ἀγαθὴ μάζα [12] μετ᾽ ἄρτον· ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερά τισι διδόντων· ὁμοία τῇ· Λέγεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

Ἀγαθὸς [13] ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός· ὡς οὐδὲν διάφορον ἡ δι᾽ ὀργάνων φωνὴ ἡδονὴν ἐμποιεῖ τῆς δι᾽ ὄψων καὶ ζωμοῦ σκευασίας. Ἀρχίδαμος γὰρ, ὁ Ζευξίππου πρὸς τὸν συνιστάντα ψάλτην καὶ εἰπόντα, οὗτος ἀγαθὸς ψάλτης ἐστὶν, εἶπε, παρ᾽ ἡμῖν δέ γε οὗτος ἀγα-

ad feras captandas Long. Past. p. 10. ubi Villois.

8) Apogr. Dresd. θηλακίσι.

9) Codd. τοῖς σοροῖς (Apost. σωροῖς). Sqq. Φασὶ δὲ αὐτοὺς — ἐπινοοῦντες Apost. adjecit.

10) Apost. Cent. I. 9.

11) Aristoph. Ran. 84.

12) Apost. Cent. I. 10. Macar. ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ᾽ ἄρτον· ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖά τ. δ.

13) Apost. Cent. I. 11.

θὸς ζωμοποιός· πρὸς δὲ τὸν ἐπαινοῦντα κιθαρῳδὸν καὶ θαυμάζοντα τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὦ λῷστε, ἔφη, ποῖον γέρας παρὰ σοῦ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔσται, ὅταν οὕτως ἐπαινῇς [14];

Ἀγαθοῦ δαίμονος [15]· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον· καὶ τοῦτο δὲ τρίτον· καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνός, οὕτως ἐκάλουν· καὶ ἐν Θήβαις [16] ἦν ἡρῷον ἀγαθοῦ δαίμονος.

Ἀγαθὰ Κιλίκων [17]· ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν οὐ προσηκόντων πλουτούντων· προδότης γάρ τις τῶν Κιλίκων, Μίλητον προδούς, ηὐπόρησεν· ὁμοία ταύτῃ καὶ ἡ· Ἀπὸ νεκρῶν φορολογεῖ.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες [18]· ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν λέγεται.

Ἀγαμέμνονος θυσία [19]· ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν· θύοντος γὰρ Ἀγαμέμνονος ὁ βοῦς φυγὼν μόλις ἐλήφθη· ἢ ὅτι τὴν ἑαυτοῦ ἐβούλετο Ἀγαμέμνων θυσιάσαι θυγατέρα, ἡ δ' ἔφυγεν.

14) Apogr. Dresd. ἐπαινεῖς.

15) Apost. Cent. I. 12. Aristoph. Equ. 85. ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος, ubi interpp. ibid. 106. σπονδὴν λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος. Matthaei laudat Aelianum Var. Hist. I. 20. τὴν παρακειμένην ἀργυρᾶν τῷ Ἀπόλλωνι τράπεζαν κελεύσας ἀφελεῖν (sc. Dionysius) ἀγαθοῦ δαίμονος τῷ θεῷ διδόντας πρόποσιν.

16) Pausan. IX. 39, 5.

17) Apost. Cent. I. 13. Macar. ἀγαθὰ Κιλικίων· λείπει τὸ ἔχει· προδότης γὰρ ὁ Κιλικίων Μιλήσιος· καὶ προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν.

18) Apost. I. 17. Macar. ἀγαθῶν ἀγαθὰ καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐδαιμονούντων. Laur. in sequentibus mutat proverbiorum ordinem. Ita enim sibi succedunt: ἀγαθὰ Κιλίκων. ἀγέλαστος πέτρα. ἁγνότερος πηδαλίου. ἀγαθῶν ἀγαθίδες. ἁγνὴ γάμων. ὑγρὸς ἡ πόλις. ἀγορὰ λύκιος. ἀγορὰ κερκώπων. ἀγύῤῥιός ἐστι. ἄγουσιν ἑορτῶν οἱ κλέπται. ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων. ἀγραπτότερος βάτος αὖος (sic). ἀγεωμέτρητος μηδείς. ἀγροῦ πηγή. ἀγρίπου ἀκαρπότερος. ἀγὼν οὐ δέχεται. Ἀγαμέμνονος θυσία. Ἀγαμεμνόνεια φρέατα. ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες.

19) Apost. Cent. I. 52. Ma

Ἀγαμεμνόνεια φρέατα[20]· ἐπὶ τῶν ἐλευθερίων. Ἀγαμέμνων γὰρ παρὰ τὴν Αὐλίδα καὶ τὴν ὅλην Ἑλλάδα φρέατα ὤρυξεν.

Ἀγαθοὶ[21] *δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες*· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον βλεπόντων.

Ἄγει[22] δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.

Ἀγέτω[23] θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' ἀείδειν· Καλλιμάχου.

Ἀγέλαστος πέτρα[24]· ἐπὶ τῶν λύπης προξένων· ἐπ' αὐτῆς γὰρ ἐκάθισεν, ὅτε ἐζήτει τὴν κόρην, ἡ Δημήτηρ.

Ἁγνὴ γάμων[25]· ἐπὶ τῶν σωφρόνων γυναικῶν· εἰρωνικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ σωφρόνων.

Ἁγνότερος πηδαλίου[26]· ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βιούντων· παρόσον ἐν θαλάσσῃ ἐστὶν ἀεὶ τὸ πηδάλιον.

Ἀγρὸς ἡ πόλις[27]· ἐπὶ τῶν παρανομούντων· Ἐπίχαρμος· ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς.

Ἀγορὰ λύκιος[28]· ἐπὶ τῶν ταχέως πιπρασκομένων, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου· ἁρπακτικὸν γάρ.

Ἀγορὰ Κερκώπων[29]· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων· κέρκωπες γάρ τινες ἀπατεῶνες ἐγένοντο ἐν Ἐφέ-

car. ἐπὶ τῶν δυςπειθῶν καὶ ἀνυποτάκτων. Δήμων γὰρ ἱστορεῖ, ὡς Ἀγαμέμνονος θύοντος ἐν Τροίᾳ ἔφυγεν ὁ βοῦς καὶ μόλις ληφθεὶς ἤχθη.

20) Apost. Cent. I. 33.

21) Apost. Cent. I. 31. Consentit Macar. nisi quod ξεπόντων habet pro βλεπόντων.

22) Hoc et sequens abest ab Laurentiano.

23) Callim. Fr. 146. — Mosc. οὐ γὰρ ἐγὼ τῶν δ' ἀ. omisso δίχα. — Τῶδ' Bentl. scripsit, dor. pro τούτου.

24) Apost. Cent. I. 14.

25) Apost. Cent. I. 18. Macar. ἁγνὴ γάμων, ὡς τὸ κανοῦν τῆς θεοῦ φέρειν· ἐπὶ τῶν σωφρόνων etc. ut Arsenius.

26) Apost. Cent. I. 16. Macar. ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων.

27) Apost. Cent. I. 19. Macar. ἐπὶ τῶν ἀτακτούντων.

28) Apost. Cent. I. 20. Macar. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου etc. omittit.

29) Apost. Cent. I. 21. Macar. Κέρκωπες γάρ τινες etc. omittit.

σφ, οἱ καὶ τὸν Δία ἐξαπατῆσαι πεπείρανται· ὁμοία τῇ λύκων δεκάς, καὶ κρωβύλου ζεῦγος.

Ἄγουσιν ἑορτὴν [30] οἱ κλέπται· χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένη κατὰ κωμῳδικὴν χάριν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀδεῶς κλεπτόντων.

Ἀγόμενος [31] διὰ φρατόρων κύων· ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων· ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς τιμωρεῖται.

Ἀγεωμέτρητος [32] μηδεὶς εἰσίτω· ἀντὶ τοῦ ἄδικος καὶ ἄνισος· ἡ γὰρ γεωμετρία τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ.

Ἀγναπτότερος [33] βάτου αὔου· ἐπὶ τοῦ ξηροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἀγρίππου ἀκαρπότερος· [34] ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν· ἔστι δὲ ἄγριππος ἡ ἀγριελαία ἢ δένδρον ἄκαρπον.

Ἀγροίκου [35] μὴ καταφρόνει ῥήτορος· ὑποθετικὴ, ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν δεῖ καταφρονεῖν.

Ἄγροικός [36] εἰμι, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Ἀγροῦ πυγή· [37] ἐπὶ τῶν λιπαρῶς καὶ ἐπιμόνως ᾧτινιδὴ ἔργῳ προσκαθημένων.

Ἀγύῤῥιός [38] ἐστι, Προνόμου [39] πώγων'

30) Apost. Cent. I. 23. Apost. et Suidas, ex quo hausit Apost. ἑορτὴν. Codd. ἑορτῶν, quod rescribendum videbatur Pantino.

31) Apost. Cent. I. 24. Macar. ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων· παρόσον κύων εὑρισκόμενος ἐν φράτισι (sic) μαστιγοῦται.

32) Apost. Cent. I. 25.

33) Apost. Cent. I. 30. Macar. ἀγναπτότατος βάτος αὖος· ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους.

34) Apost. Cent. I. 27. Codd. ἀγρίπου et ἄγριπος.

35) Apost. Cent. I. 28. Deest hoc prov. in Laur. Macar. ἀγρ. μὴ καταφρ. ῥήτορος· ὅτι οὐδὲ τῶν εὐτ. δ. κ.

36) Lucian. Jup. trag. c. 32. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκ. σκ. λέγων. Vide infra: Τὰ σῦκα σῦκα etc.

37) Apost. Cent. I. 26. Laur. et Mosc. πηγή. Recte Macar. ἀγροῦ πυγή, in aliis cum Arsenio consentiens, nisi quod ᾧτινι οὖν habet pro ᾧτινιδή. Ad rem cfr. Schneideri Lex. s. v. πυγή, et Pantinum ad Apost.

38) Apost. Cent. I. 22. Arist. Eccles. 102. Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων λέληθε.

39) Apost. habet Πατρονόμου,

ἔχων· ἐπὶ τῶν ψηνιζομένων [40] καὶ ὀπυιομένων· οὗτος στρατηγὸς ἦν ἐν Λήμνῳ καὶ τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμε· καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν· ὁ δὲ Πρόνομος αὐλητὴς ἦν μέγαν ἔχων πώγωνα.

Ἀγύρτης εἶ. [41] ἐπὶ τῶν ἔργον ποιουμένων περινοστεῖν τὰς ἀγυιὰς καὶ φλυαρίας συνείρειν· μητραγύρται δὲ οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν τῇ Ῥέᾳ ἀνακείμενοι, γοητειῶν καὶ φίλτρων κατασκευασταί, οὓς καὶ γάλλους [42] καλοῦσιν, ἀποκόπους ὄντας τῶν γεννητικῶν μορίων, καὶ πρὸς τὰ ἀσχήμονα πάθη ἑτοιμοτάτους.

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· [43] ἐπὶ τῶν μηδὲν δυναμένων εἰ σκήψαιντο.

Τὸ α̅ μετὰ τοῦ δ̅ [1].

Ἄιδε τὰ Τέλληδος· [2] ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν· Τέλ—

quod Pantinus ex compendio scribendi ortum esse censet. Vide quae diximus in epistola crit. p. 33. not.

40) Apost. ψηφιζομένων correxit Pantinus. ὀπυιομένων scribere jubet Matthei: in Cod. Mosc. et in Apostolio ὀπυομένων.

41) Abest hoc prov. a Laur.

42) Mosc. πάλλους. Scribendum videtur γάλλους. Vide Phurnut. de natura Deorum p. 147. Matth.

43) Apost. Cent. I. 29. Macar. ἀγὼν πρόφασιν διαμένει. δῆλον. Aristoph. Ach. 392. ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. Alciphr. I. 39. καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών, ubi Bergler. Plat. Cratyl. p. 421. d. οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ὁ ἀγὼν εἰσδέχεσθαι, ubi Heind. Adjicio alia quaedam, quae Macarius obtulit, proverbia:

Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς
παιδεύεται·
Θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τοῦ
φιλτάτου.

ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραγματευομένων. — *Ἀγὼν γὰρ οὐ μέλοντος* (sic) *ἀθλητοῦ μένει ἀλκήν·* ἐπὶ τοῦ μὴ ὑπερβάλλοντος. — *Ἀγάλματα Ἑκάτης·* ἐπὶ τῶν οἱστισιοῦν ἀγαλλομένων. κύνας δε λέγει ἡ παροιμία. — *Ἀγρία μέλιττα·* ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν καὶ ὠμῶν.

1) Laur. hunc proverbiorum ordinem praebet: ᾆδε τὰ Τέλλιδος. ᾆδου πρωκτῷ. ἄδακρυς πόλεμος. ἀδεὲς δέος. ἀδράστεια νέμεσις. ᾄδεις ἔχων. ᾄδεις πρὸς μυρίνην. Ἀδώνιδος κῆπος. ἁ δε χείρ. ᾄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον. ἀδελφὸς ἀνδρί. ἀδδηφάγον ὅρμα.

2) Apost. Cent. I. 34. Τέλληνος et nominativum Τέλλην praebet. Similiter Macar. sub

λης γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο, ὅς παίγνια κατέλιπε χάριν ἔχοντα.

Ἄιδεις ἔχων [3]· μάτην λέγων ληρεῖς.

Ἄδακρυς πόλεμος [4]· ἐπὶ τῶν ῥᾷστα καὶ παρ᾽ ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων· χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Λακεδαιμονίοις, ἄδακρυν [5] μάχην νικῆσαι· ὅθεν οὐδὲ εἷς τὸ τηνικαῦτα τούτων ἀπέθανε.

Ἀιδου πρωκτῷ περιπέσῃς [6]· ἤγουν τελευτήσῃς.

Ἀδράστεια Νέμεσις [7]· ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων· τῶν γὰρ ἐπιγόνων [8] Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν Ἀδράστειαν εἶναι τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, λαβεῖν δὲ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως ἔκ τινων μαντειῶν, ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορευθῆναι μετὰ ταῦτα Ἀδραστείας, ὡς Ἀντίμαχος ἐν τούτοις δηλοῖ.

Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν [9], βωμὸν δὲ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο;
Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην.

α μετὰ τοῦ ι. ᾆδε τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν· Τέλλην γὰρ ποιητὴς ὤν, μέλη κατέλιπε πλείστην χάριν ἔχοντα καὶ σκώμματα.

3) Apost. Cent. I. 41.

4) Apost. Cent. I. 38. Macar. ἐπὶ τῶν ἀκινδύνως τὰ πράγματα κατορθούντων.

5) Apogr. Dresd. ἄδακρυ.

6) Apost. Cent. I. 35. Mosc. et Laur. περιπάσῃς· ἤγουν μὴ τελευτήσῃς.

7) Apost. I. 40. Macar. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὥσπερ ὁ Ἄδραστος, ὕστ. δὲ δυστ. nihil amplius. Plat. Polit. V. p. 451. Α. προςκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν. Lucian. Dial. mer. XII. ἔστι τις θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ. Conviv. c. 23. ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια.

8) Laur. ἀπογόνων. Matth. notat: „vide Harpocrat. p. 5. ubi hic totus locus reperitur. Adde Phurnut. p. 156. Schol. ad Synes. περὶ ἐνυπνίων p. 110. τινὲς διαφέρειν φασὶν κ. τ. λ. et quae viri docti notarunt ad Hesych. in ἀδραστεία."

9) Mosc. et Laur. ἔλαχε.

Ἀδεὲς[10] *δέος δέδοικας*· ἐπὶ τῶν μάτην δεδιότων.

Ἄιδεις[11] *πρὸς μυρίνην*· ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν συμποσίῳ ᾆσαι, δάφνης κλάδον ἢ μυρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν.

Ἄιδεις ὥσπερ[12] *εἰς Δῆλον πλέων*· ἐπὶ τῶν φιληδόνων καὶ ἀφροντίστων.

Ἀδελφὸς[13] *ἀνδρὶ παρείη*· ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους.

Ἁ δὲ χεὶρ[14] *τὰν χεῖρα νίζει*[15]· Ἐπιχάρμου τἀπόφθεγμα[16] κατὰ φιλαργύρων.

Ἀδδηφάγον ἅρμα[17]· ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων· καὶ ἀδδηφάγος τριήρης, ἡ πολυτελὴς, καὶ ἀδδηφάγος λύχνος, καὶ ἀδδηφάγον πεντηκόντορον. Φίλιστος· λέγοιεν δ' ἂν οὗτοι τὰς ἐντελομίσθους καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας· ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵ τινες εἰώθεσαν ἔδμεναι ἄδδην, κατὰ τὸν ποιητήν[18]. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότους λύχνους ἀδδηφάγους εἶπε, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, οἴμοι, τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες[19] λύχνον.

Ἀδώνιδος κῆπος[20], ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ

10) Apost. Cent. I. 39. Macar. *ἀδεὲς δέος· δήλη ἡ παροιμία.*

11) Apost. Cent. I. 42. Plut. Symposiac. I. 5. *πρῶτον μὲν ᾖδον ᾠδὴν τοῦ θεοῦ κοινῶς ἅπαντες μιᾷ φωνῇ παιωνίζοντες, δεύτερον δ' ἐφεξῆς ἑκάστῳ μυρσίνης παραδεδομένης, ἣν αἴσακον, οἶμαι, διὰ τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον ἐκάλουν.*

12) Apost. Cent. I. 45.

13) Apost. Cent. I. 46. Macar. *ἀδελφὸς παρείη· ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν.* Plat. Polit. II. p. 362. C. *Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη· ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἐπάμυνε.* Auctor proverbii non constat: scholiastes ex Od. *Π.* 97. Muret. ex Il. *Φ.* 308. derivat.

14) Apost. Cent. I. 44.

15) *νίζω* pro *νίπτω* Tarentinorum esse grammatici falso dicunt: Vid. Coray ad Heliod. II. p. 83.

16) *τἀπόφθ.* Laur. *ἀπόφθ.* Mosc. Apost.

17) Apost. Cent. I. 48—51.

18) Il. *E.* 203. p. 83.

19) Mosc. *εἶπτες.* scribendum *ἧπτες.* ex Aristoph. Nub. 57. Matth. Laur. *ἧπτες.*

20) Apost. Cent. I. 43. Plat.

αώρων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων· ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις, ἐρώμενος ὤν, ὡς ὁ μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ, οἱ ταύτῃ ὀργιάζοντες κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι, ταχέως ἐκείνων διὰ τὸ μὴ ἐῤῥιζῶσθαι μαραινομένων, Ἀδώνιδος αὐτοὺς ἐκάλουν.

Τὸ α μετὰ τοῦ ε [1].

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις [2]· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

Ἀετὸν κορώνη ἐρεσχελεῖ [3]· ἡ παροιμία σαφής, ταῖς γὰρ κορώναις ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀετοὺς ἐρεσχελεῖν· οἱ δὲ ὑπερφρονοῦσιν αὐτῶν, καὶ ἐκείνας μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πτῆσιν, αὐτοὶ δὲ τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον ὄντα, τοῖς ὠκίστοις τέμνουσιν αὐτὸν πτεροῖς, οὐδέπου δεδιότες· πῶς γὰρ ἂν τοῦτο εἴποι τις τὴν τῶν ἀετῶν ἀλκὴν ἐπιστάμενος; ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ μεγαλονοίᾳ ἐῶσιν ἔῤῥειν ἐκείνας κάτω.

Ἀετὸς [4] μυίας οὐ θηρεύει· καὶ τὸ ἀνάπαλιν· ἐπὶ τῶν σμικρολόγων· λέγεται ἀετὸς [5] καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Phaedr. c. 61. ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν, χαίροι θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν ὀκτὼ γιγνομένους. ubi Ast. Macar. habet proprium: ἀδύνατα θηρᾷς· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

1) Laur. hunc habet ordinem: ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. ἀεὶ τοῖς μικροῖς. ἀεὶ γεωργός. ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν. ἀετὸν ἵπτασθαι. ἀετὸν κορώνη ἐρεσχελεῖ. ἀεὶ Λεοντῖνοι. ἀετὸς μυίας οὐ θηρεύει. ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἀετοῦ γῆρας. ἀετὸς θρίπας. ἀετὸς εἰς θήραν. ἀεί με τοιοῦτοι. ἀεὶ φέρει τι Λιβύη. ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται.

2) Apost. Cent. I. 58. Macar. δήλη ἡ παροιμία. Vide Aelian. Hist. Anim. XV. 22. Matth.

3) Apost. Cent. I. 59.

4) Apost. Cent. I. 61.

5) Vide Pind. Ol. XIII. 21. cum adnot. Bökh.

Ἀριστοφάνης ὄρνισι, τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν [6] πρὸς ἀετόν.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις [7]· ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἐν νεφέλαις ὁ ἀετὸς [8], καὶ δίψους ἀμείνων ἐστὶ καὶ φάρμακον καμάτου οὐκ ἀναμένει πορισθὲν ἔξωθεν. Ὑπερφρονῶν δὲ καὶ ὑδάτων καὶ τῆς ἀναπαύσεως, τὸν ἀέρα τέμνει πολὺ, καὶ ὀξύτατα ὁρᾷ ἐκ πολλοῦ τοῦ αἰθέρος· τῶν δὲ νεοττῶν αὐτοῦ, ἐὰν μὲν σκαρδαμύξῃ τις, τὴν αὐγὴν τῆς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνος δυσωπούμενος, ἐξεώθη τῆς ἑστίας· εἰ δ' ἀντιβλέψῃ καὶ μάλα ἀτρέπτως, ἀμείνων ἐστὶν ὑπονοίας, καὶ τοῖς γνησίοις ἐγγράφεται· ἐπεὶ αὐτῷ πῦρ τὸ οὐράνιον ἡ τοῦ γένους ἀδέκαστός τε [9], καὶ ἄγραπτος ἀληθῶς ἐγγραφή ἐστιν.

Ἀετοῦ γῆρας [10], κορύδου νεότης· παρ' ὅσον καὶ γηράσκων ἀετὸς κρείττων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος· λέγεται τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφειν, τῆς κάμπης τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω χρόνῳ συγκαμψάσης.

Ἀετὸς θρίπας ὁρᾷ [11]· ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τῶν μικρῶν.

Ἀετὸς εἰς θήραν [12]· ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείως περί τι ἐχόντων.

6) Apogr. Dresd. ἐῤῥέψομεν.

7) Apost. Cent. I. 62. Macar. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. Aristoph. Av. 977. κὰν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ' ὡς ἐπιτέλλω, αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι. Oraculum apud Plutarch. Demosth. c. 19.

Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπάνευθε γενοίμην,
Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἠέρι θηήσασθαι.
Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε.

Aristid. Panath. p. 196. ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα.

8) Laur. ita legit: οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἐν νεφέλαις· Ἀετὸς καὶ δίψους ἀμείνων ἐστὶ καὶ καμάτου φάρμακον etc.

9) τε recepi ex Laur., Mosc. om.

10) Apost. Cent. I. 63. Macar. παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

11) Apost. Cent. I. 64. Macar. ἀετὸς θρίπας ὁρῶν· ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων καὶ καταφρονούντων.

12) Apost. Cent. I. 65.

αὐώρων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων· ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις, ἐρώμενος ὤν, ὡς ὁ μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ, οἱ ταύτῃ ὀργιάζοντες κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι, ταχέως ἐκείνων διὰ τὸ μὴ ἐῤῥιζῶσθαι μαραινομένων, Ἀδώνιδος αὐτοὺς ἐκάλουν.

Τὸ α μετὰ τοῦ ε [1].

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις [2]· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινὰς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

Ἀετὸν κορώνη ἐρεσχελεῖ [3]· ἡ παροιμία σαφὴς, ταῖς γὰρ κορώναις ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀετοὺς ἐρεσχελεῖν· οἱ δὲ ὑπερφρονοῦσιν αὐτῶν, καὶ ἐκείνας μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πτῆσιν, αὐτοὶ δὲ τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον ὄντα, τοῖς ὠκίστοις τέμνουσιν αὐτὸν πτεροῖς, οὐδέπου δεδιότες· πῶς γὰρ ἂν τοῦτο εἴποι τις τὴν τῶν ἀετῶν ἀλκὴν ἐπιστάμενος; ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ μεγαλονοίᾳ ἐῶσιν ἔῤῥειν ἐκείνας κάτω.

Ἀετὸς [4] *μυίας οὐ θηρεύει*· καὶ τὸ ἀνάπαλιν· ἐπὶ τῶν σμικρολόγων· λέγεται ἀετὸς [5] καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Phaedr. c. 61. ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν, χαίροι θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν ὀκτὼ γιγνομένους. ubi Ast. Macar. habet proprium: ἀδύνατα θηρᾷς· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

1) Laur. hunc habet ordinem: ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. ἀεὶ τοῖς μικροῖς. ἀεὶ γεωργός. ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν. ἀετὸν ἵπτασθαι. ἀετὸν κορώνη ἐρεσχελεῖ. ἀεὶ Λεοντῖνοι. ἀετὸς μυίας οὐ θηρεύει. ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἀετοῦ γῆρας. ἀετὸς θρίπας. ἀετὸς εἰς θήραν. ἀεί με τοιοῦτοι. ἀεὶ φέρει τι Λιβύη. ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται.

2) Apost. Cent. I. 58. Macar. δήλη ἡ παροιμία. Vide Aelian. Hist. Anim. XV. 22. Matth.

3) Apost. Cent. I. 59.

4) Apost. Cent. I. 61.

5) Vide Pind. Ol. XIII. 21. cum adnot. Bökh.

Ἀριστοφάνης ὄρνισι, τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν [6] πρὸς ἀετόν.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις [7]· ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἐν νεφέλαις ὁ ἀετὸς [8], καὶ δίψους ἀμείνων ἐστὶ καὶ φάρμακον καμάτου οὐκ ἀναμένει πορισθὲν ἔξωθεν. Ὑπερφρονῶν δὲ καὶ ὑδάτων καὶ τῆς ἀναπαύσεως, τὸν ἀέρα τέμνει πολὺ, καὶ ὀξύτατα ὁρᾷ ἐκ πολλοῦ τοῦ αἰθέρος· τῶν δὲ νεοττῶν αὐτοῦ, ἐὰν μὲν σκαρδαμύξῃ τις, τὴν αὐγὴν τῆς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνος δυσωπούμενος, ἐξεώθη τῆς ἑστίας· εἰ δ' ἀντιβλέψῃ καὶ μάλα ἀτρέπτως, ἀμείνων ἐστὶν ὑπονοίας, καὶ τοῖς γνησίοις ἐγγράφεται· ἐπεὶ αὐτῷ πῦρ τὸ οὐράνιον ἡ τοῦ γένους ἀδέκαστός τε [9] καὶ ἄγραπτος ἀληθῶς ἐγγραφή ἐστιν.

Ἀετοῦ γῆρας [10], *κορύδου νεότης*· παρ' ὅσον καὶ γηράσκων ἀετὸς κρείττων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος· λέγεται τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφειν, τῆς κάμπης τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω χρόνῳ συγκαμψάσης.

Ἀετὸς θρίπας ὁρᾷ [11]· ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τῶν μικρῶν.

Ἀετὸς εἰς θήραν [12]· ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείως περί τι ἐχόντων.

6) Apogr. Dresd. ἐῤῥέψομεν.

7) Apost. Cent. I. 62. Macar. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. Aristoph. Av. 977. κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ' ὡς ἐπιτέλλω, αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι. Oraculum apud Plutarch. Demosth. c. 19.

Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπάνευθε γενοίμην,
Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἠέρι θηήσασθαι.
Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε.

Aristid. Panath. p. 196. ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα.

8) Laur. ita legit: οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἐν νεφέλαις· Ἀετὸς καὶ δίψους ἀμείνων ἐστὶ καὶ καμάτου φάρμακον etc.

9) τε recepi ex Laur., Mosc. om.

10) Apost. Cent. I. 63. Macar. παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

11) Apost. Cent. I. 64. Macar. ἀετὸς θρίπας ὁρῶν· ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων καὶ καταφρονούντων.

12) Apost. Cent. I. 65.

Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται [13] ἐπὶ τῶν κακῶς ὑπό τινων πασχόντων· τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζει κυλίων ὁ κάνθαρος.

Ἀεί με [14] *τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν*· ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τινῶν· ὁμοία τῇ, ἐγὼ πολλῶν θρίων ψόφους ἀκήκοα.

Ἀεὶ [15] *φέρει τι Λιβύη κακόν*· ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐξευρισκόντων τι νέον κακόν.

Ἀεὶ [16] *Λεοντῖνοι περὶ τοὺς κρατῆρας*· ἐπὶ τῶν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκειμένων· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι περὶ πότους ἐσχόλαζον. Φάλαρις δ' αὐτοὺς καταπολεμήσας εἰς τοὺς κρατῆρας ἔῤῥιψεν, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

Ἀεὶ [17] *γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι*· ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων, μεταγεγραμμένου τοῦ εὖ πίπτουσιν, εἰς τὸ ἐμπίπτουσιν.

Ἀεὶ γεωργὸς [18] *εἰς νέωτα πλούσιος*· Φιλήμονος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλαγῆναι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀεὶ κολοιὸς [19] *παρὰ κολοιὸν ἱζάνει*· ἐπὶ τῶν

13) Apost. Cent. I. 68. Apogr. Dresd. κάνθαρον. Macar. ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι· ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς ἄρξαντας.

14) Apost. Cent. I. 66. Pro θρίων Laur. habet θηρίων.

15) Apost. Cent. I. 67. Macar. ἐπὶ τῶν κακουργοτάτων· θηρία γὰρ τῶν ἄλλων χαλεπώτερα τρέφει ἡ Λιβύη.

16) Apost. Cent. I. 60. Macar. ἐπὶ τῶν περισπευδόντων, καὶ διὰ τοῦτο ἁλισκομένων· Φάλαρις γὰρ κατηχμαλώτευσε τοὺς ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνους περὶ πότους ἐσπουδακότας, καὶ τοῖς κρατῆρσι τῆς Ἔτνης (sic) ἐνέβαλεν.

17) Apost. Cent. I. 57. Macar. ἐπὶ τῶν ἀξίως εὐδαιμονούντων.

18) Apost. Cent. I. 56. Macar. ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐλπίσι χαυνωμένων.

19) Apost. Cent. I. 54. Macar. ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις συνεδριαζόντων (adde τῶν post ἐπί). Codd. nonnulli apud Schneid. referunt ad hoc prov. Platonis locum Pol. I. p. 329. Α. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. al. ad ἧλιξ ἥλικα τέρπει. Vide infra ὅμοιον ὁμοίῳ.

ὁμοίοις προσομιλούντων· οἱ περὶ Ἀδρίαν οἰκοῦντες Ἔνετοι [20], ὅταν ἀρότρου καὶ σπόρου ὥρα ἦν, τοῖς κολοιοῖς ἀπέστελλον δῶρα, ψαιστὰ καὶ μάζας. Βούλεται δὲ τὰ δῶρα μειλίγματα τοῖς κολοιοῖς εἶναι καὶ σπονδῶν ὁμολογίαι, ὡς ἐκείνους [21] τὸν καρπὸν τὸν Δημήτριον μὴ ἀνορύττειν, μηδὲ παρεκλέγειν καταβληθέντα εἰς γῆν· καὶ οἱ μὲν ἀναχωροῦσι, τὰ δὲ τῶν κολοιῶν νέφη δύο ἢ τρεῖς κατὰ τοὺς πρέσβεις τοὺς ἐκ τῶν πόλεων πέμπουσι κατασκεψομένους τῶν ξενίων τὸ πλῆθος, οἵπερ οὖν καὶ ἐπανίασι θεασάμενοι καὶ καλοῦσιν αὐτοὺς, ᾗ πεφύκασιν, οἱ μὲν καλεῖν; οἱ δὲ ὑπακούειν. Ἐρχόμενοι δὲ κατὰ νέφη, ἐὰν μὲν γεύσωνται τῶν προκειμένων [22], ἴσασιν οἱ Ἔνετοι, ὅτι ἄρα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὄρνιθας τοὺς προειρημένους ἔνσπονδά ἐστιν· ἐὰν δὲ ὑπερίδωσι, καὶ ἀτιμάσαντες ὡς εὐτελῆ μὴ γεύσωνται, πεπιστεύκασιν οἱ ἐπιχώριοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ὑπεροψίας ἐστὶν αὐτοῖς λιμὸς [23] τὸ τίμημα. Ἄγευστοι γὰρ ὄντες οἱ προειρημένοι, καὶ ἀδέκαστοί γε, ὡς εἰπεῖν, ἐπιπέτονταί τε ταῖς ἀρούραις, καὶ τό γε πλεῖστον τῶν κατεσπαρμένων συλῶσι πικρότατά γε ἐκεῖνοι σὺν τῷ θυμῷ καὶ ἀνορύττοντες καὶ ἀνιχνεύοντες. Οἱ κολοιοὶ δὲ [24] ἱερακίζοντες καὶ πετόμενοι, πῇ μὲν ἀνωτέρω, πῇ δὲ κατωτέρω κρυμὸν καὶ ὑετὸν δηλοῦσιν.

Ἀεὶ [25] τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί· Καλλιμάχου.

Τὸ $\overline{\alpha}$ μετὰ τοῦ $\overline{\zeta}$.

Ἄζηλος [1] πλοῦτος, ὅτι τυφλός· ἐπὶ τῶν κεκτημένων τι καλὸν ἄδηλον.

(Ex Aelian. Hist. Anim. XVII. 16. Matth.)

20) Mosc. et Laur. Αἴνετοι. Apost. Ἔνετοι.

21) Laur. ἐκείνοις.

22) Laur. προειρημένων.

23) Ante λιμὸς deletum erat ὁ. Matth.

24) δὲ abest a Mosc. et Laur. Mosc. κολεοί.

25) Apost. I. 55. abest a Mosc. Callim. Fr. CLXXIX. τοῖς μίκκοις μίκκα. Macar. habet praeterea: Ἀεί τις ἐν Κύδωνος· Κορίνθιος οὗτος ἦν φιλοξενώτατος. Ἀετὸς ἐν κοπρίᾳ οὐχ ἵπταται· ἐπὶ τῶν μὴ εὐτελέσιν ἑαυτοὺς ἐπιδιδόντων πράγμασιν.

1) Apost. Cent. I. 69.

Ἀζαναῖα κακά [2]· ἐπὶ τῶν κακοῖς διηνεκῶς προσπαλαιόντων· ἀζάνη γὰρ τόπος σκληρὸς καὶ τοῖς γεωργοῖς ἀπροςπόριστος.

Τὸ α μετὰ τοῦ η.

Ἀκκίζεσθαί [3] *μοι δοκεῖς*· Ἀκκὼ γυνή τις ἦν, ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἥτις ἐσοπτριζομένη τῇ οἰκείᾳ σκιᾷ ὡς ἑτέρᾳ διελέγετο.

Ἀηδόνες [4] *λέσχαις ἐγκαθήμεναι*· ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων.

Τὸ α μετὰ τοῦ θ.

Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον [1]· ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἡ παροιμία εἴρηται, ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλλοι.

Ἀθύρωτον [2] *στόμα*· ἐπὶ τῶν πολυλόγων.

2) Apost. Cent. I. 70. Macar. ἐπὶ τῶν κακοῖς προςπαλαιόντων· Ἀζανία γὰρ τόπος Ἀρκαδίας λεπτόγεως καὶ γεωργοῖς ἀσυντελής.

3) Apost. Cent. I. 71. In Laur. super ἀκκίζεσθαι scriptum est ἀκίζεσθαι. Ἀκὼ scribit Mosc. et Laur. Achill. Tat. VI. 20. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι σοι καὶ λαλῶ; — — ἀλλὰ καὶ ἀκκίζῃ καὶ σχηματίζῃ πρὸς ἀπόνοιαν; Julian. Or. VII. p. 223. B. Ἀντικύρας σοὶ δεῖ, τί γὰρ ἂν ἀκκίζοιτό τις; Alia invenies apud Bergl. et Wagn. ad Alciphr. I. 37.

4) Apost. Cent. I. 72. Macar. πρὸς τοὺς ἀδολεσχοῦντας. Cfr. infra prov. λέσχη ἐγκάθη. Ἀηδόνες vocantur homines garruli. Alexis apud Eustath. ad Il. x. p. 1389. ed. Rom. σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐ πώποτε εἶδον, οὔτε κερκώπην, γύναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττιγα. Liban. Tom. IV. p. 143. τρυγόνος λαλιστέρα, κίττης, ἀηδόνος, κερκώπης. Λέσχαι erant loci, quo confabulandi causa convenire solebant Graeci, πάντων ἀνθρώπων λαλίστατοι, ut ait Proclus ad Hesiod. ἔργ. 493. laudatus a Corajo ad Heliodor. II. p. 97. Pausan. Phoc. XXV. 1. καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχη, ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη· τοιαῦτ' εἶναι πολλὰ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα Ὅμηρος ἐν Μελανθοῦς λοιδορίᾳ πρὸς Ὀδυσσέα ἐδήλωσεν.

1) Apost. Cent. I. 37. Macar. λείπει τὸ παραβάλλει τις. ἐπὶ τῶν ἀσυγκρίτως ὑπερεχόντων.

2) Apost. Cent. I. 74. Aristoph. Ran. 837.

Ἀθάνατον [3] δὲ [4] κακὸν ἀναγκαῖον γυνή· Φιλήμονος.

Ἄθως [5] καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός· ἐπεὶ ἐν Λήμνῳ βοῦν λευκοῦ πεποιημένην λίθου ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν λυπούντων τινὰς ἢ βλαπτόντων.

Τὸ α μετὰ τοῦ ι.

Αἱ δεύτεραί [6] πως φροντίδες σοφώτεραι.

Αἰθέρα [7] νήνεμον πονήσεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Περὶ ἀναλογίας τῶν τεσσάρων στοιχείων [8].

Αἰθὴρ τὸ καὶ πῦρ [9] ἀναλογεῖ τῷ θέρει, τὸ δὲ τῇ ξανθῇ χολῇ.

Ἀὴρ ἀναλογεῖ τῷ ἔαρι, τὸ δὲ τῷ αἵματι.

Γῆ ἀναλογεῖ τῷ φθινοπώρῳ, τὸ δὲ τῷ φλέγματι.

Ὕδωρ ἀναλογεῖ τῷ χειμῶνι, ὁ δὲ τῇ μελαίνῃ χολῇ.

Αἰγιστέου πήδημα [10]· ἐπὶ τῶν μεγαλοψύχων. Καλλισθένης ἐν δευτέρῳ μεταμορφώσεων ὧδέ που περὶ τούτου φησὶν, ὅτι κατὰ Κελαινὰς πόλιν τῆς Φρυγίας διὰ

Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον,
Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα.

3) Apost. Cent. I. 75. abest a Mosc. — Fr. CIII. ed. Mein.

4) δὲ Laur. ἐστὶ Apost.

5) Apost. Cent. I. 76. Macar. Ἄθ. καλ. πλευρὰς Λ. βοός· ἐπὶ τῶν βλαπτόντων ἐκ γειτνιάσεως, ἐπειδὴ τὴν ἐν Λήμνῳ ἐκ μαρμάρου βοῦν ὀρθὸς ὁ Ἄθως ἐπικαλύπτει. Etymol. M. sub v. Ἄθως. Σοφοκλῆς, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός· ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. Cfr. Tittm. ad Zonar. Scilicet in foro Myrinae, urbis Lemniae, bucula (aenea) stabat, quam solstitio aestivo umbra Athonis montis attingebat: vide Grotefend. in Erschii Encyclopaed. P. VI. p. 241. b. O. Mueller Orchom. et Min. p. 301.

6) Abest a Laur. hoc prov.

7) Apost. Cent. I. 77. Pro πονήσεις Laur. habet αἱρήσεις, natum forte ex eo, quod Zenob. Cent. I. 19, habet, ἐρέσσειν. Macar. αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσῃς, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

8) Titulum Mosc. om.

9) τὸ καὶ πῦρ scriptum est in utroque Cod. in Laur. καὶ omissum, ex correctura superscriptum est. Mosc. ἀναλογεῖ τὸ θέρει, τὸ χειμῶνι.

10) Apost. Cent. I. 79. Laur. Αἰγισταίου.

μῆνιν Ἰδαίου Διὸς, χάσμα μεθ' ὕδατος γενόμενον πολλὰς οἰκίας αὐτάνδρους εἰς τὸν βυθὸν καθείλκυσε. Τοῦ δὲ δήμου κινδυνεύοντος, Μίδας ὁ βασιλεὺς χρησμὸν ἔλαβε, συνελεύσεσθαι τὴν γῆν, ἐὰν εἰς τὸ βάραθρον βάλῃ τὸ τιμιώτατον ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ. Τῶν δὲ Κελαινιτῶν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν εἰς τὸ χάσμα ῥιψάντων, καὶ μηδ' οὕτω τοῦ κακοῦ λήγοντος, Αἰγίστεος ὁ υἱὸς Μίδα, λογισάμενος μηδὲν εἶναι τιμιώτερον ἐν βίῳ ψυχῆς, ἀναπηδήσας καὶ δοὺς περιπλοκὰς τῷ γεννήσαντι, καὶ ἀποταξάμενος τῇ γυναικὶ Τιμοθέᾳ μεθ' ὁρμῆς, ἔφιππος εἰς τὸν τόπον τοῦ χάσματος ἠνέχθη.

Αἰγιεῖς [11] *οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι*· ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτελῶν καὶ μικρῶν· ἐρωτώντων γάρ τινων, τίνες κρείττους τῶν Ἑλλήνων, τοῦτο ἀπεφθέγξαντο· Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

Αἰγὸς τρόπος [12]: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας·

Ἡ αἴξ [13] δοῦσα τὴν μάχαιραν· οὕτω γὰρ λέγεται, Κορινθίων Ἥρᾳ Ἀσκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρῦσαι Μήδειαν, οἱ ἐν τῇ [14] παρόχῳ μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δὲ αἴξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευεν. Πτύελον ἀνθρώπου θανατηφόρον εἶναι ζώῳ ἑτέρῳ, καλῶς ἴσασιν αἶγες καὶ φυλάττονται· μέλλουσα δὲ ἡ αἴξ ἀποσφάττεσθαι, σαφῶς [15] οἶδε, καὶ τὸ μαρτύριον, οὐκ ἂν ἔτι τροφῆς προσάψαιτο. Λέγουσιν Ἄραβες, ὅτι τὰ παρ' αὐτοῖς ποίμνια πιαίνεται ὑπὸ μουσικῆς μᾶλλον, ἢ ὑπὸ τοῦ χιλοῦ· τῶν δὲ ἁλμυρῶν ἐσθίειν ἥδιον· ποιεῖται γὰρ τὴν τοιαύτην τροφὴν ποτοῦ ὄψον· τά γε μὲν πρόβατα κἀκεῖνο οἶδεν, ὅτι αὐτοῖς ὁ

11) Apost. Cent. I. 80. Vide Bergl. ad Alciphr. p. 370. 371. Matth.

12) Apost. Cent. I. 81.

13) Apost. Cent. I. 82. Macar. *αἴξ τὴν μάχαιραν· λείπει τὸ ἐπεσκάλευσεν, καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων.*

14) *τῇ* Mosc. om. recepi ex Laur.

15) Apogr .Dresd. *σοφῶς*.

βοῤῥᾶς καὶ ὁ νότος συμμάχονται πρὸς τὸ τίκτειν, οὐ μεῖον τῶν ἀναβαινόντων αὐτὰ κριῶν· οἶδε δὲ, ὅτι ὁ μὲν βοῤῥᾶς ἀῤῥενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος· καὶ ἐὰν δέηται τοῦ γόνου τοῦδε ἢ τοῦδε ὀχευομένη ἡ ὄϊς [16], πρὸς τὸν ἀπέβλεψεν ἢ πρὸς τόν. Ἀχιλλεὺς μὲν οὖν, ἵνα ὁ φίλος αὐτῷ κείμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς καυθῇ, καὶ εὐχῆς ἐδεῖτο, καὶ ἡ Ἶρις παρεκάλει τοὺς ἀνέμους αὐτῷ, ὦ καλὲ Ὅμηρε, αἱ δὲ ὄϊες ἀπραγμάνως τοὺς ἀνέμους εἰς ὠδῖνας σφετέρας [17] ὑπηρέτας ἀκλήτως ἔχουσι· σκοποὶ δὲ ἄρα τούτων καὶ ποιμένες ἀγαθοί.

Αἵματι κλαίειν [18] ἀφ᾽ ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες· οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐδ᾽ ἂν πείσῃ αὐτὸν, οὐδ᾽ αἵματι κλαίων· λέγουσι δὲ καὶ, οὐδ᾽ ἂν αἵματι στένων πείσειεν.

Αἲξ Σκυρία [19]· πολυγάλακτοι δὲ αὗται· ἐν τῷ καιρῷ δὲ τῆς ἀμολγῆς ἀνατρέπουσι τὰ ἄγγη.

Αἱ Οἰδίποδες ἀραί [20]· ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

16) Sic Codd. Thomas Mag. p. 646. οἷς μονοσυλλάβως ἐπὶ θηλυκοῦ. Cfr. Villois. ad Long. Pastoral. p. 19.

17) Laur. ὠδῖνα σφετέραν.

18) Apost. Cent. I. 80. Macar. δήλη. Notat hoc proverbium Theophylact. ad Luc. XXII. 43. 44. Matth. Mutat ordinem proverbiorum Laur. αἲξ Σκυρία· αἱ Οἰδίποδος ἀραί· αἵματι κλαίειν· αἶρε πλῆκτρον· αἴρειν ἔξω πόδα· αἰεὶ τὰ πέρυσι· αἴρει καὶ τοὺς ἀνδριάντας· Αἰζωνεὺς ἄλλος· Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται· αἱροῦντες ᾒρήμεθα· αἰσχύνη πόλεως· Αἰθίοπα σμήχεις· αἰσχρόν τοι· αἰσώπειον αἷμα· αἴρειν μασχάλην· αἶρε δάκτυλον· αἱρήσω τάχα· αἰσχύνομαι τὴν φιλότητα· αἰγιθάλου τολμηρότερος· αἰσώπειον αἷμα (iterum)· αἰέτιον χάριν ἐκτίσω· Αἰτναῖος κάνθαρος· ἄϊδος κυνῆ· αἴθεις ἐν πέπλῳ· αἰγιαλῷ λαλεῖς· Αἰάντειος γέλως· αἱ Ἰβύκου γέρανοι· αἱ λαχάνων προσθῆκαι· αἰόλος ἀνὴρ· αἰεὶ γέροντι· αἲξ οὔπω τέτοκεν· αἱ χάριτες γυμναί.

19) Apost. Cent. I. 83. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνατρεπόντων τὰς εὐεργεσίας, αἱ γὰρ κατὰ Σκῦρον αἶγες πολὺ γάλα ἀφιεῖσαι, εἶτα ἀνατρέπουσιν τὸ ἀγγεῖον.

20) Apost. Cent. I. 84. consentit Macar.

Αἶρε πλῆκτρον[21]· ἐπὶ τῶν εἰς ἄμυναν ἀντικινουμένων[22].

Αἴρειν[23] *ἔξω πόδα πηλοῦ*· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι· λέγεται δὲ καί· Αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

Αἴρειν μασχάλην[24]· ἐπὶ τῶν ὀρχουμένων ἀγροίκως.

Αἶρε δάκτυλον[25]· ἐπὶ τῶν νενικηκότων· ἐπαίρουσι γὰρ τὴν χεῖρα, σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι.

Αἰροῦντες ἠρήμεθα[26]· ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατήσειν τινῶν, εἶθ' ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων.

Αἰσχρόν[27] *τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι*· ἐκ τῶν Ὁμήρου[28].

Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται[29]· ἐπὶ τῶν ἀμεταβλήτων.

Αἰθίοπα σμήχεις[30]· ὁμοία τῇ· Χύτρας ποικίλλεις· Ὠὸν τίλλεις.

Αἰσχύνη[31] *πόλεως πολίτου ἁμαρτία*· ἐξ ἀποφθέγματος.

Αἴτει καὶ[32] *τοὺς ἀνδριάντας ἄλφιτα*· ἐπὶ τῶν ἀσυμπαθῶν.

Αἰξωνεὺς ἄλλος[33]· Αἰξωνεῖς δῆμος ἦν φυλῆς

21) Apost. Cent. I. 86. Apogr. Dresd. ἆρε.

22) Mosc. ἀντικειμένων· post syllabam κει in Cod. insertum erat νου. Fortasse voluit ἀντικινουμένων. Matth. ita legitur apud Apost. Laur. ἀντικεινουμένων.

23) Apost. Cent. I. 88.

24) Apost. Cent. II. 2.

25) Apost. Cent. II. 3.

26) Apost. Cent. I. 96.

27) Apost. Cent. I. 97. abest a Mosc.

28) Il. β. 298.

29) Apost. Cent. I. 95.

30) Apost. Cent. I. 98. Macar. Αἰθίοπα σμήχειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

31) Apost. Cent. I. 100. Mosc. om.

32) Apost. Cent. I. 91.

33) Apost. Cent. I. 92. Mosc. et Laur. Αἰζωνεὺς ἄλλος· Αἰζωνῆϊς δῆμος ἦν: et infra: Αἰζωνέα εἶναι. (Confunditur ζ et ξ. Pausan. I. 32. 6. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους ἐξήτει τοὺς παῖδας Εὐρυστεύς; Vulg. ἐζήτει. Lectionem Cod. Moscovensis ἐξήτει confirmant Angel. Ven. Ricc. Neap. cfr. Schaef. Meletem. crit. p. 74. Jacobs ad Philostr. Im. p. 264.

τῆς Κεκροπίδος· ἐκωμῳδοῦντο [34] δὲ εἰς βλασφήμους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν κανηφόρῳ· Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησὶν, οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτά γε, ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃ Αἰξωνέα εἶναι, ἤτοι βλάσφημον· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία.

Αἰεὶ [35] *τὰ πέρυσι βελτίω*· ἐπὶ τῶν πρώην μὲν εὐδαιμονούντων, ὕστερον δὲ δυστυχούντων.

Αἱρήσω τάχα [36]· οἱ πειρώμενοι μετελθεῖν ἔργον τινὰς εἰώθασι ταύτην λέγειν.

Αἰσχύνομαι [37] *τὴν φιλότητα γηράσκων*· ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας κοσμίων.

Αἰγιθάλου τολμηρότερος [38]· σαφὴς ἡ παροιμία· ὁ δὲ αἰγίθαλος ζῶόν ἐστι, καὶ τῶν μὲν μικρῶν ὀρνίθων ὑπερφρονεῖ, ἐπιτίθεται δὲ ταῖς αἰξὶ κατὰ τὸ καρτερόν· καὶ μέν τοι [39] τοῖς οὔθασιν αὐτῶν προσπετόμενος εἶτα ἐκμυζᾷ ἐκ τοῦ γάλακτος, καὶ τὴν τιμωρίαν τὴν ἐκ τοῦ αἰπόλου οὐ δέδοικε· καί τοι πονηρὸν αὐτοῖς μισθὸν ὑπὲρ τῆς πλησμονῆς ἀποδιδούς· τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν, ὅταν σπάσῃ καὶ ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιῤῥοήν [40].

Αἰάντειος γέλως [41]· ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

Elmsl. ad Eur. Med. 31.) Vide Harpocrat. p. 7. in Αἰξωνεῖς et Plato p. 259. Ita legitur quoque apud Alciphr. p. 294. Lexicon ineditum, quod est apud me: Αἰξωνεὺς ὁ βλάσφημος· βλάσφημοι γὰρ κωμῳδοῦνται εἶναι οἱ Αἰξωνεῖς, et αἰξωνεύεσθαι τὸ κατηγορεῖν, τὸ βλασφημεῖν· βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς. Matth. adde Eustath. p. 721. τὸ αἰξωνεύεσθαι ἤγουν κακολογεῖν· Αἰξωνεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοὶ, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι.

34) Mosc. ἐκωμῳδεῖτο. Laur. ἐκωμῳδοῦντο.

35) Apost. Cent. I. 90. Macar. ἀεὶ τ. π. β. τοῦτο ἐπεφώνουν Ἀθηναῖοι ταπεινούμενοι πρὸς τῶν Μακεδόνων.

36) Apost. Cent. I. 93.

37) Apost. Cent. I. 94.

38) Apost. Cent. II. 4. αἰγίθαλος, parus. Est genus avis. Vid. Aristot. Hist. Anim. L. VIII. 3. et L. IX. 15. Matth.

39) Apogr. Dresd. μέντοις.

40) Long. Pastor. p. 4. ed. Villois. τὸ δὲ ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιῤῥοὴν ἕλκον τοῦ γάλακτος.

41) Apost. Cent. II. 16. Consentit Macar.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς [42]: ἐπὶ τῶν ἀνηκόων.

Αἱ Ἰβύκου γέρανοι [43]· ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως κολαζομένων ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρούμενος γεράνους ἰδὼν ἐμαρτύρετο· εἶτα οἱ λησταὶ ἐν θεάτρῳ γεράνους θεώμενοι, αἱ Ἰβύκου γέρανοι, ἔλεγον, καὶ ἀνακριθέντες ἐκολάσθησαν.

Αἱ [44] *λαχάνων προςθῆκαι*· ἐπὶ τῶν μηδὲν ὠφελούντων.

Αἰεὶ [45] *γέροντι νέαν προβάλλει κόρην*· ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων, βουλομένων δὲ νέαις συνευνάζεσθαι.

Αἲξ [46] *οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματι παίζει*· ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων ἢ γεγονότων, ἀλλ' ἀτελῶν ὄντων, καὶ τὰ τῶν τελείων θελόντων ποιεῖν.

Αἰσώπειον αἷμα [47]· ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνεί-

42) Apost. Cent. II. 13. Boiss. Anecd. Vol. I. p. 167. in μελέτῃ Λιβανίου· ἀλλ' ᾖδον, τὸ τῆς παροιμίας, ἐπὶ κωφῷ, ἀλλ' αἰγιαλοῖς ἐδόκουν προσομιλεῖν, ἢ νεκρῷ πρὸς οὓς διαλέγεσθαι. Miseri saepe cum ventis, cum coelo vel mari dicuntur colloqui. Heliod. Aethiop. II. 21. εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖςδε τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. ubi Coray. ib. ἄνω καὶ κάτω παραθέων, καὶ ὥσπερ τῷ ποταμῷ φροντίδων τινῶν κοινούμενος. Alia vide apud Wagn. ad Alciphr. I. 8.

43) Apost. Cent. II. 14. Macar. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως, ἀνθ' ὧν ἥμαρτον, κολασθέντων. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρούμενος καὶ γεράνους ὑπεριπταμένας ἰδών, ἐμαρτύρατο· χρόνου δὲ παρελθόντος οἱ λησταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι ἐν Κορίνθῳ, γεράνους ὑπεριπταμένας ἰδόντες πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· αἱ Ἰβύκου γέρανοι· εἶτ' ἐκ τούτου ἁλόντες ἐκολάσθησαν.

44) Apost. Cent. II. 15.

45) Apost. Cent. II. 18. Laur. νέα προβάλλει. Macar. αἰεὶ δὲ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κόρην· παρεγγυᾷ ὁ λόγος, πρεσβυτέροις τὰς ἀκμαζούσας συνευνάζειν. cfr. Pausan. IX. 37, 4.

Ἔργινε Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνιάδαο,
Ὄψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ἱστοβοῆϊ γέροντι, νέην ποτίβαλλε κορώνην.

46) Apost. Cent. II. 17. Macar. ἐπὶ δώματα παίζει. ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων, καὶ ὅμοιόν τι λεγόντων. Laur. et Mosc. ἐπὶ δώματος. Apost. ἐπὶ δώματα. alterum metro, alterum linguae repugnat: itaque δώματι posui.

47) Apost. Cent. II. 5. bis occurrit in Laur. prima vice ita explicatur: ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων, οὐ γὰρ ἐνδίκως ἔκτειναν τὸν Αἴσωπον οἱ Δελφοί. altera vice cum Mosc. consentit. Macar. ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων, πολλὰ γάρ φασι τὸ θεῖον τιμωρήσασθαι τοὺς ἀνελόντας τὸν Αἴσωπον.

δεσιν ἐνεχομένων, ἐπειδὴ τοῖς Δελφοῖς ἀδίκως ἀνελοῦσι τὸν Αἴσωπον ὠργίσθη ὁ θεός.

Αἰέτιον[48] *χάριν ἐκτίσω*· ἐπὶ τῶν ταχέως μεγάλαις δωρεαῖς ἀντιχαριζομένων. Ἀλοῶντες ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος δίψει πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα, ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν, ἐκ πηγῆς[49] γειτονούσης κομίσαι ὕδωρ· οὐκοῦν ἀπιὼν τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει ἀετὸν ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη· ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετὸς, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς κρείττων ἐγένετο· οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεῖσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ καὶ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι τῶν ἀφύκτων δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει· ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὤρεξε πᾶσιν· οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον, καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε δὲ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὤν· ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆγεν, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν· ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν καὶ λέγει,

48) Apost. Cent. II. 6. Repetita haec ex Aeliano Hist. Anim. XVII. 37. Matth.

49) Apogr. Dresd. γῆς. Ita Pausan. I. 38. 9. περὶ δὲ τῆς πηγῆς τὸν ποιμένα εὑρόντα τοὺς παῖδας σφᾶς λοῦσαι. Neapol. γῆς. Riccard. γῆς. ad marg. ἄλλως· ἐπὶ δὲ τῆς πηγῆς. II. 31. 9. Πηγάσῳ γὰρ τῷ ἵππῳ καὶ οὗτοι λέγουσι τὸ ὕδωρ ἀνεῖναι τὴν γῆν. Riccard. πηγὴν, ad marg. ἀλλ. τὴν γῆν. Joseph. b. J. IV. 1. 3. ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ἐπιτήδειος. Par. 1425. ἐν αὐτῇ τῇ γῇ.

εἶτα σὺ [50] μέντοι, σὺ ἐκεῖνος, ὤν, καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε, τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν κατάθοιτο εἴς τινα, αἰδοῖ Διὸς, χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας· ἦν δὲ ἄρα ὡς συμβαλεῖν ἐμημεκὼς ἐς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ· οὕτως ὁ ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

Τὸν [51] δὲ χρυσάετον, ὡς δ' ἄλλοι φασὶν ἀστερίαν, οὐ μόνον νεβροῖς, ἀλλὰ καὶ ταύροις ἐπιτίθεσθαι [52] κατὰ τὸ καρτερόν· ὁ μὲν γὰρ κεκυφὼς κάτω νέμεται ὁ ταῦρος· ὁ δὲ ἀετὸς ἐπὶ τῷ [53] τένοντι τοῦ ζώου καθίσας ἑαυτὸν παίει τῷ στόματι συνεχέσι καὶ καρτερικαῖς ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ ὥσπερ οἰστρηθεὶς ἐξάλλεται [54], καὶ ᾗ ποδῶν ἔχει φυγῆς ἄρχεται, καὶ ἕως μὲν ἐνήλαται ὁ ἀετὸς ἥσυχός ἐστι καὶ ἐπιποτᾶται παραφυλάττων· ὅταν δὲ τὸν ταῦρον θεάσηται πλησίον κρημνοῦ γενόμενον κυκλώσας τὰ πτερὰ καὶ ὑπερτείνας αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἐποίησε τὰ ἐν ποσὶ μὴ προϊδόμενον κατενεχθῆναι βιαιότατα· εἶτα ἐμπεσὼν καὶ ἀναῤῥήξας τὴν γαστέρα ῥᾳδίως χρῆται τῇ ἄγρᾳ, εἰς ὅσον ἐθέλει· θήρας δὲ ἀλλοτρίας οὐχ ἅπτεται κειμένης, ἀλλὰ χαίρει τοῖς ἑαυτοῦ πόνοις, κοινωνίαν τε τὴν πρὸς ἄλλον ἥκιστα ἐνδέχεται· κορεσθεὶς δὲ εἶτα τοῦ λοιποῦ πονηρὸν ἆσθμα καὶ δυσωδέστατον καταπνεύσας, ἄβρωτα τοῖς ἄλλοις τὰ λείψανα ἐᾷ, καὶ μέντοι ἀλλήλων ἀπῳκισμένα οἰκοῦσι καλιὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαφθείρεσθαι ὑπὸ θήρα καὶ λυπουμένους λυπεῖν· ζηλοτυπώτατος δέ ἐστιν ὁ ἀετὸ

50) σὺ ex Laur. adjeci.

51) Ex Aeliano Hist. Anim. II. 39. Matth.

52) Mosc. et Laur. ἐπιτίθεται. Apost. ἐπιτίθεσθαι. Frequens harum terminationum permutatio. cfr. Jacobs ad Philostr. Icon. p. 219. 641. Lect. Stob. p. 44.

53) τῷ Mosc. om.

54) Laur. ἐξάπτεται.

πρὸς τὰ νεόττια· ἐὰν γοῦν θεάσηταί τινα προσιόντα, παίει τοῖς πτεροῖς αὐτὸν καὶ τοῖς ὄνυξι λυμαίνεται.

Αἴθεις [55] *ἐν πέπλῳ καὶ αἴθων πέπλος*· ἐπὶ τῶν στάσεις ἐγειρόντων καὶ ὑπεκκαιόντων· ἡ γὰρ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ᾽ οὗ ἐκαύθη.

Αἱ χάριτες γυμναί [56]· ὅτι δεῖ τὴν δωρεὰν ἀφειδῶς ἢ ἀκενοδόξως χαρίζεσθαι.

Αἱ [57] *χάριτες οὐκ ἐν οὐρανῷ*· συνυπακούεται τό· κἂν τῇ γῇ· λέγεται ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐεργετούντων.

Αἱ χάριτες τρεῖς· Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Εὐτέρπη.

Αἰτναῖος κάνθαρος [58]· ἐπὶ τῶν μεγάλων τῷ σώματι.

Ἄϊδος κυνῆ [59]· ἐπὶ τῶν κρυπτόντων ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων· ταύτῃ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργὼ ἐδειροτόμησεν.

Αἴολος [60] *ἀνὴρ εἰς βόθρον ἐμπεσεῖται*· ἤτοι ὁ πανοῦργος καὶ πονηρός· αἴολος δὲ σημαίνει τρία, τὸν πονηρὸν, ὡς ἐνταῦθα· τὸν ποικίλον, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ, κορυθαίολος Ἕκτωρ, καὶ ὄνομα κύριον, ὅστις ἦν ἀνὴρ εὐστοχώτατος τὰ περὶ ἀνέμους· κἀντεῦθεν καὶ θεὸς τῶν

55) Apost. Cent. II. 9. Pro *αἴθων* Apogr. Dresd. *αἴθης* et *Δηϊάνειρα*.

56) Apost. Cent. II. 11.

57) Apost. Cent. II. 10. Hoc et sq. deest in Laur.

58) Apost. Cent. II. 7. Aristoph. Pac. 73.

Εἰσῆγαγ᾽ Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον,

eodem modo dicitur *Αἰτναῖος ἵππος* apud Sophoclem Oed. Col.

59) Apost. Cent. II. 8. Macar. post *μηχανημάτων* pergit: *τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾄδου κυνῆ, ᾗ γε χρησάμενος ὁ Περσεὺς τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν*. Aristoph. Ach. 386.

Λαβὲ δ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα
Παρ᾽ Ἱερωνύμου
Σκοτοδασυπυκνότριχά τιν᾽ Ἄϊδος κυνῆν,
Εἶτ᾽ ἐξόνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου.

Luc. bis accus. c. 21. *εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην*, etc. Eustath. Opusc. p. 301. l. 93. *τὴν νύκτα ὡσεὶ καὶ Ἄιδου κυνέην εἰς ἐπίκρυψιν ἀμφιβεβλημένοι.*

60) Apost. Cent. II. 12.

ἀνέμων ὑπείληπται· οὗτος Τηλεπώραν [61] γήμας τὴν Λαιστρυγόνα, ἐγέννησε θυγατέρας ἕξ, καὶ ταύταις ἴσους υἱούς· εἰσὶ δὲ τοῖς μὲν ἄρσεσι τὰ ὀνόματα Ἴοκαστος, Ξοῦθος, Φαλακρὸς [62], Χρύσιππος, Φερήμων καὶ Ἀνδροκλῆς· ταῖς δὲ παρθένοις Ἔφθη [63], Αἰόλη, Περίβοια, Δία, Ἀστυκράτεια [64] καὶ Ἡφαιστία.

Τὸ α μετὰ τοῦ κ.

Ἀκεσσαίου σελήνη [1]· ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πρᾶξαί τι· ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς ῥᾴθυμος ὢν ἔλεγε διὰ παντὸς ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένοιτο [2].

Ἄκαιρος [3] **εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει**· Ἱππόλυτος εἶπε τοῦτο πρὸς τὴν Φαίδραν, λέγουσαν αὐτὸν [4] φιλεῖν ὑπὲρ ὅλους.

Ἀκλητὶ [5] **κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι**· ὅμοιον αὐτῇ ἐστι τὸ, αὐτόματοι [6] δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτα ἴασιν· ἐπὶ τῶν αὐτομάτως πορευομένων που.

Ἄκουε [7] **τοῦ τέτταρα ὦτα ἔχοντος**· αὐλητὴς ἦν, περὶ οὗ εἶπεν ἡ Πυθία τισὶν, ὡς παραφυλάττοιντο· οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο· ἔνιοι δὲ [8] ἐπὶ τοῦ πολλὰ εἰδότος ἢ ἀκούοντος· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων, ὡς ἐπὶ

61) Laur. *Τηλεπύραν.*

62) Codd. *Φαρακλός.*

63) Laur. *Ἴφθη.*

64) Apogr. Dresd. *Ἀστυακράτεια.* Macar. addit: *Αἰγύπτου γάμος, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων· Αἴγυπτον γὰρ καταλιπόντα τὴν γαμετὴν δι' αἰσχρότητα, ὁ κηδευτὴς ἀνεῖλε Δαναός. Αἱ ἐν ᾅδου τριακάδες· ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα γινώσκειν ἐθελόντων· ἡ τριακὰς δὲ μυστήρια τῆς Ἑκάτης.*

1) Apost. Cent. II. 19.

2) Laur. *γένηται.* supra lin. *γένοιτο.*

3) Apost. Cent. II. 20. Macar. *ταῦτα Ἱππόλυτόν φασιν εἰπεῖν διὰ τὴν Φαίδραν.*

4) Laur. *αὐτῷ.*

5) Apost. Cent. II. 21. Macar. *ἀκλ. κωμ. εἰς φίλων φίλοι, ὅμοιον τῇ· αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγ. ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.*

6) *αὐτόματοι δ'* Codd. om. De hoc prov. vide Plat. Symp. p. 174. B.

7) Apost. Cent. II. 22.

8) Laur. *μὲν.*

τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τετράχειρον [9] καὶ τετράωτον καλοῦσιν.

Ἀκεσίας ἰάσαιτο [10] ἐπὶ τῶν ἐπὶ χεῖρον ἰωμένων· καὶ Ἀριστοφάνης· Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

Ἀκρὶς [11] δυσκίνητος χλωρά· ταύτης ταῖς κινήσεσιν οἱ ἀγροῖκοι προςτρέχουσι, καὶ μαντείας ἐξ αὐτῶν ποιοῦνται· τίθεται οὖν ἐπὶ τῶν φαύλως μαντευομένων.

Ἄκις ποταμὸς [12]· ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν· ψυχρὸς γάρ ἐστιν οὗτος.

Ἄκρον [13] λαβὲ καὶ μέσον ἕξεις· οἱ τὴν Αἴγιναν οἰκοῦντες ἐκπεσόντες αὐτῆς, διὰ πόλεμον, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον εἶπε, καὶ συμβαλόντες ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾤκησαν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν δυσνοήτων.

Ἀκεσαίου [14] καὶ Ἑλικῶνος ἔργα· ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων· οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν.

Ἀκαδημίηθεν [15] ἥκεις· ἤτοι σοφὸς καὶ σπουδαῖος ὑπάρχεις. Ἀκαδημία δὲ ἦν γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις ἀλ—

9) Laur. τετράχειρα.

10) Apost. Cent. II. 23. Hunc locum non potui reperire in Aristophane. Matth. nec ego. Ab eodem verbo ἀκεῖσθαι medici nomen Ἀκεστῖνος finxit Heliodor. IV. 7. ubi Coray p. 143.

11) Apost. Cent. II. 24.

12) Apost. Cent. II. 25.

13) Apost. Cent. II. 26. In sqq. Laur. mutat ordinem. ἀκούσατε νέοι. Ἀκεσαίου καὶ Ἑλικῶνος. ἄκων δ᾽ ἁμαρτών. ἄκουε τὰ ἀπὸ καρδίας. ἀκάνθιος τέττιξ. ἀκαδημίηθεν ἥκεις. ἀκέφαλος μῦθος. ἀκίνητα κινεῖς. ἄκισσος μετ᾽ ἀνθεστήρια. ἄκρῳ ἅψασθαι δακτύλῳ. ἄκμων μέγιστος. ἄκων μὲν ὡς Ζεύς. ἀκόνην σιτίζεις.

14) Apost. Cent. II. 27. Consentit Macar. nisi quod εἰργάσαντο habet pro ἐδημιούργησαν.

15) Apost. Cent. II. 31. Cfr. Synes. ep. LIV. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, τὸ τῶν παρόντων ἀπηλλάχθαι κακῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ μηκέτι τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπὶ λόγοις προσκυνεῖν, οἳ μηδὲν ἡμῶν τῶν θνητῶν διαφέρουσιν· οὔκουν εἰς σύνεσίν γε τῶν Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος· ἀναστρέφονται δὲ ἐν ἡμῖν, ὥσπερ ἐν ἡμιόνοις ἡμίθεοι, διότι τεθέανται τὴν Ἀκαδημίαν τε καὶ τὸ Λύκειον, καὶ τὴν ἐν ᾗ Ζήνων ἐφιλοσόφει Ποικίλην, νῦν οὐκέτ᾽ οὖσαν ποικίλην· ὁ γὰρ ἀνθύπα—

σῶδες [16], ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ Ἀκαδήμου τινὸς ἥρωος, πρότερον δὲ Ἀκαδημία ἐκαλεῖτο· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [17], ἔτι δὲ καὶ Ἁρποκρατίων· Ἀκαδημία [18]· τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκιον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία, ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδημοῦ.

Ἀκέφαλος [19] μῦθος· ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων· Πλάτων· ἀκέφαλον καταλίποιμι [20] μῦθον.

Ἀκίνητα κινεῖς [21]· ἐπὶ τῶν λίαν παράνομα πραττόντων, ὅτι οὐ δεῖ κινεῖν τύμβους, μὴ τάφους, μὴ ὀροφήν.

Ἄκισσος [22] μετ' ἀνθεστήρια· ἐπὶ τῶν βραδέων.

Ἀκόνην [23] σιτίζεις, ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς σῶμα ἐπιδιδόντων. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄκουε [24] τὰ ἀπὸ καρδίας· ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως ἃ φρονοῦσι διεξιόντων.

Ἀκάνθιος τέττιξ [25]· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμου-

τος; τὰς σανίδας ὑφείλετο. Ἔπειτα ἐκώλυσεν αὐτοὺς ἐπὶ σοφίᾳ μεῖζον φρονεῖν.

16) Plut. Cim. c. 13. τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνύδρου καὶ αὐχμηρᾶς κατάῤῥυτον ἀποδείξας ἄλσος, ἠσκημένον ὑπ' αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκίοις περιπάτοις.

17) Aristoph. Nub. 1001. vide Schol. Matth.

18) Codd. Ἀκαδήμια. τρία. Matth. scribendum censet: Ἀκαδημία· τρία ὑπῆρχον κ. τ. λ. ita enim apud Harpocrat. p. 7. legitur.

19) Apost. Cent. II. 32. Macar. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Lucian. Scyth. c. 8. βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη.

20) Apogr. Dresd. καταλίπομαι ex legg. VI. p. 752. a. Cfr. Heind. ad Gorg. p. 505. d.

21) Apost. Cent. II. 33. Macar. καθ' ὑπερβολὴν· ὅτι οὐ δεῖ τὰ ὁρισθέντα παραβαίνειν.

22) Apost. Cent. II. 34. ἀκισσός. Intactam reliqui Codicum lectionem.

23) Apost. Cent. II. 38. Macar. ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν π. χρ. μ. δὲ εἰς σ. ἐπιδιδόντων.

24) Apost. Cent. II. 29. Macar. ἐπὶ τῶν. ἃ φρονοῦσι διεξιόντων. Apogr. Dresd. ἃ φρονοῦσι contraxit in ἀφρονοῦσι.

25) Apost. Cent. II. 30.

σων· οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες, ὡς καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος.

Ἀκούσατε νέοι γέροντος, οὗ νέου γέροντες ἤκουον.

Ἄκρῳ[26] ἅψασθαι δακτύλῳ· ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων.

Ἄκμων[27] μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς ψόφους,
Καὶ νοῦς ἐχέφρων πᾶσαν ἕλκουσαν βίαν.

Ἄκων μὲν[28] ὡς Ζεὺς οἶδεν· ἐπὶ τῶν ἀκόντων[29] ἐπισχνουμένων τι. ὡς καὶ τὸ, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

Ἄκων δ᾽ ἁμαρτὼν οὔτις ἀνθρώπων κακός[30].

Τὸ α μετὰ τοῦ λ.

Ἅλας[1] ἄγων καθεύδεις· ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων· ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, εἶτα καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. Ὁ δὲ Διογενιανὸς οὕτω φράζει τήνδε τὴν παροιμίαν· ἁλῶν δὲ φόρτος, ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ᾽ ἔβη. Ἔμπορός γάρ τις ἅλας ἄγων καὶ ἀποκαθευδήσας ἀπώλεσεν αὐτοὺς[2], τῆς ἀντλίας ἐπαναβάσης· λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν, ἅπερ προσεπόρισαν, ἀπολλύντων.

26) Apost. Cent. II. 55. Macar. ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς τι ἠσκημμένων (sic). Lucian. quomod. Hist. conscr. c. 4. ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προςαψάμενος.

27) Apost. Cent. II. 56.

28) Apost. Cent. II. 57.

29) Codd. ἀκόντων. imo ἑκόντως. Matth.

30) Laur. addit: Σοφοκλέους ἡ γνώμη. Macar. addit: Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου· ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων.

Ἀκαρπότερος ἀγρίππου· ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων· Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.

1) Apost. Cent. II. 39.

2) Apogr. Dresd. αὐτό.

Ἅλας[3] *καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν*· δήλη ἡ παροιμία· φίλοι γὰρ ἐκ τούτου[4] γινόμεθα.

Ἀληθέστερα[5] *τῶν ἐν Σάγρα*· ἐπὶ τῶν ἀληθῶν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα τόπος τῆς Λοκρίδος· μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν ἀνατιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους, πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους· τῶν δὲ στρατὸν μὲν[6] οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκόρων συμπλεῖν αὐτοῖς. Νικησάντων δὲ αὐθημερὸν καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι· ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ.

Ἀλεκτρυὼν ἐπιπηδᾷ[7]· ἐπὶ τῶν ἀγενῶς[8] ἀναμαχομένων[9] τὴν ἧτταν· οἱ ἀλεκτρυόνες ὑπεράγαν οὐκ ᾄδουσιν ἐν τοῖς ὑγροῖς χωρίοις, καὶ ἔνθα νοτιώτερός ἐστιν ὁ ἀήρ· ψυχροὶ δὲ ἄρα ὄντες τὴν σύγκρασιν οἱ τέττιγες, εἶτα μέντοι πυρουμένου τοῦ ἡλίου ᾄδουσιν· ἀλεκτρυόνες γε μὴν καὶ ὄρνιθες οἱ ἐθάδες πτερυσσόμενοι καὶ φρυατ-

3) Apost. Cent. II. 41. Macar. *τὴν Θέμιν φασὶ χρηστηριάζουσαν παραινεῖν· ὅτι τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.* Archiloch. Fragm. LXXXIX. ed. Liebel:

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν,
Ἅλας τε καὶ τράπεζαν,

cum nota editoris, cfr. Lobek. Aglaoph. I. p. 85. Plut. Sympos. V. Quaest. X. *ἐζήτει Φλῶρος, ἑστιωμένων ἡμῶν παρ' αὐτῷ, τίνες ἂν εἶεν οἱ περὶ ἅλα καὶ κύμινον ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενοι. καὶ τοῦτο μὲν ἐκ προχείρου διέλυσεν Ἀπολλοφάνης ὁ γραμματικός· οἱ γὰρ οὕτω συνήθεις (ἔφη) τῶν φίλων, ὥστε καὶ πρὸς ἅλα δειπνεῖν καὶ κύμινον, ὑπὸ τῆς παροιμίας προβάλλονται.*

4) Laur. *τούτων.*

5) Apost. Cent. II. 42. Macar. *εἰς τὸν ἐπὶ Ἰταλίαν ποταμὸν Σάγραν νικησάντων μάχῃ Λακεδαιμονίων, αὐθημερὸν ἡ φήμη κατέλαβε τὴν Σπάρτην.* Cfr. Menander ed. Meineke p. 17.

6) *μὲν* Mosc. om.

7) Apost. Cent. II. 43.

8) Codd. *ἀγενῶς.* Apost. *εὐγενῶς.*

9) *ἀναμάχεσθαι τὴν ἧτταν* est pugnam redintegrare, ita ut clades accepta resarciatur. Spanh. ad Julian. Or. I. p. 24. C. Wyttenb. ad p. 17. D.

ιόμενοι καὶ ὑποτρύζοντες χειμῶνα δηλοῦσι· πετόμενοι δὲ ὄρνιθες εἰς ἀλλήλους καὶ δι' ἀλλήλων θέοντες, χειμῶνα ἐσόμενον οὐκ ἀγνοοῦσιν [10].

Ἄλευ [11] ἀπὸ μείζονος ἀνδρός· ἀντὶ τοῦ ὑποχώρει τοῖς κρείττοσιν.

Ἀληλεσμένος [12] βίος καὶ μεμαγμένος· ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων ἢ ἐπὶ τοῦ προχείρου καὶ ἑτοίμου· ὁμοία τῇ, Ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα.

Ἄλλην [13] δρῦν βαλάνιζε· ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι· ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων· οἱ παλαιοὶ γὰρ βαλάνοις ἔζων, πρὸς οὖν τοὺς περισκοποῦντας τὰς δρῦς, εἴτε πλήρεις εἶεν, εἴτε κεναί, ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἔλεγον.

Ἁλμυρὰν [14] ἀκοὴν ἀπεκλύσατο ποτίμῳ λό-

10) Laur. in sqq. mutat proverbiorum ordinem: ἁλμυρὰν ἀκοήν. ἄλλο γένος κώπης. ἀληλεσμένος βίος. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἁλωτὰ γίγνεται. ἀλώπηξ δωροδοκεῖται. ἅλμη οὐκ ἔστιν· ἀλιτήριος εἶ. ἁλκυονίτιδας ἡμέρας. ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. ἁλιεὺς πληγείς. ἁλμυρὸν γειτόνημα. ἄλλοι μὲν σπείρουσι. ἄλλοτε μητρυιή. ἁλιεὺς ὤν. ἄλλων ἰατρός. ἀλώνητον ἀνδράποδον. ἅλων μέδιμνον. ἄλλοι κάμον, ἄλλοι. ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. ἄλλως ᾄδεις. ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη. ἀληθομυθεύειν χρέων. ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν. ἀλλότρια βάλλειν. ἀλεὶ διασμηχθείς. ἄλλα μὲν Λεύκων, ἀλλὰ δε Λεύκωνος ὄνος. ἄλλοισι μὲν γλῶσσα, ἄλλοισι δὲ γόμφιοι. ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος. Ἀλκηστιδος ἀνδρεία. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν. ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἅλα καὶ κύαμον. ἅλις δρυός. ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. ἀλλ' οὐδεν δεῖ περὶ τὸν βωμόν. ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων. ἄλλο γένος κώπης. ἄλλη τορέλλη. ἀλλότρια βάλλειν. ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες. Jam vero in posterum divergentem Cod. Laurentiani ordinem adscribere supersedebo, cum ad rem nihil faciat.

11) Inverso verborum ordine in ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς ἄλευ Arsen. et Apost. idem infra receperunt: nostrum ordinem habet Diogen. Cent. II. 56.

12) Apost. Cent. II. 46. Macar. ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαγμένον βίον· ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.

13) Apost. Cent. II. 47. Macar. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων.

14) Apost. Cent. II. 44. Memini me legere hoc et apud Platonem et apud Hermogenem in rhetoricis, sed neutrum locum poteram invenire. Idem proverbium paullo inferius lau-

γῳ· ἐπὶ τῶν ἀπό τινος φαύλου εἰς καλόν τι μετακλινάντων.

Ἄλλο [15] γένος κώπης· ἐπὶ τῶν περὶ τὸ ἦθος ἐνηλλαγμένων.

Ἁλωτὰ γίνετ' ἐπιμελείᾳ καὶ πόνῳ ἅπαντα· Μενάνδρου [16] ἡ γνώμη.

Ἀλιτήριος [17] εἶ· ἐπὶ τοῦ μετὰ βίας τι ποιοῦντος ἀπὸ σιτοδείας. Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους· ἥρπαζον οὖν τινες ἀλώμενα [18] τὰ ἄλευρα· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν· ὁ δὲ λιμὸς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Αἰτωλικοῦ πολέμου.

Ἁλκυονίτιδας [19] ἡμέρας ἄγεις· ἐπὶ τῶν ἀταράχων καὶ ἀνεπηρεάστων [20]· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται· Σιμωνίδης γὰρ ἐν πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων· Δημαγόρας ἑπτά· Φιλόχορος [21] ἐννέα· τὸν δ' ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππη, Παλλήνη [22], Δριμώ, Ἀστερίη· αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Παλλήνης, ἔῤῥιψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν· Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πα-

datur. Matth. Locus Platonis est in Phaedro p. 343. C. ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι. Eundem locum respicit Hermog. περὶ δεινότητος p. 150. ed. Ald. καὶ Πλάτων· οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι ποτίμῳ λόγῳ. Plures, qui hanc phrasin expresserunt, enumerat Wyttenb. epist. crit. p. 55. 56. coll. ad Plut. p. 151. D.

15) Apost. Cent. II. 45. Eodem modo Laur. bis profert hoc prov.

16) p. 52, ed. Mein.

17) Apost. Cent. II. 50.

18) Apogr. Dresd. ἀλούμενα.

19) Apost. Cent. II. 51. Aristoph. Av. 1594.

Ἁλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.

20) Apogr. Dresd. ἀνεπιρεάστων.

21) Apogr. Dresd. φιλόχωρος.

22) Apogr. Dresd. Παλήνη et mox ἄκρον τῆς Παλήνης.

τρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν· αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι Ἀλκυονίτιδες καλοῦνται.

Ἁλιεὺς[23] *πληγεὶς νοῦν οἴσει*· ἐπὶ τῶν μετὰ πεῖραν εἰς γνῶσιν ἐλθόντων· ὥσπερ καὶ ὁ πληγεὶς ἁλιεὺς εὐκόλως μετὰ τὴν τρῶσιν τοὺς ἰχθύας καταχειρίζεται.

Ἁλιεὺς[24] *ὤν, εἶτα τραγῳδοὺς ἐμισθώσω*· ἐπὶ τῶν μὴ προσήκοντα ἑαυτοῖς δρώντων, ἀλλ' ἀνόμοια[25].

Ἅλμη[26] *οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ*· ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀναρτύτου.

Ἀληθομυθέειν χρεὼν, ὅπου λώϊον· Δημοκρίτου ἡ ὑποθήκη.

Ἄλλην[27] *μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπιῤῥέει*· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλα[28] *μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει*· ἐπὶ τῶν ἐχόντων τοὺς λόγους ἀσυμφώνους τοῖς ἔργοις· Λεύκων γάρ τις γεωργὸς, μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν εἰς Ἀθήνας· κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐπιβαλὼν, ὡς ὀλίγον εἰςπραχθησόμενος τέλος· τοῦ δὲ ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔγνωσαν ὅτι μέλι ἐστίν.

Ἅλα καὶ κύαμον[29]· ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν προςποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ· οἱ γὰρ μάντεις ἅλα καὶ κύαμον τιθέασιν, ὅθεν καὶ τοὺς ἀποῤῥήτων κοινωνοῦντας τοὺς περὶ ἅλα καὶ κύαμον ἔλεγον.

Ἅλις δρυός[30]· ἐπὶ τῶν εἴς τινα δίαιταν βελτίονα

23) Apost. Cent. II. 53.

24) Apost. Cent. II. 57.

25) Ἀνόμοια ea, quae cum moribus ipsorum non congruunt. Cfr. Lob. ad Soph. Aj. 1353.

26) Ap. C. II. 49. Mac. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ· ἐπὶ τῶν ἀηδῶν.

27) Apost. Cent. II. 65.

28) Apost. Cent. II. 68. In Laurent. bis: ἄλλα μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει· ἐπὶ τῶν ἀσυμφόρους τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. deinde: ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων· ubi post ἔργοις παρεχομένων eadem, quam Mosc. offert, explicatio sequitur.

29) Apost. Cent. II. 75.

30) Apost. Cent. II. 76. Macar. ἐπὶ τῶν αἰσχρῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

εἶτα σὺ [50] μέντοι, σὺ ἐκεῖνος, ὢν, καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε, τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν κατάθοιτο εἴς τινα, αἰδοῖ Διὸς, χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας· ἦν δὲ ἄρα ὡς συμβαλεῖν ἐμημεκὼς ἐς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ· οὕτως ὁ ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

Τὸν [51] δὲ χρυσάετον, ὡς δ' ἄλλοι φασὶν ἀστερίαν, οὐ μόνον νεβροῖς, ἀλλὰ καὶ ταύροις ἐπιτίθεσθαι [52] κατὰ τὸ καρτερόν· ὁ μὲν γὰρ κεκυφὼς κάτω νέμεται ὁ ταῦρος· ὁ δὲ ἀετὸς ἐπὶ τῷ [53] τένοντι τοῦ ζώου καθίσας ἑαυτὸν παίει τῷ στόματι συνεχέσι καὶ καρτερικαῖς ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ ὥσπερ οἰστρηθεὶς ἐξάλλεται [54], καὶ ᾗ ποδῶν ἔχει φυγῆς ἄρχεται, καὶ ἕως μὲν ἐνήλαται ὁ ἀετὸς ἥσυχός ἐστι καὶ ἐπιποτᾶται παραφυλάττων· ὅταν δὲ τὸν ταῦρον θεάσηται πλησίον κρημνοῦ γενόμενον κυκλώσας τὰ πτερὰ καὶ ὑπερτείνας αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἐποίησε τὰ ἐν ποσὶ μὴ προϊδόμενον κατενεχθῆναι βιαιότατα· εἶτα ἐμπεσὼν καὶ ἀναῤῥήξας τὴν γαστέρα ῥᾳδίως χρῆται τῇ ἄγρᾳ, εἰς ὅσον ἐθέλει· θήρας δὲ ἀλλοτρίας οὐχ ἅπτεται κειμένης, ἀλλὰ χαίρει τοῖς ἑαυτοῦ πόνοις, κοινωνίαν τε τὴν πρὸς ἄλλον ἥκιστα ἐνδέχεται· κορεσθεὶς δὲ εἶτα τοῦ λοιποῦ πονηρὸν ἆσθμα καὶ δυσωδέστατον καταπνεύσας, ἄβρωτα τοῖς ἄλλοις τὰ λείψανα ἐᾷ, καὶ μέντοι ἀλλήλων ἀπῳκισμένας οἰκοῦσι καλιὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαφθείρεσθαι ὑπὸ θήρας καὶ λυπουμένους λυπεῖν· ζηλοτυπώτατος δέ ἐστιν ὁ ἀετὸς

50) σὺ ex Laur. adjeci.

51) Ex Aeliano Hist. Anim. II. 39. Matth.

52) Mosc. et Laur. ἐπιτίθεται. Apost. ἐπιτίθεσθαι. Frequens harum terminationum permutatio. cfr. Jacobs ad Philostr. Icon. p. 219. 641. Lectt. Stob. p. 44.

53) τῷ Mosc. om.

54) Laur. ἐξάπτεται.

πρὸς τὰ νεόττια· ἐὰν γοῦν θεάσηταί τινα προσιόντα, παίει τοῖς πτεροῖς αὐτὸν καὶ τοῖς ὄνυξι λυμαίνεται.

Αἴθεις[55] ἐν πέπλῳ καὶ αἴθων πέπλος· ἐπὶ τῶν στάσεις ἐγειρόντων καὶ ὑπεκκαιόντων· ἡ γὰρ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ᾽ οὗ ἐκαύθη.

Αἱ χάριτες γυμναί[56]· ὅτι δεῖ τὴν δωρεὰν ἀφειδῶς ἢ ἀκενοδόξως χαρίζεσθαί.

Αἱ[57] *χάριτες οὐκ ἐν οὐρανῷ*· συνυπακοίεται τό· κἂν τῇ γῇ· λέγεται ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐεργετούντων.

Αἱ χάριτες τρεῖς· Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Εὐτέρπη.

Αἰτναῖος κάνθαρος[58]· ἐπὶ τῶν μεγάλων τῷ σώματι.

Ἄϊδος κυνῆ[59]· ἐπὶ τῶν κρυπτόντων ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων· ταύτῃ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργὼ ἐδειροτόμησεν.

Αἴολος[60] *ἀνὴρ εἰς βόθρον ἐμπεσεῖται*· ἤτοι ὁ πανοῦργος καὶ πονηρός· αἴολος δὲ σημαίνει τρία, τὸν πονηρὸν, ὡς ἐνταῦθα· τὸν ποικίλον, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ, κορυθαίολος Ἕκτωρ, καὶ ὄνομα κύριον, ὅστις ἦν ἀνὴρ εὐστοχώτατος τὰ περὶ ἀνέμους· κἀντεῦθεν καὶ θεὸς τῶν

55) Apost. Cent. II. 9. Pro αἴθων Apogr. Dresd. αἴθης et Δηϊάνειρα.

56) Apost. Cent. II. 11.

57) Apost. Cent. II. 10. Hoc et sq. deest in Laur.

58) Apost. Cent. II. 7. Aristoph. Pac. 73.

Εἰσήγαγ᾽ Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον,

eodem modo dicitur Αἰτναῖος ἵππος apud Sophoclem Oed. Col.

59) Apost. Cent. II. 8. Macar. post μηχανημάτων pergit: τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ᾗ γε χρησάμενος ὁ Περσεὺς τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. Aristoph. Ach. 386.

Λαβὲ δ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα
Παρ᾽ Ἱερωνύμου
Σκυτοδασυπυκνότριχά τιν᾽ Ἄϊδος κυνῆν,
Εἶτ᾽ ἐξόνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου.

Luc. bis accus. c. 21. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην, etc. Eustath. Opusc. p. 301. l. 93. τὴν νύκτα ὡσεὶ καὶ Ἅιδου κυνέην εἰς ἐπίκρυψιν ἀμφιβεβλημένοι.

60) Apost. Cent. II. 12.

ἀνέμων ὑπείληπται· οὗτος Τηλεπώραν [61] γήμας τὴν Λαιστρυγόνα, ἐγέννησε θυγατέρας ἕξ, καὶ ταύταις ἴσους υἱούς· εἰσὶ δὲ τοῖς μὲν ἄρσεσι τὰ ὀνόματα Ἴοκαστος, Ξοῦθος, Φαλακρὸς [62], Χρύσιππος, Φερήμων καὶ Ἀνδροκλῆς· ταῖς δὲ παρθένοις Ἔφθη [63], Αἰόλη, Περίβοια, Δῖα, Ἀστυκράτεια [64] καὶ Ἡφαιστία.

Τὸ α̅ μετὰ τοῦ κ̅.

Ἀκεσσαίου σελήνη [1]· ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πρᾶξαί τι· ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς ῥᾴθυμος ὢν ἔλεγε διὰ παντὸς ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένοιτο [2].

Ἄκαιρος [3] εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει· Ἱππόλυτος εἶπε τοῦτο πρὸς τὴν Φαίδραν, λέγουσαν αὐτὸν [4] φιλεῖν ὑπὲρ ὅλους.

Ἀκλητὶ [5] κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι· ὅμοιον αὐτῇ ἐστι τὸ, αὐτόματοι [6] δ᾽ ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτα ἴασιν· ἐπὶ τῶν αὐτομάτως πορευομένων που.

Ἄκουε [7] τοῦ τέτταρα ὦτα ἔχοντος· αὐλητὴς ἦν, περὶ οὗ εἶπεν ἡ Πυθία τισὶν, ὡς παραφυλάττοιντο· οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο· ἔνιοι δὲ [8] ἐπὶ τοῦ πολλὰ εἰδότος ἢ ἀκούοντος· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων, ὡς ἐπὶ

61) **Laur.** *Τηλεπύραν.*
62) **Codd.** *Φαρακλὸς.*
63) **Laur.** *Ἴφθη.*
64) **Apogr. Dresd.** *Ἀστυακράτεια.* **Macar. addit:** *Αἰγύπτου γάμος, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων· Αἴγυπτον γὰρ καταλιπόντα τὴν γαμετὴν δι᾽ αἰσχρότητα, ὁ κηδευτὴς ἀνεῖλε Δαναός. Αἱ ἐν ᾅδου τριακάδες· ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα γινώσκειν ἐθελόντων· ἡ τριακὰς δὲ μυστήρια τῆς Ἑκάτης.*
1) **Apost. Cent. II. 19.**
2) **Laur.** *γένηται.* **supra lin.** *γένοιτο.*
3) **Apost. Cent. II. 20. Macar.** *ταῦτα Ἱππόλυτόν φασιν εἰπεῖν διὰ τὴν Φαίδραν.*
4) Laur. *αὐτῷ.*
5) **Apost. Cent. II. 21. Macar.** *ἀκλ. κωμ. εἰς φίλων φίλοι ὅμοιον τῇ· αὐτόματοι δ᾽ ἀγαθοὶ ἀγ. ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.*
6) *αὐτόματοι δ᾽* **Codd. om. De hoc prov. vide Plat. Symp. p. 174. B.**
7) **Apost. Cent. II. 22.**
8) **Laur.** *μὲν.*

τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τετράχειρον [9] καὶ τετράωτον καλοῦσιν.

Ἀκεσίας ἰάσαιτο [10] ἐπὶ τῶν ἐπὶ χεῖρον ἰωμένων· καὶ Ἀριστοφάνης· Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

Ἀκρὶς [11] δυσκίνητος χλωρά· ταύτης ταῖς κινήσεσιν οἱ ἀγροῖκοι προςτρέχουσι, καὶ μαντείας ἐξ αὐτῶν ποιοῦνται· τίθεται οὖν ἐπὶ τῶν φαύλως μαντευομένων.

Ἄκις ποταμὸς [12]· ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν· ψυχρὸς γάρ ἐστιν οὗτος.

Ἄκρον [13] λαβὲ καὶ μέσον ἕξεις· οἱ τὴν Αἴγιναν οἰκοῦντες ἐκπεσόντες αὐτῆς, διὰ πόλεμον, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον εἶπε, καὶ συμβαλόντες ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾤκησαν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν δυσνοήτων.

Ἀκεσαίου [14] καὶ Ἑλικῶνος ἔργα· ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων· οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν.

Ἀκαδημίηθεν [15] ἥκεις· ἤτοι σοφὸς καὶ σπουδαῖος ὑπάρχεις. Ἀκαδημία δὲ ἦν γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις ἀλ-

9) Laur. τετράχειρα.

10) Apost. Cent. II. 23. Hunc locum non potui reperire in Aristophane. Matth. nec ego. Ab eodem verbo ἀκεῖσθαι medici nomen Ἀκεστῖνος finxit Heliodor. IV. 7. ubi Coray p. 143.

11) Apost. Cent. II. 24.

12) Apost. Cent. II. 25.

13) Apost. Cent. II. 26. In sqq. Laur. mutat ordinem. ἀκούσατε νέοι. Ἀκεσαίου καὶ Ἑλικῶνος. ἄκων δ' ἁμαρτών. ἄκουε τὰ ἀπὸ καρδίας. ἀκάνθιος τέττιξ. ἀκαδημίηθεν ἥκεις. ἀκέφαλος μῦθος. ἀκίνητα κινεῖς. ἄκισσος μετ' ἀνθεστήρια. ἄκρῳ δέψασθαι δακτύλῳ. ἄκμων μέγιστος. ἄκων μὲν ὡς Ζεύς. ἀκόνην σιτίζεις.

14) Apost. Cent. II. 27. Consentit Macar. nisi quod εἰργάσαντο habet pro ἐδημιούργησαν.

15) Apost. Cent. II. 31. Cfr. Synes. ep. LIV. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, τὸ τῶν παρόντων ἀπηλλάχθαι κακῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ μηκέτι τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπὶ λόγοις προσκυνεῖν, οἳ μηδὲν ἡμῶν τῶν θνητῶν διαφέρουσιν· οὔκουν εἰς σύνεσίν γε τῶν Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος· ἀναστρέφονται δὲ ἐν ἡμῖν, ὥσπερ ἐν ἡμιόνοις ἡμίθεοι, διότι τεθέανται τὴν Ἀκαδημίαν τε καὶ τὸ Λύκειον, καὶ τὴν ἐν ᾗ Ζήνων ἐφιλοσόφει Ποικίλην, νῦν οὐκέτ' οὖσαν ποικίλην· ὁ γὰρ ἀνθύπα-

σῶδες [16], ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ Ἀκαδήμου τινὸς ἥρωος, πρότερον δὲ Ἀκαδημία ἐκαλεῖτο· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [17], ἔτι δὲ καὶ Ἁρποκρατίων· Ἀκαδημία [18]· τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκιον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία, ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδημοῦ.

Ἀκέφαλος [19] *μῦθος*· ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων· Πλάτων· ἀκέφαλον καταλίποιμι [20] μῦθον.

Ἀκίνητα κινεῖς [21]· ἐπὶ τῶν λίαν παράνομα πραττόντων, ὅτι οὐ δεῖ κινεῖν τύμβους, μὴ τάφους, μὴ ὀροφήν.

Ἄκισσος [22] *μετ' ἀνθεστήρια*· ἐπὶ τῶν βραδέων.

Ἀκόνην [23] *σιτίζεις*, ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς σῶμα ἐπιδιδόντων. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄκουε [24] *τὰ ἀπὸ καρδίας*· ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως ἃ φρονοῦσι διεξιόντων.

Ἀκάνθιος τέττιξ [25]· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμού-

τος τὰς σανίδας ὑφείλετο. Ἔπειτα ἐκώλυσεν αὐτοὺς ἐπὶ σοφίᾳ μεῖζον φρονεῖν.

16) Plut. Cim. c. 13. τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνύδρου καὶ αὐχμηρᾶς κατάῤῥυτον ἀποδείξας ἄλσος, ἠσκημένον ὑπ' αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκίοις περιπάτοις.

17) Aristoph. Nub. 1001. vide Schol. Matth.

18) Codd. Ἀκαδήμια τρία. Matth. scribendum censet: Ἀκαδημία· τρία ὑπῆρχον κ. τ. λ. ita enim apud Harpocrat. p. 7. legitur.

19) Apost. Cent. II. 32. Macar. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Lucian. Scyth. c. 8. βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη.

20) Apogr. Dresd. καταλίπομαι ex legg. VI. p. 752. a. Cfr. Heind. ad Gorg. p. 505. d.

21) Apost. Cent. II. 33. Macar. καθ' ὑπερβολὴν· ὅτι οὐ δεῖ τὰ ὁρισθέντα παραβαίνειν.

22) Apost. Cent. II. 54. ἀκισσός. Intactam reliqui Codicum lectionem.

23) Apost. Cent. II. 38. Macar. ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν π. χρ. μ. δὲ εἰς σ. ἐπιδιδόντων.

24) Apost. Cent. II. 29. Macar. ἐπὶ τῶν, ἃ φρονοῦσι διεξιόντων. Apogr. Dresd. ἃ φρονοῦσι contraxit in ἀφρονοῦσι.

25) Apost. Cent. II. 30.

σων· οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες, ὡς καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος.

Ἀκούσατε νέοι γέροντος, οὗ νέου γέροντες ἤκουον.

Ἄκρῳ [26] ἅψασθαι δακτύλῳ· ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων.

Ἄκμων [27] μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς ψόφους,
Καὶ νοῦς ἐχέφρων πᾶσαν ἕλκουσαν βίαν.

Ἄκων μὲν [28] ὡς Ζεὺς οἶδεν· ἐπὶ τῶν ἀκόντων [29] ἐπισχνουμένων τι. ὡς καὶ τὸ, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔτις ἀνθρώπων κακός [30].

Τὸ α μετὰ τοῦ λ.

Ἅλας [1] ἄγων καθεύδεις· ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων· ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, εἶτα καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. Ὁ δὲ Διογενιανὸς οὕτω φράζει τήνδε τὴν παροιμίαν· ἁλῶν δὲ φόρτος, ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. Ἔμπορος γάρ τις ἅλας ἄγων καὶ ἀποκαθευδήσας ἀπώλεσεν αὐτοὺς [2], τῆς ἀντλίας ἐπαναβάσης· λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν, ἅπερ προσεπόρισαν, ἀπολλύντων.

26) Apost. Cent. II. 55. Macar. ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς τι ἠσκημένων (sic). Lucian. quomod. Hist. conscr. c. 4. ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προςαψάμενος.

27) Apost. Cent. II. 56.

28) Apost. Cent. II. 57.

29) Codd. ἀκόντων. imo ἑκόντως. Matth.

30) Laur. addit: Σοφοκλέους ἡ γνώμη. Macar. addit: Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου· ἐπὶ τῶν μηδεν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων.
Ἀκαρπότερος ἀγριππου· ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων· Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.

1) Apost. Cent. II. 39.

2) Apogr. Dresd. αὐτό.

῞Αλας [3] *καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν*· δήλη ἡ παροιμία· φίλοι γὰρ ἐκ τούτου [4] γινόμεθα.

Ἀληθέστερα [5] *τῶν ἐν Σάγρα*· ἐπὶ τῶν ἀληθῶν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα τόπος τῆς Λοκρίδος· μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν ἀνατιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους, πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους· τῶν δὲ στρατὸν μὲν [6] οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκόρων συμπλεῖν αὐτοῖς. Νικησάντων δὲ αὐθημερὸν καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι· ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ.

Ἀλεκτρυὼν ἐπιπηδᾷ [7]· ἐπὶ τῶν ἀγενῶς [8] ἀναμαχομένων [9] τὴν ἧτταν· οἱ ἀλεκτρυόνες ὑπεράγαν οὐκ ᾄδουσιν ἐν τοῖς ὑγροῖς χωρίοις, καὶ ἔνθα νοτιώτερός ἐστιν ὁ ἀήρ· ψυχροὶ δὲ ἄρα ὄντες τὴν σύγκρασιν οἱ τέττιγες, εἶτα μέντοι πυρουμένου τοῦ ἡλίου ᾄδουσιν· ἀλεκτρυόνες γε μὴν καὶ ὄρνιθες οἱ ἐθάδες πτερυσσόμενοι καὶ φρυατ-

3) Apost. Cent. II. 41. Macar. *τὴν Θέμιν φασὶ χρηστηριάζουσαν παραινεῖν· ὅτι τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.* Archiloch. Fragm. LXXXIX. ed. Liebel:

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν,
῞Αλας τε καὶ τράπεζαν,

cum nota editoris, cfr. Lobek. Aglaoph. I. p. 85. Plut. Sympos. V. Quaest. X. *ἐζήτει Φλῶρος, ἑστιωμένων ἡμῶν παρ' αὐτῷ, τίνες ἂν εἶεν οἱ περὶ ἅλα καὶ κύμινον ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενοι. καὶ τοῦτο μὲν ἐκ προχείρου διέλυσεν Ἀπολλοφάνης ὁ γραμματικός· οἱ γὰρ οὕτω συνήθεις (ἔφη) τῶν φίλων, ὥστε καὶ πρὸς ἅλα δειπνεῖν καὶ κύμινον ὑπὸ τῆς παροιμίας προβάλλονται.*

4) Laur. *τούτων.*

5) Apost. Cent. II. 42. Macar. *εἰς τὸν ἐπὶ Ἰταλίαν ποταμὸν Σάγραν νικησάντων μάχῃ Λακεδαιμονίων, αὐθημερὸν ἡ φήμη κατέλαβε τὴν Σπάρτην.* Cfr. Menander ed. Meineke p. 17.

6) *μὲν* Mosc. om.

7) Apost. Cent. II. 43.

8) Codd. *ἀγενῶς.* Apost. *εὐγενῶς.*

9) *ἀναμάχεσθαι τὴν ἧτταν* est pugnam redintegrare, ita ut clades accepta resarciatur. Spanh. ad Julian. Or. I. p. 24. Cfr. Wyttenb. ad p. 17. D.

ιόμενοι καὶ ὑποτρύζοντες χειμῶνα δηλοῦσι· πετόμενοι δὲ ὄρνιθες εἰς ἀλλήλους καὶ δι᾽ ἀλλήλων θέοντες, χειμῶνα ἐσόμενον οὐκ ἀγνοοῦσιν [10].

Ἄλευ [11] *ἀπὸ μείζονος ἀνδρός*· ἀντὶ τοῦ ὑποχώρει τοῖς κρείττοσιν.

Ἀληλεσμένος [12] *βίος καὶ μεμαγμένος*· ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων ἢ ἐπὶ τοῦ προχείρου καὶ ἑτοίμου· ὁμοία τῇ, Ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα.

Ἄλλην [13] *δρῦν βαλάνιζε*· ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι· ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων· οἱ παλαιοὶ γὰρ βαλάνοις ἔζων, πρὸς οὖν τοὺς περισκοποῦντας τὰς δρῦς, εἴτε πλήρεις εἶεν, εἴτε κεναὶ, ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἔλεγον.

Ἁλμυρὰν [14] *ἀκοὴν ἀπεκλύσατο ποτίμῳ λό-*

10) Laur. in sqq. mutat proverbiorum ordinem: *ἁλμυρὰν ἀκοήν. ἄλλο γένος κώπης. ἀληλεσμένος βίος. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἁλωτὰ γίγνεται. ἀλώπηξ δωροδοκεῖται. ἅλμη οὐκ ἔστιν· ἀλιτήριος εἶ. ἁλκυονίτιδας ἡμέρας. ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. ἁλιεὺς πληγείς. ἁλμυρὸν γειτόνημα. ἄλλοι μὲν σπείρουσι. ἄλλοτε μητρυιή. ἁλιεὺς ὤν. ἄλλων ἰατρός. ἁλώνητον ἀνδράποδον. ἁλῶν μέδιμνον. ἄλλοι κάμον, ἄλλοι. ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. ἄλλως ᾄδεις. ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη. ἀληθομυθεύειν χρέων. ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν. ἀλλότρια βάλλειν. ἁλσὶ διασμηχθείς. ἄλλα μὲν Λεύκων, ἀλλὰ δε Λεύκωνος ὄνος. ἄλλοισι μὲν γλῶσσα, ἄλλοισι δὲ γόμφιοι. ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος. Ἀλκήστιδος ἀνδρεία. ἄλλοτε δ᾽ ἀλλοῖον τελέθειν. ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἅλα καὶ κύαμον. ἅλις δρυός. ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. ἀλλ᾽ οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμόν. ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δε Λεύκων. ἄλλο γένος κώπης. ἄλλη τορέλλη. ἀλλότρια βάλλειν. ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες.* Jam vero in posterum divergentem Cod. Laurentiani ordinem adscribere supersedebo, cum ad rem nihil faciat.

11) Inverso verborum ordine in *ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς ἄλευ* Arsen. et Apost. idem infra receperunt: nostrum ordinem habet Diogen. Cent. II. 56.

12) Apost. Cent. II. 46. Macar. *ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαγμένον βίον· ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.*

13) Apost. Cent. II. 47. Macar. *ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων.*

14) Apost. Cent. II. 44. Memini me legere hoc et apud Platonem et apud Hermogenem in rhetoricis, sed neutrum locum poteram invenire. Idem proverbium paullo inferius lau-

γῳ· ἐπὶ τῶν ἀπό τινος φαύλου εἰς καλόν τι μετακλινάντων.

Ἄλλο [15] γένος κώπης· ἐπὶ τῶν περὶ τὸ ἦθος ἐνηλλαγμένων.

Ἁλωτὰ γίνετ᾽ ἐπιμελείᾳ καὶ πόνῳ ἅπαντα· Μενάνδρου [16] ἡ γνώμη.

Ἀλιτήριος [17] εἶ· ἐπὶ τοῦ μετὰ βίας τι ποιοῦντος ἀπὸ σιτοδείας. Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους· ἥρπαζον οὖν τινες ἀλώμενα [18] τὰ ἄλευρα· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν· ὁ δὲ λιμὸς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Αἰτωλικοῦ πολέμου.

Ἁλκυονίτιδας [19] ἡμέρας ἄγεις· ἐπὶ τῶν αταράχων καὶ ἀνεπηρεάστων [20]· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται· Σιμωνίδης γὰρ ἐν πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτὰς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων· Δημαγόρας ἑπτά· Φιλόχορος [21] ἐννέα· τὸν δ᾽ ἐπ᾽ αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππη, Παλλήνη [22], Δριμὼ, Ἀστερίη· αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Παλλήνης, ἔῤῥιψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν· Ἀμφιτρίτη δ᾽ αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πα-

datur. Matth. Locus Platonis est in Phaedro p. 343. C. ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι. Eundem locum respicit Hermog. περὶ δεινότητος p. 150. ed. Ald. καὶ Πλάτων· οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι ποτίμῳ λόγῳ. Plures, qui hanc phrasin expresserunt, enumerat Wyttenb. epist. crit. p. 55. 56. coll. ad Plut. p. 151. D.

15) Apost. Cent. II. 45. Eodem modo Laur. bis profert hoc prov.

16) p. 52, ed. Mein.

17) Apost. Cent. II. 50.

18) Apogr. Dresd. ἁλούμενα.

19) Apost. Cent. II. 51. Aristoph. Av. 1594.

Ἀλκυονίδας τ᾽ ἂν ἤγεθ᾽ ἡμέρας ἀεί.

20) Apogr. Dresd. ἀνεπιρεάστων.

21) Apogr. Dresd. φιλόχωρος.

22) Apogr. Dresd. Παλήνη et mox ἄκρον τῆς Παλήνης.

τρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν· αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι Ἀλκυονίτιδες καλοῦνται.

Ἁλιεὺς [23] πληγεὶς νοῦν οἴσει· ἐπὶ τῶν μετὰ πεῖραν εἰς γνῶσιν ἐλθόντων· ὥσπερ καὶ ὁ πληγεὶς ἁλιεὺς εὐκόλως μετὰ τὴν τρῶσιν τοὺς ἰχθύας ματαχειρίζεται.

Ἁλιεὺς [24] ὢν, εἶτα τραγῳδοὺς ἐμισθώσω· ἐπὶ τῶν μὴ προσήκοντα ἑαυτοῖς δρώντων, ἀλλ᾽ ἀνόμοια [25].

Ἅλμη [26] οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀνάρτύτου.

Ἀληθομυθέειν χρεὼν, ὅπου λώϊον· Δημοκρίτου ἡ ὑποθήκη.

Ἄλλην [27] μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπιῤῥέει· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλα [28] μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει· ἐπὶ τῶν ἐχόντων τοὺς λόγους ἀσυμφώνους τοῖς ἔργοις· Λεύκων γάρ τις γεωργὸς, μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν εἰς Ἀθήνας· κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐπιβαλὼν, ὡς ὀλίγον εἰςπραχθησόμενος τέλος· τοῦ δὲ ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔγνωσαν ὅτι μέλι ἐστίν.

Ἅλα καὶ κύαμον [29]· ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν προςποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ· οἱ γὰρ μάντεις ἅλα καὶ κύαμον τιθέασιν, ὅθεν καὶ τοὺς ἀποῤῥήτων κοινωνοῦντας τοὺς περὶ ἅλα καὶ κύαμον ἔλεγον.

Ἅλις δρυός [30]· ἐπὶ τῶν εἴς τινα δίαιταν βελτίονα

23) Apost. Cent. II. 53.

24) Apost. Cent. II. 57.

25) Ἀνόμοια ea, quae cum moribus ipsorum non congruunt. Cfr. Lob. ad Soph. Aj. 1353.

26) Ap. C. II. 49. Mac. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ· ἐπὶ τῶν ἀηδῶν.

27) Apost. Cent. II. 65.

28) Apost. Cent. II. 68. In Laurent. bis: ἄλλα μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος ὄνος φέρει· ἐπὶ τῶν ἀσυμφόρους τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. deinde: ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων· ubi post ἔργοις παρεχομένων eadem, quam Mosc. offert, explicatio sequitur.

29) Apost. Cent. II. 75.

30) Apost. Cent. II. 76. Macar. ἐπὶ τῶν αἰσχρῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

μεταβαλλομένων· παυσάμενοι γὰρ τῶν βαλάνων οἱ παλαιοὶ, μετεῖχον σίτου καὶ οἴνου.

Ἀλλ' εἶ σορέλλη [31]· σκῶμμα γερόντων· ἐκ τοῦ σορὸς γίνεται.

Ἀλκήστιδος [32] *ἀνδρία*· ἐπὶ τῶν καρτερῶν· καὶ *Ἀλκήστιδος ἀναβίωσις*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀπίστων. Λέγεται γὰρ μῦθος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλλοντος Ἀδμήτου θανεῖν, αὕτη εἵλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον. Καὶ Ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἀφελόμενος καὶ ἀναγαγὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ Ἅιδου, ἀπέδωκεν Ἀδμήτῳ· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύνασθαι ἀναβιῶναι· ἀλλ' ἐγένετό τι τοιοῦτον. Ἐπειδὴ Πηλίαν [33] ἀπέκτειναν αἱ θυγατέρες, καὶ Ἄκαστος ὁ Πηλίου ἐδίωκεν αὐτὰς, οἱ λαμβάνει μὲν, Ἄλκηστις δὲ καταφεύγει εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον ἀνεψιὸν αὐτῆς· καὶ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας οὐκ ἐβούλετο Ἄδμητος Ἀκάστῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένη δοῦναι· ὁ δὲ πολλὴν στρατιὰν παρακαθίσας ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτούς. Ἐπεξιὼν δὲ ὁ Ἄδμητος ἔχων καὶ λοχαγοὺς νύκτωρ συνελήφθη ζῶν· ἠπείλει δὲ Ἄκαστος ἀποκτεῖναι αὐτόν· πυθομένη δὲ ἡ Ἄλκηστις, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι Ἄδμητος δι' αὐτὴν, ἐξελθοῦσα ἑαυτὴν παρέδωκε. Τὸν οὖν Ἄδμητον ἀφίησιν ὁ Ἄκαστος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρεία γε ἡ Ἄλκηστις ἑκοῦσα ὑπεραπέθανεν Ἀδμήτου· τοιοῦτο μέντοι οὐκ ἐγένετο, ὡς ὁ μῦθός φησι· κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν

31) Codd. et Apost. Cent. II. 81. ἄλλη τορέλλη. Scripsi ἀλλ' εἶ σορ. capulus es: vide Fritschii commentationem de Daetalensibus Aristophanis p. 47. sqq. Sensus idem esse videtur, quem lingua vulgaris ut nostratum, ita Graecorum exprimit: τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, ut est apud Luc. Hermot. c. 78. — Apost. ἐκ τοῦ σωρός.

32) Apost. Cent. II. 71. 72. Apogr. Dresd. Ἀλκίστιδος. Haec ex Palaephato hausta sunt, quem vide c. 41. Matth.

33) Apogr. Dresd. Πελείαν et paullo post Πελίου.

τούτου Ἡρακλῆς ἧκεν ἄγων [34] ἔκ τινος τόπου τὰς Διομήδους ἵππους· τοῦτον ἐκεῖσε πορευόμενον ἐξένισεν [35] Ἄδμητος· ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀνακτησάμενος Ἡρακλῆς ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει· καὶ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτοῦ στρατιᾷ διανέμει, τὴν δὲ Ἄλκηστιν τῷ Ἀδμήτῳ παραδίδωσιν· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς ἐκ τοῦ θανάτου ἐῤῥύσατο τὴν Ἄλκηστιν, τούτων γενομένων ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Ἁλμυρὸν [36] *γειτόνημα ἔμβλεπε πόῤῥω*· δηλοῖ δὲ, ὅτι κακόν ἐστι τὸ γειτόνημα τῆς θαλάσσης ἔχειν ἢ χρῆσθαι. Αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ· ἐὰν δύνῃ ὁδεῦσαι, μὴ πλεύσῃς. Ἁλμυρὸν δὲ γειτόνημα [37] λέγεται ἡ θάλασσα· ἔστι δὲ ἡ λέξις Πλατωνική [38]· ἐχρήσατο δὲ ταύτῃ καὶ Ἀλκμὰν ὁ λυρικός.

Ἄλλοι [39] *μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δ' ἀμήσονται*· ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια ἐσθιόντων.

Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι [40] *πνοιαὶ ὑψιπετῶν ἀνέμων.*

Ἄλλοτε [41] *μητρυιὴ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε*

34) ἄγων inserui ex Apostolio.

35) Apogr. Dresd. ἐξένησεν. Apost. ἐξένισεν.

36) Apost. Cent. II. 54. ἔκβλεπε πόῤῥω. Lexicon ined. ἁλμυρός, ὡς τὸ τόλμη τολμηρὸς, οὕτως καὶ ἅλμη, ἁλμυρὸς· καὶ ὡς τηρὸς, τυρὸς. κυρίως δὲ τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἅλας μυρομένων ποταμῶν, ὅ ἐστιν ἐκχεομένων. Matth.

37) Hujus vocabuli exempla notavit Casaub. ad Athen. p. 30. Cfr. Bergl. ad Alciphr. p. 323. γειτονία est apud Diog. Laërt. p. 227. Obiter etiam notari potest γειτονεύω ex Xenoph. p. 921. γειτόνημα et γειτόνευμα aliquoties apud Aretaeum reperias. Matth.

38) De legg. IV. p. 705. a. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 206. ἀλλ' ὅμως ἐῶ ταῦτα Πλάτωνος χάριν· ἔστω τὸ γειτόνημα ἁλμυρὸν, ὥς φησιν.

39) Apost. Cent. II. 55. Macar. — — ἀμήσουσιν· ἐπὶ τῶν οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἑτέροις πονούντων. Callim. Hymn. in Cer. 138.

Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμασεῖ.

40) Pind. Pyth. III. 188. Laur. non habet.

41) Apost. Cent. II. 56. Stob.

μήτηρ· ἐπὶ τῶν ποτε μὲν εὐημερούντων, ἄλλοτε δὲ δυςημερούντων.

Ἄλλο [42] γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται· ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἀσυμφωνούντων καὶ ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.

Ἀλλότρια [43] βάλλειν· ἐπὶ τῶν ἀποτυχανόντων.

Ἄλλοι κάμον [44], ἄλλοι δ' ὤναντο· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα τὰ τῶν ἄλλων κληρονομούντων.

Ἄλλοισι [45] μὲν γλῶττα, ἄλλοισι δὲ γόμφιοι· ἐπὶ τῶν λάλων καὶ φάγων.

Ἀλλότριον [46] ἀμᾷς θέρος· ἐπὶ τῶν κατολιγωρούντων ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις, ἢ τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Ἄλλοτε [47] δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι· ὅτι προσήκει ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν ἐν οἵοις ἂν τόποις γένοιτο· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πολυπόδων [48]· οὗτοι γὰρ, ᾗ ἂν πλησιάσωσι πέτρᾳ, φόβου κατεπείγοντος, εἰς τὸ αὐτῆς εἶδος τὸ ἑαυτῶν μεταβάλλουσιν· ὅμοιον τό· πολύποδος πολυχρόου νόον ἴσχε.

Ἄλλος [49] οὗτος Ἡρακλῆς· ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κρατερῶν.

T. 105. 36. Ἡσιόδου ἔργων. Macar. ἐπὶ τῶν ποτε μὲν δυσπραγούντων, ποτὲ δὲ εὖ πραττόντων.

42) Apost. Cent. II. 64. Macar. ἐπὶ τῶν κρείττοσιν ἐριζόντων.

43) Apost. Cent. II. 66.

44) Apost. Cent. II. 61. Macar. ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

45) Apost. Cent. II. 69.

46) Apost. Cent. II. 70. Macar. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων. De Cleone Aristoph. Eq. 392. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος.

47) Apost. Cent. II. 73. Macar. ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις· ὅτι δεῖ χώρας ἑκάστης μιμεῖσθαι τὰ ἤθη.

48) Vide infr. πολύποδος ὁμοιότης.

49) Apost. Cent. II. 74. Macar. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων. Plut. Thes. p. 4. b. ed. Ald. ἕτεροι δὲ καὶ μετὰ Ἰάσονος ἐν Κόλχοις γενέσθαι (sc. τὸν Θησέα οἴονται) καὶ Μελεάγρῳ συνεξελεῖν τὸν κάπρον, καὶ διὰ τοῦτο παροιμίαν εἶναι τὴν οὐκ ἄνευ Θησέως· αὐτὸν μέντοι μηδενὸς συμμάχου δεηθέντα πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄθλους κατεργάσασθαι, καὶ τὸν ἄλλος οὗτος

Ἄλλος[50] *βίος, ἄλλη δίαιτα,* ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλομένων.

Ἀλλ' οὐδὲν[51] *δεῖ περὶ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας·* ὅτι οὐ δεῖ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι· οἱ γὰρ ἱερεῖς[52] τὰ ἱερεῖα προσάγοντες οὔκουν μετὰ τὸ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις[53] *ἀλώπηξ·* λείπει τὸ ἁλώσεται· ἐπὶ τῶν πονηρῶν.

Ἄλλο[54] *γένος κώπης·* ἐπὶ τῶν περὶ τὸ ἔθος ἐνηλλαγμένων. Ἡρακλῆς γὰρ διαπεραιούμενος ἐπὶ τὰς Ἐρυθρείας[55] βοῦς, ἱστίῳ τῇ λεοντῇ ἐχρήσατο, ἱστῷ δὲ τῷ ῥοπάλῳ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέχθη.

Ἀλλ'[56] *οὐ τὸ μέγα εὖ ἐστι, τὸ δὲ εὖ μέγα.* Δημοσθένης, θεασάμενός τινα δημαγωγὸν ἀφυᾶ, μέγα βοῶντα, τοῦτ' ἔφη τἀπόφθεγμα.

Ἀλλότρια[57] *βάλλειν·* ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων ἢ ἐν τῷ κυβεύειν, ἢ ἐν ἄλλῳ τινί.

Ἀλλ'[58] *οὐ λαχοῦσα ἔπινες ἐν τῷ γράμματι·* ἐπὶ τῶν μεθυόντων· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν φυλῶν· δέκα δὲ ἦσαν αἱ φυλαί· οἷον ἡ πρώτη τὸ ἄλφα, ἡ δευτέρα τὸ βῆτα εἶχε σημεῖον μέχρι τοῦ κάππα· δέκα γὰρ οὐσῶν φυλῶν, δέκα ἐγένοντο δικαστήρια· ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σὺ λαχοῦσα, φησὶν, οὐκ ἐδίκαζες, ἀλλ' ἔπινες.

Ἡρακλῆς λόγον ἐπ' ἐκείνου κρατῆσαι. Cleanthem δεύτερον Ἡρακλῆν vocatum esse refert Diog. Laërt. VII. 170.

50) Apost. Cent. II. 77. Consentit Macar. Haud inepte hoc proverbium laudarunt viri docti ad Terent. Andr. 1. 2. 18. Matth.

51) Apost. Cent. II. 78.

52) ἱερεῖς om. apogr. Dresd.

53) Apost. Cent. II. 79.

54) Apost. Cent. II. 80. In Laur. bis occurrit: sed secunda vice demum interpretatio plena profertur.

55) Apogr. Dresd. ἐρυθείας.

56) Apost. Cent. II. 82. Abest a Laur.

57) Apost. Cent. II. 83. Vide paullo ante. Matth.

58) Apost. Cent. II. 85. Ex

Ἁλσὶ [59] διασμηχθεὶς ὄναιτ᾽ ἂν οὑτοσί· ἐπὶ τῶν παραπαιόντων· φησὶν οὖν, οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθήσεται διαβρεχθεὶς ἁλσὶν, ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ τὸν λόγον ποιούμενος, οἵτινες σμηχόμενοι ἁλσὶ, βελτίονες γίνονται· ἅμα δὲ καὶ παραφρονοῦντας ὑπὸ μέθης βρέχομεν ἐλαίῳ καὶ ἁλσὶ, καὶ ὠφελοῦνται· ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει· τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνεται· ὄναιτ᾽ ἂν οὖν, φησὶν, ἀποβαλὼν τὴν παχύτητα· τὴν ἀρχὴν δέ φασιν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν ἀπὸ τῶν κεραμείων, ὅσοις ἅλες ἐμβάλλονται [60] ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι τὸν οἶνον εὐχερῶς.

Ἀλώπηξ [61] δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων· Κρατῖνος νόμοις· ὑμῶν εἷς μέσον ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται, καὶ τὸ ἀνάπαλιν· ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων.

Τοὺς] χερσαίους ἐχίνους καταγωνίσασθαι θέλουσαν τὴν ἀλώπεκα ἀνείργουσιν αὐτῶν τὰ κέντρα· ἡ δὲ ἡσύχως καὶ πεφεισμένως τοῦ ἑαυτῆς στόματος ἀνατρέπει αὐτοὺς καὶ κλίνει ὑπτίους, ἀνασχίσασά τε ἐσθίει ῥᾳδίως· τὰ δὲ μικρὰ ἰχθύδια διαθηρῶσι πάνυ σοφῶς· παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἔρχονται, καὶ τὴν οὐρὰν καθιᾶσιν εἰς τὸ ὕδωρ· τὰ δὲ προσνέοντα ἐνίσχεταί τε καὶ ἐμπλάσσεται τῷ δασεῖ τῶν τριχῶν· αἱ δὲ ἐνισχόμεναι τοῦ μὲν ὕδατος ἀναχωροῦσιν· ἐλθοῦσαι δὲ εἰς τὰ ξηρὰ χωρία διασείουσι τὰς οὐρὰς καὶ ἐκπίπτει τὰ ἰχθύδια, καὶ ἐκεῖναι δεῖπνον ἁβρότατον ἔχουσι· πεῖραν δὲ ποιεῖται τοῦ μὴ σφαλεροῦ τόπου οὕτως· παραβάλλει τὸ οὖς ἐπὶ τῷ κρυστάλλῳ, καὶ

Aristoph. Plut. 973. ubi vide Schol. cfr. v. 277. Matth.

59) Apost. Cent. II. 67. Ex Aristoph. Nub. 1237.

60) Arsen. *βάλλονται ὑπὸ τοῦ.* Apost. *ἐμβάλλονται ἐπὶ τὸ* (l. *τῷ*). Scripsi *ἐμβ. ὑπὲρ*, quod cum *ὑπὸ* saepe confundi ostendi in ep. crit. p. 44. De permutatione verbi simplicis et compositi vide ibid. p. 6. 7.

61) Apost. Cent. II. 48. Arsen. *ἀλ. οὐ δωροδοκ.* — *Τοὺς χερσ.* sqq. sunt ex Aelian. Hist Anim. VI. 24. Matth.

μὲν αἴσθηται μὴ ὑπηχοῦν κάτω τὸ ῥεῦμα, μηδὲ ὑποψοφοῦν ἡσυχῇ εἰς βάθος, ἡ δὲ ὡς ἑστῶτι τῷ κρυστάλλῳ θαρσεῖ, εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἂν ἐπιβαίη.

Ἀλώπηξ [62] τὸν βοῦν ἐλαύνει· τάττεται ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων, ἢ ἐπὶ δολερῶν καὶ μικρῶν, ὅμως δὲ μεγάλα καταγωνιζομένων ἄφρονας.

Αἱ ἀλώπεκες ὅταν θεάσωνται σφηκίαν εὐθετουμένην, αὗται μὲν ἀποστρέφονται τὸν χηραμὸν, ἐκνεύουσαι καὶ τὰς ἐκ τῶν κέντρων τρώσεις φυλαττόμεναι· καθιᾶσι δὲ τὴν οὐρὰν δασυτάτην τε οὖσαν καὶ μεγίστην τὴν αὐτήν· καὶ διασείουσι τοὺς σφῆκας· οἱ δὲ προσέρχονται τῷ τῶν τριχῶν δασεῖ· ὅταν δὲ ἀναπλησθῶσιν [63] αὐτῶν, προςαράττουσι τὴν οὐρὰν ἢ δένδρῳ ἢ τοίχῳ ἢ αἱμασιᾷ· παιόμενοι δὲ οἱ σφῆκες ἀποθνήσκουσιν· εἶτα ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον καὶ τοὺς λοιποὺς προσαναλέξασαι καὶ ἀποκτείνασαι κατὰ τοὺς πρώτους· ὅταν δὲ [64] ἐννοήσωσι λοιπὸν εἰρήνην εἶναι καὶ ἀπὸ τῶν κέντρων ἐλευθερίαν, καθῆκαν τὸ στόμα καὶ τὰ σφηκία ἐσθίουσι, μήτε θορυβούμεναι, μήτε τὰ κέντρα ὑφορώμεναι.

Ἡ δὲ θαλασσία ἀλώπηξ δι' ἀκρασίαν τοῦ δελέατος οὐκ ἀπέχεται· καταφρονεῖ δὲ τοῦ ἀγκίστρου καὶ ἁλοῦσα ἀνέθορε καὶ ἀπέκειρε τὴν ὁρμήν.

Ὁ δὲ [65] καλούμενος χηναλώπηξ ἔχει μὲν τὸ εἶδος τὸ τοῦ χηνὸς, πανουργίᾳ δὲ δικαιότατα ἀντικρίνοιτο τῇ ἀλώπεκι, καὶ ἔστι μὲν χηνὸς βραχύτερος, ἀνδρειότερος δέ· καὶ χωρεῖν ὁμόσε δεινός· ἀμύνεται οὖν καὶ ἀετὸν καὶ αἴλουρον. Οἱ δὲ χῆνες [66] διαμείβοντες τὸν Ταῦρον τὸ ὄρος

62) Apost. Cent. I. 52. Ex Aelian. Hist. Anim. IV. p. 39. Matth.

63) Apogr. Dresd. ἀναπλαθῶσιν αὐτῷ, unde conjeci primum ἀναπλακῶσιν. Apost. ἀναπλησθῶσιν αὐτῶν. Αὐτῶι jota postscripto facile nasci potuit ex αὐτῶν.

64) Apogr. Dresd. δὲ om. pro εἰρήνην praebet ἐρήμην.

65) Ex Aelian. Hist. Anim. V. 30. Matth.

66) Ex Aelian. Hist. Anim.

δεδοίκασι τοὺς ἀετούς, καὶ ἕκαστός τε αὐτῶν λίθον ἐνδακόντες, ἵνα μὴ κρώζωσιν· ὥσπερ οὖν ἐμβάλλοντες σφίσι στόμιον, διαπέτονται σιωπῶντες καὶ τοὺς ἀετοὺς τὰ πολλὰ ταύτῃ διαλανθάνουσι. Θερμότατός τε ἄρα ὢν καὶ τὴν φύσιν διαπυρώτατος ὁ χὴν, φίλουτρός ἐστι καὶ νήξει χαίρει καὶ τροφαῖς μάλιστα ταῖς ὑγροτάταις· εἰ δὲ καὶ ἐξαναίνοιτο ὑπὸ λιμοῦ, δάφνης φύλλον οὐκ ἂν φάγοι, οὐδ' ἂν σπάσαι ῥοδοδάφνης· οἶδε γάρ, ὅτι τεθνήξεται τούτων τινὸς ἐμφαγών.

Ἄλλων[67] *ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων*· ἐκ τοῦ τραγῳδοῦ, καὶ σαφής.

Ἁλώνητον[68] *ἀνδράποδον*· τὸ εὐτελὲς καὶ πρὸς ἅλας ὠνηθέν· ὅθεν καὶ Μένανδρος[69]· Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἅλας ὠνημένος.

Ἁλῶν[70] *μέδιμνον ἀποφαγών*· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων.

Ἀλωπεκίζει[71] *πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα*· ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾷν βουλομένων τοὺς ὁμοίους.

Ἄλλως[72] *ᾄδεις*· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλως[73] *ἀναλίσκεις ὕδωρ*· ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων.

Ἀλόγιστός ἐστι πᾶς ὁ ἐν τοῖς συμβαίνουσι κατὰ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην ἀχθόμενος.

V. 29. Matth. Apostol. haec om.

67) Apost. Cent. II. 58. Euripidi tribuit Suidas. Similia invenies apud Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 71. F.

68) Apost. Cent. II. 59.

69) p. 257. ed. Mein.

70) Apost. Cent. II. 60. Macar. ἐπὶ τῶν ἀμνημονούντων τῶν φίλων. Plut. περὶ πολυφιλίας c. 3. de amico multis annis spectato: τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. ubi Wyttenb.

71) Apost. Cent. II. 62. Macar. ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα· ἐπὶ τῶν τοὺς ὁμοίους ἐξαπατᾷν ἐγχειρούντων.

72) Apost. Cent. II. 63. Consentit Macar. apud quem scriptum est ἄλως ᾄδεις.

73) Apost. Cent. II. 84. In Laur. bis occurrit: primum consentit cum nostro: altero loco: ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων

Τὸ $\overline{\alpha}$ μετὰ τοῦ $\overline{\mu}$.

Ἀμαλθείας[1] *κέρας*· ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ εὐδαιμόνως ζώντων, ὅτι τῇ τροφῷ αὐτοῦ Ἀμαλθείᾳ ὁ Ζεὺς ἐξ αἰγὸς τρεφούσῃ αὐτὸν παρέσχε κέρας αἰγὸς, δι' οὗ ἐπέβλυζεν αὐτῇ πᾶν, ὃ ἂν ᾐτήσατο. Καὶ ἄλλως· Λέγεται τὴν Ῥεῖαν, τεκοῦσαν τὸν Δία, δεδωκέναι τῇ Ἀμαλθείᾳ τρέφειν· ἡ δὲ μὴ ἔχουσα, αἰγὶ ὑπέβαλλεν αὐτὸν, ὅθεν αἰγιοῦχος ἐκλήθη· ὁ τοίνυν Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα καθηστέρησεν [2] ἐν τῷ οὐρανῷ· τὸ δὲ ἓν τῶν κεράτων ἀφελὼν τῇ Ἀμαλθείᾳ δέδωκε, παρασκευάσας αὐτῇ γενέσθαι πᾶν, ὅπερ αἰτήσει [3], διὰ τοῦ κέρατος.

Ὁ δὲ Παλαίφατος περὶ Ἀμαλθείας οὕτω φησὶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιωτίαν μετὰ [4] Ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ καταλύει ἐν Θεσπιαῖς ἔν τινι πανδοχεῖ, ἐν ᾧ ἦν τις γυνὴ καλουμένη Ἀμαλθεία, ὡραία καὶ καλή· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ, πλείονα χρόνον ἐξενίζετο. Ἰόλαος δὲ φέρων βαρέως ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν [5] τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀνελέσθαι, ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ

ἀπὸ τῶν ἐν δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων. — Addit Macar. Ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔπω τρόπαιον ἔστησαν, δήλη. (A principio excidissé videtur ἀλλ'.) Ἀλλ' ἢ λύκος τὰς αἶγας ἐκάλεις μολών· ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων καὶ πειρωμένων ἐξαπατᾶν.

1) Apost. Cent. II. 86. (Mosc. constanter Ἀμαλθίας). Macar. ἐπὶ τῶν εὐσθενούντων καὶ εὖ πραττόντων· Ἀμαλθαίᾳ γὰρ τῇ τροφῷ κέρας ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, παρακελεύσας γενέσθαι αὐτῇ, ὃ ἂν παρὰ τοῦ κέρατος αἰτήσηται· διότι μὴ ἔχουσα αὐτὴ γάλα αἰγὶ αὐτὸν ὑπέβαλεν. Himer. Or. V. 15. εἰ γάρ τις ἢ μακάρων νήσους, ἢ Αἰθιόπων λειμῶνα πάμφορον, ἢ Ἀμαλθείας κέρας ζήτει (l. ἐζήτει), πᾶσιν ἂν ἡ πόλις τὴν ἐπιθυμίαν πληρώσειε. Philostr. Her. p. 344. Boiss. Ἀμαλθείας κέρας ἐμπλήσεις.

2) Apogr. Dresd. καθιστόρησεν. Apost. κατηστέρησεν. Schol. Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ κατηστέρησε.

3) Apost. ὅπερ αἰτήσειε.

4) Apogr. Dresd. κατά.

5) Apogr. Dresd. ἐμπωλὴν, et ἐμπωλῆς.

τι ἤθελεν, ὠνεῖτο καὶ τῷ Ἡρακλεῖ· ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔσχε τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ὠνεῖτο, ὅσα βούλοιτο ἐπ' αὐτῷ, ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Ὁ [6] δὲ Σωκράτης τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἐξηγούμενος τοιαύτης τινὸς ἀναφορᾶς ἠξίωσεν· εἶναι γὰρ σύμβολον, ἂν μή τις ᾖ μάλθων, ἀλλ' ἐργάτης, πάντα ἕξειν τὰ ἀγαθά· κατὰ μὲν τὴν Ἀμάλθειαν τοῦ μὴ μάλθωνος τασσομένου· κατὰ δὲ τὸ κέρας τοῦ βοὸς ἐργατικωτάτου ὄντος τὸν ἐργάτην ἐνσημαίνεσθαι· βότρυς δὲ ἐν τῷ κέρατι εἶναι καὶ τὰ ὅμοια, ὅτι ἐν τῇ γεωργίᾳ πάντα ἔνεστιν, ὧν χρείαν ἔχομεν· διὸ καὶ ἔχοντες αὐτὸ εἰσάγονται, ὅ τε ἀγαθὸς δαίμων [7] καὶ ἡ ἀγαθὴ τύχη.

Ἅμαξα [8] τὸν βοῦν ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφως τι ποιούντων.

Ἀμαῖα [9] τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν· ἐπὶ τῶν πολυχρονίοις ζητήσεσι χρωμένων· Ἀμαῖα γὰρ ἡ Δημήτηρ, Ἀζησία δὲ ἡ κόρη.

Ἅμματα [10] πλέκεις· ἐπὶ τῶν [11] σκολιῶν τοὺς τρόπους· ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πελουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.

6) Absunt haec ab Apostolio: sumsit Arsen. ex Stobaeo Tit. 56. 16. In eundem sensum dicit Phocylides ibid. 6.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ,
Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθαίης κέρας εἶναι.

7) Quem bonum Eventum Latini vocant. - Plin. H. N. 35. 8. Hujus (sc. Euphranoris) est simulacrum boni Eventus, dextra pateram, sinistra spicam ac papaver tenens. 36. 5. Romae Praxitelis opera sunt Flora, Triptolemus, Ceres in hortis Servilianis, boni Eventus et bonae Fortunae simulacra in Capitolio.

8) Apost. Cent. II. 88. Luc. Dial. Mort. VI. 2. νῦν δε τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν (πολλάκις ἐκφέρει, quod adjectum est, Hemsterh. resecandum censet).

9) Apost. Cent. II. 87.

10) Apost. Cent. II. 97.

11) τῶν Mosc. om. Mox uterque Cod. habet Πηλουσιωτῶν.

Ἀμαθὴς [12] ἀναξυρίδα περιθέμενος πᾶσι ταύτην ἐδείκνυ· ἐπὶ τῶν εὑρόντων τύχῃ τινὰ, ὧν οὐκ ἦσαν ἄξιοι.

Ἅμα [13] δίδου καὶ λάμβανε· ὅταν πρὸς ἄπιστον συναλλάσσωμεν [14].

Ἁμαξιαῖα [15] ῥήματα· ἐπὶ τῶν μεγάλων λόγων καὶ κομπασμάτων.

Ἄμας [16] ἀπήτουν, οἱ δὲ ἀπηρνοῦντο σκάφας, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτούντων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

Ἁμαρτεῖν [17] οὐκ ἔνεστι δὶς ἐν πολέμῳ· παρ' ὅσον οὐδ' ἅπαξ ἁμαρτεῖν δεῖ.

Ἀμαθέστερόν [18] πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον. Ταύρου.

Ἅμ' ἔπος [19], ἅμ' ἔργον· ἐπὶ τῶν ὀξέως ἀνυομένων.

Ἄμμες [20] ποτ' ἦμεν, αεὶ τὰ πέρυσι βελτίω· ταπεινούμενοι οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτ' ἔλεγον.

Ἄμμες [21] ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι· Λακωνικὴ ἡ παραβολὴ, ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ποτ' ἦμεν· τριῶν γὰρ χορῶν ὄντων κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας καὶ συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος τοῦτ' ἔλεγεν· ὁ δὲ τῶν νεωτέρων καὶ ἀκμαζόντων,

12) Apost. Cent. III. 9.

13) Apost. Cent. III. 12. Macar. ἐπὶ τῶν ἀπίστων καὶ ἀγνωμόνων.

14) Apogr. Dresd. συναλλάσωμεν.

15) Apost. Cent. III. 10. Dictum ad analogiam τῶν ἁμαξιαίων λίθων. Xen. Anab. IV. 2. 3. Cfr. Hor. Ars Poët. 97. sesquipedalia verba.

16) Apost. Cent. II. 96. Macar. δήλη. Vide Schol. ad Arist. Pac. 289.

17. Apost. Cent. II. 97. addit in fine: οὐχ ὅτι ἐν τῷδε, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις.

18) Apost. II. 98. Abest hoc a Laur.

19) Apost. Cent. III. 11. Macar. δήλη. Vide Boisson. ad Nicet. p. 8.

20) Macar. ἄμες ποχ' ἔμες (sic) ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ποτε ἦμεν.

21) Apost. Cent. III. 6. Arsen. ποτ' ἦμεν, sed litterae ν in Cod. inscriptum erat ς. Matth. Vide Plut. Lyc. c. 21.

"Αμμες δέ γ' ἐσμὲν, αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ [22];
ὁ δὲ τῶν νηπίων καὶ οὔπω ἀκμαζόντων,
"Αμμες δὲ γ' ἐσσόμεσθα [23] πολλῷ κάῤῥονες [24].

Ἀμελοῦς [25] γωνία· ἐπὶ τῶν ῥαθύμως καὶ ἀργῶς καθημένων. Ἔστι γὰρ χωρίον Λιβύης ἐν ἀποκρύφῳ, Ἀμελοῦς γωνία καλούμενον.

Ἀμεινόνων [26] οἰωνῶν τυχεῖν· ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

"Αμεινον [27] τῇ ἄλῃ θείᾳ συγχωρήσαντα τὴν δόξαν νικᾷν, ἢ τῇ δόξῃ συγχωρήσαντα πρὸς τῆς ἀληθείας ἡττᾶσθαι.

Ἀμύνει [28] ὡς ἔοικεν ἡ πάγη· ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἄλλων ἀπωλείας σωζομένων.

Ἀμουσότερα [29] Λειβηθρίων· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων· Λειβήθριον γὰρ ὄρος Πιερικὸν, οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον.

"Αμμον [30] μετρεῖν· ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα ποιούντων.

Ἀμυστὶ [31] πίνειν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἱονεὶ μηδὲ [32] μυσάντων· τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστῆσαι.

Ἀμφιδρομίαν [33] ἄγεις· τὴν πέμπτην ἄγουσιν

22) Pro πεῖραν λαβέ in marg. legitur αὐγάσδεο. Matth. Ita legitur apud Plut. Instit. Lacon. p. 338. B. ubi vide Wyttenb.

23) Codd. ἐσόμεθα. Scr. ἐσσόμεσθα.

24) In Plutarcho duo Codd. Cardinalis Rodulfi et Vaticanus κρείσσονες. Arsenii Codd. κάρονες.

25) Apost. Cent. III. 3.

26) Apost. Cent. III. 2. Mosc. et Laur. ἀμείνων οἰωνῶν. Macar. consentit.

27) Abest a Laur. et Apost.

28) Apost. Cent. III. 8.

29) Apost. Cent. III. 1.

30) Apost. Cent. III. 5. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Similiter Macar.

31) Apost. Cent. II. 95. Horat. Od. I. 36. Threïcia vincat amystide. Callim. Fragm. CIX. καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν ζωροποτεῖν. Vide Spanh. ad Julian. Or. I. p. 13. C.

32) Apogr. Dresd. δέ.

33) Apost. Cent. II. 89. Ad rem cfr. Böttiger Amalthea

ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως· τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι [34] τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας. Λέγεται ἐπὶ τῶν καθαιρομένων, καὶ Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἀμβλώσεως· ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἔτρεχον φέροντες, καὶ παρὰ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον.

Ἀμφιθέτῳ ἔπινες [35]· ἐπὶ τῶν ζωροποτούντων· ἀμφίθετος δέ ἐστι φιάλη ἡ κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένης ἀπύθμενος· οὐ τὸ παρ᾽ ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφιθαλὴς [36] ἔρως ἐστὶν ἐν ἡμῖν· ὁ ἐν ἀμφοτέροις θάλλων, ἢ φίλοις ἢ γονεῦσι, καὶ μηδενὸς ὠρφανισμένος.

Ἄμυρις [37] μαίνεται· ἐπὶ τοῦ φρενήρους· οὗτος θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος, ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅτ᾽ ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι, θεασάμενος δοῦλον, πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ καὶ μὴ ἀπολυόμενον [38], ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν ἀπῆρεν [39] εἰς Πελοπόννησον. Ὁ οὖν λογισμῷ ἐποίησε,

Vol. I. p. 55. et qui ibi laudantur.

34) Apost. φέρουσι παρὰ τὴν ἑστίαν.

35) Apost. Cent. II. 90. Cfr. Eustath. ad Il. ψ. p. 1299. 54.

36) Apost. Cent. II. 91. Aristoph. Av. 1737. ἀμφιθαλὴς ἔρως. Eustath. ad Hom. Il. χ. 496. Ἀμφ. δὲ παῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων ἤτοι εὐδαιμονῶν, ἤγουν ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεισιν. Cfr. Coray ad Heliod. I. 12. p. 41.

37) Apost. Cent. II. 93. Expositio sumta est ex Eustathio p. 298. 2. qui sua ex Pausaniae Lexico rhetorico mutuatus est. Macar. ἐπὶ τῶν καθῆκον μέν τι πραττόντων, δόξαν δὲ μαγίας τισὶ διδόντων.

38) Apogr. Dresd. ἀπολλύμενον.

39) Apost. ἀπῆγεν. — Participia ἀσυνδέτως juncta, ut h. l. συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσ. praecipue amat Lon-

τοῦτ' εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέστρεψαν· ὁ δὲ τῷ χρό-
νῳ διὰ τὴν προςποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

Ἀμνία [40] θερίζειν· ἐπὶ τῶν χρόνῳ ὕστερον τι μωρουμένων· ὅταν γὰρ ἀμνία ᾖ, οὐκ ἀποκείρεται.

Ἀμφικτυονικὸν [41] συνέδριον· τὸ Ἑλληνικὸν καὶ δίκαιον· συνήγετο δὲ ἐν Θερμοπύλαις· ὠνομάσθη δὲ ἤτοι ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος, ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν ὀγδόῃ· ταῦτα δὲ ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περῤῥαιβοὶ, Βοιωτοὶ Μέδοντες, Ἀχαιοὶ, Φθιῶται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες [42], Δελφοὶ, Φωκιεῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας· ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν.

Τὸ α μετὰ τοῦ ν.

Ἀναίσχυντος [1] καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ προσώπου ποιουμένων.

Ἀναγυράσιος [2] δαίμων· ὠμότατος ὁ Ἀναγυράσιος [3] οὗτος.

Ἀναίμακτον [4] ἔστησε τρόπαιον· ἐπὶ τῶν ἄνευ κινδύνου καὶ φόνων μέγα τι κατωρθωκότων.

gus. III. p. 70. Villois. εἰς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἁρπάσας ἔφυγε. Vide Villois. not. p. 127. 145. — Julian. Misop. p. 355. A. ὁ δὲ ἀδικῶν, εἶτα εἰργόμενος, σφεὶς μέμφεσθαι τὸν ἀδικούμενον — τρέπει. Plut. Instit. Lacon. p. 237. A. τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν γυμνασάμενον Λακωνικῶς, τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον ἐποψᾶσθαι. Cfr. Boisson. ad Aristaen. p. 256.

40) Apost. Cent. II. 99. Cfr. Eustath. p. 1624. 14.

41) Apost. Cent. III. 4.

42) Codd. Αἰνειάνες, mox περιοικίστους pro περιοίκους. Macar. addit ἀμφοῖν χεροῖν· δῆλ.

1) Apost. Cent. III. 13. κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν. Pindari apud Plut. de Util. ex inim. p. 91. A.

2) Apost. Cent. III. 35.

3) Apogr. Dresd. Ἀναγύρασος.

4) Apost. Cent. III. 64. Aristid. Panath. p. 180. μόνοι γὰρ ἁπάντων ἀνθρώπων τὸ λεγόμε-

Ἀναβάδην [5] ἀναπαύομαι· ἐπὶ τῶν ἀμελῶν.

Ἀνδρὸς [6] κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τοῖς φίλοις ὠφέλειαν.

Ἀνδραποδώδης [7] θρίξ· ἐπὶ τῶν ἠλιθίων· Πλάτων· ἔχοντας ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπ᾽ ἀμουσίας.

Ἀνδριάντα [8] γαργαλίζεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἀνδρὸς [9] γέροντος μήποτ᾽ εἰς πυγὴν ὁρᾷν· ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

Ἀνδρὸς [10] δ᾽ εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων· τῆς Πυθίας ἡ γνώμη, ἣν εἴρηκε πρὸς Γλαῦκον τὸν Ἐπικυδίδην Σπαρτιάτην.

τον δὴ τοῦτο ἀναίμακτον τρόπαιον ἐστήσατε. Plut. Timol. c. 37. τῶν μεν αὐτόθι κακῶν ὑπὸ τῆς τύχης προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρὸς, — — τὰ δε πλεῖστα τρόπαια τῶν ἀγώνων ἀδάκρυτα καὶ ἀπενθῆ τοῖς πολίταις καταστήσας. Flamin. c. 71. ὀλίγου δεῖν ἀναίμακτος αὐτὴ καὶ ἀπενθὴς φερομένη τὸ κάλλιστον καὶ περιμαχητύτατον ἆθλον. Ages. c. 33. Ἀρχίδαμος δ᾽, ὁ υἱὸς αὐτοῦ — ἐνίκησεν Ἀρκάδας τὴν λεγομένην ἄδακρυν μάχην· οὐδεὶς γὰρ ἔπεσε τῶν μετ᾽ αὐτοῦ, συχνοὺς δὲ τῶν ἐναντίων ἀνεῖλεν. Themist. Or. II. p. 37. C. ὑμνοῦσι μεν οὖν Σπαρτιᾶται ἀναίμακτόν τινα καὶ ἄδακρυν νίκην, δι᾽ ἧς Ἀρκάδων ἐκράτησαν μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις συμφοράν.

5) Aristoph. Plut. 1123.

6) Apost. Cent. III. 18. Macar. δήλη. Aristid. Panathen. p. 112. καὶ τὴν παροιμίαν ἐνήλλαξεν· οὐ γὰρ ἐκποδὼν εἶναι κατέδειξε φίλου κακῶς πράξαντος, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ τῶν πρόσθεν διαφόρων ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι φίλους πεποίηται.

7) Apost. Cent. III. 19. Cfr. Eustath. p. 79. 7. — Platonis locus est in Alcib. I. p. 120. — Pro ψυχῆς Mosc. habet γῆς.

8) Apost. Cent. III. 20. Cfr. Lucian. Hermot. c. 51. ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, etc. Apud Diogen. Laërt. IV. c. 2. 3. Phryne de Xenocrate illecebris suis immoto dixit: ὡς οὐκ ἀπ᾽ ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἀνδριάντος ἀνασταίη.

9) Apost. Cent. III. 24. Arsen. πηγὴν, sed priori η inscriptum υ. Matth. Etiam Laurent. πηγήν.

10) Apost. Cent. III. 29. Pausan. II. 18, 2. τούτοις ἦν ἄρα ὁμολογοῦντα, ἡνίκα ἡ Πυθία Γλαύκῳ τῷ (Cod. Angel. τοῦ) Ἐπικύδους Σπαρτιάτῃ, βουλεύσαντι ἐπίορκα ὀμόσαι, καὶ τοῦδε εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι τὴν δίκην. Coll. VIII. 7, 8. Plat. Polit. I. p. 364. D. παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γέ-

Ἀνδρὶ [11] Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐθέλων ἐπρίατο· ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπᾶτο Κῦρον.

Ἀνδρὸς [12] γέροντος ἀσθενὲς τὸ κρανίον· ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων· πᾶν γὰρ τὸ σῶμα τοῦ γέροντος ἀσθενές.

Ἀνδρὸς γέροντος [13] αἱ γνάθοι βακτηρία· ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων.

Ἀνέλπιστον [14] βίον ζῇς· τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τἀγαθά· οὕτω Πίνδαρος.

Ἀνεῤῥίφθω [15] κύβος· ἐπὶ τῶν ἀνελπίστοις ἑαυτοὺς ἐπιῤῥιπτούντων, ὑπό τινος βίας συνωθουμένων.

Ἀνέμους [16] γεωργεῖν· πρὸς τοὺς πονοῦντας, καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας.

Ἄνεμον [17] δικτύῳ θηρᾷς, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

νος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου.

11) Apost. Cent. III. 36. Post ἐπισπωμένων Macar. pergit: παρόσον Κροῖσος ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσετο Κῦρον, ὅμοιον καὶ τό ἀνάγυρον κινεῖ (de quo vide Boisson. ad Theodor. Hyrtacen. Anecd. Tom. I. p. 268.).

12) Apost. Cent. III. 48. Macar. ἀ. γ. ἀσταφὶς τὸ κρ. ut Zenob. et Diogen. — Πᾶν γὰρ τὸ σ. sqq. om.

13) Apost. Cent. III. 52. Mac. ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ πολλὰ ἐσθ.

14) Apost. Cent. III. 30.

15) Apost. Cent. III. 32. Macar. ἀνερίφθω (sic) κύβος· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς κίνδυνον. Menander apud Athen. XIII. p. 559. c. δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'. ἀνεῤῥίφθω κύβος. Plut. Jul. Caes. c. 32. τέλος δὲ μετὰ θυμοῦ τινος, ὥςπερ ἀφεὶς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπών· Ἀνεῤῥίφθω κύβος ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν. Idem narratur in vit. Pomp. c. 60. Fab. c. 14. δῆλος ἦν εὐθὺς ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναῤῥίψων κύβον. Lucian. pro imagg. c. 16. τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 142. καὶ εἰς ὑπὲρ πάντων κύβος ἀνεῤῥίπτετο.

16) Apost. Cent. III. 47.

17) Apost. III. 56.

Ἀνέμου[18] *πεδίον*· ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

Ἀνεπαρίασαν[19], ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι· οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν ὕστερον μετέγνωσαν.

Ἀνὴρ[20] *ὁ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται*· ἐπὶ τῶν ἑτεραλκεῖ νίκῃ χρωμένων τάττεται.

Ἄνθρακες[21] *ὁ θησαυρός*· ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακουμένων δὲ, ἀφ᾽ ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς· ἢ[22] ἐπὶ τῶν, ἐφ᾽ οἷς ἤλπισαν, διαψευσθέντων· ὡς ὁ Λουκιανὸς, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

Ἄνθρωπος εὔριπος[23]· ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἀνθεῖ πρὸς ἐπιστήμην ψυχὴ, ὁπότε αἱ τοῦ σώματος ἀκμαὶ χρόνου μήκει μαραίνονται.

Ἄνθρωπος[24] *ἀνθρώπου δαιμόνιον*· ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπ᾽ ἀνθρώπου σωζομένων.

Ἀνὴρ[25] *φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον*· ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

18) Apost. III. 57. Macar. καὶ κούφων om.

19) Apost. III. 62. Macar. ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων· Πάριοι γὰρ μετακύψαντες Ἀθηναίοις δι᾽ ἀσθένειαν αὖθις ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα, συμμαχίας εὐπορήσαντες.

20) Demosthenes ad fugam suam excusandam his verbis usus esse dicitur. Cfr. Virg. Aen. II. 367. Quondam etiam victis redit in praecordia virtus.

21) Apost. Cent. III. 22. Macar. ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς πέφηνεν· ἐπὶ τῶν ἐφ᾽ οἷς ἤλπισαν, διαψευσθέντων. Phaedr. Fab. IV. 51. ed. Berger: Carbonem, ut ajunt, pro thesauro invenimus. Quem spes delusit, huic querela convenit. Lucian. Hermot. c. 71. οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. (Hunc locum respexisse videtur Apost.) Timon. c. 41. πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν, μὴ ἄνθρακας εὕρω. Philops. c. 32. τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. Navig. c. 26. πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται.

22) Apogr. Dresd. ἢ οἱ ἐπί.

23) Apost. Cent. III. 25.

24) Apost. Cent. III. 53.

25) Apost. Cent. III. 55.

Ἄνθρωπος [26] εὔριπος, τύχη εὔριπος, διάνοια εὔριπος· ταῦτα ἐπὶ τῶν παλιμβόλων.

Ἀνίπτοις [27] ποσὶν ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ τέγος· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα ἐρχομένων.

Ἀνεῳγμέναι [28] Μουσῶν θύραι· ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα ἐπὶ τῇ παιδείᾳ.

Ἂν [29] μὴ λεοντῆ ἐξικνεῖται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον· ὁ νοῦς, ἂν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι.

Ἀντὶ [30] κακῆς κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς· ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀποδιδόντων.

Ἀνόητος [31] νεοττὸς ἑκὼν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ νεοσσιάν.

Ἀνάγκῃ [32] οὐδὲ θεοὶ μάχονται· ὁμοία τῇ· τῇ [33] ἀνάγκῃ χρὴ πείθεσθαι.

Ἂν [34] μὴ παρῇ κρέας, ταρίχῳ στερκτέον· παρεγγυᾷ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀντὶ [35] πέρκης σκορπίον· ἐπὶ τῶν τὰ χείρω ἀντὶ βελτιόνων αἱρουμένων.

Ἄντης ποτός· ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν· ψυχρὸς γὰρ οὗτός ἐστιν.

Ἂν στρουθὸς εἰς χάρακας· [35*] πρὸς τοὺς οἰομένους λανθάνειν, ἐν οἷς πράττουσιν.

26) Apost. Cent. III. 60. παλιμβόλος, qui se facile mutat, simulator ac dissimulator, veterator. Wyttenb. ad Plut. de educat. Puer. p. 4. A.

27) Apost. Cent. III. 63. Lucian. Praec. rhet. c. 14. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε. Pseudol. c. 4. ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν.

28) Apost. Cent. III. 66.

29) Apost. Cent. III. 67. Lysandri apophth. apud Plut. c. 7. τῶν δ' ἀξιούντων μὴ πολεμεῖν μετὰ δόλου τοὺς ἀφ' Ἡρακλέους γεγονότας καταγελᾷν ἐκέλευεν· ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.

30) Apost. Cent. III. 65. Arsen. ὗν ἀπαιτεῖς.

31) Apost. Cent. III. 59. Laurent. νεοσσός, supra lin. νεοττός.

32) Apost. Cent. III. 49. Simonidis effatum apud Plat. Protag. p. 345. d. ubi Heind.

33) τῇ apogr. Dresd. om.

34) Apost. Cent. III. 50.

35) Apost. Cent. III. 51.

35 * Apost. Cent. III. 54.

Ἄνους[36] ὁ *μακρὸς κατὰ τὴν παροιμίαν*· ἧς ἐναντία, ἔννους ὁ μακρὸς, λῆρος, ἡ παροιμία.

Ἂν[37] *οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου*· ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων· ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος.

Ἀνακυμβαλιάζεις[38] *τοὺς δίφρους*· ἐπὶ ταραχῆς καὶ ζάλης λέγεται.

Ἀντὶ[39] *χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς*· ἐπὶ τῶν μὴ ταῖς ἰδίαις τέχναις ἀρκουμένων, ἀλλὰ καὶ παρ' ὧν οὐκ ἴσασι δόξαν ἐφελκομένων προσποίητον· Περίανδρος γάρ τις ἰατρὸς ἀξιόλογος κατὰ τέχνην ὤν, καὶ ἐπαινούμενος εἰς τὰ μάλιστα, φαῦλα ποιήματα ἔγραψεν.

Ἂν[40] *τοὺς φίλους μισῶμεν, τί ποιήσομεν τοὺς μισοῦντας*; ἐξ ἀποφθέγματος.

Ἀντ'[41] *εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί*· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων.

Ἂν πολλὰ βάλλῃς[42], *ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς*· ἐπὶ τῶν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν λόγων ἢ ἔργων ἐπιτυγχανόντων τοῦ ζητουμένου ἢ τοῦ σκοποῦ.

Ἀντρώνιος[43] *ὄνος, καὶ Ἀχαρνικοὶ ἵπποι*· ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνενεργήτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ὄνοι ἐν Ἄντρωνι, καὶ οἱ ἵπποι ἐν Ἀχαρναῖς, ὡς Φερεκράτης φησί.

36) Apost. Cent. III. 47.
37) Apost. Cent. III. 46.
38) Apost. Cent. III. 43.
39) Apost. Cent. III. 16. Archidami apophthegma ad Periandrum medicum Plut. Apophth. Lacon. p. 218. F. — De voce χαρίεις, quam explicat Plutarchus per ἀξιόλογος, cfr. Boisson. ad Philostr. Heroic. p. 312.
40) Apost. Cent. III. 17.
41) Apost. Cent. III. 21. Macar. δῆλη. In Agamemnonis herma, Athenis in porticu hermarum posita, inscriptum fuisse, ἀντ' εὐ. Ἀγ. στῆσαν Ἀχ. et δῆσαν parodiae tribuendum esse docet Welcker Sylloge Epigramm. p. 224.
42) Apost. Cent. III. 23. Codd. πολλὰ βάλῃς.
43) Apost. Cent. III. 26. Laur. Ἀντρόνιος. Macar. ἀντρώνιος ὄνος· ἐπὶ τῶν παμμεγέθη σώματα ἐχόντων.

Ἀκούω [44] *τῶν Σκυθῶν βασιλέα ἵππον σπουδαίαν ἔχειν πᾶσαν ἀρετὴν, ὅσην οἱ ἵπποι ἀπαιτοῦνται· ἔχει δὲ καὶ υἱὸν αὐτῆς ἐκείνης τῶν ἄλλων ἀρετῇ διαπρέποντα· οὔκουν εὑρίσκοντα, οὔτε ἐκείνην ἄλλῳ περιβαλεῖν, οὔτε ἐκεῖνον ἐπαγαγεῖν ἄλλῃ, συναγαγεῖν ἄμφω εἰς τὸ ἔργον· τοὺς δὲ τὰ μὲν ἕτερα ἀσπάζεσθαι σφᾶς καὶ φιλοφρονεῖσθαι, οὐ μὴν ἐγχρίμπτεσθαι· οὔκουν τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Σκύθου σοφώτερα ἦν τὰ ζῶα· ἐπηλύγασεν ἱματίοις καὶ τὸν καὶ τὴν, καὶ ἐξειργάσατο τὸ ἔκνομόν τε καὶ ἔκδικον ἐκεῖνο ἔργον. ὡς δὲ ἄμφω συνεῖδον τὸ πραχθὲν, εἶτα μέντοι τὸ ἀσέβημα διελύσαντο θανάτῳ, πηδήσαντε κατὰ κρημνοῦ.*

Ἄνω ποταμῶν [45]. *λείπει χωροῦσι πηγαὶ, ἐπὶ τῶν ἐναντίως καὶ ἀνάπαλιν, ἢ ὡς δεῖ, λεγομένων καὶ γινομένων· ὡς ὅταν ὁ πόρνος τὸν σώφρονα λέγῃ πόρνον.*

Ἂν χωλῷ [46] *παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ· ὅτι οἱ βαρβάροις καὶ μοχθηροῖς συναχρωννύμενοι ἀποφέρονταί τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος.*

Ἀνὴρ ἀτεχνὴς τοῖς πᾶσιν ἐστὶ δοῦλος.

Ἀνοίκειον [47] *ἐν τῷ πένθει γεωμετρία· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα ποιούντων.*

44) Ex Aelian. Hist. Anim. IV. 7. Matth. Apostol. haec non habet.

45) Apost. Cent. III. 31. Macar. *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσανατιθέντων, καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία καὶ παρὰ φύσιν ἐγχειρούντων πράττειν.* Eurip. Med. 410. *ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.* Suppl. 303. *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγματα,* ubi Markl. Lucian. Dial. Mort. VI. 2. *ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε.* Ad sensum cfr. Bergl. ad Alciphr. III. 33. et notum illud Ovidianum: in caput alta suum labentur flumina retro.

46) Apost. Cent. III. 33. Laur. *παροικήσεις.* Mosc. *ὅτι εἰ βαρβάροις.* suprascriptum *οι.* Matth. Attigit hanc confusionem Jacobs ad Philostr. Imag. p. 511. Schaefer Meletem. crit. p. 96. — Proverbium una cum expositione sumtum est ex Plut. de educat. puerorum p. 4. A. ubi Wyttenb.

47) Apost. Cent. III. 37.

Ἀντλεῖ ἀμφοτέραις[48] ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων· ὁμοία τῇ· πάντα κάλων κινεῖς.

Ἀντιπελαργεῖν[49]· ἀντιδιδόναι χάριτας· λέγεται γὰρ τοὺς πελαργοὺς γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν. Ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον ἀληθῆ· ὁμοίως δέ φησι ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας· διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ἱπποπόταμον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ[50]· ὁ δὲ ἱπποπόταμός ἐστι ζῶον ἀδικώταιον· περὶ πελαργῶν δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν οὕτω φησίν·

Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισι νόμος
Παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελάργων κύρβεσιν,
Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

Ἀναμὶξ[51] *ἀγκύλων ἱππόται*· ἐπὶ τῶν μὴ κωλυομένων ποιεῖν τινα ἀγαθὰ ὑπὸ πραγμάτων[52] ἀγκύλων καὶ σκολιῶν· οἱ δὲ ἀγκύλοι γένος φάλαγγος πεζικῆς, τῆς ἱππικῆς προμαχόμενοι.

Ἀντιόπης[53] *θρῆνος*· ἐπὶ τῶν ἀδίκως πασχόντων, εἶτα τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς τυχόντων· Ἀντιόπη θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν· ὁ δὲ πατὴρ πέμπει τῷ ἀδελφῷ κολάσαι· ὁ δὲ ἔγκυον αὐτὴν θεασάμενος

48) Apost. Cent. III. 38. *ἄντλει.* Macar. *ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, ὁμοία τῇ· πάντα κάλων σείειν.*

49) Apost. Cent. III. 39. Macar. *ἐπὶ τῶν χάριτας ἀνταποδιδόντων.* Cfr. annotationem Duporti ad Il. ρ. 301. in Gnomolog. Homer. p. 96. Referendum huc ciconiae signum Pietati adjunctum in nummis familiae Caeciliae et Juniae. Eckhel Doctr. Nummor. Vol. V. p. 87. 153. in nummis Antonii ib. Vol. VI. p. 42.

50) Apost. addit: *οἱ γὰρ πελαργοὶ, δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας· ὁ δὲ ἱπποπόταμός ἐστι ζῶον ἀδικώτατον.* Locum Aristoph. (Av. 1354.) non habet.

51) Apost. Cent. III. 45.

52) Apost. *γραμμάτων.* Cfr. Aeschin. in Ctes. p. 405. Dem. pro Cor. p. 265. c. var. lect., Bekkeri.

53) Apost. Cent. III. 44. Vide Suidam p. 225. Tom. I. ed. Kusteri. Matth.

ῴκτειρεν· ἡ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἔῤῥιψεν ὁ θεῖος· εἶχε δὲ γυναῖκα ὄνομα Δίρκην, ἥτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Λύκον φιλεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρου, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἐπὶ τῶν αὐτοῦ κεράτων, ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολύειν· ἡ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορύβου γενομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν, σὺν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα αὐτῶν ἐρύσαντο αὐτὴν, τὴν δὲ Δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκαν τιμωρίᾳ· Ζῆθος καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας καὶ βασιλεύουσι, καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστου, τοῦ μετακληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀνίπτοις[54] **χερσίν**· ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τὰ ἱερὰ μεταχειριζομένων·

Ἄνθρωπος[55] ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

Ἄνευ τύχης[56] γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
Πόνος μονωθεὶς οὐκέτ᾽ ἀλγύνει βροτούς.
Εὐριπίδου ἡ γνώμη.

Ἄνευ ξύλου[57] **μὴ βάδιζε**· Κλεομένης, στρατιώτης ὢν Ἀθηναῖος, προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς, ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν, διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι᾽ ἧς ἠμύνατο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

54) Apost. Cent. III. 34. In proverbium abiit Homeri versus Od. Z. 266. *χερσὶ δ᾽ ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι.* Rhet. Gr. Vol. II. p. 16. *οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις, τὸ τοῦ λόγου, χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος.* Alia vide apud Pantinum. — Hoc cum quatuor sequentibus provv. abest a Mosc. Praeterea Laur. per scribendi vitium habet: *ἄνευ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.*

55) Stob. 28. 22.

56) Stob. 29. 36. Apost. III. 42.

57) Apost. Cent. III. 58. *περὶ Κλεομένους λέγει, ὃς στρατ.* — Macar. addit: *Ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἀγαθίδες· ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων, ἀνθ᾽ ὧν εὐηργέτησαν πρότερον.* — *Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ᾽ ἀναγκαίῳ· ἔχον· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.*

Ἀνὴρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Εὐριπίδους ἡ γνώμη.

Τὸ α μετὰ τοῦ ξ.

Ἄξιος [1] τριχός· ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τοῦ τυχόντος.

Ἄξιος οὐδενός [2].

Ἄξιος [3] τοῦ παντός· ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

Ἄξιος [4] εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ εὐδαιμόνων· οἱ γὰρ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατὰ νόμιμον παλαιὸν τὰς ἀσπίδας φέροντες πομπεύουσιν.

Ἄξιος [5] ὀβελίσκου.

Ἀξία [6] ἡ κύων τοῦ θρόνου· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἄξιος [7] λαβεῖν ὁ μισθός· ἐπὶ τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων.

Ἄοινον [8] μέθην ὁ Θεόφραστος τὰ κουρεῖα ἐκάλει.

Τὸ α μετὰ τοῦ π.

Ἀπαιδευτότερος [9] Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως· οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀ-

1) Apost. Cent. III. 68. Aristoph. Ran. 613.

Εἴ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
Ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

2) Abest a Laur.

3) Apost. Cent. III. 69. Macar. ἄξιος τοῦ παντός· ταύτης ἐναντία, οὐδενὸς ἄξιος καὶ ἄξιος τριχός.

4) Apost. Cent. III. 70. Callim. H. in Lav. Pall. 35.

Ὦ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον.

ubi Spanh.

5) Abest a Laur.

6) Apost. Cent. III. 71.

7) Apost. Cent. III. 72. ἄξιος λαβεῖν pro λαμβάνεσθαι. Eur. Alcest. 1065. ἀξία δέ μοι σέβειν. Med. 374. ῥάων φυλάσσειν. Cfr. Dissen. ad Pind. Nem. III. 29. Boiss. ad Philostr. Her. p. 284.

8) Non est in Laur.

9) Apost. III. 73. et Mosc. ἀπαιδευτώτερος.

μαθὴς καὶ ὠδης· κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα· κωμῳδεῖται δὲ ὡς συνώδης ἐν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ.

Ἀπιὼν [10] *εἰς ἀπατούρια, ἐπανῆκες εἰς* [11] *Θαργηλιῶνα· ἐπὶ τῶν ἄγαν βραδυνόντων. Ἀπατούρια* [12] *δὲ ἦν ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἦγον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐκάλουν δὲ τὴν μὲν πρώτην Δορπίαν· ἐπειδὴ φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν Ἀνάῤῥυσιν· ἀπὸ τοῦ θύειν· ἔθυον δὲ Διῒ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ· τὴν δὲ τρίτην Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Ἡ δὲ αἰτία· πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Μελαίνων, ὃ ἦν* [13] *χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ Βοιωτοὺς προεκαλέσατο* [14] *τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην· οὐ δεξαμένου δὲ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος* [15] *γένος, ἀπὸ Περικλυμένους τοῦ*

10) Apost. Cent. III. 74. *εἰς* omisit apogr. Dresd. et Laur.

11) *εἰς* Mosc. et Laur. om.

12) Vide Suid. Tom. I. p. 248. 249. et Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 146. Matth. Vulgatae etymologiae, ab voce consona *ἀπατᾷν* deductae, quam etiam Bergl. ad Alciphr. I. 9. repetiit, meliorem opposuit Welcker Nachtrag zur äschyl. Trilogie p. 202. = *ὁμοπατόρια* coll. Xenoph. Hellen. I. 7, 8. *Ἀπατούρια, ἐν οἷς οἵ τε πατέρες καὶ οἱ συγγενεῖς ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς.*

13) Apogr. Dresd. *οὖν.*

14) Apost. *προσεκαλέσατο.*

15) Apogr. Dresd. *Μεσήνιος.* Scriptio saepe obvia. Plut. Apophth. Reg. p. 194. B. *Μεσήνην.* Apophth. Lacon. p. 316. F. *Μεσηνίων.* p. 217. *Μεσηνίου.* nulla varietate lectionis a Wyttenbachio annotata. Hermog. *περὶ γοργότ.* p. 135. Ald. Cod. Vindob. XVIII. et Monacens. CCCXXVII. *Μεσήνην.* Pausan. I. 13, 6. Paris. Bekkeri, Riccardian. et Venet. *Μεσηνίων.* I. 25, 4. Paris. et Angel. *Μεσίνη.* Ven. et Riccard. *Μεσήνη.* IV. 9, 5. et 6. Cod. Vindob. LI. *Μεσηνίων.* Inter proverbia Arsenii legitur: *Εὐρύδαμος ὁ Μεσήνιος* (ita Cod. Mosc. et Laur.) *εὗρε θώρακα πολεμικόν.* Inter apophth. sub nomine *Φερεκύδου· Ἀνιὼν δέ ποτε εἰς Μεσήνην* ✢ — *μετ' οὐ πολύ δ' ἑάλω Μεσήνη.* Codd. et impr. et ita locis innumeris. Nihilominus tamen vitiosum censeo hanc scriptionem, in omnibus enim Messenes et Messanae Siculae nummis duo *σ* reperiuntur. Eckhel Doctr. Nummor. Vol. I p. 220 — 222. Mionnet Descript des Med. ant. Tom. I. p. 254 — 256. Rasche Lex. nummor. s v. *Μεσσάνα.* Cfr. Mein. ad Menand. p. 18. Neque probaveri

Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ· μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν ἐνειμένος [16] μέλαιναν· ἔφη οὖν αὐτὸν ἀδικεῖν, δεύτερον ἥκοντα, ὁ δὲ ἀπεστράφη· ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν· ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος βωμὸν ἐδομήσαντο· ὁ δὲ Θαργηλιὼν ἐστι μὲν Ἀθηναῖος, καθ' ὃν καὶ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος Θαργήλια λεγομένη, ἐν ᾗ ἥψουν ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφυκότων [17] καρπῶν· ἵσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροί, καὶ ἀγὼν πρὸς ποιουμένων [18] Θαργήλια. Ἔφορος δὲ ἐν δευτέρᾳ φησίν, ὡς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὁρίων ἀπάτην γενομένην ἐκλήθη. Πολεμούντων γὰρ Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς Μελανίων χώρας, Μέλανθος, ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεύς, Ξάνθον τὸν Θηβαῖον μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Ἅπαντα [19] *τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει*· δήλη.

Ἁπαλοὶ [20] *θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις* [21]· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἀπ' ἀκροφυσίων [22] *λόγους ἐνδεικνύναι*· οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης· ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνια ἐνδεικνύναι· πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων [23] τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων· λέγει γὰρ διὰ μὲν τὰ ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός· διὰ

aliquid epigramma in novem lyricos, a Welckero Sylloge Epigr. p. 278. repetitum:

Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης.

de aetate enim epigrammatis nihil constat.

16) Apogr. Dresd. ἀνειμένος.

17) Apogr. Dresd. πεφηνότων.

18) πρὸς ποιουμένων apogr. Dresd. om.

19) Apost. Cent. III. 78. καλοῖσιν recepi ex Macario, in ceteris consentiente. Mosc. et Laur. et Apost. καλοῖς.

20) Apost. Cent. III. 79.

21) Apost. μαλθακανίαις.

22) Apost. Cent. III. 82. Vid. Suid. T. I. p. 244. Matth.

23) Apogr. Dresd. om. verba: τῶν ἀπὸ κινναβευμ. — — ἀπ' ἀκροφυσίων.

δὲ τοῦ ἀπὸ κινναβευμάτων, οἷον καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος δὲ τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. ἔστι δὲ εἴδωλον, σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, ἀεροειδὴς [24] τε σκιά· ὡς δὲ Βακχυλίδης· μελαμβαφὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου· καὶ ὁ ποιητὴς Ἀντικλείας [25]· τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον· αὐτὸς δὲ, ἡ ὑπόστασις ἡ ἀληθής.

Ἅπανθ᾽ [26] ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· σημαίνει, ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἅπασαν [27] τὴν οὐσίαν ἠμφίεσται· ἐπὶ τῶν μηδοτιοῦν ἄλλο κεκτημένων, ἢ ὅπερ ἀμπίσχονται.

Ἀπήντησε [28] κακοῦ βουλὴ πρὸς ὑπερτάτην βλάπην.

Ἅπαντα [29] βρωτὰ τοῖς πολιορκουμένοις.

Ἅπαντα [30] σοφοῖς ῥᾷστα· ἐπὶ τῶν διὰ φρόνησιν καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

Ἄπαγε [31] μόθωνα ἀπὸ κώπης· ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν, ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος.

Ἄπαγε [32] ξένον ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐλθόντων. Εὐριπίδης·

Ἆρα τὸν ξένον
Στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον.

24) Apogr. Dresd. ἀεροειδές et paulo post: μελεμβαφές.

25) Od. λ. 206.

26) Apost. Cent. III. 87. Suid. Tom. I. p. 245. Matth. Vide eundem s. v. ἑταῖραι Κορίνθιαι, ubi inter alias nominatur Ῥοδῶπις Θρακική, σύνδουλος Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· ἥτις ἐλευθερωθεῖσα κατέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ.

27) Apost. Cent. III. 88.

28) Apost. Cent. IV. 15. ἀπήντησε κακοῦ βολὴ πρὸς ὑπερτ. ἄτην· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν. Idem Arsen. affert infra: Laur. neutrum habet.

29) Abest à Laur.

30) Apost. Cent. IV. 5. Macar. ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα. δήλη.

31) Apost. Cent. IV. 6.

32) Laur. non habet.

Ἀνέμου[18] *πεδίον· ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.*

Ἀνεπαρίασαν[19], *ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι· οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν ὕστερον μετέγνωσαν.*

Ἀνὴρ[20] *ὁ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται· ἐπὶ τῶν ἑτεραλκεῖ νίκῃ χρωμένων τάττεται.*

Ἄνθρακες[21] *ὁ θησαυρός· ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακουμένων δὲ, ἀφ᾽ ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς· ἢ*[22] *ἐπὶ τῶν, ἐφ᾽ οἷς ἤλπισαν, διαψευσθέντων· ὡς ὁ Λουκιανὸς, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.*

Ἄνθρωπος εὔριπος[23]*· ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.*

Ἀνθεῖ πρὸς ἐπιστήμην ψυχὴ, ὁπότε αἱ τοῦ σώματος ἀκμαὶ χρόνου μήκει μαραίνονται.

Ἄνθρωπος[24] *ἀνθρώπου δαιμόνιον· ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπ᾽ ἀνθρώπου σωζομένων.*

Ἀνὴρ[25] *φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον· ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.*

18) Apost. III. 57. Macar. *καὶ κούφων* om.

19) Apost. III. 62. Macar. *ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων· Πάριοι γὰρ μετακύψαντες Ἀθηναίοις δι᾽ ἀσθένειαν αὖθις ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα, συμμαχίας εὐπορήσαντες.*

20) Demosthenes ad fugam suam excusandam his verbis usus esse dicitur. Cfr. Virg. Aen. II. 367. Quondam etiam victis redit in praecordia virtus.

21) Apost. Cent. III. 22. Macar. *ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς πέφηνεν· ἐπὶ τῶν ἐφ᾽ οἷς ἤλπισαν, διαψευσθέντων.* Phaedr. Fab. IV. 55. ed. Berger: Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Quem spes delusit, huic querela convenit. Lucian. Hermot. c. 71. *οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας.* (Hunc locum respexisse videtur Apost.) Timon. c. 41. *πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν, μὴ ἄνθρακας εὕρω.* Philops. c. 32. *τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας.* Navig. c. 26. *πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται.*

22) Apogr. Dresd. *ἢ οἱ ἐπί.*

23) Apost. Cent. III. 25.

24) Apost. Cent. III. 53.

25) Apost. Cent. III. 55.

Ἄνθρωπος [26] εὔριπος, τύχη εὔριπος, διάνοια εὔριπος· ταῦτα ἐπὶ τῶν παλιμβόλων.

Ἀνίπτοις [27] ποσὶν ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ τέγος· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα ἐρχομένων.

Ἀνεῳγμέναι [28] Μουσῶν θύραι· ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα ἐπὶ τῇ παιδείᾳ.

Ἂν [29] μὴ λεοντῆ ἐξικνεῖται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον· ὁ νοῦς, ἂν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι.

Ἀντὶ [30] κακῆς κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς· ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀποδιδόντων.

Ἀνόητος [31] νεοττὸς ἑκὼν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ νεοσσιάν.

Ἀνάγκῃ [32] οὐδὲ θεοὶ μάχονται· ὁμοία τῇ· τῇ [33] ἀνάγκῃ χρὴ πείθεσθαι.

Ἂν [34] μὴ παρῇ κρέας, ταρίχῳ στερκτέον· παρεγγυᾷ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀντὶ [35] πέρκης σκορπίον· ἐπὶ τῶν τὰ χείρω ἀντὶ βελτιόνων αἱρουμένων.

Ἄντης ποτός· ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν· ψυχρὸς γὰρ οὗτός ἐστιν.

Ἂν στρουθὸς εἰς χάρακας· [35*] πρὸς τοὺς οἰομένους λανθάνειν, ἐν οἷς πράττουσιν.

26) Apost. Cent. III. 60. *παλιμβόλος*, qui se facile mutat, simulator ac dissimulator, veterator. Wyttenb. ad Plut. de educat. Puer. p. 4. A.

27) Apost. Cent. III. 63. Lucian. Praec. rhet. c. 14. *ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε.* Pseudol. c. 4. *ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν.*

28) Apost. Cent. III. 66.

29) Apost. Cent. III. 67. Lysandri apophth. apud Plut. c. 7. *τῶν δ' ἀξιούντων μὴ πολεμεῖν μετὰ δόλου τοὺς ἀφ' Ἡρακλέους γεγονότας καταγελᾶν ἐκέλευεν· ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.*

30) Apost. Cent. III. 65. Arsen. *ἣν ἀπαιτεῖς.*

31) Apost. Cent. III. 59. Laurent. *νεοσσός*, supra lin. *νεοττός.*

32) Apost. Cent. III. 49. Simonidis effatum apud Plat. Protag. p. 345. d. ubi Heind.

33) *τῇ* apogr. Dresd. om.

34) Apost. Cent. III. 50.

35) Apost. Cent. III. 51.

35 * Apost. Cent. III. 54.

Ἄνους [36] ὁ μακρὸς κατὰ τὴν παροιμίαν· ἧς ἐναντία, ἔννους ὁ μακρὸς, λῆρος, ἡ παροιμία.

Ἂν [37] οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου· ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων· ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος.

Ἀνακυμβαλιάζεις [38] τοὺς δίφρους· ἐπὶ ταραχῆς καὶ ζάλης λέγεται.

Ἀντὶ [39] χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς· ἐπὶ τῶν μὴ ταῖς ἰδίαις τέχναις ἀρκουμένων, ἀλλὰ καὶ παρ᾽ ὧν οὐκ ἴσασι δόξαν ἐφελκομένων προσποίητον· Περίανδρος γάρ τις ἰατρὸς ἀξιόλογος κατὰ τέχνην ὤν, καὶ ἐπαινούμενος εἰς τὰ μάλιστα, φαῦλα ποιήματα ἔγραψεν.

Ἂν [40] τοὺς φίλους μισῶμεν, τί ποιήσομεν τοὺς μισοῦντας; ἐξ ἀποφθέγματος.

Ἀντ᾽ [41] εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων.

Ἂν πολλὰ βάλλῃς [42], ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖον βαλεῖς· ἐπὶ τῶν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν λόγων ἢ ἔργων ἐπιτυγχανόντων τοῦ ζητουμένου ἢ τοῦ σκοποῦ.

Ἀντρώνιος [43] ὄνος, καὶ Ἀχαρνικοὶ ἵπποι· ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνενεργήτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ὄνοι ἐν Ἄντρωνι, καὶ οἱ ἵπποι ἐν Ἀχαρναῖς, ὡς Φερεκράτης φησί.

36) Apost. Cent. III. 47.
37) Apost. Cent. III. 46.
38) Apost. Cent. III. 43.
39) Apost. Cent. III. 16. Archidami apophthegma ad Periandrum medicum Plut. Apophth. Lacon. p. 218. F. — De voce χαρίεις, quam explicat Plutarchus per ἀξιόλογος, cfr. Boisson. ad Philostr. Heroic. p. 312.
40) Apost. Cent. III. 17.
41) Apost. Cent. III. 21. Macar. δῆλη. In Agamemnonis herma, Athenis in porticu hermarum posita, inscriptum fuisse, ἀντ᾽ εὐ. Ἀγ. στῆσαν Ἀχ. et δῆσαν parodiae tribuendum esse docet Welcker Sylloge Epigramm. p. 224.
42) Apost. Cent. III. 23. Codd. πολλὰ βάλῃς.
43) Apost. Cent. III. 26. Laur. Ἀντρόνιος. Macar. ἀντρώνιος ὄνος· ἐπὶ τῶν παμμεγέθη σώματα ἐχόντων.

Ἀκούω[44] *τῶν Σκυθῶν βασιλέα ἵππον σπουδαίαν ἔχειν πᾶσαν ἀρετὴν, ὅσην οἱ ἵπποι ἀπαιτοῦνται· ἔχει δὲ καὶ υἱὸν αὐτῆς ἐκείνης τῶν ἄλλων ἀρετῇ διαπρέποντα· οὔκουν εὑρίσκοντα, οὔτε ἐκείνην ἄλλῳ περιβαλεῖν, οὔτε ἐκεῖνον ἐπαγαγεῖν ἄλλῃ, συναγαγεῖν ἄμφω εἰς τὸ ἔργον· τοὺς δὲ τὰ μὲν ἕτερα ἀσπάζεσθαι σφᾶς καὶ φιλοφρονεῖσθαι, οὐ μὴν ἐγχρίμπτεσθαι· οὔκουν τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Σκύθου σοφώτερα ἦν τὰ ζῶα· ἐπηλύγασεν ἱματίοις καὶ τὸν καὶ τὴν, καὶ ἐξειργάσατο τὸ ἔκνομόν τε καὶ ἔκδικον ἐκεῖνο ἔργον. ὡς δὲ ἄμφω συνεῖδον τὸ πραχθὲν, εἶτα μέντοι τὸ ἀσέβημα διελύσαντο θανάτῳ, πηδήσαντε κατὰ κρημνοῦ.*

Ἄνω ποταμῶν[45]*· λείπει χωροῦσι πηγαὶ, ἐπὶ τῶν ἐναντίως καὶ ἀνάπαλιν, ἢ ὡς δεῖ, λεγομένων καὶ γινομένων· ὡς ὅταν ὁ πόρνος τὸν σώφρονα λέγῃ πόρνον.*

Ἂν χωλῷ[46] *παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ· ὅτι οἱ βαρβάροις καὶ μοχθηροῖς συναχρωννύμενοι ἀποφέρονταί τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος.*

Ἀνὴρ ἀτεχνὴς τοῖς πᾶσιν ἐστὶ δοῦλος.

Ἀνοίκειον[47] *ἐν τῷ πένθει γεωμετρία· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα ποιούντων.*

44) Ex Aelian. Hist. Anim. IV. 7. Matth. Apostol. haec non habet.

45) Apost. Cent. III. 31. Macar. *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσαναθέντων, καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία καὶ παρὰ φύσιν ἐγχειρούντων πράττειν.* Eurip. Med. 410. *ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.* Suppl. 303. *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγματα*, ubi Markl. Lucian. Dial. Mort. VI. 2. *ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε.* Ad sensum cfr. Bergl. ad Alciphr. III. 35. et notum illud Ovidianum: in caput alta suum labentur flumina retro.

46) Apost. Cent. III. 35. Laur. *παροικήσεις.* Mosc. *ὅτι εἰ βαρβάροις.* suprascriptum *οἱ.* Matth. Attigit hanc confusionem Jacobs ad Philostr. Imag. p. 511. Schaefer Meletem. crit. p. 96. — Proverbium una cum expositione sumtum est ex Plut. de educat. puerorum p. 4. A. ubi Wyttenb.

47) Apost. Cent. III. 37.

Ἀπήντησε κακοῦ βολὴ πρὸς ὑπερτάτην ἄτην· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια, ὧν ἔδρασαν.

Ἀπὸ [67] κώπης ἐπὶ βῆμα· ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα μεταβιβασθέντων· ἢ [68] ἀθρόως καὶ μεγίστοις ἐγχειρούντων.

Ἀπόλωλεν [69] ἡ ὗς, καὶ τὸ τάλαντον καὶ ἡ γνάθος· ἐπὶ τοῦ μὴ τυχόντος ὧν ἤλπισεν· ἐπὶ γάμου δὲ ἐῤῥήθη μὴ γενομένου.

Ἀπ᾽ [70] οἰνοχοέως σπάσον· παρ᾽ ὅσον οἱ μεθύοντες ἀληθεύουσιν.

Ἀπόπληκτος ἄνθρωπος· Μάρκος Ἀντωνίου ἀδελφὸς βασιλέως Ῥωμαίων ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν ἀναπνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀποπληξία καλεῖται καὶ ἀπόπληκτος ἄνθρωπος ὁ πεπονθώς.

Ἀποτίσεις [71] χοῖρε γίγαρτα· οἷον ὧν κατέφαγες, ἀποδώσεις πλείω.

Ἀπώλεσας [72] τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ· αὕτη γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ σατύρων· καὶ Πολύφημος οὕτω φησὶ πρὸς Ὀδυσσέα ἐν Κύκλωπος δράματι λεγομένῳ· λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς καλοῖς τὰ χείρω ἐπιμιγνύντων.

Ἀποτεθρυωμένος [73] ἀνήρ· ἤτοι ἀπηγριωμένος· εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ ἐστὶν ἄγονα καὶ ἄγρια λάχανα.

67) Apost. Cent. IV. 17. De Demade rhetore dicebatur: vide Rhet. Gr. Vol. II. p. 16. locum supra sub ἀνίπτοις χερσὶν laudatum.

68) ἢ om. apogr. Dresd.

69) Apost. Cent. IV. 18.

70) Apost. Cent. IV. 19. οἰνοχόως. Laur. οἰνοχοέως. Apogr. Dresd. οἰνοχρέως.

71) Apost. Cent. IV. 20.

72) Apost. Cent. IV. 7.

73) Apost. Cent. III. 80. ἀποτεθριωμένος et τεθρίων. Cum expositione consentit Timaeus Lex. nisi quod φυτά habet pro λάχανα. Vide Schneider ad Plat. Polit. p. 495. E.

ὤκτειρεν· ἡ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρο ἔῤῥιψεν ὁ θεῖος· εἶχε δὲ γυναῖκα ὄνομα Δίρκην, ἥτι ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Λύκον φιλεῖν τὴν Ἀντιόπη ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλο ταύρου, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἐπὶ τῶν αὐτοῦ κεράτων ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολύειν· ἡ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορύβου γε- νομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν, σὺν οἷς καὶ Ζῆθος κα Ἀμφίων, καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα αὐτῶν ἐρύσαντ αὐτὴν, τὴν δὲ Δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκαν τιμωρίᾳ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας καὶ βασιλεύουσι, κα τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστου, τοῦ με- τακληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀνίπτοις[54] χερσίν· ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τὰ ἱερὰ μεταχειριζομένων·

Ἄνθρωπος[55] ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

Ἄνευ τύχης[56] γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
Πόνος μονωθεὶς οὐκέτ᾽ ἀλγύνει βροτούς.
Εὐριπίδου ἡ γνώμη.

Ἄνευ ξύλου[57] μὴ βάδιζε· Κλεομένης, στρατι- ώτης ὢν Ἀθηναῖος, προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κα- κοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς, ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιήει, δι᾽ ἧς ἠμύνατο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

54) Apost. Cent. III. 34. In proverbium abiit Homeri versus Od. Z. 266. χερσὶ δ᾽ ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι. Rhet. Gr. Vol. II. p. 16. οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις, τὸ τοῦ λόγου, χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος. Alia vide apud Pantinum. — Hoc cum quatuor sequentibus provv. abest a Mosc. Praeterea Laur. per scribendi vitium habet: ἄνευ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

55) Stob. 28. 22.

56) Stob. 29. 36. Apost III. 42.

57) Apost. Cent. III. 58. περ Κλεομένους λέγει, ὃς στρατ. — Macar. addit: Ἀντ᾽ ἀγαθῶ ἀγαθίδες· ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων, ἀνθ᾽ ὧν εὐηργέτησαν πρότερον. — Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ᾽ ἀναγκαῖον ἔχον· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης ποιούντων.

Ἀνὴρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Εὐριπίδους ἡ γνώμη.

Τὸ α μετὰ τοῦ ξ.

Ἄξιος [1] τριχός· ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τοῦ τυχόντος.

Ἄξιος οὐδενός [2].

Ἄξιος [3] τοῦ παντός· ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

Ἄξιος [4] εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ εὐδαιμόνων· οἱ γὰρ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατὰ νόμιμον παλαιὸν τὰς ἀσπίδας φέροντες πομπεύουσιν.

Ἄξιος [5] ὀβελίσκου.

Ἀξία [6] ἡ κύων τοῦ θρόνου· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἄξιος [7] λαβεῖν ὁ μισθός· ἐπὶ τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων.

Ἄοινον [8] μέθην ὁ Θεόφραστος τὰ κουρεῖα ἐκάλει.

Τὸ α μετὰ τοῦ π.

Ἀπαιδευτότερος [9] Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως· οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀ-

1) Apost. Cent. III. 68. Aristoph. Ran. 613.

Εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
Ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

2) Abest a Laur.

3) Apost. Cent. III. 69. Macar. ἄξιος τοῦ παντός' ταύτης ἐναντία, οὐδενὸς ἄξιος καὶ ἄξιος τριχός.

4) Apost. Cent. III. 70. Callim. H. in Lav. Pall. 35.

Ὠ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον.

ubi Spanh.

5) Abest a Laur.

6) Apost. Cent. III. 71.

7) Apost. Cent. III. 72. ἄξιος λαβεῖν pro λαμβάνεσθαι. Eur. Alcest. 1065. ἀξία δέ μοι σέβειν. Med. 374. ῥᾴων φυλάσσειν. Cfr. Dissen. ad Pind. Nem. III. 29. Boiss. ad Philostr. Her. p. 284.

8) Non est in Laur.

9) Apost. III. 73. et Mosc. ἀπαιδευτώτερος.

κρατήσεις· ἀντὶ τοῦ διὰ χρυσοῦ πάντα νικήσεις· Φιλίππῳ δὲ ἐδόθη τοῦτο χρησμὸς, αἰνιττομένου τοῦ θεοῦ, ὡς διὰ προδοσίας πάντων κρατήσει.

Ἀργύρου [14] κρῆναι λαλοῦσιν· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων, δι' ὑπερβολὴν δὲ πλούτου παῤῥησιαζομένων.

Ἀρᾶς ἱερόν [15]· ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων ἐπὶ χρηστοῖς ἢ φαύλοις.

Ἀρετῆς [16] τὸ βάρβαρον οὐ συνίησιν· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων.

Ἀρεοπαγίτης [17]· ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων.

Ἀργούντων χορός [18]· ἐπὶ τῶν κακὰ ποιούντων.

Ἀρίγνωτος [19] σμάραγδος ἐν μὲν τῷ φάει σκοτεινός· πρὸς τοὺς ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς, ὅπου χρὴ οὐ [20].

est enim eadem differentia, quae inter *μετέχειν τι* et *μετέχειν τινός*. Cfr. Valk. ad Eurip. Phoen. 594. Döderl. ad Oed. Col. 1475. Plut. Apophth. Lacon. p. 211. F. *τούτῳ μόνῳ* (sc. *ἱππικῷ*) *τοὺς μέγιστον ἐφ' ἱππικῇ φρονοῦντας ἐκράτησε*. Achill. Tat. III. 18. Codd. inter accus. et gen. fluctuant. Cfr. Jacobs ad IV. 12. Ad rem cfr. Joannem Sicel. Comment. ad Hermog. *περὶ ἰδεῶν*, qui exstat in Cod. Laurent. Plut. LVII. 5. *Τοιοῦτος Δημοσθένης τῶν Ἀθηναίων ὁ Νεῖλος πολλῷ μᾶλλον, ἢ Κηφισός τε καὶ Ἰλισσὸς, ὁ τοῖς Φιλίππου μηχανήμασι τοῖς ἀργυροῖς ἀντιβαίνων, ὃς εἴπερ εἶχε δύναμιν καὶ τοὺς λόγους τοὺς Ἀθηναίων ὑπείκοντας, ἔσβεστ' ἂν κοσμυφλεγὴς δαλὸς Ὀλυμπιάδος, Μακεδόνες δ' ἐκλύσθησαν καταῤῥάκταις Παιανιέως, ἔθνη δ' ἔκυσεν δῆμον Ἐριχθόνιον.* Plut. Aemil. Paul. c. 12. *ἐῤῥέθη γοῦν, ὅτι τὰς πόλεις αἱρεῖ τῶν Ἑλλήνων οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ τὸ Φιλίππου χρυσίον.*

14) Apost. Cent. IV. 44. Laur. non habet. Pro *λαλοῦσιν* apogr. Dresd. habet *καλοῦσιν*.

15) Apost. Cent. IV. 48. Macar. *ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων*.

16) Apost. Cent. IV. 50.

17) Apost. Cent. IV. 49. Mosc. *ἐπὶ τῶν σεμνῶν, σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσεμνῶν*. Laur. *σεμνῶν* om. Macar. *ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων καὶ σιωπηλῶν*.

18) Apost. Cent. IV. 54.

19) Apost. Cent. IV. 55. Macar. *Ἀριγνώτου σμάραγδος ἐν τῷ σκότει φαεινὸς, ἐν τῷ φάει σκοτεινός· πρὸς τοὺς ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς, ὅπου οὐκ ἐχρῆν.*

20) Mosc. *οὐ* om.

Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ· μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπιθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν ἐνειμένος [16] μέλαιναν· ἔφη οὖν αὐτὸν ἀδικεῖν, δεύτερον ἥκοντα, ὁ δὲ ἀπεστράφη· ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν· ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος βωμὸν ἐδομήσαντο· ὁ δὲ Θαργηλιὼν ἐστι μὲν Ἀθηναῖος, καθ᾽ ὃν καὶ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος Θαργήλια λεγομένη, ἐν ᾗ ἥψουν ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφυκότων [17] καρπῶν· ἵσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ, καὶ ἀγῶν πρὸς ποιουμένων [18] Θαργήλια. Ἔφορος δὲ ἐν δευτέρᾳ φησίν, ὡς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὁρίων ἀπάτην γενομένην ἐκλήθη. Πολεμούντων γὰρ Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς Μελανίων χώρας, Μέλανθος, ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Ξάνθον τὸν Θηβαῖον μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Ἅπαντα [19] τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει· δήλη.

Ἁπαλοὶ [20] θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις [21]· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἀπ᾽ ἀκροφυσίων [22] λόγους ἐνδεικνύναι· οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης· ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνια ἐνδεικνύναι· πάντα ἀπ᾽ ἀκροφυσίων [23] τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων· λέγει γὰρ διὰ μὲν τὰ ἀπ᾽ ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός· διὰ

aliquid epigramma in novem lyricos, a Welckero Sylloge Epigr. p. 278. repetitum:

Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης.

de aetate enim epigrammatis nihil constat.

16) Apogr. Dresd. ἀνειμένος.

17) Apogr. Dresd. πεφηνότων.

18) πρὸς ποιουμένων apogr. Dresd. om.

19) Apost. Cent. III. 78. καλοῖσιν recepi ex Macario, in ceteris consentiente. Mosc. et Laur. et Apost. καλοῖς.

20) Apost. Cent. III. 79.

21) Apost. μαλθακανίαις.

22) Apost. Cent. III. 82. Vid. Suid. T. I. p. 244. Matth.

23) Apogr. Dresd. om. verba: τῶν ἀπὸ κινναβευμ. — — ἀπ᾽ ἀκροφυσίων.

δὲ τοῦ ἀπὸ κινναβευμάτων, οἷον καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος δὲ τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. ἔστι δὲ εἴδωλον, σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, ἀεροειδής [24] τε σκιά· ὡς δὲ Βακχυλίδης· μελαμβαφὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου· καὶ ὁ ποιητὴς Ἀντικλείας [25]· τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον· αὐτὸς δὲ, ἡ ὑπόστασις ἡ ἀληθής.

Ἅπανθ᾽ [26] ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· σημαίνει; ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἅπασαν [27] τὴν οὐσίαν ἠμφίεσται· ἐπὶ τῶν μηδοτιοῦν ἄλλο κεκτημένων, ἢ ὅπερ ἀμπίσχονται.

Ἀπήντησε [28] κακοῦ βουλὴ πρὸς ὑπερτάτην βλάπην.

Ἅπαντα [29] βρωτὰ τοῖς πολιορκουμένοις.

Ἅπαντα [30] σοφοῖς ῥᾷστα· ἐπὶ τῶν διὰ φρόνησιν καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

Ἄπαγε [31] μόθωνα ἀπὸ κώπης· ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν, ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος.

Ἄπαγε [32] ξένον ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐλθόντων. Εὐριπίδης·

Ἆρα τὸν ξένον
Στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον.

24) Apogr. Dresd. ἀεροειδές et paulo post: μελεμβαφές.

25) Od. λ. 206.

26) Apost. Cent. III. 87. Suid. Tom. I. p. 245. Matth. Vide eundem s. v. ἑταῖραι Κορίνθιαι, ubi inter alias nominatur Ῥοδῶπις Θρακική, σύνδουλος Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· ἥτις ἐλευθερωθεῖσα κατέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ.

27) Apost. Cent. III. 88.

28) Apost. Cent. IV. 15. ἀπήντησε κακοῦ βολὴ πρὸς ὑπερτ. ἄτην· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν. Idem Arsen. affert infra: Laur. neutrum habet.

29) Abest a Laur.

30) Apost. Cent. IV. 5. Macar. ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα. δήλη.

31) Apost. Cent. IV. 6.

32) Laur. non habet.

Ἄπας[33] *ἐχῖνος τραχύς*· ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ κακωτικῶν ἢ εὐνούχων.

Ἀπνοια[34] *ἐχίνου*· ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τεθνάναι· ὁ γὰρ χερσαῖος ἐχῖνος μέλλων ἁλίσκεσθαι, ἑαυτὸν συνειλήσας, ἄληπτον ἐργάζεται· εἶτα μέντοι καὶ πιέζει τὸ πνεῦμα καὶ ἀκίνητος ἀτρεμεῖ καὶ τὸν τεθνεῶτα ὑποκρίνεται.

Ἀπελθόντων τῶν ὀμμάτων τὰ τῆς μνήμης ἄξια ἐκ τοῦ νοῦ ῥᾳδίως ἐκφεύγει.

Ἀποῤῥαγήσεται[35] τεινόμενον τὸ καλώδιον.

Ἀπορία[36] *ψάλτου βήξ*· ἐπὶ τῶν προσχηματιζομένων τι ἀδυνασίᾳ.

Ἀπὸ[37] *καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι*· θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπὸ ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

Ἀπόγλουτος[38] *ὑπάρχεις*· ἀντὶ τοῦ ναυτικός· ἀπόγλουτοι δὲ κυρίως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς καθέδρας· οἱ δὲ διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Ἅιδου, πρός τινα πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ,

33) Apost. Cent. IV. 13. Laur. non habet. Macar. consentit.

34) Apost. Cent. III. 75.

35) Apost. Cent. III. 93. et Laur. explicationem subjungit: *ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων*· *καὶ Λουκιανὸς* (Dial. meretr. III. ubi legitur: *ἀποῤῥήξουσιν πάνυ τείνουσαι*) *ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀποῤῥήξωμεν διατείνοντες τὸ καλώδιον.* (Laur. bis *καλλώδιον.*)

36) Apost. Cent. III. 76. Laudat haec Phavorinus p. 365. v. 4. Vocabulum *ἀδυνασίας* habet Thucyd. p. 450. Matth.

37) Apost. Cent. III. 77. Expositio spectat ad Aristoph. Ran. 736.

Κἂν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν
τοῦ ξύλου,
Ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς
σοφοῖς δοκήσετε.

38) Apost. Cent. III. 81. Eodem sensu Athenienses *ὑπόλισποι* sive *λισπόπυγες* appellabantur. Aristoph. Eq. 1368.

Πολλοῖς ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

ubi Interpp.

δηλοῖ δὲ, ὡς δεῖ [46] ἀρχόμενα τὰ δεινὰ μᾶλλον πειρᾶσθαι κωλύειν ἢ ἀκμάσαντα καὶ τελειωθέντα.

Ἀρχὴν [47] ἔχων κόσμεε, αὐτὸς δὲ μὴ μεταβάλλεο.

Ἀρχαιότερος [48] Ἰβύκου· ἐπὶ τῶν εὐηθῶν· οὗτος γὰρ τυραννεῖν δυνάμενος ἀπεδήμησεν.

Ἀρχαιότερα [49] τῆς διφθέρας λέγεις· ἐπὶ τῶν μακρὰ διηγουμένων, ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ ὁ Ζεὺς ὑπεγράφετο τὰ γινόμενα, παμπάλαιος ἦν.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός [50]· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων.

Ἀριστᾶν [51] μὲν πολὺ, δειπνεῖν δὲ ὀλίγον· ἐπὶ τῶν ἐρεθιζόντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.

Ἀρχὴν [52] μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι·
ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βιούντων.

Ἀρχαϊκὰ [53] φρονεῖς· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ εὐηθῶν [54].

Ἀρκοῦ τοῖς αὑτοῦ καὶ μὴ διάρπαζε τὰ πλησίον, μήθ' αὖ προΐεσό τῶν σῶν, ὡς κατὰ τοῦτο μειονεκτῶν. Ἱέραξ εἶπεν.

46) δεῖ uterque Cod. om.
47) Laur. non habet.
48) Apost. Cent. IV. 35. Codd. uterque Αἰβέκου. Mosc. τυραννεῖν om. Τοὺς μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν Schol. ad Aristoph. Nub. 397. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος. Lucian. Praec. rhet. c. 10. Τὸ μὲν αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν ἀρχαῖον ἡγεῖτο λίαν καὶ πρεσβυτικόν. Plut. Fab. Max. c. 25. τίς οὕτω παχύς ἐστι καὶ ἀρχαῖος. Julian. Caesar. p. 306. A. ἀρχαιότης τρόπου. Alciphr. III. 64. Cfr. Blomf. ad Aesch. Prom. 328.

49) Apost. Cent. IV. 46. Macar. ἐπὶ τῶν τὰ σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων.
50) Apost. Cent. IV. 46. Consentit Macar.
51) Hoc et sqq. quinque Mosc. omisit.
52) Macar. inserit pentametrum:
Μηδ' ἐπιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
et post περῆσαι addit: Θεόγνιδος ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων. Vide Stob. 120. 3. 4. Wyttenb. ad Plut. p. 115. E.
53) Apost. Cent. IV. 38.
54) Laur. ἀηθῶν. Apost. εὐηθῶν.

Ἀρχίλοχον [55] πατεῖς· ἐπὶ τῶν λοιδορούντων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος.

Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως· ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική [56].

Τὸ α μετὰ τοῦ σ.

Ἀσκὸν δέρεις [1]· ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

Ἀσκὸν βαπτίζεις [2] πνεύματος πλήρη· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἀσκὸν λήψεται [3] ὁ πρότερον πιών· ἐπὶ τῶν γενναίως ὑπὲρ ἄλλων ἀγωνιζομένων.

Ἆσε με [4] δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος.

Ἀσελγής ἐστιν ὁ ἀνήρ· ἀντὶ τοῦ ἄγαν ὄζει· παρῆκται δὲ, ὥς φασιν ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Σέλγος πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ὦζον [5] οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν· κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν.

Ἄστροις [6] σημαίνεσθαι· ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων.

Ἀστραπὴ [7] ἐκ πυέλου· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ

55) Apost. Cent. IV. 52. Laur. Ἀρχιλόχου πατρός. Aristoph. Av. 471. Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας.

56) Macar. addit: Ἀργείων φῶρες· ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλωπείᾳ κωμῳδοῦνται. — Ἀργείους ὁρᾷς· ἐπὶ τῶν ὁτιοῦν ἀποβλεπόντων καταπληκτικώτατον· καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κλοπῇ ὑπονουμένων ἰδίως, παρὅσον εἰς τοῦτο κωμῳδοῦνται Ἀργεῖοι. — Ἄρης τύραννος· ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων. — Ἀρχαιότερα Κόδρου· ἐπὶ ὑπερβολῇ ἀρχαιότητος καὶ εὐγενείας.

1) Apost. Cent. IV. 59. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνοήτως σφόδρα τι ποιούντων. Plat, Solon. c. 14.

Ἤθελε γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν,
Καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
Ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι καὶ ἐπιτετρίφθαι γένος.

ubi Codd. Ven. et Rom. Cardinalis Rudolfi et Vatican. pro ἀσκός praebent αὐτός. Cfr. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 285. C.

2) Apost. Cent. IV. 61.

3) Apost. Cent. IV. 66.

4) Laur. non habet. Od. λ. 61.

5) Apogr. Dresd. ὄζων. Laur. ὦζων.

6) Apost. Cent. IV. 62. Macar. ἄστροις σημειοῦσθαι ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων.

7) Abest a Laur.

εὐτελῶν, ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ἐν τοῖ τοίχοις γενομένη, οὐδὲν δύναται.

Ἀσπίδος δῆγμα[8]· ἐπὶ τῶν ἀνιάτων.

Ἀσπίδος ἀκούω[9] δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον, καὶ μισεῖν ἄξιον τὸ ζῶον τῆς εὐκληρία τῆς εἰς τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ τούτου θηρίου[10] μιαρώτερον γυνὴ φαρμακὶς, οἵαν ἀκούομεν καὶ τὴν Μήδειαν κα τὴν Κίρκην· τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀσπίδων φάρμακα καὶ δήγματος ἔργα ἐστί· τὰ δὲ ἐκείνων ἀναιρεῖν καὶ ἐκ μόνη τῆς ἀφῆς φασιν· ἔνθεν τοι καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων ἐφόρουν πεποικιλμένας ἀσπίδας τῆς ἀρχῆς αἰνιττόμενοι τὸ ἀκίνητον[11]. Οἱ δηχθέντες δ ὑπὸ ἀσπίδος οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας· πνιγμὸς δὲ αὐτοὺς καὶ σπασμὸς διώκει καὶ λυγμός· τῆ δ' ἀσπίδος φασὶ τὸν ἰχνεύμονα τὰ ᾠὰ ἀφανίζειν οἱονεὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὑπεξαίροντα τοὺς μέλλοντας ἀντιπάλους· ὁ δὲ ἰχνεύμων ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἄῤῥην καὶ θῆλυς ἦν, μετειληφὼς[12] καὶ τῆσδε τῆς φύσεως καὶ τῆσδε· καὶ[13] σπείρειν τε καὶ τίκτειν τοῖς αὐτοῖς ἡ φύσις ἔδωκεν· ἀποκρίνονται δὲ εἰς τὸ ἀτιμότερον[14] γένος οἱ ἡττηθέντες μετὰ τὴν μάχην· οἱ γὰρ κρατήσαντες ἀναβαίνουσι τοὺς ἡττημένους καὶ εἰς αὐτοὺς σπείρουσιν· οἱ δὲ ἆθλον τῆς ἥττης φέρονται ὠδῖνάς τε ὑπομεῖναι καὶ τέως ἀντὶ πατέρων γενέσθαι μητέρας· τοῖς γε μὴν πολεμιωτάτοις ἀνθρώπῳ ζώοις ἀσπίδι καὶ κροκοδείλῳ ἔχθιστον ὁ ἰχνεύμων. Λίβυσσαν[15] δὲ ἄρα ἀσπίδα καὶ ἀποφαίνειν τυφλοὺς τῷ φυσήματι ἀκούω.

8) Apost. Cent. IV. 65.

9) Laur. ἀκούω μόνον δῆγμα. Aelian. Hist. Animal. I. 54. Matth.

10) Laur. θηρίον.

11) Laur. ἀκίνητον. (ν κ)

12) Laur. μετειληχώς. Permutantur haec verba Niceph. Basilac. Ethop. p. 191. Allat. τροπὴν ἐξ ἀσεβείας λαχεῖν. Par. τρόπαιον — λαβεῖν. Cfr. Dorv. ad Char. p. 557.

13) Laur. καὶ om.

14) Mosc. ἀτιμώτερον.

15) Codd. Λίβυσάν.

Ἀσφαλὴς [16] ἔστ᾽ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Ἀσκῷ [17] *μορμύττεσθαι*· ἐπὶ τῶν μάτην φοβούντων.

Ἀσφαλέστερον [18] τοῦ λέγειν τὸ σιγᾶν. Ἐπικτήτου ἡ γνώμη.

Τὸ α μετὰ τοῦ τ.

Ἀτρέως [1] *ὄμματα*· οἷον ἄτρεπτοι καὶ σκληροί· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς, τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἄτρωτος [2] *ὑπάρχεις, ὡς ὁ Καινεύς*· λέγουσι γὰρ, ὅτι οὗτος ἄτρωτος ἦν· ὃς δ᾽ ὑπολαμβάνεται ἄτρωτον ὑπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι· γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέποτε ἐτρώθη, οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν· ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

Ἀτενὲς ὁρᾷς [3]· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὥσπερ αἲξ εἰς θάλασσαν.

16) Laur. non habet.
17) Apost. Cent. IV. 60. Abest hoc et sq. prov. a Mosc. Macar. ἀσκῷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῇ δεδιττομένων. (Eos, qui de voce μορμολύττεσθαι disputarunt, recenset Beck. ad Aristoph. Av. 1245.)
18) Apost. Cent. IV. 63. ἡ γνώμη in fine om.

1) Apost. Cent. IV. 67. Macar. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀδικωτάτων.
2) Apost. Cent. IV. 71. Caeneus a Centauris, qui vulnerare eum non poterant, in terram vivus intrusus cernitur in vasculo apud Millingen Peintures ant. Tab. VIII.
3) Apost. Cent. IV. 70. Ma-

Ἀττικὸν βλέπος[4]· ἐπὶ τῶν κοσμίων καὶ σοφῶν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ὑπέρσοφον καὶ ἔννουν εἶχον τὸ βλέμμα· ὁ δέ γε Ἀριστοφάνης[5] ἐν νεφέλαις ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν ἐκλαμβάνει τὸ Ἀττικὸν βλέπος, σωφρονίζων τοὺς Ἀθηναίους ἀσχημονοῦντας τὸ τότε.

Ἀττικὸς εἰς λιμένα[6]· ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς, ὃ ἐπίστανται, ποιούντων· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ μέλλοντες ἀπαίρειν πρὸς μάχην καὶ τοῦ λιμένος ἐξιόντες[7] μετὰ σφοδρότητος ἤλαυνον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν οἰκείων ὁρώντων.

Ἄτεγκτος[8] *ἄνθρωπος παρηγορήμασιν*· ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ ἱέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὤν, ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι.

Ἀτὰρ[9] *ἡ πάγη ἔοικε λήψεσθαι πάγην*· ὡς μοιχὸς ἐπὶ μοιχῷ.

Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια[10]· ἐπὶ τῶν τὰ ἀπόῤῥητα μυουμένων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλουν τὰ τῆς Δήμητρος μυστήρια.

Ἀττικὸς μάρτυς[11]· ἐπὶ τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀληθεστάτου.

car. ἀτενὲς ὁρᾷς, ὥσπερ αἲξ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὡς ἡ αἲξ τῇ θαλάσσῃ. Plut. Cat. min. c. 2. βλέποντος εἰς τοὺς ξένους ἀτενὲς καὶ βλοσυρόν.

4) Apost. Cent. IV. 69. Cfr. Philostrat. Imag. I. 16. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος ἀττικίζει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέρσοφόν τι καὶ ἔννουν βλέπων. ubi Jacobs.

5) v. 1178.

6) Apost. Cent. IV. 72. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτονώτερον διά τινας παρόντας ἐργαζομένων, ἐπεὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶ πλησίον ὄντας τοῦ λιμένος, εὐτονώτερον διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς σκοποῦντας ἐρέσσειν.

7) Apogr. Dresd. ἐξιόντος.

8) Apost. Cent. IV. 68. De voce ἄτεγκτος, durus, qui non molliatur τῷ τέγγεσθαι madefaciendo, vide Wyttenb. ad Plut. de rect. aud. ratione p. 44. A. Adde Plut. Alcib. 24. ταῖς δὲ καθ᾽ ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι χάρισιν οὐδὲν ἦν ἄτεγκτον ἦθος, οὐδὲ φύσις ἀνάλωτος. Callistr. Stat. VII. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατηυνάζετο.

9) Apost. Cent. IV. 75. Mosc. αὐτάρ. Laur. ἀτάρ.

10) Apost. Cent. IV. 74. Mac. ad hoc prov. retulit, quae sub: Ἀττικὸς εἰς λιμένα posuimus.

11) Apost. Cent. IV. 80. Macar. consentit.

Ἀττικὴ πίστις[12]· ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων· ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως.

Ἀττικὸς[13] *ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων*· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων· φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄτης λόφος[14]· ἐπὶ τῶν σφόδρα βαρυσυμφορωτάτων.

Ἀτεχνῶς[15] *πρὸς τὸν σωρόν*· ἐπὶ τῶν εὐηθιζομένων.

Ἀτὰρ[16] *ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύγηκας σῖτον*· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων.

Ἀτρέμας βοῦς[17]· ἐπὶ τῶν βραδέως συντελούντων.

Ἄτλας τὸν οὐρανόν[18]· ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων, ὅμως ἀνεχομένων.

Ἀτύφου[19] *μοίρας εἷς*· ἀντὶ τοῦ ἀβλαβοῦς· ὅθεν καὶ Πλάτων ἄτυφόν φησι τὸν ἀβλαβῆ ἐν Φαίδωνι. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει, καὶ ἐπιτεθυμένον τὸ καῖον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θύπτω τὸ ἐπικαίω λέγεται· ἐξ οὗ καὶ θυμάλωπες οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες ἤγουν οἱ ἡμίκαυτοι.

12) Apost. Cent. IV. 75. Macar. *ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττομένων τὴν πίστιν.*

13) Apost. Cent. IV. 82. proverbium fortasse originem duxit ex Aristoph. Ran. 170. ubi Dionysus ad inferos descensurus mortuo novem obolos, sarcinarum ferendarum mercedem offert, mortuus vero v. 176. dicit *εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.* De dictione *ὑπέχειν τὴν χεῖρα* vid. Wyttenb. ad Plut. de educ. c. 14. Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 147. *ἢ πρὸς κέρδος καὶ τὴν χεῖρα ὑφεικότας.*

14) Apost. Cent. IV. 79. Mosc. *ἄττης.* Macar. *ἐπὶ τῶν βαρυσυμφορούντων.*

15) Apost. Cent. IV. 81.

16) Apost. Cent. IV. 83.

17) Apost. Cent. IV. 77.

18) Apost. Cent. IV. 76. Macar. *λείπει ἀπεδέξω· καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν μεγάλῳ μὲν πράγματι ἐπιβαλλομένων, κακῷ δὲ περιπιπτόντων· Ἄτλας γὰρ οὐρανῷ ἐπιβουλεύσας καὶ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἀπεῤῥίφη.*

19) Apost. Cent. IV. 73. Macar. addit: *Ἀττικοὶ* (sic)

Τὸ α μετὰ τοῦ υ.

Αὕτη [1] νῦν ἡ σοφία ζῇ· ἐπὶ τινος εὐδαιμονοῦντος ἢ εὐδοκιμοῦντος.

Αὕτη [2] μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν· ἀπὸ τῶν ἁλιευτικῶν εἴρηται.

Αὐτὸν [3] κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας· ἤγουν ἐπὶ αὐτὰς ἀφῖξαι τὰς θύρας.

Αὐλὸν [4] σάλπιγγι συγκρίνεις· ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάττω τοῖς μείζοσι συγκρινόντων· ὡς καὶ τὸ ῥόδον ἀνεμώνῃ· καὶ τὸ τέττιγι μέλιτταν συγκρίνεις.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς [5]· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων.

Αὖθις πυθῶδε [6]· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων, εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπυνθανομένων [7], ἢ εἰς τὰ πρῶτα παλινδρομούντων.

Αὐτὸ τοῦτο ἄχθος νεώς [8]· ἐπὶ τῶν εἰκῇ κειμένων καὶ μηδὲν ἐνεργούντων, μήτε αὐτῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ, μήτε ἄλλων.

Αὐτὸς [9] εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν· ἤγουν τὴν πηγήν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτοδίκη [10] καὶ αὐτοδικεῖν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁριζόντων.

Αὐτομάτως [11] ὁ θεὸς ἀνίησι τἀγαθά· ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

πάροικος· ἐπὶ τῶν κακῶν γειτόνων.

1) Apost. Cent. IV. 84.

2) Apost. Cent. IV. 85. Laur. μύρινθος. Pro ἀπὸ scribendum videtur ἐπὶ, de qua permutatione vide epist. crit. p. 59.

3) Apost. Cent. IV. 86. Pro ἤγουν Laurent. οἷον.

4) Apost. Cent. IV. 88.

5) Apost. Cent. IV. 89.

6) Apost. Cent. IV. 93. Apogr. Dresd. πυθῶδες.

7) Mosc. πυνθανομένων. Laur. ἐπιπυνθανομένων.

8) Apost. Cent. IV. 90.

9) Apost. Cent. IV. 91.

10) Apost. Cent. IV. 92.

11) Apost. Cent. IV. 94.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ [12]· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.

Αὐτὸς ἔφα [13]· ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων τι ἐπί τινα τῶν ἀξιοπίστων.

Αὐτῷ κανῷ [14]· ἐπὶ τῶν ἄρτι τι λυμαινομένων· τὰ γὰρ δεῖπνα, ἐπὶ τῷ κανῷ κομιζόμενα ἥρπαζόν τινες αὐτῷ κανῷ.

Αὐτοῦ [15] *Ῥόδος, αὐτοῦ πήδημα*· ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι, ἀπὸ Ῥοδίου τινὸς ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι.

Αὐτόθεν κατάβαλλε [16]· ἀντὶ τοῦ κατάθου ἢ πέπαυσο· ἐπὶ τῶν ἡττωμένων καὶ καταβαλλόντων [17] τὰ ὀφειλόμενα.

Αὕτη [18] *τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν*· ἐπὶ τῶν ἀμοιβῆς τυγχανόντων, ὧν πράττουσιν.

Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε [19]· ἐπὶ τῶν λιμβῶν· ἁλιεῖς γὰρ ἡλίευσαν μεγάλην χελώνην καὶ ἀνασπάσαντες αὐτὴν ἐμέριζον τὴν παροῦσαν, τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ τὴν ἑστίασιν ἐκάλουν· ὁ δὲ τὸ προκείμενον εἶπεν.

Αὐτὰ δι' αὐτῶν [20]· ἐπὶ τῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων.

12) Apost. Cent. IV. 95. Macar. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων. Pro ἑαυτούς apogr. Dresd. ἑαυτοῖς.

13) Apost. Cent. IV. 96. Diog. Laërt. VIII. segm. 46. τρίτος Ζακύνθιος, οὗ φασιν εἶναι τἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας, αὐτῶν διδάσκαλος, ἐφ' οὗ καὶ τὸ αὐτὸς ἔφα παροιμιακὸν εἰς τὸν βίον ἦλθε. Plerique vero, quos recenset Potter ad Clem. Strom. II. p. 441. Pythagorae discipulis verba haec tribuunt.

14) Apost. Cent. IV. 97. Apogr. Dresd. κανῷ νομιζόμενα.

15) Apost. Cent. IV. 98. Macar. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι εἴρηται, ἀπὸ Ῥοδίου πεντάθλου, ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι. (Laur. ἄλεσθαι, Mosc. ἐπὶ τὸ ἄλεσθαι.) Vide Aesop. Fab. XIV.

16) Apost. Cent. IV. 99.

17) Καταβάλλοντες περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβελούς. Long. p. 41. ubi Villois. ὁπόσον τινὰ χρὴ καταβαλεῖν μισθόν. Julian. Or. III. p. 126. A. Cfr. Bergl. ad Alciphr. I. 10. III. 38. Boisson. ad Philostr. p. 287.

18) Apost. Cent. IV. 100.

19) Apost. Cent. V. 1.

20) Apost. Cent. V. 2.

Ἁρμόδιον[27] *μέλος*· ἐπὶ τῶν σκολιῶν· σκολιὰ γὰρ μέλη ᾔδετο πρὸς Ἁρμόδιον· ταὐτὸν δὲ καὶ τὸ Ἀδμήτου μέλος.

Ἀρκάδας[28] *μιμούμενος*· ταύτῃ κέχρηται Πλάτων ἐν Πισάνδρῳ, ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων· μαχιμώτατοι μὲν γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἰδίαν νίκην ἐνίκησαν, ἄλλοις δὲ αἴτιοι νίκης πολλοῖς ἐγένοντο· καὶ ὁ Πλάτων οὖν [διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

Ἄρτι[29] *μῦς πίττης γεύεται*· ἐπὶ τῶν νεωστὶ πεῖραν τῶν κακῶν λαμβανόντων· τὸ γὰρ ζῶον εἰς πίτταν[30] πίπτον δεινὰ πάσχει.

Ἀρκάδας μιμήσομαι[31]· ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων.

Ἀρότρῳ ἀκοντίζεις[32]· ἐπὶ τῶν ἀδιασκέπτως τι ποιούντων, καὶ τὸ κατόπιν μὴ προορωμένων.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν[33]· ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν δοκούντων, ἐν αὐτῇ δὲ κακῶν φαινομένων. Θεόφραστος ἐν τῷ παροιμιῶν· ἄλλοι δέ φασιν ἀπόφθεγμα εἶναι Σόλωνος.

Ἀρχὴ πολέμων[34]· ἐπὶ τῶν ἀδικεῖν ἐπιχειρούντων.

Ἄρκτου παρούσης[35] *ἴχνη ζητεῖς*· ἐπὶ τῶν ἀδήλων· ἡ γὰρ ἄρκτος χειμῶνος μὲν ἀποτίκτει, καὶ φωλεύει τεκοῦσα, καὶ ὑφορωμένη τοὺς κρυμοὺς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἦρος προσμένει· οὔτ᾽ ἂν, πρὶν ἢ πληρωθῆναι

modo, quo in Apostolio, interpungitur, altera *κατεσπάρη* om.

27) Apost. Cent. IV. 33. Mac. *Ἁρμοδίου μέλος· ἐπὶ τῶν σκολιῶν.*

28) Apost. Cent. IV. 25.

29) Apost. Cent. IV. 52. Macar. *ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων.*

30) Laur. *πίσσαν.*

31) Macar. *ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων. Ἀρκάδες γὰρ ἰδίᾳ μὲν οὐδένα ἐνίκησαν, ἑτέροις δὲ προστιθέμενοι καὶ σύμμαχοι γενόμενοι εὐδοκίμουν.*

32) Apost. Cent. IV. 58. Macar. *ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἑαυτῶν πραγματευομένων, παρόσον οἱ ἑτέρους ἀκοντίζοντες τοὺς πέλας βάλλουσιν.*

33) Apost. Cent. IV. 51. Macar. *δήλη.*

34) Apost. Cent. IV. 37.

35) Apost. Cent. IV. 40. Ma-

τρεῖς μῆνας, ἐξαγάγοι ποτὲ τὰ βρέφη· ὅταν δὲ αἴσθηται ἑαυτῆς πεπλησμένης, ὑφορωμένη τοῦτο ὡς νόσον, ζητεῖ φωλεόν· ἐντεῦθέν τοι κέκληται τὰ ἀρκτοφώλεια [36] τὸ πάθος· εἰσέρχεται δὲ οὐδὲ βαδίζουσα, ἀλλ' ὑπτία, ἀφανίζουσα τοῖς θηραταῖς τὰ ἴχνη· ἑαυτὴν γὰρ ἐπισύρει κατὰ νῶτα καὶ παρεισελθοῦσα ἡσυχάζει.

Ἄρτον [37] οὐκ εἶχεν ὁ πτωχὸς καὶ τυρὸν ἠγόραζεν.

Ἄρτι [38] τὴν ἀρετὴν ζητεῖς· ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν πονούντων ἐπί τι.

Ἀρχὴν δὲ θηρᾷν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

Ἀρχιδάμειος πόλεμος [39]· ἐπὶ τῶν λίαν πικρῶν πολέμων· Ἀρχιδάμειος δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν, καθάπερ Θουκυδίδης καὶ Ἔφορος καὶ Ἀναξιμένης καί Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ Πυθίου ξενίας.

Ἀρχὴ Σκυρία [40]· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, παρόσον πετρώδης καὶ λυπηρά· ἀπὸ Θησέως ἐπιθεμένου [41] τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, ὅτι πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατακρημνισθείη· ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος [42].

Ἁρπακτικώτερος [43] γαλῶν.

Ἀρχομένου [44] τε νότου καὶ λήγοντος Βορέαο· συνυπακούεται τό· δεῖ πλεῖν.

Ἀρχὴν [45] ἰᾶσθαι πολὺ λώϊον ἠὲ τελευτήν·

car. ἄρκου (sic) παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς· ἐπὶ τῶν προδήλων.

36) Mosc. et Laur. τῇ ἄρκτῳ φωλεία.

37) Abest a Laur.

38) Apost. Cent. IV. 29.

39) Apost. Cent. IV. 30. Mosc. et Laur. Ἀρχιδάμιος bis. — Cfr. Harpocr. s. v.

40) Apost. Cent. IV. 31. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν· πενιχρὰ γὰρ νῆσος ἡ Σκῦρος.

41) Laur. ἐπιτιθεμένου.

42) Post Θεόφραστος Apost. addit: ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

43) Aristoph. Vesp. 362.
Ὥσπερ με γαλῆν κρέα
Κλέψασαν τηροῦσιν.

44) Apost. Cent. IV. 24.

45) Apost. Cent. IV. 41. Mosc. πολύ om. — ἢ τελευτὴν habet Cod. uterque. Vide Harpocr. s. v.

δηλοῖ δὲ, ὡς δεῖ [46] ἀρχόμενα τὰ δεινὰ μᾶλλον πειρᾶσθαι κωλύειν ἢ ἀκμάσαντα καὶ τελειωθέντα.

Ἀρχὴν [47] ἔχων κόσμεε, αὐτὸς δὲ μὴ μεταβάλλεο.

Ἀρχαιότερος [48] Ἰβύκου· ἐπὶ τῶν εὐηθῶν· οὗτος γὰρ τυραννεῖν δυνάμενος ἀπεδήμησεν.

Ἀρχαιότερα [49] τῆς διφθέρας λέγεις· ἐπὶ τῶν μακρὰ διηγουμένων, ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ ὁ Ζεὺς ὑπεγράφετο τὰ γινόμενα, παμπάλαιος ἦν.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός [50]· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων.

Ἀριστᾶν [51] μὲν πολὺ, δειπνεῖν δὲ ὀλίγον· ἐπὶ τῶν ἐρεθιζόντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.

Ἀρχὴν [52] μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
Φύντα δ᾽ ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι·
ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βιούντων.

Ἀρχαϊκὰ [53] φρονεῖς· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ εὐηθῶν [54].

Ἀρκοῦ τοῖς αὐτοῦ καὶ μὴ διάρπαζε τὰ πλησίον, μήθ᾽ αὖ προΐεσό τῶν σῶν, ὡς κατὰ τοῦτο μειονεκτῶν. Ἱέραξ εἶπεν.

46) δεῖ uterque Cod. om.
47) Laur. non habet.
48) Apost. Cent. IV. 35. Codd. uterque Αἰβέκου. Mosc. τυραννεῖν om. Τοὺς μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν Schol. ad Aristoph. Nub. 397. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος. Lucian. Praec. rhet. c. 10. Τὸ μὲν αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν ἀρχαῖον ἡγεῖτο λίαν καὶ πρεσβυτικόν. Plut. Fab. Max. c. 25. τίς οὕτω παχύς ἐστι καὶ ἀρχαῖος. Julian. Caesar. p. 306. A. ἀρχαιότης τρόπου. Alciphr. III. 64. Cfr. Blomf. ad Aesch. Prom. 328.
49) Apost. Cent. IV. 46. Macar. ἐπὶ τῶν τὰ σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων.
50) Apost. Cent. IV. 46. Consentit Macar.
51) Hoc et sqq. quinque Mosc. omisit.
52) Macar. inserit pentametrum:
Μηδ᾽ ἐπιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
et post περῆσαι addit: Θεόγνιδος ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων. Vide Stob. 120. 3. 4. Wyttenb. ad Plut. p. 115. E.
53) Apost. Cent. IV. 38.
54) Laur. ἀηθῶν. Apost. εὐηθῶν.

Ἀρχίλοχον[55] *πατεῖς*· ἐπὶ τῶν λοιδορούντων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος.

Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως· ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική[56].

Τὸ α μετὰ τοῦ σ.

Ἀσκὸν δέρεις[1]· ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

Ἀσκὸν βαπτίζεις[2] *πνεύματος πλήρη*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἀσκὸν λήψεται[3] *ὁ πρότερον πιών*· ἐπὶ τῶν γενναίως ὑπὲρ ἄλλων ἀγωνιζομένων.

Ἆσε με[4] δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος.

Ἀσελγὴς ἐστιν ὁ ἀνήρ· ἀντὶ τοῦ ἄγαν ὄζει· παρῆκται δὲ, ὡς φασιν ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Σέλγος πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ὦζον[5] οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν· κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν.

Ἄστροις[6] *σημαίνεσθαι*· ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων.

Ἀστραπὴ[7] *ἐκ πυέλου*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ

55) Apost. Cent. IV. 52. Laur. *Ἀρχιλόχου πατρός.* Aristoph. Av. 471. *Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας.*

56) Macar. addit: *Ἀργείων φῶρες*· ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλωπείᾳ κωμῳδοῦνται. — *Ἀργείους ὁρᾷς*· ἐπὶ τῶν ὁτιοῦν ἀποβλεπόντων καταπληκτικώτατον· καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κλοπῇ ὑπονουμένων ἰδίως, παρύσον εἰς τοῦτο κωμῳδοῦνται Ἀργεῖοι. — *Ἄρης τύραννος*· ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων. — *Ἀρχαιότερα Κόδρου*· ἐπὶ ὑπερβολῇ ἀρχαιότητος καὶ εὐγενείας.

1) Apost. Cent. IV. 59. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνοήτως σφόδρα τι ποιούντων. Plat. Solon. c. 14.

Ἤθελε γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν,
Καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
Ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι καὶ ἐπιτετρίφθαι γένος.

ubi Codd. Ven. et Rom. Cardinalis Rudolfi et Vatican. pro *ἀσκός* praebent *αὐτός*. Cfr. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 285. C.

2) Apost. Cent. IV. 61.

3) Apost. Cent. IV. 66.

4) Laur. non habet. Od. λ. 61.

5) Apogr. Dresd. *ὄζων*. Laur. *ὦζων*.

6) Apost. Cent. IV. 62. Macar. *ἄστροις σημειοῦσθαι ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων.*

7) Abest a Laur.

εὐτελῶν, ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ἐν τοῖς τοίχοις γενομένη, οὐδὲν δύναται.

Ἀσπίδος δῆγμα [8] ἐπὶ τῶν ἀνιάτων.

Ἀσπίδος ἀκούω [9] δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον, καὶ μισεῖν ἄξιον τὸ ζῶον τῆς εὐκληρίας τῆς εἰς τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ τούτου θηρίου [10] μιαρώτερον γυνὴ φαρμακὶς, οἵαν ἀκούομεν καὶ τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Κίρκην· τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀσπίδων φάρμακα καὶ δήγματος ἔργα ἐστί· τὰ δὲ ἐκείνων ἀναιρεῖν καὶ ἐκ μόνης τῆς ἀφῆς φασιν· ἔνθεν τοι καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων ἐφόρουν πεποικιλμένας ἀσπίδας, τῆς ἀρχῆς αἰνιττόμενοι τὸ ἀκίνητον [11]. Οἱ δηχθέντες δὲ ὑπὸ ἀσπίδος οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας· πνιγμὸς δὲ αὐτοὺς καὶ σπασμὸς διώκει καὶ λυγμός· τῆς δ' ἀσπίδος φασὶ τὸν ἰχνεύμονα τὰ ᾠὰ ἀφανίζειν οἱονεὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὑπεξαιροντα τοὺς μέλλοντας ἀντιπάλους· ὁ δὲ ἰχνεύμων ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἄῤῥην καὶ θῆλυς ἦν, μετειληφὼς [12] καὶ τῆςδε τῆς φύσεως καὶ τῆςδε· καὶ [13] σπείρειν τε καὶ τίκτειν τοῖς αὐτοῖς ἡ φύσις ἔδωκεν· ἀποκρίνονται δὲ εἰς τὸ ἀτιμότερον [14] γένος οἱ ἡττηθέντες μετὰ τὴν μάχην· οἱ γὰρ κρατήσαντες ἀναβαίνουσι τοὺς ἡττημένους καὶ εἰς αὐτοὺς σπείρουσιν· οἱ δὲ ἆθλον τῆς ἥττης φέρονται ὠδῖνάς τε ὑπομεῖναι καὶ τέως ἀντὶ πατέρων γενέσθαι μητέρας· τοῖς γε μὴν πολεμιωτάτοις ἀνθρώπῳ ζώοις ἀσπίδι καὶ κροκοδείλῳ ἔχθιστον ὁ ἰχνεύμων. Λίβυσσαν [15] δὲ ἄρα ἀσπίδα καὶ ἀποφαίνειν τυφλοὺς τῷ φυσήματι ἀκούω.

8) Apost. Cent. IV. 65.

9) Laur. ἀκούω μόνον δῆγμα. Aelian. Hist. Animal. I. 54. Matth.

10) Laur. θηρίον.

11) Laur. ἀκίνητον (ν κ superscr.).

12) Laur. μετειληχώς. Permutantur haec verba Niceph. Basilac. Ethop. p. 191. Allat. τροπὴν ἐξ ἀσεβείας λαχεῖν. Par. τρόπαιον — λαβεῖν. Cfr. Dorv. ad Char. p. 557.

13) Laur. καὶ om.

14) Mosc. ἀτιμώτερον.

15) Codd. Λίβυσαν.

Ἀσφαλὴς [16] ἔστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Ἀσκῷ [17] μορμύττεσθαι· ἐπὶ τῶν μάτην φοβούντων.

Ἀσφαλέστερον [18] τοῦ λέγειν τὸ σιγᾶν. Ἐπικτήτου ἡ γνώμη.

Τὸ α μετὰ τοῦ τ.

Ἀτρέως [1] ὄμματα· οἷον ἄτρεπτοι καὶ σκληροί· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς, τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἄτρωτος [2] ὑπάρχεις, ὡς ὁ Καινεύς· λέγουσι γὰρ, ὅτι οὗτος ἄτρωτος ἦν· ὃς δ' ὑπολαμβάνεται ἄτρωτον ὑπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι· γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέποτε ἐτρώθη, οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν· ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

Ἀτενὲς ὁρᾷς [3]· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὥσπερ αἲξ εἰς θάλασσαν.

16) Laur. non habet.

17) Apost. Cent. IV. 60. Abest hoc et sq. prov. a Mosc. Macar. ἀσκῷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῇ δεδιττομένων. (Eos, qui de voce μορμολύττεσθαι disputarunt, recenset Beck. ad Aristoph. Av. 1245.)

18) Apost. Cent. IV. 63. ἡ γνώμη in fine om.

1) Apost. Cent. IV. 67. Macar. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀδικωτάτων.

2) Apost. Cent. IV. 71. Caeneus a Centauris, qui vulnerare eum non poterant, in terram vivus intrusus cernitur in vasculo apud Millingen Peintures ant. Tab. VIII.

3) Apost. Cent. IV. 70. Ma-

Ἀττικὸν βλέπων[4]· ἐπὶ τῶν κοσμίων καὶ σοφῶν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ὑπέρσοφον καὶ ἔννουν εἶχον τὸ βλέμμα· ὁ δέ γε Ἀριστοφάνης[5] ἐν νεφέλαις ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν ἐκλαμβάνει τὸ Ἀττικὸν βλέπος, σωφρονίζων τοὺς Ἀθηναίους ἀσχημονοῦντας τὸ τότε.

Ἀττικὸς εἰς λιμένα[6]· ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς, ὃ ἐπίστανται, ποιούντων· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ μέλλοντες ἀπαίρειν πρὸς μάχην καὶ τοῦ λιμένος ἐξιόντες[7] μετὰ σφοδρότητος ἤλαυνον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν οἰκείων ὁρώντων.

Ἄτεγκτος[8] *ἄνθρωπος παρηγορήμασιν*· ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ ἱέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν, ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι.

Ἀτὰρ[9] *ἡ πάγη ἔοικε λήψεσθαι πάγην*· ὡς μοιχὸς ἐπὶ μοιχῷ.

Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια[10]· ἐπὶ τῶν τὰ ἀπόῤῥητα μυουμένων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλουν τὰ τῆς Δήμητρος μυστήρια.

Ἀττικὸς μάρτυς[11]· ἐπὶ τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀληθεστάτου.

car. ἀτενὲς ὁρᾷς, ὥσπερ αἲξ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὡς ἡ αἲξ τῇ θαλάσσῃ. Plut. Cat. min. c. 2. βλέποντος εἰς τοὺς ξένους ἀτενὲς καὶ βλοσυρόν.

4) Apost. Cent. IV. 69. Cfr. Philostrat. Imag. I. 16. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος ἀττικίζει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέρσοφόν τι καὶ ἔννουν βλέπων. ubi Jacobs.

5) v. 1178.

6) Apost. Cent. IV. 72. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτονώτερον διά τινας παρόντας ἐργαζομένων, ἐπεὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶ πλησίον ὄντας τοῦ λιμένος, εὐτονώτερον διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς σκοποῦντας ἐρέσσειν.

7) Apogr. Dresd. ἐξιόντος.

8) Apost. Cent. IV. 68. De voce ἄτεγκτος, durus, qui non molliatur τῷ τέγγεσθαι madefaciendo, vide Wyttenb. ad Plut. de rect. aud. ratione p. 44. A. Adde Plut. Alcib. 24. ταῖς δὲ καθ᾽ ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι χάρισιν οὐδὲν ἦν ἄτεγκτον ἦθος, οὐδὲ φύσις ἀνάλωτος. Callistr. Stat. VII. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατηυνάζετο.

9) Apost. Cent. IV. 75. Mosc. αὐτάρ. Laur. ἀτάρ.

10) Apost. Cent. IV. 74. Mac. ad hoc prov. retulit, quae sub: Ἀττικὸς εἰς λιμένα posuimus.

11) Apost. Cent. IV. 80. Macar. consentit.

Ἀττικὴ πίστις [12]· ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων· ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως.

Ἀττικὸς [13] *ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων*· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων· φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄτης λόφος [14]· ἐπὶ τῶν σφόδρα βαρυσυμφορωτάτων.

Ἀτεχνῶς [15] *πρὸς τὸν σωρόν*· ἐπὶ τῶν εὐηθιζομένων.

Ἀτὰρ [16] *ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύγηκας σῖτον*· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων.

Ἀτρέμας βοῦς [17]· ἐπὶ τῶν βραδέως συντελούντων.

Ἄτλας τὸν οὐρανόν [18]· ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων, ὅμως ἀνεχομένων.

Ἀτύφου [19] *μοίρας εἶς*· ἀντὶ τοῦ ἀβλαβοῦς· ὅθεν καὶ Πλάτων ἄτυφόν φησι τὸν ἀβλαβῆ ἐν Φαίδωνι. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει, καὶ ἐπιτεθυμένον τὸ καῖον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θύπτω τὸ ἐπικαίω λέγεται· ἐξ οὗ καὶ θυμάλωπες οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες ἤγουν οἱ ἡμίκαυτοι.

12) Apost. Cent. IV. 75. Macar. *ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττομένων τὴν πίστιν.*

13) Apost. Cent. IV. 82. proverbium fortasse originem duxit ex Aristoph. Ran. 170. ubi Dionysus ad inferos descensurus mortuo novem obolos, sarcinarum ferendarum mercedem offert, mortuus vero v. 176. dicit *εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς;, μὴ διαλέγου.* De dictione *ὑπέχειν τὴν χεῖρα* vid. Wyttenb. ad Plut. de educ. c. 14. Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 147. *ἢ πρὸς κέρδος καὶ τὴν χεῖρα ὑφεικότας.*

14) Apost. Cent. IV. 79. Mosc. *ἄττης.* Macar. *ἐπὶ τῶν βαρυσυμφορούντων.*

15) Apost. Cent. IV. 81.

16) Apost. Cent. IV. 83.

17) Apost. Cent. IV. 77.

18) Apost. Cent. IV. 76. Macar. *λείπει ἀπεδέξω· καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν μεγάλῳ μὲν πράγματι ἐπιβαλλομένων, κακῷ δὲ περιπιπτόντων· Ἄτλας γὰρ οὐρανῷ ἐπιβουλεύσας καὶ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἀπερρίφη.*

19) Apost. Cent. IV. 73. Macar. addit: *Ἀττικοὶ* (sic)

Τὸ α μετὰ τοῦ υ.

Αὕτη[1] *νῦν ἡ σοφία ζῇ*· ἐπὶ τινος εὐδαιμονοῦντος ἢ εὐδοκιμοῦντος.

Αὕτη[2] *μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν*· ἀπὸ τῶν ἁλιευτικῶν εἴρηται.

Αὐτὸν[3] *κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας*· ἤγουν ἐπὶ αὐτὰς ἀφῖξαι τὰς θύρας.

Αὐλὸν[4] *σάλπιγγι συγκρίνεις*· ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάττω τοῖς μείζοσι συγκρινόντων· ὡς καὶ τὸ ῥόδον ἀνεμώνῃ· καὶ τὸ τέττιγι μέλιτταν συγκρίνεις.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς[5]· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων.

Αὖθις πυθῶδε[6]· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων, εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπυνθανομένων[7], ἢ εἰς τὰ πρῶτα παλινδρομούντων.

Αὐτὸ τοῦτο ἄχθος νεώς[8]· ἐπὶ τῶν εἰκῇ κειμένων καὶ μηδὲν ἐνεργούντων, μήτε αὐτῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ, μήτε ἄλλων.

Αὐτὸς[9] *εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν*· ἤγουν τὴν πηγήν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτοδίκη[10] *καὶ αὐτοδικεῖν*· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁριζόντων.

Αὐτομάτως[11] *ὁ θεὸς ἀνίησι τἀγαθά*· ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

πάροικος· ἐπὶ τῶν κακῶν γειτόνων.

1) Apost. Cent. IV. 84.

2) Apost. Cent. IV. 85. Laur. *μύρινθος*. Pro *ἀπὸ* scribendum videtur *ἐπὶ*, de qua permutatione vide epist. crit. p. 59.

3) Apost. Cent. IV. 86. Pro *ἤγουν* Laurent. *οἷον*.

4) Apost. Cent. IV. 88.

5) Apost. Cent. IV. 89.

6) Apost. Cent. IV. 93. Apogr. Dresd. *πυθῶδες*.

7) Mosc. *πυνθανομένων*. Laur. *ἐπιπυνθανομένων*.

8) Apost. Cent. IV. 90.

9) Apost. Cent. IV. 91.

10) Apost. Cent. IV. 92.

11) Apost. Cent. IV. 94.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ [12]· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.

Αὐτὸς ἔφα [13]· ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων τι ἐπί τινα τῶν ἀξιοπίστων.

Αὐτῷ κανῷ [14]· ἐπὶ τῶν ἄρτι τι λυμαινομένων· τὰ γὰρ δεῖπνα, ἐπὶ τῷ κανῷ κομιζόμενα ἥρπαζόν τινες αὐτῷ κανῷ.

Αὐτοῦ [15] *Ῥόδος, αὐτοῦ πήδημα*· ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι, ἀπὸ Ῥοδίου τινὸς ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι.

Αὐτόθεν κατάβαλλε [16]· ἀντὶ τοῦ κατάθου ἢ πέπαυσο· ἐπὶ τῶν ἡττωμένων καὶ καταβαλλόντων [17] τὰ ὀφειλόμενα.

Αὕτη [18] *τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν*· ἐπὶ τῶν ἀμοιβῆς τυγχανόντων, ὧν πράττουσιν.

Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε [19]· ἐπὶ τῶν λιμβῶν· ἁλιεῖς γὰρ ἡλίευσαν μεγάλην χελώνην καὶ ἀνασπάσαντες αὐτὴν ἐμέριζον τὴν παροῦσαν, τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ τὴν ἑστίασιν ἐκάλουν· ὁ δὲ τὸ προκείμενον εἶπεν.

Αὐτὰ δι' αὐτῶν [20]· ἐπὶ τῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων.

12) Apost. Cent. IV. 95. Macar. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων. Pro ἑαυτούς apogr. Dresd. ἑαυτοῖς.

13) Apost. Cent. IV. 96. Diog. Laërt. VIII. segm. 46. τρίτος Ζακύνθιος, οὗ φασιν εἶναι τἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας, αὐτῶν διδάσκαλος, ἐφ' οὗ καὶ τὸ αὐτὸς ἔφα παροιμιακὸν εἰς τὸν βίον ἦλθε. Plerique vero, quos recenset Potter ad Clem. Strom. II. p. 441. Pythagorae discipulis verba haec tribuunt.

14) Apost. Cent. IV. 97. Apogr. Dresd. κανῷ νομιζόμενα.

15) Apost. Cent. IV. 98. Macar. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι εἴρηται, ἀπὸ Ῥοδίου πεντάθλου, ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι. (Laur. ἅλεσθαι, Mosc. ἐπὶ τὸ ἅλεσθαι.) Vide Aesop. Fab. XIV.

16) Apost. Cent. IV. 99.

17) *Καταβάλλοντες περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβελούς*. Long. p. 41. ubi Villois. ὁπόσον τινὰ χρὴ καταβαλεῖν μισθόν. Julian. Or. III. p. 126. A. Cfr. Bergl. ad Alciphr. I. 10. III. 38. Boisson. ad Philostr. p. 287.

18) Apost. Cent. IV. 100.

19) Apost. Cent. V. 1.

20) Apost. Cent. V. 2.

Αὐτῷ κρητῆρι γίνῃ κακά[21]· ἐπὶ τῶν οἷς καθ' ἑτέρων βουλεύονται, τούτοις περιπιπτόντων.

Αὐτοβοᾷς[22], *ὅμοιος ὢν τῷδε*· Ἀττικῶς πάνυ συμπλέκεται[23]· οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς, κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε[24].

Αὐτὸ δείξει[25]· λείπει τὸ ἔργον.

Τὸ α μετὰ τοῦ φ.

Ἀφ' ἑστίας[1]· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς τι πραττόντων. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως.

Ἀφεὶς[2] *τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει*· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ Ταρίχου πρώτῳ· ἐπὶ τῶν παριόντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων· ὑπέραι δέ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς ὑπάγεται[3] τὸ κέρας.

Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνων[4]· ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς τὰ ἄσεμνα ἡκόντων· οἷον ἀπὸ γραμματικῆς ἐπὶ ἡνιοχευτικὴν, ἢ ἄλλο τι τῶν οὐ σεμνῶν.

Ἀφ' ἱερᾶς[5]· ἀπὸ τῶν πεττευόντων παρῆκται· ἐν

21) Apost. Cent. V. 3.
22) Apost. Cent. V. 4.
23) Laur. *συμπέπλεκται.*
24) Mosc. *ὅμοιος ὤν.*
25) Apost. Cent. V. 5. Macar. *ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γενέσθαι.* Cfr. Heind. et Ast ad Plat. Protag. p. 329. B.

1) Apost. Cent. V. 20. Sumsit ex Harpocratione. Macar. *ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι· ἐπὶ τῶν ἐν δυνάμει γενομένων, καὶ πρώτους ἀδικούντων τοὺς οἰκείους.* Plat. Cratyl. p. 401. a. *ἄλλο τι οὖν ἀφ' ἑστίας ἀρχώμεθα κατὰ τὸν νόμον.* Aristid. Or. V. p. 32. *ἀρξάμενος δὲ ἀφ' ἑστίας ἐκάθηρε τὴν Ἑλλάδα.* X. p. 68. *ἀφ' ἑστίας ἀρξάμενα κατηῦκται πρεπόντως.* — *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 148. *ὁ δ' ἀφ' ἑστίας ἀρξάμενος τῆς αὐτὸς αὑτοῦ τὸ σύμμετρον ᾑρεῖτο πρὸ τοῦ πλέονος.* Julian. Ep. 63. p. 453. C. *ὥσπερ ἀφ' ἑστίας ἐπιμεληθῆναι.* Alia praebet Wyttenb. ad Plut. de amicor. mult. p. 93. D.

2) Apost. Cent. V. 8.

3) Laur. et Harpocr., ex quo sumtum est proverbium, *μετάγεται.*

4) Apost. Cent. V. 9. *ἐπ' ὄνον.*

5) Apost. Cent. V. 14.

γὰρ τῇ πεττείᾳ ἔστι τις κύκλος καλούμενος ἱερὸς, ὃν κινοῦσιν ὕστατον.

Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι [6]· ἐπὶ τῶν ἥκιστα φθονερῶς διακειμένων ἐν λόγοις.

Ἀφθὰς [7] *σοι λελάληκεν*· φθὰς καὶ ἀφθὰς ὁ Ἥφαιστος.

Ἁφιλοχρηματία [8] *Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν*· ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς κερδαίνειν πειρωμένων.

Ἀφροδίσιος [9] *ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος*· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκούμενοι οἱ θεοὶ οὐκ ὀργίζονται.

Ἀφροδίτη [10] *καὶ Διόνυσος μετ' ἀλλήλων εἰσί*· παρ' ὅσον ἡ μία δύναμις τὴν ἑτέραν κινεῖ.

Ἀφροδίτῃ [11] *ὗν τέθυκεν*· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· τῇ γὰρ Ἀφροδίτῃ ὗς οὐ θύεται διὰ τὸν Ἄδωνιν.

6) Apost. Cent. V. 12. Macar. consentit: sed ultimà verba *ἐν λόγοις* om.

7) Laur. om.

8) Apost. Cent. V. 11. Macar. *ἐπὶ τῶν ἀργυρίζεσθαι προαιρουμένων, μετήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ.* Plut. Instit. Lacon. p. 239. F. *Ἀλκαμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη·*

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ. Lycurgo datum esse hoc oraculum docent Excerpta ex Diod. Sic. ed. Mai nr. III. Cfr. Plut. Agis c. 9. *ἀλλὰ τῶν τε προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην, ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ, φυλάττεσθαι διακελευομένων.*

9) Apost. Cent. V. 15. Macar. *ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ἐπιορκούντων.* Subjungo locum ex Platonis Sympos. p. 183. B. quem Cod. Laur. inter sententias *περὶ ἔρωτος* refert, Mosc. omittit: *Ὃ δὲ δεινότατον, ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν, ἐκβάντι τὸν ὅρκον· ἀφροδίσιον ὅρκον οὔ φασιν εἶναι, οὕτω γὰρ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι, ὥς ὁ νόμος φησὶν ἐνθάδε.* Inter sententias *περὶ ὅρκου* et inter provv. sub litt. *ω* Callimachi versus ex Stob. T. 28. 3. afferuntur:

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν ἀλαθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

10) Apost. Cent. V. 17. Notum illud Terentii Eun. IV. 5. 6. Sine Cerere et Libero friget Venus.

11) Apost. Cent. V. 18. Aristoph. Ach. 793.

Dicaeopol. *ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται.*

Ἀφύα εἰς πῦρ· ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων παρ' ὅσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχα [12] ἕψεσθαι συμβαίνει.

Ἀφύων τιμή [13]· ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ' ἄλλοι τιμωμένων.

Ἀφροδίσιον [14]· ἔργον Ἀφροδίτης· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς παρὰ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

Ἄφρων [15], *ὃ μὲν ἀπολέσει, ἔχει*, ὃ δ' εἰς τὸ δέον ἀναλώσει, οὐκ ἔχει.

Ἀφέμενος [16] *τῆς δρυὸς, ἔχεται τῶν πυρῶν*· ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων [17] ἐπὶ τὰ βελτίω μεταπεσόντων.

Ἀφόρητος γίνεται κακία ἐπαινουμένη.

Ἀφ' ὑψηλοῦ [18] *μου καταγελᾷς*· ἐπὶ τῶν ἐξ ὕψους διαλεγομένων, ὡσανεὶ, πάνυ μου καταφρονεῖς.

Ἀφωνότερος [19] πέρδικος.

Ἄφυκτόν [20] ἐστι τὸ τῆς πεπρωμένης κακόν.

Τὸ α μετὰ τοῦ χ.

Ἀχθοφόρος Αἰγύπτιος [1] ἐπὶ τῶν βαρέα βαστάζόντων· πολλαχοῦ γὰρ οἱ ποιηταὶ ἀχθυφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους φασίν.

Ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τέλος δυστυχία· δήλη.

Megar. *Οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γᾷ δαιμόνων.*

12) Laur. *τάχιστα.*

13) Apost. Cent. V. 19.

14) Apost. Cent. V. 6. Macar. *Ἀφροδισία ἄγρα· ἐπὶ τῶν ἔρωτι ἁλισκομένων.*

15) Apost. Cent. V. 7.

16) Apost. Cent. V. 10. Laur. hoc et sq. prov. om.

17) Apogr. Dresd. *χειρίων.*

18) Apost. Cent. V. 21. Macar. *οἱονεὶ πάνυ μου καταφρονεῖς.*

19) Laur. om. Apud Luc. Gall. c. 1. adv. indoct. c. 16. legitur: *ἀφωνότερος ἰχθύων.*

20) In Mosc. non est. Apost. V. 13. addit: *Ἀριστοτέλης.*

1) Apost. Cent. V. 22. Ut bajuli a comicis perstringebantur Aegyptii. Arist. Ran. 1405.

Δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκε καὶ νεκρὼ δύο,
Οὓς οὐκ ἂν ἄροιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ubi Schol. et Spanh.

Ἄχθομαι [2] αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ· ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν· οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους [3] λέγουσι τοὺς τοιούτους.

Ἄχει πέπληγμαι [4]· ἐπὶ τοῦ δυςφοροῦντος.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος [5]· ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἄχειρ νιφθῆναι βούλεται [6]· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄχρι κόρου [7]· ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι· καὶ οὗτος ἄχρι κόρου φενακίζει.

Ἄχρι εἰς τὸ βάραθρον [8]· ἐπὶ τῶν μέχρι τελευτῆς ἢ καλῶν ἢ κακῶν, ἢ εὐγενῶν ἢ δυςγενῶν ὄντων.

Ἀχνυμένη σκυτάλη [9]· ἐπὶ τῶν λυπρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων· ἔθος γὰρ ἐπὶ ξύλου ἑλίσσειν τὸ γραφὲν ἐν σκυτάλῃ, καὶ πέμπειν, οἱονεὶ ἀπειλοῦντες οἱ παλαιοὶ, οἷς ἐβούλοντο πέμπειν· οἱ δὲ δεχόμενοι ἐν ἴσῃ [10] σκυτάλῃ ἀνειλοῦντες [11] ἀνεγίνωσκον τὸ γραμματεῖον.

Ἀχάριστον [12] εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται.

2) Apost. Cent. V. 23.

3) Arsen. ante ῥυποκονδ. praebet ῥυποκινδύνους· syllabae κιν in Cod. inscriptum erat ον, syllabae πο autem imposita erant duo puncta sic: puto igitur, totum hoc vocabulum expungendum esse. Matth.

4) Apost. Cent. V. 24.

5) Apost. Cent. V. 25. Consentiente Suida: de phrasi Homerica, ἀχρεῖον δ᾽ ἐγέλασσεν, Od. XVIII. 163. vide Ludov. Döderlini Progr. Erlangae 1827. editum.

6) Apost. Cent. V. 26.

7) Apost. Cent. V. 27.

8) Apost. Cent. V. 28.

9) Apost. Cent. V. 29. Plut. Symp. VII. p. 152. E. ἀλλὰ μὲν ὁ Νειλόξενος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἄν τις ἄλλο πλὴν ἀχνυμένην σκυτάλην προσείποι κατ᾽ Ἀρχίλοχον. ubi Wyttenb. Liebel ad Archiloch. Fr. LXVIII.

10) Mosc. ἐν ἴσῳ σκυτάλῃ. Laur. ἴσῳ omisso ἐν.

11) Arsen. et Apost. habent ἀνταπειλοῦντες, inducti forsan praegresso ἀπειλοῦντες. Scripsi ἀνειλοῦντες, quod convenit cum ἐφειλοῦντες apud Diogenianum III. 25. — Rem ipsam exponit Plut. Lys. c. 19.

12) Apost. Cent. V. 30.

εὐτελῶν, ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ἐν τοῖς τοίχοις γενομένη, οὐδὲν δύναται.

Ἀσπίδος δῆγμα [8]· ἐπὶ τῶν ἀνιάτων.

Ἀσπίδος ἀκούω [9] δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον, καὶ μισεῖν ἄξιον τὸ ζῶον τῆς εὐκληρίας τῆς εἰς τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ τούτου θηρίου [10] μιαρώτερον γυνὴ φαρμακὶς, οἵαν ἀκούομεν καὶ τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Κίρκην· τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀσπίδων φάρμακα καὶ δήγματος ἔργα ἐστί· τὰ δὲ ἐκείνων ἀναιρεῖν καὶ ἐκ μόνης τῆς ἀφῆς φασιν· ἔνθεν τοι καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων ἐφόρουν πεποικιλμένας ἀσπίδας, τῆς ἀρχῆς αἰνιττόμενοι τὸ ἀκίνητον [11]. Οἱ δηχθέντες δὲ ὑπὸ ἀσπίδος οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας· πνιγμὸς δὲ αὐτοὺς καὶ σπασμὸς διώκει καὶ λυγμός· τῆς δ' ἀσπίδος φασὶ τὸν ἰχνεύμονα τὰ ὠὰ ἀφανίζειν οἱονεὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὑπεξαίροντα τοὺς μέλλοντας ἀντιπάλους· ὁ δὲ ἰχνεύμων ὁ αὐτὸς ἄρα καὶ ἄῤῥην καὶ θῆλυς ἦν, μετειληφὼς [12] καὶ τῆςδε τῆς φύσεως καὶ τῆςδε· καὶ [13] σπείρειν τε καὶ τίκτειν τοῖς αὐτοῖς ἡ φύσις ἔδωκεν· ἀποκρίνονται δὲ εἰς τὸ ἀτιμότερον [14] γένος οἱ ἡττηθέντες μετὰ τὴν μάχην· οἱ γὰρ κρατήσαντες ἀναβαίνουσι τοὺς ἡττημένους καὶ εἰς αὐτοὺς σπείρουσιν· οἱ δὲ ἆθλον τῆς ἥττης φέρονται ὠδῖνάς τε ὑπομεῖναι καὶ τέως ἀντὶ πατέρων γενέσθαι μητέρας· τοῖς γε μὴν πολεμιωτάτοις ἀνθρώπῳ ζώοις ἀσπίδι καὶ κροκοδείλῳ ἔχθιστον ὁ ἰχνεύμων. Λίβυσσαν [15] δὲ ἄρα ἀσπίδα καὶ ἀποφαίνειν τυφλοὺς τῷ φυσήματι ἀκούω.

8) Apost. Cent. IV. 65.

9) Laur. ἀκούω μόνον δῆγμα. Aelian. Hist. Animal. I. 54. Matth.

10) Laur. θηρίον.

ν κ
11) Laur. ἀκίνητον.

12) Laur. μετειληχώς. Permutantur haec verba Niceph. Basilac. Ethop. p. 191. Allat. τροπὴν ἐξ ἀσεβείας λαχεῖν. Par. τρόπαιον — λαβεῖν. Cfr. Dorv. ad Char. p. 557.

13) Laur. καὶ om.

14) Mosc. ἀτιμώτερον.

15) Codd. Λίβυσαν.

Ἀσφαλὴς [16] ἔστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Ἀσκῷ [17] *μορμύττεσθαι*· ἐπὶ τῶν μάτην φοβούντων.

Ἀσφαλέστερον [18] τοῦ λέγειν τὸ σιγᾷν. Ἐπικτήτου ἡ γνώμη.

Τὸ α μετὰ τοῦ τ.

Ἀτρέως [1] *ὄμματα*· οἷον ἄτρεπτοι καὶ σκληροί· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς, τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἄτρωτος [2] *ὑπάρχεις*, ὡς ὁ *Καινεύς*· λέγουσι γὰρ, ὅτι οὗτος ἄτρωτος ἦν· ὃς δ' ὑπολαμβάνεται ἄτρωτον ὑπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι· γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέποτε ἐτρώθη, οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς τῶν Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν· ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

Ἀτενὲς ὁρᾷς [3]· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὥσπερ αἲξ εἰς θάλασσαν.

16) Laur. non habet.

17) Apost. Cent. IV. 60. Abest hoc et sq. prov. a Mosc. Macar. ἀσκῷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῇ δεδιττομένων. (Eos, qui de voce μορμολύττεσθαι disputarunt, recenset Beck. ad Aristoph. Av. 1245.)

18) Apost. Cent. IV. 63. ἡ γνώμη in fine om.

1) Apost. Cent. IV. 67. Macar. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀδικωτάτων.

2) Apost. Cent. IV. 71. Caeneus a Centauris, qui vulnerare eum non poterant, in terram vivus intrusus cernitur in vasculo apud Millingen Peintures ant. Tab. VIII.

3) Apost. Cent. IV. 70. Ma-

Ἀττικὸν βλέπος[4]· ἐπὶ τῶν κοσμίων καὶ σοφῶν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ὑπέρσοφον καὶ ἔννουν εἶχον τὸ βλέμμα· ὁ δέ γε Ἀριστοφάνης[5] ἐν νεφέλαις ἐπὶ τῶν αναιδῶν ἐκλαμβάνει τὸ Ἀττικὸν βλέπος, σωφρονίζων τοὺς Ἀθηναίους ἀσχημονοῦντας τὸ τότε.

Ἀττικὸς εἰς λιμένα[6]· ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς, ὃ ἐπίστανται, ποιούντων· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ μέλλοντες απαίρειν πρὸς μάχην καὶ τοῦ λιμένος ἐξιόντες[7] μετὰ σφοδρότητος ἤλαυνον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν οἰκείων ὁρώντων.

Ἄτεγκτος[8] *ἄνθρωπος παρηγορήμασιν*· ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ ἱέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὤν, ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι.

Ἀτὰρ[9] *ἡ πάγη ἔοικε λήψεσθαι πάγην*· ὡς μοιχὸς ἐπὶ μοιχῷ.

Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια[10]· ἐπὶ τῶν τὰ ἀπόῤῥητα μυουμένων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλουν τὰ τῆς Δήμητρος μυστήρια.

Ἀττικὸς μάρτυς[11]· ἐπὶ τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀληθεστάτου.

car. ἀτενὲς ὁρᾷς, ὥσπερ αἲξ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισὶν, ὡς ἡ αἲξ τῇ θαλάσσῃ. Plut. Cat. min. c. 2. βλέποντος εἰς τοὺς ξένους ἀτενὲς καὶ βλοσυρόν.

4) Apost. Cent. IV. 69. Cfr. Philostrat. Imag. I. 16. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος ἀττικίζει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέρσοφόν τι καὶ ἔννουν βλέπων. ubi Jacobs.

5) v. 1178.

6) Apost. Cent. IV. 72. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτονώτερον διά τινας παρόντας ἐργαζομένων, ἐπεὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶ πλησίον ὄντας τοῦ λιμένος, εὐτονώτερον διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς σκοποῦντας ἐρέσσειν.

7) Apogr. Dresd. ἐξιόντος.

8) Apost. Cent. IV. 68. De voce ἄτεγκτος, durus, qui non molliatur τῷ τέγγεσθαι madefaciendo, vide Wyttenb. ad Plut. de rect. aud. ratione p. 44. A. Adde Plut. Alcib. 24. ταῖς δὲ καθ᾽ ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι χάρισιν οὐδὲν ἦν ἄτεγκτον ἦθος, οὐδὲ φύσις ἀνάλωτος. Callistr. Stat. VII. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατηυνάζετο.

9) Apost. Cent. IV. 75. Mosc. αὐτάρ. Laur. ἀτάρ.

10) Apost. Cent. IV. 74. Mac. ad hoc prov. retulit, quae sub: Ἀττικὸς εἰς λιμένα posuimus.

11) Apost. Cent. IV. 80. Macar. consentit.

Ἀττικὴ πίστις [12]· ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων· ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως.

Ἀττικὸς [13] *ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων*· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων· φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄτης λόφος [14]· ἐπὶ τῶν σφόδρα βαρυσυμφορωτάτων.

Ἀτεχνῶς [15] *πρὸς τὸν σωρόν*· ἐπὶ τῶν εὐηθιζομένων.

Ἀτὰρ [16] *ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύγηκας σῖτον*· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων.

Ἀτρέμας βοῦς [17]· ἐπὶ τῶν βραδέως συντελούντων.

Ἄτλας τὸν οὐρανόν [18]· ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων, ὅμως ἀνεχομένων.

Ἀτύφου [19] *μοίρας εἶς*· ἀντὶ τοῦ ἀβλαβοῦς· ὅθεν καὶ Πλάτων ἄτυφόν φησι τὸν ἀβλαβῆ ἐν Φαίδωνι. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει, καὶ ἐπιτεθυμένον τὸ καῖον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θύπτω τὸ ἐπικαίω λέγεται· ἐξ οὗ καὶ θυμάλωπες οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες ἤγουν οἱ ἡμίκαυτοι.

12) Apost. Cent. IV. 75. Macar. ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττομένων τὴν πίστιν.

13) Apost. Cent. IV. 82. proverbium fortasse originem duxit ex Aristoph. Ran. 170. ubi Dionysus ad inferos descensurus mortuo novem obolos, sarcinarum ferendarum mercedem offert, mortuus vero v. 176. dicit εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς; μὴ διαλέγου. De dictione ὑπέχειν τὴν χεῖρα vid. Wyttenb. ad Plut. de educ. c. 14. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 147. ἢ πρὸς κέρδος καὶ τὴν χεῖρα ὑφεικότας.

14) Apost. Cent. IV. 79. Mosc. ἄττης. Macar. ἐπὶ τῶν βαρυσυμφορούντων.

15) Apost. Cent. IV. 81.

16) Apost. Cent. IV. 83.

17) Apost. Cent. IV. 77.

18) Apost. Cent. IV. 76. Macar. λείπει ἀπεδέξω· καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν μεγάλῳ μὲν πράγματι ἐπιβαλλομένων, κακῷ δὲ περιπιπτόντων· Ἄτλας γὰρ οὐρανῷ ἐπιβουλεύσας καὶ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἀπεῤῥίφη.

19) Apost. Cent. IV. 73. Macar. addit: Ἀττικοὶ (sic)

ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, ποῦ τοὺς θησαυροὺς ἔχεις, δείξας τοὺς φίλους, ἔφη ἐν τούτοις.

Ὁ αὐτὸς ἰδών τινα τῶν γερόντων βάπτοντα τὰς τρίχας, εἶπε, μὴ τὰς τρίχας βάπτε, ἀλλ', εἰ δύνασαι, τὰ γόνατα.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖος βασιλεὺς ἄριστος, ἔφη, ὁ τοὺς φίλους δωρεαῖς συνέχων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φίλους ποιούμενος.

Ὁ αὐτὸς Ξενοκράτει τῷ φιλοσόφῳ πεντήκοντα τάλαντα πέμψας, ὡς οὐκ ἐδέξατο, μὴ δεῖσθαι φήσας, ἠρώτησεν, εἰ μηδὲ φίλον ἔχει Ξενοκράτης· ἐμοὶ γὰρ, ἔφη, μόλις ὁ Δαρείου πλοῦτος εἰς τοὺς φίλους ἤρκεσεν.

Ὁ αὐτός τινος τῶν αὐτοῦ φίλων αἰτήσαντος αὐτὸν εἰς προῖκα τῆς θυγατρὸς, ἐκέλευσε πεντήκοντα τάλαντα λαβεῖν, αὐτοῦ δὲ φήσαντος, ἱκανὰ εἶναι δέκα, σοὶ μὲν ἔφη λαβεῖν, ἐμοὶ δὲ οὐχ ἱκανὰ δέκα δοῦναι.

* Ὁ αὐτὸς [13] ἀχθείσης παιδίσκης πρὸς αὐτὸν, ὡς συναναπαυσομένης πρὸς ἑσπέραν βαθεῖαν ἠρώτησεν, ὅτι τηνικαῦτα· τῆς δὲ εἰπούσης, ὅτι περιέμενον γὰρ τὸν ἄνδρα κατακλῖναι, πικρῶς ἐπετίμησε τοῖς παισὶν, ὡς μικροῦ δι' αὐτοὺς μοιχὸς γενόμενος.

Ἄλλοτε [14] ὁ αὐτὸς πληρώσας ὀστέων πίνακα, ἔπεμψε Διογένει τῷ κυνικῷ· ὁ δὲ λαβὼν εἶπε, κυνικὸν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ τὸ δῶρον.

Ὁ αὐτὸς εἰς Ἰλλυριοὺς παραγενόμενος ἐν τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ κατιδὼν γυναῖκα κάλλει διαφέρουσαν, ἐκπλαγεὶς αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν πολὺν χρόνον ἐθεάσατο. Τοῦ δὲ Ἡφαιστίωνος εἰπόντος, εἰκός ἐστι παραλαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐρωμένην, ἔφη, καὶ πῶς οὐ δεινὸν, εἰ οἱ ἄλλων ἀκρασίας κολάζειν βουλόμενοι, δουλεύοντες ἀκρασίαις, ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἀνθρώπων φωραθῶμεν.

* Ὁ αὐτὸς [15] παῖς ὢν, πολλὰ τοῦ Φιλίππου κατορ-

13) Plut. Apophth. Vol. VIII. p. 100. Hutt.

14) ἄλλοτε Laur. om.

15) Plut. l. l.

θοῦντος οὐκ ἔχαιρεν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς συντρεφομένους ἔλεγε παῖδας, ἐμοὶ μὲν ὁ πατὴρ οὐδὲν ἀπολείψει· τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα σοὶ κτᾶται, τί δὲ ὄφελος εἶπεν, ἐὰν ἔχω μὲν πολλὰ, πράξω δὲ οὐδέν.

* Ὁ αὐτὸς [16] ἐλαφρὸς ὢν καὶ ποδώκης καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Ὀλύμπια δραμεῖν στάδιον, εἴγε ἔμελλον, ἔφη, βασιλεῖς ἕξειν ἀνταγωνιστάς.

* Ὁ αὐτὸς [17] Ἀναξάρχῳ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν, ὅσον ἂν αἰτήσῃ· τοῦ δὲ διοικητοῦ φήσαντος, ὡς ἑκατὸν αἰτεῖται τάλαντα, καλῶς, ἔφη, ποιεῖ, γιγνώσκων, ὅτι φίλον ἔχει καὶ δυνάμενον τηλικαῦτα δωρεῖσθαι καὶ βουλόμενον.

* Αὐτῷ [18] ἐπιθυμιῶντι τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ, παρὼν Λεωνίδας ὁ παιδαγωγὸς, οὕτως, εἶπεν, ὦ παῖ, δαψιλῶς ἐπιθυμιάσεις, ὅταν τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσῃς· ὡς οὖν ἐκράτησεν, ἔπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτόν· ἀπέσταλκά σοι τάλαντα λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰδὼς, ὅτι καὶ τῆς ἀρωματοφόρου κρατοῦμεν.

Ὁ αὐτὸς [19] παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων νυκτὸς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις εἶπεν, οὐ βασιλικόν ἐστι κλέπτειν τὴν νίκην.

Ὁ αὐτὸς [20] ἐρωτηθεὶς, τίνα μᾶλλον ποθεῖ, τὸν πατέρα Φίλιππον, ἢ Ἀριστοτέλην [21] τὸν διδάσκαλον· τὸν διδάσκαλον ἔφη· ὁ μὲν γὰρ τοῦ γενέσθαι, ὁ δὲ τοῦ καλῶς γενέσθαι αἴτιος.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, τῆς αὐτῆς ἁμαρτίας εἶναι, τὸ διδόναι, οἷς μὴ δεῖ, καὶ τὸ μὴ διδόναι, οἷς δεῖ.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενός τινα ὁμώνυμον αὐτῷ δειλὸν ὄντα, ἔφη, νεανίσκε, ἢ τοὔνομα [22] ἄλλαξον, ἢ τὸν τρόπον.

16) Plut. Vit. Alex. c. 4.
17) Plut. Apophth.
18) Plut. Apophth. et Vit. Alex. c. 25.
19) Plut. Vit. Al. c. 31.
20) Plut. Vit. Al. c. 8. Cfr. Theon. Progymn. c. 5.
21) Impress. Ἀριστοτέλη.
22) Impress. τὸ ὄνομα.

Τὸ α μετὰ τοῦ υ.

Αὕτη [1] νῦν ἡ σοφία ζῇ· ἐπὶ τινος εὐδαιμονοῦντος ἢ εὐδοκιμοῦντος.

Αὕτη [2] μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν· ἀπὸ τῶν ἁλιευτικῶν εἴρηται.

Αὐτὸν [3] κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας· ἤγουν ἐπὶ αὐτὰς ἀφῖξαι τὰς θύρας.

Αὐλὸν [4] σάλπιγγι συγκρίνεις· ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάττω τοῖς μείζοσι συγκρινόντων· ὡς καὶ τὸ ῥόδον ἀνεμώνῃ· καὶ τό τέττιγι μέλιτταν συγκρίνεις.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς [5]· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων.

Αὖθις πυθῶδε [6]· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων, εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπυνθανομένων [7], ἢ εἰς τὰ πρῶτα παλινδρομούντων.

Αὐτὸ τοῦτο ἄχθος νεώς [8]· ἐπὶ τῶν εἰκῇ κειμένων καὶ μηδὲν ἐνεργούντων, μήτε αὐτῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ, μήτε ἄλλων.

Αὐτὸς [9] εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν· ἤγουν τὴν πηγήν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτοδίκη [10] καὶ αὐτοδικεῖν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁριζόντων.

Αὐτομάτως [11] ὁ θεὸς ἀνίησι τἀγαθά· ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

πάροικος· ἐπὶ τῶν κακῶν γειτόνων.

1) Apost. Cent. IV. 84.

2) Apost. Cent. IV. 85. Laur. μύρινθος. Pro ἀπὸ scribendum videtur ἐπὶ, de qua permutatione vide epist. crit. p. 59.

3) Apost. Cent. IV. 86. Pro ἤγουν Laurent. οἷον.

4) Apost. Cent. IV. 88.

5) Apost. Cent. IV. 89.

6) Apost. Cent. IV. 93. Apogr. Dresd. πυθῶδες.

7) Mosc. πυνθανομένων. Laur. ἐπιπυνθανομένων.

8) Apost. Cent. IV. 90.

9) Apost. Cent. IV. 91.

10) Apost. Cent. IV. 92.

11) Apost. Cent. IV. 94.

Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ[12]· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.

Αὐτὸς ἔφα[13]· ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων τι ἐπί τινα τῶν ἀξιοπίστων.

Αὐτῷ κανῷ[14]· ἐπὶ τῶν ἄρτι τι λυμαινομένων· τὰ γὰρ δεῖπνα, ἐπὶ τῷ κανῷ κομιζόμενα ἥρπαζόν τινες αὐτῷ κανῷ.

Αὐτοῦ[15] *Ῥόδος, αὐτοῦ πήδημα*· ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι, ἀπὸ Ῥοδίου τινὸς ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι.

Αὐτόθεν κατάβαλλε[16]· ἀντὶ τοῦ κατάθου ἢ πέπαυσο· ἐπὶ τῶν ἡττωμένων καὶ καταβαλλόντων[17] τὰ ὀφειλόμενα.

Αὔτη[18] *τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν*· ἐπὶ τῶν ἀμοιβῆς τυγχανόντων, ὧν πράττουσιν.

Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε[19]· ἐπὶ τῶν λιμβῶν· ἁλιεῖς γὰρ ἡλίευσαν μεγάλην χελώνην καὶ ἀνασπάσαντες αὐτὴν ἐμέριζον τὴν παροῦσαν, τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ τὴν ἑστίασιν ἐκάλουν· ὁ δὲ τὸ προκείμενον εἶπεν.

Αὐτὰ δι' αὐτῶν[20]· ἐπὶ τῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων.

12) Apost. Cent. IV. 95. Macar. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνύντων. Pro ἑαυτούς apogr. Dresd. ἑαυτοῖς.

13) Apost. Cent. IV. 96. Diog. Laërt. VIII. segm. 46. τρίτος Ζακύνθιος, οὗ φασιν εἶναι τἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας, αὐτῶν διδάσκαλος, ἐφ' οὗ καὶ τὸ αὐτὸς ἔφα παροιμιακὸν εἰς τὸν βίον ἦλθε. Plerique vero, quos recenset Potter ad Clem. Strom. II. p. 441. Pythagorae discipulis verba haec tribuunt.

14) Apost. Cent. IV. 97. Apogr. Dresd. κανῷ νομιζόμενα.

15) Apost. Cent. IV. 98. Macar. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι εἴρηται, ἀπὸ Ῥοδίου πεντάθλου, ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι. (Laur. ἅλεσθαι, Mosc. ἐπὶ τὸ ἅλεσθαι.) Vide Aesop. Fab. XIV.

16) Apost. Cent. IV. 99.

17) *Καταβάλλοντες περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβελούς*. Long. p. 41. ubi Villois. ὁπόσον τινὰ χρὴ καταβαλεῖν μισθόν. Julian. Or. III. p. 126. A. Cfr. Bergl. ad Alciphr. I. 10. III. 38. Boisson. ad Philostr. p. 287.

18) Apost. Cent. IV. 100.

19) Apost. Cent. V. 1.

20) Apost. Cent. V. 2.

Αὐτῷ κρητῆρι γίνη κακά[21]· ἐπὶ τῶν οἷς καθ' ἑτέρων βουλεύονται, τούτοις περιπιπτόντων.

Αὐτοβοᾷς[22], ὅμοιος ὢν τῷδε· Ἀττικῶς πάνυ συμπλέκεται[23]· οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς, κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε[24].

Αὐτὸ δείξει[25]· λείπει τὸ ἔργον.

Τὸ α μετὰ τοῦ φ.

Ἀφ' ἑστίας[1]· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς τι πραττόντων. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως.

Ἀφεὶς[2] *τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει*· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ Ταρίχου πρώτῳ· ἐπὶ τῶν παριόντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων· ὑπέραι δέ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς ὑπάγεται[3] τὸ κέρας.

Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνων[4]· ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς τὰ ἄσεμνα ἡκόντων· οἷον ἀπὸ γραμματικῆς ἐπὶ ἡνιοχευτικήν, ἢ ἄλλο τι τῶν οὐ σεμνῶν.

Ἀφ' ἱερᾶς[5]· ἀπὸ τῶν πεττευόντων παρῆκται· ἐν

21) Apost. Cent. V. 3.
22) Apost. Cent. V. 4.
23) Laur. συμπέπλεκται.
24) Mosc. ὅμοιος ὤν.
25) Apost. Cent. V. 5. Macar. ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γενέσθαι. Cfr. Heind. et Ast ad Plat. Protag. p. 329. B.

1) Apost. Cent. V. 20. Sumsit ex Harpocratione. Macar. ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι· ἐπὶ τῶν ἐν δυνάμει γενομένων, καὶ πρώτους ἀδικούντων τοὺς οἰκείους. Plat. Cratyl. p. 401. a. ἄλλο τι οὖν ἀφ' ἑστίας ἀρχώμεθα κατὰ τὸν νόμον. Aristid. Or. V. p. 32. ἀρξάμενος δὲ ἀφ' ἑστίας ἐκάθηρε τὴν Ἑλλάδα. X. p. 68. ἀφ' ἑστίας ἀρξάμενα κατηῦκται πρεπόντως. — ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 148. ὁ δ' ἀφ' ἑστίας ἀρξάμενος τῆς αὐτὸς αὑτοῦ τὸ σύμμετρον ᾕρεῖτο πρὸ τοῦ πλέονος. Julian. Ep. 63. p. 455. C. ὥσπερ ἀφ' ἑστίας ἐπιμεληθῆναι. Alia praebet Wyttenb. ad Plut. de amicor. mult. p. 93. D.

2) Apost. Cent. V. 8.

3) Laur. et Harpocr., ex quo sumtum est proverbium, μετάγεται.

4) Apost. Cent. V. 9. ἐπ' ὄνον.

5) Apost. Cent. V. 14.

γὰρ τῇ πεττείᾳ ἔστι τις κύκλος καλούμενος ἱερὸς, ὃν κινοῦσιν ὕστατον.

Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι [6]· ἐπὶ τῶν ἥκιστα φθονερῶς διακειμένων ἐν λόγοις.

Ἀφθὰς [7] σοι λελάληκεν· φθὰς καὶ ἀφθὰς ὁ Ἥφαιστος.

Ἁ φιλοχρηματία [8] Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς κερδαίνειν πειρωμένων.

Ἀφροδίσιος [9] ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκούμενοι οἱ θεοὶ οὐκ ὀργίζονται.

Ἀφροδίτη [10] καὶ Διόνυσος μετ' ἀλλήλων εἰσί· παρ' ὅσον ἡ μία δύναμις τὴν ἑτέραν κινεῖ.

Ἀφροδίτη [11] ὗν τέθυκεν· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· τῇ γὰρ Ἀφροδίτῃ ὗς οὐ θύεται διὰ τὸν Ἄδωνιν.

6) Apost. Cent. V. 12. Macar. consentit: sed ultimà verba ἐν λόγοις om.

7) Laur. om.

8) Apost. Cent. V. 11. Macar. ἐπὶ τῶν ἀργυρίζεσθαι προαιρουμένων, μετήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ. Plut. Instit. Lacon. p. 239. F. Ἀλκαμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ. Lycurgo datum esse hoc oraculum docent Excerpta ex Diod. Sic. ed. Mai nr. III. Cfr. Plut. Agis c. 9. ἀλλὰ τῶν τε προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην, ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ, φυλάττεσθαι διακελευομένων.

9) Apost. Cent. V. 15. Macar. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ἐπιορκούντων. Subjungo locum ex Platonis Sympos. p. 183. B. quem Cod. Laur. inter sententias περὶ ἔρωτος refert, Mosc. omittit: Ὃ δὲ δεινότατον, ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν, ἐκβάντι τὸν ὅρκον· ἀφροδίσιον ὅρκον οὔ φασιν εἶναι, οὕτω γὰρ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι, ὡς ὁ νόμος φησὶν ἐνθάδε. Inter sententias περὶ ὅρκου et inter provv. sub litt. ω Callimachi versus ex Stob. T. 28. 3. afferuntur:

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν ἀλαθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

10) Apost. Cent. V. 17. Notum illud Terentii Eun. IV. 5. 6. Sine Cerere et Libero friget Venus.

11) Apost. Cent. V. 18. Aristoph. Ach. 793.

Dicaeopol. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται.

Ἀφύα εἰς πῦρ· ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων· παρ᾽ ὅσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχα [12] ἕψεσθαι συμβαίνει.

Ἀφύων τιμή [13]· ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ᾽ ἄλλων τιμωμένων.

Ἀφροδίσιον [14]· ἔργον Ἀφροδίτης· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς παρὰ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

Ἄφρων [15], *ὃ μὲν ἀπολέσει, ἔχει, ὃ δ᾽* εἰς τὸ δέον ἀναλώσει, οὐκ ἔχει.

Ἀφέμενος [16] *τῆς δρυὸς, ἔχεται τῶν πυρῶν*· ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων [17] ἐπὶ τὰ βελτίω μεταπεσόντων.

Ἀφόρητος γίνεται κακία ἐπαινουμένη.

Ἀφ᾽ ὑψηλοῦ [18] *μου καταγελᾷς*· ἐπὶ τῶν ἐξ ὕψους διαλεγομένων, ὡσανεὶ, πάνυ μου καταφρονεῖς.

Ἀφωνότερος [19] πέρδικος.

Ἄφυκτόν [20] ἐστι τὸ τῆς πεπρωμένης κακόν.

Τὸ ᾱ μετὰ τοῦ χ̄.

Ἀχθοφόρος Αἰγύπτιος [1] ἐπὶ τῶν βαρέα βασταζόντων· πολλαχοῦ γὰρ οἱ ποιηταὶ ἀχθυφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους φασίν.

Ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τ᾽ ἀφροσύνας, τέλος δυςτυχία· δήλη.

Megar. *Οὐ χοῖρος Ἀφροδίτα; μόνα γᾶ δαιμόνων.*

12) Laur. *τάχιστα.*

13) Apost. Cent. V. 19.

14) Apost. Cent. V. 6. Macar. *Ἀφροδισία ἄγρα· ἐπὶ τῶν ἔρωτι ἁλισκομένων.*

15) Apost. Cent. V. 7.

16) Apost. Cent. V. 10. Laur. hoc et sq. prov. om.

17) Apogr. Dresd. *χειρίων.*

18) Apost. Cent. V. 21. Macar. *οἱονεὶ πάνυ μου καταφρονεῖς.*

19) Laur. om. Apud Luc. Gall. c. 1. adv. indoct. c. 16. legitur: *ἀφωνότερος ἰχθύων.*

20) In Mosc. non est. Apost. V. 13. addit: *Ἀριστοτέλης.*

1) Apost. Cent. V. 22. Ut bajuli a comicis perstringebantur Aegyptii. Arist. Ran. 1405.

Δύ᾽ ἅρματ᾽ εἰσήνεγκε καὶ νεκρὼ δύο,
Οὓς οὐκ ἂν ἄροιντ᾽ οὐδ᾽ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ubi Schol. et Spanh.

Ἄχθομαι [2] αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ· ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν· οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους [3] λέγουσι τοὺς τοιούτους.

Ἄχει πέπληγμαι [4]· ἐπὶ τοῦ δυςφοροῦντος.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος [5]· ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἄχειρ νιφθῆναι βούλεται [6]· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἄχρι κόρου [7]· ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι· καὶ οὗτος ἄχρι κόρου φενακίζει.

Ἄχρι εἰς τὸ βάραθρον [8]· ἐπὶ τῶν μέχρι τελευτῆς ἢ καλῶν ἢ κακῶν, ἢ εὐγενῶν ἢ δυςγενῶν ὄντων.

Ἀχνυμένη σκυτάλη [9]· ἐπὶ τῶν λυπρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων· ἔθος γὰρ ἐπὶ ξύλου ἑλίσσειν τὸ γραφὲν ἐν σκυτάλῃ, καὶ πέμπειν, οἱονεὶ ἀπειλοῦντες οἱ παλαιοὶ, οἷς ἐβούλοντο πέμπειν· οἱ δὲ δεχόμενοι ἐν ἴσῃ [10] σκυτάλῃ ἀνειλοῦντες [11] ἀνεγίνωσκον τὸ γραμματεῖον.

Ἀχάριστον [12] εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται.

2) Apost. Cent. V. 23.
3) Arsen. ante ῥυποκονδ. praebet ῥυποκινδύνους· syllabae κιν in Cod. inscriptum erat ον, syllabae πο autem imposita erant duo puncta sic: puto igitur, totum hoc vocabulum expungendum esse. Matth.
4) Apost. Cent. V. 24.
5) Apost. Cent. V. 25. Consentiente Suida: de phrasi Homerica, ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, Od. XVIII. 163. vide Ludov. Döderlini Progr. Erlangae 1827. editum.
6) Apost. Cent. V. 26.
7) Apost. Cent. V. 27.
8) Apost. Cent. V. 28.
9) Apost. Cent. V. 29. Plut. Symp. VII. p. 152. E. ἀλλὰ μὲν ὁ Νειλόξενος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἄν τις ἄλλο πλὴν ἀχνυμένην σκυτάλην προσείποι κατ' Ἀρχίλοχον. ubi Wyttenb. Liebel ad Archiloch. Fr. LXVIII.
10) Mosc. ἐν ἴσῳ σκυτάλῃ. Laur. ἴσῳ omisso ἐν.
11) Arsen. et Apost. habent ἀνταπειλοῦντες, inducti forsan praegresso ἀπειλοῦντες. Scripsi ἀνειλοῦντες, quod convenit cum ἐφειλοῦντες apud Diogenianum III. 25. — Rem ipsam exponit Plut. Lys. c. 19.
12) Apost. Cent. V. 30.

Τὸ α μετὰ τοῦ ψ.

Ἀψυχότερος λαγωοῦ φεύγοντος· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.

Ἂψ δ' ὁ πάϊς [1] πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων· καὶ χωρὶς μέν τινος μορμολύττοντος δυσαποσπάστως ἔχουσιν τῶν τροφῶν· τοῦτον δὲ καὶ ἡ ὄψις φοβεῖ· οὕτως δέ ἐστιν ἐναργείας μεστὰ τὰ ἔπη, ὅτι οὐ μόνον ἀκούεται τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ὁρᾶται· λαβὼν δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ βίου ὁ ποιητὴς ἄκρως περιεγένετο τῆς μιμήσεως· πρῶτος δὲ παῖδας ἐν τραγῳδίᾳ εἰσάγει.

Τίνες γεγόνασιν ἀρχηγοὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν [2].

Ἀπελλῆς [3] βοτανικῆς· Δημοσθένης ῥητορικῆς τῆς τρίτης μετὰ τὰς δύο φορὰς· Παπιανὸς νομοθεσίας· Ἄντινος λογχοποιΐας· Εὐρύνοος τοξοσύνης· Εὐρύδαμος Μεσσήνιος [4] θώρακος πολεμικοῦ· Εὔανδρος κνημῖδος καὶ ἀσπίδος· Ὀππιανὸς [5] ἁλιευτικῆς· Τριπτόλεμος σπορᾶς σίτου· Πάμφιλος ζωγραφικῆς· Τύφης ναυτικῆς· Ἄργος ναυπηγίας· Ἀρχιμήδης μηχανικῆς.

Ἀριστοτέλους περὶ ἀνέμων [6].

Τὰ δ' ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. Τῶν δὲ ἀνέμων οἱ μὲν ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες ἀπόγειοι λέγονται· οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἐγκόλπιοι· τούτοις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν· οἱ δὲ

1) Hom. Il. ζ. 467. Laur. non habet.

2) Mosc. habet post γνώμας. Laur. om.

3) Cod. Ἀπελῆς.

4) Cod. Εὐρίδαμος Μεσήν.

5) In Cod. erat ἀππιανός. Littera O liquore rubro posterius addita: Matth.

6) Meteor. II.

κατὰ νέφους γινόμενοι καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους πρὸς ἑαυτοὺς ποιούμενοι ἐκνεφίαι καλοῦνται. μεθ' ὕδατος δὲ ἀθρόως ῥαγέντος ἐξυδρίαι λέγονται· καὶ οἱ μὲν ἀπ' ἀνατολῆς συνεχεῖς εὖροι κέκληνται, βορέαι δὲ οἱ ἀπ' ἄρκτου· ζέφυροι δὲ οἱ ἀπὸ δύσεως· νότοι δὲ οἱ ἀπὸ μεσημβρίας. Τῶν γε μὴν ἐώρων, καικίας μὲν λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος· ἀπηλιώτης [8] δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινάς· εὖρος δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινὰς καὶ τῶν ἐναντίων ζεφύρων. Ἀργέστης μὲν, ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως, ὅντινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν· οἱ δὲ ἰάπυγα· ζέφυρος δὲ ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς· λίψ δὲ ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς καὶ τῶν βορέων ἰδίως· ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας· ἀπαρκτίας δὲ ὁ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων· θρασκίας δὲ ὁ ἑξῆς πνέων τῷ ἀργέστῃ, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι· καὶ τῶν νότων ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀφανοῦς πόλου φερόμενος ἀντίπαλος τῷ ἀπαρκτίᾳ, καλεῖται νότος· εὐρόνοτος δὲ ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου· τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι. Τῶν δὲ ἀνέμων οἱ μὲν εἰσιν εὐθύπνοοι, ὁπόσῳ διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν· οἱ δὲ ἀνακαμψίπνοοι, καθάπερ ὁ καικίας λεγόμενος· καὶ οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι δυναστεύοντες· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι. μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων· οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει. Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν πίπτον ἐξαίφνης, θύελλα [7] δὲ πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον· λαίλαψ δὲ καὶ στρόβιλος πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω. ἀναφύσημα δὲ, γῆς πνεῦμα ἄνω φερόμενον, κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδο-

7) Cod. θύαιλα. 8) Mosc. ἀπηλιότης.

σιν. ὅταν δὲ εἱλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιός ἐστιν [9].

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ἀγαλλίας [1] ὁ Κερκυραῖος Ἀριστοφάνει [2] γνώριμος εἶπε τὰς δύο πόλεις, ἅς φησιν ἐν τῇ ἀσπιδοποιΐᾳ Ὅμηρος, εἶναι Ἀθήνας καὶ Ἐλευσῖνα, κατασκευάζων οὕτως· τὴν μὲν προτέραν, ἐπεὶ κατὰ γένεσιν τοῦ κόσμου πρώτη πόλις αἱ Ἀθῆναι, κατὰ δὲ τὴν φύσιν τοῦ στοιχείου [3], ὁ θεὸς τὴν πόλιν τειχοποιεῖ· ἐπιφέρει δὲ γάμους καὶ ὑμεναίους ἐν Ἀθήναις· ταῦτα γὰρ πρῶτον ἤχθη, αὐλούς τε ἐν τοῖς γάμοις εὗρεν Ἀθηνᾶ· δίκην τε ἐν τῇ πόλει· παρὰ γὰρ Ἀθηναίοις πρῶτον ἐγένετο δικαστήριον ἐπὶ Ἁλιροθίῳ [4] τῷ Ποσειδῶνος [5]· οἱ δὲ δικασταὶ Ἀθήνησι μισθὸν λαμβάνουσι· καὶ διὰ τοῦτο λέγει κεῖσθαι ἐν μέσῳ δύο χρυσοῦ τάλαντα· τὴν δὲ ἑτέραν πόλιν οὖσαν Ἐλευσῖνα· πόλεμον δὲ ἔσχον Ἀθηναῖοι πρὸς Ἐλευσινίους, ὃν αὐτοῖς ἐπολέμησεν Εὔμολπος καὶ Ποσειδών· βοηθοὶ δὲ αὐτοῖς εἰσιν Ἄρης τε καὶ Ἀθηνᾶ· ὁ μὲν χάρτην ἀποδιδούς, ὅτι ἀπελύθη κριθεὶς ἐν ἀρείῳ πάγῳ· ἡ δέ, ὅτι τῆς πόλεως ὡς οἰκείας ἐκήδετο, καὶ τὰ ἐπαγόμενα ἴδια Ἐλευσῖνος· εὑρεῖα, Τριπτόλεμος, ἐπείπερ Ἐλευσῖνι πρῶτον καρποὺς Δημήτηρ ἔδωκεν· ἡ δὲ σταφυλῆς μέγα βρίθουσα ἀλωή· ἐπὶ Ἰκαρίῳ καὶ Διονύσῳ πορεία. ὁ δὲ ποικιλλόμενος χο-

9) In Laur. orbis delineatus est, intra quem radiis ductis singuli venti ordine suo disponuntur..

1) Vide Eustath. et Pseudo-Didym. ad Il. Σ. v. 490. Variae lectiones, quas hic notavimus, repetitae sunt ex Cod. MS. scholiorum Homeri. Matth.

2) Impress. Ἀριστοφάνους.

3) Impress. τῶν στοιχείων.

4) Codd. et impress. Ἀλιροθίῳ. Geminationem τοῦ ρ. in compositis ex ῥέω poëtae saepe omittunt, ut Hesiod. Theog. 288. Καλλιρόη. Cfr. Böckh not. crit. ad Pind. Olymp. XI. 75. Markl. ad Eur. Iph. A. 420. Eodem modo apud Pausan. VII. 21. 1 — 5. sexies scribitur Καλλιρόη, nulla a Bekkero annotata varietate: Angel. semel §. 5. Καλλιῤῥόην τὴν πηγὴν καλοῦσιν scribit.

5) Mosc. τῷ Ποσειδῶνι.

ρὸς Ἀριάδνης καὶ Θησέως ἔχει πράξεις· ἰδίως [6] δὲ καὶ ὁ τεχνίτης τῶν Ἀθηνῶν Ἥφαιστος Ἐριχθονίῳ [7] τῷ υἱῷ χαριζόμενος βασιλεύοντι τῶν Ἀθηνῶν τὴν τοιαύτην παρασκευὴν παρεισήγαγε [8]· τὸν ἄρειον δὲ πάγον ἑρμηνεύει ὁ ἱερὸς κύκλος· οἱ δὲ δικασταὶ Ἀθηνῶν.

Αἰσώπου.

Αἴσωπος ἐρωτηθεὶς, τί ὄφελος τοῖς ψευδομένοις ἐκ τοῦ ψεύδους, ἔφη, τὸ κἂν ἀληθῆ λέγωσι, μὴ πιστεύεσθαι.

Ὁ αὐτὸς [9] ἐρωτηθεὶς, τί οἱ θεοὶ πράττουσιν, ἔφη, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δὲ καταβάλλειν.

Ὁ αὐτὸς [10] ἔφη, δύο πήρας ἕκαστον ἡμῶν φέρειν· τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν, καὶ εἰς μὲν τὴν ἔμπροσθεν ἀποτιθέναι τὰ τῶν ἄλλων ἁμαρτήματα, εἰς δὲ τὴν ὄπισθεν τὰ ἑαυτῶν, διὸ οὐ καθορῶμεν αὐτά.

Ὁ αὐτὸς [11] ἀκούσας παρά τινος, ὅτι ὁ δεῖνα λέγει κατά σου, καὶ τὴν λοιδορίαν ἐξειπόντος, ἔφη, ὅτι [12] οἱ τὰς μαχαίρας ποιοῦντες οὐκ αὐτοὶ ἀποκτείνουσιν, ἀλλ' οἱ χρώμενοι ταῖς ὑπ' ἐκείνων κατεσκευασμέναις· καὶ ἐμὲ νῦν οὐκ ἐκεῖνος λέγει κακῶς, ἀλλὰ σὺ ὁ χρώμενος τῇ ἐκείνου βλασφημίᾳ.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδισθεὶς ὑπό τινος ἐπὶ τῷ χαλεπὴν ἔχειν τὴν ὄψιν, ἔφη, οὐκ εἰς τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν προςέχειν δεῖ.

Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος Μακεδὼν,

6) Impressa ἴδιος.

7) In impress. additur: γάρ. Codd. om.

8) Impress. παρήγαγε.

9) Stob. T. 105. 61. Laur. οἰκοδομοῦσι, τὰ δὲ καταβάλλουσι.

10) Recepi ex Laur.

11) Hoc et sq. apophth. Laur. om.

12) ὅτι ab impress. abest.

ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, ποῦ τοὺς θησαυροὺς ἔχεις, δείξας τοὺς φίλους, ἔφη ἐν τούτοις.

Ὁ αὐτὸς ἰδών τινα τῶν γερόντων βάπτοντα τὰς τρίχας, εἶπε, μὴ τὰς τρίχας βάπτε, ἀλλ', εἰ δύνασαι, τὰ γόνατα.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖος βασιλεὺς ἄριστος, ἔφη, ὁ τοὺς φίλους δωρεαῖς συνέχων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φίλους ποιούμενος.

Ὁ αὐτὸς Ξενοκράτει τῷ φιλοσόφῳ πεντήκοντα τάλαντα πέμψας, ὡς οὐκ ἐδέξατο, μὴ δεῖσθαι φήσας, ἠρώτησεν, εἰ μηδὲ φίλον ἔχει Ξενοκράτης· ἐμοὶ γὰρ, ἔφη, μόλις ὁ Δαρείου πλοῦτος εἰς τοὺς φίλους ἤρκεσεν.

Ὁ αὐτός τινος τῶν αὐτοῦ φίλων αἰτήσαντος αὐτὸν εἰς προῖκα τῆς θυγατρὸς, ἐκέλευσε πεντήκοντα τάλαντα λαβεῖν, αὐτοῦ δὲ φήσαντος, ἱκανὰ εἶναι δέκα, σοὶ μὲν ἔφη λαβεῖν, ἐμοὶ δὲ οὐχ ἱκανὰ δέκα δοῦναι.

* Ὁ αὐτὸς [13] ἀχθείσης παιδίσκης πρὸς αὐτὸν, ὡς συναναπαυσομένης πρὸς ἑσπέραν βαθεῖαν ἠρώτησεν, ὅτι τηνικαῦτα· τῆς δὲ εἰπούσης, ὅτι περιέμενον γὰρ τὸν ἄνδρα κατακλῖναι, πικρῶς ἐπετίμησε τοῖς παισὶν, ὡς μικροῦ δι' αὐτοὺς μοιχὸς γενόμενος.

Ἄλλοτε [14] ὁ αὐτὸς πληρώσας ὀστέων πίνακα, ἔπεμψε Διογένει τῷ κυνικῷ· ὁ δὲ λαβὼν εἶπε, κυνικὸν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ τὸ δῶρον.

Ὁ αὐτὸς εἰς Ἰλλυριοὺς παραγενόμενος ἐν τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ κατιδὼν γυναῖκα κάλλει διαφέρουσαν, ἐκπλαγεὶς αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν πολὺν χρόνον ἐθεάσατο. Τοῦ δὲ Ἡφαιστίωνος εἰπόντος, εἰκός ἐστι παραλαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐρωμένην, ἔφη, καὶ πῶς οὐ δεινὸν, εἰ οἱ ἄλλων ἀκρασίας κολάζειν βουλόμενοι, δουλεύοντες ἀκρασίαις, ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἀνθρώπων φωραθῶμεν.

* Ὁ αὐτὸς [15] παῖς ὢν, πολλὰ τοῦ Φιλίππου κατορ-

13) Plut. Apophth. Vol. VIII. p. 100. Hutt.

14) ἄλλοτε Laur. om.

15) Plut. l. l.

θοῦντος οὐκ ἔχαιρεν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς συντρεφομένους ἔλεγε παῖδας, ἐμοὶ μὲν ὁ πατὴρ οὐδὲν ἀπολείψει· τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα σοὶ κτᾶται, τί δὲ ὄφελος εἶπεν, ἐὰν ἔχω μὲν πολλὰ, πράξω δὲ οὐδέν.

* Ὁ αὐτὸς [16] ἐλαφρὸς ὢν καὶ ποδώκης καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Ὀλύμπια δραμεῖν στάδιον, εἴγε ἔμελλον, ἔφη, βασιλεῖς ἕξειν ἀνταγωνιστάς.

* Ὁ αὐτὸς [17] Ἀναξάρχῳ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν, ὅσον ἂν αἰτήσῃ· τοῦ δὲ διοικητοῦ φήσαντος, ὡς ἑκατὸν αἰτεῖται τάλαντα, καλῶς, ἔφη, ποιεῖ, γιγνώσκων, ὅτι φίλον ἔχει καὶ δυνάμενον τηλικαῦτα δωρεῖσθαι καὶ βουλόμενον.

* Αὐτῷ [18] ἐπιθυμιῶντι τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ, παρὼν Λεωνίδας ὁ παιδαγωγὸς, οὕτως, εἶπεν, ὦ παῖ, δαψιλῶς ἐπιθυμιάσεις, ὅταν τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσῃς· ὡς οὖν ἐκράτησεν, ἔπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτόν· ἀπέσταλκά σοι τάλαντα λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰδὼς, ὅτι καὶ τῆς ἀρωματοφόρου κρατοῦμεν.

Ὁ αὐτὸς [19] παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων νυκτὸς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις εἶπεν, οὐ βασιλικόν ἐστι κλέπτειν τὴν νίκην.

Ὁ αὐτὸς [20] ἐρωτηθεὶς, τίνα μᾶλλον ποθεῖ, τὸν πατέρα Φίλιππον, ἢ Ἀριστοτέλην [21] τὸν διδάσκαλον· τὸν διδάσκαλον ἔφη· ὁ μὲν γὰρ τοῦ γενέσθαι, ὁ δὲ τοῦ καλῶς γενέσθαι αἴτιος.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, τῆς αὐτῆς ἁμαρτίας εἶναι, τὸ διδόναι, οἷς μὴ δεῖ, καὶ τὸ μὴ διδόναι, οἷς δεῖ.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενός τινα ὁμώνυμον αὐτῷ δειλὸν ὄντα, ἔφη, νεανίσκε, ἢ τοὔνομα [22] ἄλλαξον, ἢ τὸν τρόπον.

16) Plut. Vit. Alex. c. 4.
17) Plut. Apophth.
18) Plut. Apophth. et Vit. Alex. c. 25.
19) Plut. Vit. Al. c. 31.
20) Plut. Vit. Al. c. 8. Cfr. Theon. Progymn. c. 5.
21) Impress. Ἀριστοτέλη.
22) Impress. τὸ ὄνομα.

Ὁ αὐτὸς[23] τῶν Ἰνδῶν τὸν ἄριστον δοκοῦντα καὶ λεγόμενον διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν[24] ἀφιέναι, ἐκέλευσεν ἐπιδείξασθαι, καὶ μὴ βουλόμενον ὀργισθεὶς ἀνελεῖν προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ ἀπαγόμενος ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄγοντας, ὅτι πολὺς χρόνος ἐστὶν, ἀφ' οὗ ἐπὶ χεῖρας τόξα οὐκ ἔλαβον, καὶ τὸ ἀποτυχεῖν ἐφοβήθην, ταῦτα ἀκούσας Ἀλέξανδρος ἐθαύμασε· καὶ ἀπέλυσε μετὰ δώρων αὐτὸν, ὅτι μᾶλλον ἀποθανεῖν ὑπέμεινεν, ἢ τῆς δόξης ἀνάξιος φανῆναι.

Αὐτοῦ ἐξιόντος ἐπὶ τὸν πόλεμον, Ἀριστοτέλης ἔφη, περίμεινον τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας καὶ τότε πολέμει· ὁ δὲ, φοβοῦμαι, εἶπε, μὴ περιμένων τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας τὴν τῆς νεότητος τόλμαν ἀπολέσω.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν Διογένην[25] κοιμώμενον ἐν πίθῳ, ἔφη, πίθε μεστὲ φρενῶν· ὁ δὲ φιλόσοφος ἀναστὰς ἔφη, ὦ βασιλεῦ μέγιστε·

23) Plut. p. 103. τῶν δὲ Ἰνδῶν τὸν ἄριστα τοξεύειν δοκοῦντα. Laur. et impr. τὸν ἄριστα δοκοῦντα sine τοξεύειν.

24) Mosc. et impr. ἰστόν. In impresso exemplari Dresdensi ad marg. adscriptum est ὀϊστόν. Ita Laur. et Plut. Eadem permutatio in Paus. I. 40. 3. τέλος δὲ ἀναλωθῆναι αὐτοῖς τοὺς ὀϊστούς. Cod. Vindob. LI. ἰστούς. IV. 3. 2. ἔπη τῶν Ὁμήρου καταλέγουσιν, ἐν οἷς τὸν Μαχάονα ὁ Νέστωρ τῷ ὀϊστῷ βεβλημένον περιέπων ἐστὶν εὐνοϊκῶς. Angel. ἰστῷ. — De dictione: διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν ἀφιέναι vide Wyttenb. ad Julian. Or. I. p. 71. C. Rem tangit Joannes Sicel. in Commentar. inedito ad Hermog. περὶ ἰδεῶν: ὁ δὲ κατὰ μέρος ἔχων ἐπιστημόνως καὶ ἐμβατεύων μετὰ λόγου ταῖς θεωρίαις, ὃ ἂν βούληται, λογισμῷ καὶ τέχνῃ ποιεῖ· καὶ καθάπερ ὁ ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοξότης Ἰνδὸς, καὶ μὴν καὶ Ὀδυσσεύς· καὶ οὐκ ἂν ἐκπεσεῖται τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ πρέποντος, κἂν εἰς μικρόν τι δεήσοι καὶ στενὸν τὴν ἐπιστήμην ἐνδείξασθαι, τὴν ἐκ μελέτης καὶ ἀσκήσεως ἀληθοῦς ἐγγινομένην αὐτῷ ibid. inferius. Οὐχ οὕτως ὁ ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ ἔννοιαν καὶ λέξιν καὶ μέθοδον πάντα τὰ ἐπεισρέοντα τῷ νῷ διὰ τὴν πολυμάθειαν ἐξετάζει, καὶ ἕκαστον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς, ὧν ἐστιν ἁρμόδιον προσώποις καὶ πράγμασι, καταλλήλως συναρμόζει καὶ ἐφαρμόζει, καὶ οὐκ ἄν ποτε κύριος ὢν ἑαυτοῦ ἀνοίκειον φήσειε, κἂν εἰς τὸν ἔσχατον ἀφίκοιτο κίνδυνον, ὥσπερ οὐδ' ὁ Μαρδυαῖος ἐκεῖνος τὸν ὀϊστὸν Ἀλεξάνδρου βιάζοντος.

25) Laur. Διογένην ἰδών.

Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον,
Ἧς μὴ παρούσης δυστυχοῦσιν [26] αἱ φρένες.

Ὁ αὐτὸς παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων τεκνοποιῆσαι, ἔφη, μὴ ἀγωνιᾶτε, καταλείπω γὰρ ὑμῖν τέκνα τὰς ἐκ τῶν ἀγώνων μου νίκας.

Ὁ αὐτὸς [27], ἐπεὶ Ἀντίπατρος αὐτῷ πολλὰ κατὰ τῆς μητρὸς ἔγραφεν, ἀγνοεῖς, ἔφη, ὦ Ἀντίπατρε, ὅτι μητρὸς ἓν δάκρυον, πολλῶν διαβολῶν ἐπιστολὰς ἀπαλείφει.

Ὁ αὐτὸς [28] νοσήσας μακρὰν νόσον, ὡς ἀνέῤῥωσεν, οὐδὲν, ἔφη, διατεθῆναι χεῖρον, ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος, μὴ μέγα φρονεῖν θνητοὺς ὄντας.

Ὁ αὐτὸς τοῦ οἰνοχόου αὐτοῦ ἀπολέσαντος φιάλην χρυσῆν, καὶ διὰ τοῦτο φοβουμένου, μαθὼν τοῦτο, προσκαλεσάμενος εἶπε, θάρσει, ὦ παῖ, ὅπου γὰρ ἂν εἴη, ἡμετέρα ἐστίν.

Τοῦ Ξέρξου [29] προστάξαντος πολλοὺς εἰς Δελφοὺς ἰέναι καὶ τὸ τέμενος ἐμπρῆσαι καὶ τὰ ἀναθήματα συλῆσαι [30], οἱ μὲν πεμφθέντες παραδόξων ὄμβρων γενομένων καὶ μεγάλων κεραυνῶν πεσόντων ἐκ τοῦ περιέχοντος διεφθάρησαν συχνοί· οἱ δὲ Δελφοὶ τρόπαιον ἔστησαν παρὰ τὸ τῆς παράνης [31] Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ ταῦτα ἐνέγραψαν·

Μνᾶμα Ἀλεξάνδρου [32] πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν Ζανὶ χαριζόμενοι.
Σὺν φοίβῳ πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
Καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

* Ὁ αὐτὸς [33] πυθόμενος ὑπό τινος λοιδορεῖσθαι, βασιλικὸν, ἔφη, εὖ ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.

* Ὀλυμπιὰς ἡ μήτηρ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἔλεγε, κρεῖσσον γέγονας ἢ μητρὶ συνέφερεν· ἐπὶ κακῷ δηλονότι τὸν

26) Impress. δυστοχοῦσιν.

27) Plut. Vit. Al. c. 39.

28) Stob. T. 21. 15. Mosc. et impr. διατεθεῖναι. Laur. διατεθῆναι.

29) Abest a Laur.

30) Mosc. συλλῆσαι.

31) Mihi quidem epithetum hoc aliunde non constat.

32) Mosc. Μνᾶμ' Ἀλεξάνδροιο.

33) Plut. Apophth. et Vit. Al. c. 41.

ἄριστον ἔτεκον ἄριστον, καὶ δύστηνον, λαβοῦσα ἴσως ἐκ τοῦ ὤμοι δυσαριστοτόκεια.

* Ὁ αὐτὸς [34] τὴν ἄνυδρον ὁδεύων, αὐτός τε ὑπὸ δίψους ἐπόνει καὶ οἱ Μακεδόνες· οἱ δὲ κατάσκοποι τῆς χώρας ἐν κοίλῃ πέτρᾳ μικρὸν ὑδάτιον εὑρόντες, τοῦτο βαλόντες ἐπὶ κράνος, Ἀλεξάνδρῳ κομίζουσιν· ὁ δὲ τῇ στρατιᾷ δείξας, ὡς εὐθυμεῖν χρὴ φανέντος ὕδατος, αὐτὸς μὴ πιὼν ἐξέχεε τὸ κράνος πάντων ὁρώντων· οἱ δὲ Μακεδόνες ἀλαλάξαντες, ἐκέλευον αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ δίψος ἐῤῥωμένως ἀντέχοντες διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἐγκράτειαν.

* Ὁ αὐτὸς πολεμῶν προσέτασσε τοῖς στρατιώταις ξυρεῖν τὰ τῶν Μακεδόνων γένεια, ἵνα μὴ παρέχοιεν πρόχειρον λαβὴν τοῖς ἐναντίοις.

* Ὁ αὐτὸς [35] τοξεύματι πληγεὶς εἰς τὸ σκέλος, ὡς πολλοὶ συνέδραμον τῶν πολλάκις εἰωθότων αὐτὸν θεὸν προσαγορεύειν, διαχυθεὶς τῷ προσώπῳ, τουτὶ μὲν αἷμα, εἶπεν, ὡς ὁρᾶτε, καὶ οὐκ

Ἰχὼρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.

* Ὁ αὐτὸς Ὁμήρου εἰπόντος, τρήρωνες ταί τ' ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσι, διὰ τὸ δοκεῖν, ἔλεγε, τοὺς θεοὺς φιλοσόφους καὶ ἡδονῆς μείζους, ἀναθεῖναι τὸν ποιητὴν τὴν ἐκείνων τροφὴν τῷ ἀσθενεστάτῳ καὶ τρυφερωτάτῳ ζώῳ, ὑφ' οὗ βραχύ τι ἂν παρακομίζοιτο. Ἄλλοι δὲ Δία μὲν νομίζουσι τὸν ἥλιον, ἀκολούθως τῷ Πλάτωνι, ὃς ἐν Φαίδρῳ φησὶν, ὁ μὲν δὴ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ὅς ἐστιν ὁ ἥλιος, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀμβροσίαν δὲ τὰς ἀτμίδας, αἷς ὁ ἥλιος τρέφεται· καθὰ δοξάζει καὶ Δημόκριτος· δῆλον δὲ, ὡς καὶ ἐκ θαλάττης τοιαύτη ἀνιμωμένη τροφὴ ἅμα φέρεται· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἀλληγορικῶς εἶπε, δηλοῦν Ὅμηρον ἐξ ἀναθυμιάσεως τρέφεσθαι τοὺς

34) Plut. Al. c. 42.

35) Plut. Apophth. et Vit. Al. c. 28.

θεούς, ἤτοι τὰ ἄνω σώματα ἄνω πόρον ζῶον παραλαβόντα εἰς ἔνδειξιν τῆς τοιαύτης τροφῆς. Τὸ δὲ ἀφαιρεῖσθαί τι ὑπὸ τῆς πέτρας δηλοῦν ἔφη, ὡς καὶ ἡ γῆ ἕλκει ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναθυμιάσεως. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πάριος ἱστορεῖ, τὸν Ὅμηρον υἱὸν Αἰγυπτίων, Δημαγόρου καὶ Αἴθρας, τροφὸν δὲ αὐτοῦ προφῆτίν τινα θυγατέρα Ὥρου, ἱερέως Ἴσιδος, ἧς ἐκ τῶν μαστῶν μέλι ῥεῦσαί ποτε εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου, καὶ τὸ βρέφος ἐν νυκτὶ φωνὰς ἐννέα προέσθαι, χελιδόνος, ταῶνος, περιστερᾶς, κορώνης, πέρδικος, πορφυρίωνος, ψαρὸς, ἀηδόνος, κοττύφου· εὑρεθῆναί τε τὸ παιδίον μετὰ περιστερῶν ἐννέα παῖζον ἐπὶ τῆς κλίνης· εὐωχουμένην δὲ παρὰ τοῖς τοῦ παιδὸς γονεῦσι τὴν Σιβύλλαν ἐμμανῆ γενομένην, ἔπη σχεδιάσαι, ὧν ἡ ἀρχὴ, Δαμαγόρα πολυνίκη, ἐν οἷς καὶ μεγακλεῆ καὶ στεφανίτην αὐτὸν προσεῖπον, καὶ ναὸν κτίσαι κελεῦσαι ἐννέα πελειάδων, ἐδήλου δὲ τὰς Μούσας· τὸν δὲ καὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ τῷ παιδὶ ἀνδρωθέντι ἐξειπεῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸν ποιητὴν οὕτω σεμνῦναι τὰ ζῶα, οἷς βρέφος ὢν συνέπαιξε, καὶ ποιῆσαι αὐτὰ τῷ Διῒ τὴν ἀμβροσίαν κομίζειν.

Ἄλλοι δέ φασι, τὸν Ὅμηρον, αἰνιττόμενον, ὡς τῶν Πηλιάδων ἓξ ὁρωμένων ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν οὐκ ἀπόλλυται, ἑπτὰ οὖν οὖσαι φαίνονται ἓξ τοῖς ἐκεῖ, τῆς μιᾶς διὰ τὸ καὶ ἄλλως ἀμυδρὸν τοῦ ἀστρώου ἀφανιζομένης ὑπὸ τῶν πετρῶν· ὡς δὲ ἡμεῖς, φασὶ, πελειάδων ἐπιτελλουσῶν ἀρχόμεθα θερίζειν, οὕτω καὶ θεοὶ τὴν ἀμβροσίαν κομίζουσιν.

* Ἀλεξάνδρου πρὸς Ὑρκανίαν ἐπανελθόντος, ἧκε πρὸς αὐτὸν ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ὄνομα Θάληστρις, μετὰ τριακοσίων Ἀμαζονίδων κεκοσμημένων πολεμικοῖς ὅπλοις, βασιλεύουσα τῆς μεταξὺ τοῦ Φάσιδος καὶ Θερμώδοντος χώρας· ἦν δὲ τῷ τε κάλλει καὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρουσα· τοῦ δὲ βασιλέως θαυμάζοντος τό τε παράδοξον τῆς παρουσίας, καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν Θάληστριν ἐρομένου, τίνα χρείαν ἔχουσα πάρε-

στιν, ἀπεφαίνετο, παιδοποιΐας ἕνεκεν· ἐκεῖνον γὰρ τῶν ἁπάντων ἀνδρῶν διὰ τὰς πράξεις ἄριστον ὑπάρχειν· αὐτὴν δὲ τῶν γυναικῶν ἀλκῇ τε καὶ ἀνδρείᾳ διαφέρειν· εἰκὸς οὖν τὸν γεννώμενον ἐκ δυοῖν γονέων πρωτευόντων ὑπερέξειν ἀρετῇ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· καὶ πέρας ἡσθεὶς ὁ βασιλεὺς, καὶ προσδεξάμενος τὴν ἔντευξιν αὐτῆς καὶ συμπεριενεχθεὶς ἡμέρας ιγ, τιμήσας τε ἀξιολόγοις δώροις, ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν οἰκίαν.

* Ὁ αὐτὸς [36] δέκα λαβὼν Ἰνδῶν γυμνοσοφιστὰς, τοὺς δοκοῦντας ἀρίστους εἶναι καὶ βραχυλογωτάτους, προβλήματα αὐτοῖς προὔθηκε, τὸν μὴ ἀποκρινάμενον εὐστόχως ἀνελεῖν ἀπειλήσας, ἕνα τὸν πρεσβύτερον αὐτῶν ἐπικρίνειν κελεύσας. Ὁ μὲν οὖν πρῶτος ἐξετασθεὶς, πότερον οἴεται τοὺς ζῶντας εἶναι πλείονας ἢ τοὺς τεθνεῶτας; τοὺς ζῶντας, ἔφη, οὐ γὰρ εἶναι τοὺς τεθνεῶτας. Ὁ δεύτερος δὲ, πότερον τὴν γῆν ἢ τὴν θάλασσαν μείζονα θηρία τρέφειν, τὴν γῆν, ἔφη, ταύτης γὰρ μέρος εἶναι τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ τρίτος, ἀνακρινόμενος, τίνι λογισμῷ τὸν Σαββᾶ ἀπέστησαν ἄρχοντα αὐτῶν ὄντα, ἀπεκρίθη, καλῶς ζῆν βουλόμενοι αὐτὸν ἢ κακῶς ἀποθανεῖν. Ὁ δὲ πέμπτος ἐρωτηθεὶς, πότερον οἴεται τὴν ἡμέραν προτέραν ἢ τὴν νύκτα γεγονέναι; εἶπεν, ἡμέρα μία, τῶν γὰρ ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Ὁ δὲ ἕκτος, ἀπορηθεὶς, πῶς ἂν τις φιληθείη μάλιστα, ἂν κράτιστος ὢν, ἔφη, μὴ φοβερὸς εἴη. Ὁ δὲ ἕβδομος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις ἐξ ἀνθρώπων γένοιτο θεός; εἰ πράξειεν εἶπεν, ἃ πρᾶξαι ἄνθρωπον μὴ δυνατόν ἐστιν. Ὁ δὲ ὄγδοος ἐρωτηθεὶς, τί ἰσχυρότερον, ζωὴ ἢ θάνατος, ζωὴ, ἔφη, τοσαῦτα κακὰ φέρουσα. Ὁ δὲ ἔννατος, ἐξετασθεὶς, μέχρι τίνος ἀνθρώπῳ καλῶς ἔχει ζῆν, μέχρις οὗ, ἔφη, τεθνάναι μὴ νομίζῃ τοῦ ζῆν ἄμεινον. Κελεύσαντος δὲ τοῦ

36) Plut. Al. c. 64. Cfr. Boisson. Anecd. Vol. I. p. 145.

Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν δέκατον εἰπεῖν τι, δικαστὴς γὰρ ἦν, ἕτερος ἔφη ἑτέρου χεῖρον, εἶπε· τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου φήσαντος, οὐκοῦν καὶ σὺ πρῶτος ἀποθανῇ τοιαῦτα κρίνων, καὶ πῶς, εἶπε, βασιλεῦ, ἀληθὴς εἴης, φήσας πρῶτον ἀποκτεῖναι, τὸν πρῶτον ἀποκρινόμενον κάκιστα.

Ἀλκμαίωνος.

Ἀλκμαίων [1] Πυρίθου Κροτωνιάτης τὴν ψυχὴν ἀθάνατον ἔφη καὶ κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχές, ὡς τὸν ἥλιον.

Ἀλέξιδος.

Ἄλεξις [2], ὁ τῶν κωμῳδιῶν ποιητής, ἐπειδή τις αὐτὸν ὄντα πρεσβύτην ἑώρα μόλις πορευόμενον, καὶ ἠρώτα, τί ποιεῖς, ἔφη κατὰ σχολὴν ἀποθνήσκω.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε.

Τὰς ἡδονὰς συλλέγειν τὸν σώφρονα
Τρεῖς δ' εἰσιν, αἵγε τὴν δύναμιν κεκτημέναι,
Τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ,
Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν,
Τὰ δ' ἄλλα προςθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν [3].

Οὐκ ἔστι παιδαγωγὸς ἀνθρώποις ἄρα
Ἔρωτος οὐδεὶς ἄλλος ἐπιμελέστερος,
Εἴτ' οὐ μεγιστός ἐστι τῶν θεῶν ἔρως,
Καὶ τιμιώτατόν γε τῶν πάντων πολύ;
Οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
Ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
Ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει.

1) Diog. Laërt. VIII. segm. 83. fine. Ab impr. et Laur. nomen hoc abest.

2) Stob. T. 116. 47. ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους χρειῶν.

3) Stob. T. 63. 13.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε [4].

Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν, ὥσπερ οἱ κύβοι,
Οὐ ταὐτ' ἀεὶ πίπτουσιν· οὐδὲ τῷ βίῳ
Ταὐτὸν διαμένει σχῆμα· μεταβολὰς δ' ἔχει.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε [5].

Κἂν εὐτυχῇ τις, ὡς ἔοικε, προςδοκᾶν
Ἀεί τι δεῖ, καὶ μήτι πιστεύειν τύχῃ.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε [6].

Τῶν μετρίων αἱ μείζονες λῦπαι
Ποιοῦσι τοῦ φρονεῖν μετάστασιν.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν [7].

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔχουσιν αἱ τύχαι φρένας·
Οὐδεὶς γὰρ ἂν τοιοῦτος ἠτύχει ποτέ.

Ἀμάσιδος.

Ἄμασις [1], ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς φίλῳ ἀποβαλόντι υἱὸν γράφων παραμυθητικὸν εἶπεν, εἰ ὅτε οὐδέπω ἦν οὐκ ἐλύπου, μηδὲ νῦν, ὅτι οὐκέτι ἔστι [2], λυπηθῇς.

Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει [3]· ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα· ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν. Καίκως βούλομαι καὶ αὐτὸς καὶ τῶν ἂν κήδομαι, τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προςπταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλὰξ πρήσσων, ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα· οὐδένα γάρ κω λόγῳ

4) Stob. T. 100. 4.
5) Stob. T. 105. 27.
6) Stob. T. 99. 28.
7) Stob. T. 107. 4.

1) Stob. T. 124. 32.
2) Mosc. ἔσται. Laur. μηδὲ νῦν λυπηθῇς, ὅτε οὐκ ἔστιν.
3) Stob. T. 112. 15. Ἡροδότου ἱστορίας τρίτης.

οἶδα ἀκούσας, ὅστις εἰς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος, εὐτυχέων τὰ πάντα.

* Ἀναξιμένης

ἔλεγε, τοῖς ἀστείοις πρεσβύταις, ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι πάλιν αὔξονται.

Ἀναξάρχου.

Ἀνάξαρχος [4] Ἀβδηρίτης ἐν ξυμποσίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐρωτήσαντος αὐτὸν, τί ἄρα δοκεῖ τὸ δεῖπνον, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, πάντα πολυτελῶς· ἔδει δὲ λοιπὸν κεφαλὴν σατράπου τινὸς παρατεθεῖσθαι, ἀποῤῥίπτων πρὸς τὸν Νικοκρέοντα· ὁ δὲ μνησικακήσας μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ βασιλέως, ὅτι πλέων ἀκουσίως προσηνέχθη τῇ Κύπρῳ, ὁ Ἀνάξαρχος, συλλαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς ὅλμον βαλὼν, ἐκέλευσε τύπτεσθαι σιδηροῖς ὑπέροις· τὸν δὲ, οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας εἰπεῖν, ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον, πτίσσε, πτίσσε [5] τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον οὐ πλήττεις· κελεύσαντος δὲ τοῦ Νικοκρέοντος καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι, λόγος, ἀποτραγόντα προσπτύσαι αὐτῷ.

Ἀνταγόρου.

Ἀνταγόρας, ἐπεὶ ἀνεγίνωσκε παρὰ Βοιωτοῖς τὸ τῆς Θηβαΐδος σύγγραμμα, καὶ οὐδεὶς ὑπεσημαίνετο, κλείσας

4) Diog. Laërt. IX. segm. 58.

5) Mosc. πτύξαι, πτύσαι, litterae ξ inscriptum σ. Matth. Laur. et impr. πτύσαι, πτύσαι. Ad rem cfr. Epigramma in Muratorii Anecd. Graec. p. 180. εἰς Φιλάγριον καὶ πρὸς ὑπομονήν.

Ἐστὶν Ἐπικτήτοιο μέγα κλέος ἐν προτέροισιν,
Ἐστὶν Ἀναξάρχου· ὧν ὁ μὲν ἀγνύμενος,
Τὸ κλέος οὐκ ἀλέγιζεν· ὁ δ' ὅλμου χεῖρας ἔχοντος
Κυπτόμενος γ' ἐβόα, πτίσσετε τὸν θύλακον.
Ἀλλὰ σὺ καὶ δηναιὰ, Φιλάγριε, σώματι κάμνων,
Δαπτομένῳ ψυχὴν αἰὲν ἄπληκτον ἔχεις.

In proverbium abiit apophthegma usu tritissimum, vide infra sub litt. πι πτίσσε. Sylburg. et Potter. ad Clem. strom. IV. 8. p. 589.

τὸ βιβλίον, δικαίως, εἶπε, καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γὰρ ὦτα ἔχετε.

Ἀ ν α ξ α γ ό ρ ο υ.

Ἀναξαγόρας [1] Ἡγησιβούλου Κλαζομένιος, δύο ἔλεγε διδασκαλίας εἶναι θανάτου, τόν τε πρὸ τοῦ γενέσθαι χρόνον, καὶ τὸν ὕπνον.

Ὁ αὐτός [2] πρῶτος τῇ ὕλῃ νοῦν ἐπέστησεν, ἀρξάμενος οὕτω τοῦ συγγράμματος, ὅ ἐστιν ἡδέως καὶ μεγαλοφρόνως ἡρμηνευμένον [3], πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ, εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε, παρὸ καὶ νοῦς ἐκλήθη· καί φησι περὶ αὐτοῦ Τίμων ἐν τοῖς σίλλοις οὕτω·

Καί που Ἀναξαγόρην φασ' ἔμμεναι ἄλκιμον ἥρω [4],
Νοῦν, ὅτι δὴ νόος αὐτῷ, ὃς ἐξαπίνης ἐπαγείρας
Πάντα συνεσφήκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα πρόσθεν.

Ὁ αὐτὸς [5] πρὸς τὸν εἰπόντα, οὐδέν σοι μέλλει τῆς πάτρίδος, ἔφη, ἐμοὶ γὰρ καὶ σφόδρα μέλλει, δείξας τὸν οὐρανόν.

Αὐτόν φασι [6] προειπεῖν τὴν περὶ Αἰγός ποταμοὺς γενομένην τοῦ λίθου πτῶσιν, ὃν εἶπεν ἐκ τοῦ ἡλίου πεσεῖσθαι, ὅθεν καὶ Εὐριπίδην, μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ, χρυσέαν βῶλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαέθοντι.

Ὁ αὐτὸς [7] πρὸς τὸν εἰπόντα, εἰ τὰ ἐν Λαμψάκῳ ὄρη ἔσται ποτὲ θάλαττα, ἔφη, ἐάν γε [8] ὁ χρόνος μὴ ὑπολείπῃ.

Ὁ αὐτὸς [9] πρὸς τὸν εἰπόντα, ἐστερήθης Ἀθηναίων, οὐμενοῦν, ἔφη, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐμοῦ.

1) Stob. 120. 19.

2) Diog. Laërt. II. segm. 6.

3) Impr. ἡρμημένον.

4) Codd. et impr. corruptos exhibent hos versus. ποῦ Ἀναξαγόρην φὴς ἔμμεναι ἄλκιμον ἡρώνουν ὅτι δὴ νόος αὐτῷ, ὡς ἐξαπίνης ἐπεγείρας. Pro φὴς Laur. et impr. φάς.

5) Diog. segm. 7.

6) Segm. 10. Laur. φασὶν αὐτόν.

7) Segm. 10.

8) γε Mosc. om., recepi ex Laur. et impr.

9) Segm. 10.

Ὁ αὐτὸς [10] ἐρωτηθεὶς, εἰς τί γεγένηται, εἰς θεωρίαν, ἔφη, ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐρανοῦ.

Ἀντιγόνου [11].

Ἀντίγονος πρός τινα μακαρίζουσαν αὐτὸν γραῦν, εἰ ᾔδεις, ὦ μῆτερ, ἔφη, ὅσων κακῶν ἐστι μεστὸν τουτὶ τὸ ῥάκος, δείξας τὸ διάδημα, οὐκ ἂν ἐπὶ κοπρίας αὐτὸ κείμενον ἐβάστασας.

Ἀναχάρσιδος.

Ἀνάχαρσις [12] ὁ Γνούρου Σκύθης ἐρωτηθεὶς, πῶς οὐκ ἄν τις γένοιτο φιλοπότης, εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει τὰς τῶν μεθυόντων ἀσχημοσύνας, εἶπεν.

Ὁ αὐτὸς [13] μαθὼν τέτταρας δακτύλους εἶναι τὸ πάχος τῆς νεὼς, τοσοῦτον, ἔφη, τοῦ θανάτου τοὺς πλέοντας ἀπέχειν.

Ὁ αὐτὸς [14] τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις.

Ὁ αὐτὸς [15] θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες ἀπαγορεύοντες μὴ ψεύδεσθαι, ἐν ταῖς καπηλείαις φανερῶς ψεύδονται.

Ὁ αὐτὸς [16] ἔφη, γλώσσης, γαστρὸς, αἰδοίων κρατεῖν.

Ὁ αὐτὸς [17] ἐρωτηθεὶς τίνα τῶν πλοίων εἰσὶν ἀσφαλέστερα, ἔφη τὰ νενεωλκημένα.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, διὰ τίνα αἰτίαν οἱ ἄνθρωποι λυποῦνται πάντοτε, ἔφη, ὅτι οὐ μόνον αὐτοὺς τὰ ἴδια κακὰ λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά.

10) Segm. 10.
11) Stob. T. 49. 20.
12) In Diog. Laërt. I. segm. 103. Stob. T. 18. 35. Ἀνάχαρσις, ἔφη, ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις μὴ μεθύσκοιτο· εἰ, φησὶν, ὁρῴη τοὺς μεθύοντας, οἷα ποιοῦσιν.
13) Diog. segm. 103.
14) Segm. 104.
15) Segm. 104.
16) Segm. 104. Laur. Ἀνάχαρσις ἔφη.
17) Segm. 104. Apogr. Dresd. et impr. νεωκείμενα praebet.

Ὁ αὐτὸς [18] ἐρωτηθεὶς, πότεροι πλείους εἰσὶν, οἱ ζῶντες, ἢ οἱ νεκροὶ, τοὺς οὖν πλέονας [19], ἔφη, ποῦ τίθης.

Ὁ αὐτὸς [20] ὀνειδιζόμενος ὑπὸ Ἀττικοῦ, ὅτι Σκύθης ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν ὄνειδος, εἶπεν, ἡ πατρὶς, σὺ δὲ τῆς πατρίδος.

Ὁ αὐτὸς [21] ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν τε καὶ φαῦλον, γλῶσσα, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς [22] ἔλεγε, κρεῖττον ἕνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον, ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους.

Ὁ αὐτὸς [23] τὴν ἀγορὰν εὑρισμένον ἔφη τόπον εἰς τὸ ἀλλήλους ἀπατᾷν καὶ πλεονεκτεῖν.

Ὁ αὐτὸς [24] ὑπὸ μειρακίου παρὰ πότον ὑβρισθεὶς ἔφη, μειράκιον, ἐὰν νέος ὢν, τὸν οἶνον μὴ φέρῃς, γέρων γενόμενος ὕδωρ οἴσεις.

Εὗρε [25] δ᾽ ἐς βίον ἄγκυραν καὶ κεραμεικὸν τροχόν.

Φασὶ [26] ποτε τοῦτον κοιμώμενον κατέχειν τῇ μὲν δεξιᾷ τὸ στόμα, τῇ δὲ λαιᾷ τὰ αἰδοῖα, αἰνιττόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν [27].

Ἀντισθένους.

Ἀντισθένης [1], Ἀντισθένους Ἀθηναῖος, μὴ ὢν ἰθαγενὴς καὶ ὀνειδιζόμενος εἶπε, καὶ ἡ μήτηρ τῶν θεῶν

18) Segm. 104. Laur. πότερον.

19) Diog. Laërt. πλέοντας. Is. Casaub. postquam conjecerat πλέονας, i. e. mortuos, in Arsenium incidisse et conjecturam suam probatam invenisse se refert.

20) Segm. 104. Stob. T. 86. 16. responsum exhibet: ...εἶπε, τῷ γένει, ἀλλ᾽ οὐ τῷ τρόπῳ.

21) Segm. 105.

22) Segm. 105.

23) Segm. 105.

24) Segm. 105.

25) Segm. 105. De inventione rotae figulinae vide praeter interpr. Diogenis Bach. ad Critiae fragm. p. 35. Schol. ad Pind. Olymp. XIII. 28.

26) Clem. Strom. V. 8. p. 672. 10. in Laur. non est.

27) Impress. addit: ἢ ἡδονῆς. Inter apophthegmata Codicis Vat. CLI. legitur: Ἀνάχαρσις ἔλεγεν, ὅταν ἐπαινῶσίν με πολλοὶ, τότε νομίζω μηδενὸς ἄξιος εἶναι, ὅταν δὲ ὀλίγοι, σπουδαῖον ἄνθρωπον.

1) Diog. Laërt. VI. segm. 1.

Φρυγία ἐστίν. Ἐδόκει γὰρ εἶναι Θρᾴττης μητρός· ὅθεν καὶ ἐν Τανάγρᾳ κατὰ τὴν μάχην εὐδοκιμήσας, ἔδοκε λέγειν Σωκράτει, ὡς οὐκ ἂν ἐκ δυοῖν Ἀθηναίων οὕτως [2] ἐγεγόνει γενναῖος.

Ὁ αὐτὸς [3] πρῶτος τὸν λόγον ὡρίσατο εἰπὼν, λόγος ἐστὶν ὁ τὸ, τί ἦν ἢ ἔστι, δηλῶν.

Ὁ αὐτὸς [4] πρὸς τὸ Ποντικὸν μειράκιον μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ, καὶ πυθόμενον, τίνων αὐτῷ δεῖ, φησὶ, βιβλαρίου καὶ ναῦ, καὶ γραφείου [5] καὶ νοῦ, καὶ πινακιδίου καὶ νοῦ· τὸν νοῦν παρεμφαίνων.

Ὁ αὐτὸς [6] μυούμενός ποτε τὰ Ὀρφικὰ, τοῦ ἱερέως εἰπόντος, ὅτι οἱ ταῦτα μυούμενοι πολλῶν ἀγαθῶν ἐν Ἅιδου μετέχουσι· τί οὖν, ἔφη, οὐκ ἀποθνήσκεις;

Ὁ αὐτὸς [7] ἐρωτηθεὶς, διατί ὀλίγους ἔχει μαθητὰς, ὅτι ἀργυρέᾳ, ἔφη, αὐτοὺς ἐκβάλλω ῥάβδῳ.

Ὁ αὐτὸς [8] ἐρωτηθεὶς, τί μακαριώτερον ἐν ἀνθρώποις, ἔφη, εὐτυχοῦντα ἀποθανεῖν.

Ὁ αὐτὸς [9] γνωρίμου ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἀποδυραμένου, ὡς εἴη τὰ ὑπομνήματα ἀπολωλεκὼς, ἔδει γὰρ, ἔφη, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ καὶ μὴ ἐν ταῖς χάρταις καταγράφειν.

Ὁ αὐτὸς [10] ἔλεγε τοὺς βουλομένους ἀθανάτους εἶναι δεῖν ζῆν εὐσεβῶς καὶ δικαίως.

Ὁ αὐτὸς [11] εἶπε, τότε τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, ὅταν μὴ δύνωνται τοὺς φαύλους ἀπὸ τῶν σπουδαίων διακρίνειν.

Ὁ αὐτὸς [12] ἔφη, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἤθους τοὺς φθονεροὺς κατεσθίεσθαι.

2) Mosc. et impress. οὗτος. Mosc. γεγόνει.

3) Segm. 3.

4) Segm. 3.

5) Impress. γραφιδίου. Mosc. γραφίου, pro quo scripsi γραφείου.

6) Segm. 4.

7) Segm. 4.

8) Segm. 5.

9) Segm. 5. impress. ἀποδυρομένου.

10) Segm. 5.

11) Segm. 5.

12) Segm. 5.

Ὁ αὐτὸς [13] εἶπεν, ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσιν παντὸς τείχους ἰσχυροτέραν εἶναι.

Ὁ αὐτὸς [14] τοιαῦτα ἔφη δεῖν ἐφόδια ποιεῖσθαι, ἃ καὶ ναυαγήσαντι συγκολυμβήσει.

Ὁ αὐτὸς [15] ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον, πομπῆς οὖν γενομένης ἵππον θεασάμενος φρυακτὴν, φησὶ πρὸς Πλάτωνα, ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ συνεχῶς ὁ Πλάτων Ἵππων' [16] ἐπῄνει. Καί ποτε ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν νοσοῦντα, καὶ θεασάμενος λεκάνης, ἔνθα ὁ Πλάτων ἐμημέκει, ἔφη, χολὴν μὲν ὁρῶ ἐνταῦθα, τύφον δὲ οὐχ ὁρῶ.

Ὁ αὐτὸς [17] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Σωκράτους, καθάφησι Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν, τί ποιῶν καλὸς κἀγαθὸς ἔσοιτο, ἔφη, εἰ τὰ κακὰ [18], ἃ ἔχεις, ὅτι φευκτά ἐστι, μάθοις παρὰ τῶν εἰδότων.

Ὁ αὐτὸς [19] Ποντικοῦ νεανίσκου πολυωρήσειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου, εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρίχων, λαβὼν αὐτὸν καὶ θύλακον κενὸν πρὸς ἀλφιτόπωλιν ἧκε, καὶ σαξάμενος ἀπῄει· τῆς δὲ αἰτούσης τὸ διάφορον, ὁ νεανίσκος, ἔφη, ἐὰν τὸ πλοῖον αὐτοῦ τῶν ταρίχων ἀφίκηται.

Ὁ αὐτὸς [20] διδακτικὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν, καὶ τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους· αὐτάρκη δὲ τὴν ἀρετὴν πρὸς εὐδαιμονίαν μηδενὸς προςδεομένην, ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Τήν τε ἀρετὴν τῶν ἔργων εἶναι, μὴ λόγων πλείστων δεομένην, μήτε μαθημάτων· αὐτάρκη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων, τήν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν, καὶ ἴσον τῷ πόνῳ, καὶ τὸν σο-

13) Segm. 6.

14) Segm. 6.

15) Segm. 7.

16) Apud Diog. legitur: τοῦτο δὲ ἐπεὶ συνεχὲς ὁ Πλάτων ἵππον ἐπῄνει.

17) Segm. 8.

18) Apogr. Dresd. et impress. καλά.

19) Segm. 9.

20) Segm. 10. 11. In impress. καὶ τοὺς αὐτοὺς — — αὐτάρκη δὲ τὴν ἀρετὴν desunt.

φὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς.

Ὁ αὐτὸς [21] γαμήσειν ἔλεγε τεκνοποιΐας χάριν ταῖς εὐφυεστάταις συνϊόντα γυναιξὶ, καὶ ἐρασθήσεσθαι δέ· μόνον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν, τίνων χρὴ ἐρᾷν.

Ὁ αὐτὸς [22] ἔλεγε, συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐψύχους ἅμα καὶ δικαίους· ἀναφαίρετον γὰρ ὅπλον ἡ ἀρετή.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖα δεῖ μανθάνειν τῶν Ὁμήρου ἔφη·

Ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τἀγαθόν τε τέτυκται.

Ὁ αὐτὸς [23] ἔφη, κρεῖττόν ἐστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς κακοὺς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους μάχεσθαι.

Ὁ αὐττὸς [24] ἔλεγε τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοῦ εὐγενοῦς· ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὐτή ἐστιν ἀρετή· τἀγαθὰ καλά· τὰ κακὰ αἰσχρά· τὰ πονηρὰ πάντα νομίζειν ξενικά· τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν, μήτε γὰρ καταῤῥεῖν μήτε προδίδοσθαι τύχῃ· τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς.

Τοῦτον [25] Θεόπομπος ἐπαινεῖ μόνον ἐκ πάντων Σωκρατικῶν, δεινόν τε εἶναι καὶ δι' ὁμιλίας ἐμμελοῦς ὑπαγαγέσθαι πάνθ' ὀντινοῦν [26]· δῆλον δὲ ἐκ τῶν συγγραμμάτων καὶ τοῦ Ξενοφῶντος συμποσίου.

Ἀ ν α κ ρ έ ο ν τ ο ς.

Ἀνακρέων [27] δωρεὰν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν πέντε τάλαντα, ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτοῖν, ἀπέδωκεν αὐτὰ, εἰπὼν, οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς φροντίδος.

21) Segm. 11.
22) Segm. 12.
23) Segm. 12.
24) Segm. 12 et 13.
25) Segm. 14. Laur. Θεόπομπος ἐπαινεῖ Ἀντισθένην μόνον.
26) Mosc. et impr. παρ' ὀντινοῦν.
27) Stob. T. 93. 25.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν·

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομεν βρύοντα μίτραις·
Πολυανθέμοις ἀείδει,
Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης·
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Ὁ αὐτὸς ἔφη·

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽, οὐ γὰρ ἂν ἄλλη λύσις
Ἐκ πόνων γένοιτ᾽, οὐδ᾽ ἅμα τῶνδε.

Ἀπολλωνίου.

Ἀπολλώνιος ὁ φιλόσοφος [28] πρὸς τοὺς γραμματέας τῶν Ἐφεσίων νουθετῶν εἶπεν, οἱ παῖδες ὑμῶν πατέρων δέονται, οἱ νέοι γερόντων, αἱ γυναῖκες ἀνδρῶν, οἱ ἄνδρες ἀρχόντων, οἱ ἄρχοντες νόμων, οἱ νόμοι φιλοσόφων, οἱ φιλόσοφοι θεῶν, οἱ θεοὶ πίστεως· προγόνων ἀγαθῶν ἐστὲ, τὰ παρόντα μισεῖτε.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, οὐ θρηνητέον, οἵων ἐστερήθημεν, ἀλλὰ μνημονευτέον, ὅτι μετὰ τῶν φίλων τὴν καλλίστην βιωτὴν ἐβιώσαμεν.

Ἀριμνήστου.

Ἀρίμνηστος [1] ἐρωτηθεὶς, τὶ μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, εἶπε, τὸ καλῶς ἀποθανεῖν. Ὅθεν ὁ Μουσώνιος ἅρπαζε τὸ καλῶς ἀποθνήσκειν ἔλεγεν, ὅτε ἔξεστι, μὴ κατὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀποθνήσκειν σοι παρῇ, τὸ δὲ καλῶς μηκέτι ἐξῇ.

Ἀρκεσιλάου.

Ἀρκεσίλαος ὁ Σεύθου [2] ἢ Σκύθου, ὥς φησιν Ἀπολ-

28) Laur. incipit: Ἀπολλώνιος ἔφη· οὐ θρηνητέον, οἷον ἐστερήθημεν, κ. τ. λ. Tum Ὁ αὐτὸς πρὸς τοὺς γραμμ.

1) Stob. T. 118. 27. Ὅθεν ὁ Μουσώνιος etc. ex Laur. recepi: absunt ab impr. et ab Mosc.

2) Stob. T. 43. 91. impress. εὔθου.

λόδωρος, ἔλεγεν, ὥσπερ ὅπου φάρμακα πολλὰ, καὶ ἰατροὶ πολλοὶ, ἐνταῦθα νόσοι πλεῖσται, οὕτω καὶ ὅπου νόμοι πλεῖστοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἀδικίαν μεγίστην.

Ἀ ρ ι σ τ ε ί δ ο υ.

Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ὀνειδιζόμενος ἐπὶ πενίᾳ ὑπό τινος πλουσίου, εἶπεν, ἐμοὶ μὲν ἡ πενία οὐδὲν ἱστορήσει κακὸν, σοὶ δὲ ὁ πλοῦτος ταραχὰς οὐκ ὀλίγας.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πόσον ἐστὶ χρόνον ἄνθρωπον καλῶς ζῆν, ἔφη, ἕως ἂν ὑπολάβῃ τὸ τεθνάναι τοῦ ζῆν κρεῖττον εἶναι.

* Ἀριστείδης ἐχθρὸς ὢν Θεμιστοκλέους καὶ πρεσβευτὴς ἐκπεμφθεὶς σὺν αὐτῷ, βούλει, φησὶν, ὦ Θεμιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ληψόμεθα.

* Ὁ αὐτὸς, ἐπεὶ τῶν Ἀθηναίων ὁρμωμένων ἐπὶ τὸν ἐξοστρακισμὸν ἄνθρωπος ἀγράμματος καὶ ἄγροικος ὄστρακον ἔχων προσῆλθεν αὐτῷ, κελεύων ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου, γιγνώσκεις, ἔφη, τὸν Ἀριστείδην· τοῦ δὲ ἀνθρώπου γιγνώσκειν μὲν οὐ φήσαντος ἄχθεσθαι δὲ τῇ τοῦ δικαίου προσηγορίᾳ, σιωπήσας ἐνέγραψε τὸ ὄνομα τῷ ὀστράκῳ καὶ ἀπέδωκεν.

* Ὁ αὐτὸς [3] ἐρωτηθεὶς, τί μάλιστα αὐτὸν ἐν τῇ φυγῇ ἐλύπει, τὸ τῆς πατρίδος ὄνειδος, ἔφη, κακῶς ἀκουούσης ἐν τῇ φυγῇ αὐτοῦ.

* Αὐτῷ περὶ πολιτικὰ διατρίβοντι, εἴθε ἔφη ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἴδια κοινὰ ἐνόμισας, τὰ δὲ κοινὰ ἴδια.

Ἀ ρ ι σ τ ί π π ο υ.

Ἀρίστιππος [4] ὁ Κυρηναῖος φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς, τί

3) Plut. Arist. c. 7.

4) Primum et secundum apophth. Laur. om. — Diog. Laërt. II. segm. 69. — Eadem apophthegmata, ex Diogene L. sumta sunt etiam in Cod. Farn. I. E. 48.

αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ δύνασθαι πᾶσ θαῤῥούντως ὁμιλεῖν.

Ὁ αὐτὸς [5] χρισάμενος μύρῳ, κακοὺς κακῶς ἀπολωλέναι τοὺς κιναίδους ἔφασκε, τοῦ μύρου τὴν ὠφέλειαν εἰ λοιδορίαν διαβεβληκότας.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος [6] ὑπό τινος ἀνεχώρει, τοῦ δ ἐπιδιώκοντος καὶ λέγοντος, φεύγεις, καὶ ἔφη· τοῦ μὲ γὰρ κακῶς λέγειν σὺ τὴν ἐξουσίαν ἔχεις, τοῦ δὲ μ ἀκούειν ἐγώ.

Ἀρίστιππον [7] ποτέ φασι κατὰ πότον κελεύσαντο Διονυσίου, ἕκαστον ἐν πορφυρᾷ ἐσθῆτι ὀρχήσασθαι, τὸ μὲν Πλάτωνα μὴ προσίεσθαι, εἰπόντα, οὐκ ἂν δυναίμη θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν, λαβόντα καὶ μέλλοντα ὀρχήσασθα εὐστόχως εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν

Οὖσ' ἥγε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, μέμνησο λιμοῦ καὶ δίψης· ταῦτα γὰρ δύνανται μεγάλως τοῖς σωφροσύνην διώκουσιν.

Ὁ αὐτὸς [9], αἰτήσαντος [10] αὐτόν τινος, πόσον αἰτοίη μισθὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ τέκνου παιδεύσεως, χιλίας, ἔφη δραχμάς· τοῦ δὲ Ἡράκλεις εἰπόντος, ὡς ὑπέρπολυ ἤτημαι· δύναμαι γὰρ ἀνδράποδον χιλίων πρίασθαι· τοιγαροῦν εἶπε, δύο ἕξεις ἀνδράποδα, καὶ τὸν υἱὸν καὶ ὃν ἂν πρίῃ.

Ὁ αὐτὸς παρεκελεύετο τοῖς νέοις, τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἅτινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συνεκκολυμβήσει.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενός [11] τινα ὀργιζόμενον καὶ δια

5) Segm. 76. Neapol. Diogenem exscripsit, Arsenius contraxit.

6) Segm. 70. Laur. et impr. ὑβριζόμενος Diog. et Neapol. λοιδορούμενός ποτε ἀνεχ.

7) Segm. 78. Codd. et impr. praebent κατὰ πότον. Diog. L. Neapol. παρά.

8) Codd. οὖσα.

9) Segm. 72. Aristippo tribuitur etiam a Plutarcho de educat. c. 7. ubi Wyttenb. Isocrati tribuit liber de Vitis X Oratorum: qui Plutarchi nomen in fronte gerit.

10) Laur. et impr. ἐρωτήσαντος.

11) Stob. T. 20. 63. impr ἰδών.

τῶν λόγων χαλεπαίνοντα, ἔφη· μὴ τοὺς λόγους δι᾽ ὀργῆς ἄγωμεν, ἀλλὰ τὴν ὀργὴν διὰ τῶν λόγων παύσωμεν.

Ὁ αὐτὸς [12] Διονυσίου ποτὲ τριῶν ἑταιρῶν οὐσῶν μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν, εἰπών, οὐδὲ τῷ Πάριδι συνήνεγκε μίαν προκρῖναι· ἀπαγαγὼν μέντοι αὐτὰς ἄχρι τοῦ θυρῶνος, ἀπέλυσεν. Οὕτως ἦν καὶ ἑλέσθαι καὶ καταφρονῆσαι πολύς· διὸ ποτὲ Στράτωνα, οἱ δὲ Πλάτωνα πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, σοὶ μόνῳ δέδοται χλαμύδα φορεῖν καὶ ῥάκος.

Αὐτόν ποτε [13] παριόντα, λάχανα πλύνων Διογένης ἔσκωψεν καὶ φησίν, εἰ ταῦτα ἔμαθες προςφέρεσθαι, οὐκ ἂν τυράννων αὐλὰς ἐθεράπευες· ὁ δέ, καὶ σύ, εἶπεν, εἴπερ ᾔδεις [14] ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες.

Ὁ αὐτὸς [15] ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Διονυσίου, διατί οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἔρχονται· οἱ δὲ πλούσιοι ἐπὶ τὰς τῶν φιλοσόφων οὐκέτι, ἔφη, ὅτι οἱ μὲν ἴσασιν, ὧν δέονται, οἱ δ᾽ οὐκ ἴσασιν.

Ὁ αὐτὸς [16] ἐρωτηθείς, τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ἔφη, ὥσπερ οἱ δεδαμασμένοι ἵπποι τῶν ἀδαμάστων.

Ὁ αὐτὸς αἴνιγμά [17] τινος προτείνοντος αὐτῷ, καὶ εἰπόντος, λῦσον, τί, ὦ μάταιε, ἔφη, λῦσαι θέλεις, ὃ καὶ δεδεμένον ἡμῖν πράγματα παρέχει;

Ὁ αὐτὸς [18], ἄμεινον, ἔφη, ἐπαιτεῖν, ἢ ἀπαίδευτον εἶναι, οἱ μὲν γὰρ χρημάτων, οἱ δὲ ἀνθρωπισμοῦ δέονται.

12) Diog. Laërt. segm. 67. Consentit Neapol.

13) Segm. 68. Laur. παριόντα ποτε sine αὐτόν. Neapol. παριόντα ποτὲ αὐτόν.

14) Codd. εἴδης. Neapol. ἴδης.

15) Diog. segm. 69. Consentit Neapol. Stob. T. 3. 46. Ἀντισθένης ἐρωτηθείς, τί δή ποτε οὐχ οἱ πλούσιοι πρὸς τοὺς σοφοὺς ἀπίασιν, ἀλλ᾽ ἀνάπαλιν; εἶπεν, ὅτι οἱ σοφοὶ μὲν ἴσασιν, ὧν ἐστιν αὐτοῖς χρεία πρὸς τὸν βίον· οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν· ἐπεὶ μᾶλλον σοφίας ἢ χρημάτων ἐπεμελοῦντο.

16) Segm. 69. Consentit Neapol.

17) Segm. 70. — Neapol. αὐτῷ προτ.

18) Segm. 70. Consentit Neapol.

Αὐτῷ εἰς [19] Κόρινθον πλέοντί ποτε καὶ χειμαζομένῳ συνέβη ταραχθῆναι· πρὸς οὖν τὸν εἰπόντα, ἡμεῖς μὲν οἱ ἰδιῶται οὐ δεδοίκαμεν, ὑμεῖς δὲ οἱ φιλόσοφοι δειλιᾶτε· οὐ γὰρ περὶ μιᾶς [20], ἔφη, ψυχῆς ἀγωνιοῦμεν ἕκαστοι.

Ὁ αὐτὸς [21], λοιδοροῦντος αὐτόν τινος, ἔφη, τοῦ μὲν λέγειν κακῶς σὺ κύριος εἶ, τοῦ δὲ δικαίως ἀκούειν, ἐγώ.

Ὁ αὐτὸς [22] ἔφη πρὸς τὸν ἀδελφὸν, μέμνησο, ὅτι τῆς μὲν διαστάσεως σὺ ἦρξω, τῆς δὲ διαλύσεως ἐγώ.

Ὁ αὐτὸς [23] ἐρωτηθεὶς, τίνι διαφέρει ὁ σοφὸς τοῦ μὴ σοφοῦ, εἰς ἀγνῶτας, ἔφη, τοὺς δύο γυμνοὺς ἀπόστειλον, καὶ εἴσῃ.

Ὁ αὐτὸς [24] πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι ἑταίρᾳ συνοικεῖ· ἆρά γε εἶπεν [25], μήτε διενέγκαι οἰκίαν λαβεῖν, ἐν ᾗ πολλοί ποτε ᾤκησαν, ἢ μηδὲ εἷς; εἰπόντος δ' οὔ· τί δαὶ πλεῦσαι ἐν νηΐ, ᾗ μύριοί ποτε ἔπλευσαν, ἢ μηδὲ εἷς; οὐδαμῶς· οὐδ' ἄρα γυναικὶ, ἔφη, συνεῖναι, ᾗ πολλοὶ κέχρηνται, ἢ μηδείς.

Ὁ αὐτὸς [26] πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι Σωκράτους μαθητὴς ὤν, ἀργύριον λαμβάνει, καὶ μάλα, εἶπε· καὶ γὰρ Σωκράτη [27], πεμπόντων τινῶν αὐτῷ καὶ σῖτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν· εἶχε γὰρ ταμίας τοὺς πρώτους Ἀθηναίων· ἐγὼ δὲ Εὐτυχίδην ἀργυρώνητον.

19) Segm. 71. Laur. Ἀριστίππῳ εἰς Κόρινθον πλέοντί ποτε.

20) Diog. ὁμοίας.

21) Stob. T. 19. 6. Articulum ὁ ante αὐτὸς apogr. Dresd. om. In Laur. apophth. hoc non est.

22) Stob. T. 84. 19.

23) Segm. 73. Neapol. ἐρωτηθεὶς ποτε. Hoc et omnia sqq. Laur. om.; tum post Ἀρχελάου nomen sequitur: Ἀριστίππου καὶ ταῦτα.

24) Segm. 74. Consentit Neapol.

25) Codd. et impr. εἰπεῖν.

26) Segm. 74. Consentit Neapol.

27) Codd. et impr. Σωκράτει.

Ὁ αὐτὸς [28] ἐχρῆτο Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, καθὰ φησὶ καὶ Σωτίων ἐν δευτέρῳ τῶν διαδοχῶν· πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔλεγεν [29]· ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι· ἐπεὶ τὸ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶσθαι ἡδονῶν ἄριστον, οὐ τὸ μὴ [30] χρῆσθαι.

Ὁ αὐτὸς [31] πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελῆ ὀψωνίαν, σὺ οὐκ ἄν, ἔφη, τριοβόλου ταῦτα ἐπρίω; ὁμολογήσαντος δὲ, οὐκέτι, τοίνυν φιλήδονος ἐγὼ, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος. Ὁ αὐτὸς Σίμου [32] ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος (ἦν δὲ Φρὺξ καὶ ὄλεθρος), ἀναχρεμψάμενος [33] προσέπτυσε τῇ ὄψει· τοῦ δ' ἀγανακτήσαντος, οὐκ εἶχον, εἶπε, τόπον ἐπιτηδειότερον.

Ὁ αὐτὸς [34] σεμνυνομένου τινὸς ἐπὶ πολυμαθίᾳ, ἔφη, ὥσπερ οὐχ οἱ τὰ πλεῖστα ἐσθίοντες καὶ γυμναζόμενοι ὑγιαίνουσι μᾶλλον τῶν τὰ δέοντα προςφερομένων, οὕτως οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.

Ὁ αὐτὸς [35] Διονυσίου ποτε ἐρομένου, ἐπὶ τί ἥκοι, ἐπὶ τὸ μεταδώσειν, ὧν ἔχει, ἔφη, καὶ λήψεσθαι, ὧν μὴ ἔχει· ἔνιοι δὲ οὕτως ἀποκρίνασθαι· ὁπότε μὲν σοφίας ἐδεόμην, ἧκον παρὰ Σωκράτην, νῦν δὲ χρημάτων δεόμενος παρὰ σὲ ἥκω.

Ὁ αὐτὸς αὐχοῦντός τινος ἐπὶ τῷ κολυμβᾷν, οὐκ αἰσχύνῃ εἶπεν, ἐπὶ δελφίνων ἔργοις ἀλαζονευόμενος;

28) Segm. 74. 75. Neapol. ἐχρῆτο καὶ Λά. — καὶ ante Σωτίων impress. om. Alios, qui mentionem hujus apophthegmatis faciunt, recenset Potter ad Clem. Strom. II. p. 490.

29) Laur. et impr. ἔφη.

30) μὴ apogr. Dresd. om.

31) Segm. 75. Consentit Neapol.

32) Segm. 75. Consentit Neapol. Laur. Σιμοῦ.

33) Impress. ἀναχριμψάμενος. Laur. ἀναχρυμψάμενος.

34) Segm. 71.

35) Segm. 77. Mosc. et impr. om.

36) Segm. 73.

Ὁ αὐτὸς [37] Πολυξένου ποτὲ τοῦ σοφιστοῦ εἰσελθόντος πρὸς αὐτὸν καὶ θεασαμένου γυναῖκάς τε καὶ πολυτελῆ ὀψωνίαν, ἔπειτα αἰτιασαμένου, μικρὸν διαλιπὼν, δύνασαι καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν σήμερον γενέσθαι· τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος, τί οὖν, ἔφη, ἐμέμφου; ἔοικας γὰρ οὐ τὴν ὀψωνίαν, ἀλλὰ τὸ ἀνάλωμα αἰτιᾶσθαι.

Ὁ αὐτὸς τοῦ [38] θεράποντος ἐν ὁδῷ βαστάζοντος ἀργύριόν καὶ βαρυνομένου, ὥς φασιν οἱ περὶ τὸν Βίωνα ἐν ταῖς διατριβαῖς, ἀπόχεε, ἔφη, τὸ πλέον, ὅσον δύνασαι, βάσταζε.

Ὁ αὐτὸς δεόμενός [39] ποτε περὶ φίλου Διονυσίου, καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων, εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔπεσε· πρὸς οὖν τὸν ἐπισκώψαντα οὐκ ἐγώ φησιν αἴτιος, ἀλλὰ Διονύσιος, ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀκοὰς ἔχων.

Ὁ αὐτὸς [40] τοὺς τῶν κυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολειφθέντας, ὁμοίους ἔλεγεν εἶναι τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆρσι· καὶ γὰρ ἐκείνους Μελανθὼ μὲν καὶ Πολυδώραν καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας ἔχειν, πάσας δὲ μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν δέσποιναν δύνασθαι γῆμαι.

Ὁ αὐτὸς ᾔτει [41] Διονύσιον ἀργύριον, καὶ ὃς, ἀλλὰ μὴν ἔφης, οὐκ ἀπορήσειν τὸν σοφόν· ὁ δ' ὑπολαβὼν, δὸς, εἶπε, καὶ περὶ τούτου μὴ ζητῶμεν· δόντος δὲ, ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι οὐκ ἠπόρησα.

57) Segm. 76.

58) Segm. 77. Mosc. θεραπεύοντος. Laur. Diog. et Neap. θεράποντος.

39) Segm. 79.

40) Segm. 79. 'Neapol. τοὺς τῶν ἐγκυκλ. Stob. T. 4. 110. Aristoni Chio tribuit: Ἀρίστων ὁ Χῖος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονοῦντας, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας, ἔλεγεν, ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἳ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης, περὶ τὰς θεραπαίνας ἐγίνοντο. segm. 82.

41) Apogr. Dresd. et impr. ἀποῤῥήσειν.

Ἀρίστωνος [42].

Ἀρίστων ὁ Χῖος [43], ὁ καὶ Φίλανθος ἐπικαλούμενος, τοὺς λόγους τῶν διαλεκτικῶν εἴκαζε τοῖς τῶν ἀραχνίων ὑφάσμασιν· οὐδὲν μὲν χρησίμους, λίαν δὲ τεχνικούς.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [44], ὁ ἐλλέβορος ὁλοσχερέστερος μὲν ληφθεὶς καθαίρει, εἰς δὲ πάνυ μικρὰ τριφθεὶς πνίγει· οὕτω καὶ ἡ κατὰ φιλοσοφίαν λεπτολογία.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [45], τὴν διαλεκτικὴν ἐοικέναι τῷ ἐν τοῖς ὁδοῖς πηλῷ, πρὸς οὐδὲν γὰρ οὐδ᾽ ἐκεῖνον χρήσιμον ὄντα, καταβάλλειν τοὺς βαδίζοντας.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν [46]· οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθύνοντες ἐοίκασι καρκίνους μασσωμένοις [47], οἳ δι᾽ ὀλίγον τρόφιμον περὶ πολλὰ ὀστᾶ ἀσχολοῦνται.

Ὁ αὐτὸς [48] τοὺς διαλεκτικοὺς ἐοικέναι ἔλεγε τοῖς ψηφοπαίκταις, οἵτινες χαριέντως παραλογίζονται.

Ἀρχύτου.

Ἀρχύτας, Μνησαγόρου, Ταραντῖνος, φιλόσοφος ἅμα καὶ μηχανικὸς ὤν, ἐποίησε περιστερὰν ξυλίνην πετομένην, ἥτις, εἴποτε καθίσειεν, οὐκέτι ἀνίστατο· μέχρι γὰρ τούτου.

Ὁ αὐτὸς [49] ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν, τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν στίχον·

Χρείω πάντ᾽ ἐδίδαξε, τί δ᾽ οὐ χρειώ κεν ἂν εὕροι [50];

42) Laur. Ἀρίστωνος Χίου, τοῦ καὶ Φιλάνθου ἐπικαλουμένου. Incipit: Ἀρίστων ἔφη, ὁ ἐλλέβορος.

43) Stob. T. 82. 15.

44) Stob. T. 82. 16.

45) Stob. T. 82. 11. Laur. ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ἐοικέναι τὴν διαλεκτικήν.

46) Stob. T. 82. 7.

47) Impress. μασωμένοις.

48) Stob. T. 82. 4. Arcesilao tribuit. Laur. om.; contra id, quod Mosc. primo loco posuit, h. l. refert.

49) Stob. T. 95. 15. Πλουτάρχου ἐκ τοῦ· ὅτι καὶ γυναῖκα παιδευτέον.

50) Laur. et impr. ανευροι, sine accentu.

Ἀρταβάζου.

Ἀρταβάζος [51] ἔχων τοὺς τῶν φευγόντων Περσῶν εἰς τετρακισμυρίους, καὶ διὰ Φωκίδος εἰς Μακεδονίαν πορευθεὶς ὀξυτάταις πορείαις ἐχρῆτο καὶ ἐσώθη μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν· οἱ δ' Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων δέκατον ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς, ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε·

Ἑλλάδος εὐρυχόρου [52] σωτῆρες τόν δ' ἀνέθηκαν,
Δουλοσύνας στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

Ἐπέγραψαν δὲ καὶ τοῖς ἐν Θερμοπύλαις θανοῦσι Λακεδαιμονίοις κοινῇ μὲν πᾶσι τόδε·

Ὦ [53] ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

Ἀρκεσιλάου.

Ἀρκεσίλαος [1] ὁ Σεύθου ἢ Σκύθου, Ἥμονός τινος Χίου, ἀειδοῦς ὄντος καὶ ὑπολαμβάνοντος εἶναι καλοῦ, καὶ ἐν χλανίσιν ἀεὶ ἀναστρεφομένου, εἰπόντος, ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ ὁ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι; ἔφη, οὐδὲ ἂν οὕτω καλὸς ᾖ τις, ὥσπερ σὺ, οὐδ' ἂν οὕτω καλὰ ἱμάτια ἔχῃ.

Ὁ αὐτὸς [2], ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, στωμύλου τινὸς ἀγεννοῦς πράγματα αὐτῷ παρέχοντος, ἔφη·

Ἀκόλαστ' ὁμιλεῖν γίνεται δούλων τέκνα.

Ὁ αὐτὸς, ὡς [3] Ἀπολλόδωρός φησιν, εἰσελθὼν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὃς ἰδὼν,

51) Impr. Ἀρτάβαζος. Laur. hoc nomen om.

52) Mosc. εὐρυχώρου.

53) ὦ Mosc. om.

1) Diog. Laërt. IV. segm. 34. — Mosc. et impr. Εὔθου et Ἥμωνος.

2) Segm. 35. Mosc. στομύλλου, uterque ἀκόλαστα.

3) Segm. 37. Codd. et impr. Κατησίβιον. Laur. ὡς Ἀπολλόδωρος φησιν om.

Ἀρκεσιλάου, φησὶ, τὸ παίγνιον· ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε χιλίας δραχμὰς ἀπέστειλεν.

Ὁ αὐτὸς πρὸς [4] τὸν πυθόμενον, διατὶ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ἐπικούρειον, ἐκ δὲ τῶν Ἐπικουρείων οὐδέποτε, ἔφη, ἐκ μὲν γὰρ ἀνδρῶν Γάλλοι γίνονται, ἐκ δὲ Γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.

Ὁ αὐτὸς, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, ἔλεγεν, ὥσπερ ὅπου φάρμακα πολλὰ καὶ ἰατροὶ πολλοὶ, ἐνταῦθα νόσοι πλεῖσται, οὕτω καὶ, ὅπου νόμοι πλεῖστοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἀδικίαν μεγίστην.

Διογένους [5] Λαερτίου ἐπίγραμμα εἰς Ἀρκεσίλαον.

Ἀρκεσίλαε, τί μοί τι τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἑῶν [6];
Οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον, ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
Ὕβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

Σιμωνίδου [7] ἐπίγραμμα εἰς Ἀρκεσίλαον ἀγαλματοποιόν.

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, διηκόσιαι γὰρ ὁ μιστὸς
Δραχμαί τοι Πάριαι [8], τῶν δ' ἐπίσημ' Ἄρατος.
Ἀσκητὸς ποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
Ἄξιος Ἀρκεσίλας, υἱὸς Ἀριστοδίκου [9].

Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ λ ο υ ς.

Ἀριστοτέλης [1], ὁ Νικομάχου καὶ Φεστίδος [2], τὴν

4) Segm. 43. Apogr. Dresd. et impress. τὸ ἐπικούριον, ἐκ δὲ τῶν ἐπικουρίων.

5) Segm. 45.

6) Codd. ὀλύσθαι σε ὧν. Laur. ὧν ad versum sq. trahit. Impr. ὀλέσθαι. Post οἰκτείρω om. omnes σ'.

7) Abest hoc ab impressis. In Laur. vox ἐπίγραμμα non est.

8) Πάρειαι Laur.

9) In Codd. Ἀρκεσίλαος, υἱὸς Ἀριστοδήμου.

1) Diog. Laërt. V. segm. 31. Non omnia apophthegmata, ab Arsenio allata, apud Diogenem inveniuntur, qui segm. 34. dicit: πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται συγγράμματα αὐτοῦ καὶ ἀποφθέγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα.

2) Impr. Φαιστιάδος.

φιλίαν ὡρίζετο ἰδότητα εὐνοίας ἀντίστροφον· ταύτης δ' τὴν μὲν εἶναι συγγενικὴν, τὴν δὲ ἐρωτικὴν, τὴν δὲ ξενικήν· εἶναι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα μὴ μόνον συνουσίας, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφίας.

Ὁ αὐτὸς [3] ὀνειδιζόμενος, ὅτι πονηρῷ ἀνθρώπῳ ἐλεημοσύνην ἔδωκεν, οὐ τὸν τρόπον, εἶπεν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἠλέησα.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, διατί μέγας ὢν, μικρὰν ἔγημε γυναῖκα, εἶπε, τοῦ κακοῦ ἐκλογὴν ποιησάμενος τὸ ἐλάχιστον ἠρτισάμην.

Ὁ αὐτὸς [5] συνεχῶς ἔλεγεν, ὡς ἡ μὲν ὅρασις ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀέρος λαμβάνει τὸ φῶς, ἡ δὲ ψυχὴ ἀπὸ τῶν μαθημάτων.

Ὁ αὐτὸς [6] τῆς παιδείας ἔφη, τὰς μὲν ῥίζας εἶναι πικρὰς, τὸν δὲ καρπὸν γλυκύν.

Ὁ αὐτὸς [7] ἐρωτηθεὶς, τί γηράσκει ταχὺ, χάρις, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἐλπὶς, ἐγρηγορότος εἶπεν ἐνύπνιον.

* Ὁ αὐτὸς τριῶν ἔφη δεῖν παιδείᾳ, φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως.

Ὁ αὐτὸς [8] Σωκράτην μὲν ἔλεγεν ὀλιγοχρόνιον τυραννίδα, Πλάτωνα δὲ προτέρημα φύσεως, Θεόφραστον σιω-

3) Segm. 17. Stob. T. 37. 32. Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος αἰτηθεὶς ποτε ἔρανον ὑπὸ μοχθηροῦ, καὶ παρασχόμενος, ἐπειδὴ ἐπελάβετό τις αὐτοῦ, ὅτι τοιούτῳ ἔδωκεν, οὐ τῷ ἀνθρώπῳ, ἔφη, ἀλλὰ τῷ ἀνθρωπίνῳ. Cfr. Diog. segm. 20. Idem est in apophth. Cod. Vat. CLI. ἐπεκούρησεν ποτέ τινι Ἀριστοτέλης ἐπαιτήσαντι αὐτὸν, καί τις πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὡς πονηρὸς εἴη ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐ τῷ ἀνθρώπῳ ἔδωκά, φησιν, ἀλλὰ τῷ ἀνθρωπίνῳ. — ibid. Ἀριστοτέλης ἐρωτώμενος, τί ἄνθρωπος ἔχει ὅμοιον θεῷ, τὸ εὐεργετεῖν, ἔφη.

6) In Mosc. deest: recepi ex Laur. et impr.

7) Hoc apophth. et duo sqq. ex segm. 18.

8) De pulcritudine haec ab istis philosophis dicta sunt. Vid. Diog. Laërt. L. V. segm. 19. Illo in loco displicet mihi Casauboni correctio, qui Aristoteli tribuit, δῶρον εὐμορφίαν pro εὐμορφίας. Debuisset corrigere δῶρον τὴν εὐμορφίαν. Sed sententia etiam frigidiuscula vi-

πῶσαν ἀπάτην, Θεόκριτον ἐλεφαντίνην ζημίαν, Καρνεάδην ἀδορυφόρητον βασιλείαν.

Ὁ αὐτὸς [9] ἐρωτηθεὶς, τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ὅσῳ, εἶπεν, οἱ ζῶντες τῶν τεθνεώτων.

Ὁ αὐτὸς [10] ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι φίλος, ἔφη, μία ψυχὴ ἐν δύο σώμασιν οἰκοῦσα.

Ὁ αὐτὸς [11] τῶν ἀνθρώπων ἔλεγε τοὺς μὲν οὕτω φείδεσθαι, ὡς ἀεὶ ζησομένους, τοὺς δὲ οὕτως ἀναλίσκειν, ὡς αὐτίκα τεθνηξομένους.

Ὁ αὐτὸς [12] ἐρωτηθεὶς, τί ποτε αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ ἀνεπιτάκτως ποιεῖν, ἅ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν.

Ὁ αὐτὸς [13] ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν προκόπτοιεν οἱ μαθηταὶ, ἔφη, ἐὰν τοὺς προέχοντας διώκοντες, τοὺς ὑστεροῦντας μὴ ἀναμένωσιν.

Ὁ αὐτὸς τὸν ἐν νόσῳ διαθήκας γράφοντα ἔφη παραπλήσια πάσχειν τοῖς ἐν χειμῶνι θαλαττίῳ εὐτρεπίζειν ἀρχομένοις τὰ τῆς νηὸς ὅπλα.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἐπιτήδειος εἰς [14] φιλίαν ὁ πλεῖστα ἀδικεῖσθαι δυνάμενος.

Ὁ αὐτὸς βλασφημούμενος ὑπὸ ἀνθρώπου ἀσελγοῦς, ἔφη, σὺ καὶ ἀκούεις τὰ κακὰ ῥᾳδίως καὶ λέγεις· ἐμοὶ δὲ λέγειν ἀηθες καὶ ἀκούειν ἀηθές.

Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ σοφιστῇ φησι, πρῶτον Ἐμπεδοκλέα ῥητορικὴν εὑρεῖν, Ζήνωνα δὲ διαλεκτικὴν, ἐν δὲ τῷ περὶ ποιητῶν φησὶν, καὶ ὅτι Ὁμηρικὸς ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ δεινὸς περὶ τὴν φράσιν γέγονε, φορτικώτερος [15] ὢν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι χρώμενος.

Ὁ αὐτὸς [16] ἔφη, ἐν παντὶ τῷ βίῳ τρεῖς μεταμελείας

detur. Malim ergo δῶρον εὐφυΐας. Matth.
9—13) Segm. 20.
14) Laur. πρὸς φιλίαν.
15) Mosc. φορτικότερος. Laur. et impr. φορτικός τε.
16) Catoni majori tribuit Plut. c. 9.

εἶναι· μίαν μὲν ἐπὶ τῷ γυναικὶ πιστεῦσαι λόγον ἀπόῤῥητον· ἑτέραν δὲ, πλεῦσαι· τὴν δὲ τρίτην, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινας.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς [17], διατί τῶν καλῶν ὁ ἔρως, τυφλοῦ, εἶπεν, ἡ ἐρώτησις.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [18], τὸ κάλλος πάσης ἐπιστολῆς συστατικώτερον εἶναι.

Ὁ αὐτὸς [19] τοὺς τὰ ἐνεργῆ πράγματα πειρωμένους δεικνύναι ὅμοιον ἔφη ποιεῖν τοῖς διὰ λύχνου τὸν ἥλιον φιλοτιμουμένοις δεικνύναι.

Ὁ αὐτὸς [20] ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, τί δυσκολώτατόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ, εἶπε, τὸ σιωπᾷν, ἃ μὴ δεῖ λαλεῖν.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον, μηδὲν δὲ ἐπιστάμενον, νεανίσκε, ἔφη, οἷος μὲν δοκεῖς αὐτὸς εἶναι, ἐγὼ γενοίμην· οἷος δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχεις, τοιοῦτοί μου [21] οἱ ἐχθροὶ γένοιντο.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, θεοῦ μέν ἐστι, πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ, τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι.

Ὁ αὐτὸς κατανοήσας μειράκιον ἐπὶ τῇ πολυτελείᾳ τῆς χλαμύδος σεμνυνόμενον, οὐ παύσῃ, ἔφη, μειράκιον, ἐπὶ βροβάτου σεμνυνόμενος ἀρετῇ;

Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὁ φθόνος ἀνταγωνιστής ἐστι τῶν εὐτυχούντων.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς [22], εἰ ὁ ἔρως ἕνεκα τῆς συνουσίας γίνεται, οὔτε, ἔφη, διὰ τοῦτο, οὔτ' ἄνευ τούτου.

Πόθεν τρέφεται ὁ κόσμος [1].

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, εἰ τρέφεται ὁ κόσμος καὶ φθαρή-

17) Stob. T. 65. 14. Diog. L. segm. 20. In Laur. deest.

18) Diog. segm. 18. Laur. om. — Ad finem Mosc. addit: ἢ δῶρον εὐμορφίας, quae verba absunt ab impr. et a Stob. T. 65. 11.

19) Stob. T. 4. 87. Laur. non habet.

20) Stob. T. 41. 8.

21) Impr. μοι.

22) Stob. T. 63. 32.

1) Ex Plutarch. T. II. p. 886. 887. Matth.

σκαι, ἀλλὰ μὴν οὐδεμιᾶς ἐπιδέεται τροφῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἀΐδιος. Πλάτων αὐτὸν αὑτῷ τὸν κόσμον ἐκ τοῦ φθίνοντος κατὰ μεταβολὴν τὸ τρέφον παρέχεσθαι· Φιλόλαος διττὴν εἶναι τὴν φθορὰν, τοτὲ μὲν ἐξ οὐρανοῦ πυρὸς ῥυέντος, τοτὲ δὲ ἐξ ὕδατος σεληνιακοῦ περιστροφῇ τοῦ ἀέρος ἀποχυθέντος, καὶ τούτων εἶναι τὰς ἀναθυμιάσεις τροφὰς τοῦ κόσμου [2].

Πόθεν τρέφεται ὁ κόσμος [3].

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ἀρχαῖός τις λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὡς ἐκ θεοῦ τὰ πάντα καὶ διὰ θεῶν ἡμῖν συνέστηκεν· οὐδεμία δὲ φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐστιν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ τούτου σωτερίας· διὸ [4] καὶ τῶν παλαιῶν εἰπεῖν τινες προήχθησαν, ὅτι πάντα ταῦτά ἐστι θεῶν πλέα τε καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, καὶ δι' ἀκοῆς καὶ πάσης αἰσθήσεως· τῇ δὲ θείᾳ δυνάμει πρέποντα καταβαλλόμενοι [5] λόγον, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ· σωτὴρ μὲν γὰρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ καὶ γενέτωρ τῶν ὁπωςδήποτε κατὰ τόνδε τὸν κόσμον συντελουμένων ὁ θεός.

Ἀρχελάου [1].

Ἀρχέλαος, Ἀπολλοδώρου ἢ Μίδωνος, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, μαθητὴς Ἀναξαγόρου, διδάσκαλος Σωκράτους, τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν ἐκ τῆς Ἰωνίας μετήγαγεν Ἀθήναζε, καὶ ἐκλήθη φυσικός· οὗτος δύο αἰτίας ἔλεγεν εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ὑγρὸν καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἡλίου θέρμης γεννηθῆναι, καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ αἰσχρὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ· ὁ δὲ λόγος αὐτῷ οὕτως ἔχει· τηκόμενόν φησι τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν εἰς πυ–

2) Mosc. addit: Ὁ αὐτὸς ἔφη, θεοῦ μὲν ἐστι πράττειν κ. τ. λ., ut paullo ante.

3) Abest a Laur.

4) Διὸ καὶ τῶν παλαιῶν etc. usque ad finem absunt ab impressis.

5) Mosc. καταβαλλομένη. Forte καταβαλλόμενοι. Matth.

1) Nomen hoc in impressis

ρῶδες συνίσταται, ποιεῖν γῆν· καθὸ δὲ περιῤῥεῖ, ἀέρα γεννᾷν· ὅθεν ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς περιφορᾶς κρατεῖται. Γεννᾶσθαι δέ φησι τὰ ζῶα ἐκ θέρμης τῆς γῆς καὶ ἰλύος, ἣν παραπλησίαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνίησιν· οὕτω δὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι.

* Ἀ π ε λ λ ῆ ς [2]

ὁ ζωγράφος, ἐρωτηθεὶς, διατί τὴν τύχην καθημένην ἔγραψεν, εἶπεν· οὐχ ἕστηκε γάρ.

* Ἀ ρ ι σ τ ώ ν υ μ ο ς

εἶπεν, ὅτι πλῷ ἔοικε τῷ παρὰ γῆν ὁ τῶν πενήτων βίος· ὁ δὲ τῶν πλουσίων τῷ διὰ πελάγους· τοῖς μὲν γὰρ ῥᾴδιόν ἐστι καὶ πεῖσμα βαλεῖν καὶ προσχεῖν καὶ νεωλκῆσαι· τοῖς δ' οὔ.

* Ἀπόφθεγμα Ἀπολλωνίδου τοῦ Νικαέως, ἄλλοι δέ φασι Δημητρίου τοῦ Σκηψίου,

Ἀρετὴ τριὰς, σύνεσις, καὶ κράτος, καὶ τύχη.

* Ἀγαθοκλέους.

Ἀγαθοκλῆς υἱὸς ἦν κεραμέως· γενόμενος δὲ κύριος Σικελίας καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς εἰώθει κεραμεᾶ ποτήρια τιθέναι παρὰ τὰ χρυσᾶ, καὶ τοῖς νέοις ἐπιδεικνύμενος λέγειν, ὅτι τοιαῦτα ποιῶν πρότερον, νῦν ταῦτα ποιεῖ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀνδρίαν.

Ὁ αὐτὸς πολιορκῶν ποτε πόλιν, ἐπειδὴ τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο λέγοντες, ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις, πρᾴος καὶ μειδιῶν εἶπεν, αἴκα ταύταν ἕλω. Λαβὼν δὲ κατὰ κράτος ἐπίπρασκε τοὺς αἰχμαλώτους, λέγων· ἐὰν με πάλιν λοιδορῆτε, πρὸς τοὺς κυρίους ὑμῶν ἔσται μοι ὁ λόγος.

Ὁ αὐτὸς ἐγκαλούντων τοῖς ναύταις αὐτοῦ τῶν Ἰθα-

non exstat, quamvis in nominum catalogo enumeretur.

2) Stob. T. 105. 60.

κησίων, ὅτι τῇ νήσῳ προσβαλόντες τῶν θρεμμάτων τινὰ ἀπέσπασαν, ὁ δὲ ἡμέτερος, ἔφη, βασιλεὺς ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς, οὐ μόνον τὰ βρύβατα λαβὼν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα προσεκτυφλώσας ἀπῆλθεν.

* Ἀγασικλέους.

Ἀγασικλῆς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς πρὸς τὸν εἰπόντα, πῶς ἂν τις ἀδορυφόρητος ὢν ἄρχειν ἀσφαλῶς δύναιτο, ἐὰν οὕτως, ἔφη, αὐτῶν ἄρχῃ, ὥσπερ οἱ πατέρες τῶν υἱῶν.

Ὁ αὐτὸς, θαυμάζοντός τινος, ὅτι φιλήκοος ὢν οὐ προςδέχεται Φιλοφάνην τὸν σοφιστὴν, ἔφη· τούτων χρῄζω μαθητὴς εἶναι, ὧν εἰμι υἱός.

* Ἀγαμέμνονος.

Ἀγαμέμνων φυλαττόμενος τὸ δόξαι θατέρῳ τῶν ἡρώων χαρίσασθαι, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων συναγαγὼν ἤρετο αὐτοὺς, ὁπότερος τῶν δύο τούτων ἡρώων, Αἴαντος λέγω καὶ Ὀδυσσέως, πρὸς κακοῦ μᾶλλον ἐγένετο; Τῶν δὲ εἰπόντων, ὡς Ὀδυσσεὺς, ἔκρινε λοιπὸν ἄριστον εἶναι τὸν πλεῖστα μάλιστα λυπήσαντα τοὺς ἐχθροὺς, ὅθεν Ὅμηρος·

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

* Ἀγησιλάου.

Ἀγησίλαος ὁ μέγας, ἐπαινοῦντός τινος ῥήτορα ἐπὶ τῷ δυνατῶς αὔξειν τὰ μικρὰ πράγματα, οὐδὲ σκυτοτόμον, ἔφησεν, ἡγοῦμαι σπουδαῖον, ὃς σμικρῷ ποδὶ ὑποδήματα μεγάλα περιτίθησιν.

Ὁ αὐτὸς, ὁπότε ψεγόντων τινῶν ἢ ἐπαινούντων ἀκούοι, οὐχ ἧττον ᾤετο δεῖν καταμανθάνειν τοὺς τῶν λεγόντων τρόπους, ἢ περὶ ὧν λέγοιεν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν· οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιδεικνύουσιν.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν μῦν ἑλκόμενον ἐκ θυρίδος ὑπὸ παιδαρίου κρατοῦντος, ἐπεὶ ὁ μῦς ἐπιστραφεὶς ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ κρατοῦντος καὶ ἔφυγεν, ἐπιδείξας τοῖς παρού-

σιν εἶπεν· ὅταν τὸ ἐλάχιστον ζῶον οὕτως ἀμύνηται τοὺς ἀδικοῦντας, τί τοὺς ἄνδρας προςήκει ποιεῖν λογίζεσθαι;

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ἄχρι τίνος εἰσὶν οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι, τὸ δόρυ κραδάνας, εἶπεν· ἄχρις οὗ τοῦτο φθάνοι.

Ὁ αὐτός τινος ἐπιζητοῦντος, διατί ἀτείχιστος ἡ Σπάρτη, ἐπιδείξας τοὺς πολίτας ἐξωπλισμένους, ταῦτά ἐστιν, εἶπε, τὰ Λακεδαιμονίων τείχη. Ἄλλου δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιζητοῦντος, οὐ λίθοις δεῖ καὶ ξύλοις τετειχίσθαι τὰς πόλεις, ἔφη, ταῖς δὲ τῶν ἐνοικούντων ἀρεταῖς.

Ὁ αὐτὸς τοῖς αὐτοῦ φίλοις παρήγγειλε, μὴ χρήμασιν, ἀνδρίᾳ δὲ καὶ ἀρετῇ σπουδάζειν πλουτεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, πῶς μεγάλην δόξαν περιεποιήσατο, θανάτου καταφρονήσας, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς μακαρίζοντός τινος τὸν Περσῶν βασιλέα, νέον κομιδῇ ὄντα, εἶπεν, ἀλλ' οὐδὲ Πρίαμος ταύτην ἔχων τὴν ἡλικίαν ἠτύχησεν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, διατί μάλιστα παρὰ τοὺς ἄλλους εὐδαιμονοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, διότι, εἶπε, παρὰ τοὺς ἄλλους ἀσκοῦσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις μάλιστα παρ' ἀνθρώποις εὐδοκιμοίη, εἰ λέγοι, εἶπε, τὰ ἄριστα, πράττοι δὲ τὰ κάλλιστα.

Ὁ αὐτὸς τὸν στρατηγὸν δεῖν ἔφασκε πρὸς μὲν τοὺς ἐναντίους τόλμαν, πρὸς δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους εὔνοιαν ἔχειν.

Ὁ αὐτὸς, ἐπιζητοῦντός τινος, τίνα δεῖ μανθάνειν τοὺς παῖδας, ταῦτα εἶπεν, οἷς καὶ ἄνδρες γενόμενοι χρήσονται

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς.

Ὁ αὐτὸς [3] περὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς,

3) Plut. c. 25.

ποτέρα βελτίων, οὐδὲν ἀνδρείας ἔφη χρῄζομεν, ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι.

Ὁ αὐτὸς [4], Λακεδαιμονίων νικησάντων Ἀθηναίους καὶ τοὺς συμμάχους ἐν Κορίνθῳ, πυθόμενος τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων νεκρῶν, φεῦ τῆς Ἑλλάδος, εἶπεν, ἃ τοσούτους ὑφ᾽ ἑαυτᾶς ἀπολώλεκεν, ὅσους ἀρκεῖ τοὺς βαρβάρους νικῆν ἅπαντας.

Ἀποθνήσκων [5] δὲ τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάθαν μηδὲ μιμηλὰν ποιήσασθαι, τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων· εἰ γάρ τι καλὸν ἔργον πεποίηκα, τοῦτό μου μνημεῖόν ἐστιν, εἰ δὲ μηδὲν, οὐδ᾽ εἰ πάντες ἀνδριάντες.

Ξενοφῶν δὲ περὶ αὐτοῦ ἔλεγε· ποίας γὰρ νεότητος οὐ κρεῖττον τὸ ἐκείνου γῆρας;

* Ἄγιδος.

Ἆγις ὁ βασιλεὺς οὐκ ἔφη τοὺς Λακεδαιμονίους ἐρωτᾷν, πόσοι εἰσὶν, ἀλλὰ ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι.

Ὁ αὐτὸς ἐν Μαντινείᾳ κωλυόμενος διαμάχεσθαι τοῖς πολεμίοις πλείοσιν οὖσιν, εἶπεν· ἀνάγκη πολλοῖς μάχεσθαι τὸν ἄρχειν πολλῶν βουλόμενον.

Ὁ αὐτὸς πρὸς ἄνθρωπον πονηρὸν ἐρωτῶντα πολλάκις, τίς ἄριστος εἴη Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ὁ τύνη ἀνομοιότατος.

Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν πυνθανόμενον, πόσοι εἰσὶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, πολλοί σοι, ἔφη, δόξουσιν εἶναι, ἐὰν αὐτοὺς ἴδῃς μαχομένους.

Πρεσβευτὴς ἐκ Περίνθου παραγενόμενος εἰς Λακεδαίμονα ἐμακρηγόρει· ὡς δ᾽ ἐπαύσατο λέγων, καὶ ἠρώτα τὸν Ἆγιν, τί δεῖ τοῖς Περινθίοις ἀπαγγεῖλαι, τί δ᾽ ἄλλο, ἔφη, ἢ ὅτι σὺ μὲν μόλις ἐπαύσω λέγειν, ἐγὼ δ᾽ ἐσιώπων.

4) Plut. c. 16. 5) Plut. c. 2.

* Ἀλκιβιάδου.

Ἀλκιβιάδης [6] προσελθὼν διδασκαλείῳ ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ᾔτει· τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντρίψας αὐτῷ κόνδυλον παρῆλθεν.

Ὁ αὐτὸς ἔτι [7] παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος· εἰπόντος δὲ ἐκείνου, δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες, οὐμενοῦν, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.

Ὁ αὐτὸς ἔχων [8] κύνα πάγκαλον ἐωνημένον ἑπτακισχιλίων δραχμῶν, ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὴν οὐράν· ἐρωτήσαντος δέ τινος αὐτὸν, τίνος χάριν τοῦτο πεποίηκεν, ὅπως, ἔφη, τοῦτο λέγωσιν Ἀθηναῖοι περὶ ἐμοῦ, καὶ μηδὲν ἄλλο πολυπραγμονῶσιν.

Ὁ αὐτὸς [9], καλούμενος ἐπὶ κρίσιν θανατικὴν ὑπὸ Ἀθηναίων ἀπὸ Σικελίας, ἔκρυψεν ἑαυτὸν, εἰπὼν, εὔηθη εἶναι τὸν δίκην ἔχοντα ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν· εἰπόντος δέ τινος, οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σεαυτοῦ κρίσιν; ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐδὲ τῇ μητρὶ, μή πως ἀγνοήσασα τὴν μέλαιναν βάλῃ ψῆφον ἀντὶ τῆς λευκῆς. Ἀκούσας δὲ, ὅτι θάνατος αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ κατέγνωσται, δείξωμεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῶμεν, καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους τρεψάμενος τὸν Δεκελικὸν ἤγειρεν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους πόλεμον.

Ἀντιφάνους.

Ἀντιφάνης [10] εἶπεν, ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν [11].

Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

6) Plut. Alc. c. 7.
7) Plut. Alc. c. 2.
8) ib. c. 9.
9) ib. c. 22.
10) Stob. T. 9. 16.
11) Stob. T. 59. 15.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν [12].

Ὀφθαλμιῶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς, κακὰ
Πάμπολλα πάσχων, ἓν ἀγαθὸν πάσχει μόνον,
Ὅτ' οὐχ ὁρᾷ γυναῖκα τοῦτον τὸν χρόνον.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν [13].

Ἄρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον,
Μόνον γὰρ ἀεὶ διαμένειν εἴωθ' ἀεί.
Τὸ χρῶμα δ' αὐτό· τῶν φίλων δὲ τοὺς τρόπους
Οὐδέποθ' ὁμοίως ζωγραφοῦσιν αἱ τύχαι·
Πλοῦτος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
Ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράττῃ πράγματα,
Τί τούτων ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἴει ποιεῖν;

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν [14].

Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
Ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν.

Ὁ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακὸς,
Τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε [15].

Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

* Ὁ αὐτὸς εἶπε [16].

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον
Ἅπαντα τ' ἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

12) Stob. T. 73. 52.
13) ib. 91. 14.
14) ib. 16. 7.
15) ib. T. 37. 13.
16) ib. T. 116. 14. Arsen. γὰρ om.

Ὁ αὐτὸς εἶπε [17].

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν.
Πάντ' ἔστ' ἰδεῖν γὰρ εἰς τοῦτο καταπεφευγότα.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [18].

Ὡς ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.

* Ἀντιφῶντος.

Ἀντιφῶν εἶπε· τέχνῃ κρατοῦμεν, ὧν φύσει νικώμεθα.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν.

Εἰ δέοι τι ἁμαρτεῖν, τὸ ἀδίκως ἀπολῦσαι ὁσιώτερον ἢ τὸ ἀδίκως ἀπολέσαι· τὸ μὲν γὰρ ἁμάρτημά ἐστι, τὸ δὲ ἀδίκως ἀποκτεῖναι ἀσέβημα.

* Ἀρτώριος.

Ἀρτώριός τις ἐν τῷ περὶ μακροβιωτίας ἐφ' ὅσον βρέξαι τὰ σιτία μόνον οἴεται δεῖν προσάγειν ποτὸν, ἵνα μακροτέραν κτησώμεθα τὴν ζωήν.

* Ἀρχιδάμου [19].

Ἀρχίδαμος, ὁ Ἀγησιλάου, ἰδὼν βέλος τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθὲν, ἀνεβόησεν, ὦ Ἡράκλεις, ἀπόλωλεν ἀνδρὸς ἀρετά.

Ἀνὴρ [20] εἰς Λακεδαίμονα ἀφίκετο Χῖος, γέρων ἤδη ὢν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζὼν, ᾐδεῖτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρᾳ, καὶ τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν, ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν· παρελθὼν οὖν εἶπεν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο· ἀναστὰς οὖν ὁ Ἀρχίδαμος, τί ἂν, ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἴποι, ὃς οὐ

17) Stob. T. 116. 15.
18) ib. T. 68. 27.
19) ib. T. 50. 12.
20) ib. T. 12. 20.

μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει;

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Ἱστορία Ἀλκμήνης καὶ Ἠλεκτρυόνος.

Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρυόνος καὶ Ἀμαξοῦς τῆς Ἀναγκαίου ἠράσθη Ἀμφιτρύων, ὃς ἀνελὼν Ἠλεκτρυόνα βοῶν ἀμφισβητήσεως χάριν, ἐξ Ἄργους ἔφυγεν εἰς Θήβας, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ Ἀλκμήνῃ· ὑποδεχθέντων δὲ ἀσμένως ὑπὸ τῶν βασιλευόντων τῆς πόλεως Κρέοντος καὶ Ἡνιόχου, τιμῆς ἐτύγχανον μεγίστης· οὐ βουλομένης δὲ Ἀλκμήνης γαμηθῆναι, εἰ μὴ οἱ φονεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναιρεθῶσι· διὸ κατηγωνίσατο αὐτοὺς Ἀμφιτρύων, προςλαβόμενος συμμάχους Βοιωτοὺς καὶ Λοκροὺς, ἔτι δὲ καὶ Φωκεῖς, ἐνιαυτὸν προσεδρεύσας· ὡς δὲ ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς στρατείας ἦγε τοὺς γάμους ἑαυτοῦ τε καὶ τῆς Ἀλκμήνης, τῇ αὐτῇ νυκτὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς ὁ Ζεὺς καὶ εἰκασθεὶς Ἀμφιτρύωνι ἐμίγη καὶ υἱὸν ἐποίησεν· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμφιτρύων τῇ αὐτῇ νυκτί. Ἤδη δὲ ἐκείνης δεκαμηνιαῖον χρόνον τῆς μίξεως ἐχούσης γεννᾶται Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Διὸς, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρύωνος. Φασὶ δὲ Δία, συγκοιμώμενον Ἀλκμήνῃ, πεῖσαι τὸν ἥλιον μὴ ἀνατεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ὅθεν καὶ ἐπὶ τρεῖς αὐτῇ ὁ Ζεὺς τὸν τριέσπερον Ἡρακλέα ἐποίησεν.

Ἱστορία περὶ Ἀχιλλέως, ὅτε περιέβαλλον αὐτὸν τὰ γυναικεῖα ἱμάτια.

Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἑκάβης τε καὶ Πριάμου Ἑλένην ἁρπάσαντος, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Τρώων ἐστρατολόγησαν. Πηλεὺς δὲ προγινώσκων, ὅτι μοιρίδιον ἦν ἐν Τροίᾳ θανεῖν τὸν Ἀχιλλέα, παραγενόμενος εἰς Σκῦρον πρὸς Λυκομήδην τὸν βασιλέα,

παρέθετο τὸν Ἀχιλλέα, γυναικείαν ἐσθῆτα ἀμφιέσας, ὡς κόρην μετὰ τῶν θυγατέρων ἀναστρέφεσθαι· χρησμοῦ δὲ δοθέντος, μὴ ἁλώσεσθαι τὴν Τροίαν χωρὶς Ἀχιλλέως, πεμφθέντες ὑφ' Ἑλλήνων Ὀδυσσεύς τε καὶ Φοίνιξ καὶ Νέστωρ, Πηλέως ἀρνουμένου παρ' αὐτῷ παῖδα μὴ τυγχάνειν, πορευθέντες εἰς Σκύρον, καὶ ὑπονοήσαντες μετὰ τῶν παρθένων τὸν Ἀχιλλέα τρέφεσθαι, ταῖς Ὀδυσσέως ὑποθήκαις ὅπλα καὶ ταλάρους ἔῤῥιψαν σὺν ἱστουργικοῖς ἐργαλείοις ἔμπροσθεν τοῦ παρθενῶνος. Αἱ μὲν οὖν κόραι ἐπὶ τοὺς ταλάρους ὥρμησαν καὶ τὰ λοιπὰ, Ἀχιλλεὺς δὲ ἀνελόμενος τὰ ὅπλα κατάφωρος ἐγένετο καὶ συνεστρατεύσατο. Πρότερον δὲ ταῖς παρθένοις συνδιατρίβων ἔφθειρε Δηϊδάμειαν τὴν Λυκομήδους, ἣ τις ἐξ αὐτοῦ ἐγέννησε Πύῤῥον, τὸν ὕστερον Νεοπτόλεμον κληθέντα, ὅστις τοῖς Ἕλλησι νέος ὢν συνεστρατεύσατο μετὰ θάνατον τοῦ πατρός.

Ἱστορία περὶ Ἄκτορος.

Ἄκτωρ γένει μὲν ἦν Λοκρὸς, γήμας δὲ Αἴγιναν τὴν Ἀσώπου τοῦ ποταμοῦ, Θηβῶν θυγατέρα, μετὰ τὴν Διὸς μίξιν κατὰ μῆνα ἐγέννησε Μενοίτιον, ὃς ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν πατρώαν γῆν Ὀποῦντα, Πάτροκλον ἐτέκνωσεν, ὃν εἰκότως Ὅμηρος Μυρμηδόνα εἶπε, διὰ τὸ γεννηθῆναι τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν Αἰγίνῃ.

Ἱστορία Ἀρηϊθόου τοῦ Βοιωτίου.

Ἀρηΐθοος ὁ Βοιώτιος, ἄριστος τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, διαβὰς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν· (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις δεῦρο τοῖς Βοιωτίοις πολίταις καὶ τοῖς Ἀρκάσι περὶ γῆς ὅρων), πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρετο λεῖαν· καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντων Ἀρκάδων, Λυκοῦργος ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ λόχον ποιήσας ἔπεισε τοῦ Ἀρηϊθόου τὴν πολλὴν φάλαγγα, ἀνεῖλέ τε αὐτὸν, καὶ

ὑπολαβὼν αὐτὸς τὴν λεῖαν, εἴ τι καὶ πρὸς ἄμυναν παντευχίαν μετὰ τῆς κορύνης. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Περὶ Ἁρμονίδου καὶ Φερέκλου.

Ἁρμονίδης τέκτων ἦν, λεγόμενος τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἐφαρμόζειν ἐντέχνως τὰ ξύλα τοῖς τεχναστοῖς πράγμασιν, οὗ τινος υἱὸς ὑπῆρχεν ὁ Φέρεκλος, πρῶτος τέκτων καὶ εὑρετὴς γεγονὼς τῆς νηὸς, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον παρεσκεύασαν εἰσελθεῖν καὶ παραγενέσθαι εἰς Λακεδαίμονα, καὶ ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην, τῆς Ἀφροδίτης τῷ Φερέκλῳ συμβουλευσάσης πρὸς τοῦτο, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ τὸ προτιμηθῆναι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἄλλων θεαινῶν τὴν Ἀφροδίτην τῇ τοῦ μήλου κρίσει καὶ χάριτι· ὡς τὴν ὥραν τοῦ κάλλους ὑπεξαιρεθεῖσαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ προκριθεῖσαν τῶν ἄλλων ὡς εἴρηται· προσφυῶς δὲ συμβέβηκεν υἱὸν τοῦ Ἁρμονίδου τὸν Φέρεκλον ὀνομάζεσθαι, ἐκ τέκτονος τοιούτου γεγενημένον αὐτόν.

Περὶ ἄρκτων.

Ἄρκτοι δύο δείκνυνται ἐν τῷ βορείῳ κλίματι· αὕτη τε ἡ μεγάλη ἡ καλουμένη ἅμαξα διὰ τὸ εἰς ἁμάξης τρόπον κατηστερίσθαι, καὶ ἐγγὺς ἐκείνης ἡ μικρὰ ἡ κυνόσουρα καλουμένη, διὰ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακεκλασμένην τὴν οὐρὰν, ἧς Ὅμηρος οὐ μέμνηται, ὡς εὑρεθείσης ὕστερον παρὰ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου [21], ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ζεὺς Καλλιστοῦς ἐρασθεὶς τῆς Λυκάονος ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν· ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς, μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον, καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀγαγὼν πρώτην κατηστέρισεν.

Ἀρκευθός ἐστι φυτὸν ἀκανθῶδες, οὗ τὴν ὀδμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ ἀποστρέφονται, παρὰ τὸ [22] τὴν ἀρὰν, ὅ ἐστι τὴν βλάβην, κεύθειν.

21) Cod. Μηλισίου. 22) Τὸ Cod. om.

Περὶ Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης.

Ἀφροδίτη χρησμοῦ ἐμπεσόντος, ὅτι τῆς Πριαμιδῶν ἀρχῆς καταλυθείσης οἱ ἀπὸ Ἀγχίσου Τρώων βασιλεύσουσιν, Ἀγχίσῃ καὶ παρηκμακότι συνῆλθε· τεκοῦσα δ Αἰνείαν καὶ βουλομένη πρόφασιν κατασκευάσαι τῆς τῶν Πριαμιδῶν καταλύσεως, Ἀλεξάνδρῳ πόθον Ἑλένης ἐνέβαλε, καὶ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν, τὸ μὲν δοκεῖν συνεμάχει τοῖς Τρωσὶ, ταῖς δὲ ἀληθείαις παρηγόρει τὴν ἧτταν αὐτῶν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπελπίσαντες ἀποδώσουσι τὴν Ἑλένην.

Ἱστορία,
πόθεν οἱ Ἕλληνες ἐκλήθησαν Ἀχαιοί.

Ἀχαιοὶ ἐκλήθησαν οἱ Ἕλληνες οὕτω. Ξοῦθός τις παῖς Αἰόλου λαβὼν γυναῖκα Κρέουσαν, τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς παῖδας δύο, Ἴωνα καὶ Ἀχαιὸν, ὧν ὁ μὲν Ἴων Ἀθήνας ᾤκησεν, ὁ δὲ Ἀχαιὸς φόνον ἐμφύλιον δράσας παρεγένετο εἰς Θεσσαλίαν, καὶ κυριεύσας τῆς χώρας τοὺς ὑποτεταγμένους ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐκάλεσεν Ἀχαιούς. Ἕλληνες δὲ κοινῶς πάντες οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθησαν ἀπὸ Ἕλληνος.

Ἱστορία περὶ Πηδάσου.

Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιοίκους τῆς Ἰλίου πόλεις ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι Μονηΐαν, νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην, καὶ ταύτην σὺν ταῖς ἄλλαις ἑλεῖν· ἀποροῦντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος πολιορκίαν, διὰ τὰ ἰσχυρότατα τοῦ τόπου, καὶ μέλλοντος ἀναχωρεῖν, φασὶν εἴσω τῶν τειχῶν οὖσάν τινα παρθένον, ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ λαβοῦσαν μῆλον εἰς τοῦτο γράψαι, καὶ ῥίψαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν. Ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον·

Μὴ σπεῦδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηΐαν ἕλῃς,
Ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι διψῶσι.

Καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐπιμείναντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὕδατος σπάνει.

Αἰθίοπες[23] τὰς ἀδελφὰς μάλιστα τιμῶσι, καὶ τὰς διαδοχὰς μάλιστα καταλείπουσιν οἱ βασιλεῖς οὐ τοῖς ἑαυτῶν, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἀδελφῶν υἱοῖς· ὅταν δ' ὁ διαδεξάμενος μὴ ᾖ, τὸν κάλλιστον ἐκ πάντων καὶ μαχιμώτατον αἱροῦνται βασιλέα, ἀσκοῦσι δὲ εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην, ἄθυροι δ' αὐτῶν αἱ οἰκίαι, καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς κειμένων πολλῶν οὐδὲ εἷς κλέπτει.

Ἀρχὴ τοῦ β̄ στοιχείου.

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Βαθεῖαν αὔλακα[1]· ἐπὶ τῶν βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας ἐχόντων.

Βάκηλος εἶ[2]· ἀντὶ τοῦ γυναικώδης καὶ ἄνανδρος· ὁ γὰρ Βάκηλος, μέγας μὲν ἦν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.

23) Idem Mosc. inter sententias περὶ νόμων καὶ ἐθῶν continet.

1) Apost. Cent. V. 31. Aesch. Theb. 592. de Amphiarao:

Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.

Plut. Aristid. c. 3. ὅθεν, ὡς ἔοικε, τῶν εἰς Ἀμφιάραον ὑπ' Αἰσχύλου πεποιημένων ἰαμβείων ἐν τῷ θεάτρῳ λεγομένων· οὐ γὰρ δοκεῖν κ. τ. λ, πάντες ἀνέβλεψαν εἰς Ἀριστείδην, ὡς ἐκείνῳ μάλιστα τῆς ἀρετῆς ταύτης προσηκούσης. — Codd. κεκρυμμένους.

2) Apost. Cent. V. 34. Teles Stobaei T. 40. 8. ἀλλ' εἴ τι δυσχερὲς αὐτοῖς εἴη, ἢ ὀδυνῷντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι (ex emendat. Jacobsii Lectt. Stob. p. 74.).

Βάκχης τρόπον [3]· ἐπὶ τῶν ἀεὶ στυγνῶν καὶ σιωπηλῶν, παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βαλανεῦσιν ἔοικας [4]· ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέργου, παρόσον σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσιν οἱ βαλανεῖς.

Βαλανείοις [5] διὰ τέτταρας αἰτίας χρώμεθα, διὰ καθαριότητα, ἀλέας χάριν, ὑγιείας, ἡδονῆς· οἱ παλαιοὶ δὲ ταῦτα ἀνθρωπογναφεῖα ἐκάλουν· ἐπεὶ θᾶττον ἢ προσῆκε ῥακοῦ τὰ σώματα καὶ προγηράσκειν ἀναγκάζει. Ἐκλήθη δὲ βαλανεῖον, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰς βαλάνους ἐσθίοντες, τὰ κελύφη ἔκαιον ἐν τοῖς λουτροῖς.

Βάλλ' [6] *εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην*· ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

Βάλλ' [7] *εἰς μακαρίαν*· οἷον εἰς Ἅιδου· ἐπὶ τῶν διδόντων δι' ἀρετὴν ἑαυτοὺς εἰς θάνατον. Μακαρία γὰρ, ἡ Ἡρακλέους, ὁπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις, ἑαυτὴν ἀπέδωκε σφάγιον, ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας.

Βάμμα Κυζικηνόν [8]· τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Βάμμα Σαρδιανικόν [9]· ἀντὶ τοῦ μή σε ἐρυθρὸν

3) Apost. Cent. V. 34. Vide Lobek Aglaoph. I. p. 67. not.

4) Apost. Cent. V. 32.

5) Clem. Paedagog. III. 9. βαλανείου τοίνυν τέσσαρές εἰσιν αἰτίαι, καθ' ἃς ἐπ' αὐτὸ παραγινόμεθα, ἢ γὰρ καθαρότητος ἕνεκα κ. τ. λ. Post ἡδονῆς Arsen. plura omisit. Ultima vero: ἐκλήθη δὲ βαλανεῖον etc., apud Clementem non inveni. — Pro βαλανείοις initio Mosc. habet βαλανείων, genitivo, ut videtur, ex ea, quam Clemens habet, constructione relicto. Laur. non habet.

6) Apost. Cent. V. 33. Consentit Macar.

7) Apost. Cent. V. 36. Laur. ἐς μακαρίαν. Aristoph. Equ. 1151. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών, ubi Casaub. Cfr. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 59. Bergl. ad Alciphr. I. 9. III. 32.

8) Apost. V. 37. Aristoph. Pac. 1172.

ταξίαρχον προσβλέπων
Τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
Ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν.
Ἢν δέῃ δέ που μάχεσθαι ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν.

9) Apost. Cent. V. 38. β.

ποιήσω· νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται· βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μὴ σε πληγὰς ἐντρίψω.

Βατακάραξ [10]· ἐπὶ τῶν παχέων καὶ ἀδυνάτων· κατὰ συστολὴν δὲ ἀναγνωστέον.

Βάττου σίλφιον [11]· ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς λαμβανόντων· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἑνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδωκαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν· οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάλλ' εἰς ὄλεθρον [12], *βάλλ' εἰς φθόρον.*

Βάτραχος Σερίφιος [13]· ἐπὶ τῶν ἀφώνων· οἱ γὰρ ἐν τῇ Σερίφῳ βάτραχοι οὐ βοῶσιν· αἴτιον δὲ ἡ τοῦ ὕδατος ἄγαν ψυχρότης, ὅθεν εἴ τις ἐφ' ἕτερα μετάγοι τὸ ζῶον, λάλον εὐθὺς ἂν ἐποίησε [14], καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν μετεβίβασε φύσιν. Κυρηναῖον δὲ βάτραχον τὸ τῶν ὑδάτων πικρὸν ἄλαλον ἀπεργάζεται.

Βατράχῳ οἰνοχοεῖς [15]· ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ἅπερ οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες. — *Βάτραχος* [16]

Σαρδινιακόν. Clem. Paedagog. II. 10. p. 235. 16. *βάμμα γοῦν Σαρδηνιακὸν καὶ ἄλλο ἀμφάκινον καὶ χλωρὸν ἕτερον, ῥοδομιγὲς καὶ κοκκυβαφὲς, καὶ ἄλλα μυρία διὰ σπουδῆς βάμματα ἐπινενόηται ταῖς ἐξώλοις ἡδυπαθείαις.*

10) Apost. Cent. V. 39. — *Κατὰ συστολὴν* additur, quoniam etiam divisim scribitur *Βάτα κάρας*, ut apud Suid.

11) Apost. Cent. V. 40.-Mosc. et Laur. *Βάτου.* Macar. *ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν, τὸν γὰρ σιλφίου καυλὸν Κυρηναῖοι ἐξαίρετον ἔδοσαν Βάττῳ.* Aristoph. Plut. 924.

οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι
Τὸν πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

ubi interpp. adde Epigramma inter Diod. Sic. Fragm. ab A. Majo edita, repetitum a Welckero Syll. epigr. p. 266.

12) Apost. Cent. V. 41. Macar. *βάλλ' ἐς ὄλεθρον καὶ βάλλ' ἐς φθόρον καὶ βάλλ' ἐς κόρακας ὅμοια.*

13) Apost. Cent. V. 42. Macar. *ἐπὶ τῶν ἀφώνων*, nihil amplius, Vide Aelian. H. A. III. 37. et de ranis Cyrenaeis c. 35.

14) Codd. *εὐθὺς ἐνεποίησε.* Apost. *εὐθὺς ἐποίησε.* Lectionem *ἐνεποίησε* ortam credo ex *ἂν ἐποίησε.*

15) Apost. Cent. V. 43. Macar. *πρὸς τοὺς ταῦτα νέμοντας, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.*

16) Aelian. H. A. XII. 15.

τὸν ὕδρον μισεῖ καὶ δέδοικεν ἰσχυρῶς, οὐκοῦν τῇ βοῇ τῇ πολλῇ πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν καὶ ἀντιφοβεῖν.

Βαβαὶ Μύξος[17]· ἐπὶ τῶν μεγαλαυχούντων· οὗτος γὰρ, ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος ὢν ἐν Ἐφέσῳ, μεγάλαυχος ἦν.

Βασιλεὺς ἢ ὄνος, ἤγουν νικῶν ἢ ἡττώμενος· ὁμοία τῇ, ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· ὁ δὲ ἁμαρτὼν καθεδεῖται, ὥσπερ[18] οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος· ὃς δ' ἂν περιγίνηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν.

Βατταρίζειν ἀντὶ τοῦ τραυλίζειν.

Βασίλειος ὀφθαλμός[19]· τὸν ἐπί τινα ἀρχὴν πεμπόμενον οὕτως ἐκάλουν.

Βάσανος λίθος[20]· ἐπὶ τῶν ἐξεταζομένων ἐν λόγοις, παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει.

Βαλὼν[21] *φεύξεσθαι οἴει*· πρὸς τοὺς κακόν τι ποιοῦντας καὶ οἰομένους φυγεῖν.

Βάλλ' ἐς ὕδωρ[22]· ἀντὶ τοῦ καταπόντισον, ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην· ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

17) Apost. Cent. V. 44. Mosc. μύξας.

18) Plat. Theaet. p. 146. A. ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρ.

19) Apost. Cent. V. 46. ὀφθαλμοὶ βασιλέως vocabantur ministri quidam regis Persarum, quorum erat, quidquid in regno ageretur, ad regem deferre. Xen. Cyrop. VIII. 2. 10. Blomf. ad Aesch. Pers. 973.

20) Apost. Cent. V. 47. Cfr. Theocr. Id. XII. 36.

Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Clem. Strom. I. 9. p. 342. 15. ὁ δὲ πρὸς τὸν βίον ἀναφέρων ἕκαστα τὸν ὀρθὸν — — τῷ ὄντι πολύμητις, δίκην τῆς βασάνου λίθου· ἡ δ' ἐστὶ Λυδὴ, διακρίνειν πεπιστευμένη τὸ νόθον ἀπὸ τοῦ ἰθαγενοῦς χρυσίου. Theogn. 449.

Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ.

21) Apost. Cent. V. 48. et Codd. βάλλων. Scripsi βαλών. Dicitur enim βαλόντα ἐκφεύγειν, emisso telo effugere. Vide Wyttenb. ad Plut. de sera numinis Vind. p. 6. ed. singul.

22) Apost. Cent. V. 49. Macar. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων, ἢ καταπόντισον.

Βατράχῳ [23] *ὕδωρ, καὶ στέαρ γαλῇ· ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες.*

Βάλλειν μήλοις [24] *ἐπὶ τῶν τυχεῖν, ὧν ἐρῶσι, βουλομένων· παρήχθη δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων ἐπ' Ἀταλάντην μήλων· προὔκειτο γὰρ τῷ νικῶντι δρόμῳ τὴν Ἀταλάντην ἔπαθλον ὁ ταύτης γάμος· ὁ γοῦν Ἱππομένης, εἰς* [25] *ἅμιλλαν καταστὰς, βουλόμενος αὐτὴν νικῆσαι, χρυσᾶ μῆλα ἔῤῥιψε, καὶ περὶ τὴν τούτων συλλογὴν ἐκείνης ἀσχολουμένης, οὗτος ταύτην ὑπερέβαλε.*

Βαλάντιον [26] *ἐρώντων φύλλῳ πράσου δέδεται· παρόσον οἱ ἐρῶντες εὐκόλως καταναλίσκουσιν.*

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ δ̄.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως [1] *ἤγουν εἴδωλον καὶ ἐκτύπωμα καὶ σημεῖον τῆς ἐρημώσεως· ἦσαν δὲ εἰκόνες τινὲς ἀπηγορευμέναι τῷ νόμῳ, εἰς τοῦτο εἰσκομιζόμεναι, ὃ δὴ Πιλάτος πεποίηκε* [2] *λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἐβδελυγμένων.*

23) Apost. Cent. V. 50. Macar. *βατράχῳ ὕδωρ, ὡς γαλῇ στέαρ.* cetera ut Arsen.

24) Apost. Cent. V. 51. Erat mos amantium *τὸ μηλοβολεῖν.* Theocrit Id. V. 88.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

Cfr. Id. VI. 6. Virgil. Ecl. III. 64.

Malo me Galatea petit, lasciva puella,
Et fugit ad salices, et se cupit ante videri.

Scorta in juvenes mala conjecisse apparet ex Aristoph. Nub. 996. *ἵνα μὴ — — — μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.* Cfr. Coray ad Heliod. III. p. 118. Boisson. ad Nicet. p. 324. Creuzer Symbol. T. III. p. 495. — Aliter Plut. Alex. c. 51. *οὐκέτι φέρων τὴν ὀργὴν Ἀλέξανδρος, μήλων παρακειμένων ἑνὶ βαλὼν ἔπαισεν αὐτὸν, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον ἐζήτει.*

25) *Εἰς* deest in Mosc., excidisse conjecit Matth.: est in Laur. et Apost.

26) Laur. om. — Macar. addit: *Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον· τοῦτο ἔσκωπτον τοὺς Ἀθήνησι δικαστάς.*

1) Apost. Cent. V. 52. Daniel XI. et XII.

2) Matth. XXIV. 15. Pantinus supplet ex Suida: *νύκτωρ ἐς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως εἰκόνα εἰσαγαγὼν*, quae verba in versione exprimit.

Βδάλλειν[3], τὸ ἀμέλγειν· παρὰ τὸ βίᾳ ἐκθλιβόμενον ἀδδίσκειν τὸ γάλα. Κλήμης[4] οὕτως ἡ μετάδοσις ἀγαθὴ φιλανθρωπίας ὑπάρχουσα πηγὴ, κοινωνοῦσα τοῖς διψῶσι πότου, αὔξεται πάλιν καὶ πίμπλαται, ὃν τρόπον ἐπὶ τοὺς θηλαζομένους ἢ καὶ βδαλλομένους μαστοὺς ἐπιῤῥεῖν εἴωθε τὸ γάλα.

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ ε̄.

Βεκκεσέληνε[5]· ἀρχαῖε καὶ ἀνόητε· σύγκειται ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ βέκκος[6], ὁ ἄρτος, κατὰ διάλεκτον τῶν Λυδῶν, καὶ τοῦ σελήνη· ἀμφότερα γὰρ ἀρχαῖα.

Βέλτερος[7] ἀλκήεντος ἔφυσε σοφισμένος ἀνήρ.

Βεβαιοτέραν[8] τὴν φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.

Βέβαιον[9] οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ,
Βιοῖ γὰρ οὐδεὶς, ὃν προαιρεῖται τρόπον.

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ η̄.

Βησᾶς ἕστηκεν[10]· ἐπὶ τῶν ὑπομώρων· οὗτος γὰρ ἕστηκεν ἀχανὴς καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς[11]· ἐπὶ τῶν περδόντων καὶ προςποιουμένων βήττειν ἢ γελᾶν, ὃ ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ τι πράττειν προςποιουμένων.

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ ῑ.

Βίαντος[1] *Τευταμίδου Πριηνέως δίκη*· οὐ-

3) Non est in Laur. Alciphr. III. 16. *βδάλας τὰ αἰγίδια*· ubi Wagner.

4) Paedagog. III. 7, p. 277. 27.

5) Apost. Cent. V. 54. Apogr. Dresd. *Βεκκαυσέληνε.* Aristoph. Nub. 398. *ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε.*

6) Herod. II. init.

7) Apost. Cent. V. 55. addit *Φωκυλίδου ἀπόφθεγμα.* In Laur. hoc cum tribus sqq. deest.

8) Stob. T. 79. 31. *Χαιρήμονος.*

9) Stob. T. 105. 47. *Διφίλου.*

10) Apost. Cent. V. 56. ultima verba *καὶ παταγ. κ. ὑπομ.* non habet.

11) Apost. Cent. V. 57.

1) Apost. Cent. V, 58. Idem

τος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἦν, λέγεται δὲ εἰς τὰς δίκας δεινὸς γεγονέναι· οὗτος δίκην ὑπέρ τινος λέξας, ἤδη ὑπέργηρως ὤν, μετὰ τὸ καταπαῦσαι τὸν λόγον, ἀπέκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς τῆς θυγατρὸς υἱοῦ κόλπους. Εἰπόντος δὲ καὶ τοῦ ἐναντίου καὶ τῶν δικαστῶν τὴν ψῆφον ἐνεγκόντων τῷ ὑπὸ τοῦ Βίαντος βοηθουμένῳ λυθέντος τοῦ δικαστηρίου νεκρὸς ἐν τοῖς κόλποις εὑρέθη. Καὶ αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς ἔθαψεν ἡ πόλις, εἰς ὃν [2] καὶ Διογένους τοῦ Λαερτίου τόδε τὸ ἐπίγραμμα φέρεται·

Ἐπίγραμμα.

Τῇδε Βίαντα κέκευθε, τὸν [3] ἀτρέμας ἤγαγεν Ἑρμῆς
Εἰς Ἀΐδην πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.
Εἶπε γάρ, εἶπε δίκην ἑτέρου τινός, εἶτ' ἀποκλινθεὶς
Παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον.

Βίον [4] Κύκλωπος· τὸν ἀνόσιον καὶ ὠμόν, οἱ γὰρ Κύκλωπες οὔτε Διὸς αἰγιόχου, καθ' Ὅμηρον, οὔτε θεῶν μακάρων ἀλέγουσιν.

Βίον [5] μεμαγμένον· ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ.

Βίον ἀκανθώδη [6]· τὸν τραχὺν καὶ σκληρόν.

Βιβλίον [7] τοὐμὸν μέθυ· πρὸς τοὺς διαφθείροντάς τινα ἔργα· ἢ ἐπὶ τῶν φιλολόγων.

inde a verbis οὗτος δίκην ὑπέρ τινος λέξας in apophth. impr. exstat (sumtum ex Diog. Laërt. I. segm. 84.), ubi alterum additur epigramma:

Ἕτερον εἰς τὸν αὐτόν.
Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει
Ἧδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν.

2) Sequentia verba cum epigrammate Apost. non habet: in Laur. interjectis duobus provv. titulus est: Διογένους Λαερτίου ἐπίγραμμα εἰς Βίαντα.

3) Codd. κεκεύθατον.

4) Laur. non habet.

5) Apost. Cent. V. 60. verba ultima ἐπὶ πολυτελεῖ κ. ἡ. β. non habet. Macar. βίος μεμαγμένος, ἐπὶ τῶν ἀπόνως τρεφομένων.

6) Apost. Cent. V. 61.

7) Apost. Cent. V. 62.

Βίοι ἀνθρώπων καὶ φυτῶν σπέρματα συνεξομοιοῦνται ταῖς χώραις.

Βία [8] πενήτων πλουσίων παράκλησις, παρόσον οἱ μὲν πένητες ἀναγκάζονται· οἱ δὲ πλούσιοι θρύπτονται καὶ θωπεύονται.

Βίος [9] ἀνεόρταστος, μακρὴ ὁδὸς ἀπανδόκευτος.

Βίον [10] καλὸν ζῆν, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς.

Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστι βίος.

Τὸ β μετὰ τοῦ λ.

Βλέπειν [11] γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρην· ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν.

Βλέπει [12] τὸ στῆθος ἀετὸς τρωθεὶς πάλαι,
Ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦστο πολλὰ δακρύων,
Βλέπων δ' ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον,
Βαβαὶ πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Βλακὸς ἀχρηστότερος [13]· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος τινὸς ὁμοίου σιλούρῳ. Ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου Βλακείας, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοτέλης· καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τὸ βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι διὰ τὸ τοὺς μόρους εἰσιέναι εἰς [14] αὐτούς.

Τὸ β μετὰ τοῦ ο.

Βοῦς Κύπριος εἶ [1]· ἤτοι κοπροφάγος· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε [2] βόες.

8) Apost. Cent. V. 63.

9) Apost. Cent. V. 59. addit Δημοκρίτου τὸ παροιμιῶδες ἀπόφθεγμα. Cfr. Stob. T. 16. 21.

10) Stob. T. 68. 20. Apogr. Dresd. ἂν μὴ γυν. — A Laur. hoc et sq. prov. abest.

11) Apost. Cent. V. 64. ex Aristoph. Plut. 328.

12) Laur. om.

13) Apost. Cent. V. 65. Apogr. Dresd. χρηστότερος.

14) Praepositioni εἰς inscriptum πρός. Matth. Laur. πρός.

1) Apost. Cent. V. 66. Boves Cyprios contra tormina hominum excrementis mederi sibi solitos esse refert Plin. H. N. XXVIII. 20. Cfr. Fisch. ad Aristoph. Plut. 706.

2) Apost. ἐκεῖ. Recte dicitur

Βοῦς ὁ Μολοττῶν[3]· ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα· οἱ γὰρ Μολοττοὶ τοὺς βόας ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς πολλὰ διέτεμνον.

Βοῦς ἐπέβη[4]· ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης σιωπώντων· τὸ γὰρ ἀργύριον βοῦν εἶχε τῶν Ἀθηναίων· οἱ οὖν δωροδοκούμενοι ἐσιώπων.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν· ἐπὶ τῶν μοχθούντων ἀεί.

Βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει[5]· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἁρμόζει δὲ ἐπὶ τῶν ῥητόρων τῶν λαμβανόντων νομίσματα, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατηγορῆσαί τινα, ἀλλὰ σιωπῆσαι.

Βοῦς ἕβδομος[6]· πέμματα, κέρατα ἔχων κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν, προςτιθέντες καὶ τὸν ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις[7]

ἐκεῖσε pro ἐκεῖ. Eurip. Alc. 373. ἐκεῖσε προςδόκα μ' ὅταν θάνω. Julian. Caes. p. 307. C. ἐκεῖσε τεχθείς. Misopag. p. 359. B. ἐπειδὴ παρὰ τὸν ἐκεῖσε βασιλέα πρῶτον ἀφίκετο. p. 360. A. ἐτράφην ἐκεῖσε. Long. Pastoral. τοῖς μὲν οὖν θεοῖς ἐκεῖσε παρεσκεύαστο τὸ συμπόσιον, ubi Villois. p. 228.

3) Apost. Cent. V. 67.

4) Apost. Cent. V. 68. Theogn. 813.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον.

Eustath. Opusc. p. 168. l. 28. ed. Tafel. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἐξ ὧν μοι ὁ ὄκνος, καὶ δι' ὧν, οὐ μόνον βοῦς ἐπὶ γλώττῃ, τοῦτο δὴ τὸ σκῶμμα τοῦ ἀργὰ λαλεῖν, ὡς ἐάν τις εἴη βούγλωσσος, ἀλλὰ καὶ λίθος ὡσεὶ καὶ λάκκῳ δυςχρηστουμένου ὕδατος ἐπέκειτο. Clem. Strom. V. 4. p. 661. Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν, ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσης, ἡ ποιητικὴ φησιν. Ὅ τε Αἰσχύλος· ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. Cfr. Blomf. ad Aesch. Ag. 35. Bovis typum nummis Atticis impressum cum fabulam esse demonstraverit Eckhel Doctr. Numm. T. II. p. 207., de boja, i. e. γλωττοπέδῃ sive camo cogitavit Lobek Aglaoph. I. p. 36.

5) Apost. Cent. V. 74. Macar. βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἐκ δωροδοκίας παῤῥησιάζεσθαι.

6) Apost. Cent. V. 76. Macar. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων· οἱ γὰρ πένητες τῶν Ἀθηναίων ἓξ ἀεὶ θύοντες ἔμψυχα, πρόβατον, ὗν, αἶγα, ὄρνιν, βοῦν, χῆνα, ἕβδομον ἐπέθυον πέμμα τετράγωνον· ἐπειδὴ τοίνυν ἀναίσθητον ἐδόκει τὸ ζῶον, ἐπισκώπτοντες τοὺς ἀνοήτους ἐκάλουν βοῦν ἕβδομον.

7) Codd. τῆς σελήνης.

ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων· οἱ δέ φασιν ἕβδομον βοῦν, ὅτι οἱ πένητες ἔθυον ἔμψυχα ἕξ, πρόβατον, ὗν, αἶγα, ὄρνιν, πετεινὸν, χῆνα, καὶ ἕβδομον βοῦν.

Βοῦς [8] ἔνθα τὸν μόσχον ἀφῃρέθη, ἐνταῦθα ἐλθοῦσα ὀδύρεται μυκηθμῷ συντρόφῳ τὸ πάθος· καὶ βόες μέντοι ὑπὸ ζυγὸν ἰέναι θέλοντες, οἱ μὲν μειδιῶσιν [9], οἱ δὲ ἐπὶ πόδα ἀναχωροῦσιν· ἵππος δὲ ἄρα καὶ ὅταν ἀκούσῃ ψαλλίων κρότον καὶ χαλινοῦ κτύπον, καὶ προστερνίδια θεάσηται, φριμάττεται ἐνταῦθα, καὶ τὰς ὁπλὰς σκιρτῶν ἐπικροτεῖ καὶ ἐνθουσιᾷ· βοῦς [10] δ' ἢν καταπίῃ βούπρηστιν, ἔστι δὲ ζῶον, πίμπραται καὶ ῥηγνύμενος, ἀπόλλυται οὐ κατὰ μακρόν [11].

Βοῦς εἰς ἀμητόν [12]· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ καμνόντων· Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ, φασὶν, ἐξ Ἰνδῶν κέρας ἐκομίσθη, καὶ τρεῖς ἀμφορέας ἐχώρησεν. Οὗτος ἄρα βοῦς ἦν, ὡς ἐκπεφυκέναι οἱ τηλικοῦτον κέρας.

Βοῦς ἐν αὐλίῳ γέρων [13]· ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων.

8) Apost Cent. V. 76. ex Aelian. H. A. VI. 10.

9) Humani affectus ad animalia transferuntur: Long. Pastoral. p. 55. Villois. σκιρτῶντα (sc. πρόβατα) καὶ βληχώμενα, καὶ ὅμοια χαίρουσιν, ubi vide editorem.

10) Aelian. VI. 34. Mosc. βούβρηστιν.

11) Codd. μικρόν. Confusio non infrequens. Paus. I. 23. 4. οὐ μὴν οὐδε Μαλιεῦσι παρέμεινε μελέτη τῶν τόξων, δοκῶ δὲ οὔτε πρότερον ἐπίστασθαι σφᾶς, πρὶν ἢ Φιλοκτήτην, παύσασθαί τε οὐ διὰ μακροῦ. Riccard. μικροῦ. Joseph. b. j. II. 17. 6. καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτὸς οὐκ εἰς μικρὰ κατεχρῆτο. Par. 1425. εἰς μακρὰν κατεχρήσατο. Liban. Progymn. p. 885. Reisk. πάσας γὰρ δὴ μικρῶν χεῖρας ὑπερέβαλλεν ἡ περὶ ταῦτα τέχνη. Reisk. f. μικροῦ. Camerar. μακρῷ. Bast in epimetro ad epist. crit. in ed. Lips. Pluti Hemst. p. XXV. δημιουργιῶν. Cfr. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 628. Boisson. ad Philostr. p. 361. ad Nicet. I. 182. III. 179. VI. 297. ad Anecd. Vol. I. p. 450. Trendelenb. ad Aristoph. Ran. 55. Dorvill. ad Char. p. 595.

12) Apost. Cent. V. 77. Quae de cornu ad Ptolemaeum perlato referuntur, sumta sunt ex Aeliano H. A. III. 34.

13) Apost. Cent. V. 78. Macar. βοῦς ἐναύλιος· ἐπὶ τῶν ἐν

Βοῦς [14] *ἐπὶ σωρῷ·* ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

Βουδόρῳ νόμῳ [15]· ἐπὶ τῶν ἀξίων δέρεσθαι, ὡς οἱ βόες.

Βοιώτιος νόμος [16]· ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγινομένων.

Βότρυς [17] *πρὸς βότρυν πεπαίνεται·* ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοιώτιος ὗς [18]· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων· εἰς τοῦτο γὰρ ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί· ἡ [19] δὲ παροιμία ἐντεῦθεν. Ὕαντες ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν· ἐκ μεταφορᾶς δὲ τοῦ ὀνόματος ἀντὶ τοῦ Ὕαντας λέγειν ὗς ἐκάλεσαν, ὥστε καὶ τοῖς ὕστερον διαδοθῆναι λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν· καὶ λοιπὸν νομισθῆναι διὰ τὴν πολλὴν ἀλογίαν καὶ ἀγροικίαν οὕτως ἐξ ἀρχαίου αὐτοὺς κεκλῆσθαι [20]· τοὺς δὲ βουλομένους εἰς ἀπαιδευσίαν [21] σκώπτειν τινὰς τοῦτο λέγειν· Βοιωτία ὗς.

Βουλείας [22] *δικάζει·* ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων ἀεὶ δικαστῶν.

μηδὲν χρησιμευόντων. Βοῦς ἐν τῷ αὐλείῳ καταλείπομαι de iis dici, qui suis cari esse desierunt, notat Villois. ad Long. p. 276.

14) Apost. Cent. V. 79.

15) Apost. Cent. V. 69.

16) Apost. Cent. V. 70. Macar. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ ἐπιτεινόντων.

17) Apost. Cent. V. 72. Laur. βόβρυς.

18) Apost. Cent. V. 80. Macar. Βοιωτία ὗς, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων. Pind. Ol. VI. 151. γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὗν.

19) Mosc. οἱ δὲ παρ. Mox δὲ post ἐκ μεταφορᾶς uterque Cod. om.

20) Mosc. καλεῖσθαι. Suprascriptum κεκλῆσθαι. Matth. Ita Apost. et Laur.

21) Mosc. ἀπαισίαν.

22) Apost. Cent. V. 75. Mosc. om. Consentit Macar.: nisi quod habet Βουλίας. Ludus hic in nominibus fingendis non est infrequens: habuimus supra Ἀκεσίας ἰάσαιτο. Apud Macar. est prov. δεινὰ τὰ δεινά, ἐπὶ τῶν σφόδρα χαλεπῶν, τὸ δὲ αἰ-

Βοῦς ἐν πόλει[23]· ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων. Λυσίας γὰρ ἐν ἀκροπόλει βοῦν ἀνέθηκεν.

Βοιώτια αἰνίγματα[24]· ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων· Βοιωτὴ γὰρ ἡ Σφίγξ.

Βορβόρῳ[25] *ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν*· ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.

Βοῶν[26] *ὦτα ἔχετε*· ἐπὶ τῶν μὴ συνιέντων· Ἀνταγόρας γὰρ ἀναγινώσκων παρὰ Βοιωτοῖς τὸ τῆς Θηβαΐδος γράμμα, ἐπεὶ οὐδεὶς ἐπεσημαίνετο, κλείσας τὸ βιβλίον, εἰκότως, ἔφη, καλεῖσθε Βοιωτοί, βοῶν γὰρ ὦτα ἔχετε.

Τὸ β̄ μετὰ τοῦ ρ̄.

Βρασίδας[27] *μὲν ἀνὴρ ἀγαθός, ἃ δὲ Λακεδαίμων πολλῶς ἔχει τήνω κάῤῥονας*· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς οἰομένων κρείσσους εἶναι τῶν ἄλλων.

Βοιώτειον οὖς[28]· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Βραχεῖ[29] λόγῳ δὲ πολλὰ πρόςκειται σοφά.

λειον· δεινὰ τὰ δεινὰ καὶ δεινότερα Δεινίου.

23) Apost. Cent. V. 85.

24) Apost. Cent. V. 81. Macar. *ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός.*

25) Apost. Cent. V. 83. Macar. *βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν λαμβάνων οὔποθ' εὑρήσης ποτόν. Ἐπὶ τῶν τὰ καλὰ μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.* Verba haec Aeschyli Eumenid. 680. ad immutationes in Areopago constituendo ab Ephialte intentatas apte relata a Döderlino (in Progr. Erlang. MDCCCXX.) colorem ferre videntur Pythagoreum, collata Lysidis epistola ad Hipparchum apud Jambl. Vita Pythagorae p. 75. *ἐγκίρναντι γὰρ ἤθεσι τεταραγμένοις καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγως θείως· καθάπερ εἴ τις εἰς φρέαρ βαθὺ βορβόρου πλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διειδὲς ὕδωρ· τόν τε γὰρ βόρβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἠφάνισεν.*

26) Apost. Cent. V. 82.

27) Apost. Cent. V. 86. Codd. *τήνου κάῤῥονας.* Vide infra Apophthegmata.

28) Apost. Cent. V. 89. Codd. *βρώτειον οὖς.*

29) Stob. T. 35. 4. *Σοφοκλῆς Ἀλήτῃ.*

Βραχύ [30] τοι σθένος ἀνδρὸς, ἀλλὰ ποικιλίαι πραπίδων.

Βώλοις ἄρουραν [31] ἐπὶ τῶν τοῖς μικροῖς χαριζομένων τοὺς μεγάλους.

Βώμαξ [32] εἶ καὶ βωμολόχος· οὗτος ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν [33] καρπωθῆναι αἴρων· τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Βίαντος.

Βίας [1] ὁ Τευταμίδου Πριηνεὺς εἶπε, μακάριός ἐστιν ὁ πλουτῶν, καὶ ὧν ἐπιθυμεῖ ἀπολαύων, ὁ δὲ μὴ ἐπιθυμῶν μακαριώτερος.

Ὁ αὐτὸς εἶπε [2], δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνῆσθαι μὲν τῶν γεγενημένων, πράττειν δὲ τὰ ἐνεστῶτα, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίς ἄριστος σύμβουλος, ἔφη, ὁ καιρός.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, ψυχῆς μέγας χαλινός ἐστιν ὁ νοῦς.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, κρατίστην εἶναι δημοκρατίαν, ἐν ᾗ πάντες ὡς τύραννον φοβοῦνται τὸν νόμον.

Ὁ αὐτὸς [3] ἔφη, οἱ ἀγαθοὶ εὐαπάτητοι.

30) Stob. T. 54. 6. Laur. om.

31) Apost. Cent. V. 88. Laur. addit post *μεγάλους· ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.*

32) Apost. Cent. V. 87.

33) *Πρίν* Mosc. om. Macar. addit: *Βοῦτος περιφοιτᾷ· ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυτάτων. — Βουλήσεταί τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται· ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν ἀδικῆσαι, οὐ δυναμένων δέ. — Βοῦς ἐπὶ φάτνην· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ συνήθη καὶ ἥδιστα ἀφικνουμένων.* (Od. I. 410. Philostr. Im. II. 10. *τὸ δὲ κυριώτατον τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἔχει, κείμενος οὐκ ἐν πεδίοις Τρωϊκοῖς — ἀλλ' ἐν μειρακίοις καὶ γυναίοις, βοῦς ἐπὶ φάτνῃ· τουτὶ γὰρ τὸ μετὰ τοὺς πόνους τε καὶ τὸ ἐν δείπνῳ.*)

1) Laur. *Βίας εἶπεν ὁ Τευταμίδου· μακάριος* etc.

2) Laur. om.

3) Stob. T. 37. 36. Laur. om.

Ὁ αὐτὸς [4] θανάτῳ τινὰ καταδικάζων, ἐδάκρυσε· εἰπόντος δέ τινος, τί παθὼν αὐτὸς καταδικάζων κλαίει; εἶπεν, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπαθ[ὲς] ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον.

Ὁ αὐτὸς [5] συμπλέων ποτὲ ἀσεβέσι, χειμαζομένης τῆ[ς] νηὸς, κἀκείνων θεοὺς ἐπικαλουμένων, σιγᾶτε, ἔφη, μ[ὴ] αἴσθωνται ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας.

Ὁ αὐτὸς τοὺς αἰτουμένους [6] παρὰ τῶν θεῶν φρένας ἀγαθὰς, καὶ μὴ ἑαυτοὺς παιδεύοντας, ἀναισθήτους ἔφασκεν εἶναι, οὔτε γὰρ ζωγράφον εὐχόμενον εἶναι τοῖς θεοῖς δοῦναι αὐτῷ γραμμὴν καὶ εὐχροιὰν λαβεῖν, ἂν μὴ μάθῃ [7] τὴν τέχνην, οὔτε μουσικὸν γενέσθαι ποτ' ἂν, ἕνεκεν εὐχῆς, εἰ μὴ τὰ μουσικὰ μάθοι, τὸν δὲ αὐτὸν τρόπον οὐδ' ἂν φρόνιμόν τινα γενέσθαι εὐχόμενον, εἰ μὴ τούτων τὴν μάθησιν λάβοι.

Ὁ αὐτὸς [8] ἐρωτηθεὶς, τί δυσχερὲς, τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς ὑπενεγκεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί.

Χρὴ πρῶτον αὐτὸν ἐμβλέψαντα πράττειν, εἰ μὲν καλὸς φαίνῃ, καλὰ ποιεῖν, εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς φύσεως ἐλλιπὲς διορθοῦ.

Ἄσκει καλοκἀγαθίαν. Βραδέως ἐγχείρει, ὃ δ' ἂν ἄρξῃ, διαβεβαιοῦ. Μίσει τὸ ταχὺ λαλεῖν. Μὴ εὐήθης ἴσθι, μήτε κακοήθης. Ἀφροσύνην μὴ προσδέχου. Φρόνησιν ἀγάπα. Πάντοτε λέγε, ὡς εἰσὶ θεοί. Νόει τὸ πραττόμενον. Ἄκουε πολλά. Λάλει καίρια. Πένης ὢν πλουσίοις μὴ ἐπιτίμα, ἢν μὴ μέγα ὠφελῇς. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον. Πείσας λαβέ. Κτῆσαι ἐν μὲν νεότητι εὐπραξίαν, ἐν δὲ τῷ γήρᾳ σοφίαν. Ἕξεις

4) Stob. T. 46. 67.
5) Diog. Laërt. I. segm. 86.
6) Mosc. αἰτιωμένους.
7) Mosc. ἂν μὴ μάθῃ. Laur. εἰ μὴ μάθοι.

8) Hoc et sqq. usque ad δόξῃ ἡγεμονίαν Laurentiano debentur: nonnulla habet Diog. Laërt. segm. 86. 88.

ἔργῳ μνήμην, καιρῷ εὐλάβειαν, πλούτῳ δειλίαν, λόγῳ πειθὼ, σιγῇ κόσμον, γνώμῃ ἀνδρείαν, πράξει δυναστείαν, δόξῃ ἡγεμονίαν.

Ὁ αὐτὸς ἀτυχῆ εἶναι ἔφη τὸν ἀτυχίαν μὴ φέροντα.

Ὁ αὐτὸς [9] ἐρωτηθεὶς, τί ἂν εἴη τῶν κατὰ βίον ἄφοβον, εἶπεν, ὀρθὴ συνείδησις.

Ὁ αὐτὸς, ἐπικαλουμένου τινὸς τὸν θάνατον ἐπὶ τέκνων ἀπωλείᾳ, ἔφη, τί αὐτὸν καλεῖς, ἄνθρωπε, ὃς κἂν μὴ καλέσῃς, ἥξει.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖος τῶν θανάτων κακὸς, ἔφη, ὁ ἀπὸ τῶν νόμων ἐπαγόμενος [10].

* Βίας ἐνεδρευθεὶς ὑπὸ Ἰφικράτους τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ καὶ ἐρωτώμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, τὶ δεῖ ποιεῖν, τί ἄλλο, ἔφη, ἢ ὑμᾶς μὲν σώζεσθαι, ἐμὲ δὲ μαχόμενον ἀποθανεῖν.

Β ί ω ν ο ς.

Βίων [11] ὁ Βορεισθενίτης ἔλεγε καταγελάστους εἶναι τοὺς σπουδάζοντας περὶ τὸν πλοῦτον, ὃν τύχη μὲν παρέχει, ἀνελευθερία δὲ φυλάττει, χρηστότης δὲ ἀφαιρεῖται.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν Θέογνιν λέγοντα·

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,

πῶς σὺ πένης ὢν, ἔφη, φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς [12] ἔλεγεν, ὥσπερ τὰ φαῦλα τῶν βαλαντίων, κἂν μηδενὸς ᾖ ἄξια, τοσούτου [13] εἰσὶν ἄξια, ὅσον ἐν ἑαυτοῖς τὸ νόμισμα ἔχουσιν, οὕτω καὶ τῶν πλουσίων τοὺς οὐδενὸς ἀξίους καρποῦσθαι τὰς ἀξίας ὧν κέκτηνται.

9) Stob. T. 24. 11.

10) Sequitur in impr. Ὁ αὐτὸς, δίκην ὑπέρ τινος λέξας· idem quod supra inter provv. Βίαντος Τευταμίδου Πριηνέως δίκη relatum est.

11) Stob. T. 93. 34.

12) Stob. T. 91. 32.

13) Codd. et impr. τοσοῦτον.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [14], τὰ χρήματα τοῖς πολλοῖς ἡ τύχη οὐ δεδώρηται, ἀλλὰ δεδάνεικεν.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ἡ τύχη ὥσπερ ποιήτρια, ὁτὲ μὲν πρωτολόγου, ὁτὲ δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὁτὲ μὲν βασιλέως, ὁτὲ δὲ ἀλήτου.

Ὁ αὐτὸς [15] ἰδών τινα φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα εἶπεν, ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, δεῖ τὸν ἄρχοντα πανόμενον τῆς ἀρχῆς μὴ πλουσιώτερον, ἀλλ᾽ ἐνδοξότερον γεγονέναι [16].

Β ο ι ω τ ό ς.

Βοιωτὸς ἐντυχὼν θησαυρῷ μετὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε καὶ παρῆλθεν, ὡς οὐκέτι οὐδὲν ὄντα πρὸς αὐτόν.

Βοιωτῶν [17] ἔνιοι τοὺς χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἄγοντες καθῆσθαι κελεύουσιν· εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ· ὃς δ᾽ ἂν κοφινωθῇ, ἄτιμος γίγνεται· δοκεῖ δὲ τοῦτο καὶ ὁ Εὐριπίδου πατὴρ πεπονθέναι, Βοιωτὸς ὢν τὸ γένος.

Βρέννος [18] ὁ Γαλατῶν βασιλεὺς λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν εἰς Ἔφεσον ἦλθε, καὶ στρατοπεδευσάμενος περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προθεσμίαν· παρθένος δέ τις τῶν ἐπισήμων, ὄνομα Δημονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προδώσειν αὐτῷ τὴν Ἔφεσον ὑπέσχετο, ἐὰν μισθὸν λάβῃ τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὅρμους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος αὐτὴν εἰς τόπον ὡρισμένον ἤγαγε τοὺς ὑπο-

14) Stob. T. 105. 56.

15) Stob. T. 38. 50. Cfr. Diog. Laërt. IV. segm. 51. qui reliqua apophthegmata non habet. Laur. ad Biantem refert, Georgidae Gnomologium apud Boisson. Anecd. I. p. 26. ad Diagoram.

16) In impressis sequuntur: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν 1) ταὶ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα, 2) ἁ μεγάλα μοι Κύπρις, 3) ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς, 4) ἰξευτὰς ἔτι κῶρος.

17) Recepi ex Laur. et impr.

18) Est in impr. et in Laur.

τεταγμένους, καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν, ὅσον εἶχον κόσμου χάριν, βάλλειν εἰς τὴν τῆς φιλαργύρου κόλπον· ποιησάντων δὲ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ τῆς δαψιλείας τοῦ βαλλομένου χρυσίου ζῶσα κατεχώσθη.

* Βρασίδου.

Βρασίδας [19] ἐν μάχῃ διὰ τῆς ἀσπίδος ἀκοντισθεὶς καὶ τὸ δόρυ τοῦ τραύματος ἑλκύσας αὐτῷ τούτῳ τὸν πολέμιον ἀπέκτεινεν· ἐπερωτηθεὶς δὲ, πῶς ἐτρώθη, προδούσης με τῆς ἀσπίδος, εἶπεν.

Ὁ αὐτὸς ἐν ἰσχάσι συλλαβὼν μῦν καὶ δηχθεὶς ἀφῆκεν, εἶτα πρὸς τοὺς παρόντας, οὐδὲν οὕτω, ἔφη, σμικρόν ἐστιν, ὃ μὴ σώζεται τολμῶν ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιχειροῦντας. Ἐπεὶ δὲ συνέβη πεσεῖν αὐτὸν, ἐλευθεροῦντα τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης Ἕλληνας, οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς Λακεδαίμονα πρέσβεις τῇ μητρὶ προσῆλθον αὐτοῦ Ἀρχιλεωνίδῃ, πρῶτον μὲν ἠρώτησεν, εἰ κακῶς ὁ Ἀρχύτας ἀπέθανεν· ἐγκωμιαζόντων δὲ τῶν Θρᾳκῶν αὐτὸν καὶ λεγόντων, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἔσται τοιοῦτος, ἀγνοεῖτε, εἶπεν, ὦ ξένοι, Βρασίδας μὲν γὰρ ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς, ἁ δὲ Λακεδαίμων πολλὼς ἔχει τήνου κάῤῥονας.

* Βερενίκης πλόκαμος [20].

Βερενίκη γυνή τις ἦν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καλουμένου. Τοῦ οὖν ἀνδρὸς αὐτῆς Πτολεμαίου ὄντος ἐν πολέμοις, ηὔξατο, ὅτι εἰ ὑποστρέψει ἄτρωτος, τῶν πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀναθήσει ἀνάθημα ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἀνέθηκεν ἡ Βερενίκη. Κόνων οὖν τις ἀστρονόμος ἦν ἐπὶ τῶν αὐτῆς χρόνων, καὶ πρὸς κολακείαν αὐτῆς φησιν, ὅτι οἱ θεοὶ τὸν πλόκαμον

qui titulum habet: Ἱστορία Βρέννου καὶ Δημονίκης.

19) Sumta sunt haec ex Plut. Apophth. Lacon.

20) Impr. πλόμακος.

τοῦτον ἐν ἄστροις ἀνέθηκαν, καὶ νῦν ἐστί τις βοτρυοειδὴς [21] θέσις ἀστέρων ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃ καλοῦσι πλόκαμον Βερενίκης.

Παράδοξον [22].

Βοσκός τις ἔβοσκε πρόβατα εἰς ὄρος· καὶ ἀναμεταξὺ τοῦ ὄρους ἐκείνου ἦν χάος, ὃ εὑρέθη πρῶτον ἀπὸ ἑνὸς τῶν προβάτων· ἰδὼν δὲ τοῦτο ὁ βοσκὸς, ὅτι παρὰ φύσιν λαλεῖ τὸ πρόβατον, παρακύψας αὐτὸς ἐκεῖσε, ἤρξατο καὶ αὐτὸς λαλεῖν στίχων πλοκὰς καὶ ἕτερα ἐξαίσια· ἰδόντες δὲ τοῦτόν τινες τῶν ἀνθρώπων στίχων πλοκὰς λέγοντα, ἠρώτων αὐτὸν, πῶς ἄρα τοιαῦτα λαλεῖ· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ ὄρος, ἐν ᾧ ἔβοσκον τὰ πρόβατα, ἐκεῖσε μεμάθηκα ἀπὸ χάους τινός· ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐγχώριοι, ἔκτισαν ἐκεῖσε ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι, ἐν ᾧ καὶ τρίποδα χαλκοῦν [23] ἔστησαν, διὰ τὸ χρᾶσθαι αὐτῷ τῇ μαντείᾳ· στήσαντες ἄνωθεν τοῦ χαλκοῦ γυναῖκα παρθένον, ἵνα ἀνακρούῃ αὐτὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ τοὺς χρησμοὺς δέχωνται.

Βακχεῖός ἐστι ποὺς συγκείμενος ἐκ βραχείας υ καὶ δύο μακρῶν — — οἷον νοήμων· ἐκλήθη δὲ βακχεῖος, ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ἐκ τοιούτου μέτρου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέγοντο· λέγεται δὲ βακχεῖος ἀπὸ τῶν βακχῶν τῶν ἑπομένων τῷ Διονύσῳ· διθύραμβοι δὲ ὕμνοι λέγονται, ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη ὁ Διόνυσος· ὅθεν καὶ παλιμβάκχειος ὁ τούτῳ ἐναντίος, συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν — — καὶ βραχείας υ οἷον Ἥφαιστος.

Ἀρχὴ τοῦ γ̅ στοιχείου.

Τὸ γ̅ μετὰ τοῦ α̅.

Γάλα [1] ὀρνίθων· ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων

21) Cod. βοτρυοειδῶς.
22) Hoc et sq. ex Laur. recepi.
23) Cod. χαλκόν.
1) Apost. Cent. V. 90. Ari-

καὶ πάντα κεκτημένων· τὸν γὰρ Σάμον οἱ θέλοντες ἐπαινεῖν καὶ τὸν Ἄμασιν τοῦτο ἔλεγον; ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σπανίων.

Γάλα[2] *τρέφει νήπια, παῖδα δ' ἔμφρονα*
Γάλα πιαίνει σωφροσύνη καθάπερ.

Γάλακτος φυσιολογία.[3]

Τὸ μὲν αἷμα πρωτόγονον ἐν ἀνθρώπῳ εὑρίσκεται, ὃ δή τινες οὐσίαν εἰπεῖν ψυχῆς τετολμήκασι· τοῦτο δὴ τὸ αἷμα φυσικῇ τρεπόμενον πέψει, κινησάσης τῆς μητρὸς, φιλοστοργίᾳ συμπαθεῖ ἐξανθεῖ καὶ γηράσκει πρὸς τὸ ἄφοβον τοῦ παιδίου, καὶ ἔστι μὲν τῆς σαρκὸς ὑγρότερον τὸ αἷμα, οἷον ὑγρά τις οὖσα σάρξ, τοῦ δὲ αἵματος νοστιμώτερον τὸ γάλα καὶ λεπτομερέστερον· εἴτε γὰρ τὸ ἐπιχορηγούμενον αἷμα τῷ ἐμβρύῳ, καὶ διὰ μητρῴου πρότερόν ἐστι πεμπόμενον ὀμφαλοῦ, εἴτε αὖ τὸ καταμήνιον αὐτὸ, ἀποκλεισθὲν τῆς οἰκείας φορᾶς, κατὰ φυσικὴν ἀνάχυσιν χωρεῖν κελεύεται πρὸς τοῦ παντρόφου καὶ γενεσιουργοῦ θεοῦ ἐπὶ τοὺς φλεγμαίνοντας ἤδη μαστοὺς, καὶ ὑπὸ πνεύματος ἀλλοιούμενον θερμοῦ, ποθεινὴ σκευάζεται τῷ νηπίῳ τροφὴ, αἷμά τὸ μεταβάλλον ἐστί· μάλιστα γὰρ πάντων μελῶν μαστοὶ συμπαθεῖς μήτρᾳ. Ἐπὰν οὖν κατὰ τοὺς τόκους ἀποκοπὴν λάβῃ τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ πρὸς τὸ ἔμβρυον τὸ αἷμα ἐφέρετο, μύσις μὲν γίνεται τοῦ πόρου, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐπὶ τοὺς μαστοὺς τὸ αἷμα λαμβάνει, καὶ πολλῆς τῆς ἐπιφορᾶς γενομένης διατείνονται, καὶ μεταβάλλει τὸ αἷμα εἰς γάλα[4], ἀναλόγως τῇ ἐπὶ τῆς

stoph. Av. 732. εὐδαιμονίαν, βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, ubi Interpp.

2) Nusquam versus hos inveni.

3) Ex Clement. Alexandr. Paedagog. Lib. I. cap. 6. p. 121. Matth. Laur. non habet.

4) Cfr. Plut. Aemil. Paul. c. 14. καθάπερ γὰρ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν οὐχ ὥσπερ ἀγγεῖα πλήρεις εἰσὶν ἐπιῤῥέοντος ἑτοίμου γάλακτος, ἀλλὰ μεταβάλλοντες τὴν τροφὴν ἐν αὐτοῖς ἐργάζονται γάλα καὶ διηθοῦσιν· οὕτως οἱ περίψυκτοι καὶ πιδα-

ἑλκώσεως εἰς πύον τοῦ αἵματος μεταβολῇ· εἴτε αὖ ἀπὸ τῶν ἐν μαστοῖς παρακειμένων φλεβῶν, ἀναστομουμένων κατὰ τὰς διατάσεις τῆς κυήσεως, τὸ αἷμα μεταχεῖται εἰς τὰς φυσικὰς τῶν μαστῶν σήραγγας [5]· τοῦτο δὲ ἀνακιρνάμενον τὸ ἀπὸ τῶν γειτνιουσῶν καταπεμπόμενον ἀρτηριῶν πνεῦμα, μενούσης ἔτι τῆς ὑποκειμένης ἀκεραίου τοῦ αἵματος οὐσίας ἐκκυμαινόμενον λευκαίνεται, καὶ τῇ τοιαύτῃ ἀνακοπῇ κατ' ἐξαφρισμὸν μεταβάλλεται, παραπλήσιόν τι πεπονθὸς τῇ θαλάττῃ, ἣν δὴ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν πνευμάτων, οἱ ποιηταί φασιν ἀποπτύειν ἁλὸς ἄχνην· πλὴν ἀλλὰ αἷμα ἔχει τὴν οὐσίαν. Τούτῳ τῷ τρόπῳ καὶ οἱ ποταμοὶ ῥόθῳ φερόμενοι, τῇ ἐμπεριλήψει τοῦ περικεχυμένου ἀέρος ξαινόμενοι, ἀφρὸν μυρμύρουσι· καὶ τὸ ἐνστόμιον [6] ἡμῖν ὑγρὸν τῷ πνεύματι ἐκλευκαίνεται· τίς οὖν ἡ ἀποκλήρωσις, μὴ οὐχὶ καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ φωτεινότατον καὶ λευκότατον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τρέπεσθαι ὁμολογεῖν; πάσχει δὲ [7] τὴν μεταβολὴν κατὰ ποιότητα οὐ κατ' οὐσίαν· ἀμέλει γοῦν οὐ τροφιμώτερον ἄλλο τι, οὐδὲ μὴν γλυκύτερον, ἀλλ' οὐδὲ λευκότερον εὕροις ἂν γάλακτος· πάντη δὲ ἔοικε τοῦτο τῇ πνευματικῇ τροφῇ· γλυκεῖα μὲν διὰ τὴν χάριν ὑπάρχουσα, τρόφιμος δὲ, ὡς ζωὴ, λευκὴ δὲ ὡς ἡμέρα Χριστοῦ· καὶ τὸ αἷμα Χριστοῦ πεφανέρωται ὡς γάλα. — Οὐ μὴν [8] ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ποιμνίων ἔκ τε τῶν βουκολίων ἔξεστι μαθεῖν, ὡς ἐξ αἵματος γάλα κατὰ μεταβολὴν γίνεται· τὰ γὰρ ζῶα ταῦτα τοῦ ἔτους κατὰ τὴν ὥραν, ἣν ἔαρ καλοῦμεν ὑγροτέρου τοῦ περιέχοντος γεγονότος, ἀλλὰ καὶ τῆς πίας καὶ τῶν νομῶν εὐχύλων, τὸ τηνικάδε οὐσῶν καὶ ἐνίκμων, αἵματος πίμπλαται πρότερον, ὡς ἐκ τῆς διατάσεως τῶν

κώδεις τόποι τῆς γῆς ὕδωρ μὲν οὐκ ἔχουσι καλυπτόμενον etc.

5) Apogr. Dresd. σύραγγας.

6) Apogr. Dresd. εὐστόμιον.

7) Apogr. Dresd. nullo praegresso interrogationis signo: πάσχειν τὴν μεταβ.

8) Haec longo a prioribus intervallo sejuncta leguntur p. 127. 31.

φλεβῶν κυρτουμένων τῶν ἀγγείων δείκνυται· ἐκ δὲ τοῦ αἵματος δαψιλέστερον χεῖται τὸ γάλα· θέρους δ' ἔμπαλιν ὑπὸ τοῦ καύματος συγκαιόμενον καὶ ἀναξηραινόμενον, ἵστησι τὴν μεταβολὴν τὸ αἷμα καὶ ταύτῃ ἔλαττον ἀμέλγονται.

Γαλῆ Ταρτησία[9]· ὡς μεγάλων ἐκεῖ γινομένων.

Γαλῆ χιτών[10]· αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν ἀνιέντων· ὁμοία ἐστὶ τῇ οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός. — Φασὶ τὴν γαλῆν καὶ τὸν αἴλουρον πάντα, ὅσα δυσώδη ἐστὶ, μισεῖν· ταύτῃ τοι καὶ τὸ σφέτερον περίσσωμα[11] ἀφιέναι, πρότερον βόθρον ὀρύξαντας, ἵνα ἀφανίσωσιν αὐτὸ, τῆς γῆς ἐπιβαλόντες· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην λαγνίστατος, ὁ δὲ θῆλυς φιλότεκνος· φεύγει δὲ τὴν πρὸς ἄῤῥενα ὁμιλίαν· ἀφίησι γὰρ τὸν θορὸν θερμότατόν τε καὶ προσεοικότα πυρὶ, καὶ καίει τῆς θηλείας τὸ ἄρθρον· εἰδὼς οὖν ὁ ἄῤῥην τοῦτο, τὰ κοινὰ βρέφη διαχρῆται· ἡ δὲ παίδων ἑτέρων πόθῳ ἑαυτὴν παρέχει συνελθεῖν.

Γαλῆ στέαρ[12]· ἐπὶ τῶν οἷς χαίρουσιν ταῦτα λαμβανόντων.

Γαλῆ χιτώνιον[13]· ἐπὶ τῶν[14] τὰ ἑαυτῶν προβλήματα ἐσθιόντων.

Εὔδημας δέ φησι, Γαλῆ χιτών· αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται καὶ μηδὲν ἀνιέντων· ὁμοία ἐστὶ τῇ· οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

9) Apost. Cent. V. 91. Mosc. *Ταρτυσία*. Macar. *ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ λίαν ἀναιδῶν· Ταρτησσὸς γὰρ πόλις μεγάλη πρὸς τῷ Ὠκεανῷ.*

10) Apost. Cent. V. 92. Macar. *γαλῇ χιτώνιον· ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.* — Vide paullo inferius. Matth. Pantinus pro *ἀδίκων* legendum censet *ἀνοικείων*, vel, ut in Suida est *ἀνομοίων*, et *ὀνυόντων* pro *ἀνιέντων*. Quae sequuntur *φασὶ τὴν γαλῆν κ. τ. λ.* sumta sunt ex Aelian. H. A. VI. 27.

11) Apost. *περίσσευμα*.

12) Apost. Cent. V. 95.

13) Apost. Cent. V. 96.

14) *Τῶν* omisit apogr. Dresd. Duobus articulis deinceps positis alter saepe omittitur: vide Jacobs ad Achill. Tat. p. 398.

Γαλῆν ἔχεις [15]· ἐπὶ τῶν ἀποτρεπτικῶν· παρόσοι οἱ γαλῆν ἔχοντες οὐκ εὐτυχοῦσιν.

Μ ε ν ά ν δ ρ ο υ [16].

Γαμεῖν κεκρικότα δεῖ σε γινώσκειν, ὅτι
Ἀγαθὸν [17] μεθέξεις, ἂν μὴ λάβῃς μικρὸν κακόν.
Γαστέρα [18] μοι προφέρεις· κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων.
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη, κενὴ δὲ βαρεῖα·
ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

Γαστὴρ [19] παχεῖα λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.

Γασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ· ἐπὶ τῶν ἐπιθυμούντων τῶν ἀλλοτρίων.

Γάμοι [20] *Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ*· ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων. Αἴγυπτος καὶ Δαναὸς ἦσαν ἀδελφοὶ, ἀπ᾽ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς καὶ τοῦ Βήλου· τούτων ὁ μὲν Αἴγυπτος εἶχε παῖδας πεντήκοντα ἄῤῥενας· ὁ δὲ Δαναὸς πεντήκοντα θυγατέρας, ὃς φθονῶν τῷ ἀδελφῷ Αἰγύπτῳ διὰ τὴν τῶν ἀῤῥένων παίδων κτῆσιν, καὶ φοβηθεὶς, ὅπως μὴ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐκβληθῇ τῆς βασιλείας, ἀνδρωθέντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἐδίωξεν αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον ἅμα τοῖς παισὶν, ὅθεν καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἡ χώρα Αἴγυπτος ἐκλήθη. Χρόνου δέ τινος γινομένου καὶ τῶν παίδων ἀνδρωθέντων θαῤῥῶν τῇ τούτου δυνάμει, παρεγένετο εἰς τὸ Ἄργος. Ὁ δὲ Δαναὸς φοβούμενος αὐτὸν καὶ πρόνοιαν ποιούμενος τῆς βασιλείας, ἐπιβουλὴν κατὰ τῶν Αἰγύπτου υἱῶν ταύτην ἐσκέψατο· συνέθετο γὰρ τῷ Αἰ-

458. 779. 893. ad Philostr. 353. Boisson. ad Philostr. Her. p. 343.

15) Apost. Cent. V. 98.

16) Stob. T. 68. 11. Laur. om.

17) Gaisf. recepit ἀγαθῶν. Vide supra sub ἐργυρέαις λόγχ.

18) Apost. Cent. V. 94.

19) Apost. Cent. V. 97. Codd. νόον οὐ τίκτει.

20) Apollon. Rh. Schol. et Diod. Sic. Matth.

γύπτῳ συνάψαι πρὸς γάμον τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ· ἑτοίμως δὲ ἐπαγγειλάμενος τῷ Αἰγύπτῳ, συνεβούλευσε ταῖς θυγατράσιν ὁ Δαναὸς, ὥστε ἀνελεῖν νύκτωρ τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας πρὸ τῆς μίξεως τῆς πρὸς αὐτοὺς, θάνατον ἀπειλήσας ταῖς μὴ τοῦτο ποιησάσαις. Αἱ μὲν οὖν πᾶσαι ἔχουσαι τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς προστάγματα ἀνεῖλον τοὺς ἄνδρας, μία δὲ μόνη ἐφείσατο τοῦ Λυγκέως, ἀπὸ τῆς μίξεως διάθεσιν ἔχουσα πρὸς αὐτόν· οὗτος δὲ σωθεὶς ἐξεδίκησε τοὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, ἐφόνευσε γὰρ τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ καὶ αὐτὸν, καὶ τῆς βασιλείας ἐκράτησε τοῦ Ἄργους ἅμα τῇ Ὑπερμνήστρᾳ [21]· καὶ γὰρ ἐκ τούτων Ἄβας, ἐξ οὗ καὶ Προῖτος καὶ Ἀκρίσιος, ἐξ οὗ καὶ Δανάη, ἐξ ἧς καὶ Περσεύς.

Γάμους [22] εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους ποιεῖν. Φίλωνος.

Γαμψώνυχας [23] μὴ τρέφειν· ἀντὶ τοῦ ἅρπαγας φεύγειν.

Τὸ γ μετὰ τοῦ ε.

Γελοιότερος Μελιτίδου [24]· ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ

21) Mosc. Ὑπερταιμνήστρα.

22) Laur. hoc et sq. non habet.

23) Josephus Rhacendytes in Synopsi Rhetoricae (Cod. Ven. Class. VIII. Cod. XVIII.) Αἴνιγμα δέ ἐστι φράσις ἐπιτετηδευμένη εἰς ἀσάφειαν, ἐπικρύπτουσα τὸ νοούμενον· οἷον ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν ἀντὶ τοῦ τὸ δίκαιον, καὶ γαμψώνυχας μὴ τρέφειν ἀντὶ τοῦ ἅρπαγας, μελάνουρον μὴ ἐσθίειν ἀντὶ τοῦ ψεῦδος μὴ προσίεσθαι. — Macar. addit: Γαλλιστὶ τεμεῖν· ἐπὶ τῶν ἀφροντίστως ἀπαλλαγὴν πραγμάτων ποιήσασθαι βουλομένων· Γαλλοὶ γὰρ καλοῦνται οἱ ἀποτετμημένοι, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γάλλου, ἢ ὅτι ἀποπεπτώκασιν εἰς ἑτέραν φύσιν.

24) Apost. Cent. V. 99. Eustath. Opusc. p. 89. l. 90. ed. Tafel. οὔτε γὰρ εἰς ἀπλαστίαν ἐμαυτὸν ψευδογραφῶ κατὰ τοὺς πλείους τῶν περὶ ἡμᾶς, ὁ. καὶ τοὺς ἀβαθεῖς ἀνθρώπους εἰς Μαμμακούθους καὶ Πολυώρους καὶ Μελιτίδας ἐγγράφων. p. 103. l. 48. μὴ ἐκστραφείην εἰς λήθαργον, μηδὲ μεταπλασθείην εἰς Μαμμαίκουθον, ἢ Μελιτίδην, ἢ τὸν ἕτερον Κόροιβον ἢ εἰς Πολύωρον.

διαβεβλημένων [25]· Μελιτίδης γὰρ ἦν ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ.

Γέλως συγκρούσιος [26]· παρόσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας συγκρούουσιν ἢ τοὺς πόδας· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτάκτως καὶ ἀκόσμως γελώντων.

Γέλως Ἰωνικός [27]· ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων· εἰς τοῦτο γὰρ οἱ Ἴωνες διαβάλλονται.

Γεύεται [28] πίσσης ὁ μῦς· ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Γέλως Μεγαρικός [29]· ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων· ἤκμαζε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἐπὶ χρόνον· λέγεται [30] καὶ γέλως Χῖος.

Γεννητὸς γεγονὼς τήρει τὴν τάξιν· λέγονται δὲ γεννηταὶ οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλὰ οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φατρίας· οὗτοι δέ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται, καὶ φράτορες νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν· τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας τριάκοντα, αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττοί, ὅτι ἐκ τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη· τὰς μὲν φυλὰς τέσσαρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττὰς δώδεκα, καθάπερ οἱ μῆνες· τὰ δὲ γένη τριάκοντα ἑκάστῃ φρατρίᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέραι τριακόσιαι ἑξήκοντα πέντε.

Γέραιρε [31] σαυτὸν ἐν πλήθει· ἀντὶ τοῦ εὔφραινε σαυτόν.

25) Laur. et Apost. διαβεβοημένων.

26) Apost. Cent. V. 100. Macar. ὁ ἄκοσμος καὶ ἄτακτος ἀπὸ τοῦ κρούειν τὰς χεῖρας.

28) Apost. Cent. VI. 1. Cfr. supra p. 76.

27) Macar. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἐκλελυμένων.

29) Apost. Cent. VI. 2. Cfr. Meineke Quaestiones Scen. Spec. I. p. 4. 5. Aristoph. Vesp. 57. γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.

30) Λέγεται κ. γ. X. Apost. non habet.

31) Apost. Cent. VI. 3. explicationem non habet. — Abest a Mosc.

Γέροντος[32] *πόσθης δρυϊνος πάτταλος*· δημώδης ἡ παροιμία.

Γέρων[33] *ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται*· ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.

Γεράνδρυον[34] *μεταφυτεύειν*· ἐπὶ τοῦ μὴ δεῖν τοὺς γέροντας ἐπὶ τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα προτρέπειν· γεράνδρυον γὰρ τὸ γηράσκον φυτόν· δρῦς γὰρ πᾶν φυτὸν γενικῷ ὀνόματι καλεῖται.

Γενναῖος[35] *εἶ ἐκ βαλαντίου*· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

Γέρανοι[36] *λίθους καταπεπωκυῖαι*· ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων· αἱ γὰρ γέρανοι πετόμεναι λίθους φέρουσιν. Αἱ γέρανοι γεννῶνται μὲν ἐν Θρᾴκῃ· ἣ δὲ χειμεριώτατον χωρίον ἐστὶ καὶ κρυμωδέστατον, καὶ θέρους μὲν κατὰ χώραν μένουσι, φθινοπώρου δὲ ἤδη μεσοῦντος εἰς Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν ἀπαίρουσιν· ὥσπερ οὖν γῆς περίοδον εἰδυῖαι, καὶ φύσεις ἀέρων καὶ ὡρῶν διαφορὰς, καὶ χειμῶνα ἠρινὸν διαγαγοῦσαι, πάλιν ἔαρος ὑποστρέφουσιν ὀπίσω· ποιοῦνται δὲ ἡγεμόνας τῆς πτήσεως τὰς ἤδη τῆς ὁδοῦ πεπειραμένας, εἶεν δ' ἂν, ὡς τὸ εἰκὸς αἱ πρεσβύτεραι, καὶ οὐραγεῖν δὲ τὰς τηλικαύτας ἀποκρίνουσι, μέσαι δὲ αὐτῶν αἱ νέαι τετάχαται, φυλάξασαι δὲ ἄνεμον οὖρον καὶ φίλον σφίσι, καὶ κατόπιν ῥέοντα, χρώμεναί οἱ πομπῷ καὶ ἐπωθοῦντι εἰς τὸ πρόσω, εἶτα μέντοι τρίγωνον ὀξυγώνιον τὸ σχῆμα τῆς πτήσεως

32) Apost. Cent. VI. 7.
33) Apost. Cent. VI. 4.
34) Apost. Cent. VI. 5. Codd. γεράδρυον.
35) Apost. Cent. VI. 6. Macar. ἐκ τῶν διὰ πλοῦτον εὐδοκιμούντων.
36) Apost. Cent. VI. 8. λίθους καταπεπτωκότες. Codd. λίθου καταπεπτωκότος. Scripsi καταπεπωκυῖαι· ita legitur apud Aristoph. Av. 1136. ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους. Eadem permutatio est apud Leonem Diac. p. 180. D. ed. Hase. τὸν ἴσον αὐτῷ τῆς θείας ἐκπεπώκαμεν μήνιδος ἄκρατον. Cod. ἐκπεπτώκαμεν. — Longiorem expositionem Apostolii et Laur. αἱ γέρανοι γεννῶνται usque ad κυβερνήτης Mosc. om.

ἀποφήνασαι, ἵνα ἐκπίπτουσαι τῷ ἀέρι διακόπτωσιν αὐτὸν, ῥᾷστα τῆς πορείας ἐχόμεναι· ὅταν δὲ προσφερόμενον ἀετὸν ἴδωσι, γινόμεναι κύκλος καὶ κολπωσάμενοι, μηνοειδὲς τὸ μέσον ἀποφήνασαι, ἀπειλοῦσιν, ὡς ἀντιταξόμεναι· ὁ δὲ ἀναχωρεῖ καὶ κρούεται τὸ πτερὸν, αἱ δὲ ἀλλήλων τοῖς πυγαίοις ἐπερείδουσαι τὰ ῥάμφη, εἶτα μέντοι τρόπον τινὰ τὴν πτῆσιν συνδέουσι, καὶ τὸν κάματον σφίσιν εὐκάματον ἀποφαίνουσιν.

Ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν [37]. Αἱ γέρανοι ἐξ Αἰγύπτου ὥρᾳ θέρους ἀνιστάμεναι, οὐκ ἀνεχόμεναι τὸ θάλπος, τείνουσαι τὰς πτέρυγας ὥσπερ ἱστία, φέρονται διὰ τοῦ ἀέρος, εὐθὺ τῆς Σκυθῶν γῆς· ἅτε δὲ οὐκ ἐν ῥυθμῷ ὂν τὸ ζῶον, ἀλλ' ἐμβριθὲς μὲν τὰ μέσα, μακρὸν δὲ κατὰ τὸν αὐχένα, κοῦφον δὲ κατὰ τὸν οὐραῖον, ἀραιὸν δὲ κατὰ τὰς πτέρυγας, ἐσχισμένον δὲ κατὰ τὰ κῶλα, κλυδωνίζεται τὴν πτῆσιν, ὥσπερ ναῦς χειμαζομένη, τοῦτο γνοῦσα ἡ γέρανος, ἢ αἰσθομένη ἢ πειραθεῖσα, οὐ πρότερον ἀνίπταται, πρὶν ξυλλαβεῖν λίθον τῷ στόματι, ἕρμα εἶναι αὐτῇ πρὸς τὴν πτῆσιν.

Κυβερνήτης ἰδὼν ἐν πελάγει μέσῳ γεράνους ὑποστρεφούσας, καὶ ἔμπαλιν πετομένας συνεῖδεν ἐναντίου προσβολὴν πνεύματος καὶ τῶν ὀρνέων μαθητὴς γενόμενος παλίμπλους ἦλθε καὶ τὴν ναῦν περιέσωσεν.

Γέροντι [38] μηδέποτε μηδὲν χρηστὸν ποιεῖν· παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν.

Γέροντα [39] δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι.

Γέρων [40] βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν· ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

Γέρων [41] ὀλίγα φοβεῖται· δήλη.

37) Absunt haec ab Aeliano, H. A. III. 13., ex quo sumta sunt antecedentia. Quae mox sequuntur κυβερνήτης etc. leguntur ibid. c. 14.

38) Apost. Cent. VI. 14. μηδέν. Laur. om.

39) Apost. Cent. VI. 15.

40) Apost. Cent. VI. 9.

41) Apost. Cent. VI. 10.

Γέρων [42] *πίθηκος οὐχ' ἁλίσκεται πάγῃ·* τοῦτ' ἠρώτησε Διονύσιος Ἡρακλείδην· Ἡρακλείδης δ' ἀπεκρίθη πρὸς Διονύσιον [43]· γέρων πίθηκος ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται· ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

Τὸ γ̄ μετὰ τοῦ η̄.

Γηράσκω δ' αἰεὶ [1] *πολλὰ διδασκόμενος·* ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

Γῆρας [2] διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Γῆρας [3] καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

Γῆ καὶ [4] *θάλαττα οὐρανομήκης·* ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων.

Γῆς [5] *βάρος·* ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Γῆς [6] *κρύψας ἔχεις·* ἐπὶ τῶν φθονούντων.

Γῆς ἔντερα [7]· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Γηρᾷ ὁ βοῦς [8], *τὰ δ' ἔργα πολλὰ τῷ βοΐ·* ἐπὶ τῶν γεγηρακότων καὶ μηκέτι χρησιμευόντων.

Τὸ γ̄ μετὰ τοῦ ῑ.

Γιγάντων ἀπόνοια [9]· ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀσεβῶν παρόσον κἀκεῖνοι τοιοῦτοι.

42) Apost. Cent. VI. 12.

43) Apost. sequentia separatim tanquam proprium proverbium habet nr. 11. — Macar. addit: *γέρων ἐρινὸς εὐφραίνει τοὺς γείτονας· ὁ λόγος ἐπὶ γεγαμηκότος γέροντος.*

1) Apost. Cent. VI. 16. Codd. *γηράσκω ἀεί.* — Solonis apophthegma Plut. c. 2. *σοφίας μὲν γὰρ ἦν ὁμολογουμένως ἐραστὴς, ὅς γε καὶ πρεσβύτερος ὢν ἔλεγε γηράσκειν ἀεὶ π. δ.* Cfr. ib. c. 31.

2) Apost. Cent. VI. 21. Mosc. hoc et sq. om.

3) Apost. Cent. VI. 22. addit *Ἡροδότου.*

4) Apost. Cent. VI. 18. Laur. *καὶ* om.

5) Apost. Cent. VI. 20. Macar. *ἤγουν ἄχρηστος.* Cfr. Il. Σ. 104. *κεῖμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.*

6) Apost. Cent. VI. 23.

7) Apost. Cent. VI. 24. Macar. *γῆς ἔντερον.* Reliqua consentiunt.

8) Apost. Cent. VI. 25. Articulum *ὁ* metri caussa adjeci. Pro *βοΐ* Codd. praebent *βίῳ.* Macar. *γέρων ὁ βοῦς τὰ ἔργα πολλὰ τῷ βοΐ*, in reliquis consentit.

9) Apost. Cent. VI. 26.

Εὐριπίδου [10].

Γίνωσκε τἀνθρώπεια, μηδ' ὑπερμέτρως
Ἄλγει, κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

Τὸ γ μετὰ τοῦ λ.

Γλαύκου τέχνη [11]· ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων· ἐπειδὴ οὗτος εὗρε σιδήρου κόλλησιν Χῖος ὤν.

Γλαῦκα [12] *Ἀθήναζε καὶ Γλαῦκα Ἀθηναίοις*· ἐπὶ τῶν τοιαῦτα ἀλλαχόθεν ἐμπορευομένων πρὸς τοὺς ἄφθονα ἔχοντας.

Γλαῦκος [13] *ἄλλος ἱππόβρωτος*· φασίν, ὅτι οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτροφῶν [14] καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελούμενος ἐπετρίβη καὶ ἐπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

Γλαῦκος [15] *πιὼν μέλι ἀνέστη*· ἐπὶ τῶν κηρυχθέντων, ὅτι ἀπέθανον, εἶτα φανερουμένων. Γλαύκου ἀποθανόντος (οὐ τοῦ Σισύφου) ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους, ὃς ἰδὼν δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησε· τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι· Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη· χολῆς δὲ πλείονος αὐτῷ κινηθείσης ἐλειποθύμησεν [16] ὁ Γλαῦκος· ἀφίκοντο δ' οὖν οἵ τε ἄλλοι ἰατροί, ἅτε δὴ

10) Stob. T. 134. 7.

11) Apost. Cent. VI. 27. Macar. ἐπὶ τῶν λίαν ἐντέχνων. Cfr. Heind. ad Plat. Phaed. p. 108. D. Hoc et tria sqq. provv. de Glauco agentia in apophth. impr. retulit Arsenius.

12) Apost. Cent. VI. 30. Lucian. Nigrin. init. ἡ μὲν παροιμία φησί, γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν, εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. Aristoph. Av. 301. τί φῄς, τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε. Idem prov. repetitur paullo post.

13) Apost. Cent. VI. 31.

14) Mosc. ὑπὸ τροφῶν. Laur. super ὑπὸ scriptum habet ἱππο.

15) Apost. Cent. VI. 32.

16) Mosc. ἐλυποθύμησεν.

χρήματα ληψόμενοι, ἀλλὰ δὴ καὶ Πολύειδος, ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος ὑγιᾶ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον· ἔλεγον οὖν τινες, ὅτι Πολύειδος τὸν Γλαῦκον ὑπὸ μέλιτος θανόντα ἀνέστησεν· ἀφ' ὧν τὸν μῦθον ἐπλάσαντο.

Γλαῦκος φαγὼν πόαν οἰκεῖ ἐν θαλάττῃ· ὁμοία τῇ προτέρᾳ. Ἄιδεται, ὅτι Γλαῦκος ὁ θαλάσσιος φαγὼν πόαν ἀθάνατος ἐγένετο καὶ νῦν ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ· τὸ δὲ τῇ πόᾳ ταύτῃ μόνον Γλαῦκον ἐντυχεῖν καὶ λίαν ἔνι γε εὔηθες· τό τε ἄνθρωπον ἐν θαλάσσῃ ἢ ἄλλο τι τῶν χερσαίων ζῆν. Ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτως· Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεὺς Ἀνθηδόνιος· ἦν δὲ κολυμβητὴς, ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν· κολυμβῶντα δὲ ἐν τῷ λιμένι ὁρώντων αὐτὸν τῶν πολιτῶν αὐτὸς διακολυμβήσας εἴς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις ἡμέρας ἱκανὰς, διακολυμβήσας πάλιν, ὤφθη αὐτοῖς. Πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων, ποῦ διέτριβεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο λαμβάνειν, ἐλέγετο τοῖς πολίταις, τίνας βούλοιντο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς, καὶ κομίζων, οὓς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος θαλάσσης ἐκλήθη· καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ ἀπώλετο· μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμυθεύσαντο οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάσσῃ οἰκεῖ κἀκεῖ μένει.

Γλυκὺς ἀγκών [17]· οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη· ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον· οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι· γέρων αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν

17) Apost. Cent. VI. 33. Plat. Phaedr. c. 39. γλυκὺς ἀγκὼν, ὦ Φαῖδρε· λέληθέ σε, ὅτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ Νεῖλον ἐκλήθη κ. τ. λ., ubi Ast.

αὐλητρίδος· ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα, ὦ γλυκὺς ἀγκὼν, ὡς εἴ τις εἴποι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς [18] *ἀγκὼν παροιμιωδῶς μοχθηρίαν τόπου ὑποδηλοῖ.*

Γλυκὺς [19] *ἀπείρῳ πόλεμος· ἐπὶ τῶν ὑπ᾽ ἀπειρίας ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς τοὺς κινδύνους.*

Γλυκὺς [20] *κρατὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.*

Γλυκεῖ᾽ [21] *ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος· ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τἀλλότρια καρπουμένων.*

Γλαὺξ διΐπταται [22]*· ἐπὶ τῶν αἰσίῳ χρωμένων οἰωνῷ· ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας· ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων πρὸς τοὺς εἰδότας, ἅπερ ἄμεινον αὐτοῦ ἴσασιν, ὅτι πολλαὶ [23] *εἰς Ἀθήνας γλαῦκες.*

Γλαὺξ [24] *ἐπί τινα πρᾶξιν σπουδῆς ἐχομένην ἀνδρὶ ὡρμημένῳ συνοῦσα καὶ ἐπιστᾶσα οὐκ ἀγαθὸν σύμβολόν φασιν. Ἐν τῇ Κρήτῃ γλαῦκα μὴ γενέσθαι φασὶ τὸ παράπαν, ἀλλὰ καὶ εἰςκομισθεῖσαν ἀποθνήσκειν· τὸν ἄῤῥενα ἡ θήλεια νικήσασα μάχῃ ἀμβρύνεταί τε ὑφ᾽ ἡδονῆς, καὶ καθίησι κάλλη, καὶ φρονήματος ὑποπίμπλαται καὶ βαίνει μακρότερα.*

Γλώσσῃ [25] *ματαίᾳ ζημία προστρίβεται.*

Γλῶσσα [26] *ποῦ πορεύῃ, πόλιν ἀνορθώσασα καὶ πάλιν καταστρέψασα; ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ βλαπτόντων ἢ ὠφελούντων.*

18) Laur. om.

19) Apost. Cent. VI. 34. Macar. *γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος· δῆλη.*

20) Pind. Ol. VI. 158. — Laur. om. — Mosc. *ἀγαφθέγτων.*

21) Apost. Cent. VI. 35. Codd. *γλυκεῖα.*

22) Aristoph. Vesp. 1086. *γλαὺξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπτετο.*

23) *πολλοὶ* Mosc. et Laur.

24) Mosc. om. — Ex Aelian. H. A. X. 37. et *ἐν τῇ Κρήτῃ* v. 2. et 5.

25) Stob. T. 36. 17. Apost. Cent. VI. 36. addit: *Αἰσχύλου.*

26) Apost. Cent. VI. 39.

Γλῶσσα [27] *βλάσφημος διανοίας κακῆς ἔλεγχος.*

Γλώσσης [28] *μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.*
Ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει,
Ἡ γλῶσσα σιωπὴν κεκτημένη. Χάρητος ἡ ὑποθήκη.

Τὸ γ̄ μετὰ τοῦ ν̄.

Γνῶθι σαυτόν [1]*: ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων· τὸ μὲν ἀπόφθεγμα Βίαντος· ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται· μαρτυρεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· οἱ πολλοὶ δὲ Χίλωνος εἶναι, τὸ ἀπόφθεγμα. Κλέαρχος δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεχθῆναι Χίλωνι Δαμαγήτου Λακεδαιμονίῳ.*

Γνῶμαι [2] *πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν. Σοφοκλέους.*

Γνώμη [3] *δὲ κρείσσων ἐστὶν ἢ ῥώμη χερῶν. Ἀγάθωνος.*

Γνώμης [4] *γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίνεται.*

Γνώμων εἶ· ἀντὶ τοῦ κανὼν καὶ ἀκριβὴς σταθμή.
Γνώμη [5] *γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,*
Εὖ δ' οἶκοι, εἰς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα [6] *τὰς πολλὰς χέρας*
Νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλέον κακόν.

27) Apost. Cent. VI. 29. addit: *Πλουτάρχου.*

28) Stob. T. 33. 4. Laur. hoc et antecedens om.

1) Apost. Cent. VI. 42. bene Arsen. huic proverbio adjunxit, quod Apost. supra ad: *γλώσσῃ ματαίᾳ* etc. attulit. *Ὡς παροιμία δὲ λαμβ.* sqq. sumta sunt ex Stobaeo T. 21. 12. Cfr. Clem. Strom. I. 14. p. 351. 11. *τὸ μὲν οὖν· γνῶθι σαυτόν, οἱ μὲν Χίλωνος ὑπειλήφασι· Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν, Θαλοῦ. Ἀριστοτέλης δὲ τῆς Πυθίας.* Macar. *Χείλωνος εἶναί φασι τὸ ἀπόφθεγμα.*

2) Apost. Cent. VI. 37. Legitur etiam apud Stob. T. 54. 3.

3) Apost. Cent. VI. 38. apud Stob. T. 54. 4.

4) Hoc et sq. Laur. om.

5) Stob. T. 54. 3. Hoc et sq. Mosc. non habet.

6) Cod. *εὐβούλευμα.*

Γνῶθι σεαυτὸν ἄριστε πόθεν καὶ ὅστις ἐτύχθης,
Ῥεῖα μὲν ὧδε τύχης κάλλεος ἀρτετύπου.

Τὸ γ μετὰ τοῦ ο.

Γόργειον βλέπει [7]· ἐπὶ τῶν ἀγρίως βλεπόντων.

Γοργόνα [8] Περσεὺς ἐχειρώσατο· ἐπὶ τῶν πάνυ τι γενναῖον κατωρθωκότων· φασὶ τὸν Φόρκυνα τρεῖς ἐσχηκέναι θυγατέρας, αἵτινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο· τούτῳ δὲ ἡ χρωμένη ἐνετίθει αὐτῆς εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔβλεπε· καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμὸν ἔβλεπον πᾶσαι. Ἐλθὼν δὲ ὁ Περσεὺς ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὴν ἔχουσαν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ κατέχων [9] ξίφος γεγυμνωμένον, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα· ἐὰν δὲ μὴ φράσωσιν, ἀποκτεῖναι αὐτάς. Αἱ δὲ [10] φοβούμεναι φράζουσιν· ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος εἰς ἀέρα ἦλθε καὶ δείξας ταύτην τῷ Πολυδεύκει, λίθινον [11] τοῦτον ἐποίησε. Τοῦτο δὲ γελοῖον, τὸ ἄνδρα ζητοῦντα νεκροῦ κεφαλὴν ἰδόντα ἀπολιθωθῆναι· τίς γὰρ δύναμις τοῦ νεκροῦ; ἐγένετο δὲ τοιοῦτό τι. Φόρκυς ἦν ἀνὴρ Κυρηναῖος· οἱ δὲ Κυρηναῖοι κατὰ γένος μέν εἰσιν Αἰθίοπες· οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην [12], ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰσὶ δὲ τρεῖς· καὶ ποιεῖ τετράπηχυ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν· καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργώνην, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. Ὁ μὲν οὖν Φόρκυς ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ

7) Apost. Cent. VI. 42.
8) Apost. Cent. VI. 44.
9) Mosc. *κρατήσαντες τὸν ὀφθαλμὸν κατέχων καὶ ξίφος γεγυμνωμ.* Laur. *κρατήσας τὸν ὀφθ. κατέχων καὶ ξίφος.* Recepi ex Apost. *κρατήσας τὴν ἔχουσαν τ. ο.* In sequentibus, ubi Apost. habet, *καὶ κατέχων καὶ ξίφ. γεγ.* alterum *καὶ* omisi. Apud Arsenium fortasse scribarum transpositione *καὶ* post *κατέχων* positum est.
10) *δὲ* Codd. om.
11) Apogr. Dresd. *λύδινον.*
12) Codd. *Κύρνον.*

ἄγαλμα, κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς, Σθενώ, Εὐρυάλην καὶ Μέδουσαν· αὗται γήμασθαι μὲν οὐδενὶ ἐβουλήθησαν· διελόμεναι δὲ τὴν οὐσίαν, ἑκάστη ἦρχε νήσου· τὴν δὲ Γοργόνα οὔτε ἀναθεῖναι τῷ ἱερῷ αὐταῖς ἐδόκει, οὔτε διελεῖν, ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐναλλὰξ θησαυρὸν ἑαυταῖς· ἦν δὲ τῷ Φόρκυνι ἑταῖρος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο, ὥσπερ ὀφθαλμῷ. Περσεὺς δ' ἀνὴρ φυγὰς ἐξ Ἄργους, ἐληΐζετο τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα καὶ ἰσχύν τινα περὶ αὐτόν· πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν Γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ, καὶ μεταξὺ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Σάρδεων διαπλέων τὰ παρὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν, τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει, ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν Γοργόνα· μηνύει δὲ αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ· αὗται οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸ εἰρημένον συνήεσαν ὁμόσε καὶ ᾐτιᾶτο ἑτέρα τὴν ἑτέραν· ὁπότε δὲ ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός. Ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐταῖς ὁ Περσεὺς καὶ φράζει, ὡς αὐτὸς ἔχει ἕνα ὀφθαλμὸν, καί φησι μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν, ὅπη [13] ἐστὶν ἡ Γοργών· ἐπηπείλει δὲ καὶ προσκτενεῖν εἰ μὴ εἴποιεν· ἡ μὲν οὖν Μέδουσα οὐ φράζει δεῖξαι, ἡ δὲ Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη ἔδειξαν· τὴν μὲν οὖν Μέδουσαν ἀποκτείνει· ταῖς δὲ ἄλλαις ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι· λαβὼν δὲ τὴν Γοργόνα κατέκοψεν· ἀπαιτήσας δὲ τριήρη ἐπέθηκε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτήν· καὶ τῇ νηῒ δὲ ὄνομα ἔθετο Γοργών· ἐν ταύτῃ δὲ παραπλέων χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο, καὶ τοὺς μὴ διδόντας ἀνῄρει· οὕτω δὲ καὶ

13) Apost. ὅπου. Recte se habet ὅπη, quod, prout alii verbo jungitur, alium sensum habet. Cfr. Böckh ad Pind. Olymp. 11. 10.

τοὺς Σεριφίους.[14] ᾔτει προσπελάσας ἐκείνοις χρήματα· συναγαγόντων δὲ αὐτῶν ὁ Περσεὺς ᾔτει πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν· οἱ καὶ ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ᾤχοντο. Προσπλεύσας οὖν πάλιν ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγοράν, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὗρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις· τοῖς οὖν λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεύς, ἐπειδὰν μὴ παρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μή, ὡς Σερίφιοι θεασάμενοι τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον[15]· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων, καὶ τοὺς πλησίους τῶν μακράν· ἐν πολέμῳ γάρ φασί τινα ἰδόντα ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν διαπονουμένους καὶ ὑπερασπίσαντα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦτο εἰπεῖν.

Τὸ γ̄ μετὰ τοῦ ρ̄.

Γραῦς βακχεύει[16]· ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι ποιούντων· καὶ Ἀριστοφάνης· γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα.

Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις[17]· ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα πασχόντων· οἱ γὰρ γεγηρακότες ἵπποι εἰς χαράδρους ἐμβάλλονται.

Γρᾶες[18] κωθωνιζόμεναι.

Γραῶν ὕθλοι[19]· ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

Γρῦ τὸ Δίωνος[20]· ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

14) Codd. Σερίφους et paullo inferius ὡς Σέριφοι.

15) Apost. Cent. VI. 45.

16) Apost. Cent. VI. 47. Macar. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων.

17) Apost. Cent. VI. 48.

18) Apost. Cent. VI. 49.

19) Apost. Cent. VI. 50. Consentit Macar.

20) Apost. Cent. VI. 51. Pertinet huc, quod in apophth. Arsenius narrat: Δίωνι τῷ Ἀκαδημιακῷ, ἀπὸ συμποσίου ἀναστρέφοντι παρεπόμενος κακῶς τις ἔλεγε, καὶ βλασφημίας οὐδὲν ἀπε-

Γραῦς [21] *ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει· ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.*

Γραῦς ἀναθυᾷ [22]*· ἀντὶ τοῦ καπρᾷ· ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων.*

Τὸ γ μετὰ τοῦ υ.

Γυμνότερος ἰαλέμου [1]*· δηλοῖ τὸν θρῆνον, τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν.*

Γυμνότερος λεβηρίδος [2]*· ἐπὶ τῶν πάνυ πτωχῶν· ἀντὶ τοῦ γυμνότερος ὄφεως δέρματος.*

Γυμνοποδίαις χαίρει [3]*· ἐπὶ τῶν φιλεόρτων· παῖδες ἐχόρευον ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς, εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυραιαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.*

Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ [4]*· ἐπὶ τῶν ἀναισχύντως χωρούντων πρὸς πᾶν τὸ τυχόν.*

λίμπανεν· ὁ δ' ἡσύχως εἶχεν, ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἦλθε, μέλλοντι αὐτῷ εἰσιέναι ὁ λοιδορῶν, τί δαί; ἔφη· πρὸς ὃν εἶπεν ὁ Δίων· οὐδὲ γρῦ.

21) Apost. Cent. VI. 52. Consentit Macar.

22) Apost. Cent. VI. 53. Hesych. ἀναθύειν (melius ἀναθυᾷν Vales.) ἀνασκιρτᾷν καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν. A θῦς pro ὗς vel σῦς derivat Schneid. in Lexico, ita ut sit subare, id quod bene convenit cum καπριᾷν de quo Hesych. s. v. Ἀφροδισία ἄγρα· — — λέγει οὖν τὴν τῶν συῶν, διὰ τὸ καταφερὲς εἶναι τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν· καπρᾷν γέ τοι καὶ καπραίνειν ἀπὸ τούτου. id. κάπρας, ἀκολασίας. ubi Interpr. Cfr. Clem. Alex. Paedag. I. 7. — γυναιξὶ, γαμεταῖς τε ἅμα καὶ παλλακίσιν ἀναρίθμοις ἐπιμίσγονται, καθάπερ οἱ κάπροι εἰς συνουσίαν ἠσκημένοι, ubi Potter p. 131. 8. Ibid. II. 10. p. 222. 5. ἐπεὶ γάρ ἐστι τοῦτο λαγνίστατον τὸ ζῶον, ἡ ὕαινα κ. τ. λ. Cfr. Aristoph. Plut. 1024. γραὸς καπρώσης τὰ φόδια κατεσθίειν.

1) Apost. Cent. VI. 54.

2) Apost. Cent. VI. 55. Macar. ἀντὶ τοῦ τυφλότερος· ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων. Eustath. Opusc. p. 330. l. 7. γυμνοτέρους ὑπέρου λόγος παλαιός φησιν· ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδα εἰ καὶ αὐτοὶ κεισόμεθα εἰς παροιμίαν, οὕτω καταπαιχθέντες εἰς γύμνωσιν. Cfr. sub litt. λ. λεβηρίδος γυμν.

3) Apost. Cent. VI. 56.

4) Apost. Cent. VI. 57.

Γυμνῷ [5] *φυλακὴν ἐπιτάττεις· δήλη.*

Γυμνὸς [6], *ὡς ἐκ μήτρας· ἐπὶ τῶν ἀπόρων.*

Γύγαρθον φυσᾷς [7]*· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· σημαίνει δὲ τὸ δίκτυον.*

Γυμνότερος [8] *παττάλου· ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων.*

Γύης [9] *οὐκ ἔνεστιν ἐν τούτῳ· ἐπὶ τοῦ ἔν τινι ἀχρήστου.*

Γύγου δακτύλιος [10]*· ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων· Γύγης γὰρ βουκόλος ὢν τῆς γῆς ῥαγείσης εὗρε νεκρὸν φοροῦντα δακτύλιον, καὶ τοῦτον περιελόμενος φύσιν ἔχοντα, ὥστε κατὰ στροφὰς* [11] *τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι, ὅταν βούληται καὶ μή, δι' αὐτοῦ ἔκτεινε τὸν βασιλέα Κανδαύλην καὶ ἦρξε.*

Γυπὸς σκιά [12]*· ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων ἢ δειλῶν.*

Γυναικὶ [13] *μὴ πίστευε, μηδ' ὅταν θάνῃ· ὅτι δεῖ μὴ γυναικὶ πιστεύειν.*

Γυναικὸς φρένας [14]*· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων.*

Γυνὴ [15] *στρατηγεῖ, καὶ γυνὴ στρατεύεται· ἐπὶ τῶν παραδόξων.*

Γυναικῶν ὄλεθροι [16]*· ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων.*

Γύναι [17], *γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.*

5) Non inveni alibi.
6) Apost. Cent. VI. 61.
7) Apost. Cent. VI. 58.
8) Apost. Cent. VI. 62. Macar. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.
9) Apost. Cent. VI. 59.
10) Apost. Cent. VI. 60. Macar. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Cfr. Plat. Pol. II. p. 359. D.
11) Apogr. Dresd. καταστροφάς.
12) Apost. Cent. VI. 64. Macar. ἢ δειλῶν om.
13) Apost. Cent. VI. 67. Macar. δήλη ἡ παροιμία.
14) Apost. Cent. VI. 65.
15) Apost. Cent. VI. 66. Consentit Macar.
16) Apost. Cent. VI. 68.
17) Apost. Cent. VI. 63. Ex

Γυναικὶ [18] δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέργοντ' ἔχει.
Γυναικὸς [19] ὄμμα, τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος.
Γυναικὸς αὐδὴ θάνατος νεωτέροις.
Γυνὴ [20] πολλὰ ἀνδρὸς ὀξυτέρη πρὸς κακοφραδμοσύνην.
Γυναικὸς [21] ἀρετὰς ἀξίως ἐπαινέσαι
Σοφοῦ γένοιτ' ἂν ἵστορος λόγων.
Γωνίας ἄξιος ἀνήρ [22]· ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ ἀπραγμόνων.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Γλύκωνος.

Γλύκων ὁ σοφὸς ἔλεγε τοὺς ῥήτορας ὁμοίους εἶναι τοῖς βατράχοις· τοὺς μὲν γὰρ ἐν ὕδατι κελαδεῖν, τοὺς δὲ πρὸς κλεψύδραν.

Ὁ αὐτὸς τὴν παιδείαν ἔλεγεν ἱερὸν ἄσυλον.

Γλαῦκος Νηρέως προφήτης [1]· οὗτος Ἀνθηδόνιος, ἑωρακὼς ἰχθῦν παρὰ τὴν ψάμμον βοτάνης γευσάμενον καὶ ἀναζήσαντα, φαγὼν καὶ αὐτὸς γέγονεν ἀθάνατος, ἀλλ' οὐκ ἀγήρως, ἐφ' ᾧ κατεπόντισεν ἑαυτόν.

* Γλαύκου τοῦ Ἐπικυδέως παιδὸς ἐπερωτῶντος τὴν Πυθίαν, εἰ ὅρκῳ τὰ χρήματα λῄσεται, ἃ εἰς παρακατα-

Soph. Aj. 295. Laur. hoc et quinque sqq. om.

18) Stob. T. 74. 15. ex Euripide.

19) Apost. Cent. VI. 70. hoc proverbium cum sequenti conjungit: ὁμοία τῇ· γυναικὸς αὐδὴ θ. ν.

20) Stob. T. 73. 52. Δημοκρίτου.

21) Stob. T. 67. 6. Ἀπολλωνίδου.

22) Apost. Cent. VI. 69. Macar. addit: Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ· πρὸς τοὺς ἀναξίους τινῶν πράξεων, παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ. Γλαῦκες Λαυρεωτικαί· ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· ἐν γὰρ Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς χρυσοῦ μέταλλα ἦν· ἐχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς νομίσμασιν.

1) Impress. ὑποφήτης. Ibid. plura huic nomini subjuncta sunt, quae in Proverbiis leguntur.

θήκην ἔλαβε παρὰ Μιλησίου ἀνδρὸς, ἡ Πυθία τάδ φησίν·

Γλαῦκ' Ἐπικυδίδη, τὸ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὕτω,
Ὅρκῳ νικῆσαι καὶ χρήματα ληΐσασθαι,
Ὄμνυ' ἐπεὶ θάνατός γε καὶ εὔορκον μένει ἄνδρα,
Ἀλλ' ὅρκου παῖς ἐστιν ἀνώνυμος, οὐδ' ἔπι χεῖρες,
Οὐδὲ πόδες· κραιπνῶς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν
Συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα.
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ κατόπισθεν ἀμείνων.

Γοργίου.

Γοργίας [2] ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου, ὑπ' ἀσθενείας καταληφθεὶς κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο, εἴς δέ τις αὐτὸν τῶν ἐπιτηδείων ἤρετο, τί πράττοι· ὁ Γοργίας ἀπεκρίνατο, ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τἀδελφῷ.

Ὁ αὐτὸς [3] ἤδη γηραιὸς ὑπάρχων, ἐρωτηθεὶς, εἰ ἡδέως ἀποθνήσκοι, ἥκιστα, εἶπεν· ὥσπερ δὲ ἐκ σαπροῦ καὶ ῥέοντος συνοικίου ἀσμένως ἀπαλλάττομαι.

Αὐτοῦ πρεσβευτοῦ ἀποσταλέντος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαμπρῶς ἐπιδεικνυμένου, οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐν αἷς ἐπεδείξατο, ἑορτὰς ἐκάλουν, τοὺς δὲ λόγους αὐτοῦ λαμπάδας.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, ποίᾳ διαίτῃ χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν, οὐδὲν οὐδέποτε πρὸς ἡδονὴν οὔτε φαγὼν, οὔτε δράσας.

Αὐτὸς [5] καὶ τέχνας ῥητορικὰς πρῶτος ἐξεῦρε, καὶ κατὰ τὴν σοφιστίαν τοσοῦτον τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλλεν, ὡς μισθὸν λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν μνᾶς ἑκατόν.

2) Stob. T. 118. 23. Αἰλιανοῦ Ἱστοριῶν. Apogr. Dresd. ἐπὶ τέρμα praebet.

3) Stob. T. 118. 29. ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους χρειῶν. Pro ἥκιστα Gaisf. recepit μάλιστα, conjecit autem ἥδιστα.

4) Stob. T. 101. 21.

5) Impress. οὗτος.

Οὗτος καταντήσας Ἀθήνας, ἔτυχε γὰρ παρὰ τῶν Λεοντίνων εἰς Ἀθήνας πρεσβευτὴς ἀπεσταλμένος, καὶ παραχθεὶς εἰς τὸν δῆμον διελέχθη τοῖς Ἀθηναίοις περὶ συμμαχίας· καὶ τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους, ὄντας εὐφυεῖς καὶ φιλολόγους· πρῶτος γὰρ ἐχρήσατο τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσιν, ἀντιθέτοις καὶ ἰσοκώλοις καὶ παρίσοις καὶ ὁμοιοτελεύτοις, καί τισιν ἑτέροις τοιούτοις, ἃ τότε μὲν διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο, νῦν δὲ περιεργίαν ἔχειν δοκεῖ καὶ φαίνεται καταγέλαστον.

* Γ έ λ ω ν ο ς.

Γέλων ὁ τύραννος, ὅτε Καρχηδονίους πρὸς Ἱμέραν κατεπολέμησεν, εἰρήνην ποιούμενος πρὸς αὐτοὺς, ἠνάγκασεν ἐγγράψαι ταῖς ὁμολογίαις, ὅτι καὶ τὰ τέκνα παύσονται τῷ Κρόνῳ καταθύοντες.

Ὁ αὐτὸς ἐξῆγε πολλάκις τοὺς Συρακουσίους ὡς ἐπὶ στρατείαν καὶ φυτείαν, ὅπως ἥ τε χώρα βελτίων γένηται γεωργουμένη, καὶ μὴ χείρονες αὐτοὶ σχολάζοντες.

Ὁ αὐτὸς αἰτῶν χρήματα τοὺς πολίτας, ἐπεὶ ἐθορυβήθησαν, αἰτεῖν εἶπεν, ὡς ἀποδώσων, καὶ ἀπέδωκε μετὰ τὸν πόλεμον.

Ὁ αὐτὸς ἐν συμποσίῳ λύρας περιφερομένης, ἁρμοζομένων τῶν ἄλλων ἐφεξῆς καὶ ᾀδόντων, αὐτὸς τὸν ἵππον εἰσαγαγεῖν κελεύσας, ἐλαφρῶς καὶ ῥᾳδίως ἀνεπήδησεν ἐπ' αὐτόν [6].

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Ι.

Γύαρα τῶν Ἀσιαδῶν νήσων ἐστὶ λυπηροτάτη· τόπος ἐξαίρετος κολάσεως καὶ πόλις ἀνάγκης· ἐπίγεώς τις ἀσε-

6) Sequitur in impr. Γαΐου ὑπὲρ Λουκίλλης, quod est in Stobaeo T. 69. 21. et in Violeto inter sententias περὶ γάμου.

βῶν χῶρος, οὐ ποταμοῖς οὐδὲ λίμναις περικλυζόμενος, ἀλλ' ἀξείνῳ πελάγει καὶ θαλάσσῃ δυσεμπελάστῳ φρουρούμενος· ὅθεν ζῶσιν οἱ καταδικασθέντες φυγάδων, ἅμα τύχην καὶ δασμὸν ὑπομένοντες. Ἔχει γὰρ ὁ τόπος γῆς μὲν τὸ ἐξόρειον, εἱρκτῆς δὲ τὸ ἄφυκτον, καὶ φυγάδες λέγονται· φυγεῖν δ' οὐκ ἐῶνται τὸν τόπον· οὐ γὰρ ζῆν ἀπελύθησαν· ταύτην μέν τοι τὴν νῆσον οἰκοῦσί τινες ἑκουσίως ἐντραφέντες πολῖται, καὶ λέγονται καὶ ἀγαπῶσι· καί τις ἐξ αὐτῶν ἐπ' ἀδικήμασι δημοσίοις ἐκδιωχθεὶς οὐκ ἐσπάσατο τὴν φυγὴν, ὡς ἐλευθερίαν, οὐδὲ τὴν ἐκβολὴν ὡς λύσιν προσεκύνησεν, ἀλλ' ἔδωκεν ἀργύριον ὑπὲρ τοῦ κατελθεῖν, καὶ πείσας κατῆλθεν· οὕτω ἡ συνήθεια τὸν τόπον τοῖς μὲν κόλασιν πεποίηκε, τοῖς δὲ πατρίδα.

Ἱστορία περὶ γιγάντων.

Διὸς μεταστήσαντος τὸν πατέρα Κρόνον τῆς βασιλείας, καὶ τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν παραλαβόντος, γίγαντες, οἱ γῆς παῖδες, ἀγανακτήσαντες ἐν Ταρτησσῷ, [ἐν ἄλλῳ Παρνασσῷ] πόλις δὲ αὕτη κατὰ τὸν Ὠκεανὸν, μέγαν κατὰ Διὸς πόλεμον παρεσκεύαζον. Ζεὺς δὲ συναντήσας αὐτοῖς καταγωνίζεται πάντας, καὶ μεταστήσας αὐτοὺς εἰς ἔρεβος τῷ πατρὶ Κρόνῳ τὴν βασιλείαν παραδίδωσιν. Ὀφίωνα δὲ, τὸν δοκοῦντα πάντων ὑπερέχειν κατηγωνίσατο ὄρος ἐπιθεὶς, ἀφ' οὗ Ὀφίων προσηγορεύθη.

Ἀρχὴ τοῦ $\overline{\delta}$ στοιχείου.

Τὸ $\overline{\delta}$ μετὰ τοῦ $\overline{\alpha}$.

Δαιδάλου ποίημα [1]· ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς

1) Apost. Cent. VI. 71. Harpocr. Δαιδ. ποιήματα· ἐπὶ τῶν ἀκρ. τὰς τέχνας. Macar. ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατασκευασθέντων.

πέρας· λέγεται γὰρ, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς αὐτοῦ ὄντας. Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετοὺς ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰκάρου· νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμενον ἀμήχανον, καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχοντα προσθετούς [2]. Τὸ οὖν λεγόμενον ἦν τοιοῦτον· Δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος καὶ σκαφίδι ἐμβὰς σὺν τῷ Ἰκάρῳ εἰς θάλασσαν ἔπλεεν· αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως πέμπει πλοῖα διώξοντα· ὡς ᾔσθετο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετόμενοι, ἤγουν πλέοντες ἐν τῷ πελάγει, περιτρέπονται· καὶ ὁ μὴν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν, ὁ δὲ Ἴκαρος τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει, ὅθεν ἀπ᾽ ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἐκλήθη· ἐκβληθεὶς δ᾽ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

Δάνειζέ μοι μαρτυρίαν· ἐπὶ τῶν παρὰ μέρος ἑαυτοὺς ἐπαινούντων.

Δακτύλῳ [3] *δείκνυται*· ἐπὶ τῶν ἐπισήμων.

Δασεῖαν νύκτα [4]· τὴν χειμερινὴν φασιν.

Δαιδάλου πτερά [5]· ἐπὶ τῶν δι᾽ ἀπορίαν χρωμένων προσθήκῃ παρελκούσῃ.

Δασύποδα [6] *λαγὼν παραδραμεῖται χελώνη*· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

2) Mosc. hoc loco προσθετά; praebet, ut bis Apost.

3) Notus Persii versus Sat. I. 28. At pulchrum est digito monstrari et dicier: hic est. Clem. Paedag. III. 11. p. 296. 22. οὐδὲ παραβλέπειν εἰς τοὺς ἐπαντιῶντας, εἰ ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτόν, καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐμπομπεύοντα, καὶ δακτυλοδεικτούμενον. Lucian. Somn. c. 11. ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σὲ τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος λέγων. de Gymnas. c. 36. τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ. Praec. rhet. c. 25. καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, τοῦτον ἐκεῖνον ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον. Herodot. c. 2. καὶ εἴπου γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· οὗτος ἐκεῖνος Ἡρόδοτός ἐστιν. ibid. Harmonid. c. 1.

4) Apost. Cent. VI. 72.

5) Apost. Cent. VI. 75. legit παρελθούσῃ. Macar. ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἄπορον τοῦ λόγου παρελκούσῃ χρωμένων προσθήκῃ.

6) Apost. Cent. VI. 73.

Δασύπους [7] *κρεῶν ἐπιθυμεῖ*· λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλου γενέσθαι τὰ ὄντα αὐτῷ.

Δάτος ἀγαθῶν [8]· ἐπὶ τῶν εὐδαιμονούντων· ἡ γὰρ Δάτος, πόλις ἦν ἐπὶ Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων· δεδηλώκατον [9] δὲ περὶ αὐτῆς Θεόπομπος ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν καὶ Ἔφορος ἐν τετάρτῳ.

Δακτύλιος ἡμέρα [10]· ἐπὶ τῶν εὐημερούντων· Δακτύλιος γάρ τις ἐγένετο ἀνὴρ Ἀθήνησι μεγίστων τιμῶν λαχών.

Δακτυλίῳ δεῖ σε ἑλκυσθῆναι· ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην ἰσχνῶν γενομένων.

Δαφνίνην [11] *φορῶ βακτηρίαν*· ἐπὶ τῶν ὑπό τινων ἐπιβουλευομένων· παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

Δαπανώμενος [12] ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ὀλίγος ἔσῃ, ἐφ' ἃ δεῖ. Χίλωνος.

Τὸ δ̄ μετὰ τοῦ ε̄.

Δευτέρων [1] *ἀμεινόνων*· ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσιν.

Δέδοται [2] *καὶ κακοῖσιν ἄγρα*· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.

Δειλὸν [3] *δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν*· παρόσον οἱ πλούσιοι ἀσφαλίζονται.

7) Apost. Cent. VI. 76.
8) Apost. Cent. VI. 74.
9) Apogr. Dresd. δεδηλώκατον.
10) Apost. Cent. VI. 77.
11) Apost. Cent. VI. 79. Macar. δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· τοῦτο εἰώθασι λέγειν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον φάρμακον ἡ δάφνη.
12) Ap. Cent. VI. 78. Macar. addit: *Δαναΐδων πίθος*, ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐκλιπόντων καὶ μὴ πληρουμένων. *Δαίμων Κιλίκιος*· ἐπὶ τῶν ἀποτροπαίων· λέγεται καὶ δαίμων αἴνεως ὅμοιον, ἀπὸ Αἴνου πόλεως Θρᾴκης.

1) Apost. Cent. VI. 80.
2) Apost. Cent. VI. 81.
3) Apost. Cent. VI. 82. Versus Euripidis Phön. 554. cfr. Aristoph. Plut. 203. ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὡς δειλότατον ἐσθ' ὁ πλοῦτος. Macar. δειλὸν

Δεκάπους[4] *σκιά ἐστιν*· ἐπὶ τῶν κατὰ καιρὸν ἀπιόντων ἐπὶ τὸ δεῖπνον· τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνα καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προσήκει.

Δεῖ φίλοις καὶ τοῖς οἰκείοις βοηθεῖν, ἄχρι τοῦ μὴ ἐπιορκεῖν· Λυκούργου.

Δεῖ τοὺς γινομένους μέχρι ἂν ζῶσι ποιεῖν,
Ἀπραξία γὰρ λιτὸν οὐ τρέφει βίον. Μενάνδρου[5].

Δελφῖνα[6] *νήχεσθαι διδάσκεις*· ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται.

Δελφῖνα[7] *πρὸς τ' οὐραῖον δεῖς*· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι· πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα.

Δέχεται[8] *καὶ βῶλον ἀλήτης*· ἐπὶ τῶν πάντα δεχομένων· ἀλήτην γάρ φασί τινα βουκόλῳ συναντήσαντα, αἰτῆσαι τροφήν· ἄραντα δ' ἐκεῖνον βῶλον δοῦναι αὐτῷ, ὡς τοῦ Διὸς ὄντα· τὸν δὲ τοῦτο εἰπεῖν.

Δειλότερος εἶ τῶν λαγωῶν.

Δειλότερος[9] *εἶ αὐτῆς τῆς δειλίας*· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.

Δειλότερος[10] *εἶ τοῦ παρακύπτοντος*· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν, ἀνὴρ γὰρ οὗτος ἐγένετο δειλὸς, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου, καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλῆν ἀπελιθώθη καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής.

ὁ πλοῦτος, παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται καὶ κύνας τρέφουσιν.

4) Apost. Cent. VI. 85.

5) Fragm. XCII. ed. Mein. qui ex emendatione Bentleji scribit: τοὺς πενομένους.

6) Consentit Macar.

7) Apost. Cent. VI. 84. rem pluribus exponit.

8) Apost. Cent. VI. 83. Consentit Macar.

9) Apost. Cent. VI. 86. Consentit Macar.

10) Apost. Cent. VI. 91.

Δεῖ νοσεῖν[11] τὸ μέρος· ἐπὶ τῶν ἀκριβῆ φιλίαν ἐνδεικνυμένων.

Δέκα[12] ἡ κύων τέκοι, καὶ πάντα λευκά· ἐπὶ τῶν ὁμοίων καὶ εὐτυχῶν.

Δέκα[13] τοῦ ὀβολοῦ· καθ᾽ ὑπερβολήν, ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Δελφὶς[14] ἐν λουτηρίῳ· ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν τι ποιεῖν οὐκ ἀνεχομένων.

Δεινὸν[15] τὸ συνιδεῖν τὸ μέλλον· ἀπόφθεγμα Θάλεω τοῦ Μιλησίου.

Δελφὸς[16] ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δ᾽ ἀπόλωλεν· οὗτοι γὰρ διὰ τὸ ἱεροῦσθαι ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι, δίψει δ᾽ ἀπόλλυνται, ἀντὶ τοῦ τῶν ἀναγκαίων ἀποροῦσι.

Δεινοὶ[17] πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι· ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις· ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται, ἢ ἐπὶ τῶν ἄκρως εἴς τι πεπαιδευμένων καὶ προσποιουμένων παρά τινων μανθάνειν.

Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί[18]· οἷς ἐχρῶντο κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.

Δεύτερος πλοῦς[19]· ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου, κώπαις πλεῖ.

11) Apost. Cent. VI. 87.

12) Apost. Cent. VI. 88. Apogr. Dresd. ὁ Κύων.

13) Apost. Cent. VI. 89.

14) Apost. Cent. VI. 90.

15) Apost. Cent. VI. 92.

16) Apost. Cent. VI. 93. Apost. ἀπόλωλεν. Arsen. ἀπόλλυται. Macar. παρῴσον οὗτοι διὰ μὲν τὸ ἱερᾶσθαι ἐστεφανωμένοι ἦσαν, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἠπόρουν.

17) Apost. Cent. VI. 94. Macar. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγ. om.

18) Apost. Cent. VI. 96. Apogr. Dresd. Τυῤῥηνοί. Ad rem vide O. Mueller. Etrusc. p. 84.

19) Apost. Cent. VI. 97. Explicatio Apostolii sumta est ex Menandro Stobaei Tit. 59. 9.

Δελφῖνα[20] *λεκάνη οὐ χωρεῖ· Εὐριπίδου.*
Δεῦρ' ἐλθὲ, εἰς οὓς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω.

Τὸ δ̄ μετὰ τοῦ η̄.

Δηλίου κυλυμβητοῦ[1]*· ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων.*

Δηρὸν[2] *βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν*[3] *ἄμεινον.*

Δημόκριτος τὸν φθόνον εἶπεν ἕλκος εἶναι τῆς ἀληθείας.

Τὸ δ̄ μετὰ τοῦ ι̅.

Διὰ[4] *μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.*

ὁ δεύτερος πλοῦς ἔστι δήπου λεγόμενος, ἂν ἀποτύχῃ τις οὐρίου κώπαισι πλεῖν. Macar. ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων· παρόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλίζονται (Cod. ἀσφαλίζοντες) περὶ τὸν δεύτερον. Naumach. v. 10. (Vol. III. p. 261. Poët. min. ed. Gaisf.)

Καὶ τοῦτο προδαεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε περῆσαι
Τὸν πλοῦν, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον ἔμφρονι θυμῷ.

Cfr. Wagn. ad Alciphr. T. I. p. 60. Heind. ad Plat. Phaed. p. 99. D. Coray ad Heliod. I. p. 31. Synes. Dion. p. 49. D. ed. Petav. οἱ δὲ πλείους οὐδὲ οἴκοθεν ἐκινήθησαν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν δεύτερον λεγόμενον πλοῦν ὑπὸ τῆς σχολῆς εἰς νοῦν διεγείρονται. Schol. ined. ad Theonis progymn. in Cod. Laur. Δεύτερος δε, ὥς φασι, πλοῦς τῆς τοῦ πεῖσαι χρείας τὸ κἂν δι' ἀπάτης καὶ κακοτεχνίας.

20) Apostolii (Cent. VI. 98.) expositionem longiorem omisit Arsen. Macar. addit: Δελφικὴ μάχαιρα· ἐπὶ τῶν φιλοκερδῶν. (Cfr. O. Muelleri Dor. I. p. 360.) Δειλοῦ μήτηρ οὐ κλαίει· δημώδης καὶ φανερά.

1) Apost. Cent. VI. 99. Diog. Laërt. Vita Heracl. IX. 7. Σέλευκος μέντοι φησὶν ὁ γραμματικὸς, Κρότωνα τινὰ ἱστορεῖν ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ, Κράτητά τινα πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι τὸ βιβλίον· ὃν καὶ εἰπεῖν, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ.

2) Apost. Cent. VI. 100.

3) Apogr. Dresd. πολλῶν. Macar. addit: Δῆλόν ἐστι καὶ τυφλῷ· ἐπὶ τῶν προφανῶν.

4) Apost. Cent. VII. 1. Apogr. Dresd. καὶ πῦρ. Xen. Sympos. IV. 16. ἐγὼ μετὰ Κλεινίου κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην. Cfr. Herm. ad Soph. Antig. 615. Lambin. ad Horat. Sat. I. 1, 38. ῥίπτειν sc. ἑαυτόν. Eur. Cycl. 165. ῥίψαι

Διακόνιον· οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπῖδα· Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλότερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον· λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς· ὁμοίως δὲ καὶ ἀμερίας. διακόνια τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα· τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιὸν, τινὲς δὲ μᾶζαν.

Διαγόρας [5] *ὁ Μήλιος*· ἐπὶ τῶν ἀπίστων καὶ ἀθέων.

Διακωδωνισθέντες [6]· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.

Διϊτρεφὴς [7] *ἀνεπτέρωκεν*· ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα.

Διὰ [8] *τοῦ τοίχου λαλεῖ*· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Δικαιότερος σταχάνης [9]· ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων· σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν· ἴσως παρὰ τὴν στάσιν.

Δίκης ὀφθαλμός [10]· ἧς δεῖ μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

τ' ἐς ἅλμην. Theogn. vv. sunt notissimi: *χρὴ πενίην φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον, ῥίπτειν, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.*

5) Apost. Cent. VII. 3. et Codd. *ὁ Μιλήσιος*. Scripsi *Μήλιος*, quod posuit Pantin. apud Apost. Cfr. autores veteres, apud Perizon. ad Ael. V. H. II. 23. coll. 31. Bergl. ad Aristoph. Av. 1072. Eadem permutatio est apud Menand. de encom. p. 609. *ἡ δ' αἰτία φαύλη, ὡς τὸ περὶ Μηλίους Ἀθηναίων ἔργον.* Ald. Par. Ricc. 1. *Μηλισίους*. Med. 1. *Μηλίους*, quod ex conjectura posuit Hecren. Jos. de b. J. II. 7. 1. *λαμπρῶς ἐφοδιασθεὶς διέπλευσεν εἰς Μῆλον.* Par. 1425. *Μίλητον.*

6) Apost. Cent. VII. 4.

7) Apost. Cent. VII. 5. Mosc. *ἀναπέπτωκεν*. Recte hoc sensu *ἀναπτεροῦν*, Jacobs ad Achill. Tat. VII. 15. Villois. ad Long. p. 91. Seidler ad Eurip. Electr. 177.

8) Apost. Cent. VII. 6.

9) Apost. Cent. VII. 7. Macar. *ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων· σταχάνη γάρ ἐστιν ἡ τρυτάνη.*

10) Apost. Cent. VII. 8. Hesiod. VIII. 15. *δεινὸς δὲ ὁ τῆς*

Δίζεσθαι βιοτὴν, ἀρετὴν δ᾽ ὅταν ᾖ βίος· παρόσον τὸ ζῆν τῆς ἀρετῆς προτιμότερον.

Δίκη [11] *δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην·* ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις.

Δίκην [12] *ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα·* ἐπὶ τῶν ἐπὶ σμικροῖς συκοφαντουμένων.

Δικτύῳ [13] *ἄνεμον θηρᾷς·* ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.

Δίκης [14] *δικαιότερος·* ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων καθ᾽ ὑπερβολήν.

Διὰ [15] *δακτυλίου γ᾽ ἂν ἑλκύσαις·* ἐπὶ τῶν διὰ λύπην ἢ νόσον ἰσχνῶν γενομένων. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Διὰ [16] *παλαιᾶς ἡμέρας·* ὥσπερ διὰ χρόνου, διὰ μακροῦ.

Διὰ [17] *μέσου καὶ λιμὸς ἔῤῥει καὶ κάλλιστ᾽ ἀπόλλυται·* φθαρέντος γὰρ τοῦ λιμώττοντος καὶ ὁ λιμὸς ἀπόλλυται.

Διομήδειος [18] *ἀνάγκη·* ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγνυσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἀνάγκην

Δίκης ὀφθαλμὸς ἐλέγχων καὶ τὰ ἀμήνυτα, κρυφία καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ex distinctione a Boissonadio ad Philostr. Her. p. 546. proposita. Plut. Sympos. VII. p. 161. F. ἅμα δὲ καθορῶν τὸν οὐρανὸν ἀστέρων περίπλεων — — διανοεῖσθαι, ὡς οὐκ ἔστιν εἷς ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλατταν. Dictionis fons repetendus videtur ab eo, quod Diodor. Sic. III. 4. de Aegyptiorum hieroglyphis refert: ὁ δὲ ὀφθαλμὸς δίκης τηρητής, καὶ παντὸς τοῦ σώματος φύλαξ.

11) Apost. Cent. VII. 9.

12) Apost. Cent. VII. 11.

13) Apost. Cent. VII. 12. alia quaedam aliena adjungit.

14) Apost. Cent. VII. 13.

15) Apost. Cent. VII. 22. In Pluto v. 1036. legitur: διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμεγ᾽ ἂν διελκύσαις.

16) Apost. Cent. VII. 31.

17) Apost. Cent. VII. 30.

18) Apost. Cent. VII. 15. Plat. Polit. VI. p. 493. D. ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν.

τι πραττόντων· οἱ δὲ [19] φασιν, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἀπῄεσαν· ἑπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι· ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δήσας τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον.

Διονύσια [20]· ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, καὶ παροιμία ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον ὅσον, ἐκ Διονυσίων, ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων· ὁ Διόνυσος λέγεται καὶ Διθύραμβος, ὅτι ἐτράφη ἐν ἄντρῳ τῆς Νύσσης· ἐκ τούτου ποιηταὶ διθυραμβοποιοί.

Διὸς Κόρινθος [21]· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων· ἐῤῥήθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην· Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαρύνοντο τοῖς ἐπιτάγμασι καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ· Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς ἀγανακτοῦντες ἐβόων, οὐκ ἀνέχεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος· φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν καὶ λέγειν, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Διὸς ἐγκέφαλος [22] τὸ κάλλιστον βρῶμα· ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος· ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων [23]· οἱ δὲ, ὅτι τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ Πέρσαις Διὸς ἐγκέφαλος λέγεται.

Διὸς ψῆφος [24]· οὕτω καλεῖται ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν· Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις.

Ἔνθα [25] Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε καλοῦνται.

Τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

19) Vide Photii Bibl. λδ.

20) Apost. Cent. VII. 16.

21) Apost. Cent. VII. 17. Apud Aristoph. Ran. 439. Xanthias, iterum a Baccho monitus, ut stragula tolleret, dicit:

Ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν,

ubi Schol. et Bergl.

22) Apost. Cent. VII. 19.

23) Apogr. Dresd. δυσπαθούντων.

24) Apost. Cent. VII. 20.

25) Apost. Cent. VII. 21.

Δίσκους[26] *ὠθεῖ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα*· ἐπὶ τῶν προτερούντων· ἐπὶ δύο τινῶν πραγμάτων ἐπαίνου ἀξίων, τὸ δὲ ἓν ἐπισταμένων βέλτιον τοῦ ἑτέρου.

Δίχολοι[27] *γνῶμαι*, οἱονεὶ δίτροποι· ἐπὶ τῶν διτρόπων.

Δὶς[28] *ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος*· ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων· παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις, πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

Δὶς[29] *καὶ τρὶς τὸ καλὸν, τὸ δὲ καλὸν οὐδ᾽ ἅπαξ*· δῆλον τοῦτο.

Δὶς[30] *πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον*· ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων.

Δὶς[31] *παῖδες οἱ γέροντες*· ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.

Διωλύγιον κακόν[32]· ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων.

26) Apost. Cent. VII. 25.

27) Apost. Cent. VII. 81.

28) Apost. Cent. VII. 24.

29) Apost. Cent. VII. 27. Plat. Gorg. p. 495. E. *καὶ δὶς γάρ τοι καὶ τρὶς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖν*, ubi Heind.

30) Apost. Cent. VII. 29.

31) Apost. Cent. VII. 28. Arsenius humano capiti cervicem equinam subjunxit: *ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων· ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.* Quae recepi, obtulit Apostol. et Macar. Ad rem vide Aristoph. Nub. 1417. Clem. Strom. VI. p. 748. 2. *Θεοπόμπου ποιήσαντος*·

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ.

καὶ πρό γε τούτου Σοφοκλέους ἐν τῷ Πηλεῖ·

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
Γεροντάγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν·
Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ἀντιφῶν ὁ ῥήτωρ λέγει· γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδοτροφίᾳ. ἀλλὰ καὶ ὁ φιλόσοφος Πλάτων ἄρ᾽, ὡς ἔοικεν, ὁ γέρων δίσπαις γένοιτ᾽ ἄν. Adde Julian. Ep. 59. p. 446. A. *δὶς παῖδες οἱ γέροντες.*

32) Apost. Cent. VII. 26. Vide Ruhnk. ad Tim. p. 88. Achill. Tat. I. 13. *διωλύγιον ἐκώκυσε*, ubi Jacobs. Cum Apost. consentit Macar. Idem addit: *Δι᾽ ἀχύρου καὶ θύμου καὶ τρυτάνης*· ἐπὶ τῶν φειδωλῶν καὶ γλίσχρων. *Διὰ κενῆς*· λείπει κώπης· οἱ δὲ νευρᾶς τόξου.

Διπλοῦν[33] *κάππα*· ὅτι ἤθελον δηλῶσαί τι κακὸν δύο κκ ἔγραφον.

Τὸ δ μετὰ τοῦ ο.

Δοίδυξ αὔξει[1]· ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων· ὁ γὰρ δοίδυξ μικρός ἐστι καὶ στρογγύλος.

Δόρυ κηρύκειον[2]· ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων· οἱ δεκατευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπὸ Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμὸν, ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος, ἀκολουθοῦντες βουσὶν, ἕως ἂν οὗ κοπιῶσιν, ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι· πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου ἐπὶ τὴν Τανάγραν καλουμένην ὥδευσαν, δόντες μὲν[3] τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον· καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δοίδυκος σκιά[4]· ἐπὶ τοῦ μηδενός.

Δοῦλος[5] ὢν κόμην ἔχεις.

Δούλων πόλις[6] ἐν Λιβύῃ· Ἔφορος[7] ἐν πέμπτῃ· καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων, ἐν ᾗ εἰς ἐλεύθερός ἐστιν· ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσιστράτης ἐν τῇ πρώτῃ[8] τῶν Κρητικῶν· ἔστι δέ τις περὶ Θρᾴκης Πονηρόπο-

33) Proverbium erat: *τρία κάππα κάκιστα*, spectans ad Cretenses, Cappadoces et Cilices, propter vanitatem male audientes. Vide Vulcan. ad Callim. H. in Jov. v. 8.

1) Apost. Cent. VII. 32.

2) Apost. Cent. VII. 34. Codd. Arsenii et Apostol. *δορύκειον*. Correxit Pantinus. Macar. *δόρυ κηρυκείου μᾶλλον δάκνει· ἐπὶ τῶν αὐστηρότερον προσιόντων τοῖς μὴ διὰ πειθοῦς εἴκουσιν.*

3) Apogr. Dresd. *ἐν*.

4) Apost. Cent. VII. 35. Macar. consentit.

5) Apost. Cent. VII. 36. ex Aristoph. Av. 911. Servis comam desectam esse constat, inde apud Achill. T. Leucippe, in servitutem redacta, dicitur *τὴν κεφαλὴν κεκαρμένη*. *Κομᾶν* vero et *κόμην ἔχειν* simul superbiae signum. Cfr. Jacobs ad Philostr. Icon. p. 231. Bergl. ad Aristoph. Plut. 170.

6) Apost. Cent. VII. 57.

7) Apogr. Dresd. *Εὔφορος*.

8) *Πρώτη* omisit apogr. Dresd. Macar. addit: *Δουλότερος Μεσσήνης, ἐπὶ τῶν ἐσχάτῃ καὶ πικρᾷ δουλείᾳ ἐνεχομένων. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τοῖς Μεσσηνίοις ὡς δούλοις χρώμενοι καὶ ἐμαστίγουν, καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ὡς ἰδίους ὄντας δούλους ἀπῆγον.*

λις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα συκοφάντας καὶ ψευδομάρτυρας, καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς δισχιλίους, ὡς Θεόπομπος ἐν τρισκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Τὸ δ̄ μετὰ τοῦ ρ̄.

Δρυὸς [9] *πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται*· παρόσον ἀνὴρ μέγας ὅταν σφαλῇ πάντες κατ' αὐτοῦ φέρονται καὶ τὰ αὐτοῦ [10] ἁρπάζουσι.

Δραχμῆς [11] *μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο*· ἐπὶ τῶν ἑτοίμως ἀρχομένων ἢ λέγειν ἢ πράττειν· δυσχερῶς δὲ παυομένων.

Τὸ δ̄ μετὰ τοῦ ῡ.

Δύο [12] *τοίχους ἀλείφεις*· λέγεται, ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις· εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.

Δύο γὰρ ταῦτα, ὥσπερ στοιχεῖα τῆς ἀρετῆς εἰσιν, ἐλπίς τε τιμῆς καὶ φόβος τιμωρίας.

Δυοῖν [13] *ἐπιθυμήσας οὐδετέρου ἔτυχες*· ἐπὶ τῶν ἄγαν πλεονεκτούντων, οἳ διὰ πλεονεξίαν καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσιν.

Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε, καὶ δίκαια καὶ ἄδικα· αὕτη τῶν περιφερομένων.

9) Apost. Cent. VII. 38. Macar. *ἐπὶ τῶν ῥαδίως λαμβανόντων, ἃ πρότερον μόλις ἐδύναντο.* Vide Schol. Theocr. Id. V. 65.

10) Apogr. Dresd. *αὐτοῖς.*

11) Apost. Cent. VII. 39. Cfr. supra sub *Ἀράβιος αὐλητής.* Hor. Sat. I. 83, 1.

Omnibus hoc vitium est cantoribus, inter amicos
Ut nunquam inducant animum cantare rogati,
Injussi nunquam desistant.

Macar. addit: *Δρυὸς καὶ πέτρας λόγοι, ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων καὶ μυθολογούντων παράδοξα.* Cfr. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 275. B.

12) Apost. Cent. VII. 40.

13) Apost. Cent. VII. 41. Macar. addit: *δυσριγώτερος χελώνης· ἐπὶ τῶν εἰς ὁτιοῦν γλισχρευομένων.*

Δύο θεοὺς ἥκω κομίζων ὑμῖν, πειθὼ καὶ βίαν· ἀπόφθεγμα τοῦ Θεμιστοκλέους πρὸς Ἀνδρίους [14] χρηματιζομένου· οἱ δ' ἔφασαν ἔχειν δύο θεοὺς μεγάλους πενίαν καὶ ἀπορίαν.

Δύσκωφος δυσκώφῳ ἐκρίνετο, ὁ δὲ κριτὴς κωφότερος [15]· ἐπὶ τῶν πάνυ γελοίων.

Δύσκολα τὰ καλά.

Τὸ δ μετὰ τοῦ ω.

Δωδεκαμήχανος Κυρήνη [16]· ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις χρωμένων ἤθεσιν· ἡ δὲ Κυρήνη ἦν ἑταίρα πάνυ ἐπίσημος, ἐκαλεῖτο δὲ δωδεκαμήχανος, διὰ τὸ πολλὰς μηχανὰς ἐν ταῖς συνουσίαις ποιεῖσθαι.

Δῶρα [17] *θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας*· ἐπὶ τῶν διὰ δῶρα τὰς δίκας ἀντιστρεφόντων.

Δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις ἐπαινεῖ.

Δωδωναῖον χαλκεῖον [18]· ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως καὶ πολλὰ λαλούντων· Δήμων μέν φησιν ἐν τῇ Δωδώνῃ πολλοὺς παραλλήλους κειμένους λέβητας· ὅταν δέ τις ἑνὸς ἅψηται, ἐκ διαδοχῆς πάντας ἠχεῖν. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων δύο φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκείους σειομένους ὑπ' ἀνέμου, τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν.

14) Mosc. ἀνδρείους.
15) Mosc. κωφώτερος.
16) Apost. Cent. VII. 42. Aristoph. Ran. 1327.
17) Apost. Cent. VII. 43. Macar. δῶρα καὶ θεοὺς πείθει· Ἡσιόδου εἶναί φασι. Cfr. Hor. Od. III. 16. 14. subruit aemulos reges muneribus. Munera navium saevos illaqueant duces.
18) Apost. Cent. VII. 44. Macar. ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων καὶ φλυάρων. Disputaverunt de hac re O. Mueller in Commentatione de tripodibus in Boettigeri Amalthea Vol. I. p. 135. Welcker ad Philostr. Imag. II. 33. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 309. ἐπειδὰν δὲ κακῶς τινας εἰπεῖν δέῃ καὶ διαβαλεῖν, τῷ Δωδωναίῳ μὲν οὐκ ἂν εἰκάσαις αὐτοὺς χαλκείῳ. Callim. Fr. CCCVI. τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον.

Δὼς [19] ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὅς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅς γε κἂν μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·
Ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν τόγ' ἐπάχνωσεν [20] φίλον ἦτορ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Δημήτριος [1] Φανοστράτου Φαληρεὺς [2], ἀκούσας ὅτι τὰς εἰκόνας αὐτοῦ κατέστρεψαν Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οὐ τὴν ἀρετὴν, ἔφη, δι' ἣν ἐκείνας ἀνέστησαν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε [3], τὰς ὀφρῦς μὴ μικρὸν εἶναι μέρος, ὅλῳ γὰρ ἐπισκοτῆσαι δύνασθαι τῷ βίῳ.

Ὁ αὐτὸς οὐ μόνον τὸν πλοῦτον ἔφη τυφλὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁδηγοῦσαν τύχην.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὅσον ἐν πολέμῳ δύνασθαι σίδηρον, τοσοῦτον ἐν πολιτείαις ἰσχύειν δῶρον.

Ὁ αὐτὸς ἰδών ποτε νεανίσκον ἄσωτον, ἰδοὺ, ἔφη, τετράγωνος Ἑρμῆς ἔχων σύρμα, κοιλίαν, αἰδοῖον, πώγωνα.

Ὁ αὐτὸς εἶπε [4] τοὺς φίλους ἐπὶ μὲν τὰ ἀγαθὰ παρακαλουμένους ἀπιέναι, ἐπὶ δὲ τὰς συμφορὰς αὐτομάτους.

Δημητρίου Φαληρέως
τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀποφθέγματα [5].

Μέτρον ἄριστον. Πατέρα δεῖ αἰδεῖσθαι. Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν. Φιλήκοον καὶ μὴ πολύκοον. Πολυμαθῆ ἢ ἀμαθῆ. Γλῶσσαν εὔφημον κεκτῆσθαι ἀρετῆς οἰκείαν. Ἀδικίαν μισεῖν· εὐσέβειαν φυλάττειν· πολίταις τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν. Γλώττης κρατεῖν.

19) Stob. T. 10. 16. Ἡσιόδου ἔργων. Apogr. Dresd. δώτειρα.

20) Apogr. Dresd. τόγε πάχνωσεν.

1) Diog. Laërt. V. 82. Ibidem sequentia apophthegmata, excepto penultimo, leguntur.

2) Φαλληρεὺς Mosc. et Laur.

3) Laur. τὰς ὀφρῦς ἔλεγε.

4) Impress. ἔφη.

5) Desunt haec in Mosc. et in Impr. Recepi ex Laur.

Βίᾳ μηδὲν πράττειν. Τέκνα παιδεύειν. Ἔχθρας διαλύειν. Τὸν τοῦ δήμου ἐχθρὸν πολέμιον νομίζειν. Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν φρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων, τὸ μὲν γάρ ἐστι χέρειον· τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν. Οἰκέτας μεθύοντας μὴ κολάζειν, εἰ δὲ μὴ, δόξεις καὶ αὐτὸς μεθύειν. Γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων, ἐὰν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων, δεσπότας, οὐ συγγενεῖς κτήσῃ. Μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι, ἀπεχθὴς γὰρ ἔσῃ τοῖς σκωπτομένοις. Εὐποροῦντα μὴ ὑπερήφανον εἶναι, ἀποροῦντα μὴ ταπεινοῦσθαι.

Ὁ αὐτὸς τῶν τετυφλωμένων ἀνδρῶν ἔφη τὸ μὲν ὕψος δεῖν περιαιρεῖν, τὸ δὲ φρόνημα καταλιπεῖν.

Ὁ αὐτὸς εἶπε τοὺς ἀστείους τῶν νέων ἐν μὲν ταῖς οἰκίαις τοὺς γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ τοὺς ἀπαντῶντας, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτούς.

Ὁ αὐτὸς τὸν μὴ δυνάμενον γενναίως φέρειν ἀτυχίαν, μηδὲ εὐτυχίαν ἔφη δύνασθαι.

* *Δημήτριος, Φανοστράτου Φαληρεὺς Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ παρῄνει τὰ περὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας βιβλία κτᾶσθαι καὶ ἀναγινώσκειν, ἃ γὰρ οἱ φίλοι τοῖς βασιλεῦσιν οὐ θαῤῥοῦσι παραινεῖν, ταῦτα τοῖς βιβλίοις γέγραπται.*

Δημοσθένους.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἔφη πόλεως εἶναι ψυχὴν τοὺς νόμους· ὥσπερ γὰρ σῶμα στερηθὲν ψυχῆς πίπτει, οὕτω καὶ πόλις μὴ ὄντων νόμων καταλύεται.

* *Ὁ αὐτὸς ἔφη, δεῖ τοὺς νοῦν ἔχοντας τῶν δυναστευόντων μὴ διὰ τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς θαυμάζεσθαι, ἵνα τῆς τύχης μεταπεσούσης τῶν αὐτῶν ἐγκωμίων ἀξιῶνται.*

* *Ὁ αὐτὸς εἶπε, πάντων ἐστὶ δυσχερέστατον τὸ πολλοῖς ἀρέσκειν.*

Ὁ αὐτὸς ἐν συμποσίῳ πρὸς τὸν λαλοῦντα πολλὰ, εἰ τοσαῦτα, ἔφη, ἐφρόνεις, οὐκ ἂν τοσαῦτα ἐλάλεις.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς διατί μίαν γλῶσσαν ἔχομεν, ὦτα δὲ δύο, εἶπεν, ὅτι διπλάσιον δεῖ ἀκούειν τοῦ λέγειν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἄνθρωπος ἔχει ὅμοιον θεῷ, ἔφη, τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν.

Ὁ αὐτὸς [6] λοιδορουμένου τινὸς αὐτὸν, οὐ συγκαταβαίνω, εἶπεν, εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ὁ ἡττώμενος τοῦ νικῶντός ἐστι κρείττων.

Ὁ αὐτὸς ἔφη τὸν κόλακα τοῦτο διαφέρειν τοῦ κόρακος, ὅτι ὁ μὲν ζῶντας, ὁ δὲ νεκροὺς ἐσθίει.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενός τινα ἐκφερόμενον φιλάργυρον ἔφη, οὗτος βίον ἀβίωτον βιώσας, ἑτέροις βίον κατέλιπεν.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι ῥητορικὴ, εἶπεν, ὑπόκρισις [7], δυσχεραίνων, ὅτι διὰ ταύτην τῶν χειρόνων ἥττων ἐφαίνετο, ἦν γὰρ τραυλὸς τὴν γλῶτταν ἐκ φύσεως· τὸ δὲ πνεῦμα ἀτονώτερον, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων συνέβαινε φαυλοτάτην αὐτὸν τὴν ὑπόκρισιν παρεχόμενον.

* Ὁ αὐτὸς θεασάμενός τινα δημαγωγὸν ἀφυῆ μέγα βοῶντα ἔφη· ἀλλ' οὐ τὸ μέγα εὖ ἐστι, τὸ δὲ εὖ μέγα.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, βασιλεὺς καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίον.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν Πυθέα σκώπτοντα αὐτὸν καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ λύχνων ἀπόζειν λέγοντα, ἀστείως ἅμα καὶ πικρῶς, οἶδα, εἶπεν, ὅτι σε λιπῶ, λύχνον καίων· διεβέβλητο γὰρ ὁ Πυθέας, ὡς λωποδυτῶν νύκτωρ.

* Ἐζήλωσε δὲ μάλιστα τῶν πρὸ αὐτοῦ τὸν συγγραφέα Θουκυδίδην, καὶ τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ἐκείνου λόγων εἰς τὸ πολιτικώτερον μετέφρασε, καὶ οὕτω λέγεται αὐτὸν ἐκμεμαθηκέναι, ὥστε φέρεσθαι τὸ τοιοῦτον περὶ αὐτοῦ· ὅτι ποτὲ καείσης τῆς βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις, καὶ συγ-

6) Stob. T. 19. 4. 7) Cfr. Theon. Prog. c. V. p. 214. ed. nostr.

καεισῶν τῶν ἱστοριῶν Θουκυδίδου, αὐτὸν μόνον ἀπομνημονεῦσαι πασῶν καὶ οὕτω μεταγραφῆναι ποιῆσαι.

* Μειδίας ἐχθρὸς ὢν αὐτῷ παλαιὸς κονδύλῳ αὐτὸν ὕβρισεν ἐστεφανωμένον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ὁ δῆμος ὀργισθεὶς κατεχειροτόνησε τοῦ Μειδίου· λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ Μειδίου τρεῖς δραχμὰς καθυφείκατο τὴν παρ' αὐτοῦ δίκην· καὶ Δημοτέλη δὲ τὸν ἀνεψιὸν γραψάμενος εἰς Ἄρειον πάγον τραύματος, ἀργύριον λαβὼν ἐπέσχεν· ὅθεν καὶ Αἰσχίνης ὀνειδίζων αὐτὸν λέγει· ὁ τὴν κεφαλὴν πρόσοδον κεκτημένος, ὅτι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπορίζετο· ἔγημε δὲ τὴν τοῦ Χαβρίου γυναῖκα, Κτησίππου δὲ θυγατέρα, μετὰ θάνατον τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Ὁ αὐτὸς [7*] τὴν μὲν ῥίζαν τῆς παιδείας ἔφη εἶναι πικρὰν, τοὺς δὲ καρποὺς γλυκεῖς.

Ὁ αὐτός τινος αὐτῷ λέγοντος, ὅτι τοῦ ἀγροῦ ἀμελεῖς, ἑαυτῷ δὲ σχολάζεις, τούτου γὰρ, ἔφη, ἐπιμελοῦμαι, δι' ὃν τὸν ἀγρὸν ἐκτησάμην.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος, ὅτι πονηροῖς συνδιατρίβει, ἐκεῖνος, ἔφη, ἀριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ πάντων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει.

Ὁ αὐτὸς [8] ἔφη, δεῖ τὸν εὖ φρονοῦντα τὸν λογισμὸν ἀεὶ τῶν ἐπιθυμιῶν κρείττω πειρᾶσθαι ποιεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, δεῖ τοὺς ὀρθῶς πολέμῳ χρωμένους οὐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ αὐτοὺς ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων.

Δημάδους.

Δημάδης τοὺς Ἀθηναίους εἴκαζεν αὐλοῖς, ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὴν γλῶτταν, τὸ λοιπὸν οὐδέν ἐστιν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς [9], τίς αὐτοῦ διδάσκαλος γεγονὼς εἴη, τὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔφη, βῆμα, ἐμφαίνων, ὅτι ἡ

7*) Isocrati tribuit Libanius Progymnasm. Chria III. init. Hermogen. Progymn. c. 3.

8) Hoc et sq. nec in Mosc. nec in impr. exstat.

9) Stob. T. 29. 91.

διὰ πραγμάτων ἐμπειρία κρείττων πάσης σοφιστικῆς διδασκαλίας ἐστίν.

Ὁ αὐτὸς εἶπε [10], τὴν αἰδῶ τοῦ κάλλους ἀκρόπολιν εἶναι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις γένηται πλούσιος, εἶπεν, ἐὰν τῶν ἐπιθυμιῶν ἔσται πένης.

Δ η μ ώ ν α κ τ ο ς.

Δημῶναξ τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας ὠνείδιζεν, ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐν οἴκῳ ἀμελοῦντας.

Ὁ αὐτός ἔλεγεν ἐλάσσω κακὰ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ ὑπὸ τῶν φίλων· τοὺς μὲν γὰρ ἐχθροὺς δεδιότες φυλάσσονται, τοῖς δὲ φίλοις ἀνεῳγμένοι εἰσὶ καὶ γίνονται σφαλεροὶ καὶ εὐεπιβούλευτοι [11].

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ ἀπαίδευτοι καθάπερ οἱ ἁλιευόμενοι ἰχθύες ἑλκόμενοι σιγῶσιν.

Ὁ αὐτὸς τῶν ἄλλων ἐξεταζόντων, εἰ ὁ κόσμος ἔμψυχος, καὶ αὖθις, εἰ σφαιροειδὴς, ὑμεῖς, εἶπε περὶ τοῦ κόσμου πολυπραγμονεῖτε, περὶ δὲ τῆς αὐτῶν ἀκοσμίας οὐ φροντίζετε.

Ὁ αὐτός τινος σοφιστοῦ αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ φήσαντος, διατί με κακῶς λέγεις, ὅτι μὴ καταφρονεῖς, ἔφη, τῶν κακῶς λεγόντων.

Δ η μ ο κ ρ ί τ ο υ.

Δημόκριτος [12], Ἡγησιστράτου, Ἀβδηρίτης ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις γένηται πλούσιος, ἐὰν τῶν ἐπιθυμιῶν ἔσται πένης, φησίν.

Δημοκρίτου πρεσβεύοντός ποτε ὑπὲρ Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον καὶ [13] παῤῥησίᾳ διαλεγομένου, ὁ Φίλιππος,

10) Stob. T. 74. 56.
11) Mosc. ἐπιβούλευτοι. Laur. et impr. εὐεπιβούλευτοι.
12) Idem paullo ante Demadi tributum est. Ceterum abest a Mosc. et ab Impr.
13) Καὶ ex Laur. recepi. Mosc. om.

οὐ φοβῇ, μὴ τὴν κεφαλήν σου, ἔφη, προστάξω ἀφαιρεθῆναι, οὔ φησιν· ἐὰν γάρ σύ μου ταύτην ἀφέλῃς, ἡ πατρίς μοι αὐτὴν ἀθάνατον ἀναθήσει.

Ὁ αὐτὸς τὸν φθόνον εἶπεν ἕλκος εἶναι τῆς ἀληθείας.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, αὐξανομένου τοῦ σώματος, συναυξάνονται φρένες, γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ δέοντα πάντα ἀμβλύνονται.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, κόσμος ὀλιγομυθίη γυναικὶ, καλὸν δὲ καὶ κόσμου λιτότης.

Ὁ αὐτὸς, προειπών τινα τῶν μελλόντων εὐδοκίμησε καὶ ἐνθέου δόξης παρὰ τοῖς πλείστοις ἠξιώθη· νόμου δὲ ὄντος, τὸν ἀναλώσαντα τὴν πατρῴαν οὐσίαν μὴ ἀξιοῦσθαι ταφῆς ἐν πατρίδι φησὶν Ἀντισθένης, συνέντα μὴ ὑπεύθυνος γενηθείη πρός τινων φθονούντων καὶ συκοφαντούντων ἀναγνῶναι αὐτοῖς τὸν μέγαν διάκοσμον, ὃς ἁπάντων τῶν συγγραμμάτων προέχει· καὶ πενταχοσίοις ταλάντοις τιμηθῆναι, μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ χαλκαῖς εἴκοσι· καὶ τελευτήσαντα αὐτὸν δημοσίᾳ ταφῆναι βιώσαντα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. — Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φησιν ἀναγνῶναι τὸν μέγαν διάκοσμον, ὃν μόνον ἑκατὸν ταλάντων τιμηθῆναι· ταῦτα δὲ καὶ Ἱππόβοτός φησιν. Ἀριστόξενος δ' ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί, φησι, Πλάτωνα θελῆσαι συμφλέξαι τὰ Δημοκρίτου ὑπομνήματα ὁπόσα ἠδυνήθη γε ἀγαγεῖν· Ἀμυκλᾶν δὲ καὶ Κλεινίαν τοὺς Πυθαγορικοὺς κωλῦσαι αὐτὸν, ὡς οὐδὲν ὄφελος· παρὰ πολλοῖς γὰρ εἶναι τὰ βιβλία.

Ὁ αὐτὸς [14], ὡς Ἀθηνόδωρός φησιν, ἐν ὀγδόῃ περὶ πάντων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν καὶ κελεύσαντος κομισθῆναι γάλα, θεασάμενος τὸ γάλα, εἶπεν, αἰγὸς πρωτοτόκου [15] καὶ μελαίνης.

14) Diog. Laërt. IX. Segm. 42. 15) Impress. πρωτοτόκοιο.

Ὁ αὐτὸς [16] κόρης ἀκολουθούσης τῷ Ἱπποκράτει, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἠσπάσατο οὕτω, χαῖρε κόρη· τῇ δὲ ἐχομένῃ, χαῖρε γύναι· καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη, ὅθεν τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ ὁ Ἱπποκράτης ἐθαύμασεν.

Τελευτᾷν [17] δὲ μέλλοντος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ φησιν Ἕρμιππος λελυπῆσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν θεσμοφόρων ἑορτῇ μέλλοι [18] τεθνήξεσθαι καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτῇ οὐ ποιήσειν· τὸν δὲ θαῤῥεῖν εἰπεῖν, καί κελεῦσαί, φησι, θερμοὺς προσφέρειν ἄρτους αὐτῷ ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκαρτέρησεν εἰς τὴν τρίτην [19] ἑαυτὸν, ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς γὰρ ἦσαν, ἀλυπότατος [20] τὸν βίον προήκατο, βιοὺς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτεσιν, ὥς φησιν Ἵππαρχος.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, αἰτίη οὐδὲν ἴσμεν [21], ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια.

Ὁ αὐτὸς ἔφη ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν τὸ τεθνάναι κρεῖσσον.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, θεῷ ὅμοιον ἔχει ἄνθρωπος τὸ εὖ ποιεῖν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται, καὶ τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, στάσις ἐμφύλιος εἰς ἑκάτερα καλὸν, καὶ γὰρ νικέουσι καὶ ἡσσωμένοις ὁμοίη φθορά.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ ἀληθινοὶ φίλοι καὶ τὰς φιλίας ἡδίους [22] καὶ τὰς συμφορὰς ἐλαφροτέρας ποιοῦσιν· ὧν μὲν συναπολαύοντες, ὧν δὲ μεταλαμβάνοντες.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [23], ὡς ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν εὗρεν υἱὸν, ὁ δὲ ἀποτυχὼν ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

16) Diog. segm. 42.

17) Laur. αὐτοῦ τελευτᾷν μέλλοντος. Segm. 45. De ceteris nihil apud Diogenem.

18) Impress. μέλλει.

19) Impress. εἰς τρίτην.

20) Impr. ἀλυπώτατον. Laur. ἀλυπότατον. Mosc. ἀλυπώτατος.

21) Laur. οἴδμεν.

22) Codd. ἰδίας, scripsi ἡδίους, ut Joseph. bell. Jud. VII. 4. 1. αἴσθησιν ἡδεῖαν. Parr. 1423. 1425. 1426. 1427. 1428. ἰδίαν.

23) Stob. T. 71. 15.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε βούλεσθαι μᾶλλον μίαν εὑρεῖν αἰτιολογίαν, ἢ τῶν Περσῶν οἱ βασιλείαν γενέσθαι.

Ὁ αὐτὸς νοσήσας καὶ ληθάργῳ περιπεσών, ὡς ἀνένηψεν, οὐδέν με, ἔφη, ἐξαπατήσει ἡ φιλοζωΐα καὶ ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ βίου.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε διζημένοισι τἀγαθὰ μόλις παραγίνεται· τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ διζημένοισι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἔρως, ἔφη, πάθος ψυχὴν κολάζον.

Δημοκρίτῳ [24] τῷ Ἀβδηρίτῃ τάδε δοκεῖ· ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἄτομον καὶ κενὸν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα νενομίσθαι δοξάζεσθαι· ἀπείρους τε εἶναι κόσμους καὶ γεννητοὺς καὶ φθαρτούς· μηδὲν δὲ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίγνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος· φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίνοντα γεννᾷν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερότητα, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων λείων καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣ καὶ νοῦν ταὐτὸν εἶναι λέγει, ὁρᾷν δὲ ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίγνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην καλεῖ· τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούοντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δυσδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους, φύσιν δὲ εἶναι τὸ κενὸν καὶ τὰ ἄτομα.

Εἰ ἔμψυχος ὁ κόσμος.

Δημόκριτος καὶ Ἐπίκουρος καὶ ὅσοι τὰ ἄτομα εἰσηγοῦνται καὶ τὸ κενὸν οὔτ' ἔμψυχον, οὔτε προνοίᾳ διοι—

24) Exstat hoc in Laur. et in impr.

κεῖσθαι, φύσει δέ τινι ἀλόγῳ· Ἀριστοτέλης δὲ οὔτ' ἔμψυχον ὅλον δι' ὅλων [1], οὔτε λογικὸν, οὔτε νοερὸν, οὔτε προνοίᾳ διοικούμενον· τὰ μὲν γὰρ οὐράνια τούτων πάντων κοινωνεῖ· σφαίρας γὰρ περιέχειν ἐμψύχους καὶ ζωτικὰς [2], τὰ δὲ περίγεια μηδενὸς αὐτῶν· τῆς δὲ εὐταξίας κατὰ τὸ συμβεβηκὸς οὐ προηγουμένως μετέχειν.

Δημοκράτους.[3]

Δημοκράτης ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν γήρᾳ καὶ πνευστιῶν, ποιεῖν, ἔφη, ὅπερ καὶ σύμπασα Ἀθηναίων πόλις, πνεῖν μὲν γὰρ μέγα, ἰσχύειν δὲ μικρόν.

Δίωνος.

Δίων ὁ Ῥωμαῖος καταγελάστους εἶναι ἔλεγε τοὺς σπουδάζοντας περὶ τὸν πλοῦτον, ὃν ἡ τύχη μὲν παρέχει, ἀνελευθερία δὲ φυλάττει, χρηστότης δὲ ἀφαιρεῖ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πῶς οὐ δεινὸν τοῖς μὲν θεοῖς ἐνοχλεῖν, αὐτοὺς δὲ μὴ βούλεσθαι πράττειν, ἅγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι δοκεῖ τοῖς θεοῖς.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· αἱ μὲν ἡδοναὶ τοὺς ἀεὶ συνόντας τά τε ἄλλα λυμαίνονται καὶ ταχὺ ποιοῦσιν ἀδυνάτους πρὸς αὐτὰς, οἱ δὲ πόνοι, τά τε ἄλλα ὠφελοῦντες ἀεὶ, μᾶλλον παρέχουσι δυναμένους πονεῖν.

Ὁ αὐτὸς [4] εἶπε, τὸ πλεῖστον ἔοικε τοῦ ἀνθρωπίνου πρὸς μὲν τὸ ἀνθιστάμενον καὶ παρὰ τὸ συμφέρον φιλονεικεῖν, τοῖς δ' ὑπείκουσι καὶ παρὰ δύναμιν ἀνθυπουργεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πολλῷ κρεῖττόν ἐστι κατορθώσαντάς τι ζηλοτυπηθῆναι, ἢ πταίσαντα ἐλεηθῆναι.

1) Julian. Or. in Solem Regem p. 139, B. τί δέ; οὐχὶ καὶ ὁ σύμπας κόσμος ἕν ἐστι ζῶον, ὅλον δι' ὅλης ψυχῆς καὶ νοῦ πλῆρες, ubi Wyttenb. Epist. crit. legit ὅλον δι' ὅλου. De re ipsa vide autores, ab eodem laudatos.

2) Mosc. ζωτικούς.

3) Stob. T. 22. 43.

4) Mosc. om. Recepi ex Laur. et impr.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, δεῖ τοὺς κειμένους νόμους ἰσχυρῶς φυλάττειν, καὶ μηδένα αὐτῶν μεταβάλλειν, τὰ γὰρ ἐν ταὐτῷ μένοντα, κἂν χείρω ᾖ, συμφορώτερα [5] τῶν ἀεὶ καινοτομημένων, κἂν βελτίω εἶναι δοκῇ [6], ἐστίν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, μηδέποτε μάτην τὰ χρήματα σπούδαζε ἀναλίσκειν, ἐξ ὧν οὐδεμία προσγίνεται εὔκλεια· πλοῦτος γὰρ ἀκριβὴς [7] οὐχ οὕτως ἐκ τοῦ πολλὰ λαμβάνειν, ὡς ἐκ τοῦ μὴ πολλὰ ἀναλίσκειν ἀθροίζεται.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, πονηρίαν μὲν ἀρχομένην κωλῦσαι τάχ' ἂν [8] τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένων [9] τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι ἔλεγεν.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἀδύνατόν ἐστι, τἀναντία τινὰ τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι πράττοντα ἀγαθοῦ τινος ἀπ' αὐτῶν ἀπολαῦσαι [10].

Διοδώρου [11].

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης φησὶ τὸν Γέλην [12] τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς, τὸ τὲ ἦθος θαυμαστόν· ἀποσταλέντος αὐτοῦ τοίνυν πρὸς Κεντοριπίνους κατὰ πρεσβείαν, ἰδόντες οὗτοι αὐτὸν καταδεέστερον τῆς αὐτοῦ δόξης καὶ φήμης ἐγέλασαν, ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπε, μὴ θαυμάζειν· ἐν ἤθει γὰρ ἦν τοῖς Ἀκραγαντίνοις πρὸς τὰς ἐπιδόξους πό-

5) Codd. et impr. συμφερώτερα.

6) In Cod. δοκεῖ, supra scripto η. Matth.

7) Ἀκριβὴς πλοῦτος, quod nos dicimus: solid, gründlich. Cfr. Julian. Or. I. p. 25. B. ἀκριβοῦς γαλήνης κατεχούσης τὴν θάλατταν. Lucian. Navig. c. 9. ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης καὶ ζόφου ἀκριβοῦς. Dial. M. XV. 2. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς. Herc. 1. πολιὸς ἀκριβῶς. Heliod. II. 21. ἡ κόμη πρὸς τὸ ἱερώτερον καθεῖτο καὶ ἀκριβῶς ἦν λευκή.

8) Apogr. Dresd. κωλύσα τάχα τις.

9) Impr. γεγενημένην.

10) Sequitur in impr., quod in provv. sub γρῦ τοῦ Δίωνος legitur.

11) In impressis idem sub nomine Γέλου ad litteram γ refertur. Laur. manu recentiori titulum inscriptum habet: Διοδώρου Σικελιώτου.

12) Mosc. Γέλλην.

λεις ἀποστέλλειν τοὺς τῷ κάλλει διαπρεπεῖς, πρὸς δὲ τὰς ταπεινὰς καὶ λίαν εὐτελεῖς ὁμοίους.

Διογένους.

Διογένης Ἱκεσίου Σινωπεὺς, ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, διατί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί κακὸν ἐν βίῳ, ἔφη, γυνὴ εὐειδής.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν τοὺς Ἀναξιμένους οἰκέτας πολλὰ σκεύη παραφέροντας ἤρετο, τίνος ταῦτα· τῶν δὲ εἰπόντων Ἀναξιμένους, οὐκ αἰδεῖταί φησι ταῦτα ἔχων, αὐτὸς ἑαυτὸν μὴ ἔχων.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.

Ὁ αὐτὸς κοινολογουμένας γυναῖκας θεασάμενος ἔφη, ἀσπὶς παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.

Ὁ αὐτὸς ἐρομένου τινὸς αὐτὸν, τί νομίζεις τὸ γῆρας; ἀπεκρίνατο, τοῦ ζῆν χειμῶνα.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν γραῦν καλλωπιζομένην, εἶπεν, εἰ μὲν πρὸς τοὺς ζῶντας πεπλάνησαι, εἰ δὲ πρὸς τοὺς νεκροὺς μὴ βράδυνε.

Ὁ αὐτὸς [13] ἡμέρας ποτὲ λύχνον ἅψας περιῄει· πυνθανομένων δέ τινων, πρὸς τί τοῦτο, ἔλεγεν ἄνθρωπον ζητεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε δεινὸν, εἰ οἱ μὲν ἀθληταὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ γαστρὸς καὶ ἡδονῶν κρατοῦσιν· οἱ μὲν τῆς φωνῆς χάριν, οἱ δὲ τοῦ σώματος· σωφροσύνης δὲ ἕνεκεν οὐδεὶς τούτων καταφρονήσει.

Ὁ αὐτὸς [14] ἕνα τῶν ἀγεννεστέρων παθῶν ζηλωτὴν

13) Diog. Laërt. VI. segm. 41.

14) Clem. Al. Paedag. III. 3. p. 261. 29. Laur. om.

παιδαγωγικῶς ἐπιπλήττων, ὁπηνίκα ἐπιπράσκετο, ἀνδρείως σφόδρα, ἧκε, εἶπεν, ὦ μειράκιον, ἄνδρα ὄνησαι σαυτῷ· ἀμφιβόλῳ λόγῳ τὸ πορνικὸν ἐκείνου σωφρονίζων.

Ὁ αὐτὸς [15] γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε, τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρίᾳ· καί ποτε τὴν βακτηρίαν προτεινομένου αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὑποσχὼν, παῖε, εἶπεν, οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκληρὸν ξύλον, ᾧ με ἀπείρξεις, ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων· τοὐντεῦθεν διήκουσεν αὐτοῦ [illegible] ἅτε φυγὰς ὢν ὥρμη[illegible] τὸν εὐτελῆ [16] βίον.

Ὁ αὐτὸς [1][illegible] στρώματα Πλάτωνος [illegible] φίλους παρὰ [illegible] ἔφη, πατῶ τὴν Π[illegible] σπουδίαν [18]· [illegible] Πλάτων, ὅσον, [illegible]οῦ τύφου φαίνεις, [illegible] τετυφῶσθαι· [illegible]γένην [illegible] Πλάτωνος τύφ[illegible]άναι, ἑτέρ[illegible] φ[illegible]

[illegible] Πλάτωνά ποτ[illegible] δέ [illegible]μψεν αὐτ[illegible] κἂν [illegible] πόσα [illegible] οὕτω[illegible] [illegible]όμενα [illegible] ἐρωτ[illegible] [illegible] ραντο[illegible]

[illegible] Θοὺς [illegible] Λακε[illegible] [illegible] βαλε[illegible]

15) [illegible]
21. [illegible]
16) [illegible]
17) [illegible]
18) [illegible]
19) [illegible]
21. [illegible]
τωνα[illegible]

τοὺς φληνάφους ἀφικνουμένων σπουδαίως, ἐπὶ δὲ τὰ σπουδαῖα βραδυνόντων ὀλιγώρως.

Ὁ αὐτὸς [21] τοὺς γραμματικοὺς ἐθαύμαζε τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας, καὶ μὴν καὶ τοὺς μουσικοὺς τὰς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς ἁρμόττεσθαι, ἀνάρμοστα δὲ ἔχειν τῆς ψυχῆς τὰ ἤθη· καὶ τοὺς μαθηματικοὺς ἀποβλέπειν μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δὲ ἐν ποσὶ πράγματα παρορᾶν, καὶ τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἐσπουδακέναι λέγειν, πράττειν δὲ μηδαμῶς, καὶ τοὺ αργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾶν δέ· ὲ καὶ τῶν δούλων, οἳ λαβροφαγοῦντας ὁρῶ εσπότας μηδὲν ἁρπάζοιεν τῶν θιομένων.

Ὁ αὐτ σι Μένιππος, ἀλοὺς καὶ πωλούς, ἠ οἶδε ποιεῖν· ἀπεκρίνατο ἀνδρῶν κήρυκα, κήρυσσε, ἔφη, εἴ τις θέλει σθαι.

εγε τῷ Ξενιάδῃ, τῷ πριαμένῳ αὐτόν, τῷ, εἰ καὶ δοῦλος εἴη· καὶ γὰρ ἰατρὸς δοῦλος εἴη, πεισθῆναι ἂν αὐτῷ.

ὥς Εὔβουλός φησιν, ἐν τῷ ἐπιγραφο- πράσεις, οὕτως ἦγε τοὺς παῖδας τοῦ τὰ λοιπὰ μαθήματα, ἱππεύειν, τοξεύειν, ίζειν· ἔπειτα ἐν τῇ παλαίστρᾳ οὐκ ἐπέ- ρίβῃ ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ' αὐτῷ ἐρυ- ὶ εὐεξίας· κατεῖχον δ' οἱ παῖδες πολλὰ ραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους, πᾶ- ντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει· σκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους τας, ἐν χρῷ κουρίας· ἀκαλλωπίστους τε

Laur. et impr.

23) Segm. 30. Laur. ἐλεξενιάδῃ, γε superscripto.
24) Hoc et sq. recepi ex

παιδαγωγικῶς ἐπιπλήττων, ὁπηνίκα ἐπιπράσκετο, ἀνδρείως σφόδρα, ἧκε, εἶπεν, ὦ μειράκιον, ἄνδρα ὄνησαι σαυτῷ· ἀμφιβόλῳ λόγῳ τὸ πορνικὸν ἐκείνου σωφρονίζων.

Ὁ αὐτὸς [15] γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε, τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρίᾳ· καί ποτε τὴν βακτηρίαν προτεινομένου αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὑποσχὼν, παῖε, εἶπεν, οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκληρὸν ξύλον, ᾧ με ἀπείρξεις, ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων· τοὐντεῦθεν διήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἅτε φυγὰς ὢν ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ [16] βίον.

Ὁ αὐτὸς [17] πατῶν στρώματα Πλάτωνος κεκληκότος φίλους παρὰ Διονυσίου, ἔφη, πατῶ τὴν Πλάτωνος κενοσπουδίαν [18]· πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, ὅσον, ὦ Διόγενες, τοῦ τύφου φαίνεις, δοκῶν μὴ τετυφῶσθαι· οἱ δὲ τὸν Διογένην εἰπεῖν· πατῶ τὸν Πλάτωνος τύφον· τὸν δὲ φάναι, ἑτέρῳ γε τύφῳ, Διόγενες.

Ὁ αὐτὸς [19] ᾔτησε Πλάτωνά ποτε ἰσχάδας δέκα· ὁ δὲ κεράμινον ὅλον ἐξέπεμψεν αὐτῷ, καὶ ὃς, σύ, φησι, κἂν ἐρωτηθῇς, δύο καὶ δύο πόσα ἐστὶν, εἴκοσι ἀποκρίνῃ· οὕτως οὔτε πρὸς τὰ αἰτούμενα δίδως, οὔτε πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποκρίνῃ· ἔσκωψε δὴ οὖν αὐτὸν, ὡς ἀπεραντολόγον.

Ὁ αὐτὸς [20] ἐρωτηθεὶς, ποῦ τῆς Ἑλλάδος ἴδοι ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἄνδρας μὲν, εἶπεν, οὐδαμοῦ, παῖδας δ᾽ ἐν Λακεδαίμονι.

Σπουδαιολογουμένου ποτὲ, ἐπεὶ οὐδεὶς προσῄει, ἐπέβαλε τερετίζειν· ἀθροισθέντων δὲ ὠνείδισεν, ὡς ἐπὶ μὲν

15) Diog. Laërt. VI. segm. 21.

16) Impress. ἀτελῆ.

17) Segm. 26.

18) Mosc. καινοποδίαν.

19) Segm. 26. Stob. T. 36. 21. Διογένης ᾔτησέ ποτε Πλάτωνα τῶν ἐκ τοῦ κήπου ἰσχάδας τρεῖς· ὡς δ᾽ ἐκεῖνος μέδιμνον ἀπέστειλεν, οὕτως, ἔφη, καὶ ἀποκρίνῃ ἐρωτηθεὶς μυρία. (Sive ex Jacobsii emendatione, Lect. Stob. p. 72. ἓν ἐρωτηθεὶς μυρία.)

20) Segm. 27. hoc et sq. continetur.

τοὺς φληνάφους ἀφικνουμένων σπουδαίως, ἐπὶ δὲ τὰ σπουδαῖα βραδυνόντων ὀλιγώρως.

Ὁ αὐτὸς [21] τοὺς γραμματικοὺς ἐθαύμαζε τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας, καὶ μὴν καὶ τοὺς μουσικοὺς τὰς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς ἁρμόττεσθαι, ἀνάρμοστα δὲ ἔχειν τῆς ψυχῆς τὰ ἤθη· καὶ τοὺς μαθηματικοὺς ἀποβλέπειν μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δὲ ἐν ποσὶ πράγματα παρορᾷν, καὶ τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἐσπουδακέναι λέγειν, πράττειν δὲ μηδαμῶς, καὶ τοὺς φιλαργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾷν δέ· ἤγατο δὲ καὶ τῶν δούλων, οἳ λαβροφαγοῦντας ὁρῶντες τοὺς δεσπότας μηδὲν ἁρπάζοιεν τῶν ἐσθιομένων.

Ὁ αὐτὸς [22], ὥς φησι Μένιππος, ἁλοὺς καὶ πωλούμενος, ἠρωτήθη, τί οἶδε ποιεῖν· ἀπεκρίνατο ἀνδρῶν ἄρχειν· καὶ πρὸς τὸν κήρυκα, κήρυσσε, ἔφη, εἴ τις θέλει δεσπότην αὑτῷ πρίασθαι.

Ὁ αὐτὸς [23] ἔλεγε τῷ Ξενιάδῃ, τῷ πριαμένῳ αὐτὸν, δεῖν πείθεσθαι αὐτῷ, εἰ καὶ δοῦλος εἴη· καὶ γὰρ ἰατρὸς ἢ κυβερνήτης, εἰ δοῦλος εἴη, πεισθῆναι ἂν αὐτῷ.

Ὁ αὐτὸς [24], ὥς Εὔβουλός φησιν, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πράσεις, οὕτως ἦγε τοὺς παῖδας τοῦ Ξενιάδου, μετὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα, ἱππεύειν, τοξεύειν, σφενδονᾷν, ἀκοντίζειν· ἔπειτα ἐν τῇ παλαίστρᾳ οὐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ' αὐτῷ ἐρυθήματος χάριν καὶ εὐεξίας· κατεῖχον δ' οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους, πᾶσάν τε ἔφοδον σύντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει· ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους καὶ ὕδωρ πίνοντας, ἐν χρῷ κουρίας· ἀκαλλωπίστους τε

21) Recepi ex Laur. et impr. — Segm. 27. 28.
22) Segm. 29.
23) Segm. 30. Laur. ἔλεγε Ξενιάδῃ, γε superscripto.
24) Hoc et sq. recepi ex

εἰργάζετο καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδήτους καὶ σιωπηλοὺς, καὶ καθ' ἑαυτοὺς βλέποντάς ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐξῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ κυνηγέσια· οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰτητικῶς εἶχον. Ὁ δ' αὐτὸς Εὔβουλος παρὰ τῷ Ξενιάδῃ καὶ γηράσαι αὐτὸν καὶ θανόντα ταφῆναι πρὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· ἔνθα καὶ πυνθανομένου τοῦ Ξενιάδου, πῶς αὐτὸν θάψειεν, ἔφη, ἐπὶ πρόσωπον· τοῦ δ' ἐρομένου, διατί, ὅτι μετ' ὀλίγον, εἶπε, μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι· τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνας, ἢ ἐκ ταπεινῶν ὑψηλοὺς γενέσθαι.

Ὁ αὐτὸς εἰσάγοντός τινος αὐτὸν εἰς οἶκον πολυτελῆ καὶ κωλύοντος πτύσαι, ἐπειδὴ ἐχρέμψατο, εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἔπτυσεν, εἰπὼν, χείρονα τόπον μὴ εὑρηκέναι. οἱ δὲ τοῦτο Ἀριστίππου φασίν.

Ὁ αὐτὸς [25] φωνήσας ποτὲ, ἰὼ ἄνθρωποι, συνελθόντων καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰπὼν, ἀνθρώπους ἐκάλεσα, οὐ καθάρματα.

Φησὶ Κάτων [26] ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρειῶν, εἰπεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, ὡς, εἴπερ Ἀλέξανδρος μὴ ἐγεγόνει, ἐθελῆσαι ἂν Διογένης γενέσθαι.

Διογένης [27] ἀναπήρους ἔλεγεν οὐ τοὺς κωφοὺς καὶ τυφλοὺς, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἔχοντας πεῖραν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ἑαυτὸν κύνα εἶναι τῶν ἐπαινουμένων, ἀλλὰ μηδένα τολμᾷν τῶν ἐπαινούντων συνιέναι ἐπὶ τὴν θήραν.

Laur. et impr. — Segm. 30 — 32.

25) Segm. 32.

26) Segm. 32.

27) Hoc et sq. ex Laur. et impr. recepi. (Segm. 33.) Legitur in his ἀναπείρους et πεῖραν. Diog. Laërt. et ex hoc Cod. Farn. I. E. 48. ἀναπήρους et πήραν, unde in epist. crit. p. 20. not. legendum censui: ἀναπήρους et πεῖραν. Sed de pera Cynicorum cogitandum esse, monuit O. Mueller in epherid. Goetting. a. 1831. p. 1140.

Ὁ αὐτὸς [28] Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν διαλεγομένου καὶ ὀνομάζοντος τραπεζότητα καὶ κυαθότητα, εἶπεν, ἐγὼ, ὦ Πλάτων, τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὁρῶ, τραπεζότητα δὲ ἢ κυαθότητα οὐδαμῶς· καὶ ὃς, κατὰ λόγον, ἔφη, οἷς μὲν γὰρ τράπεζα καὶ κύαθος θεωρεῖται, ὀφθαλμοὺς ἔχεις, ᾧ δὲ κυαθότης [29] καὶ τραπεζότης βλέπεται, νοῦν οὐκ ἔχεις.

Ὁ αὐτὸς [30] μειράκιον ἰδὼν ἐρυθριῶν, θάῤῥει, ἔφη, τοιοῦτόν ἐστιν ἀρετῆς τὸ χρῶμα.

Ὁ αὐτὸς [31] πρὸς τὸν συμβουλεύοντα, τὸν ἀποδράντα αὐτοῦ δοῦλον ζητεῖν, γελοῖον, ἔφη, εἰ Μάνης μὲν χωρὶς Διογένους ζῇ, Διογένης δὲ χωρὶς Μάνου οὐ δύναται.

Ὁ αὐτὸς [32] ὀνειδιζόμενός ποτε ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ νόμισμα, ἔφη, ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος, ὅτε ἤμην ἐγὼ τοιοῦτος, ὁποῖος σὺ νῦν, ὁποῖος δὲ ἐγὼ νῦν, σὺ οὐδέποτε.

Κρατεροῦ ἀξιοῦντος πρὸς αὐτὸν ἀπιέναι, ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα λείχειν, ἢ παρὰ Κρατεροῦ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν.

Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι παχεῖ ὄντι προσελθὼν, ἐπίδος καὶ ἡμῖν, ἔφη, τοῖς πτωχοῖς τῆς γαστρὸς, καὶ γὰρ αὐτὸς κουφισθήσῃ [33], καὶ ἡμᾶς ὠφελήσεις.

Διαλεγομένου [34] δὲ αὐτοῦ ποτε τάριχος προτείνας προσέσπασε τοὺς ἀκροατάς· ἀγανακτοῦντος δὲ τὴν Ἀναξιμένους, ἔφη, διάλεξιν, ὀβολοῦ τάριχος διαλέλυκε.

Θεασάμενος μειράκιον φιλοσοφοῦν, εὖ γε, εἶπεν, ὅτι τοὺς τοῦ σώματος ἐραστὰς ἐπὶ τὸ τῆς ψυχῆς κάλλος μετάγεις.

Θαυμάζοντός [35] τινος τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀναθήματα

28) Segm. 53.
29) Mosc. et impr. κύαθος.
30) Segm. 54. Laur. ἰδών ποτε μειράκιον. Idem effatum iisdem fore verbis Catoni tribuit Arsenius.
31) Segm. 55.
32) Deest in Mosc. et in impr. — Laur. ἐπὶ τὸ παραχ.
33) Mosc. et impr. κουφισθείσῃ.
34) Segm. 57.
35) Segm. 58.

οὐ φοβῇ, μὴ τὴν κεφαλήν σου, ἔφη, προστάξω ἀφαιρεθῆναι, οὔ φησιν· ἐὰν γὰρ σύ μου ταύτην ἀφέλῃς, ἡ πατρίς μοι αὐτὴν ἀθάνατον ἀναθήσει.

Ὁ αὐτὸς τὸν φθόνον εἶπεν ἕλκος εἶναι τῆς ἀληθείας.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, αὐξανομένου τοῦ σώματος, συναυξάνονται φρένες, γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ δέοντα πάντα ἀμβλύνονται.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, κόσμος ὀλιγομυθίη γυναικὶ, καλὸν δὲ καὶ κόσμου λιτότης.

Ὁ αὐτὸς, προειπών τινα τῶν μελλόντων εὐδοκίμησε καὶ ἐνθέου δόξης παρὰ τοῖς πλείστοις ἠξιώθη· νόμου δὲ ὄντος, τὸν ἀναλώσαντα τὴν πατρῴαν οὐσίαν μὴ ἀξιοῦσθαι ταφῆς ἐν πατρίδι φησὶν Ἀντισθένης, συνέντα μὴ ὑπεύθυνος γενηθείη πρός τινων φθονούντων καὶ συκοφαντούντων ἀναγνῶναι αὐτοῖς τὸν μέγαν διάκοσμον, ὃς ἁπάντων τῶν συγγραμμάτων προέχει· καὶ πεντακοσίοις ταλάντοις τιμηθῆναι, μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ χαλκαῖς εἴκοσι· καὶ τελευτήσαντα αὐτὸν δημοσίᾳ ταφῆναι βιώσαντα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. — Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φησιν ἀναγνῶναι τὸν μέγαν διάκοσμον, ὃν μόνον ἑκατὸν ταλάντων τιμηθῆναι· ταῦτα δὲ καὶ Ἱππόβοτός φησιν. Ἀριστόξενος δ' ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί, φησι, Πλάτωνα θελῆσαι συμφλέξαι τὰ Δημοκρίτου ὑπομνήματα ὁπόσα ἠδυνήθη γε ἀγαγεῖν· Ἀμεκλᾶν δὲ καὶ Κλεινίαν τοὺς Πυθαγορικοὺς κωλῦσαι αὐτὸν, ὡς οὐδὲν ὄφελος· παρὰ πολλοῖς γὰρ εἶναι τὰ βιβλία.

Ὁ αὐτὸς [14], ὡς Ἀθηνόδωρός φησιν, ἐν ὀγδόῃ περὶ πάντων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν καὶ κελεύσαντος κομισθῆναι γάλα, θεασάμενος τὸ γάλα, εἶπεν, αἰγὸς πρωτοτόκου [15] καὶ μελαίνης.

14) Diog. Laërt. IX. Segm. 42. 15) Impress. πρωτοτόκοιο.

Ὁ αὐτὸς [16] κόρης ἀκολουθούσης τῷ Ἱπποκράτει, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἠσπάσατο οὕτω, χαῖρε κόρη· τῇ δὲ ἐχομένῃ, χαῖρε γύναι· καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη, ὅθεν τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ ὁ Ἱπποκράτης ἐθαύμασεν.

Τελευτᾷν [17] δὲ μέλλοντος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ φησιν Ἕρμιππος λελυπῆσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν θεσμοφόρων ἑορτῇ μέλλοι [18] τεθνήξεσθαι καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτῇ οὐ ποιήσειν· τὸν δὲ θαῤῥεῖν εἰπεῖν, καί κελεῦσαί, φησι, θερμοὺς προσφέρειν ἄρτους αὐτῷ ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκαρτέρησεν εἰς τὴν τρίτην [19] ἑαυτὸν, ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς γὰρ ἦσαν, ἀλυπότατος [20] τὸν βίον προήκατο, βιοὺς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτεσιν, ὥς φησιν Ἵππαρχος.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, αἰτίῃ οὐδὲν ἴσμεν [21], ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια.

Ὁ αὐτὸς ἔφη ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν τὸ τεθνάναι κρεῖσσον.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, θεῷ ὅμοιον ἔχει ἄνθρωπος τὸ εὖ ποιεῖν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται, καὶ τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, στάσις ἐμφύλιος εἰς ἑκάτερα καλὸν, καὶ γὰρ νικέουσι. καὶ ἡσσωμένοις ὁμοίη φθορά.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ ἀληθινοὶ φίλοι καὶ τὰς φιλίας ἡδίους [22] καὶ τὰς συμφορὰς ἐλαφροτέρας ποιοῦσιν· ὧν μὲν συναπολαύοντες, ὧν δὲ μεταλαμβάνοντες.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [23], ὡς ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν εὗρεν υἱὸν, ὁ δὲ ἀποτυχὼν ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

16) Diog. segm. 42.

17) Laur. αὐτοῦ τελευτᾷν μέλλοντος. Segm. 45. De ceteris nihil apud Diogenem.

18) Impress. μέλλει.

19) Impress. εἰς τρίτην.

20) Impr. ἀλυπώτατον. Laur. ἀλυπότατον. Mosc. ἀλυπώτατος.

21) Laur. οἴδμεν.

22) Codd. ἰδίας, scripsi ἡδίους, ut Joseph. bell. Jud. VII. 4. 1. αἴσθησιν ἡδεῖαν. Parr. 1423. 1425. 1426. 1427. 1428. ἰδίαν.

23) Stob. T. 71. 15.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε βούλεσθαι μᾶλλον μίαν εὑρεῖν αἰτιολογίαν, ἢ τῶν Περσῶν οἱ βασιλείαν γενέσθαι.

Ὁ αὐτὸς νοσήσας καὶ ληθάργῳ περιπεσὼν, ὡς ἀνένηψεν, οὐδέν με, ἔφη, ἐξαπατήσει ἡ φιλοζωΐα καὶ ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ βίου.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε διζημένοισι τἀγαθὰ μόλις παραγίνεται· τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ διζημένοισι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἔρως, ἔφη, πάθος ψυχὴν κολάζον.

Δημοκρίτῳ [24] τῷ Ἀβδηρίτῃ τάδε δοκεῖ· ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἄτομον καὶ κενὸν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα νενομίσθαι δοξάζεσθαι· ἀπείρους τε εἶναι κόσμους καὶ γεννητοὺς καὶ φθαρτούς· μηδὲν δὲ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίγνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος· φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίνοντα γεννᾷν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερότητα, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων λείων καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣ καὶ νοῦν ταὐτὸν εἶναι λέγει, ὁρᾷν δὲ ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίγνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην καλεῖ· τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούοντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δυσδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους, φύσιν δὲ εἶναι τὸ κενὸν καὶ τὰ ἄτομα.

Εἰ ἔμψυχος ὁ κόσμος.

Δημόκριτος καὶ Ἐπίκουρος καὶ ὅσοι τὰ ἄτομα εἰσηγοῦνται καὶ τὸ κενὸν οὔτ' ἔμψυχον, οὔτε προνοίᾳ διοι-

24) Exstat hoc in Laur. et in impr.

κεῖσθαι, φύσει δέ τινι ἀλόγῳ· Ἀριστοτέλης δὲ οὔτ' ἔμψυχον ὅλον δι' ὅλων [1], οὔτε λογικὸν, οὔτε νοερὸν, οὔτε προνοίᾳ διοικούμενον· τὰ μὲν γὰρ οὐράνια τούτων πάντων κοινωνεῖ· σφαίρας γὰρ περιέχειν ἐμψύχους καὶ ζωτικὰς [2], τὰ δὲ περίγεια μηδενὸς αὐτῶν· τῆς δὲ εὐταξίας κατὰ τὸ συμβεβηκὸς οὐ προηγουμένως μετέχειν.

Δημοκράτους. [3]

Δημοκράτης ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν γήρᾳ καὶ πνευστιῶν, ποιεῖν, ἔφη, ὅπερ καὶ σύμπασα Ἀθηναίων πόλις, πνεῖν μὲν γὰρ μέγα, ἰσχύειν δὲ μικρόν.

Δίωνος.

Δίων ὁ Ῥωμαῖος καταγελάστους εἶναι ἔλεγε τοὺς σπουδάζοντας περὶ τὸν πλοῦτον, ὃν ἡ τύχη μὲν παρέχει, ἀνελευθερία δὲ φυλάττει, χρηστότης δὲ ἀφαιρεῖ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πῶς οὐ δεινὸν τοῖς μὲν θεοῖς ἐνοχλεῖν, αὐτοὺς δὲ μὴ βούλεσθαι πράττειν, ἅγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι δοκεῖ τοῖς θεοῖς.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· αἱ μὲν ἡδοναὶ τοὺς ἀεὶ συνόντας τά τε ἄλλα λυμαίνονται καὶ ταχὺ ποιοῦσιν ἀδυνάτους πρὸς αὐτὰς, οἱ δὲ πόνοι, τά τε ἄλλα ὠφελοῦντες ἀεὶ, μᾶλλον παρέχουσι δυναμένους πονεῖν.

Ὁ αὐτὸς [4] εἶπε, τὸ πλεῖστον ἔοικε τοῦ ἀνθρωπίνου πρὸς μὲν τὸ ἀνθιστάμενον καὶ παρὰ τὸ συμφέρον φιλονεικεῖν, τοῖς δ' ὑπείκουσι καὶ παρὰ δύναμιν ἀνθυπουργεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πολλῷ κρεῖττόν ἐστι κατορθώσαντάς τι ζηλοτυπηθῆναι, ἢ πταίσαντα ἐλεηθῆναι.

1) Julian. Or. in Solem Regem p. 139, B. τί δέ; οὐχὶ καὶ ὁ σύμπας κόσμος ἕν ἐστι ζῶον, ὅλον δι' ὅλης ψυχῆς καὶ νοῦ πλῆρες, ubi Wyttenb. Epist. crit. legit ὅλον δι' ὅλου. De re ipsa vide autores, ab eodem laudatos.

2) Mosc. ζωτικούς.

3) Stob. T. 22. 43.

4) Mosc. om. Recepi ex Laur. et impr.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, δεῖ τοὺς κειμένους νόμους ἰσχυρῶς φυλάττειν, καὶ μηδένα αὐτῶν μεταβάλλειν, τὰ γὰρ ἐν ταύτῃ μένοντα, κἂν χείρω ᾖ, συμφορώτερα [5] τῶν ἀεὶ καινοτομημένων, κἂν βελτίω εἶναι δοκῇ [6], ἐστίν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, μηδέποτε μάτην τὰ χρήματα σπούδαζε ἀναλίσκειν, ἐξ ὧν οὐδεμία προσγίνεται εὔκλεια· πλοῦτος γὰρ ἀκριβὴς [7] οὐχ οὕτως ἐκ τοῦ πολλὰ λαμβάνειν, ὡς ἐκ τοῦ μὴ πολλὰ ἀναλίσκειν ἀθροίζεται.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, πονηρίαν μὲν ἀρχομένην κωλῦσαι τάχ᾽ ἄν [8] τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγεννημένων [9] τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι ἔλεγεν.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἀδύνατόν ἐστι, τἀναντία τινὰ τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι πράττοντα ἀγαθοῦ τινος ἀπ᾽ αὐτῶν ἀπολαῦσαι [10].

Διοδώρου [11].

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης φησὶ τὸν Γέλην [12] τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς, τὸ τὲ ἦθος θαυμαστόν· ἀποσταλέντος αὐτοῦ τοίνυν πρὸς Κεντοριπίνους κατὰ πρεσβείαν, ἰδόντες οὗτοι αὐτὸν καταδεέστερον τῆς αὐτοῦ δόξης καὶ φήμης ἐγέλασαν, ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπε, μὴ θαυμάζειν· ἐν ἤθει γὰρ ἦν τοῖς Ἀκραγαντίνοις πρὸς τὰς ἐπιδόξους πό-

5) Codd. et impr. συμφερώτερα.

6) In Cod. δοκεῖ, supra scripto η. Matth.

7) Ἀκριβὴς πλοῦτος, quod nos dicimus: solid, gründlich. Cfr. Julian. Or. I. p. 25. B. ἀκριβοῦς γαλήνης κατεχούσης τὴν θάλατταν. Lucian. Navig. c. 9. ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης καὶ ζόφου ἀκριβοῦς. Dial. M. XV. 2. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς. Herc. 1. πολιὸς ἀκριβῶς. Heliod. II. 21. ἡ κόμη πρὸς τὸ ἱερώτερον καθεῖτο καὶ ἀκριβῶς ἦν λευκή.

8) Apogr. Dresd. κωλῦσαι τάχα τις.

9) Impr. γεγενημένην.

10) Sequitur in impr., quod in provv. sub γρῦ τοῦ Δίωνος legitur.

11) In impressis idem sub nomine Γέλου ad litteram γ refertur. Laur. manu recentiori titulum inscriptum habet: Διοδώρου Σικελιώτου.

12) Mosc. Γέλλην.

λεις ἀποστέλλειν τοὺς τῷ κάλλει διαπρεπεῖς, πρὸς δὲ τὰς ταπεινὰς καὶ λίαν εὐτελεῖς ὁμοίους.

Διογένους.

Διογένης Ἱκεσίου Σινωπεὺς, ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, διατί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί κακὸν ἐν βίῳ, ἔφη, γυνὴ εὐειδής.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν τοὺς Ἀναξιμένους οἰκέτας πολλὰ σκεύη παραφέροντας ἤρετο, τίνος ταῦτα· τῶν δὲ εἰπόντων Ἀναξιμένους, οὐκ αἰδεῖταί φησι ταῦτα ἔχων, αὐτὸς ἑαυτὸν μὴ ἔχων.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.

Ὁ αὐτὸς κοινολογουμένας γυναῖκας θεασάμενος ἔφη, ἀσπὶς παρ᾽ ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.

Ὁ αὐτὸς ἐρομένου τινὸς αὐτὸν, τί νομίζεις τὸ γῆρας; ἀπεκρίνατο, τοῦ ζῆν χειμῶνα.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν γραῦν καλλωπιζομένην, εἶπεν, εἰ μὲν πρὸς τοὺς ζῶντας πεπλάνησαι, εἰ δὲ πρὸς τοὺς νεκροὺς μὴ βράδυνε.

Ὁ αὐτὸς [13] ἡμέρας ποτὲ λύχνον ἅψας περιῄει· πυνθανομένων δέ τινων, πρὸς τί τοῦτο, ἔλεγεν ἄνθρωπον ζητεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε δεινὸν, εἰ οἱ μὲν ἀθληταὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ γαστρὸς καὶ ἡδονῶν κρατοῦσιν· οἱ μὲν τῆς φωνῆς χάριν, οἱ δὲ τοῦ σώματος· σωφροσύνης δὲ ἕνεκεν οὐδεὶς τούτων καταφρονήσει.

Ὁ αὐτὸς [14] ἕνα τῶν ἀγεννεστέρων παθῶν ζηλωτὴν

13) Diog. Laërt. VI. segm. 41.

14) Clem. Al. Paedag. III. 3, p. 261. 29. Laur. om.

παιδαγωγικῶς ἐπιπλήττων, ὁπηνίκα ἐπιπράσκετο, ἀνδρείως σφόδρα, ἧκε, εἶπεν, ὦ μειράκιον, ἄνδρα ὄνησαι σαυτῷ· ἀμφιβόλῳ λόγῳ τὸ πορνικὸν ἐκείνου σωφρονίζων.

Ὁ αὐτὸς [15] γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε, τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρίᾳ· καί ποτε τὴν βακτηρίαν προτεινομένου αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὑποσχὼν, παῖε, εἶπεν, οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκληρὸν ξύλον, ᾧ με ἀπείρξεις, ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων· τοὐντεῦθεν διήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἅτε φυγὰς ὢν ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ [16] βίον.

Ὁ αὐτὸς [17] πατῶν στρώματα Πλάτωνος κεκληκότος φίλους παρὰ Διονυσίου, ἔφη, πατῶ τὴν Πλάτωνος κενοσπουδίαν [18]· πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, ὅσον, ὦ Διόγενες, τοῦ τύφου φαίνεις, δοκῶν μὴ τετυφῶσθαι· οἱ δὲ τὸν Διογένην εἰπεῖν· πατῶ τὸν Πλάτωνος τύφον· τὸν δὲ φάναι, ἑτέρῳ γε τύφῳ, Διόγενες.

Ὁ αὐτὸς [19] ᾔτησε Πλάτωνά ποτε ἰσχάδας δέκα· ὁ δὲ κεράμινον ὅλον ἐξέπεμψεν αὐτῷ, καὶ ὃς, σύ, φησι, κἂν ἐρωτηθῇς, δύο καὶ δύο πόσα ἐστὶν, εἴκοσι ἀποκρίνῃ· οὕτως οὔτε πρὸς τὰ αἰτούμενα δίδως, οὔτε πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποκρίνῃ· ἔσκωψε δὴ οὖν αὐτὸν, ὡς ἀπεραντολόγον.

Ὁ αὐτὸς [20] ἐρωτηθεὶς, ποῦ τῆς Ἑλλάδος ἴδοι ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἄνδρας μὲν, εἶπεν, οὐδαμοῦ, παῖδας δ᾽ ἐν Λακεδαίμονι.

Σπουδαιολογουμένου ποτὲ, ἐπεὶ οὐδεὶς προσῄει, ἐπέβαλε τερετίζειν· ἀθροισθέντων δὲ ὠνείδισεν, ὡς ἐπὶ μὲν

15) Diog. Laërt. VI. segm. 21.

16) Impress. ἀτελῆ.

17) Segm. 26.

18) Mosc. καινοποδίαν.

19) Segm. 26. Stob. T. 36. 21. Διογένης ᾔτησέ ποτε Πλάτωνα τῶν ἐκ τοῦ κήπου ἰσχάδας τρεῖς· ὡς δ᾽ ἐκεῖνος μέδιμνον ἀπέστειλεν, οὕτως, ἔφη, καὶ ἀποκρίνῃ ἐρωτηθεὶς μυρία. (Sive ex Jacobsii emendatione, Lect. Stob. p. 72. ἓν ἐρωτηθεὶς μυρία.)

20) Segm. 27. hoc et sq. continetur.

τοὺς φληνάφους ἀφικνουμένων σπουδαίως, ἐπὶ δὲ τὰ σπουδαῖα βραδυνόντων ὀλιγώρως.

Ὁ αὐτὸς [21] τοὺς γραμματικοὺς ἐθαύμαζε τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας, καὶ μὴν καὶ τοὺς μουσικοὺς τὰς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς ἁρμόττεσθαι, ἀνάρμοστα δὲ ἔχειν τῆς ψυχῆς τὰ ἤθη· καὶ τοὺς μαθηματικοὺς ἀποβλέπειν μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δὲ ἐν ποσὶ πράγματα παρορᾷν, καὶ τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἐσπουδακέναι λέγειν, πράττειν δὲ μηδαμῶς, καὶ τοὺς φιλαργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾷν δέ· ἤγατο δὲ καὶ τῶν δούλων, οἳ λαβροφαγοῦντας ὁρῶντες τοὺς δεσπότας μηδὲν ἁρπάζοιεν τῶν ἐσθιομένων.

Ὁ αὐτὸς [22], ὥς φησι Μένιππος, ἁλοὺς καὶ πωλούμενος, ἠρωτήθη, τί οἶδε ποιεῖν· ἀπεκρίνατο ἀνδρῶν ἄρχειν· καὶ πρὸς τὸν κήρυκα, κήρυσσε, ἔφη, εἴ τις θέλει δεσπότην αὑτῷ πρίασθαι.

Ὁ αὐτὸς [23] ἔλεγε τῷ Ξενιάδῃ, τῷ πριαμένῳ αὐτὸν, δεῖν πείθεσθαι αὐτῷ, εἰ καὶ δοῦλος εἴη· καὶ γὰρ ἰατρὸς ἢ κυβερνήτης, εἰ δοῦλος εἴη, πεισθῆναι ἂν αὐτῷ.

Ὁ αὐτὸς [24], ὡς Εὔβουλός φησιν, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πράσεις, οὕτως ἦγε τοὺς παῖδας τοῦ Ξενιάδου, μετὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα, ἱππεύειν, τοξεύειν, σφενδονᾷν, ἀκοντίζειν· ἔπειτα ἐν τῇ παλαίστρᾳ οὐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ᾽ αὐτοῦ ἐρυθήματος χάριν καὶ εὐεξίας· κατεῖχον δ᾽ οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους, πᾶσάν τε ἔφοδον σύντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει· ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους καὶ ὕδωρ πίνοντας, ἐν χρῷ κουρίας· ἀκαλλωπίστους τε

21) Recepi ex Laur. et impr. — Segm. 27. 28.

22) Segm. 29.

23) Segm. 30. Laur. ἐλεξενιάδῃ, γε superscripto.

24) Hoc et sq. recepi ex

εἰργάζετο καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδήτους καὶ σιωπηλοὺς, καὶ καθ' ἑαυτοὺς βλέποντάς ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐξῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ κυνηγέσια· οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰτητικῶς εἶχον. Ὁ δ' αὐτὸς Εὔβουλος παρὰ τῷ Ξενιάδῃ καὶ γηράσαι αὐτὸν καὶ θανόντα ταφῆναι πρὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· ἔνθα καὶ πυνθανομένου τοῦ Ξενιάδου, πῶς αὐτὸν θάψειεν, ἔφη, ἐπὶ πρόσωπον· τοῦ δ' ἐρομένου, διατί, ὅτι μετ' ὀλίγον, εἶπε, μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι· τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνας, ἢ ἐκ ταπεινῶν ὑψηλοὺς γενέσθαι.

Ὁ αὐτὸς εἰσάγοντός τινος αὐτὸν εἰς οἶκον πολυτελῆ καὶ κωλύοντος πτύσαι, ἐπειδὴ ἐχρέμψατο, εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἔπτυσεν, εἰπὼν, χείρονα τόπον μὴ εὑρηκέναι. οἱ δὲ τοῦτο Ἀριστίππου φασίν.

Ὁ αὐτὸς [25] φωνήσας ποτὲ, ἰὼ ἄνθρωποι, συνελθόντων καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰπὼν, ἀνθρώπους ἐκάλεσα, οὐ καθάρματα.

Φησὶ Κάτων [26] ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρειῶν, εἰπεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, ὡς, εἴπερ Ἀλέξανδρος μὴ ἐγεγόνει, ἐθελῆσαι ἂν Διογένης γενέσθαι.

Διογένης [27] ἀναπήρους ἔλεγεν οὐ τοὺς κωφοὺς καὶ τυφλοὺς, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἔχοντας πεῖραν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ἑαυτὸν κύνα εἶναι τῶν ἐπαινουμένων, ἀλλὰ μηδένα τολμᾷν τῶν ἐπαινούντων συνιέναι ἐπὶ τὴν θήραν.

Laur. et impr. — Segm. 30 — 32.

25) Segm. 32.

26) Segm. 32.

27) Hoc et sq. ex Laur. et impr. recepi. (Segm. 33.) Legitur in his ἀναπείρους et πεῖραν. Diog. Laërt. et ex hoc Cod. Farn. I. E. 48. ἀναπήρους et πήραν, unde in epist. crit. p. 20. not. legendum censui: ἀναπήρους et πεῖραν. Sed de pera Cynicorum cogitandum esse, monuit O. Mueller in ephemerid. Goetting. a. 1831. p. 1140.

Ὁ αὐτὸς [28] Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν διαλεγομένου καὶ ὀνομάζοντος τραπεζότητα καὶ κυαθότητα, εἶπεν, ἐγὼ, ὦ Πλάτων, τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὁρῶ, τραπεζότητα δὲ ἢ κυαθότητα οὐδαμῶς· καὶ ὃς, κατὰ λόγον, ἔφη, οἷς μὲν γὰρ τράπεζα καὶ κύαθος θεωρεῖται, ὀφθαλμοὺς ἔχεις, ᾧ δὲ κυαθότης [29] καὶ τραπεζότης βλέπεται, νοῦν οὐκ ἔχεις.

Ὁ αὐτὸς [30] μειράκιον ἰδὼν ἐρυθριῶν, θάῤῥει, ἔφη, τοιοῦτόν ἐστιν ἀρετῆς τὸ χρῶμα.

Ὁ αὐτὸς [31] πρὸς τὸν συμβουλεύοντα, τὸν ἀποδράντα αὐτοῦ δοῦλον ζητεῖν, γελοῖον, ἔφη, εἰ Μάνης μὲν χωρὶς Διογένους ζῇ, Διογένης δὲ χωρὶς Μάνου οὐ δύναται.

Ὁ αὐτὸς [32] ὀνειδιζόμενός ποτε ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ νόμισμα, ἔφη, ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος, ὅτε ἤμην ἐγὼ τοιοῦτος, ὁποῖος σὺ νῦν, ὁποῖος δὲ ἐγὼ νῦν, σὺ οὐδέποτε.

Κρατεροῦ ἀξιοῦντος πρὸς αὐτὸν ἀπιέναι, ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα λείχειν, ἢ παρὰ Κρατεροῦ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν.

Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι παχεῖ ὄντι προσελθὼν, ἐπίδος καὶ ἡμῖν, ἔφη, τοῖς πτωχοῖς τῆς γαστρὸς, καὶ γὰρ αὐτὸς κουφισθήσῃ [33], καὶ ἡμᾶς ὠφελήσεις.

Διαλεγομένου [34] δὲ αὐτοῦ ποτε τάριχος προτείνας προσέσπασε τοὺς ἀκροατάς· ἀγανακτοῦντος δὲ τὴν Ἀναξιμένους, ἔφη, διάλεξιν, ὀβολοῦ τάριχος διαλέλυκε.

Θεασάμενος μειράκιον φιλοσοφοῦν, εὖ γε, εἶπεν, ὅτι τοὺς τοῦ σώματος ἐραστὰς ἐπὶ τὸ τῆς ψυχῆς κάλλος μετάγεις.

Θαυμάζοντός [35] τινος τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀναθήματα

28) Segm. 53.
29) Mosc. et impr. κύαθος.
30) Segm. 54. Laur. ἰδὼν ποτε μειράκιον. Idem effatum iisdem fore verbis Catoni tribuit Arsenius.
31) Segm. 55.
32) Deest in Mosc. et in impr. — Laur. ἐπὶ τὸ παραχ.
33) Mosc. et impr. κουφισθείσῃ.
34) Segm. 57.
35) Segm. 58.

ἔφη, πολλῷ ἂν εἴη πλείω, εἰ καὶ οἱ μὴ σωθέντες ἀνετίθεσαν.

Ὁ αὐτὸς [36] ἐπανήρχετο ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Ἀθήνας· πρὸς οὖν τὸν πυθόμενον ποῦ καὶ πόθεν, ἐκ τῆς ἀνδρωνίτιδος, εἶπεν, πρὸς τὴν γυναικωνῖτιν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ποιῶν κύων καλεῖται, ἔφη, τοὺς μὲν μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων, τοὺς διδόντας σαίνων.

Ἀλεξάνδρου [37] ποτὲ ἐπιστάντος αὐτῷ καὶ εἰπόντος, ἐγώ εἰμι Ἀλέξανδρος, ὁ μέγας βασιλεὺς, κἀγὼ, ἔφη, Διογένης ὁ κύων.

Ἀριστῶντι [38] ἐν ἀγορᾷ οἱ περιεστῶτες συνεχῶς ἔλεγον, κύων· ὁ δὲ ὑμεῖς, εἶπεν, ἐστὲ κύνες, οἵ με ἀριστῶντα περιεστήκατε.

Ἐρωτηθεὶς [39], πόθεν εἴη, κοσμοπολίτης, εἶπε.

Πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα, ὡς εἰς τόπους ἀκαθάρτους εἰσῄει, καὶ γὰρ ὁ ἥλιος πρὸς τοὺς ἀποπάτους, ἀλλ' οὐ μιαίνεται.

Ὁ αὐτὸς [40] ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα, οὐκ αἰσχύνου, ἔφη, ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολυβδίνην ἕλκων μάχαιραν.

Ὀνειδιζόμενος [41], ὅτι παρὰ Ἀντιπάτρου τριβώνιον ἔλαβεν, οὔ τι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Ἐρωτηθεὶς, διατί ἀνδράποδα ἐκλήθη, ὅτι, φησὶ, τοὺς πόδας ἀνδρῶν εἶχον, τὴν δὲ ψυχὴν, ὁποῖαν σὺ ὁ ἐξετάζων.

Ὀνειδιζόμενος [42], ὅτι αὐτὰς αἰτεῖ, Πλάτωνος μὴ αἰτοῦντος, κἀκεῖνος, εἶπεν, αἰτεῖ, ἀλλ'

Ἄγχι σχὼν [43] κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

36) Segm. 59.

37) Segm. 60.

38) Segm. 61. Impr. ἀριστῶντι.

39) Segm. 63.

40) Segm. 65. Hoc et sqq. apophth. Laur. om.

41) Segm. 66.

42) Segm. 67.

43) Codd. et impress. ἄγχ' ἴσχων.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, εἰ κακὸς ὁ θάνατος, πῶς, εἶπε, κακὸς, οὗ παρόντος οὐκ αἰσθανόμεθα.

Πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστάντα καὶ εἰπόντα, οὐ φοβῇ με, τί γὰρ, εἶπεν, ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν; τοῦ δ' εἰπόντος ἀγαθὸν, τίς οὖν, εἶπε, τὸ ἀγαθὸν φοβεῖται;

Ὁ αὐτὸς εἶπε, τὴν παιδείαν τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνην, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις παραμυθίαν, τοῖς δὲ πένησι πλοῦτον, τοῖς δὲ πλουσίοις κόσμον εἶναι.

Πρὸς Διδύμωνα [44] τὸν μοιχὸν, ἰατρεύοντά ποτε κόρης ὀφθαλμὸν, ὅρα, φησὶ, μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου θεραπεύων τὴν κόρην φθείρῃς.

Χειρουργῶν [45] τε ἐν τῷ μέσῳ συνεχὲς, εἴθε ἦν, ἔλεγε, καὶ τὴν κοιλίαν παρατριψάμενον τοῦ λιμοῦ παύσασθαι.

* Ὁ αὐτὸς ἀποτριβόμενος τὸ αἰδοῖον ἐν τῷ φανερῷ, ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας, εἴτε καὶ τὸν λιμὸν οὕτως ἀποτρίψασθαι τῆς γαστρὸς ἠδυνάμην.

* Ὁ αὐτὸς παιδὸς ὀψοφαγοῦντος τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, ὀρθῶς οὐ τοῦ μὴ μανθάνοντος ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος τὸ ἁμάρτημα ποιήσας.

* Διογένης ἀκούσας Σοφοκλέους περὶ μυστηρίων, ὡς

Τριόλβιοι κεῖνοι, οἳ τάδε δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐν Ἅιδου, τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντα ἐκτόπως κακά·

τί λέγεις, ἔφη, κρείττονα μοῖραν ἕξει Παταικίων ὁ κλέπτης, ἢ Ἐπαμινώνδας, ὅτι μεμύηται.

Ὁ αὐτὸς [46] εὐγενείας καὶ δόξας καὶ τοιαῦτα πάντα διέπαιζε· προκοσμήματα κακίας εἶναι λέγων· μόνην δὲ ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι τὴν ἐν [47] κόσμῳ· ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας, γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ

44) Segm. 68.
45) Abest a Mosc. et ab impr.
46) Segm. 72. Laur. pro ὁ αὐτὸς habet Διογένης.
47) Impr. ἐν τῷ κόσμῳ.

τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι, κοινοὺς δὲ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς υἱέας.

Ὁ αὐτὸς [48] πλέων εἰς Αἴγιναν καὶ πειραταῖς ἁλοὺς, ὧν ἦρχε Σκίρπαλος [49], εἰς Κρήτην ἀπαχθεὶς ἐπιπράσκετο, καὶ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, τί οἶδε ποιεῖν, ἔφη· ἀνθρώπων ἄρχειν· ὅτε καὶ δείξας τινὰ Κορίνθιον εὐπάρυφον, τὸν Ξενιάδην, ἔφη, τούτῳ με πώλει· οὗτος δεσπότου χρήζει. Ὠνεῖται δὴ αὐτὸν Ξενιάδης καὶ ἀπαγαγὼν εἰς Κόρινθον ἐπέστησε τοῖς ἑαυτοῦ παιδίοις, καὶ πᾶσαν ἐνεχείρισε τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ οὕτω πρὸς αὐτὸν ἐν πᾶσι διετέθη [50], ὥστε ἐκεῖνος περιϊὼν, ἀγαθὸς, ἔλεγε, δαίμων εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσελήλυθε. Φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ παιδαγωγικῷ, τοὺς γνωρίμους λυτρώσασθαι αὐτὸν θελῆσαι· τὸν δὲ εὐήθεις αὐτοὺς εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ τοὺς λέοντας δούλους εἶναι τῶν τρεφόντων, ἀλλὰ τοὺς τρέφοντας τῶν λεόντων, δούλου γὰρ τὸ φοβεῖσθαι, τὰ δὲ θηρία φοβερὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι.

Ὁ αὐτὸς [51] εἶπε, οἱ μὲν κύνες τοὺς ἐχθροὺς δάκνουσιν, ἐγὼ δὲ τοὺς φίλους, ἵνα σώσω.

Ὁ αὐτὸς [52] πρὸς τοὺς εἰπόντας, γέρων εἶ καὶ λοιπὸν ἄνες, τί δὲ, ἔφη, εἰ δολιχὸν ἔτρεχον, πρὸς τῷ τέλει [53] ἔδει με ἀνιέναι, καὶ μὴ μᾶλλον ἐπιτεῖναι.

Ὁ αὐτὸς [54] Δημοσθένην ποτὲ τὸν ῥήτορα ἐν πανδοχείῳ ἀριστῶντα κατέλαβε· τοῦ δὲ ὑποχωροῦντος, τοσούτῳ μᾶλλον, ἔφη, ἔσῃ ἐν τῷ πανδοχείῳ.

Ὁ αὐτὸς [55] τῷ πριαμένῳ αὐτὸν Ξενιάδῃ ἔλεγεν, ἄγε, ὅπως τὸ προσταττόμενον ποιήσῃς· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαὶ, εἰ δὲ ἰατρὸν, ἔφη, ἐπρίω νοσῶν,

48) Segm. 74.
49) Codd. et impr. Κίρπαλος.
50) Apud Diog. Laërt. legitur: οὕτως αὐτὴν ἐν πᾶσ. διετίθει.
51) Stob. T. 13. 27. Laur. om.
52) Segm. 34.
53) Impr. πρὸς τὸ τέλος.
54) Segm. 34.
55) Recepi ex Laur. et impr. — Segm. 36.

οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπείθου, ἀλλ᾽ εἶπες ἄν, ὡς ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί.

Ὁ αὐτὸς [56] *σαπέρδην δοὺς τῷ βουλομένῳ παρ᾽ αὐτῷ φιλοσοφεῖν, ἐποίησεν αὐτόν οἱ ἀκολουθεῖν· ὡς δ᾽ ὑπ᾽ αἰδοῦς ῥίψας ἀπῆλθε, μετὰ χρόνον ὑπαντήσας αὐτῷ καὶ γελάσας, ἔφη, τὴν σὴν καὶ ἐμὴν φιλίαν σαπέρδης διέλυσεν.*

Διοκλῆς δὲ οὕτως ἀναγράφει· εἰπόντος αὐτῷ τινος, ἐπίταττε ἡμῖν, Διόγενες, ἀπαγαγὼν αὐτὸν, ἡμιοβόλου τυρὸν ἐδίδου φέρειν· ἀρνησαμένου δὲ, τὴν σὴν, ἔφη, καὶ ἐμὴν, φιλίαν ἡμιοβόλου τυρίον διαλέλυκεν.

Ὁ αὐτὸς [57] *θεασάμενός ποτε παιδίον, ταῖς χερσὶ πῖνον, ἐξέῤῥιψε τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰπὼν, παιδίον με νενίκηκεν εὐτελείᾳ· ἐξέβαλε δὲ καὶ τὸ τρυβλίον ὁμοίως, παιδίον θεασάμενος, ἐπειδὴ κατέαξε τὸ σκεῦος, τῷ κοίλῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακῆν ὑποδεχόμενον.*

Διογένης [58] *συνελογίζετο καὶ οὕτως· τῶν θεῶν ἐστι τὰ πάντα, φίλοι δὲ οἱ σοφοὶ τοῖς θεοῖς, κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων, πάντα ἄρα ἐστὶ τῶν σοφῶν.*

Ὁ αὐτὸς [59] *Πλάτωνος ὁρισαμένου, ἄνθρωπός ἐστι ζῶον δίπουν, ἄπτερον, καὶ εὐδοκιμοῦντος, τίλας ἀλεκτρυόνα, ἐπήνεγκεν αὐτοῦ εἰς τὴν σχολὴν, καὶ εἶπεν, οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ἄνθρωπος· ὅθεν τῷ ὅρῳ προσετέθη τὸ πλατυώνυχον.*

Ὁ αὐτὸς [60] *πρὸς τὸν πυθόμενον, ποίαν ὥραν δεῖ ἀριστᾷν, εἰ μὲν πλούσιος, εἶπεν, ὅταν θέλῃ, εἰ δὲ πένης, ὅταν ἔχῃ.*

56) Segm. 36.

57) Segm. 57. Idem legitur inter apophth. Cod. Vat. CLI. *Διογένης θεασάμενος μειράκιον, ἀρυόμενον χερσὶ κοίλαις ἀπὸ τοῦ παραρέοντος ὕδατος καὶ πῖνον, ἀπέῤῥιψεν αὐτίκα καὶ τὴν, ἐξ ἧς εἰώθει πίνειν, κύλικα, βελτίους καὶ χρησιμωτέρους τὰς χεῖρας φήσας ἑαυτὸν εἰληφέναι παρὰ τῆς φύσεως.*

58) Segm. 57. Laur. *ὁ αὐτὸς συνελ.*

59) Segm. 40.

60) Segm. 40.

Ἠλιουμένῳ[61] *ποτὲ Ἀλέξανδρος ἐπιστάς φησιν, αἴτησόν με, ὃ θέλεις, καὶ ὃς, ἀποσκότησόν μου φησίν.*

Ὁ αὐτὸς[62] *πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τῶν μετεώρων, ποσταῖος, ἔφη, πάρει ἀπ' οὐρανοῦ;*

Ὁ αὐτὸς[63] *εὐνούχου πονηροῦ*[64] *ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, μηδὲν εἰσίτω κακὸν, ὁ οὖν κύριος, ἔφη, τῆς οἰκίας ποῦ εἰσελεύσεται;*

Ὁ αὐτὸς[65] *πρὸς τοὺς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς, ἰδοὺ, φησι, καὶ Διογένης παρασίτους τρέφει.*

Ὁ αὐτὸς[66] *Ὀλυμπιάσι τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, νικᾷ Διώξιππος ἄνδρας· οὗτος δὴ, ἔφη, ἀνδράποδα, ἄνδρας δ' ἐγώ.*

Ἠγαπᾶτο δὲ καὶ πρὸς Ἀθηναίων, μειρακίου γὰρ τὸν πίθον αὐτῷ συντρίψαντος, τῷ μὲν πληγὰς ἔδωκαν, ἐκείνῳ δὲ ἄλλον παρέσχον.

Ὁ αὐτὸς[67], *ὥς φησι Διονύσιος ὁ Στωϊκὸς, μετὰ τὴν Χαιρώνειαν*[68] *συλληφθεὶς ἀπήχθη πρὸς Φίλιππον· καὶ ἐρωτηθεὶς, τίς εἴη, ἀπεκρίθη, κατάσκοπος τῆς σῆς ἀπληστίας, ὅθεν θαυμασθεὶς ἀφείθη,*

Ὁ αὐτὸς[69] *Ἀλεξάνδρου ποτὲ πέμψαντος ἐπιστολὴν πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Ἀθήνας διά τινος Ἀθλία παρὼν*

61) Segm. 38.

62) Segm. 39.

63) Segm. 39. Clem. Strom. VII. p. 843. 19. *ἀστείως πάνυ ὁ Διογένης, ἐπὶ οἰκίᾳ μοχθηροῦ τινος εὑρὼν ἐπιγεγραμμένον, ὁ Καλλίνικος Ἡρακλῆς ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσίτω κακὸν* etc. Cfr. segm. 50.

64) Laur. *μοχθηροῦ.*

65) Segm. 40. Cfr. Eustath. Opusc. p. 313. l. 30. *Διογένης μὲν οὖν εὐτυχῶς ἔχειν ἐδόκει, μύας ὁρῶν (κακὸν τιθασσὸν) τὴν τράπεζαν ὑποτρέχοντας. Ἐῴκει γὰρ περισίτους* (scr. *παρασίτ.*) *τινὰς ὁρᾶν ὑπ' αὐτῷ οἷα τρυφῶντι λιχνευομένους καὶ ἀγειρομένους, καὶ τῆς εὐδαιμονίας συναπολαύοντας.*

66) Segm. 43.

67) Segm. 43.

68) *Μετὰ τὴν Χαιρώνειαν* pro *μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην.* Cfr. de hac brachylogià epistolam nostram crit. p. 26. Codd. et impr. praebent *Χερώνειαν* et in fine *ἀφήθη.*

69) Hoc et duo sqq. ex Laur. et impr. recepi. — Segm. 44. 45.

ἔφη· Ἀθλίας παρ᾽ ἀθλίου — δι᾽ ἀθλίου — πρὸς ἄθλιον.

Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου ὑποδούμενον οὔπω, εἰπεῖν, μακάριος εἶ, ἂν μή σε καὶ ἀπομύξῃ· τοῦτο δ᾽ ἔσται σοι, πηρωθέντι τὰς χεῖρας.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενός ποτε τοὺς ἱερομνήμονας τῶν ταμίων τινα, φιάλην ὑφῃρημένον, ἄγοντας, ἔφη, οἱ μεγάλοι κλέπται τὸν μικρὸν ἄγουσιν.

Ὁ αὐτὸς [70] θεασάμενός ποτε μειράκιον λίθους βάλλον ἐπὶ σταυρὸν, εὖ γε, εἶπε, τεύξῃ γὰρ τοῦ σκοποῦ.

Πρὸς τὰ περιστάντα μειράκια καὶ εἰπόντα, βλέπωμεν, μὴ δάκῃ ἡμᾶς, θαῤῥεῖτε, ἔφη, παιδία, κύων τευτλία οὐκ ἐσθίει.

Διογένει [71] ἐν δείπνῳ προσεῤῥίπτουν τινὲς ὀστάρια, ὡς κυνὶ, καὶ ὃς ἀπαλλαττόμενος προσούρησεν αὐτοῖς [72] ὡς κύων.

Ὁ αὐτὸς [73] τὸν πλούσιον καὶ ἀμαθῆ πρόβατον εἶναι χρυσόμαλλον ἔλεγεν.

Ἡγησίου [74] παρακαλοῦντος χρῆσαί τι αὐτῷ τῶν συγγραμμάτων, μάταιος, ἔφη, τυγχάνεις, ὦ Ἡγησία, ὃς ἰσχάδας μὲν γραπτὰς οὐχ αἱρῇ, ἀλλὰ τὰς ἀληθινὰς, ἄσκησιν δὲ παριδὼν τὴν ἀληθινὴν ἐπὶ τὴν γεγραμμένην ὁρμᾷς.

Πρὸς [75] τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ τὴν φυγὴν, ἀλλὰ τούτου ἕνεκεν, εἶπεν, ὦ κακόδαιμον ἐφιλοσόφησα.

Ἰδών ποτε Ὀλυμπιονίκην πρόβατα νέμοντα, ταχέως εἶπεν, ὦ βέλτιστε, μετέβης ἀπὸ τῶν Ὀλυμπίων ἐπὶ τὰ Νέμεα.

Ἤιτει [76] ποτε ἀνδριάντα, ἐρωτηθεὶς δὲ, διὰ τί τοῦτο ποιεῖ, μελετῶ, εἶπεν, ἀποτυγχάνειν.

70) Segm. 45. continetur hoc et sq.

71) Segm. 46.

72) Cod. et impr. αὐτούς.

73) Hoc et sq. ex Laur. et impr. recepi.

74) Impr. Ἡγησηβούλου. Laur. Ἡγησίου.

75) Laur. et impr. πρός τε τὸν ὄν.

76) Segm. 49.

Αἰτῶν [77] τινα, καὶ γὰρ τοῦτο πρῶτον ἐποίησε διὰ τὴν ἀπορίαν, ἔφη, εἰ μὲν καὶ ἄλλῳ δέδωκας, δὸς κἀμοί, εἰ δὲ μηδενί, ἀπ' ἐμοῦ ἄρξαι.

Τὴν [78] φιλαργυρίαν εἶπε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν.

Τοὺς [79] ἄνδρας ἀγαθοὺς εἰκόνας θεῶν εἶναι.

Τὸν ἔρωτα σχολαζόντων ἀσχολίαν.

Ἰδὼν [80] γυναῖκα ἐν φορείῳ, οὐ κατὰ τὸ θηρίον, ἔφη, ἡ γαλεάγρα.

Ἰδὼν [81] ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας [82], εἴθε γάρ, ἔφη, πάντα τὰ δένδρα τοιοῦτον καρπὸν ἤνεγκεν.

Ὁ αὐτὸς [83] ἐρωτηθείς, τί ἡ γῆ βαρύτερον βαστάζει, ἔφη, ἄνθρωπον ἀπαίδευτον.

Ὁ αὐτὸς [84] ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, διὰ τίνα αἰτίαν ἄνθρωποι τοῖς μὲν προσαιτοῦσι διδόασι, τοῖς δὲ φιλοσοφοῦσιν οὐ πάνυ τι, εἶπεν· ὅτι χωλοὶ μὲν καὶ τυφλοὶ ἴσως ἐλπίζουσι γενέσθαι, φιλόσοφοι δὲ οὔ.

Ὁ αὐτὸς λοιδορούμενος ὑπό τινος φαλακροῦ, ἔφη, σὲ μὲν οὐχ ὑβρίζω, τὰς δὲ τρίχας σοῦ ἐπαινῶ, ὅτι κακὸν κρανίον ἐξέφυγον.

Ὁ αὐτὸς προδότου τινὸς κακῶς αὐτὸν λέγοντος, ἔφη, χαίρω ἐχθρός σου γενόμενος, σὺ γὰρ οὐ τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ τοὺς φίλους κακῶς ποιεῖς.

Ὁ αὐτὸς [85] τὴν πενίαν αὐτοδίδακτον ἔφη εἶναι ἐπικούρημα πρὸς φιλοσοφίαν, ἃ γὰρ ἐκείνην πείθειν τοῖς λόγοις πειρᾶσθαι, ταῦτ' ἐν ἔργοις τὴν πενίαν ἀναγκάζειν.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος πενίαν, ἔφη, διὰ μὲν πενίαν οὐδένα πώποτε στρεβλούμενον εἶδον, διὰ δὲ κακίαν πολλούς.

77) Ex Laur. et impr. recepi.
78) Segm. 50.
79) Segm. 51.
80) Ex Laur. et impr. recepi.
81) Segm. 52.
82) Impr. ἀπηγχονημένας.
83) Hoc et duo sqq. ex Laur. et impr. recepi.
84) Segm. 56.
85) Hoc et sq. ex Laur. et impr. recepi.

Ὁ αὐτὸς [86] εἰπόντος τινὸς, χαλεπόν ἐστι τὸ ζῆν, οὐκ, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν.

Ὁ αὐτὸς [87] ἄσωτον ᾔτει μνᾶν, τοῦ δὲ εἰπόντος, διατί τοὺς ἄλλους τριόβολα, ἐμὲ δὲ μνᾶν ζητεῖς, ἔφη, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐλπίζω πάλιν, παρὰ σοῦ δὲ οὐκέτι.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖα εἴη θηρία χαλεπώτερα, εἶπεν, ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τελῶναι καὶ συκοφάνται.

Ὁ αὐτὸς [88] ἔλεγε, μήτε ἐν πόλει πλουσίᾳ, μήτε ἐν οἰκίᾳ ἀρετὴν οἰκεῖν δύνασθαι.

Ὁ αὐτὸς [89] εἶπε τὸν πλοῦτον [90] τύχης ἔμετον εἶναι.

Ὁ αὐτὸς [91] ἰδὼν μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, νεανίσκε, ἔφη, ὁ πατήρ σε μεθύων ἔσπειρε.

Ὁ αὐτὸς ὀδυρομένου τινὸς, ἐπειδὴ ἐπὶ ξένης ἔμελλε τελευτᾶν, εἶπε, τί ὀδύνῃ, ὦ μάταιε, πανταχόθεν γὰρ ὁδὸς ἡ αὐτὴ εἰς Ἅιδου.

Ὁ αὐτὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνίους ἔφη τὰ δέοντα λέγοντας ἑαυτῶν οὐκ ἀκούειν, ὥσπερ καὶ τὰς λύρας καλὸν φθεγγομένας οὐκ αἰσθάνεσθαι.

Ὁ αὐτὸς τὰς εὐμόρφους τῶν ἑταιρῶν βασιλίσσας ἐκάλει, πολλοὺς γὰρ πράττειν, ἃ ἂν προστάττωσιν.

Ὁ αὐτὸς [92] Ἀττικοῦ τινος ἐγκαλοῦντος αὐτῷ, διατὶ Λακεδαιμονίους μᾶλλον ἐπαινῶν παρ' ἐκείνοις οὐ διατρίβει· οὐδὲ γὰρ ἰατρὸς, εἶπεν, ὑγείας ὢν ποιητικὸς, ἐν τοῖς ὑγιαίνουσι τὴν διατριβὴν ποιεῖται.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις πολιτεύηται ἐπὶ ἐξουσίᾳ, ἔφη, καθάπερ ἐν [93] πυρί· μήτε λίαν ἐγγὺς εἶναι, ἵνα μὴ κατακαῇ, μήτε πόρρω, ἵνα μὴ ῥιγώσῃ.

86) Segm. 55. Stob. T. 121. 26.

87) Hoc et sq. ex Laur. et impr. recepi.

88) Stob. T. 93. 35.

89) Stob. T. 65. 15.

90) Laur. πλούσιον.

91) Hoc et duo sqq. ex Laur. et impr. recepi. Sumtum ex Plut. de educ. c. 3.

92) Recepi ex Laur. et impr.

93) Ἐν Codd. om.

* Ἐν συμποσίῳ πολλοῦ αὐτῷ οἴνου διδομένου, τοῦτον ἐξέχεεν· ἐπεὶ δέ τινες αὐτὸν ἐμέμφοντο, ἐὰν γὰρ αὐτὸν, ἔφη, ἐκπίω, οὐ μόνον αὐτὸς ἀπόλλυται, ἀλλὰ κἀμὲ προσαπόλλυσιν.

Ἔλεγεν ὁ Διογένης [94], ὅτι, ἂν μὲν κύνες αὐτὸν σπαράξωσιν, Ὑρκανία ἔσται ἡ ταφή· ἂν δὲ γύπες, ἀπτέον· ἂν δὲ μηδεὶς προσέλθῃ, ὁ χρόνος καλλίων τῇ ταφῇ διὰ τῶν πολυτελεστάτων, ἡλίου καὶ ὄμβρου.

94) Laur. et impr. ὁ αὐτὸς ἔλεγεν. Addimus alia quaedam Diogenis apophthegmata ex Cod. Vat. CLI. Διογένης ἔφασκεν, ἡδονὴν ἀληθινὴν εἶναι τὸ τὴν ψυχὴν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἱλαρότητι ἔχειν· ἄνευ δὲ τούτου οὐδὲ τὰ Μίδου οὐδὲ τὰ Κροίσου χρήματα ὠφέλιμα εἶναι· ἐὰν δέ τις ὑπὲρ μεγάλου ἢ ὑπὲρ μικροῦ λυπῆται, οὐκ εὐδαίμων ἀλλὰ κακοδαίμων ἐστίν. — Διογένης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Ἀριστίππου, τί αὐτῷ περιεγένετο ἐκ φιλοσοφίας, εἶπε, τὸ πλουτεῖν, μηδὲ ὀβολὸν ἔχοντι. — Διογένης πρὸς τὸν λοιδορούμενον αὐτῷ, ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ, ἔφη, πιστεύσει τις, εὐφημοῦντί σε, οὔτε σοι ἐμὲ βλασφημοῦντι. — In Cod. Vat. DCCXI. Fol. 82. b. continentur:

Λόγοι Διογένους πρὸς τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον.

Οὐκ οἶσθα, ὅτι διττή ἐστι παιδεία, ἡ μὲν τις δαιμόνιος, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη· ἡ μὲν οὖν θεία μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ καὶ ῥᾳδία, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη μικρὰ, καὶ ἀσθενὴς, καὶ πολλοὺς ἔχουσα κινδύνους καὶ ἀπάτην οὐκ ὀλίγην. Ὅμως δὲ ἀναγκαία προσγενέσθαι ἐκείνῃ, εἰ ὀρθῶς γίγνοιτο, καὶ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ταύτην μὲν παιδείαν, καθάπερ οἶμαι παιδία, (Cod. παιθεία) καὶ νομίζουσι τὸν πλεῖστα γράμματα εἰδότα Περσικά τε καὶ Ἑλληνικὰ, καὶ τὰ Σύρων καὶ τῶν Φοινίκων καὶ πλείστοις ἐντυγχάνοντα βιβλίοις, τοῦτον σοφώτατον καὶ μάλιστα πεπαιδευμένον. Πάλιν δὲ, ὅταν ἐντύχωσι τῶν τοιούτων τισὶ μοχθηροῖς καὶ δειλοῖς καὶ φιλαργύροις, ὀλίγου ἄξιόν φασι τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν ἄνθρωπον· τὴν δὲ ἑτέραν ἐνίοτε μὲν παιδείαν, ἐνίοτε δὲ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην· καὶ οὕτω δὴ δίχα παιδείας ἐκάλουν οἱ πρότερον, τοὺς δὲ τῆς ἀγαθῆς παιδείας ἐπιτυγχάνοντας καὶ τοὺς τὰς ψυχὰς ἀνδρείους πεπαιδευμένους, ὡς Ἡρακλέα ἐκεῖνον. Οὐκοῦν ὅστις ἂν ἐκείνην τὴν παιδείαν ἔχῃ καλῶς πεφυκὼς, ῥᾳδίως καὶ ταύτης γίνεται μέτοχος, ὀλίγα ἀκούσας, καὶ ὀλιγάκις αὐτὰ τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα, καὶ μεμύηται καὶ φυλάττει ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτὸν ἔτι τούτων ἀφέλοιτο οὔτε καιρὸς, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε σοφιστής· ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν πυρί τις ἐγκαῦσαι βουλόμενος· ἀλλὰ κἂν ἐμπρήσῃ τις τὸν ἄνθρωπον, ὥσπερ τὸν Ἡρακλέα φασὶν αὐτὸν ἐμπρῆσαι, μένειν αὐτῷ τὰ δόγματα ἐν τῇ ψυχῇ, καθάπερ, οἶμαι, τῶν κατακαιομένων νεκρῶν τοὺς ὀδόντας φασὶ διαμένειν, τοῦ ἄλλου σώματος δαπανηθέντος ὑπὸ

Τίς ἡ αἰτία τοῦ τὸν κόσμον ἐγκλιθῆναι [1].

Διογένης, Ἀναξαγόρας μετὰ τὸ συστῆναι τὸν κόσμον καὶ τὰ ζῶα ἐκ τῆς γῆς ἐξαγαγεῖν, ἐγκλιθῆναί πως τὸν κόσμον ἐκ τοῦ αὐτομάτου εἰς τὸ μεσημβρινὸν αὐτοῦ μέρος, ἴσως ὑπὸ προνοίας, ἵνα τὰ μὲν ἀοίκητα γένηται, τὰ δὲ οἰκητὰ μέρη τοῦ κόσμου, κατὰ ἐκπύρωσιν καὶ εὐκρασίαν καὶ ψύξιν. Ἐμπεδοκλῆς τοῦ ἀέρος εἴξαντος τῇ τοῦ ἡλίου ὁρμῇ ἐπικλιθῆναι τὰς ἄρκτους, καὶ τά βόρεια ὑψωθῆναι, τὰ δὲ νότια ταπεινωθῆναι, καθὰ καὶ τὸν ὅλον κόσμον.

Διοκλέους.

Διοκλῆς, ὁ τοῖς Συρακουσίοις τοὺς νόμους γράψας, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο ἔγραψεν, ἐάν τις ὅπλον ἔχων εἰς τὴν ἀγορὰν παραγένηται, θάνατον εἶναι πρόστιμον, οὔτε ἀγνοίᾳ δοὺς, οὔτε ἄλλῃ τινὶ περιστάσει συγγνώμην· προσαγγελθέντων δὲ πολεμίων ἐπὶ τῆς χώρας ἐξεπορεύετο ξίφος ἔχων· αἰφνιδίου δὲ στάσεως καὶ ταραχῆς κατὰ τὴν ἀγορὰν γενομένης, ἀγνοήσας μετὰ τοῦ ξίφους παρῆν εἰς τὴν ἀγοράν· τῶν δὲ ἰδιωτῶν τινος κατα-

τοῦ πυρὸς, οὐ γὰρ μαθεῖν, ἀλλ᾽ ὑπομνησθῆναι δεῖται μόνον. Ἔπειτα εὐθὺς οἶδέ τε καὶ ἐγνώρισεν, ὡς ἂν ἐξ ἀρχῆς τὰ δόγματα ἔχων ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ. Προσέτι δὲ, ἐὰν μὲν ἀνδρὶ περιπέσῃ, ὥσπερ ὁδὸν ἐπισταμένῳ, ῥᾳδίως ἐκεῖνος ἐπέδειξεν αὐτῷ· καὶ μαθὼν εὐθὺς ἄπεισιν· ἐὰν δὲ ἀγνοοῦντι καὶ ἀλαζόνι σοφιστῇ, κατατρίψῃ περιάγων αὐτὸν, ὁτὲ μὲν πρὸς ἀνατολὰς, ὁτὲ δὲ πρὸς δύσιν, ὁτὲ δὲ πρὸς μεσημβρίαν ἥκων, οὐδὲν αὐτὸς εἰδὼς, ἀλλὰ εἰκάζων, καὶ πολὺ πρότερον αὐτὸς ὑπὸ τοιούτων ἀλαζόνων πεπλανημένος, ὥσπερ αἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀκόλαστοι κύνες, ἐν τῇ θήρᾳ μηδὲν ξυνιεῖσαι, μηδὲ γνωρίσασαι τὸ ἴχνος, ἐξαπατῶσιν ἄλλας τῇ φωνῇ καὶ τῷ σχήματι, ὡς εἰδυῖαί τε καὶ ὁρῶσαι, καὶ πολλαὶ συνέπονται ταύταις, αἱ ἀφρονέσταται σχεδὸν ταῖς μάτην φθεγγομέναις· τούτων δ᾽ αἱ μὲν ἄφθογγοι σιωπῶσαι, μόνον αὗται ἐξαπατῶνται· αἱ δὲ προπετέσταται καὶ ἀνοητόταται μιμούμεναι τὰς πρώτας, θορυβοῦσι καὶ μιμοῦνται ἄλλας ἐξαπατᾷν· τοιοῦτον εὕροις ἂν καὶ περὶ τοὺς καλουμένους σοφιστάς.

1) Exstat in Laur. solo.

νοήσαντος καὶ εἰπόντος, ὅτι τοὺς ἰδίους αὐτὸς καταλύεις νόμους, ἀνεβόησε, μὰ Δία οὔμενουν, ἀλλὰ καὶ κυρίους ποιήσω· σπασάμενος τὸ ξίφος ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν.

Διονυσίου.

Διονυσίου τοῦ Συῤῥακουσίων δυνάστου πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν καὶ Δελφοὺς ἀγάλματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος δεδημιουργημένα περιτυχὼν ταῖς κομιζούσαις αὐτὰ ναυσὶν ὁ Ἰφικράτης καὶ κρατήσας αὐτῶν διεπέμψατο πρὸς τὸν δῆμον, ἐπερωτῶν τί χρὴ πράττειν. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι προσέταξαν αὐτῷ, μὴ τὰ τῶν θεῶν ἐξετάζειν, ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως τοὺς στρατιώτας διατρέψῃ. Ἰφικράτης οὖν ὑπακούσας ἐλαφυροπώλησε τὸν τῶν θεῶν κόσμον τῷ δόγματι τῆς πατρίδος· ὁ δὲ τύραννος ὀργισθεὶς τοῖς Ἀθηναίοις ἔγραψε πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολὴν τοιαύτην·

Διονύσιος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· εὖ μὲν πράττειν οὐκ ἐπιτήδειόν ἐστι γράφειν, ἐπεὶ τοὺς θεοὺς κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἱεροσυλεῖτε, καὶ τὰ ἀγάλματα τὰ εἰς ἀνάθεσιν ὑφ᾽ ἡμῖν τοῖς θεοῖς ἀπεσταλμένα παρελόμενοι κατεκόψατε, καὶ περὶ τοὺς μεγίστους τῶν θεῶν ἠσεβήκατε, περὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν ἐν Δελφοῖς καὶ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

Ὁ αὐτὸς [2] ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, εἴ τις αὐτὸν ἠνία ἐν Κορίνθῳ διατρίβοντα, ἔλεγεν, ὡς μακάριοι οἱ ἐκ παίδων δυστυχεῖς.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, πολλοὺς τρέφειν σοφιστάς, οὐ θαυμάζων ἐκείνους, ἀλλὰ δι᾽ ἐκείνων θαυμάζεσθαι βουλόμενος.

* Πολυξένου δὲ τοῦ διαλεκτικοῦ φήσαντος αὐτὸν ἐξελέγχειν, ἀμέλει τοῖς λόγοις εἶπεν, ἐγὼ δέ σε τοῖς ἔργοις ἐλέγχω, τὰ γὰρ σεαυτοῦ καταλιπὼν ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ θεραπεύεις.

2) Stob. T. 5. 13.

* Ὁ αὐτὸς[3] ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς πρὸς μὲν τὸν εἰπόντα, τί σε ὁ Πλάτων καὶ φιλοσοφία ὠφέλησε, τὸ τηλικαύτην, ἔφη, τύχης μεταβολὴν ῥᾳδίως ὑπομένειν.

* Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος κληρουμένων κατὰ γράμμα τῶν δημηγορούντων, ὡς ἔλαχε τὸ μ, πρὸς τὸν εἰπόντα, μωρολογεῖς, Διονύσιε, μοναρχήσομεν, εἶπε· καὶ δημηγορήσας εὐθὺς ᾑρέθη στρατηγὸς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

* Ὁ αὐτὸς τὸν υἱὸν αἰσθόμενος, ᾧ τὴν ἀρχὴν ἀπολιπεῖν ἔμελλεν, ἀνδρὸς ἐλευθερίου διαφθείροντα γύναιον, ἠρώτησε μετ' ὀργῆς, τί τοιοῦτον αὐτῷ σύνοιδεν· εἰπόντος δὲ τοῦ νεανίσκου, σὺ γὰρ οὐκ εἶχες πατέρα τύραννον, οὐδὲ σὺ εἶπεν, υἱὸν ἕξεις, ἐὰν μὴ παύσῃ ταῦτα ποιῶν.

* Ὁ αὐτὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ παρήλικος μὲν οὔσης, δοθῆναι δὲ ἀνδρὶ βουλομένης, ἔφη, τοὺς μὲν τῆς πόλεως βιάσασθαι νόμους δύνασθαι, τοὺς δὲ τῆς φύσεως μὴ δύνασθαι.

* Ὁ αὐτὸς πικρῶς τοὺς ἄλλους κακούργους κολάζων ἐφείδετο τῶν λωποδυτῶν, ὅπως παύσωνται οἱ Συρακούσιοι τοῦ δειπνεῖν καὶ καὶ μεθύσκεσθαι μετ' ἀλλήλων.

* Ὁ αὐτὸς ξένου τινος ἰδίᾳ φράσειν φάσκοντος αὐτῷ, καὶ διδάξειν, ὅπως προϊδῇ τοὺς ἐπιβουλεύοντας, ἐκέλευσεν εἰπεῖν· ἐπεὶ δὲ προσελθὼν, δὸς, εἶπέ, μοι τάλαντον, ἵνα δόξῃς ἀκηκοέναι τὰ σημεῖα τῶν ἐπιβουλευόντων, ἔδωκε προσποιούμενος ἀκηκοέναι, καὶ ἐθαύμαζε τὴν μέθοδον τοῦ ἀνθρώπου.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν πυθόμενον, εἰ σχολάζοι, μηδέποτε εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη.

* Ὁ αὐτὸς ἀκούσας, δύο νεανίσκους πολλὰ βλάσφημα περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς τυραννίδος εἰρηκέναι, ἀμφοτέρους ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον· ὁρῶν δὲ τὸν μὲν παροινοῦντα, καὶ ληροῦντα πολλὰ, τὸν δὲ σπανίως καὶ μετ' εὐλαβείας ταῖς πόσεσι χρώμενον, ἐκεῖνον μὲν ἀπέλυσεν, ὡς φύσει παρ-

3) Plut. Timol. c. 15.

οινήσαντα, καὶ διὰ μέθην κακολογήσαντα· τοῦτον δὲ ἀνεῖλεν ὡς δύσνουν, καὶ πολέμιον ἐκ προαιρέσεως.

* Ὁ αὐτὸς αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται πονηρὸν ἄνθρωπον καὶ δυσχεραινόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ βούλομαι, εἶπεν, εἶναι τὸν ἐμοῦ μᾶλλον μισούμενον.

* Ὁ αὐτὸς ἀκούσας τινὰ τῶν πολιτῶν χρυσίον ἔχειν οἴκοι κατορωρυγμένον, ἐκέλευσεν ἀνενεγκεῖν πρὸς αὐτόν· ἐπεὶ δὲ παρακλέψας ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος καὶ μεταστὰς εἰς ἑτέραν πόλιν ἐωνήσατο χωρίον, μεταπεμψάμενος αὐτὸν ἐκέλευσε πᾶν ἀπολαβεῖν κεχρημένον τῷ πλούτῳ καὶ μηκέτι ποιοῦντα τὸ χρήσιμον ἄχρηστον.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ [4].

Δαψολίβυες ὅταν συναχθῶσι, πάντες ἅμα γαμοῦσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατὰ δύσιν Πλειάδος· καὶ μετὰ τὴν ἑστίασιν χωρὶς τῶν γυναικῶν κατακειμένων, κατασβέσαντες τὸν λύχνον εἰσέρχονται, καὶ ὁ τυχὼν, ἣν ἂν τύχῃ, λαμβάνει.

Ἐκ τῶν Πλουτάρχου ἱστοριῶν.

Δαρεῖος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ τριάκοντα μυριάδων ἐν Μαραθῶνι ἐστρατοπεδεύσατο· Ἀθηναῖοι δὲ χιλίους [5], στρατηγοὺς αὐτοῖς δόντες, Πολύζηλον, Καλλίμαχον, Κυναίγειρον, Μιλτιάδην. Συμβληθείσης δὲ τῆς παρατάξεως Πολύζηλος μὲν ὑπὲρ ἄνθρωπον φαντασίαν θεασάμενος τὴν ὅρασιν ἀπέβαλε, καὶ τυφλὸς ὢν ἀνεῖλε τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ· Καλλίμαχος [6] δὲ πολλοῖς περιπεπαρμένος δόρασι καὶ νεκρὸς ἐστάθη. Κυναίγειρος δὲ

4) Exstant hae histor. in Laur. Prima in Mosc. inter sententias περὶ νόμων καὶ ἐθῶν exstat.

5) Vitium latet in Cod. — Mox Cod. Κυνέγειρον, et paullo post Κυνέγειρος. Vide quae notavimus ad Nicol. Soph. Ethop. 7.

6) Cfr. adnotationem ad Hermog. Progymn. c. 7.

Περσικὴν ἀγομένην ναῦν κατέχων ἐχειροκοπήθη· ὅθεν καὶ εἰς αὐτοὺς ὑπὸ Παντελίου τοιαῦτα γεγράφθαι λέγεται.

Ὠκεανοῦ καμάτοιο, καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο,
Ἡμετέρῳ βασιλῆι τί λέξομεν ἀντιάσαντες;
Ὦ βασιλεῦ, τί μ' ἔπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;
Βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται.
Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Αἱματόεις ἕστηκε σιδηρείαις ὑπὸ ῥίζαις,
Κοὐκ ἐθέλει πεσέειν, τάχα δ' ἔρχεται ἔνδοθι νηῶν,
Λῦε κυβερνῆτα, νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς.

Ἱστορία περὶ Δευκαλίωνος.

Δευκαλίων μὲν τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν, παραγενόμενος εἰς τὴν Ἤπειρον, ἐμαντεύετο ἐν τῇ δρυΐ. Πελειάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης κατοικίζει τὸν τόπον, συναθροίσας τοὺς παραλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ· καὶ ἀπὸ Διὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς ὠκεανίδων, Δωδώνην τὴν χώραν προσηγόρευσεν, ὡς ἱστορεῖ Θρασύβουλος.

Περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῶν λάων.

Βασιλεύων δὲ ὁ Δευκαλίων οὗτος τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων λαμβάνει πρὸς γάμον Πύῤῥαν τὴν Ἐπιμηθέως [7] καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν οἱ θεοὶ πρώτην γυναῖκα· ἐπειδὴ οὖν ἠθέλησεν ὁ Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἀπολέσαι, ἔχων υἱὸν ὁ Προμηθεὺς τὸν Δευκαλίωνα, συνεβούλευσεν αὐτῷ ποιῆσαι λάρνακα, καὶ ἐνθέσθαι σὺν αὐτῷ καὶ πρὸς τροφὴν ἐπιτήδεια· ἡ δὲ λάρναξ ξυλίνη. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν σύνευνον Πύῤῥαν αὐτῷ εἶχεν ὁ Δευκαλίων, ἀδιάφθαρτος ἔμεινε, τοῦ Διὸς κατακλύσαντος πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον [8]. Τῆς δὲ λάρνακος ἀγαγούσης

7) Cod. Πύραν τὴν Ἐπιμυθέως. 8) Cod. Πελοπόνησον.

αὐτὸν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Παρνασοῦ, πέπαυτο ὁ ἐκ τοῦ Διὸς ὑετὸς, ἐφ᾽ ᾧ ὄρει ἔθυσε τῷ Διΐ, καὶ ᾐτήσατο μὴ μόνον εἶναι τῇ γῇ· τοῦ Διὸς [9] διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀποστολῆς, τοῦ Ἑρμοῦ ἀπαγγείλαντος, λέγεται δοῦναι αὐτῷ ὅ, τι καὶ βούλοιτο· ὅθεν ὁ Ζεὺς ἐπέταξε τῷ αἰτήσαντι λίθους λαβεῖν, καὶ ῥίπτειν ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ οὕτω τοὺς λίθους αὐτοὺς εἰς ἀνδρῴαν φύσιν μεταμείβεσθαι· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὁ Ζεὺς καὶ τῇ συνεύνῳ τοῦ Δευκαλίωνος πράττειν ἐπέταξε, καὶ τοὺς βαλλομένους αὐτῇ λίθους εἰς γυναῖκας ἀμείβεσθαι· καὶ δὴ τὸ κέλευσμα εἰς ἔργον τετέλεστο.

Δάκτυλός ἐστι ποῦς συγκείμενος ἐκ μακρᾶς — καὶ δύο βραχειῶν υυ, οἷον ἥλιος· ἐκλήθη δὲ δάκτυλος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἁρμονιῶν τοῦ δακτύλου· συγκειμένου ἐκ μείζονος ἁρμογῆς καὶ ἐλαττόνων δύο, οὗ ἐναντίος ὁ ἀνάπαιστος, συγκείμενος ἐκ δύο βραχειῶν υυ καὶ μακρᾶς — οἷον ἡγεμών.

Ἀρχὴ τοῦ ε̅ στοιχείου.

Τὸ ε̅ μετὰ τοῦ α̅.

Ἑαυτὸν οὐ [1] τρέφων κύνας τρέφεις· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

Ἐὰν χρόνιος ἡ ἀπουσία γένηται, καὶ τῆς φιλίας δοκεῖ ἡ ἀπουσία λήθην ποιεῖν· Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ἠθικοῖς.

Ἐὰν μείνῃς ἀόργητος, ᾔσχυνας τὸν ὑβρίσαντα· Θεολόγου.

9) Malim: ὁ δὲ Ζεύς.

1) Apost. Cent. VII. 45. — Macar. sub hoc litt. nihil habet praeter: ἐὰν μὴ πάθῃς, οὐ μὴ μάθῃς· παραπλησία τῇ, ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει.

Ἐὰν ἴδῃς πονηρὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον,
Λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ τύχῃ γαυρούμενον,
Ὀφρῦν τε μείζω τῆς τύχης καθηρκότα,
Τούτῳ τάχιον τὴν μεταβολὴν προσδόκα·
Ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα καὶ μεῖζον πέσῃ. Φιλιστίωνος.

Τὸ ε μετὰ τοῦ γ.

Ἐγένετο [2] καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς· λέγεται ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐτυχησάντων· ὁ γὰρ Μάνδρων παρὰ Ἀθηναίοις ναύαρχος ᾑρέθη, ἀνάξιος ὢν τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ εὐτελὲς δηλοῖ.

Ἐγκαθεζόμενοι [3] τρίποδι Μουσῶν· ἐπὶ τῶν λόγους ἀσκούντων.

Ἐγγαστρίμυθος [4] καὶ Πύθων σὺ τυγχάνεις· ἐπὶ τῶν τερατολόγων καὶ θαυματοποιῶν· Σοφοκλῆς στερνόμαντιν τὸν τοιοῦτόν φησι. Πλάτων ὁ φιλόσοφος Εὐρυκλέα ἀπὸ Εὐρυκλέος τοιούτου μάντεως. Ἀριστοφάνης σφηξὶ [5], μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν· Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τρίτῃ περὶ μαντικῆς καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους καλεῖ [6].

Ἐγγύην [7] φεύγειν δὲ, Θαλῆς Μιλήσιος ηὔδα.

Ἐγὼ σκόροδα σοὶ λέγω, σὺ δὲ κρόμυ' ἀποκρίνῃ.

Ἐγὼ δὲ [8] καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν· ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Ἐγὼ [9] γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς.

2) Apost. Cent. VII. 46. Macar. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων. Apogr. Dresd. bis συκήνη. De voce σύκινος vide infra sub prov. συκίνη ἐπικουρία.

3) Apost. Cent. VII. 47.

4) Apost. Cent. VII. 48.

5) Apogr. Dresd. σφιγξί. Idem paullo post Φιλόχωρος.

6) Καλεῖ omisit apogr. Dresd.

7) Apost. Cent. VII. 50. Macar. ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, ἐπὶ τῶν ῥαδίως ἐγγυωμένων καὶ κακῶς ἀπαλλαττόντων. Cfr. Boiss. ad Anecd. T. I. p. 138.

8) Apost. Cent. VII. 48.

9) Aristoph. Vesp. 508. Macar. addit: ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον· ἐπὶ

Τὸ ε μετὰ τοῦ δ.

Ἐδίδαξά [10] σε κυβιστᾷν καὶ σὺ βυθίσαι με ζητεῖς· ἐπὶ τῶν κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόντων.

Ὃ ἔδησεν ἡ φύσις, τοῦτο φύσις λύει, καὶ ὃ ἔδησεν ἡ ψυχὴ, τοῦτο αὐτὴ λύει· ἔδησε δὲ φύσις μὲν σῶμα ἐν ψυχῇ, ψυχὴ δ' ἑαυτὴν ἐν σώματι· φύσις μὲν ἄρα λύει σῶμα ἐκ ψυχῆς, ψυχὴ δ' ἑαυτὴν λύει ἀπὸ σώματος. Πορφυρίου.

Τὸ ε μετὰ τοῦ θ.

Ἔθος ἄρχεται μὲν ἀπὸ μικρῶν, ἐπιμελούμενον δὲ τὴν ἰσχὺν μείζω λαμβάνει.

Τὸ ε μετὰ τοῦ ι.

Εἰ [11] καὶ λύκου ἐμνήσθης· ἐπὶ τῶν, ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων.

Εἰ [12] μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε ὄνον· ἐπὶ τῶν μὴ πραττόντων ἃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτούς.

Εἰς [13] τὴν λῆψιν τῶν ἀγγέλων καὶ ὁ Μάρδαρις ἄγγελος· δημώδης καὶ σαφής· ἔοικε τῇ, τὴν γραῦν εἰς τἀκρωτήριον αὐτάνοφρυν καλοῦσιν.

Εἰς [14] ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθας· ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Εἰς [15] οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς· ἐπὶ τῶν ἀνόσια ποιούντων· τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, ὁ Σωτάδης εἶπε ταυτί.

τῶν ὀρθῶς πάντα ποιούντων, ἦν γὰρ ὁ Νικόστρατος ὑποκριτὴς τραγικὸς ἄριστος.

10) Apost. Cent. VII. 51.

11) Apost. Cent. VII. 52.

12) Apost. Cent. VII. 55.

13) Apost. Cent. VII. 56. Apogr. Dresd. λεῖψιν, de monstro αὐτάνοφρυν expellendo, cum Pantinio consentio, de vera voce restituenda despero.

14) Apost. Cent. VII. 54.

15) Apost. Cent. VII. 55. Cfr. Athen. XIV. p. 620. et 621.

Εἷς [16] *ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.*

Εἷς [17] *θεὸς καὶ πολλοὶ φίλοι.*

Εἷς [18] *ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ.*

Εἷς [19] *οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.*

Εἰς [20] *ὕδωρ γράφεις τὸν ἔρωτα· ἐπὶ τῶν ἀφανιζόντων τινὰ χρηστά.*

Εἰς [21] *οὐρανὸν πτύεις· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραττόντων ἢ ἐπὶ τῶν ὑβριζόντων εἰς ἐξαίρετα· ἔστι δὲ ὁμοία τῇ, πρὸς κέντρα λακτίζειν.*

Εἱλώτων ἀτιμότερος [22]· *παρὰ Λακεδαιμονίων οἱ νόθοι καὶ οἱ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι εἵλωτες ἐκαλοῦντο, ἀπὸ τοῦ Ἕλους· Ἕλος δὲ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ* [23].

Εἰρήνη [24] *ἀργίαν οὐ τρέφει· οἱονεὶ τὸν ἀργὸν καὶ μὴ ἔχοντα πόθεν ζῆσαι· ἢ ἀπὸ ταραχῶν, ἣ γὰρ εἰρήνη στρατιώτην οὐ τρέφει.*

Εἰς [25] *ἀρχαίας φάτνας· ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, εἶτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν.*

Εἰ [26] *μετρήσεις τὴν σαυτοῦ σκιὰν, οὐκ ἂν εὕροις αὐτὴν μείζονα γεγενημένην, ἢ πρὶν νικᾷν· ἐπὶ τῶν ἡττημένων* [27] *καὶ αὖθις ἐπαπειλούντων· Φιλίππου γὰρ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην σκληροτέραν ἐπιστολὴν τῷ Ἀρχιδάμῳ γράψαντος, ἀντέγραψε τὸ παροιμιῶδες τοῦτο λόγιον.*

Plut. de educat. c. 14., ubi Wyttenb.

16) Apost. Cent. VII. 57.

17) Apost. Cent. VII. 66.

18) Macar. *εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.*

19) Il. *μ.* 243.

20) Apost. Cent. VII. 58.

21) Apost. Cent. VII. 59.

22) Apost. Cent. VII. 62.

23) Mosc. *Πελοπονήσῳ.*

24) Apost. Cent. VII. 61.

25) Apost. Cent. VII. 63.

26) Apost. Cent. VII. 64. Plut. Lac. Apophth. Vol. VIII. p. 201. Hutt.

27) Mosc. *ἡττωμένων.*

Εἰς [28] *θεῶν ὦτα ἦλθεν*· ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων, ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

Εἷς θεὸς καὶ πολλοὶ φίλοι· παρόσον ἀγαθοὶ φίλοι καὶ ἔτι γε μᾶλλον, εἰ πολλοί εἰσι δύνανται βοηθῆσαι τῷ δεομένῳ ἴσα καὶ τῷ θεῷ.

Εἰς [29] *κόλπον πτύω*· τοῦτο ἐν ἴσῳ τῷ μεγαλοῤῥημονῷ εὐλαβούμενος· ἐπὶ τῶν μεγαλαύχων ἢ βασκαινόντων.

Εἰς κόρακας [30]· εἰς σκότος, εἰς ὄλεθρον, εἰς ἀνηλίους πύλας.

Εἰς Κυνόσαργες [31]· εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕβρει καὶ ἀραῖς χρωμένων [32]· ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς παῖδας ἔταττον· ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ ἢ ταχέος.

Εἰς λατομίας [33]· Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς οὐκ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τυράννου ποιημάτων, ὡς φαύλων, ποτὲ πέμψαντος αὐτὸν εἰς λατομίας τοῦ Διονυσίου, τὸ δὲ ὕστερον αὐτὸς ἑκὼν ἐξανέστη· τοῦ δὲ ἐπερομένου τὴν αἰτίαν, εἰπεῖν, ὡς κρεῖττον εἶναι τὴν ἐκεῖ διατριβὴν, ἢ τῶν αὐτοῦ μαθημάτων [34] ἀνέχεσθαι.

28) Apost. Cent. VII. 65.

29) Apost. Cent. VII. 67. Theocrit. Id. VI. 16. *ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.* Lucian. Navig. c. 15. *ὑπερμαζᾷς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ εἰς τὸν κόλπον οὐ πτύεις.* Disputarunt de hoc more Casaubon. ad Theophr. Char. 16. Blomf. ad Aesch. Prom. 1106. Interpr. ad Aristaen. ep. 1. p. 243. ed. Boisson.

30) Apost. Cent. VII. 68. addit: *εἰς ἀνηλίους πύλας*, quod Arsenius in proximo proverbio post *εἰς κυνόσαργες* inseruit, ubi delere non dubitavi.

31) Apost. Cent. VII. 69.

32) Apost. *ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀραῖς.* Mosc. *ἐπὶ τῶν ὕβρει καὶ ἀραῖς*, itaque quum *ἐπὶ* in his plerumque cum genitivo construatur, malui articulum, tanquam veteris lectionis vestigium retinere, et *χρωμένων* ex conjectura addere, quam delere.

33) Apost. Cent. VII. 70.

34) *Ἀνέχεσθαι* cum genitivo et cum accusativo construi constat. Julian. Misopog. p. 344. *πῶς ἀνέξῃ τὰ Περσῶν βέλη.* p. 349. B. *πόλει, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένῃ.* Ep. 24. p. 392. *τὴν μονὴν οὐκ ἀνέχεται.* Ep. 63. p. 453. D. *ἔνδειαν καὶ*

Εἰς [35] Μασσαλίαν πλεύσειας· ἐπὶ τῶν θηλυτέρως καὶ μαλακῶς ζώντων· καὶ ποικίλαις στολαῖς χρωμένων καὶ μύροις.

Εἰς μελίττας ἐκώμασας [36]· ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

Εἰς [37] τὴν Αὐγέου κόπρον ἐμπέπτωκας· ἤγουν ἐβορβορώθης.

Εἰς λιμένα [38]· ἀπὸ τῶν ἐν λιμένι ἐρεσσόντων, ἔξω δὲ ῥαθυμούντων.

Εἰς πάγας λύκος [39], εἰς ἠκονημένας μαχαίρας αἴξ· ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον προῦπτον ἡκόντων.

Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις [40]· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ διὰ κενῆς πονούντων.

Εἰς πῦρ ξαίνεις [41]· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραττόντων ἢ μάτην πονούντων.

Εἷς μυρίους ὄρνιθας ἀετὸς σοβεῖ,
Λαῶν δὲ δειλῶν πλῆθος εὖ τραφεὶς ἀνήρ. Σωσιθέου ἡ γνώμη.

Εἰς [42] τέφραν γράφειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

λιμὸν ἀνεχ. Cum genit. Misop. p. 345. C. ἀνέχου αὐτῶν μισούντων. p. 346. C. τίς ἀνέξεται τοσαυτάκις εἰς ἱερὰ φοιτῶντος Καίσαρος. Cfr. p. 357. A. ep. 24. p. 392. D. Diversos autem, quos verbum regit, casus, in eadem sententia conjungi, nequaquam rarum. Aristoph. Ran. 680. ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις ἁλὸς ἐν βένθεσιν. Eurip. Suppl. 98. τίνων γόων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον. Vide Brunk. ad Aeschyl. Theb. 189. Lobek ad Soph. Aj. p. 331.

35) Apost. Cent. VII. 71. Mosc. Μασαλίαν.

36) Apost. Cent. VII. 72. rem fusius exponit. — Mosc. εἰς μελίτταις.

37) Abest ab Apost.

38) Apost. Cent. VII. 76. Plene dicitur: Ἀττικὸς εἰς λιμένα. Vide supra p. 82.

39) Apost. Cent. VII. 77. male ἠκονισμένας. Macar. εἰς πάγας ὁ λύκος· ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον προῦπτον ἡκόντων.

40) Apost. Cent. VII. 74. Macar. εἰς οὐρανὸν τοξεύει· ἐπὶ τῶν διὰ κενῆς πονούντων.

41) Apost. Cent. VII. 75. Macar. ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 230. ἐληλύθεις δὲ ἄρα σαυτὸν ἁπάσαις ταῖς παροιμίαις ἐνεχόμενος, εἰς πῦρ ξαίνων καὶ λίθον ἕψων καὶ σπείρων τὰς πέτρας.

42) Apost. Cent. VII. 78.

Εἰς[43] *τὸ δέον ἀπώλεσα*· Περικλῆς δῶρα δοὺς τοῖς πολεμίοις τοῖς περὶ Κλεανδρίαν, ἵνα μὴ δῃώσωσι τὴν χώραν, δεκαπέντε τάλαντα, ἀνήνεγκε τὸ ἀνάλωμα τοῖς Ἀθηναίοις· οὕτω πως ὑπογράψας, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

Εἰς[44] *Ἄρειον πάγον ἐκρίθη*· ἐπὶ τῶν ἄγαν δικαίων τυχόντων δικαστῶν· δικαστήριον ἦν Ἀθήναις· ἦσαν δὲ Ἀθήνησι δύο βουλαί· ἡ μὲν τῶν πεντηκοσίων καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλεύειν· ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν· ἐδίκαζε δὲ τὰ φονικά, καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ ἐδίωκε[45] σεμνῶς· ἐκλήθη δὲ Ἄρειος πάγος, ἤτοι ὅτι ἐν πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον· Ἄρειος δὲ ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει, ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ[46] τῶν φόνων, ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ, ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἁλιρροθίου δίκῃ, ὅτι ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Εἰ[47] *τυρὸν εἶχον, οὐκ ἂν ἐδεόμην ὄψου*· ἐπὶ τῶν ὀλίγοις ἀρκουμένων καὶ ἐγκρατῶν.

Εἰ[48] *μὴ σὺ λέγεις, ἀπὸ δέρματος φαίνῃ*· ὅτι τοὺς ψευδομένους αἱ πράξεις ἐλέγχουσιν.

Εἰς[49] *τετρημένον πίθον ἀντλεῖς*· τάσσεται ἐπὶ τῶν εἰς κενὸν πονούντων· καὶ γὰρ μυθεύουσιν ἐν Ἅιδου τοὺς ἀσεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον ἀντλεῖν· πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον αἱ τῶν Ἀμύντου ψυχαὶ καὶ κόραι δὲ ἠπεθαναί, αἳ καὶ Δαναΐδες καλοῦνται, ἀντλοῦσαι ὕδωρ εἰς τὸν πίθον.

43) Apost. Cent. VII. 79. Macar. *εἰς τὸ δέον ἀπώλεσε· λείπει, ὡς Περικλῆς· ἐκεῖνος γὰρ ἐν λογισμῷ κατεχρῆτο τῇ εἰς τὸ δέον προφάσει.*

44) Apost. Cent. VII. 80.

45) Mosc. *διώκει.*

46) Mosc. *ἐστί.*

47) Apost. Cent. VII. 81.

48) Apost. Cent. VII. 82.

49) Apost. Cent. VII. 84. Mosc. *τετρημμένην π. ἀνθλεῖς.* Macar. *εἰς τὸν τετρημένον πίθον· ἐπὶ τῶν μάτην ἀναλισκόντων.* Cfr. Philetaerum comicum apud Athenaeum p. 633. F.

Ὦ Ζεῦ καλόν γ' ἐστιν ἀποθανεῖν αὐλούμενον·
Τούτοις γὰρ ἐν Ἅιδου μόνοις ἐξουσία
Ἀφροδισιάζειν ἐστίν· οἱ δὲ τοὺς τρόπους

Εἰς τὴν ἀμίδα [50] *ἀπουρεῖν·* ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀξίους ὑβριζόντων.

Εἰς ὕδωρ γράφειν [51]· ἐπὶ τῶν ἀχρήστων καὶ ὧν οὐκ ἔστι φροντὶς καὶ ἀπίστων.

Εἰς [52] *Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἰέναι, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι·* παραινετική· τραχεῖα γὰρ ἡ Σκῶλος καὶ δύσβατος.

Εἰς [53] *Τροφωνίου μεμάντευται·* ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀγελάστων· οἱ γὰρ καταβαίνοντες εἰς Τροφωνίου λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι· ὁ δὲ Τροφώνιος ἔχων τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμήδους καὶ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Αὐγαίου, εὐξάμενος εἰς χάσμα ἐνέπεσεν, οὗ δὲ καὶ μαντεῖόν ἐστιν.

Εἰς [54] *πάγας ὁ λύκος·* ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων μὲν, κατασχόντων δέ.

Εἰς [55] *κυνὸς πυγὴν ὁρᾷ καὶ τριῶν ἀλωπέκων·* ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων.

Εἰ [56] *θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ·* ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν πραττόντων τὰ ἑαυτῶν.

Εἰς [57] *Τροιζῆνα βαδίζεις·* ἐπὶ τῶν ἐχόντων σπάνιν γενείων· πώγων γάρ ἐστι λιμὴν Τροιζήνιος· οἱ σκώπτοντες οὖν τοὺς κακογενείους ἔλεγον, βάδιζε εἰς Τροιζῆνα.

Ῥυπαροὺς ἔχοντες μουσικῆς ἀπειρίᾳ
Εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετρημένον.

Alia dabunt Bergl. et Wagn. ad Alciphr. I. 2. Lucian. Dial. Mort. XI. 4. *οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι.*

50) Apost. Cent. VII. 85.

51) Apost. Cent. VII. 86. Cfr. Philostr. Imag. II. 8. *οὐδὲ εἰς ὕδωρ τὸν ἔρωτα τοῦτον γράφεις,* ubi Jacobs. laudat Huschk. Anal. cr. in Anth. Gr. p. 62.

52) Apost. Cent. VII. 87.

53) Apost. Cent. VII. 88. Cfr. Schol. ad Aristoph. Nub. 508. Coray ad Heliod. I. 11. p. 66. Macar. *ἐπὶ τῶν ἀγελάστων.*

54) Apost. Cent. VII. 89.

55) Apost. Cent. VII. 90.

56) Apost. Cent. VII. 91. Ex fabula de cicada et formicis, Aesop. 134.

57) Apost. Cent. VII. 92.

Εἴληφεν[58] ἡ παγὶς τὸν μῦν· ἐπὶ τῶν ἀξίως ἑαλωκότων.

Τὸ ε μετὰ τοῦ κ.

Ἐκδεδαρμένον[1] *δέρεις*· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐκ[2] *δυοῖν τρία βλέπει*· ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδορκούντων, οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς αἰσθήσεις.

Ἐκ[3] *γεύματος γινώσκω*· ὁμοία τῇ, ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ ὕφασμα· ἐπὶ τῶν ἀπὸ μέρους καταλαμβανόντων τὸ ὅλον.

Ἐκ[4] *τῶν αὐτῶν τραγῳδία γίνεται καὶ κωμῳδία γραμμάτων*· ἐπὶ τῶν δυναμένων ἐξ ἑνός τινος δύο ἐναντία ποιῆσαι.

Ἐκ[5] *τῶν ὀνύχων τὸν λέοντα*· ὁμοία τῇ τοῦ κρασπέδου.

58) Apost. Cent. VII. 93. Macar. addit: *Εἰ ἐγὼ ταῦτα ἐποίουν, ὅσος ἂν ἦν θόρυβος*· λύκος ἰδὼν ὑπὸ ποιμένος πρόβατον ἐσθιόμενον τοῦτο εἴρηκε. — *Εἰπὼν ἃ θέλῃς, ἄκουε καὶ ἃ μὴ θέλῃς*. Δήλη. — *Εἰκῆ τὸν Ἄβυδον πατεῖς*· ἐπὶ τῶν μάτην τι φυλαττόντων, παρόσον ἐκεῖ αἱ γυναῖκες πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν ὁμιλίαν καταφυλαττόμεναι οὐ ῥαδίως ἐξάγονται. — *Εἰς ἀρχαίας φάτνας*· ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπανελθόντων δίαιταν. — *Εἰσὶ καὶ κυνῶν ἐριννύες*· παρεγγυᾷ ὁ λόγος, μηδὲ κυνῶν ἀμελεῖν. — *Εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος*· ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα ἑαυτοῖς εὐχομένων. — *Εἰς αἶγας ἀγρίας*· ἐπὶ τῶν τὰ κακὰ ἀποτροπιαζομένων. — *Εἰς μακάρων νήσους*· ἐπὶ τῶν εἰς εὐδαιμονά τινα τόπον ἀποστελλομένων.

1) Apost. Cent. VII. 94.

2) Apost. Cent. VII. 97.

3) Apost. Cent. VII. 99. post ὕφασμα addit: *καὶ τῷ Αἰθίοπι ἡ ὄψις, καὶ ἐκ καρποῦ τὸ δένδρον*. Tum nr. 100. *ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ ὕφασμα δείκνυται*· ἐπὶ τῶν ἀπὸ μέρους etc. Macar. ἐκ τοῦ γεύμ. γιν. Ultima ἐπὶ τῶν ἀπὸ μέρους om.

4) Apost. Cent. VIII. 1.

5) Apost. Cent. VIII. 2. pro τῇ τοῦ κρασπέδου praebet: τῇ προειρημένῃ. Vide infra ἐξ ὀνύχων.

Ἐκ [6] τετρημένης κύλικος πίνεις· ἐπὶ τῶν ἀπίστων φίλων.

Ἐκ [7] πώγωνος σοφοὶ, καὶ ἀπὸ πώγωνος σοφισταὶ, καὶ ἀπὸ πώγωνος φιλόσοφος· ἐπὶ τῶν δοκούντων μόνῳ τῷ σχήματι [8] φιλόσοφοι εἶναι καὶ τῇ στολῇ, ὧν καὶ τὸ ἐπίγραμμα καθάπτεται

Καὶ τράγος εὐπώγων εὔστολός ἐστι Πλάτων.

Ἐκ πίθου [9] ἀντλεῖς· ἐπὶ τῶν εὐπόρων· Θεόκριτος

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς, ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

Ἔκρινα τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου.

Παλινδρομῆσαι μᾶλλον ἢ δρακεῖν κακῶς.

Ἐκκέκοφθ' ἡ [10] μουσική· φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχεστρίδας [11] ἐπεισήγαγον· ὅθεν καὶ τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

Ἐκτὸς [12] πηλοῦ πόδας ἔχεις· ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνων καθεστηκότων.

Ἐκπερδικῆσαι [13]· τὸ διολισθῆναι καὶ ἀποδρᾶναι· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν περδίκων· πανοῦργον γάρ τι τὸ

6) Apost. Cent. VII. 96. Apogr. Dresd. τετριμμένης.

7) Cfr. Plut. de discrim. adulat. p. 52. C. ἂν δὲ θηρεύῃ φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὖθις ἐν βιβλίοις ἐστὶ, καὶ πώγων ποδήρης καθεῖται, καὶ τριβωνιοφορία τὸ σχῆμα, καὶ ἀδιαφορία, καὶ διὰ στόματος οἵ τε ἀριθμοὶ, καὶ τὰ ὀρθογώνια καὶ τρίγωνα Πλάτωνος, ubi Wyttenb. Lucian. Hermot. c. 86. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὡς νῦν λάσιον καὶ βαθὺν etc.

8) Σχῆμα de habitu et vestitu philosophorum proprie dici docet Wyttenb. l. l. cui adde Bergl. ad Alciphr. I. 34. σχῆμα et στολή saepe conjungi notavit Jacobs ad Philostr. Icon. I. 30. p. 390.

9) Cfr. Julian. Or. VII. p. 236. C. οὐκ ἔστιν ὅσον οὐχὶ λέγειν ἐθέλων τις ἐκ πάνυ δαψιλοῦς ἀντλήσειε τοῦ πίθου.

10) Apost. Cent. VIII. 3.

11) Mosc. ὀρχιστρίας.

12) Apost. Cent. VIII. 5. ἐκ τοῦ πηλοῦ. Macar. consentit cum Arsenio.

13) Apost. Cent. VIII. 6. plura addit. Apud Aristoph. Av. 778. ἐκπερδικίσαι. vide ibi interpr.

ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρευτάς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διαδιδρασκόντων.

Ἐκ[14] *τῶν γειτόνων ἔχουσι τὸ παράδειγμα· ἐπὶ τῶν διαφανῆ καὶ γνωριμώτατα δρώντων.*

Ἕκαστος[15] *αὐτοῦ τὸ βδέμα μῆλον γλύκιον ἡγεῖται· δημώδης.*

Ἐκ[16] *λύκου στόματος ἀφεῖλον· ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως λαμβανόντων.*

Ἐκ[17] *τριχὸς κρέμαται· ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων· ὅμοιον τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἕστηκε*[18].

14) Apost. Cent. VIII. 7. Aristid. Panath. p. 138. *περὶ μηδενὸς ἀξίων πραγμάτων, ἢ περὶ ὧν ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ παραδείγματα. Ἐκ γειτόνων οἰκεῖν*, in vicinia habitare, Alciphr. II. 2. ubi Bergl. apud Lucian. Philops. c. 25. *ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾦκει.* Conviv. c. 22. *ἐν γειτόνων οἰκῶν.* Icaromen. c. 8. *καὶ σκόπει πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα.* c. 16. *ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο.* bis accus. c. 9. *ἰδὼν ἐκ γειτόνων πρόσεισι δεξιωσόμενος.* Heliod. I. 17. *πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων.* Philostr. Icon. II. 28. *ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων.* Synes. Dion. p. 46. B. *ταύτῃ δὲ πάλιν τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω καὶ σοφώτερόν τίθημι, ὅτι κατιέναι δεῆσαν, ὁ μὲν ἐν γειτόνων ἔστη τὴν πρώτην.* Max. Tyr. XLI. 3. *παρὰ πόδας τὰ δυςχερῆ, ἐκ γειτόνων τὰ κακά.* Cfr. Interpp. ad Aristoph. Plut. 435.

15) Apost. Cent. VIII. 8. ad sensum cfr. Julian. Misop. p. 349. B. *θαυμάζειν γὰρ εἰκὸς τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστον, ἀτιμάζειν δὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις.*

16) Apost. Cent. VIII. 9. Macar. *ἐκ λύκου στόματος· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνελπίστου τι λαμβανόντων.*

17) Apost. Cent. VIII. 10. Cfr. Boisson. ad Aristaen. p. 613. ad Anecd. Vol. II. p. 228. Bergl. ad Alciphr. I. 15.

18) Homeri versus Il. *K.* 173.

Νῦν γὰρ δὴ 'πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ
ἵσταται ἀκμῆς,

saepe expressus est. Simon. Fr. XXXVII. Gaisf.

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
Ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.

Theogn. 557.

Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ
ἵσταται ἀκμῆς.

Luc. Jup. trag. c. 3. *ἐν ἐσχάτοις ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν.* — Macar. addit: *Ἐκ τοῦ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἐπὶ τῶν τἀληθῆ μαρτυρούντων. — Ἐκ τοῦ βοὸς ἡ μάστιξ· λείπει καὶ βοῦν ἐρεῖ. — Ἐκ κοινοῦ πλείστη μὲν χάρις, δαπάνη δ' ὀλιγίστη. — Ἐκ τοῦ εἰσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις τοὐρᾶν.* (Ex Clem. Paedagog. III. 5. p. 273., ubi Potter. coll. Bois-

Τὸ ε μετὰ τοῦ λ.

Ἐλεύθεραι [19] αἶγες ἀρότρων· ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

Ἐλευθεριώτερος [20] Σπάρτης· διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα· διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο, νόμοις παιδευόμενοι· ἀλλ' οὐδὲ ἠθέλησαν ἐκ μάχης ἡττημένοι ὑποστρέψαι, οὐδὲ ἐτυραννήθησαν.

Ἐλέφαντος [21] οὐδὲν διαφέρεις· ἐπὶ τῶν αναισθήτων, παρόσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον.

Ἐλέφας [22] μῦν οὐ δάκνει· ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.

Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει· ὁμοία τῇ προτέρῃ.

Ἐλέφαντα [23] ἐκ μυίας ποιεῖς· ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ· Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐγκωμίῳ τῆς μυίας· πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, καὶ μὴ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Ἔλθοι [24] ξένος ὅστις ὀνήσει· Θετταλῶν καταστρέψας τὰς πόλεις ὁ Φίλιππος καὶ τοὺς ξένους πωλήσας εἴρηκε τοῦτο.

Ἕλκος γὰρ πέλει τῆς ἀληθείας φθόνος· ἀπὸ γνώμης.

Ἑλοῦ [25] βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει.

son. ad Philostr. p. 640.) — Ἕκτῃ ἡμέρᾳ· ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ θεοὶ τοὺς γίγαντας ἐνίκησαν. — Ἐκ τῆς πληρεστάτης εἰς τὴν κενωτέραν· ὅτι χρὴ μεταλαγχάνειν τοὺς οὐκ ἔχοντας παρὰ τῶν ἐχόντων.

19) Apost. Cent. VIII. 11. Macar. consentit. De ἐλεύθερος cum genitivo notavit quaedam Boisson. ad Philostr. p. 340.

20) Apost. Cent. VIII. 12.

21) Apost. Cent. VIII. 13. latius exponit.

22) Apost. Cent. VIII. 15. addit quaedam. Macar. ἐλέφας μῦν οὐ διώκει. Cetera ut Arsen.

23) Apost. Cent. VIII. 14. multa affert a re aliena. Luciani locum non habet.

24) Apost. Cent. VIII. 18. Mosc. ἔλθῃ.

25) Praeceptum Pythagoricum, de quo disputavit Wyt-

Τὸ ε μετὰ τοῦ μ.

Ἔμβαρός [1] *εἰμι*· ἦν πρότερον ὁ Πειραιεὺς νῆσος, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν· οὗ τὰ ἄκρα Μούνιχος κατασχὼν Μουνιχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο· ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης λιμὸς ἐπεγένετο, οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἄν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῷ θεῷ. Ἔμβαρος [2] δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἔθυσεν· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων.

Ἐμὲ [3] *δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται*· βλάψαι δὲ οὐ δύνανται· Σωκράτους τὸ λόγιον, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τινὰς τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ λυμαινομένων.

Ἐμποδὼν [4] *ἐστι τὸ πρᾶγμα*· ἐπὶ τῶν προχείρων καὶ εὐχερῶν· ἐχρήσατο δὲ ταύτῃ τῇ λέξει Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ· τὰς ἐμποδὼν αἰτίας ἐπισκοπεῖν·ποῤῥωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγεσθαι [5] ταῖς διανοίαις ἤτοι προχείρως· Λυκοῦργος δὲ ἐν τῷ κατὰ [6] Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ φανερόν· Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπόγυιον καὶ ἐν χερσί· φησὶ γὰρ ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει· ἀλλὰ τὸ πρωϊζὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τουτὶ γὰρ παντελῶς ἐμποδὼν εἶναι· ἐχρήσατο δὲ Ἱεροκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου· καὶ ἄλλοι· φησὶ γὰρ ἐν δευτέρᾳ φιλοσοφουμένων παρὰ τῶν φιλοσόφων· τίς γὰρ αὐτὴν οὐχὶ καὶ

tenb. ad Plut. Praec. Sanit. p. 123. C. — Macar. addit: ἐλάφειος ἀνήρ· ἐπὶ τοῦ δειλοῦ.

1) Apost. Cent. VIII. 19.

2) Mosc. Βάρος.

3) Plat. Apolog. c. 18. p. 30. C.

4) Apost. Cent. VIII. 20.

5) Mosc. ἀπορέγεσθαι.

6) Mosc. μετά.

ἔγημε καὶ παῖδας ἀνείλετο καὶ οὐσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος.

Ἐμπεδοκλέους [7] ἔχθρα· ἐπὶ τῶν δυσοργήτων· ᾤμην δέ, φησι Λυσίας [8], ἐγὼ τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι σε, ὥστε μηδ᾽ ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἰσχύσαι διαστῆσαι.

Ἐμὲ [9] μὲν ἂν μανῶσι, σὲ δὲ ἂν σωφρονῶσι· λείπει τὸ, ἀποκτενοῦσιν· ἤτοι ἐμὲ μὲν ἀδίκως, σὲ δὲ δικαίως.

Ἔμπροσθεν [10] κρημνὸς, ὄπισθεν λύκοι· ἐπὶ τῶν ἐν μέσῳ δύο κακῶν ἀφύκτων περιπαρέντων.

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ ν̄.

Ἐν [11] δὲ διχοστασίῃ κἂν Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων· τοιαύτη δέ ἐστιν καὶ ἡ λέγουσα.

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκίνος ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος [12] φθέγγεται.

Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους· Σοφοκλέους.

Ἐν Πυθίου σχέσαι [13]· οἷον κινδυνεῦσαι· Πεισίστρατος γὰρ ὁ τύραννος ποιῶν νεὼν, εὑρών τινα ἀποπατοῦντα) μέτοικον ἀπήγαγε· προέγραψε γὰρ μηδένα ἀποπατῆσαι.

Ἔνεστι [14] κἂν μύρμηκι χολή· παρεγγυᾷ, μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν ἐν τῷ ἀμφισβητεῖν.

7) Apost. Cent. VIII. 21.
8) Λυσίας omittit Mosc.
9) Apost. Cent. VIII. 22.
10) Apost. Cent- VIII. 23. Macar. sub hac litt. nihil habet, nisi ἐμαυτοῦ βαλανεύσω· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς διακονούντων.
11) Apost. Cent. VIII. 24. Macar. ἐν διχοστασίῃσι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ etc. τοιαύτη δέ ἐστιν κ. τ. λ. om.
12) Scriptum erat κόροιδος, inscripto υ. Matth. Apud Apost. κόροικος ex vitio codicis, ut Pantinus testatur.
13) Apost. Cent. VIII. 25.
14) Apost. Cent. VIII. 26. Macar. ἔνεστι καὶ μύρμηκι χο-

Ἐν [15] *θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις*· ἐπὶ τῶν μὴ καθ᾽ ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

Ἑνὸς [16] *χανόντος μετέσχηκεν ἕτερος*· αὐτοδίδακτος.

Ἑνὸς [17] φιλίη ξυνετοῦ κρέσσων ἀσυνέτων πάντων.

Ἔνθ᾽ [18] *οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ᾽ ἐκπλεῖν ἐᾷ*· ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων τοῦτο λέγεται· φησὶ δὲ αὐτὸ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης.

Ἐν [19] τοῖς τόποις τῶν τυφλῶν Λάμων βασιλεύει.

Ἐν [20] *πίσσῃ τήρησον τὴν καρδίαν*· ἀντὶ τοῦ γενοῦ ἀνδρεῖος.

Ἐν [21] ὁδῷ μὴ σχίζε ξύλα· ἀντὶ τοῦ, προχώρει καὶ μὴ αἰτίαν δῷς πρὸ καιροῦ τελευτῆσαι.

Ἐν [22] *Καρὶ τὸν κίνδυνον*· ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων.

Ἐν λίθοις [23] ἐμάχοντο, λίθον δ᾽ οὐκ ἦν ἀνελέσθαι.

Ἐν [24] *μύρτου κλωνὶ τὸ ξίφος κρατήσω*· ἐπὶ τῶν ποιουμένων σύνθημά τι κατά τινος· ὁ γὰρ Ἁρμό-

λή· ὅτι οὐδὲ τῶν μικρῶν δεῖ καταφρονεῖν.

15) Apost. Cent. VIII. 27.

16) Apost. Cent. VIII. 28.

17) Apost. Cent. VIII. 29.

18) Apost. Cent. VIII. 30. Apogr. Dresd. ἀνέμους οὐ. ἐ. ἐᾶς.

19) Apost. Cent. VIII. 31.

20) Apost. Cent. VIII. 32.

21) Apost. Cent. VIII. 33.

22) Apost. Cent. VIII. 34. τουτέστιν, ἐν ἀλλοτρίοις σώμασιν· λέγεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφειδῶς εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα πολεμούντων· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Καρῶν· ἐπεί, ὥς τινές φασι, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν· ἄλλοι δὲ Ἀρκάδας φασίν. Ἐπειδὴ δὲ Κᾶρες ἐμισθοφόρουν, προέταττον αὐτοὺς τῶν πολέμων. Ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ παροιμία· ἀληθέστερον δ᾽ εἰπεῖν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν ἑτέροις καὶ οὐκ ἐφ᾽ ἑαυτοῖς τὰς πολεμικὰς πρωτοπείρας ὑφισταμένων· εἰσάγονται δὲ οἱ Κᾶρες, καὶ ὡς εὐτελεῖς, διὰ τὴν μισθοφορίαν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ὅμηρος, τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, ἤγουν ἐν δούλου τάξει· Κᾶρες γὰρ ἀεὶ δοῦλοι. Archiloch. Fragm. XIV. ed. Liebel. καὶ δὴ Ἐπίκουρος, ὥσπερ Κὰρ, κεκλήσομαι, ubi editor. Plat. Euthyd. p. 285. C. εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ νέοι φοβεῖσθε ὥσπερ ἐν Καρὶ ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος. Aristid. Panath. p. 163. ἐν δὲ τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι τὰς πείρας ποιούμενοι.

23) Athen. X. p. 457. B.

24) Apost. Cent. VIII. 35.

διος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Ἐντὶ [25] καὶ ἄλλοι πονηροί, οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις· ἐπὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

Ἐν [26] παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς· ἐπὶ τῶν παλιμβόλων· οἱ ἀντίτεχνοι τοῦ Ἑρμογένους ἑπταχαίδεκα ἐτῶν ὄντος, ὅτε τὴν ῥητορικὴν συγγράφειν ἐπεχείρησε, τρίτου δὲ καὶ εἰκοστοῦ, ὅτε ἐξελάθετο, τοῦτ' εἶπον τὸ παροιμιῶδες λόγιον.

Ἐν [27] Σπάρτῃ μόνῃ λυσιτελεῖ γηράσκειν· παρόσον οἱ Λακεδαιμόνιοι μεγάλως ἐτίμων τοὺς γέροντας.

Ἐν [28] Σάμῳ κομήτης· ἐπὶ τῶν οὐδὲν χαρίεν λεγόντων· οἱ γὰρ οἰκοῦντες ἐκεῖσε, πρὸς χοροὺς ἐπιτήδειοι, οὐ πρὸς ἄλλο τι χρήσιμοι.

Ἐν [29] πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνεις· ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων ἢ τῶν τελευταίων.

25) Timocreontis versus, Plut. Themist. c. 21.

26) Apost. Cent. VIII. 36. Rhet. Gr. Vol. II. p. 13. *Καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ὑποσκώπτων εἰς αὐτὸν οὕτως ἔφη· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς.* In Codice Monacensi CCCXXVII. Fol. 21. in Prolegomenis *τῶν στάσεων* ita legitur: *ἑπτακαίδεκα μὲν γὰρ ἐτῶν γεγονὼς γράφει τὸ προκείμενον βιβλίον, εἰς τρίτον δὲ καὶ εἰκοστὸν προελθὼν τὸ περὶ τῶν ἰδεῶν ἐξέδωκε σύνταγμα, ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ ἐξελάθετο, ὥστε καὶ λέγεται, ἐπ' αὐτῷ τοὺς ἀντιτέχνους εἰπεῖν· Ἑρμογένης ἐν παισὶ κ. τ. λ.* Cfr. Eunap. Vita Maximi· *ὁ καὶ ἐν μειρακίῳ πρεσβύτης Ἰουλιανός*, ubi Boisson.

27) Apost. Cent. VIII. 38.

28) Apost. Cent. VIII. 39.

29) Apost. Cent. VIII. 40. Apogr. Dresd. *κεραμίαν.* Macar. *ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς τελειωτέροις τὰ εἰσαγωγικὰ μανθανόντων.* Plat. Gorg. p. 514. E. *οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν τῇ ἀληθείᾳ, εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐλθεῖν ἀνθρώπους, ὥστε πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ μέν, ὅπως ἐτύχομεν ποιῆσαι — τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν.* Aliter Jo. Diac. Alleg. ad Hes. Theog. init. *Κεραμεία τὸν πίθον, ἡ παροιμία φησί.* Doxopater in homiliis ad Aphthon. progymn. (Rhet. Gr. V. II. ed. nostr.) *καὶ ὥσπερ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μαθεῖν ἀνόητον, ἀπὸ γὰρ τῶν*

Ἐν[30] τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω· ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων.

Ἐν[31] τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσι· ἐξ ἀποφθεγμάτων δυοῖν· ἑνὸς μὲν ὄντος Εὐρυβιάδου Λακεδαιμονίου, ἑτέρου δ' Ἀθηναίου Θεμιστοκλέους.

Ἐν[32] τριόδῳ εἰμί· ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων· ἐπεὶ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

Ἐν[33] οἴνῳ ἀλήθεια· παρόσον οἱ οἴνῳ χρώμενοι τὰ ἀπὸ καρδίας λαλοῦσιν.

Ἐν[34] ψύλλας δήξει θεὸν ἐπικαλεῖται· ὅτι οὐ δεῖ ἐπ' ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπικαλεῖσθαι.

Ἔν τοι[35] χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ· παρόσον τῇ μὲν βουλῇ λόγων δεῖ[36], τῷ δὲ πολέμῳ δυνάμεως.

Ἐν Σάμῳ[37] κομήτης· ἐπὶ τῶν οὐδὲν χαρίεν λεγόντων.

Ἐν[38] ἀχύροις πῦρ ἐγχεῖ· ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως γινομένου.

Ἐν[39] φρέατι κυνομαχεῖν· ἐπὶ τῶν ἀποφυγὴν οὐκ ἐχόντων καὶ μοχθηρῷ τινι προσπαλαιόντων.

Ἔνθα περιττὴ τροφή, πολλοὶ μύες καὶ γαλαῖ.

μικροτέρων ὀφείλει ἄρχεσθαι ὁ κεραμεύς, καὶ οὕτω πίθοις ἐπιχειρεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν παρόντων προγυμνασμάτων ἀπὸ τοῦ εὐκολωτέρου καὶ ἁπλουστέρου πρῶτον ἀρκτέον τῷ γυμνασθησομένῳ. Theon. Progymn. c. 1. καὶ τὸ πάντων ἀγροικότατον, ὅτι οὐδὲ οἷς προσῆκόν ἐστιν ἐγγυμνασάμενοι ἐπὶ τὰς δικανικὰς καὶ δημηγορικὰς ἵενται ὑποθέσεις· τὸ δὴ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνοντες.

30) Apost. Cent. VIII. 41.
31) Plut. Themist. c. 11.
32) Apost. Cent. VIII. 43.
33) Apost. Cent. VIII. 44. Cfr. infra: οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς.
34) Apost. Cent. VIII. 45.
35) Apost. Cent. VIII. 55. Mosc. ἕν, τί.
36) Δεῖ omisit Mosc.
37) Mosc. ἐν γάμῳ κωμήτης.
38) Apost. Cent. VIII. 57.
39) Apost. Cent. VIII. 46.

Ἐνδυμίωνος[40] *ὕπνον καθεύδεις*· ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὑπνηλῶν· ἐπειδὴ ὁ ὕπνος ἐρασθεὶς μειρακίου Ἐνδυμίωνος ἔτι καὶ νῦν κατέχειν αὐτὸν λέγεται κοιμώμενον.

Ἐν πυρὶ[41] *βέβηκας*· ἢ ἐπὶ αἰσχίστου, ἢ ἐπὶ τάχους.

Ἐν ἅλῳ[42] *δρασκάζεις, ἤτοι κρύπτῃ*· ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου λαθεῖν.

Ἐν[43] *μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις*· ἐπὶ τῶν ἡδυπαθεῖν διωκόντων.

Ἐν[44] *σκότει ὀρχεῖσθαι*· ἐπὶ τῶν ἀμαρτύρως μοχθούντων.

Ἐν νυκτὶ[45] *βουλή*· ἐπειδὴ ἡ νὺξ παῤῥησίαν δίδωσι βουλεύεσθαι.

Ἐν νυκτὶ[46] *λαμπρὸς, ἐν φάει δ' ἀνωφελής*· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν ἐν οἷς οὐ χρή· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νυκτερίδος.

Ἐνδύεται[47] *τὴν λεοντῆν*· ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπιχειρούντων.

Ἐν[48] *πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται.*

40) Apost. Cent. VIII. 47. Macar. *ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺ κοιμωμένων.*

41) Apost. Cent. VIII. 48.

42) Apost. Cent. VIII. 49. Macar. *ἐν ἅλῳ δρακάζεις· τὸ δρακάζεις ἀντὶ τοῦ κρύπτῃ.* Cetera ut Arsen.

43) Apost. Cent. VIII. 50.

44) Apost. Cent. VIII. 51.

45) Apost. Cent. VIII. 52.

46) Apost. Cent. VIII. 53. Macar. explicationem: *ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν* etc. om.

47) Apost. Cent. VIII. 54.

48) Dictum ex imitatione homerici illius: *θεῶν ἐν γούνασι κεῖται*, et translatum ad judices, qui poëtarum scenicorum certaminibus praesidebant. Hos vero quinque fuisse, innuit Schol. ad Aristoph. Av. 445. *ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν ταῖς κριταῖς*, quem versum ita explicat Schol. *ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς κωμικοὺς, οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς πέντε ψήφους εὐδαιμόνουν.* Lucian. Toxar. c. 23. *ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι*, ad hunc moren alludere videtur. — Macar. addit: *Ἓν ἀνθ' ἑνός· ἐπὶ τῶν ποιούντων κακῶς, ἀνθ' ὧν ἔπαθον.* — *Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.* — *Ἕνεκα ὄττης· ὅ φασι νῦν οἰωνοῦ χάριν.* — *Ἔνεισιν ἐν δειλοῖσιν ἄνδρεῖοι λόγοι.* — *Ἐγκαθιζόμενοι τρίποδι Μουσοῦν· ἐπὶ*

Ἐν σκώλῳ μήτ' αὐτὸς εἶναι, μήθ' ἑτέρῳ ἕπεσθαι· ἐπὶ τῶν κακῶν ἀνθρώπων· ταραχώδους ὄντος τοῦ τόπου.

Τὸ ε μετὰ τοῦ ξ.

Ἐξ [1] ἑνὸς πάνθ' ὁρᾶν· ἐπὶ τῶν παρορώντων.

Ἐξ [2] ἄμμου σχοινίον πλέκεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐξ ἴσου [3] δίδου πᾶσιν· ἐπὶ τῶν ὀρθῶς διανεμόντων καὶ δικαίως κρινόντων.

Ἐξ ἁπαλῶν [4] ὀνύχων· ἀντὶ τοῦ νηπιόθεν.

Ἐξ [5] ἡμῶν τέτμηται ὁ ἱμάς· ἐπὶ τῶν ἐξ οἰκείων κακῶν εὖ πασχόντων· φασὶ [6] γὰρ βοῦν ἰδόντα μάστιγα τοῦτο εἰπεῖν.

Ἐξ [7] Ἐτεοβουτάδων ἕλκει τὸ γένος· ἐπὶ τῶν εὐγενῶν· γένος γὰρ πολὺ καὶ λαμπρὸν ἀπὸ Βούτου, ἀφ' οὗ ἱερεῖς καθίσταντο Ἀθήνησιν.

Ἐξὸν [8] φυγεῖν δίκην οὐ χρὴ ζητεῖν· Ἀλκιβιάδης καλούμενος ἐπὶ κρίσιν ὑπὸ Ἀθηναίων ἀπὸ Σικελίας ἔκρυψεν ἑαυτὸν εἰπὼν τοῦτο· εἰπόντος δέ τινος οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σεαυτοῦ κρίσιν; ἐγὼ μὲν,

τῶν λόγους ἀσκούντων. — Ἐν τοῖς ἐμαυτοῦ δικτύοις ἁλίσκομαι· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων παρεργιῶν ἁλισκομένων. — Ἐν κοινῷ κεῖται· ἐπὶ τῶν κοινὴν ψῆφον φερόντων. — Ἐν τῷ σκάφει τῷδ' ἔνεστιν ἀγύρτης· λέγοιτ' ἄν, ὅτι ἐν παντὶ πράγματι ἔνεστι καὶ συκοφαντικόν τι. — Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς καὶ τὰ οἰκεῖα διηγουμένων.

1) Apost. Cent. VIII. 58.

2) Apost. Cent. VIII. 59. Macar. ἄμμου σχ. πλέκει etc. Arist. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 309. τὸν ἀνθέρικον θερίζοντες, τὸ ἐκ τῆς ψάμμου σχοινίον πλέκοντες.

3) Apost. Cent. VIII. 60.

4) Plut. de Educat. c. 5. τὸ δὴ λεγόμενον ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν. ubi Wyttenb.

5) Apost. Cent. VIII. 61.

6) Mosc. φησὶ, quae et alibi permutantur. Vide Göller ad Dionys. Hal. de Compos. p. 152.

7) Apost. Cent. VIII. 62.

8) Apost. Cent. VIII. 63. ἐξὸν φυγεῖν μὴ ζήτει δίκην. Eadem verba post εἰπὼν repetit. Cfr. supra apophthegmata p. 128.

ἔφη, οὐδὲ τῇ μητρὶ, μήπως ἀγνοήσασα τὴν μέλαιναν βάλῃ ψῆφον ἀντὶ τῆς λευκῆς.

Ἔξω [9] βελῶν καθῆσθαι· παραινετικὴ ἡ παροιμία· Ὅμηρος

Ἐκ βελέων μήπου τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται.

Ἔξελε [10] τὴν κόρυζαν τῆς ῥινός· ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ ἰσχυρογνωμόνων [11].

Ἐξ ἀξίου [12] γοῦν ξύλου ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

Ἐξηκεστίδης [13] ἐγένου· ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων· τοῦτον γὰρ ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον· οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς· ἐξαπορήσαντες οὖν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον· οὐδ' ἂν Ἐξηκεστίδης εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων.

Ἐξ [14] οὐρίας πλεῖ τις, καὶ ἐξ οὐρίας τῷ δεῖνι τὰ πράγματα φέρεται· ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων, ὅθεν καὶ τὸ συνεπουρίζειν ἀπὸ τῶν ὄπισθεν πνεόντων καὶ τὴν ναῦν ὠθούντων ἀνέμων μετείληπται· οὓς διὰ τοῦτο οὐρίους καλοῦσιν· ὡς κατὰ τὸ οὐραῖον τῆς νεὼς πνέοντας· εἰ [15] μήποτε δὲ καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λε-

9) Apost. Cent. VIII. 64. Homeri (Il. Ξ. 130.) mentionem non facit. Lucian. quomod. hist. conscr. c. 4. πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω. Dial. Mar. II. 1. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Navig. c. 44. τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον.

10) Apost. Cent. VIII. 65. Alia sensu usurpatur apud Lucianum Navig. c. 45. καί τοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου (scil. δακτυλίου) προςδεῖ, ὅς πειθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. Cfr. Hor. Sat. I. 4. 7. facetus, emunctae naris.

11) Mosc. ἰσχυρογνώμων.

12) Vide supra s. prov. ἀπὸ καλοῦ ξύλου.

13) Apost. Cent. VIII. 66. cfr. Aristoph. Aves 10.

Ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που;
Οὐδ' αἲ μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

ubi Interpr.

14) Apost. Cent. VIII. 67. ἐξ οὐρίας vel ἐξ οὐρίων πλεῖν exposuerunt Lobek ad Soph. Aj. 1072. Bergl. ad Alciphr. II. 4. p. 352.

15) εἰ inserui ex Apostolio.

ὄντων λέγεται, οὕς φασι τῇ ἑαυτῶν οὐρᾷ ἀντὶ μάστιγος πλήττοντας ἑαυτοὺς εἰς δρόμον ἐλαύνειν.

Ἐξ [16] ὀνύχων λέοντα ἔνεστι μαθεῖν, καὶ ἐκ μικρᾶς γεύσεως πηγήν· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος μανθανόντων τὸ πᾶν.

Ἔξω Γλαῦκε [17], χειμῶνα γὰρ σημαίνει ὁ θαλάσσιος· ὁ ἰχθὺς ὁ Γλαῦκος τὰ γεννώμενα ἐκ τῆς συννόμου παραφυλάττεται [18] ἰσχυρῶς, ἵνα ἀνεπιβούλευτά τε καὶ ἀσινῆ ᾖ· καὶ ἕως μὲν φανερὰ καὶ ἔξω δέους διανήχεται· ὁ δὲ τὴν φρουρὰν οὐκ ἀπολιμπάνει· ἐὰν δέ τι δείσῃ τῶν νηπίων, ὁ δὲ χανὼν εἰσεδέξατο τὸ βρέφος· εἶτα τοῦ φόβου παραδραμόντος τὸν καταφαγέντα [19] ἀνεμεῖ, οἷον ἐδέξατο, καὶ ἐκεῖνος πάλιν νήχεται.

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ ο̄.

Ἔοικα [1] βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.

Ἔοικεν ὁ τοῦ φιλαργύρου βίος νεκροῦ δείπνῳ, πάντα γὰρ ἔχων τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

16) Apost. Cent. VIII. 68. Macar. ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα· ὁμοία τῇ· ἐκ τοῦ γεύματος ἡ πηγή. Cfr. Lucian. Hermot. c. 62. Φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι, ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς. Plut. de def. orac. c. 3. τοῦ δὲ Δημητρίου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι, ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας.

17) Apost. Cent. VIII. 69.

18) Mosc. παρασκευάζεται.

19) Mosc. καταφυγόντα. Macar. addit: Ἐξ ἑνὸς πηλοῦ· ἐπὶ τοῦ ὁμοίου καὶ παραπλησίου. Ἐξαίρω λόγου· ἐπὶ τῶν διὰ τιμὴν ἐξαιρουμένων καὶ ἀτελείας τυγχανόντων. (Plat. Symp. p. 176. c. Σωκράτη δ' ἐξαιρῶ λόγου al. ἐξαίρω, vide Ruekert. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 269. Πλάτωνα δὲ ἐξαιρῶ τοῦ λόγου, ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀμφότερα. Cfr. Markl. adn. ad Max. Tyr. p. 713. a.) Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον· ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ.

1) Apost. Cent. VIII. 70. Luc. Conviv. c. 40. Βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν.

Ἔοικεν [2] ὁ βίος θεάτρῳ, διὸ πολλάκις χείριστοι τὸν κάλλιστον ἑαυτοῖς κατέχουσι τόπον.

Ἔοικεν [3] ἡ κολακεία γραπτῇ πανοπλίᾳ· διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρείαν δὲ οὐδεμίαν παρέχει.

Ἐοίκασιν ἅπαντες ἐν ταῖς ἑτέρων εὐημερίαις ἀκριβέστερον τὰς οἰκείας καταμανθάνειν συμφοράς.

Ἔοικεν ἡ τύχη φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ, πολλάκις γὰρ καὶ τὸν οὐδὲν πράσσοντα στεφανοῖ. Πλουτάρχου.

Λίνου περὶ ἑβδόμης ἡμέρας τῶν μηνῶν.

Ἑβδομάτῃ [4] δ' ἠοῖ τετελεσμένα πάντα τέτυκται.
Ἑβδόμη εἰν' ἀγαθοῖς, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη,
Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκται ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι,
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ π̄.

Ἐπειδὴ [5] τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα· λέγεται ἐπὶ κινδύνου τινὸς ἐπηρτημένου καὶ παρελθόντος· ὁ δὲ Τάνταλος υἱὸς ἦν τοῦ Διός· οὗτος ἠξιώθη τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, καὶ ἀξιωθεὶς ἐδημοσίευσε τὰ μυστήρια αὐτῶν, καὶ κολάζεται κόλασιν διὰ τοῦτο τοιάνδε. Ἔστιν ἐν τοῖς ὑπὸ γῆν δικαιωτηρίοις ἔχων πέτραν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ κάτω ὕδωρ πολὺ, καὶ βλαστήματα καρποφόρα, καὶ ἤρτηται ὁ λίθος κατ' αὐτοῦ· ἐὰν οὖν θέλῃ πιεῖν ἐκ τοῦ παρακειμένου ὕδατος, πίπτει ἡ πέτρα ἐπάνω αὐτοῦ καὶ τιμωρεῖται ἐκ τούτου, ὅτι λι—

2) Stob. T. 106. 14. ἐκ τῶν Ἀριστωκόμου Τομαρίων.

3) Stob. T. 14. 24. Socratis. Macar. nihil habet, nisi: Ἑορτῆς κατόπιν ἡδύσματα φέρων· ἐπὶ τῶν τινος ὑστεριζόντων.

4) Clem. Strom. V. p. 713. 28. Callimacho tribuit hos versus. Primus versus apud Clementem legitur: ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα. Versum secundum Mosc. inchoat: ἑβδομάτῃ. De arcana numeri septenarii vi fusius disputat Clem. Strom. VIII. p. 814.

5) Apost. Cent. VIII. 71.

μῷ καὶ δίψει τήκεται, ὁρῶν μὲν, ἀφ' ὧν δεῖ φαγεῖν καὶ πιεῖν, μὴ δυνάμενος δὲ διὰ τὴν ἐπηρμένην πέτραν.

Ἐπὶ [6] δυοῖν ὁρμεῖ· δηλονότι ἀγκύραιν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀστεμφῶς ἐχόντων.

Ἐπ' [7] ἄκρᾳ γλώττῃ τὸ φιλεῖν ἔχεις· ἐπὶ τῶν λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ οὐ φιλούντων ἀλλήλους.

Ἐπὶ [8] κεφαλὴν ὠσθέντα· ἐπὶ τῶν κακῶς παθόντων, μᾶλλον δ' ἐπ' ὀλέθρου· δεινὸν γὰρ τὸ κατὰ κεφαλῆς ὠσθέντα πληγῆναι.

Ἐπαύλια [9] δῶρα φέρων ἥκεις· ἐπὶ τῶν πολλὰ δωρουμένων· ἐπαύλια δὲ καλεῖται τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι· παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην· ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος, εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς, φέρουσαι χρυσία, λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, μυράλιθρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῶν νυμφίων φέρουσιν.

Ἐπιφυλλίδες [10] ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης.

Ἐπὶ τῶν εἰρωνευομένων ἐπὶ μικροῖς.

Ἐπὶ [11] τοῖς ὅπλοις ἀκκίζεται· ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων ταῖς ὕβρεσι καὶ τοῖς ἀκκισμοῖς· ἀπὸ Ἀκκοῦς τινος Σαμίας μωρᾶς οὔσης.

6) Apost. Cent. VIII. 72.
7) Apost. Cent. VIII. 74.
8) Apost. Cent. VIII. 75.
9) Apost. Cent. VIII. 76. Mosc. φέρειν.
10) Apost. Cent. VIII. 77. Ex Aristoph. Ran. 92. ad Χελιδόνων μουσεῖα cfr. Philostr. Jun. III. ὁ δὲ τῶν ἀηδόνων χορὸς, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μουσεῖα κ. τ. λ. ubi Jacobs p. 595. Eustath. Opusc. p. 321. l. 3. ἀλλ' ἐπίπεμψον ἡμῖν ἑτέραν χελιδόνα καὶ αὖθις ἄλλην· καὶ ποίησον ἡμῖν τὸν οἰκίσκον — οὐ λέγω χελιδόνων μουσεῖα (μαινοίμην γὰρ ἄν) ἀλλὰ μουσείων ἄντικρυς, καὶ ἀηδόνων λόχμην, ἢ νῆσον Σειρήνων, ἢ καταγώγιον ὀρφανικόν.
11) Apost. Cent. VIII. 78.

Ἐπὶ πόδα [12] ἀναχωρεῖ· ἐπὶ τῶν ἀδυνασίᾳ φευγόντων ἢ δειλίᾳ τοὺς κρείσσους.

Ἐπειοῦ δειλότερος [13]· οὕτως ἔλεγε Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι· καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπὶ [14] Λειψυδρίῳ μάχῃ· ἐπὶ τῶν ἀνδρείως ἀγωνιζομένων· τὸ δὲ Λειψύδριον χωρίον ἦν ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν μὲν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων· οἱ δὲ Ἀλκμαιονίδαι προέστησαν· ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον σκόλιον εἰς αὐτοὺς ᾔδετο.

Αἶ αἶ Λειψύδριον προδοσέταιρον,
Οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας;
Μάχεσθ' ἀγαθούς γε καὶ εὐπατρίδας,
Ὁπότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

Ἐπὶ [15] πηγὴν τρέχει· ἤτοι εἰς τοὐπίσω.

Ἐπὶ καλάμης [16] ἀροῖ· ἐπὶ τῶν εὖ καὶ καλῶς γεωργούντων.

Ἐπ' ἀμφότερα [17] καθεύδεις τὰ ὦτα· ἐπὶ τῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων ἔξω ὄντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ, παρόσον ἐκεῖνος θάτερον οὖς ἔχει [18] ἀνατεταμένον ὡς ἐγρηγορώς.

Ἐπιμενίδιον δέρμα [19]· ἐπὶ τῶν ἀποθέτων· οὗτος γὰρ ὁ Ἐπιμενίδης ἔζησεν ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη· τὰ δὲ ἓξ ἐκάθευδε [20].

Ἔποπος [21] Ἰνδοῦ στοργή· ἐπὶ τῶν ἄγαν στεργόντων προσγενεῖς καὶ φίλους.

12) Apost. Cent. VIII. 79.
13) Apost. Cent. VIII. 80.
14) Apost. Cent. VIII. 81.
15) Apost. Cent. VIII. 82. cfr. supra ἄνω ποταμῶν.
16) Apost. Cent. VIII. 83.
17) Apost. Cent. VIII. 86.
18) ἔχει omittit apogr. Dresd.
19) Apost. Cent. VIII. 84. et 85. hujus e sequentis proverbii fabulam latius enarrat.
20) Cfr. infr. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην.
21) De upupa parentes decrepitos nutriente vide Creuzeri Symbol. I. p. 371. Macar.

Τὸ ε μετὰ τοῦ ρ.

Ἔρις [1] ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον· ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων, ἤτοι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐριζόντων.

Ἐργίνου πολιαί· ἐπὶ τῶν προπολίων· οὗτος ἦν παῖς Κλυμένους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· Ὑψιπύλης δὲ τῆς θυγατρὸς Θόαντος βασιλέως Λημνίων ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ πατρὸς προτεθεικυίας, Ἐργῖνος νέος μὲν ὢν τῇ ἡλικίᾳ, προπόλιος δὲ, παρῆλθεν ἀγωνισόμενος, καὶ ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν Λημνιάδων γυναικῶν διὰ τὰς πολιάς· κάλλιστα οὖν τὸν ἀγῶνα διενεγκὼν καὶ τοὺς συνάθλους νικήσας Βορεάδας Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, εἰς ὑπερβολὴν ἐθαυμάσθη· περὶ οὗ καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπε, διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος.

Ἑρμώνιος χάρις [2]· ἐπὶ τῶν κατὰ χάριν ἐκεῖνα διδόντων, ὧν ἀσμένως ἀπαλλάττονται· Ἕρμων γὰρ ἐκβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἧς ἦρχε νήσου, ἦν δὲ αὕτη Λῆμνος, καὶ πρότερον αὐτὴν ἐκλείπειν βουλόμενος

sub hac littera habet: Ἐπαίνων σκιαί· ἐπὶ τῶν μάτην ἐπαινουμένων. — Ἐπὶ τἀλλότρια Πανσανίας· ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων βίᾳ τὰ ἀλλότρια καὶ ληϊζομένων. — Ἐπισκύθισον· Ἐπὶ τῶν ἀκράτῳ χρωμένων· οἱ γὰρ Σκύθαι ἀκρατοπόται. (Cod. ἐπὶ σκύθισον· cfr. Herod. VI. 84. Κλεομένεα δὲ λέγουσι, ἡκόντων τῶν Σκυθέων ἐπὶ ταῦτα ὁμιλέειν σφι μεζόνως· ὁμιλέοντα δὲ μᾶλλον τοῦ ἱκνευμένου, μαθεῖν τὴν ἀκρητοποσίην παρ' αὐτέων· ἐκ τούτου δὲ μανῆναί μιν νομίζουσι Σπαρτιῆται· ἔκ τε τοῦ, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται πιέειν, ἐπισκύθισον λέγουσι.) Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας· ἤτοι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἢ ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν. — Ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν· ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβεβληκότων. — Ἐπὶ τέγει λήϊον· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. — Ἐπιδαύριος ἵππος καὶ Ἐρετριακὸς κύων· ἐπὶ τῶν ἀξίων ἐπαίνου. — Ἕπεσθε μητρὶ χοῖρος· ἐπὶ τῶν κολακευτικῶς τισιν ἑπομένων τροφῆς ἕνεκα. — Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκε τὸ πρᾶγμα· ἐπὶ τῶν ἔσχατα κινδυνευόντων.

1) Apost. Cent IX. 14. Pseudo-Phocyl. 73. πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.

2) Apost. Cent. IX. 15. Macar. ἐπὶ τῶν κατὰ χάριν ἐκεῖνα διδόναι δοκούντων, ὧν ἀσμένως ἀπαλλάττονται. Macar. praeter

διὰ τὴν τῶν Περσῶν ἔφοδον, εἶπε πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς χαρίζομαι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χώραν.

Ἔῤῥ᾽ ἀπ᾽ [3] ἐμοῖο,
Βωκόλος ὢν μ᾽ ἐθέλεις κύσαι τάλαν, οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ᾽ ἀστικὰ χείλεα θλίβειν·
Μή τύ γε μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ᾽ ἐν ὀνείροις.

Τὸ ε μετὰ τοῦ σ.

Ἐς κόρακας [1]· Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες φανῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν Παγασητικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας, ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους εἰς αὐτὸ ἔπεμπον. Οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς καὶ δυσοιωνιστικοῦ ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησι, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ παρακαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ᾽ ἐς κόρακας· ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς, κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ὅμοιον εἶναι πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττ—

hoc unum omnia diversa offert: Ἐῤῥέτω μέλαινα ὀπώρα, παντὶ γὰρ χαρίζεται· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τυγχανόντων καὶ ἀποσκορακιζόντων αὐτῷ τὸ ῥᾳδίως τυγχάνειν· κυρίως ἐπὶ μάχλων γυναικῶν. — Ἔῤῥει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσυα· ἐπὶ τῶν κακόν τι γεγονὸς βουλομένων συντόμως δηλῶσαι. — Ἑρμῆν μήτ᾽ ἀλείψῃς, μήτ᾽ ἀπαλείψῃς· ἐπὶ τῶν διὰ προσποιητῆς χάριτος ἀφαιρουμένων τι μᾶλλον ἢ διδόντων· ἐν βαλανείῳ γάρ τινι Ἑρμῆς ἦν ἱδρυμένος, ὃν οἱ πολλοὶ τῶν λουομένων ἤλειφον, πένης δέ τις, προφάσει τοῦ ἀλείφειν ἐκεῖνον, περιαιρούμενος τὸ ἔλαιον, ἑαυτὸν ἤλειφεν. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων· τὸ δὲ λέγειν εὐχαὶ γερόντων κρεῖττον καὶ εὐφημότερον. — Ἐῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ· ἐπὶ τῶν δι᾽ ἐχθρὸν καὶ φίλους βλαπτόντων. — Ἐῤῥίφθω κύβος· ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. — Ἔργον ὄνον ἀποτρίψει κνώμενον· ἐπὶ τῶν ἀπάγειν τινὰς βουλομένων ἀφ᾽ ὧν φιλοῦσιν ἔργων. — Ἐρεβίνθινος ζωμός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. — Ἐρετρικὸς κατάλογος· ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

3) Theocr. Id. XX. 2.

1) Apost. Cent. IX. 16.

τηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν, λέγοντας, φεῦγ' ἐς κόρακας· Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι [2] τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς, φεῦγ' ἐς κόρακας, ἤγουν εἰς σκότος, εἰς ὄλεθρον.

Ἔστι [3] καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.

Ἐσκιμαλίχθαι [4] σε χρή· ἐπὶ τῶν ἀξίων ὕβρεως· σκιμαλίσαι δὲ λέγεται, ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείναντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες ἐνδείξωσιν αὐτῷ, κυρίως δὲ λέγεται τὸ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν.

Ἔσο [5] καὶ λέων ὅπη χρὴ, καὶ πίθηκος ἐν μέρει· ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ πράγματα μεταβαλλομένου καλῶς.

Ἑστίᾳ [6] θύειν· οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας· ὁμοία τῇ· αὐτῷ κανῷ κατέφαγες πάντα.

Ἔσχατα [7] ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται· ὁμοία ἐστὶ τῇ δεινότερα Δεινίου, καὶ κύντερα Κύντωνος [8]· ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν.

2) Mosc. ἐντρεχέσι.

3) Apost. Cent. IX. 17. Athenodoro tribuit hanc sententiam Stob. T. 33. 5. Simonidi Schol. Aristidis ad Or. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 143. Sopater ζητήσεις. p. 377. ed. Ald. οὕτως ἀκίνδυνον γέρας παλαιὸς λόγος κηρύττει τὴν σιωπήν. Notum est Horatianum illud: est et fideli tuta silentio merces. Cfr. Potter ad Clem. Al. Paedagog. II. 7. p. 203. Wyttenb. Animadv. ad Julian. Or. I. p. 3. B. Lobek ad Aglaoph. I. p. 67.

4) Apost. Cent. IX. 18.

5) Apost. Cent. IX. 19. Consentit Macar.

6) Apost. Cent. IX. 21.

7) Apost. Cent. IX. 22. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεσσ. p. 196. ἔσχατα ἐσχάτων πράττοντας, καὶ πρῶτα καὶ τελευταῖα κινδυνεύοντας.

8) Simili modo Julian. ad Heraclium Cynicum Or. VII. init. ἔμελλον δὲ ἐκεῖνο πρὸς ἐμαυτὸν εἰπεῖν.

Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης·
(Od. V. 18.)

ἀνάσχου κυνὸς ληροῦντος ὀλίγον ἡμέρας μόριον.

Ἔσχατος[9] *Μυσῶν πλεῖν*· Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν, οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν· αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν χρησμὸν λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ[10] γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονέας· τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν[11], νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία τοὺς Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ· τάσσεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Ἔστω δέ σοι καὶ αἰσχρὸν εἰπεῖν τὸ αἰσχρόν.

Ἔστω ταμίας, τὰ δ' ἄλλ' εἰ βούλει κύων· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐημερούντων, καὶ μάλιστα εὐνούχων.

Τὸ ε μετὰ τοῦ τ.

Ἑτερόγναθος εἶ[1]· ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀπληστίᾳ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθιόντων· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν ἵππων.

9) Apost. Cent. IX. 22. Apogr. Dresd. verba ab Ἕλλησι — πλεῖν omisit. Cfr. Plat. Theaet. p. 209. B. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι, ἤ, τὸ λεγόμενον, Μυσῶν τὸν ἔσχατον.

10) Apogr. Dresd. παρά.

11) Mosc. τε Θρακίαν.

1) Apost. Cent. IX. 24. Hesych. σκληρόστομος, ἀπειθὴς ἐπὶ τῶν ἵππων, respiciens sine dubio ad Xen. Equ. I. 9. Altera interpretatio, ἀμφοτέραις γνάθοις ἐσθίων minus recta videtur. Quamvis enim Γνάθων frequens parasitorum nomen sit apud Alciphronem (Lucian. Tim. c. 45. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ), et ab hac parte nihil obstet huic explicationi, tamen analogiae aliorum compositorum cum ἕτερος, ut ἑτερόφθαλμος, Plut. Lucull. c. 12. de Educ. c. 14. χιτὼν ἑτερομάσχαλος opp. ἀμφιμάσχαλος (cfr. Millingen Vases gr. p. 11.) suadet interpretari: ἑτέρᾳ τῇ γνάθῳ ἐσθίων.

Ἑτερομόλιος δίκη[2]· εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ εἰσῆλθον.

Ἔτρεχέ τις[3] *μὴ βρεχθείη καὶ εἰς βόθρον ἀπεπνίγη*· ἐπὶ τῶν μικρὰ φευγόντων κακὰ καὶ περιπιπτόντων μείζοσι.

Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμὰς,
Δεῖ γάρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι·

Ἀριστοφάνους. Οἱ μυούμενοι γὰρ εἰώθεσαν χοῖρον θυσιάζειν.

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ ῡ.

Εὐγενέστερος[4] *Κόδρου*, τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νηλέως· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου[5] φυγάδας προσεδέξατο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον, χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος.

Εὐδαίμων γε Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης.
Εὐδαίμων μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων.
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον ὅστις ἄπαις.

Εὐμεταβολώτερος[6] *κοθόρνου*· κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον δεξιῷ τε καὶ εὐωνύμῳ ποδί· ὅθεν καὶ Θηρα-

2) Apost. Cent. IX. 25.
3) Apost. Cent. IX. 26.
4) Apost. Cent. IX. 27. Macar. *εὐγενέστερος, Κόδρου*· ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν. Lucian. Timon c. 23. ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου. Dial. Mort. IX. 4. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.
5) Apogr. Dresd. εἰς Πελοπονήσου.
6) Apost. Cent. IX. 29. Macar. εὐμεταβολώτερος κοθούρνου ἢ εὐρίπου, ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ εὐμεταθέτων. Xenoph. Hellen. II. 3, 31. de Theramene ὅθεν δήπου γὰρ καὶ κόθορνος

μένην τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν μετατρεπομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία.

Εὐδαιμονίας[7] τοῦτ' ἐστὶν, υἱὸς νοῦν ἔχων. Μενάνδρου.

Εὕδοντι [8] κύρτος αἱρεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων· συμβαίνει γὰρ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων τὸν κύρτον αἱρεῖν ἰχθύας.

Εὐήθει [9] δάκτυλον μὴ δείξῃς, ἵνα μὴ καὶ τὴν παλάμην σου καταπίῃ· ὅτι οὐ χρὴ θάῤῥος διδόναι τοῖς ἀνοήτοις.

Εὔχου [10] τῷ πλησίον ἔχειν, ἐπὶ πλέον δὲ τῇ χύτρᾳ· παρόσον τὸ οἴκοι ἔχειν βέλτιον τοῦ παρὰ τοῦ γείτονος δέχεσθαι.

Εὐγενὴς [11] ἐκ βαλαντίου· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

Εὕρηκα [12] ὃ οὐκ ἐζήτουν· ἐπὶ τῶν οἷς οὐκ ἤθελον περιπεσόντων.

Εὐτέλεια σωφροσύνης ἔκγονος.

Εὐρυκλῆς [13] πᾶς ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως πολυλόγου.

ἐπικαλεῖται (καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφότερον. Coll. §. 47. Plut. Nic. c. 2. διὰ τὸ μὴ μόνιμον ἀλλὰ καὶ ἐπαμφοτερίζον ἀεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας ἐπεκλήθη κόθορνος. Lucian. Pseudol. c. 16. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα, τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. Cfr. Aristoph. Ran. 538. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους, ubi Interpr. Doxopater in homiliis in Aphthonii progymnasmata: ὅστις μὲν γὰρ οἶδε τὸ συμβουλεύειν, μὴ μέντοιγε καὶ τὸ δικάζεσθαι καὶ τὸ πανηγυρίζειν, οὕτως ῥήτωρ ἐστὶν, ὥσπερ καὶ Θηραμένης ὁ καὶ κόθορνος ἐπονομασθεὶς, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς τὸ προτρέπειν καὶ ἀποτρέπειν τῆς τοιαύτης τυχὼν προσηγορίας, ἢ διὰ τὸ πρὸς ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἑτοιμότατος εἶναι ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὑποδήματος τοῦ ἀμφοτέροις ἁρμόζοντος τοῖς ποσίν· οὗτος γὰρ ὁ Θηραμένης συμβουλεύειν μόνον εἰδὼς ῥήτωρ καὶ αὐτὸς ἤκουεν.

7) Stob. T. 77. 4.

8) Apost. Cent. IX. 30.

9) Apost. Cent. IX. 31.

10) Apost. Cent. IX. 32.

11) Apost. Cent. IX. 36.

12) Apost. Cent. IX. 34. Mosc. οὐκ om.

13) Apost. Cent. IX. 35.

Εὔανδρος [14] *εὗρε κνημῖδα καὶ ἀσπίδα.*

Εὐρύδαμος ὁ Μεσσήνιος [15] *εὗρε θώρακα πολεμικόν.*

Εὐρύβατος [16], *ἤτοι πονηρός· ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, ὥς φησιν Ἔφορος* [17], *εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον· ἦν δὲ Ἐφέσιος· οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον· Διότιμος Ἡρακλέους ἐν ἄθλοις·*

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν οἵδε χαλῆες [18]
Ὦλος τ' Εὐρύβατός τε [19] *δύο βαρυδαίμονε ἄνδρε.*

Νίκανδρος· Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῃ περὶ δικαιοσύνης· Δοῦρις ἐν τετάρτῳ περὶ [20] *Ἀγαθοκλέα, ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου· λέγεται δὲ τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἱρχθέντα καὶ παραφυλαττόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες εἶλον αὐτὸν οἱ φυλάττοντες ἐκέλευσεν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐπὶ τοὺς τοίχους ἀναῤῥίχησιν, καὶ* [21] *μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι· δεομένων δὲ, ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περιθέμενος τοὺς σπόγγους, καὶ τὰς ἐγκεντρίδας, ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους· ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον καὶ ὑπερβαλόντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, διὰ τοῦ τέγους καταπατῆσαι.*

Plat. Soph. p. 252. c., *ἀλλὰ τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται.* ubi Heind. Aristid. Or. IV. p. 30. *ἀκριβέστερον Εὐρυκλέους τἄνδοθεν καταλαμβάνων.*

14) Laurent. hoc et sq. inter apophthegmata retulit.

15) Codd. *Μεσήνιος.*

16) Apost. Cent. IX. 53. Theon. Progymn. c. VII. *καὶ εἴ πού τις Εὐρυβάτου ψόγος.* ubi vide notam.

17) Apogr. Dresd. *Εὔφορος.*

18) Mosc. *ἦσαν οἵδε χαλκῆες.*

19) *Τε* omittit Mosc.

20) Mosc. *παρά.*

21) *Καὶ* Mosc. om. — Macar. addit: *Εὐριπίδειος ὅρκος· ἴσως τὰ κατὰ χινὸς καὶ κυνός.* — *Εὖ πρᾶττε, τὸ φίλων δ'*

Τὸ ε μετὰ τοῦ φ.

Ἔφυγον [1] κακὸν, εὗρον ἄμεινον· ἐπὶ τῶν μεταβολὴν κρείττονα οἰωνιζομένων· ὅτε τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν ἔφυγον, εὗρον δὲ τὴν ἥμερον τροφὴν, τοῦτο ἔλεγον· τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν πέμμα κακόν. Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν λίκνον [2] βαστάζοντα ἄρτων πλέων, τοῦτο λέγειν, αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Ἐφέσια γράμματα [3]· ἐπῳδαί τινες ἦσαν, ἅπερ οἱ φωνοῦντες ἐνίκων ἐν παντί· ταὐτὸν τῇ· δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· ὁ δὲ Διογενιανὸς, λέγεται, φησιν ἐπὶ τῶν ἀνεπίγνωστα λεγόντων· παρόσον ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὰ γεγραμμένα ἀσύνετα.

Ἐφόδιον [4] τῆς ἀσιτίας τὴν ἀπεψίαν ἔχουσι· Πλουτάρχου ἐκ τῶν ὑγιεινῶν ἀποφθεγμάτων, ἐπὶ τῶν φειδωλῶν.

Ἐφ' ὕδωρ [5]· ἐν ταῖς δίκαις ὁ ἐπιμελησόμενός τινος ἐλάλει πρὸς ὕδωρ.

Ἐφ' ἑνὶ παιδὶ σαλεύει [6]· ἤτοι ἔχει τὰς ἐλπίδας τοῦ γένους· λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων· ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊ-

οὐδὲν, εἰ σὺ δυστυχῆς· τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶ Φοινισσῶν.

1) Apost. Cent. IX. 37.

2) Mosc. λείκνον — ἄρτων πλέον.

3) Apost. Cent. IX. 39. Macar. ἐπὶ τῶν ἀσύνετα λεγόντων. Cfr. Clem. Strom. I. 15. p. 360. 20. εἰς οὓς (sc. δακτύλους Ἰδαίους) ἤτε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων, καὶ ἡ τῶν κατὰ μουσικὴν εὕρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται. Qualia sint, idem refert V. 9. p. 672. 15. — — σημαίνειν δὲ Ἄσκιον μὲν τὸ σκότος, μὴ γὰρ ἔχειν τοῦτο σκιάς· φῶς δὲ Κατάσκιον, ἐπεὶ καταυγάζει τὴν σκιάν. Λίξ τέ ἐστιν ἡ γῆ κατὰ ἀρχαίαν ἐπωνυμίαν· καὶ Τετρὰς ὁ ἐνιαυτὸς, διὰ τὰς ὥρας, κ. τ. λ. Cfr. Wyttenb. ad Plut. de sent. prof. in virt. p. 85. B.

4) Apost. Cent. IX. 38. Pro ἀσιτίας apud Plut. p. 125. E. legitur ἀπληστίας.

5) Apost. Cent. IX. 40.

6) Apost. Cent. IX. 42. Cfr. Epist. Hippocrat. Vol. III. p. 845. ed. Kuhn. καὶ τούτῳ ἐλάχιστον τῶν μελλόντων ῥηθήσε-

μῷ καὶ δίψει τήκεται, ὁρῶν μὲν, ἀφ᾽ ὧν δεῖ φαγεῖν καὶ πιεῖν, μὴ δυνάμενος δὲ διὰ τὴν ἐπηρμένην πέτραν.

Ἐπὶ[6] *δυοῖν ὁρμεῖ· δηλονότι ἀγκύραιν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀστεμφῶς ἐχόντων.*

Ἐπ᾽[7] *ἄκρᾳ γλώττῃ τὸ φιλεῖν ἔχεις· ἐπὶ τῶν λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ οὐ φιλούντων ἀλλήλους.*

Ἐπὶ[8] *κεφαλὴν ὠσθέντα· ἐπὶ τῶν κακῶς παςχόντων, μᾶλλον δ᾽ ἐπ᾽ ὀλέθρου· δεινὸν γὰρ τὸ κατὰ κεφαλῆς ὠσθέντα πληγῆναι.*

Ἐπαύλια[9] *δῶρα φέρων ἥκεις· ἐπὶ τῶν πολλὰ δωρουμένων· ἐπαύλια δὲ καλεῖται τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι· παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην· ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος, εἶθ᾽ αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς, φέρουσαι χρυσία, λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, μυράλιθρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῶν νυμφίων φέρουσιν.*

Ἐπιφυλλίδες[10] *ταῦτ᾽ ἐστι καὶ στωμύλματα,*
Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης.

Ἐπὶ τῶν εἰρωνευομένων ἐπὶ μικροῖς.

Ἐπὶ[11] *τοῖς ὅπλοις ἀκκίζεται· ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων ταῖς ὕβρεσι καὶ τοῖς ἀκκισμοῖς· ἀπὸ Ἀκκοῦς τινος Σαμίας μωρᾶς οὔσης.*

6) Apost. Cent. VIII. 72.

7) Apost. Cent. VIII. 74.

8) Apost. Cent. VIII. 75.

9) Apost. Cent. VIII. 76. Mosc. *φέρειν.*

10) Apost. Cent. VIII. 77. Ex Aristoph. Ran. 92. ad *Χελιδόνων μουσεῖα* cfr. Philostr. Jun. III. *ὁ δὲ τῶν ἀηδόνων χορὸς, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μουσεῖα κ. τ. λ.* ubi Jacobs p. 595. Eustath. Opusc. p. 321. l. 3. *ἀλλ᾽ ἐπίπεμψον ἡμῖν ἑτέραν χελιδόνα καὶ αὖθις ἄλλην καὶ ποίησον ἡμῖν τὸν οἰκίσκον — οὐ λέγω χελιδόνων μουσεῖα (μαινοίμην γὰρ ἂν) ἀλλὰ μουσείων ἄντικρυς, καὶ ἀηδόνων λόχμην, ἢ νῆσον Σειρήνων, ἢ καταγώγιον ὀρφανικόν.*

11) Apost. Cent. VIII. 78.

Ἐπὶ πόδα[12] *ἀναχωρεῖ·* ἐπὶ τῶν ἀδυνασίᾳ φευγόντων ἢ δειλίᾳ τοὺς κρείσσους.

Ἐπειοῦ δειλότερος[13]· οὕτως ἔλεγε Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι· καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπὶ[14] *Λειψυδρίῳ μάχῃ·* ἐπὶ τῶν ἀνδρείως ἀγωνιζομένων· τὸ δὲ Λειψύδριον χωρίον ἦν ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν μὲν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων· οἱ δὲ Ἀλκμαιονίδαι προέστησαν· ἐκπολιορκηθέντων δ᾽ αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον σκόλιον εἰς αὐτοὺς ᾔδετο.

Αἲ αἲ Λειψύδριον προδοσέταιρον,
Οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας;
Μάχεσθ᾽ ἀγαθούς γε καὶ εὐπατρίδας,
Ὁπότ᾽ ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

Ἐπὶ[15] *πηγὴν τρέχει·* ἤτοι εἰς τοὐπίσω.

Ἐπὶ καλάμης[16] *ἀροῖ·* ἐπὶ τῶν εὖ καὶ καλῶς γεωργούντων.

Ἐπ᾽ ἀμφότερα[17] *καθεύδεις τὰ ὦτα·* ἐπὶ τῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων ἔξω ὄντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ, παρόσον ἐκεῖνος θάτερον οὖς ἔχει[18] ἀνατεταμένον ὡς ἐγρηγορώς.

Ἐπιμενίδιον δέρμα[19]· ἐπὶ τῶν ἀποθέτων· οὗτος γὰρ ὁ Ἐπιμενίδης ἔζησεν ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη· τὰ δὲ ἓξ ἐκάθευδε[20].

Ἔποπος[21] *Ἰνδοῦ στοργή·* ἐπὶ τῶν ἄγαν στεργόντων προσγενεῖς καὶ φίλους.

12) Apost. Cent. VIII. 79.
13) Apost. Cent. VIII. 80.
14) Apost. Cent. VIII. 81.
15) Apost. Cent. VIII. 82. cfr. supra ἄνω ποταμῶν.
16) Apost. Cent. VIII. 83.
17) Apost. Cent. VIII. 86.
18) ἔχει omittit apogr. Dresd.
19) Apost. Cent. VIII. 84. et 85. hujus e sequentis proverbii fabulam latius enarrat.
20) Cfr. infr. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην.
21) De upupa parentes decrepitos nutriente vide Creuzeri Symbol. I. p. 371. Macar.

Τὸ ε μετὰ τοῦ ρ.

Ἔρις [1] ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον· ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων, ἤτοι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐριζόντων.

Ἐργίνου πολιαί· ἐπὶ τῶν προπολίων· οὗτος ἦν παῖς Κλυμένους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· Ὑψιπύλης δὲ τῆς θυγατρὸς Θόαντος βασιλέως Λημνίων ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ πατρὸς προτεθεικυίας, Ἐργῖνος νέος μὲν ὢν τῇ ἡλικίᾳ, προπόλιος δὲ, παρῆλθεν ἀγωνισόμενος, καὶ ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν Λημνιάδων γυναικῶν διὰ τὰς πολιάς· κάλλιστα οὖν τὸν ἀγῶνα διενεγκὼν καὶ τοὺς συνάθλους νικήσας Βορεάδας Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, εἰς ὑπερβολὴν ἐθαυμάσθη· περὶ οὗ καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπε, διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος.

Ἑρμώνιος χάρις [2]· ἐπὶ τῶν κατὰ χάριν ἐκεῖνα διδόντων, ὧν ἀσμένως ἀπαλλάττονται· Ἕρμων γὰρ ἐκβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἧς ἦρχε νήσου, ἦν δὲ αὕτη Λῆμνος, καὶ πρότερον αὐτὴν ἐκλείπειν βουλόμενος

sub hac littera habet: Ἐπαίνων σκιαί· ἐπὶ τῶν μάτην ἐπαινουμένων. — Ἐπὶ τἀλλότρια Παυσανίας· ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων βίᾳ τὰ ἀλλότρια καὶ ληϊζομένων. — Ἐπισκύθισον· Ἐπὶ τῶν ἀκράτῳ χρωμένων· οἱ γὰρ Σκύθαι ἀκρατοπόται. (Cod. ἐπὶ σκύθισον· cfr. Herod. VI. 84. Κλεομένεα δὲ λέγουσι, ἡκόντων τῶν Σκυθέων ἐπὶ ταῦτα ὁμιλέειν σφι μεζόνως· ὁμιλέοντα δὲ μᾶλλον τοῦ ἱκνευμένου, μαθεῖν τὴν ἀκρητοποσίην παρ᾽ αὐτέων· ἐκ τούτου δὲ μανῆναί μιν νομίζουσι Σπαρτιῆται· ἔκ τε τοῦ, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται πιέειν, ἐπισκύθισον λέγουσι.) Ἐπ᾽ αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας· ἤτοι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἢ ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν. — Ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν· ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβεβληκότων. — Ἐπὶ τέγει λήϊον· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. — Ἐπιδαύριος ἵππος καὶ Ἐρετριακὸς κύων· ἐπὶ τῶν ἀξίων ἐπαίνου. — Ἕπεσθε μητρὶ χοῖρος· ἐπὶ τῶν κολακευτικῶς τισιν ἑπομένων τροφῆς ἕνεκα. — Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκε τὸ πρᾶγμα· ἐπὶ τῶν ἔσχατα κινδυνευόντων.

1) Apost. Cent IX. 14. Pseudo-Phocyl. 73. πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ᾽ ἔριν ἀντιφυτεύει.

2) Apost. Cent. IX. 15. Macar. ἐπὶ τῶν κατὰ χάριν ἐκεῖνα διδόναι δοκούντων, ὧν ἀσμένως ἀπαλλάττονται. Macar. praeter

διὰ τὴν τῶν Περσῶν ἔφοδον, εἶπε πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς χαρίζομαι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χώραν.

Ἔῤῥ' ἀπ'[3] ἐμοῖο,
Βωκόλος ὤν μ' ἐθέλεις κύσαι τάλαν, οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν·
Μὴ τύ γε μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.

Τὸ ε μετὰ τοῦ σ.

Ἐς κόρακας[1]· Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες φανῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν Παγασητικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας, ὕστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους εἰς αὐτὸ ἔπεμπον. Οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς καὶ δυσοιωνιστικοῦ ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησι, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ παρακαθαίροντας, ἐᾷν ζῶντας καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ' ἐς κόρακας· ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς, κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ὅμοιον εἶναι πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττ—

hoc unum omnia diversa offert: Ἐῤῥέτω μέλαινα ὀπώρα, παντὶ γὰρ χαρίζεται· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τυγχανόντων καὶ ἀποσκορακιζόντων αὐτῷ τὸ ῥᾳδίως τυγχάνειν· κυρίως ἐπὶ μάχλων γυναικῶν. — Ἔῤῥει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσυα· ἐπὶ τῶν κακόν τι γεγονὸς βουλομένων συντόμως δηλῶσαι. — Ἑρμῆν μήτ' ἀλείψῃς, μήτ' ἀπαλείψῃς· ἐπὶ τῶν διὰ προσποιητῆς χάριτος ἀφαιρουμένων τι μᾶλλον ἢ διδόντων· ἐν βαλανείῳ γάρ τινι Ἑρμῆς ἦν ἱδρυμένος, ὃν οἱ πολλοὶ τῶν λουομένων ἤλειφον, πένης δέ τις, προφάσει τοῦ ἀλείφειν ἐκεῖνον, περιαιρούμενος τὸ ἔλαιον, ἑαυτὸν ἤλειφεν. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων· τὸ δὲ λέγειν εὐχαὶ γερόντων κρεῖττον καὶ εὐφημότερον. — Ἐῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ· ἐπὶ τῶν δι' ἐχθρὸν καὶ φίλους βλαπτόντων. — Ἐῤῥίφθω κύβος. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. — Ἔργον ὄνον ἀποτρίψει κνώμενον· ἐπὶ τῶν ἀπάγειν τινὰς βουλομένων ἀφ' ὧν φιλοῦσιν ἔργων. — Ἐρεβίνθινος ζωμός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. — Ἐρετρικὸς κατάλογος· ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

3) Theocr. Id. XX. 2.

1) Apost. Cent. IX. 16.

τηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν, λέγοντας, φεῦγ᾽ ἐς κόρακας· Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι [2] τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς, φεῦγ᾽ ἐς κόρακας, ἤγουν εἰς σκότος, εἰς ὄλεθρον.

Ἔστι [3] καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.

Ἐσκιμαλίχθαι [4] σε χρή· ἐπὶ τῶν ἀξίων ὕβρεως· σκιμαλίσαι δὲ λέγεται, ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείναντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες ἐνδείξωσιν αὐτῷ, κυρίως δὲ λέγεται τὸ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν.

Ἔσο [5] καὶ λέων ὅπη χρὴ, καὶ πίθηκος ἐν μέρει· ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ πράγματα μεταβαλλομένου καλῶς.

Ἑστίᾳ [6] θύειν· οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας· ὅμοια τῇ· αὐτῷ κανῷ κατέφαγες πάντα.

Ἔσχατα [7] ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται· ὁμοία ἐστὶ τῇ δεινότερα Δεινίου, καὶ κύντερα Κύντωνος [8]· ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν.

2) Mosc. ἐντρεχέσι.

3) Apost. Cent. IX. 17. Athenodoro tribuit hanc sententiam Stob. T. 33. 5. Simonidi Schol. Aristidis ad Or. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 143. Sopater ζητήσεις. p. 377. ed. Ald. οὕτως ἀκίνδυνον γέρας παλαιὸς λόγος κηρύττει τὴν σιωπήν. Notum est Horatianum illud: est et fideli tuta silentio merces. Cfr. Potter ad Clem. Al. Paedagog. II. 7. p. 203. Wyttenb. Animadv. ad Julian. Or. I. p. 3. B. Lobek ad Aglaoph. I. p. 67.

4) Apost. Cent. IX. 18.

5) Apost. Cent. IX. 19. Consentit Macar.

6) Apost. Cent. IX. 21.

7) Apost. Cent. IX. 22. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεσσ. p. 196. ἔσχατα ἐσχάτων πράττοντας, καὶ πρῶτα καὶ τελευταῖα κινδυνεύοντας.

8) Simili modo Julian. ad Heraclium Cynicum Or. VII. init. ἔμελλον δὲ ἐκεῖνο πρὸς ἐμαυτὸν εἰπεῖν.

Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ᾽ ἔτλης·
(Od. V. 18.)

ἀνάσχου κυνὸς ληροῦντος ὀλίγον ἡμέρας μόριον.

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖν[9]. Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν, οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν· αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον. ἔνιοι τὴν παροιμίαν χρησμὸν λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ[10] γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονέας· τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν[11], νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία τοὺς Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ· τάσσεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Ἔστω δέ σοι καὶ αἰσχρὸν εἰπεῖν τὸ αἰσχρόν.

Ἔστω ταμίας, τὰ δ' ἄλλ' εἰ βούλει κύων· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐημερούντων, καὶ μάλιστα εὐνούχων.

Τὸ ε μετὰ τοῦ τ.

Ἑτερόγναθος εἶ[1]· ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀπληστίᾳ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθιόντων· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν ἵππων.

9) Apost. Cent. IX. 22. Apogr. Dresd. verba ab Ἕλλησι — πλεῖν omisit. Cfr. Plat. Theaet. p. 209. B. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι, ἤ, τὸ λεγόμενον, Μυσῶν τὸν ἔσχατον.

10) Apogr. Dresd. παρά.

11) Mosc. τε θρακίαν.

1) Apost. Cent. IX. 24. Hesych. σκληρόστομος, ἀπειθὴς ἐπὶ τῶν ἵππων, respiciens sine dubio ad Xen. Equ. I. 9. Altera interpretatio, ἀμφοτέραις γνάθοις ἐσθίων minus recta videtur. Quamvis enim Γνάθων frequens parasitorum nomen sit apud Alciphronem (Lucian. Tim. c. 45. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ), et ab hac parte nihil obstet huic explicationi, tamen analogiae aliorum compositorum cum ἕτερος, ut ἑτερόφθαλμος, Plut. Lucull. c. 12. de Educ. c. 14. χιτὼν ἑτερομάσχαλος opp. ἀμφιμάσχαλος (cfr. Millingen Vases gr. p. 11.) suadet interpretari: ἑτέρᾳ τῇ γνάθῳ ἐσθίων.

Ἑτερομόλιος δίκη [2]· εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ εἰσῆλθον.

Ἔτρεχέ τις [3] *μὴ βρεχθείη καὶ εἰς βόθρον ἀπεπνίγη*· ἐπὶ τῶν μικρὰ φευγόντων κακὰ καὶ περιπιπτόντων μείζοσι.

Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς,
Δεῖ γάρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι·

Ἀριστοφάνους. Οἱ μυούμενοι γὰρ εἰώθεσαν χοῖρον θυσιάζειν.

Τὸ ε μετὰ τοῦ υ.

Εὐγενέστερος [4] *Κόδρου*, τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νηλέως· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου [5] φυγάδας προσεδέξατο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον, χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος.

Εὐδαίμων γε Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης.
Εὐδαίμων μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων.
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον ὅστις ἄπαις.

Εὐμεταβολώτερος [6] *κοθούρνου*· κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον δεξιῷ τε καὶ εὐωνύμῳ ποδί· ὅθεν καὶ Θηρα-

2) Apost. Cent. IX. 25.
3) Apost. Cent. IX. 26.
4) Apost. Cent. IX. 27. Macar. *εὐγενέστερος, Κόδρου*· ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν. Lucian. Timon c. 23. ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου. Dial. Mort. IX. 4. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.
5) Apogr. Dresd. εἰς Πελοπονήσου.
6) Apost. Cent. IX. 29. Macar. εὐμεταβολώτερος κοθούρνου ἢ εὐρίπου, ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ εὐμεταθέτων. Xenoph. Hellen. II. 3, 31. de Theramene ὅθεν δήπου γὰρ καὶ κόθορνος

μένην τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν μετατρεπομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία.

Εὐδαιμονίας[7] τοῦτ' ἐστὶν, υἱὸς νοῦν ἔχων. Μενάνδρου.

Εὕδοντι[8] κύρτος αἱρεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων· συμβαίνει γὰρ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων τὸν κύρτον αἱρεῖν ἰχθύας.

Εὐήθει[9] δάκτυλον μὴ δείξῃς, ἵνα μὴ καὶ τὴν παλάμην σου καταπίῃ· ὅτι οὐ χρὴ θάῤῥος διδόναι τοῖς ἀνοήτοις.

Εὔχου[10] τῷ πλησίον ἔχειν, ἐπὶ πλέον δὲ τῇ χύτρᾳ· παρόσον τὸ οἴκοι ἔχειν βέλτιον τοῦ παρὰ τοῦ γείτονος δέχεσθαι.

Εὐγενὴς[11] ἐκ βαλαντίου· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.

Εὕρηκα[12] ὃ οὐκ ἐζήτουν· ἐπὶ τῶν οἷς οὐκ ἤθελον περιπεσόντων.

Εὐτέλεια σωφροσύνης ἔκγονος.

Εὐρυκλῆς[13] πᾶς ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως πολυλόγου.

ἐπικαλεῖται (καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφότερον. Coll. §. 47. Plut. Nic. c. 2. διὰ τὸ μὴ μόνιμον ἀλλὰ καὶ ἐπαμφοτερίζον ἀεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας ἐπεκλήθη κόθορνος. Lucian. Pseudol. c. 16. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα, τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. Cfr. Aristoph. Ran. 538. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους, ubi Interpr. Doxopater in homiliis in Aphthonii progymnasmata: ὅστις μὲν γὰρ οἶδε τὸ συμβουλεύειν, μὴ μέντοιγε καὶ τὸ δικάζεσθαι καὶ τὸ πανηγυρίζειν, οὕτως ῥήτωρ ἐστὶν, ὥσπερ καὶ Θηραμένης ὁ καὶ κόθορνος ἐπονομασθεὶς, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς τὸ προτρέπειν καὶ ἀποτρέπειν τῆς τοιαύτης τυχὼν προσηγορίας, ἢ διὰ τὸ πρὸς ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἑτοιμότατος εἶναι ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὑποδήματος τοῦ ἀμφοτέροις ἁρμόζοντος τοῖς ποσίν· οὗτος γὰρ ὁ Θηραμένης συμβουλεύειν μόνον εἰδὼς ῥήτωρ καὶ αὐτὸς ἤκουεν.

7) Stob. T. 77. 4.

8) Apost. Cent. IX. 30.

9) Apost. Cent. IX. 31.

10) Apost. Cent. IX. 32.

11) Apost. Cent. IX. 36.

12) Apost. Cent. IX. 34. Mosc. οὐκ om.

13) Apost. Cent. IX. 35.

Εὔανδρος [14] εὗρε κνημῖδα καὶ ἀσπίδα.

Εὐρύδαμος ὁ Μεσσήνιος [15] εὗρε θώρακα πολεμικόν.

Εὐρύβατος [16], ἤτοι πονηρός· ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, ὥς φησιν Ἔφορος [17], εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον· ἦν δὲ Ἐφέσιος· οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον· Διότιμος Ἡρακλέους ἐν ἄθλοις·

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν οἵδε χαλῆες [18]
Ὦλος τ' Εὐρύβατός τε [19] δύο βαρυδαίμονε ἄνδρε.

Νίκανδρος· Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῃ περὶ δικαιοσύνης· Δοῦρις ἐν τετάρτῳ περὶ [20] Ἀγαθοκλέα, ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου· λέγεται δὲ τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἰρχθέντα καὶ παραφυλαττόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες εἷλον αὐτὸν οἱ φυλάττοντες ἐκέλευσεν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐπὶ τοὺς τοίχους ἀναῤῥίχησιν, καὶ [21] μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι· δεομένων δὲ, ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περιθέμενος τοὺς σπόγγους, καὶ τὰς ἐγκεντρίδας, ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους· ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον, καὶ ὑπερβαλόντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, διὰ τοῦ τέγους καταπατῆσαι.

Plat. Soph. p. 252. c., ἀλλὰ τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται. ubi Heind. Aristid. Or. IV. p. 30. ἀκριβέστερον Εὐρυκλέους τἄνδοθεν καταλαμβάνων.

14) Laurent. hoc et sq. inter apophthegmata retulit.

15) Codd. Μεσήνιος.

16) Apost. Cent. IX. 35. Theon. Progymn. c. VII. καὶ εἴ πού τις Εὐρυβάτου ψόγος. ubi vide notam.

17) Apogr. Dresd. Εὔφορος.

18) Mosc. ἦσαν οἵδε χαλκῆες.

19) Τε omittit Mosc.

20) Mosc. παρά.

21) Καὶ Mosc. om. — Macar. addit: Εὐριπίδειος ὅρκος· ἴσως τὰ κατὰ χινὸς καὶ κυνός. — Εὖ πρᾶττε, τὸ φίλων δ'

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ φ̄.

Ἔφυγον [1] κακὸν, εὗρον ἄμεινον· ἐπὶ τῶν μεταβολὴν κρείττονα οἰωνιζομένων· ὅτε τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν ἔφυγον, εὗρον δὲ τὴν ἥμερον τροφὴν, τοῦτο ἔλεγον· τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν πέμμα κακόν. Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν λίκνον [2] βαστάζοντα ἄρτων πλέων, τοῦτο λέγειν, αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Ἐφέσια γράμματα [3]· ἐπῳδαί τινες ἦσαν, ἅπερ οἱ φωνοῦντες ἐνίκων ἐν παντί· ταὐτὸν τῇ· δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν· ὁ δὲ Διογενιανὸς, λέγεται, φησιν ἐπὶ τῶν ἀνεπίγνωστα λεγόντων· παρόσον ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὰ γεγραμμένα ἀσύνετα.

Ἐφόδιον [4] τῆς ἀσιτίας τὴν ἀπεψίαν ἔχουσι· Πλουτάρχου ἐκ τῶν ὑγιεινῶν ἀποφθεγμάτων, ἐπὶ τῶν φειδωλῶν.

Ἐφ' ὕδωρ [5]· ἐν ταῖς δίκαις ὁ ἐπιμελησόμενός τινος ἐλάλει πρὸς ὕδωρ.

Ἐφ' ἑνὶ παιδὶ σαλεύει [6]· ἤτοι ἔχει τὰς ἐλπίδας τοῦ γένους· λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων· ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊ-

οὐδὲν, εἰ σὺ δυςτυχῆς· τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶ Φοινισσῶν.

1) Apost. Cent. IX. 37.

2) Mosc. λείκνον — ἄρτων πλέον.

3) Apost. Cent. IX. 39. Macar. ἐπὶ τῶν ἀσύνετα λεγόντων. Cfr. Clem. Strom. I. 15. p. 360. 20. εἰς οὓς (sc. δακτύλους Ἰδαίους) ἦτε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων, καὶ ἡ τῶν κατὰ μουσικὴν εὕρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται. Qualia sint, idem refert V. 9. p. 672. 15. — — σημαίνειν δὲ Ἄσκιον μὲν τὸ σκότος, μὴ γὰρ ἔχειν τοῦτο σκιάς· φῶς δὲ Κατάσκιον, ἐπεὶ καταυγάζει τὴν σκιάν. Λὶξ τέ ἐστιν ἡ γῆ κατὰ ἀρχαίαν ἐπωνυμίαν· καὶ Τετρὰς ὁ ἐνιαυτὸς, διὰ τὰς ὥρας, κ. τ. λ. Cfr. Wyttenb. ad Plut. de sent. prof. in virt. p. 85. B.

4) Apost. Cent. IX. 38. Pro ἀσιτίας apud Plut. p. 125. E. legitur ἀπληστίας.

5) Apost. Cent. IX. 40.

6) Apost. Cent. IX. 42. Cfr. Epist. Hippocrat. Vol. III. p. 845. ed. Kuhn. καὶ τοῦτῳ ἐλάχιστον τῶν μελλόντων ἐηθήσε-

κοῖς· ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἐπεσάλευεν.

Ἐφημέρου ζωή [7]· ἐπὶ τῶν ὠκυμόρων ἢ καὶ αὐθημερὸν θνησκόντων· ἔστι ζῶα ἐφήμερα οὕτω καλούμενα, λαβόντα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸν βίον· τίκτεται γὰρ ἐν τῷ οἴνῳ, καὶ ἀνοιχθέντος τοῦ σκεύους τά δε ἐξέπτη καὶ εἶδε τὸ φῶς καὶ τέθνηκεν· οὐκοῦν παρελθεῖν μὲν αὐτοῖς εἰς τὸν βίον ἔδωκεν ἡ φύσις, τῶν δὲ ἐν αὐτῷ κακῶν ἐρύσατο τὴν ταχίστην, μήτε τῶν ἰδίων συμφορῶν ᾐσθημένοις, μήτε μήν τινος τῶν ἀλλοτρίων μάρτυσι γεγενημένοις [8]· ἔστι καὶ ἄλλο ζῶον μονήμερον λεγόμενον περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμόν, τικτόμενον μὲν ἅμα τῷ κνέφᾳ, ἀποθνῆσκον δὲ ἐπὶ δυσμὰς ἡλίου τρεπομένου, ὡς Ἀριστοτέλης [9] φησί.

σθαι· προείλετο γὰρ μᾶλλον ὁ πατὴρ ἐν ἐμοὶ τῷ υἱεῖ καὶ ἐν γῇ ὀθνείᾳ σαλεύειν, καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ κατὰ κινδύνους, καὶ κατὰ ἀῤῥωστίας. Heliod. I. 19. πρὸς δευτέρους ἀπεκλίνετο γάμους, ἐπὶ μόνῳ μοι παιδὶ σαλεύειν ἐπιμεμφόμενος. I. 13. πάντα τὸν βίον ἐπὶ τούτῳ τὸν ἐμὸν ἐσάλευον. II. 33. καὶ ἔστι νῦν ἡ παῖς ἐνταῦθα σὺν ἐμοὶ, καὶ οὔνομα τοὐμὸν ὀνομαζομένη· σαλεύω γὰρ ἐπ᾽ αὐτῇ τὸν βίον.

7) Apost. Cent. IX. 41.

8) Apost. habet: ᾐσθημένα, μήτε μήν τινος τῶν ἀλλοτρίων μάρτυσι γεγενημένα· unde elucet, Apostolium dativos ᾐσθημένοις, γεγενημένοις verbo ἐρύσατο accommodasse, sed cum in μάρτυσι haesisset, hoc intactum reliquisse. Censeo igitur, autorem, quasi scripsisset: παρελθεῖν μὲν αὐτοῖς εἰς τὸν βίον ἔδωκεν ἡ φύσις, τῶν δὲ ἐν αὐτῷ (ita scripsi pro αὐτοῖς, quod Apost. et Arsen. habent) κακῶν ἐκλύεσθαι τὴν ταχίστην, continuasse orationem, μήτε — ᾐσθημένοις etc. Constructionem interdum, alia διὰ μέσου posita, suspendi constat. Eurip. Jon. 700. νῦν δ᾽ ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς, ὁ δ᾽ εὐτυχεῖ. πολιὸν εἰςπεσοῦσα γῆρας. Cfr. Lobek ad Soph. Aj. p. 294. Eodem modo locum Achillis Tatii V. 11. a Fr. Jacobsio in suspicionem vocatum: Σώστρατός μοι Λευκίππην ἐκδίδωσι καί μοι γάμος ἐκ μέσου πολέμου πέμπεται, μετρήσας ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας defendi posse puto. Coll. ibid. VII. 16. fine.

9) Arist. Hist. Animal. V. 19. Cfr. Plut. Consolat. ad Apollon. p. 111. C. ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων ἐκείνων, ἅπερ ἱστοροῦσι περὶ τὸν πόντον γινόμενα, τὴν ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν etc., ubi videndus Wyttenb.

Ἐφ'[10] ἑαυτῆς τὰ κέρατα· ἐπὶ τῶν ἐπιβουλὰς ἐκ τῶν οἰκείων ὑφισταμένων· αἶγα γάρ φησι τοξευθεῖσαν καὶ ἰδοῦσαν τὸ τόξον τοῦτο εἰπεῖν.

Τὸ ε̄ μετὰ τοῦ χ̄.

Ἔχει[1] καὶ ἡ μυῖα σπλῆνα· ἔχει καὶ χολὴν ὁ μύρμηξ· ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

Ἐχῖνος[2] τὸν τόκον ἀναβάλλει· λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. — Ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, ὅταν ἁλίσκεται, παραχρῆμα ἐνούρησε τῷ δέρματι, καὶ ἀχρεῖον ἀπέφηνεν αὐτό· δοκεῖ δὲ εἰς πολλὰ ἐπιτήδειον. — Ὁ χερσαῖος ἐχῖνος μέλλων ἁλίσκεσθαι ἑαυτὸν συνειλήσας ἄληπτον ἐργάζεται· εἶτα μέντοι καὶ πιέζει τὸ πνεῦμα καὶ ἀκίνητος ἀτρεμεῖ καὶ τὸν τεθνεῶτα ὑποκρίνεται.

Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.

Ἔχομεν[3] σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον· ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων πυρὶ νικῆσαι τοὺς πολεμίους.

Ἔχομεν[4] κύνα τῷ πτωχὶ βοηθοῦντα· ἐπὶ τῶν τοῖς οἰκείοις θαῤῥούντων· ὑπ' ἐκείνων δὲ ἐπιβουλευομένων.

10) Apost. Cent. IX. 43.

1) Apost. Cent. IX. 48.

2) Apost. Cent. IX. 44. pluribus interpositis cetera, quae de erinaceo afferuntur, in unum jungit. — De terrestri echino vide Ael. H. A. IV. 17. et VI. 45. Macar. ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλεται· ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀναβάλλεσθαι κακῶς ἀπαλλαττόντων· οἱ γὰρ ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕστερον παχυτέρων γινομένων τῶν ἀκανθῶν ἀπὸ τοῦ ἐμβρύου χεῖρον ἀπαλλάττειν ἐν τῷ τόκῳ. Praecedit apud eundem: Ἐχῖνος ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν φαινομένων ἢ πραττομένων.

3) Apost. Cent. IX. 46.

4) Apost. Cent. IX. 47. πτωχῷ, sed πτωχὶ in edito se reperisse testatur Pantinus.

Ἔχειν [5] τε πειρῶ, τοῦτο γὰρ τοῦτ' εὐγενὲς,
Καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
Ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἥ τ' ἀδοξία,
Κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ' ἀτιμία βίου. Εὐριπίδου.

Ἔχεις [6] μὲν ἀλγεῖν, οἶδα, πειρᾶσθαι δὲ χρὴ,
Ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐχρῆν [7] μὲν ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
Τὸν ζῶντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων. Σοφοκλέους.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ [8] φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. Ὁμήρου.

Εὐσεβίου [9].

Ἐχθρὸς τἀληθῆ εἰπὼν τοῦ πρὸς χάριν φίλου ἐστὶ παντὸς αἱρετώτερος.

Τὸ ε μετὰ τοῦ ψ.

Ἕψεσθαί [10] σοι πειρᾷ λίθον· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

5) Stob. T. 91. 22. ex Euripidis Erechtheo.

6) Stob. T. 108. 21. Σοφοκλῆς Θυέστῃ.

7) Stob. T. 120. 22. Cfr. Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 36. F.

8) Mosc. Ὡς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρ. — Ex Il. Ο. 251.

9) Stob. T. 13. 45. τοῦ προσποιουμένου φίλου πρὸς χάριν εἰπόντος παντὸς αἱρετώτερος. Macar. addit: Ἐχθρὸς, κἂν χρηστὰ ποιήσει, κακά ἐστιν. Ἐχίδνης καρδίαν ἐδήδοκεν· ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ χαλεπῶν. Ἔχεται δ' ὥσπερ πολύπους πέτρας· ἐπὶ τῶν ὀχυροῦ τινος ἐχομένων ἐπὶ σωτηρίᾳ.

10) Apost. Cent. IX. 49. Mosc. ἀδυνάτων. Vide infra sub λίθον ἕψεις.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ἐμπεδοκλῆς [1] Μέτωνος ὁ φυσικὸς πρὸς τὸν λέγοντα ὅτι οὐδένα σοφὸν εὑρεῖν δύναμαι κατὰ λόγον, εἶπε, τὸν γὰρ ζητοῦντα σοφὸν αὐτὸν πρότερον εἶναι δεῖ σοφόν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, διατί σφόδρα ἀγανακτεῖς κακῶς ἀκούων, ἔφη, ὅτι οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι [2], εἰ μὴ κακῶς ἀκούων ἀχθήσομαι.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν [3], Ἀκραγαντῖνοι τρυφῶσι μὲν, ὡς αὔριον ἀποθανούμενοι, οἰκίας δὲ κατασκευάζονται, ὡς πάντα τὸν χρόνον βιωσόμενοι.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐτησίων ποτὲ σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι καὶ ἀσκοὺς ποιῆσαι, περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα, λήξαντος δὲ κωλυσαμένας ἐκλήθη.

* Ἀνεμοκοῖται δὲ γένος ἐν Κορίνθῳ οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες, εἰς ὅπερ δεξιῶς λέγεται διακεῖσθαι καὶ Ἐμπεδοκλῆς, οὗ καὶ ἡ εἰς αὐτὸ τέχνη ἱστόρηται.

* Ἐμπεδοκλῆς καὶ δίκας φησὶ διδόναι τοὺς δαίμονας, ὧν ἐξαμάρτωσι καὶ πλημμελήσωσιν.

Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδε διώκει,
Πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε, γαῖα δ' ἐς αὖθις
Ἠελίου ἀκάμαντος, ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις.
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, στυγέουσι δὲ πάντες.

Ἄχρις οὗ κολασθέντες οὕτω καὶ καθαρθέντες αὖθις τὴν κατὰ φύσιν χώραν καὶ τάξιν ἀπολάβωσιν.

Ἐμπεδοκλεῖ [5] τῷ Μέτωνος τάδε δοκεῖ· στοιχεῖα μὲν

1) Laur. Ἐμπεδοκλέους Μέτωνος τοῦ φυσικοῦ, τοῦ Ἀκραγαντίνου. Inc. Ἐμπεδοκλῆς ἐρωτηθεὶς, διατί σφόδρα etc.

2) Laur. et impress. αἰσθήσομαι.

3) Diog. Laërt. VIII. segm. 63.

4) Diog. Laërt. VIII. segm. 60.

5) Segm. 76. — τῷ Μέτωνος.

εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν καὶ ἀέρα, φιλίαν δὲ, ῇ συγκρίνεται, καὶ νεῖκος, ᾧ διακρίνεται· φησὶ δ' οὕτω·

Ζεὺς ἀργὴς, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀϊδωνεὺς,
Νῆστίς θ', ἣ δακρύοις ἐπιπικροῖ ὄμμα [6] βρότειον.

Δία μὲν τὸ πῦρ λέγων, Ἥρην δὲ τὴν γῆν, Ἀϊδωνέα δὲ τὸν ἀέρα, νῆστιν δὲ τὸ ὕδωρ, καὶ ταῦτά, φησιν, ἀλλαττόμενα διαμπερὲς οὐδαμοῦ λήγει, ὡς ἀϊδίου [7] τῆς τοιαύτης διακοσμήσεως οὔσης· ἐπιφέρει γοῦν·

Ἄλλοτε μὲν φιλότητι συνερχόμεν' [8] εἰς ἓν ἅπαντα,
Ἄλλοτε δ' αὖ δίχ' ἕκαστα φορεύμενα νείκεος ἔχθει.

Περὶ [9] τῶν ἀποστημάτων τῆς σελήνης ἐκ τῶν Πλουτάρχου.

Ἐμπεδοκλῆς Ἀκραγαντῖνος Μέτωνος διπλάσιον ἀπέχειν τὴν σελήνην ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἤπερ ἀπὸ τῆς γῆς· οἱ ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν ὀκτωκαιδεκαπλάσιον. Ἐρατοσθένης τὸν ἥλιον ἀπέχειν ἀπὸ τῆς γῆς σταδίους μυριάδων τετρακοσίων καὶ ὀκτάκις μυρίων· τὴν δὲ σελήνην ἀπέχειν τῆς γῆς μυριάδας ἑβδομήκοντα ὀκτὼ σταδίων.

Ἐπικούρου [10].

Ἐπίκουρος μάλιστα τῆς ἀληθείας προτιμήσας τὴν ἡδονὴν, πρόληψιν εἶναι διανοίας τὴν πίστιν ὑπολαμβάνει· πρόληψιν δὲ ἀποδίδωσιν ἐπιβολὴν ἐπί τι ἐναργὲς, καὶ ἐπὶ τὴν ἐναργῆ τοῦ πράγματος ἐπίνοιαν· μὴ δύνα-

Laur. om. pro φιλίαν, uterque Cod. φιλία.

6) Mosc. et impr. νῆστις δακρυόεσσά τ' ἐπικρούνωμα βρότειον. Laur. νῆστις κρυόεσσα κ. τ. λ., ut Mosc.

7) Mosc. ἀΐδου.

8) Impress. et Mosc. συνεχόμεν'. Laur. συνεσχόμεν'.

9) Recepi ex Laur.

10) Haec non leguntur apud Diogenem Laërtium.

νασθαι δὲ μηδένα μήτε ζητῆσαι, μήτε ἀπορῆσαι, μηδὲ μὴν [11] δοξάσαι, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐλέγξαι χωρὶς προλήψεως.

Ὁ αὐτὸς τὸ πρῶτον οἰκεῖον ἔλεγεν εἶναι τὴν ἡδονήν· ἕνεκα γὰρ τῆς ἡδονῆς παρελθοῦσά, φησιν, ἡ ἀρετὴ ἡδονὴν ἐποίησε.

Ἐπικτήτου.

Ἐπίκτητος εἶπεν, οἱ μὲν κόρακες τῶν τετελευτηκότων τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, ὅταν οὐδὲν αὐτῶν ἐστι χρεία· οἱ δὲ κόλακες τῶν ζώντων τὰς ψυχὰς διαφθείρουσι, καὶ τὰ ταύτης ὄμματα τυφλώττουσιν.

Ὁ αὐτὸς [12] εἶπεν, ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι· εἰ ὁ ἵππος ἔλεγεν ἐπαιρόμενος, ὅτι καλός εἰμι, ἀνεκτὸν ἦν· σὺ δὲ ὅταν λέγῃς, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσως ὅτι ἐφ᾽ ἵππῳ ἀγαθῷ μέγα φρονεῖς· τί οὖν ἐστι σόν; χρῆσις φαντασιῶν, ὡς ὅταν κατὰ φύσιν ἔχῃς, τότε ἐπάρθητι, τότε γὰρ ἐπὶ τῷ σῷ προτερήματι ἐπαρθήσῃ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, προῖκα μηδὲν γίνεσθαι.

Ὁ αὐτὸς ἔφη ζητῶν τὴν ἀλήθειαν οὐ ζητήσεις τὸ ἐκ παντὸς τρόπου νικᾷν, καὶ εὑρὼν τὴν ἀλήθειαν ἕξεις τὸ μὴ νικᾶσθαι.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων πυρσοὶ δι᾽ ὀλίγων φρυγάνων πολλὴν ἀνάψαντες φλόγα ταῖς ἀλωμέναις ἀνὰ τὸ πέλαγος ναυσὶν ἱκανὴν ἐργάζονται βοήθειαν, οὕτω καὶ ἀνὴρ λαμπρὸς ἐν πόλει χειμαζομένῃ, αὐτὸς ὀλίγοις ἀρκούμενος, μεγάλα τοὺς πολίτας εὐεργετεῖ.

Εὐκλείδου [13].

Εὐκλείδης ὁ Μεγαρεὺς ἓν τὸ ἀγαθὸν ἀποφαίνεται πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον· ὁτὲ μὲν γὰρ φρόνησιν, ὁτὲ

11) Mosc. μή.
12) Recepi ex Laur. et impr.
13) Diog. Laërt. II. segm. 106. In impressis hoc nomen non exstat.

δὲ θεὸν, ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά· τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῄρει, μὴ εἶναι φάσκων· ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφορὰν καὶ τὸν διὰ παραβολῆς λόγον ἀνῄρει, λέγων [14], ἤτοι ἐξ ὁμοίων αὐτὸν ἢ ἐξ ἀνομοίων συνίστασθαι· καὶ εἰ μὲν ἐξ ὁμοίων, περὶ αὐτὰ δεῖν μᾶλλον, ἢ οἷς [15] ὅμοιά ἐστιν, ἀναστρέφεσθαι· εἰ δὲ ἐξ ἀνομοίων, παρέλκειν τὴν παράθεσιν· διὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ ταῦτά φησι Τίμων· προσπαρατρώγων καὶ τοὺς λοιποὺς Σωκρατικούς·

Ἀλλ' οὔ μοι τούτων φλεδόνων μέλει, οὐδὲ γὰρ ἄλλου
Οὐδενός, οὐ Φαίδωνος, ὅστις γε μὲν, οὐδ' [16] ἐριδάντεω
Εὐκλείδου Μεγαρεῦσιν, ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ.

Ἐπαμινώνδου [17].

Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος, ὁ πάντων τῶν ἐκεῖσε στρατηγῶν ἐπισημότερος, εἰς ἐκκλησίαν κληθεὶς παρῃτήσατο προελθεῖν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ πλυνόμενον ἔτυχε καὶ ἕτερον περιθέσθαι οὐκ εἶχεν.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον εἶναι κάλλιστον.

* Ὁ αὐτὸς οὕτως ἦν εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὑπὸ γείτονος, εὑρὼν πεμμάτων καὶ ὄψων παρασκευὴν, ἀπῆλθεν εὐθὺς εἰπὼν, ἐγώ σε θύειν ᾤόμην, οὐχ ὑβρίζειν.

* Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπον φαῦλον ἐξημαρτηκότα τι τῶν μετρίων τοῦ μὲν Πελοπίδου παρακαλοῦντος οὐκ ἀφῆκεν, εἰπὼν, ὅτι τοιαῦτα πρέπει λαμβάνειν ἑταιριδίοις, ἀλλὰ μὴ στρατηγοῖς.

14) Ἀνῄρει, λέγω omisit Mosc. et Laur.

15) Codd. εἰς.

16) Codd. ὅστις γε τοῦδ' ἐριδάντεω, tum ὃς ἔμβαλλε, uterque ὁρισμοῦ.

17) Laur. hoc nomen non habet.

* Ὁ αὐτὸς προσάγων τοῖς πολεμίοις βροντῆς γενομένης καὶ τῶν περὶ αὐτὸν πυνθανομένων, τί σημαίνειν οἴεται τὸν θεὸν, ἐμβεβροντῆσθαι τοὺς πολεμίους εἶπεν, ὅτι τοιούτων χωρίων ἐγγὺς ὄντων, ἐν τοιούτοις στρατοπεδεύουσιν.

* Ὁ αὐτὸς εἰώθει φαίνεσθαι τὸν ἄλλον χρόνον ἀληλειμμένος τὸ σῶμα, καὶ φαιδρὸς τῷ προσώπῳ, μετὰ δὲ τὸ νικῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν Λεύκτροις τῇ ὑστεραίᾳ προῆλθεν αὐχμηρὸς καὶ ταπεινὸς, τῶν δὲ φίλων ἐρωτώντων, μή τι λυπηρὸν αὐτῷ συμπέπτωκεν, οὐδὲν, εἶπεν, ἀλλ' ἐχθὲς ᾐσθόμην ἐμαυτοῦ μεῖζον ἢ καλῶς ἔχει φρονήσαντος, διὸ σήμερον κολάζω τὴν ἀμετρίαν τῆς χαρᾶς.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, πολλὰ καὶ μεγάλα τῶν Θηβαίων κατηγορήσαντας, οὗτοι μέν τοι, εἶπεν, ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἔπαυσαν.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πότερον ἑαυτὸν ἡγεῖται βελτίονα στρατηγὸν, ἢ Χαβρίαν, ἢ Ἰφικράτην, δύσκριτον, εἶπεν, ἕως ζῶμεν.

* Ἰάσονος τοῦ Θεσσαλῶν μονάρχου συμμάχου μὲν εἰς Θήβας παραγενομένου, δισχιλίους δὲ χρυσοῦς τῷ Ἐπαμινώνδᾳ πέμψαντος, ἰσχυρῶς πενομένῳ, τὸ μὲν χρυσίον οὐκ ἔλαβε, τὸν δὲ Ἰάσονα θεασάμενος ἀδίκων ἔφη, χειρῶν ἄρχεις, αὐτὸς δὲ πεντήκοντα δραχμὰς δανεισάμενος παρά τινος τῶν πολιτῶν ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς, ἐνέβαλεν εἰς Πελοπόννησον.

Ὁ αὐτὸς ἡρωϊκῶς ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχῃ ἀγωνισάμενος καιρίαν ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸν θώρακα· κλασθέντος δὲ τοῦ δόρατος, καὶ τοῦ σιδήρου καταλειφθέντος ἐν τῷ σώματι παραχρῆμα ἔπεσε, καταχυθεὶς ὑπὸ τῆς πληγῆς· περὶ δὲ τοῦ σώματος ἐμπεσούσης φιλοτιμίας καὶ πολλῶν ἐξ ἀμφοτέρων ἀναιρεθέντων μόγις οἱ Θηβαῖοι τῇ ῥώμῃ τῶν σωμάτων προέχοντες κατεπόνησαν τοὺς Λακεδαιμονίους· ἐπὶ μὲν χρόνον τινὰ περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναιρέσεως οὐδέτεροι διεπρεσβεύσαντο, ἵνα

μὴ δόξωσιν ἐκχωρεῖν τοῦ πρωτείου· μετὰ δὲ ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων πρώτων ἐπικηρυκευσαμένων περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναιρέσεως, ἀμφότεροι τοὺς ἰδίους ἔθαψαν· Ἐπαμινώνδας δὲ ἔτι ζῶν εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπηνέχθη, καὶ τῶν συγκληθέντων ἰατρῶν ἀποφηναμένων, ὅτι πάντως, ὅταν ἐκ τοῦ θώρακος ἐξενεχθῇ τὸ δόρυ, συμβήσεται καὶ τὸν θάνατον ἐπακολουθῆσαι, εὐψυχοτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο, πρῶτον μὲν γὰρ τὸν ὑπασπιστὴν ἐπιπροσκαλεσάμενος ἐπηρώτησεν, εἰ διασέσωκε τὴν ἀσπίδα· τοῦ δὲ φήσαντος καὶ θέντος αὐτὴν πρὸ τῆς ὁράσεως, πάλιν ἐπηρώτησε, πότερον νενικήκασιν· ἀποφαινομένου δὲ τοῦ παιδὸς, ὅτι Βοιωτοὶ νενικήκασιν, ὥρα, φησίν, ἐστι τελευτᾷν· καὶ προσέταξεν ἐκσπάσαι τὸ δόρυ· ἀναβοησάντων δὲ τῶν παρόντων φίλων καί τινος εἰπόντος, ὅτι τελευτᾷς ἄτεκνος, Ἐπαμινώνδα, καὶ δακρύσαντος, μὰ Δία μέν, φησίν, ἀλλὰ καταλείπω θυγατέρας, τήν τε ἐν Λεύκτροις νίκην καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ, καὶ τοῦ δόρατος ἐξαιρεθέντος ἄνευ πάσης ταραχῆς ἐξέπνευσεν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, διατί τῶν πολιτῶν συμποσιαζόντων καὶ εὐθυμούντων ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτὸς μόνος σχολάζει, καὶ ἐν ἐκείναις ἔν τε τῷ καθαίρειν τὰ ὅπλα καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πολιτικαῖς χρείαις, εἶπεν, ἐγὼ μὲν νήφω καὶ ἀγρυπνῶ, ὅπως ἐξῇ τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν.

Ὁ αὐτὸς [18] *ἐρωτηθεὶς, τί ὀνεῖθ' ὁ μὴ γήμας, τὸ μὴ ὀκνεῖν, εἶπεν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθνήσκειν.*

* Ἐρατοσθένους [19].

Ἐρατοσθένης παίζων πρὸς τὸν μῦθον καὶ τὸ ἀπίθανον τῆς Ὀδυσσέως πλάνης, τότε ἂν εὑρεῖν τινα ἔλεγε,

18) Stob. T. 68. 36.

19) In impressis subjunctum est *Ἐρατοσθένους ἐγκώμιον· εἰς τὸν ἔρωτα. Ἔρως σκυλεύσας καὶ διαρπάσας ἅμα* etc. quod inter sententias *περὶ Ἀφροδίτης* inseruit Violetum.

ποῦ πεπλάνηται Ὀδυσσεὺς, ὅταν εὕρηται τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν ἀκμάζον ἔαρ εἶναι, τὸ δὲ κατὰ ἀκμὴν θέρος καὶ φθινόπωρον, χειμῶνα δὲ τὸ γῆρας.

Ἐπιμενίδης [20]

Ἀγησάρχου, Κρὴς ἐκ Κνωσοῦ, πεμφθείς ποτε ὑπὸ πατρὸς πρὸς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίας ἐκκλίνας, ἐπ' ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη· διαναστὰς δὲ μετὰ ταῦτα ἐζήτει τὸ πρόβατον, νομίζων ἐπ' ὀλίγον κεκοιμῆσθαι· ὡς δὲ οὐχ εὕρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ μετεσκευασμένα πάντα καταλαβὼν καὶ παρ' ἑτέρων τὴν κτῆσιν, ἧκεν εἰς ἄστυ διαπορούμενος. κἀκεῖ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσιὼν οἰκίαν, περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις, τίς εἴη, ἕως τὸν νεώτερον ἀδελφὸν εὑρὼν, τότε ἤδη γηραιὸν ὄντα, πᾶσαν ἔμαθε παρ' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν· γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, θεοφιλέστατος εἶναι ὑπελήφθη τότε· καὶ Ἀθηναίοις τότε λοιμῷ κατεχομένοις ἔχρησεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν· οἱ δὲ πέμπουσι ναῦν τε καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου εἰς Κρήτην, καλοῦντες τὸν Ἐπιμενίδην, καὶ ὃς ἐλθὼν ὀλυμπιάδι μς ἐκάθηρεν αὐτῶν τὴν πόλιν, καὶ ἔπαυσε τὸν λοιμὸν τοῦτον τὸν τρόπον· λαβὼν πρόβατα, μέλανά τε καὶ λευκὰ, ἤγαγε πρὸς τὸν Ἄρειον πάγον, κἀκεῖθεν εἴασεν ἰέναι, οἷ βούλοιτο, προστάξας τοῖς ἀκολούθοις, ἔνθα ἂν κατακλίνῃ αὐτῶν ἕκαστον, θύειν τῷ προσήκοντι θεῷ, καὶ οὕτω λῆξαι τὸ κακόν· ὅθεν Ἀθηναῖοι τάλαντον ἐψήφισαν δοῦναι αὐτῷ, καὶ ναῦν τὴν ἐς Κρήτην ἀπάξουσαν αὐτόν· ὁ δὲ τὸ μὲν ἀργύριον οὐ προςήκατο, φιλίαν δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποιήσατο Κνωσίων καὶ

20) Hoc et sqq. usque ad finem hujus litterae ex Laur. recepi.

Ἀθηναίων, καὶ ἐπανελθὼν ἐπ' οἴκου, μετ' οὐ πολὺ μετήλλαξεν.

Εὐμενής

ὁ βασιλεὺς ἔλεγε τοῖς ἀδελφοῖς διὰ παντός, ἐὰν μὲν ὡς βασιλεῖ προσφέρησθε, ὡς ἀδελφοῖς ὑμῖν χρήσομαι· ἐὰν δὲ ὡς ἀδελφῷ, ἐγὼ ὑμῖν ὡς βασιλεύς.

Εὐτυχῶν μέτριος ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Ἱστορία Ἕκτορος.

Ἕκτωρ ὁ Πριάμου μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν καὶ μετὰ θάνατον τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ηὐτύχησε τιμήν· οἱ γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ Θηβαῖοι πιεζόμενοι κακοῖς ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς· χρησμὸς δὲ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσασθαι τὰ δεινά, ἐὰν ἐξ Ὀφρυνίου τῆς Τρωάδος τὰ Ἕκτορος ὀστᾶ διακομισθῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον τόπον, Διὸς γονάς· οἱ δὲ τοῦτο ποιήσαντες, καὶ τῶν κακῶν ἀπαλλαγέντες, διὰ τιμῆς ἔσχον Ἕκτορα, κατά τε τοὺς ἐπιόντας καιροὺς ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριστάρχῳ.

Περὶ Ἑκαμήδης.

Ἑκαμήδη, γυνή τις οὖσα, τῷ Μαχάονι καὶ τῷ Νέστορι κατεσκεύαζε ποτὸν ἐκ διαφόρων εἰδῶν, ἴαμα [21] τῆς δίψης τούτων, ὃ κυκεῶ ἐκάλεσεν Ὅμηρος· οἶμαι ἀπὸ τοῦ κυκᾶσθαι τὰ εἴδη τῇ τέχνῃ καὶ ἀναμίγνυσθαι· ταύτην δὲ ὁ Νέστωρ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Τενέδου τῆς νήσου. ὅτε καὶ Ἀχιλλεὺς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρσινόου ἔλαβεν.

21) Cod. ἴα. Scripsi ἴαμα.

Ἱστορία περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων.

Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας, ἧς οἱ πολῖται πρῶτοι εἶχον τοῦτο, τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας· ὑπὸ γὰρ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας πάντες Ἕλληνες οἱ τῆς Εὐρώπης ἐκλήθησαν, ὀνόματι κοινῷ, ὥς φησιν ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· πρὸ δὲ αὐτοῦ μόνοι οὗτοι Ἕλληνες ἐκαλοῦντο· οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ ἔθνη ἕκαστος· ὥς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ καταλόγῳ λέγει· Μυρμηδόνες δ᾽ ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

Περὶ Αἰνείου.

Ἐξ Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης Αἰνείας, ἐξ Αἰνείου Ἀσκάνιος· ἀπὸ Κρεούσης τῆς θυγατρὸς Πριάμου καὶ Ἀμούλιος καὶ Νεμέτωρ· οὗτος δ᾽ ἦν παλαίτερος Ἀμουλίου, οὗ παντελῶς βουλόμενος τὸ γένος ἀφανίσαι, τὸν μὲν υἱὸν προαναιρεῖ, τὴν δὲ θυγατέρα ἱέρειαν πεποίηκε ναοῦ τοῦ τῆς Ἑστίας.

Περὶ Ἐπειῶν καὶ Ἠλείων.

Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως· οὗτος Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς· Ἠλεῖος ὁ κτίσας Ἦλιδα· Ἠλείου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειὸς, ἀφ᾽ οὗ Ἐπειοὶ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.

Περὶ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἄτλαντος εὗρε λύραν, καὶ Ἀπόλλωνος βόας κλέψας εὑρέθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς μαντικῆς· ἀπειλουμένου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔκλεψεν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τόξα· μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον, ἀφ᾽ οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις [22] ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη· ἔλαβέ τε παρ᾽ αὐτοῦ

22) Cod. χρυσόραπις.

τὴν λύραν, ὅθεν καὶ χρυσάορ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος.

Ἀρχὴ τοῦ ζ στοιχείου.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ α.

Ζαλεύκου [1] νόμος· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Ζάλευκος γὰρ Λοκρῶν νομοθέτης ὠμότατος, ὅμοιον τῷ· Τενέδιος πέλεκυς.

Ζαράτας [2] ὁ τοῦ Πυθαγόρου διδάσκαλος τὴν δυάδα ἔλεγε μητέρα, τὰ δὲ ἓν πατέρα· διὸ καὶ βελτίονας εἶναι τῶν ἀριθμῶν, ὅσοι τῇ μονάδι προσεοίκασιν.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ ε.

Ζεὺς [3] ἀετὸν εἵλετο· ἐπὶ τῶν λυσιτελῆ καὶ καλὰ ἐκλεγομένων· λέγεται γὰρ κατὰ τὴν τοῦ Διὸς γέννησιν τὸν ἀετὸν γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῇ πρὸς Γίγαντας μάχῃ παραπτῆναι· διόπερ ἐν τῇ διανεμήσει τῶν πτηνῶν Ζεὺς ἀετὸν εἵλετο· ᾧ καὶ προστάσσει [4], καὶ ἀγγέλῳ χρῆται πρὸς ἐκείνους, οὓς ἐπιφανείας ἀξιοῖ.

Ζεὺς [5] κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας· ὅτι οὐκ ἀπρονόητος· τὸν γὰρ Δία φασὶν εἰς διφθέρας τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις γράφειν· λέγεται ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων.

Ζεὺς [6] κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

1) Apost. Cent. IX. 50. Macar. Ζαλ. νόμος· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς ὠμότερον ἐνομοθέτησεν.

2) Idem in Laur. et impr. inter apophthegmata relatum est.

3) Apost. Cent. IX. 51.

4) Apogr. Dresd. προσάσσει.

5) Apost. Cent. IX. 53.

6) Anthol. Graec. T. III. p. 161. Cfr. Clem. Protrept. G. 2. p. 31. νῦν δὲ ἤδη μοι δοκοῦσι

Ζεῦγος [7] Κροβύλου· λέγεται ἐπὶ πόρνων· οὗτος γὰρ δύο ἔχειν κατηγορεῖτο πορνοβοσκὸς ὢν ἑταίρας· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ χρωμένων.

Ζεῦ [8] πάντων ἀρχὰ πάντων ἁγήτωρ
Ζεῦ σοὶ πέμπω ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ η.

Ζεῖ [9] χύτρα, ζεῖ φιλία· ἐπὶ τῶν δείπνῳ συνιόντων εἰς φιλίαν.

Ζήνωνος [10] ἐγκρατέστερος· οὗτος γὰρ ἀκριβῆ δίαιταν εἶχε καὶ λιτὴν, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν χωρῆσαι· ἑβδομήκοντα γὰρ πρὸς τοῖς ἓξ βίους ἔτη κατέστρεψε τὸν βίον ἄνοσος καὶ ὑγιὴς διατελέσας.

Ζητῶν [11] ὄψον θοιμάτιον [12] ἀπώλεσα· ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

καὶ οἱ μῦθοι ὑμῖν γεγηρακέναι· δράκων ὁ Ζεὺς οὐκέτι, οὐ κύκνος ἐστὶν, οὐκ ἀετὸς, οὐκ ἄνθρωπος ἐρωτικὸς etc. Isocr. Hel. Encom. 59. Ἀμφιτρύωνι μὲν γὰρ εἰκασθεὶς ὡς Ἀλκμήνην ἦλθε, χρυσὸς δὲ ῥυεὶς Δανάῃ συνεγένετο, κύκνος δὲ γενόμενος, εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε, τούτῳ δὲ πάλιν ὁμοιωθεὶς Λήδαν ἐνύμφευσεν. Cfr. Sever. Ethop. VIII. Lucian. Dial. D. V. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον ἢ σάτυρος ἢ ταῦρος γενόμενος. Prometh. c. 17. οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι. Jup. Trag. c. 2. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης.

7) Apost. Cent. IX. 52.

8) Clem. Strom. VI. p. 784. 20. Cfr. Plut. de def. Orac. c. 49. Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ᾽ ἐκ πάντα πέλονται.

9) Apost. Cent. IX. 54. Macar. ζεῖ χύτρα, ζεῖ φιλία· ἐπὶ τῶν ἀπὸ δείπνου συναρτώντων φιλίαν. Mosc. bis ζῆ.

10) Apost. Cent. IX. 55. Vide Diog. Laërt. VII. segm. 27. qui Philemonis versus refert:

Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ,
Πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.

11) Apost. Cent. IX. 56.

12) Θυμάτιον, quae est egregia Hermanni emendatio ad Ari-

Ζητεῖς [13] τὸν οὐ παρόντα· ὁ Ἡρακλῆς συμπλέων τοῖς Ἀργοναύταις περί τινα κρήνην ἀποστέλλει τὸν Ὕλαν ὑδρεύσοντα [14]· Νηρηΐδες δὲ τὸν νεανίσκον λαβοῦσαι τοῖς ὕδασιν ἀπεθέωσαν. Ἡρακλῆς δὲ μηκέτι τοῦ μειρακίου ὑποστρέφοντος πᾶσαν ὕλην καὶ κρήνην περιτρέχων τὸν οὐ παρόντα ζητῶν κατεφαίνετο, περὶ οὗ φησι καὶ Θεόκριτος [15].

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδας ἐπιδόρπιον οἴσων.

Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.

Ζηλωτὸν οὐδὲν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ φυόμενον.

Ζητεῖν [16] δεῖ καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα καὶ φίλους τοὺς κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμένοντας. Πυθαγόρου.

Ζῆν [17] κρεῖττόν ἐστιν ἐπὶ στιβάδος κατακείμενον καὶ θαῤῥεῖν, ἢ ταράττεσθαι χρυσῆν ἔχοντα κλίνην. Τοῦ αὐτοῦ.

Ζηλωτὸν [18] ἴσως ὁ πλοῦτος, τίμιον μέντοι καὶ θαυμαστὸν ἡ δικαιοσύνη. Λυκούργου.

Ζῆθι ὦ ἄνθρωπε, μὴ μόνον, ἵνα φάγῃς καὶ πίῃς, ἀλλ' ἵνα τὸ ζῆν πρὸς τὸ εὖ ζῆν καταχρήσῃ. Ζήνωνος.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ υ.

Ζυγὸν [1] μὴ ὑπερβαίνειν.

stoph. Nub. 180. nostro quoque loco scribendum videtur.

13) Apost. Cent. IX. 57. Aristoph. Plut. 1127. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

14) Apost. ὑδρεύσασθαι, apogr. Dresd. ὑδρεύσαντα. Scripsi ὑδρεύσοντα. Aoristi et futuri participia saepe commutantur. Cfr. Coray ad Heliod. p. 15.

15) Id. XIII. 36.

16) Stob. T. 1. 21.

17) Stob. T. 5. 28. Bianti tribuit.

18) Stob. T. 9. 50.

1) Apost. Cent. IX. 61. Inter symbola Pythagorica refert Diog. Laërt. VIII. 17. ita explicans segm. 18. τὸ δὲ ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, τουτέστι τὸ ἴσον καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν. Clem. Strom. II. 18. p. 470. 8. ἐντεῦθεν ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν Πυθαγόρας παραινεῖ, ubi Potter.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ ω.

Ζωὴ πίθου [2]· ἐπὶ τῶν μετρίως ζώντων· ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἡδίστη διατριβή.

Ζώνῃ [3] περίλαβε τὴν γαστέρα· ἐπὶ τῶν εἴτε ἰσχνῶν, εἴτε παχέων· οἱ γὰρ Ἴβηρες, ὅ, τι ἂν αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐξυφάνωσιν καὶ νήσωσιν, ἐν τῷ κοινῷ δεικνύουσι· χειροτονητοὶ δέ τινες ἄνδρες κρίνουσι τὰ ἔργα τῶν γυναικῶν καὶ τὴν πλεῖστα ἐργασαμένην προτιμῶσιν· ἔχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης, ἣ τὴν γαστέρα ἂν μὴ περιλαβεῖν δυνηθῶσιν, αἰσχρὸν ἡγοῦνται.

Ζωὸς [4] γενήσῃ κρομμύου μοῖραν λαβών· ἐπὶ τῶν ἐκ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένων.

Ζῶν μὲν ἐπαίνου, ἀποθανὼν δὲ μακαρίζου. Κυψελλ.

Ζωὸν ἀτιμάσαντες ἀποφθίμενον ποθέουσι
Καὶ ποθ' ὑπερτύμβοιο καὶ ἀπνόου εἰδώλοιο
Ἄστεα νεῖκος ἐπῆλθεν, ἔριν τ' ἐστήσατο λαός.
Δημητρίου ἐπῶν ποιητοῦ.

Ζῶμεν [5] οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

2) Apost. Cent. IX. 59.

3) Apost. Cent. IX. 60. περίβαλε et infra Apost. et Codd. περιβαλεῖν. Permutatio frequentissima τοῦ βαλεῖν et λαβεῖν. Paus. II. 36. 5. Ἀργεῖοι δὲ εἰς ἔδαφος καταβαλόντες τὴν Ἀσίνην. Cod. Ven. καταλαβόντες: ad marg. καταβαλόντες. II. 27. 5. Δηϊφόντης δέ Κερύνην μὲν ὡς κατελάμβανεν, ἀναιρεῖ βαλών. Cod. Angel. λαβών. IV. 8. 2. συλλαβεῖν μὲν οὐχ οἷά τε ἦν ἀριθμῷ. Cod. Paris. Bekkeri συμβαλλεῖν. VI. 5. 2. Ἀλέξανδρος γὰρ τὴν πόλιν ὁ Φεραίων τυραννήσας κατέλαβεν ἐν σπονδαῖς. Cod. Angel. κατέβαλεν. Plut. Demetr. p. 297. A. Ald. καταλαβὼν ὕλην τινα συνηρεφῆ προσέμενε τὴν νύκτα. Cod. Patav. Vat. et Card. Rodulfi καταβαλών. Iidem et Cod. ex bibl. Grimmanorum legunt: εἰς ὕλην. Anton. p. 300. B. διαλαβὼν τὸν Ἰώνιον καὶ τῆς ἠπείρου χωρίον. Tres Codd. nominati διαβαλών Joann. Sicel. Comment. in Hermog. φασὶ δυσχερὲς, τὸ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ τέχνην γινόμενον τέχνῃ περιλαβεῖν, suprascriptum βαλεῖν. Alia vide apud Schaef. ad Julian. Or. I. p. 11. Wyttenb. ad eandem Or. p. 34. B. Coray ad Heliod. II. p. 53.

4) Apost. Cent. IX. 62. Apogr. Dresd. κρωμμύου.

5) Apost. Cent. IX. 65. Ma-

Ζωπύρου τάλαντα[6]· Κρατῖνός φησι Ζώπυρον Πέρσην ὄντα, ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ, μαστιγῶσαι ἑαυτὸν καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐκ μεταφορᾶς εἰπεῖν τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζωάγρια τίνειν[7]· τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια ἀποδοῦναι· χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἦχθαι δι' αὐτῆς.

Τῷ με μάλα χρεὼ,
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ζήνωνος.

Ζήνων[1] Μνασέου Κιττιεὺς τὰς τῶν διαλεκτικῶν τέχνας εἴκαζε τοῖς δικαίοις μέτροις, οὐ πυρὸν οὐδ' ἄλλο τι τῶν σπουδαίων μετροῦσιν, ἀλλ' ἄχυρα καὶ κόπρια.

Ὁ αὐτὸς[2] πρὸς τοὺς ἀπολογουμένους ὑπὲρ τῆς αὐτῶν ἀσωτίας καὶ λέγοντας, ἐκ πολλοῦ περιόντος ἀναλίσκειν, ἔλεγεν, ἦ που καὶ τοῖς μαγείροις συγγνώσεσθε, ἐὰν ἁλμυρὰ λέγωσι πεποιηκέναι τὰ ὄψα, ὅτι πλῆθος ἁλῶν αὐτοῖς ὑπῆρχεν.

car. ὡς ἐθέλομεν. Frequenter permutatur θέλειν et ἐθέλειν. Cfr. Boisson. ad Philostr. p. 377. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 714. Adde Severi Ethop. IV. ἐπικουφίζειν ἐθέλων τοῦ δυστυχήματος. Par. θέλων. Joseph. Bell. Jud. VII. 5. 2. οὐκ ἂν ἐθελήσας ἐκ τῆς συμφορᾶς. Par. 1425. θελήσας. Herm. Progymn. c. 3. καταλῦσαι αὐτὴν θελῆσαι. Med. Parr. 3. ἐθελῆσαι. Ad rem cfr. Plat. Hipp. maj. p. 301. A. οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν, ἄνθρωπος ἑκάστοτε, παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται.

6) Apost. Cent. IX. 58. Mosc. Κρατῖνος περὶ Φίλιππον Πέρσην ὄντα κ. τ. λ. Macar. ἐπὶ τῶν φορτικά τινα διὰ πλοῦτον ὑπομεινάντων.

7) Callimach. Fragm. CLXII. τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

1) Stob. T. 82. 5. Codd. et impr. Κητιεύς.

2) Stob. T. 15. 12.

Ὁ αὐτὸς τοὺς σοφοὺς μόνους ἐλευθέρους ἔφασκεν εἶναι, τοὺς δὲ φαύλους δούλους· εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας, τὴν δὲ δουλείαν στέρησιν αὐτοπραγίας.

Ὁ αὐτὸς [3] ἔφη, Κράτητα ἀναγινώσκειν ἐν σκυτείῳ καθήμενον τὸν Ἀριστοτέλους προτρεπτικὸν, ὃν ἔγραψε πρὸς Θεμίσωνα τὸν Κυπρίων βασιλέα, λέγων, ὅτι οὐδενὶ πλείω ἀγαθὰ ὑπάρχει πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι, πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον αὐτὸν ἔχειν, ὥστε δαπανᾷν εἰς ταῦτα, ἔτι δὲ δόξαν ὑπάρχειν αὐτῷ· ἀναγινώσκοντος δὲ αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα, καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν· ἐγώ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικὸν, πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι, ὧν ἔγραψεν Ἀριστοτέλης.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τῶν γνωρίμων, πῶς ἂν μηδὲν ἄδικον πράττοιμεν, εἶπεν, ἐὰν διὰ παντὸς ὑπολαμβάνητέ με συμπαρεῖναι ὑμῖν.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται λανθάνειν θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς [5] περιπεσὼν ναυαγίῳ καὶ τὰ ὄντα ἀπολέσας οὐδὲν ἀγενὲς ἐφθέγξατο, ἀλλ εὖγε, εἶπεν, ὦ τύχη, ὅτι συνέστειλας ἡμᾶς εἰς τὸ τριβώνιον τοῦτο.

Ὁ αὐτὸς [6] εἶπε, ζῆθι, ὦ ἄνθρωπε, μὴ μόνον, ἵνα φάγῃς καὶ πίῃς, ἀλλ' ἵνα τῷ [7] ζῆν πρὸς τὸ εὖ ζῆν καταχρήσῃ.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, μὴ δεῖν ζητεῖν τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐκ μεγάλης πόλεώς εἰσιν, ἀλλ' εἰ μεγάλης πόλεως ἄξιοι.

3) Recepi ex Laur. et impr.

4) Thaleti tribuit Diog. Laërt. I. segm. 36.

5) Idem iisdem verbis exstat inter apophth. Cod. Vat. CLI. Impr. *Ζήνων τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, πυθόμενος εἶπεν, εὖγε, ὦ τύχη, ποιεῖς, εἰς τὸν τρίβωνα ἡμᾶς συνελαύνουσα.*

6) Exstat in solo Laur.

7) Cod. *τό*.

μὴ δόξωσιν ἐκχωρεῖν τοῦ πρωτείου· μετὰ δὲ ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων πρώτων ἐπικηρυκευσαμένων περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναιρέσεως, ἀμφότεροι τοὺς ἰδίους ἔθαψαν· Ἐπαμινώνδας δὲ ἔτι ζῶν εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπηνέχθη, καὶ τῶν συγκληθέντων ἰατρῶν ἀποφηναμένων, ὅτι πάντως, ὅταν ἐκ τοῦ θώρακος ἐξενεχθῇ τὸ δόρυ, συμβήσεται καὶ τὸν θάνατον ἐπακολουθῆσαι, εὐψυχοτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο, πρῶτον μὲν γὰρ τὸν ὑπασπιστὴν ἐπιπροσκαλεσάμενος ἐπηρώτησεν, εἰ διασέσωκε τὴν ἀσπίδα· τοῦ δὲ φήσαντος καὶ θέντος αὐτὴν πρὸ τῆς ὁράσεως, πάλιν ἐπηρώτησε, πότερον νενικήκασιν· ἀποφαινομένου δὲ τοῦ παιδὸς, ὅτι Βοιωτοὶ νενικήκασιν, ὥρα, φησίν, ἐστι τελευτᾷν· καὶ προσέταξεν ἐκσπάσαι τὸ δόρυ· ἀναβοησάντων δὲ τῶν παρόντων φίλων καί τινος εἰπόντος, ὅτι τελευτᾷς ἄτεκνος, Ἐπαμινώνδα, καὶ δακρύσαντος, μὰ Δία μέν, φησὶν, ἀλλὰ καταλείπω θυγατέρας, τήν τε ἐν Λεύκτροις νίκην καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ, καὶ τοῦ δόρατος ἐξαιρεθέντος ἄνευ πάσης ταραχῆς ἐξέπνευσεν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, διατί τῶν πολιτῶν συμποσιαζόντων καὶ εὐθυμούντων ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτὸς μόνος σχολάζει, καὶ ἐν ἐκείναις ἔν τε τῷ καθαίρειν τὰ ὅπλα καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πολιτικαῖς χρείαις, εἶπεν, ἐγὼ μὲν νήφω καὶ ἀγρυπνῶ, ὅπως ἐξῇ τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν.

Ὁ αὐτὸς [18] ἐρωτηθεὶς, τί ὄνειθ' ὁ μὴ γήμας, τὸ μὴ ὀκνεῖν, εἶπεν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθνήσκειν.

* Ἐρατοσθένους [19].

Ἐρατοσθένης παίζων πρὸς τὸν μῦθον καὶ τὸ ἀπίθανον τῆς Ὀδυσσέως πλάνης, τότε ἂν εὑρεῖν τινα ἔλεγε,

18) Stob. T. 68. 36.

19) In impressis subjunctum est Ἐρατοσθένους ἐγκώμιον εἰς τὸν ἔρωτα. Ἔρως σκυλεύσας καὶ διαρπάσας ἅμα etc. quod inter sententias περὶ Ἀφροδίτης inseruit Violetum.

ποῦ πεπλάνηται Ὀδυσσεὺς, ὅταν εὕρηται τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

Ὁ αὐτὸς ἔφη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν ἀκμάζον ἔαρ εἶναι, τὸ δὲ κατὰ ἀκμὴν θέρος καὶ φθινόπωρον, χειμῶνα δὲ τὸ γῆρας.

Ἐπιμενίδης [20]

Ἀγησάρχου, Κρὴς ἐκ Κνωσοῦ, πεμφθείς ποτε ὑπὸ πατρὸς πρὸς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίας ἐκκλίνας, ἐπ' ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη· διαναστὰς δὲ μετὰ ταῦτα ἐζήτει τὸ πρόβατον, νομίζων ἐπ' ὀλίγον κεκοιμῆσθαι· ὡς δὲ οὐχ εὕρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ μετεσκευασμένα πάντα καταλαβὼν καὶ παρ' ἑτέρων τὴν κτῆσιν, ἧκεν εἰς ἄστυ διαπορούμενος. κἀκεῖ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσιὼν οἰκίαν, περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις, τίς εἴη, ἕως τὸν νεώτερον ἀδελφὸν εὑρὼν, τότε ἤδη γηραιὸν ὄντα, πᾶσαν ἔμαθε παρ' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν· γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, θεοφιλέστατος εἶναι ὑπελήφθη τότε· καὶ Ἀθηναίοις τότε λοιμῷ κατεχομένοις ἔχρησεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν· οἱ δὲ πέμπουσι ναῦν τε καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου εἰς Κρήτην, καλοῦντες τὸν Ἐπιμενίδην, καὶ ὃς ἐλθὼν ὀλυμπιάδι μς ἐκάθηρεν αὐτῶν τὴν πόλιν, καὶ ἔπαυσε τὸν λοιμὸν τοῦτον τὸν τρόπον· λαβὼν πρόβατα, μέλανά τε καὶ λευκὰ, ἤγαγε πρὸς τὸν Ἄρειον πάγον, κἀκεῖθεν εἴασεν ἰέναι, οἷ βούλοιτο, προστάξας τοῖς ἀκολούθοις, ἔνθα ἂν κατακλίνῃ αὐτῶν ἕκαστον, θύειν τῷ προσήκοντι θεῷ, καὶ οὕτω λῆξαι τὸ κακόν· ὅθεν Ἀθηναῖοι τάλαντον ἐψήφισαν δοῦναι αὐτῷ, καὶ ναῦν τὴν ἐς Κρήτην ἀπάξουσαν αὐτόν· ὁ δὲ τὸ μὲν ἀργύριον οὐ προσήκατο, φιλίαν δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποιήσατο Κνωσίων καὶ

20) Hoc et sqq. usque ad finem hujus litterae ex Laur. recepi.

Ἀθηναίων, καὶ ἐπανελθὼν ἐπ' οἶκον, μετ' οὐ πολὺ μετήλλαξεν.

Εὐμενὴς

ὁ βασιλεὺς ἔλεγε τοῖς ἀδελφοῖς διὰ παντὸς, ἐὰν μὲν ὡς βασιλεῖ προσφέρησθε, ὡς ἀδελφοῖς ὑμῖν χρήσομαι· ἐὰν δὲ ὡς ἀδελφῷ, ἐγὼ ὑμῖν ὡς βασιλεύς.

Εὐτυχῶν μέτριος ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Ἱστορία Ἕκτορος.

Ἕκτωρ ὁ Πριάμου μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν καὶ μετὰ θάνατον τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ηὐτύχησε τιμήν· οἱ γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ Θηβαῖοι πιεζόμενοι κακοῖς ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς· χρησμὸς δὲ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσασθαι τὰ δεινὰ, ἐὰν ἐξ Ὀφρυνίου τῆς Τρωάδος τὰ Ἕκτορος ὀστᾶ διακομισθῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον τόπον, Διὸς γονάς· οἱ δὲ τοῦτο ποιήσαντες, καὶ τῶν κακῶν ἀπαλλαγέντες, διὰ τιμῆς ἔσχον Ἕκτορα, κατά τε τοὺς ἐπιόντας καιροὺς ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριστάρχῳ.

Περὶ Ἑκαμήδης.

Ἑκαμήδη, γυνή τις οὖσα, τῷ Μαχάονι καὶ τῷ Νέστορι κατεσκεύαζε ποτὸν ἐκ διαφόρων εἰδῶν, ἴαμα [21] τῆς δίψης τούτων, ὃ κυκεῶ ἐκάλεσεν Ὅμηρος· οἶμαι ἀπὸ τοῦ κυκᾶσθαι τὰ εἴδη τῇ τέχνῃ καὶ ἀναμίγνυσθαι· ταύτην δὲ ὁ Νέστωρ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Τενέδου τῆς νήσου. ὅτε καὶ Ἀχιλλεὺς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρσινόου ἔλαβεν.

21) Cod. ἴα. Scripsi ἴαμα.

Ἱστορία περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων.

Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας, ἧς οἱ πολῖται πρῶτοι εἶχον τοῦτο, τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας· ὑπὸ γὰρ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας πάντες Ἕλληνες οἱ τῆς Εὐρώπης ἐκλήθησαν, ὀνόματι κοινῷ, ὥς φησιν ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· πρὸ δὲ αὐτοῦ μόνοι οὗτοι Ἕλληνες ἐκαλοῦντο· οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ ἔθνη ἕκαστος· ὥς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ καταλόγῳ λέγει· Μυρμηδόνες δ᾽ ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

Περὶ Αἰνείου.

Ἐξ Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης Αἰνείας, ἐξ Αἰνείου Ἀσκάνιος· ἀπὸ Κρεούσης τῆς θυγατρὸς Πριάμου καὶ Ἀμούλιος καὶ Νεμέτωρ· οὗτος δ᾽ ἦν παλαίτερος Ἀμουλίου, οὗ παντελῶς βουλόμενος τὸ γένος ἀφανίσαι, τὸν μὲν υἱὸν προαναιρεῖ, τὴν δὲ θυγατέρα ἱέρειαν πεποίηκε ναοῦ τοῦ τῆς Ἑστίας.

Περὶ Ἐπειῶν καὶ Ἠλείων.

Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως· οὗτος Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς· Ἠλεῖος ὁ κτίσας Ἦλιδα· Ἠλείου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειὸς, ἀφ᾽ οὗ Ἐπειοὶ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.

Περὶ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἄτλαντος εὗρε λύραν, καὶ Ἀπόλλωνος βόας κλέψας εὑρέθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς μαντικῆς· ἀπειλουμένου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔκλεψεν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τόξα· μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον, ἀφ᾽ οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις [22] ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη· ἔλαβέ τε παρ᾽ αὐτοῦ

22) Cod. χρυσόραπις.

τὴν λύραν, ὅθεν καὶ χρυσάορ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος.

Ἀρχὴ τοῦ ζ στοιχείου.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ α.

Ζαλεύκου [1] νόμος· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Ζάλευκος γὰρ Λοκρῶν νομοθέτης ὠμότατος, ὅμοιον τῷ· Τενέδιος πέλεκυς.

Ζαράτας [2] ὁ τοῦ Πυθαγόρου διδάσκαλος τὴν δυάδα ἔλεγε μητέρα, τὸ δὲ ἓν πατέρα· διὸ καὶ βελτίονας εἶναι τῶν ἀριθμῶν, ὅσοι τῇ μονάδι προσεοίκασιν.

Τὸ ζ μετὰ τοῦ ε.

Ζεὺς [3] ἀετὸν εἵλετο· ἐπὶ τῶν λυσιτελῆ καὶ καλὰ ἐκλεγομένων· λέγεται γὰρ κατὰ τὴν τοῦ Διὸς γέννησιν τὸν ἀετὸν γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῇ πρὸς Γίγαντας μάχῃ παραπτῆναι· διόπερ ἐν τῇ διανεμήσει τῶν πτηνῶν Ζεὺς ἀετὸν εἵλετο· ᾧ καὶ προστάσσει [4], καὶ ἀγγέλῳ χρῆται πρὸς ἐκείνους, οὓς ἐπιφανείας ἀξιοῖ.

Ζεὺς [5] κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας· ὅτι οὐκ ἀπρονόητος· τὸν γὰρ Δία φασὶν εἰς διφθέρας τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις γράφειν· λέγεται ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων.

Ζεὺς [6] κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

1) Apost. Cent. IX. 50. Macar. Ζαλ. νόμος· ἐπὶ τῶν ἀποτόμων· Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς ὠμότερον ἐνομοθέτησεν.

2) Idem in Laur. et impr. inter apophthegmata relatum est.

3) Apost. Cent. IX. 51.

4) Apogr. Dresd. προσάσσει.

5) Apost. Cent. IX. 53.

6) Anthol. Graec. T. III. p. 161. Cfr. Clem. Protrept. G. 2. p. 31. νῦν δὲ ἤδη μοι δοκοῦσι

λεγόντων· τοῦτο γὰρ πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκῦθαι [2].

Ἡ ἀφύη [3] πῦρ· ἐπὶ τῶν ταχέως λαμβανόντων· παρόσον ἡ ἀφύη ταχέως ἑψεῖται.

Ἡ ἅμαξα [4] τὸν βοῦν· λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀπεστραμμένως τι ποιούντων.

Ἡ αὐτάρκεια καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτερπὴς χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν. Ἐπικτήτου.

Τὸ η μετὰ τοῦ β.

Ἡ [5] βραχυλογία ἐγγύς ἐστι τοῦ σιγᾷν· Λυκούργου τἀπόφθεγμα.

Ἡ [6] βαρὺ φόρημα ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων.

Σωσιάδου ἐκ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ζ σοφῶν.

Ἡβῶν ἐγκρατὴς ἴσθι, μέσος δίκαιος, πρεσβύτερος εὔλογος, τελεύτα ἀλύπως.

Θεόγνιδος [7].

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
Πολλῶν δ᾽ ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ἡ Βοιωτία πρότερον ἐκαλεῖτο Ἀονία, ὑπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Ἀόνων· μετωνομάσθη δὲ Βοιωτία κατὰ μέν τινας ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης· καθ᾽ ἑτέρους δὲ ἀπὸ τῆς ἐλαθείσης κατὰ Πυθόχρησιν ὑπὸ Κάδμου βοός.

Τὸ η μετὰ τοῦ γ.

Ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος. Σοφοκλέους.

2) Codd. ἀπεκρίναντο οἱ Πέρσαι, εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα, ᾄδεις ἔχων.

3) Apost. Cent. IX. 65.

4) Apost. Cent. IX. 66. Macar. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει· ἐπὶ τῶν πασχόντων, ἃ πολλάκις αὐτοὶ ἐποίουν. Vide supra: ἅμαξα τὸν βοῦν.

5) Apost. Cent. IX. 69.

6) Stob. T. 4. 16. Αἰσχύλου.

7) Stob. T. 52. 12. — Ma-

Ἡ[8] γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾷν κακά.

Ἡ[9] γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Ἡγοῦμαι[10] μεγίστην εἶναι τῶν λειτουργιῶν τὸ τὸν[11] καθ' ἡμέραν βίον κόσμιον καὶ σώφρονα παρέχειν. Ἰσαίου ἡ γνώμη.

Ἐπίγραμμα.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάγ' ἔδωκαν
Ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
Χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

Τὸ η μετὰ τοῦ δ.

Ἡδὺ χελώνης[12] κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν· τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα, στραγγευομένων[13] δέ· φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

Ἡδύ[14] γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις. Μενάνδρου.

Ἀλέξιδος[15].

Ἤδη γὰρ ὁ βίος οὑμὸς ἑσπέραν ἄγει.

Ἤδη μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα.
Κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

car. habet: Ἡβῶντος ἀνδρὸς οὐ βραδέα δρομήματα· ἐπὶ εὐσθενούντων.

8) Stob. T. 95. 7.

9) Stob. T. 49. 9. Διονυσίου τυράννου.

10) Stob. T. 5. 54. Macar. habet: Ἡ γλῶττα ἀνέγνω, χὴ δὲ φρὴν οὐ μανθάνει· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.

11) Τὸν equidem inserui.

12) Apost Cent. IX. 68.

13) Codd. στρατευομένων. Apost. στρογγευομένων. scripsi στραγγευομένων.

14) Stob. T. 115. 11.

15) Stob. T. 116. 19.

Εὐριπίδου[16].

Ἤδη νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον[17], οὐδὲν ὢν τὸ πρίν.

Ἀριστοφάνους εἰρήνης.

Ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
μᾶλλον,
Ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

Φιλήμονος[18].

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
Ἔστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προςποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν[19].

Ἡδονὰς[20] τὰς μετὰ τοὺς πόνους διωκτέον, ἀλλ' οὐχὶ τὰς πρὸ τῶν πόνων. Ἀντισθένους.

Ἡδονῆς[21] γὰρ ὁ μὲν ἑκὼν εἰργόμενος σοφὸς, ὁ δὲ μὴ δεόμενος μακάριος· τὸ δὲ γῆρας ἐς ἀμφότερα ἐπιτήδειον, καὶ γὰρ φρονιμωτέρους τοὺς ἀνθρώπους ἀπεργάζεται, καὶ τῶν ἡδέων ἀμελεστέρους. Φαβωρίνου.

Τὸ η μετὰ τοῦ ε.

Ἡ[1] ἐν δημοκρατίῃ πενίη τῆς παρὰ τοῖς δυνατοῖσι καλεομένης εὐδαιμονίης τοσοῦτόν ἐστιν αἱρετωτέρη, ὁκόσον ἐλευθερίη δουλίης.

16) Stob. T. 106. 4. Ἱκετίδων.
17) Apogr. Dresd. γλώσσης κατάρχων δόμων.
18) Stob. T. 19. 2.
19) Mosc. προσποιεῖται, λοιδορεῖται ὁ λοιδορῶν.
20) Stob. T. 29. 65.
21) Stob. T. 115. 22. Macar. habet: Ἡδὺ τἀπόῤῥητα λιχνεύειν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. — Ἡ δέος ἢ λύπη παῖς πατέρι πάντα χρόνον. — Ἡδὺ περὶ δεῖπνον πατρός· ἐπὶ τῶν μακρότερον γηρώντων πατέρων καὶ χαλεπῶν.
1) Stob. T. 43. 42. Δημοκρίτου.

Ζωπύρου τάλαντα [6]. Κρατῖνός φησι Ζώπυρον Πέρσην ὄντα, ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ, μαστιγῶσαι ἑαυτὸν καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐκ μεταφορᾶς εἰπεῖν τάλαντα καὶ ζυγά, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζωάγρια τίνειν [7]· τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια ἀποδοῦναι· χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἦχθαι δι' αὐτῆς.

Τῷ με μάλα χρεὼ,
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ζήνωνος.

Ζήνων [1] Μνασέου Κιττιεὺς τὰς τῶν διαλεκτικῶν τέχνας εἴκαζε τοῖς δικαίοις μέτροις, οὐ πυρὸν οὐδ' ἄλλο τι τῶν σπουδαίων μετροῦσιν, ἀλλ' ἄχυρα καὶ κόπρια.

Ὁ αὐτὸς [2] πρὸς τοὺς ἀπολογουμένους ὑπὲρ τῆς αὐτῶν ἀσωτίας καὶ λέγοντας, ἐκ πολλοῦ περιόντος ἀναλίσκειν, ἔλεγεν, ἦ που καὶ τοῖς μαγείροις συγγνώσεσθε, ἐὰν ἁλμυρὰ λέγωσι πεποιηκέναι τὰ ὄψα, ὅτι πλῆθος ἁλῶν αὐτοῖς ὑπῆρχεν.

car. *ὡς ἐθέλομεν.* Frequenter permutatur *θέλειν* et *ἐθέλειν.* Cfr. Boisson. ad Philostr. p. 377. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 714. Adde Severi Ethop. IV. *ἐπικουφίζειν ἐθέλων τοῦ δυστυχήματος.* Par. *θέλων.* Joseph. Bell. Jud. VII. 5. 2. *οὐκ ἂν ἐθελήσας ἐκ τῆς συμφορᾶς.* Par. 1425. *θελήσας.* Herm. Progymn. c. 3. *καταλῦσαι αὐτὴν θελῆσαι.* Med. Parr. 3. *ἐθελῆσαι.* Ad rem cfr. Plat. Hipp. maj. p. 301. A. *οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν, ἄνθρωπος ἑκάστοτε, παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται.*

6) Apost. Cent. IX. 58. Mosc. *Κρατῖνος περὶ Φίλιππον Πέρσην ὄντα κ. τ. λ.* Macar. *ἐπὶ τῶν φορτικά τινα διὰ πλοῦτον ὑπομεινάντων.*

7) Callimach. Fragm. CLXII. *τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.*

1) Stob. T. 82. 5. Codd. et impr. *Κητιεύς.*

2) Stob. T. 15. 12.

Ὁ αὐτὸς τοὺς σοφοὺς μόνους ἐλευθέρους ἔφασκεν εἶναι, τοὺς δὲ φαύλους δούλους· εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας, τὴν δὲ δουλείαν στέρησιν αὐτοπραγίας.

Ὁ αὐτὸς [3] ἔφη, Κράτητα ἀναγινώσκειν ἐν σκυτίῳ καθήμενον τὸν Ἀριστοτέλους προτρεπτικὸν, ὃν ἔγραψε πρὸς Θεμίσωνα τὸν Κυπρίων βασιλέα, λέγων, ὅτι οὐδενὶ πλείω ἀγαθὰ ὑπάρχει πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι, πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον αὐτὸν ἔχειν, ὥστε δαπανᾷν εἰς ταῦτα, ἔτι δὲ δόξαν ὑπάρχειν αὐτῷ· ἀναγινώσκοντος δὲ αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα, καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν· ἐγώ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικὸν, πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι, ὧν ἔγραψεν Ἀριστοτέλης.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τῶν γνωρίμων, πῶς ἂν μηδὲν ἄδικον πράττοιμεν, εἶπεν, ἐὰν διὰ παντὸς ὑπολαμβάνητέ με συμπαρεῖναι ὑμῖν.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται λανθάνειν θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν, ἀλλ᾽ οὐδὲ διανοούμενος, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς [5] περιπεσὼν ναυαγίῳ καὶ τὰ ὄντα ἀπολέσας οὐδὲν ἀγενὲς ἐφθέγξατο, ἀλλ εὖγε, εἶπεν, ὦ τύχη, ὅτι συνέστειλας ἡμᾶς εἰς τὸ τριβώνιον τοῦτο.

Ὁ αὐτὸς [6] εἶπε, ζῆθι, ὦ ἄνθρωπε, μὴ μόνον, ἵνα φάγῃς καὶ πίῃς, ἀλλ᾽ ἵνα τῷ [7] ζῆν πρὸς τὸ εὖ ζῆν καταχρήσῃ.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, μὴ δεῖν ζητεῖν τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐκ μεγάλης πόλεώς εἰσιν, ἀλλ᾽ εἰ μεγάλης πόλεως ἄξιοι.

3) Recepi ex Laur. et impr.
4) Thaleti tribuit Diog. Laërt. I. segm. 36.
5) Idem iisdem verbis exstat inter apophth. Cod. Vat. CLI. Impr. Ζήνων τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, πυθόμενος εἶπεν, εὖγε, ὦ τύχη, ποιεῖς, εἰς τὸν τρίβωνα ἡμᾶς συνελαύνουσα.
6) Exstat in solo Laur.
7) Cod. τό.

Ζήνωνι [8] Κιττιεῖ τῷ Μνασίου μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ἐπειδὴ παρέβαλε Κράτητι, δίδωσιν αὐτῷ Κράτης χύτραν φακῆς διὰ τοῦ κεραμεικοῦ φέρειν· ἐπειδὴ δὲ εἶδεν αὐτὸν αἰδούμενον καὶ περικαλύπτοντα, παίσας τῇ βακτηρίᾳ κατάγνυσι τὴν χύτραν· φεύγοντος δὲ αὐτοῦ καὶ τῆς φακῆς κατὰ τῶν σκελῶν ῥεούσης, φησὶν ὁ Κράτης, τί φεύγεις, φοινικίδιον, οὐδὲν δεινὸν πέπονθας.

Ὁ αὐτὸς [9] Δημοχάρου τοῦ Λάχητος ἀσπασαμένου αὐτὸν, καὶ φάσκοντος λέγειν καὶ γράφειν, ὧν ἂν χρείαν ἔχει πρὸς Ἀντίγονον, ὡς ἐκείνου πάντα παρέξοντος, ἀκούσας οὐκέτ' αὐτῷ συνδιέτριψε. Λέγεται καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ζήνωνος εἰπεῖν τὸν Ἀντίγονον, οἷον εἴη θέατρον ἀπολωλεκώς. Ἐρωτηθεὶς δὲ, διατί θαυμάζει αὐτὸν, ὅτι, ἔφη, πολλῶν καὶ μεγάλων αὐτῷ διδομένων ὑπ' ἐμοῦ, οὐδὲ πώποτε ἐχαυνώθη, οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη.

Ὁ αὐτὸς [10] Ἀρίστωνος τοῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγομένου οὐκ εὐφυῶς, ἔνια δὲ καὶ προπετῶς καὶ θρασέως, ἀδύνατον, εἶπεν, εἰ μή σε ὁ πατὴρ μεθύων ἐγέννησεν, ὅθεν αὐτὸν καὶ λάλον ἐκάλει βραχυλόγος ὤν.

Ὁ αὐτὸς [11] μειρακίου τινὸς περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρωτῶντος ζητήματα, προσήγαγε πρὸς τὸ κάτοπτρον, καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι· ἔπειτ' ἐπηρώτησεν, εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἁρμόττοντα εἶναι ὄψει τοιαύτῃ τοιαῦτα ζητήματα.

Εἰπόντος [12] δέ τινος, ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λογάρια τῶν φιλοσόφων, λέγεις, εἶπεν, ἀληθῆ· δεῖ μέντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν, εἰ δυνατὸν, βραχείας εἶναι.

Ὁ αὐτὸς [13] τὸν φάσκοντα, ὡς τὰ πολλὰ αὐτῷ Ἀντι-

8) Diog. Laërt. I. 3. Hoc et sqq. usque ad ταπεινὸς ὤφθη ex Laur. et impr. recepi.
9) Diog. Laërt. VII. 14. 15.
10) Diog. Laërt. VII. 18. Diogeni tribuit Plut. de educ. c. 3. Vide supra apophthegmata Diogenis p. 209.
11) Recepi ex Laur. et impress. — Segm. 19.
12) Segm. 20.
13) Recepi ex Laur. et impr.

σθένης οὐκ ἀρέσκει, ἠρώτησεν, εἴ τινα καὶ καλὰ ἔχειν αὐτῷ δοκεῖ· τοῦ δ' οὐκ εἰδέναι φήσαντος, εἶτ' οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, εἰ μέν τι κακὸν ἦν εἰρημένον ὑπ' Ἀντισθένους, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύων, εἰ δέ τι καλὸν, οὐκ ἐπιβαλλόμενος κατέχειν.

Νεανίσκου [14] πολλὰ λαλοῦντος ἔφη· τὰ ὦτά σου εἰς τὴν γλῶτταν συνεῤῥύηκεν.

Πάντων [15] ἔλεγεν ἀπρεπέστατον εἶναι τὸν τύφον, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν νέων· δεῖν δὲ ἔλεγε τοὺς νέους πάσῃ κοσμότητι χρῆσθαι [16], καὶ πορείᾳ, καὶ σχήματι, καὶ περιβολῇ.

Τὸ κάλλος [17] εἶπε τῆς φωνῆς ἄνθος εἶναι· οἱ δὲ τοῦ κάλλους τὴν φωνήν.

Ὁ αὐτὸς [18] ἕλκοντος αὐτὸν Κράτητος τοῦ ἱματίου ἀπὸ Στίλπωνος παριόντα εἶπεν· ὦ Κράτης, λαβὴ φιλοσόφων ἐστὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων· πείσας οὖν ἕλκε τούτων, εἰ δέ με βιάζῃ, τὸ μὲν σῶμα παρά σοι ἔσται, ἡ ψυχὴ δὲ παρὰ Στίλπωνι· οὕτω φησὶν Ἀπολλόδωρος ὁ Τύριος.

Ὁ αὐτὸς [19] ἐρωτηθεὶς, διατί αὐστηρὸς ὢν ἐπὶ τῷ πότῳ διαχεῖται, ἔφη, καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες γλυκαίνονται.

Ἔλεγέ τε, κρεῖττον εἶναι τοῖς ποσὶν ὀλισθεῖν, ἢ τῇ γλώττῃ.

Ἐρωτηθεὶς [20], τί ἐστι φίλος, εἶπεν, ἄλλος ἐγώ.

Δοῦλον ἐπὶ κλοπῇ, φασιν, ἐμαστίγου, τοῦ δ' εἰπόντος, εἵμαρτό μοι κλέψαι, ἔφη, εἵμαρτο καὶ δαρῆναι.

Πρὸς [21] τὸ φλυαροῦν μειράκιον, διὰ τοῦτο, εἶπε,

Laur. πρὸς τὸν φάσκοντα. — Segm. 19.

14) Segm. 21.

15) Segm. 22. Hoc et duo sqq. ex Laur. et impr. recepi.

16) Χρῆσθαι abest ab impr. In Laur. serius insertum.

17) Segm. 23.

18) Segm. 24.

19) Segm. 26.

20) Hoc et sq. segm. 23.

21) Ibid. Stob. T. 36. 19. Ζήνων πρὸς τὸν πλείω λαλεῖν θέλοντα ἢ ἀκούειν, νεανίσκε, εἰ-

δύο ὦτα ἔχομεν, στόμα δὲ ἕν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἧττω δὲ λέγωμεν.

Ἐν συμποσίῳ κατακείμενος σιγῇ τὴν αἰτίαν ἠρωτήθη· ἔφη οὖν τῷ ἐγκαλέσαντι, ἀπαγγεῖλαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι παρῆν τις σιωπᾷν ἐπιστάμενος.

* Ἄλλως· Ζήνων Ἀντιγόνου πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψαντος κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν σὺν ἄλλοις φιλοσόφοις ἐπὶ δεῖπνον, κἀκείνων παρὰ πότον σπευδόντων ἐπιδείκνυσθαι τὴν αὐτῶν ἕξιν, αὐτὸς ἐσίγα, τῶν δὲ πρέσβεων ζητούντων, τί ἀπαγγέλωσι περὶ αὐτοῦ πρὸς Ἀντίγονον, τοῦτ' αὐτό, ἔφη, ὃ βλέπετε, δυσκρατέστατον γὰρ ὁ λόγος [22].

Περὶ τοῦ καθήκοντος [23].

Ζήνων Κιττιεὺς πρῶτος ὠνόμασε τὸ καθῆκον, ἀπὸ τοῦ κατά τινος ἥκειν, καὶ ἔτι, ὃ πραχθὲν εὔλογον ἀπολογισμὸν ἔχει· εἶναι δ' αὐτὸ ἐνέργημα ταῖς κατὰ φύσιν παρασκευαῖς ὠκείαις, τῶν γὰρ καθ' ὁρμὴν ἐνεργουμένων τὰ μὲν καθήκοντα εἶναι, τὰ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον, καθήκοντα μέν, ὅσα λόγος ἐρεῖ [24] ποιεῖν, ὡς ἔχει γονεῖς τιμᾷν, ἀδελφούς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις, παρὰ τὸ καθῆκον δὲ τἀναντία τούτων, οὔτε δὲ καθήκοντα, οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον, ὅσα οὔτε ἐρεῖ λόγος πράττειν οὔτε ἀπαγορεύει, οἷον κάρφος ἀνελέσθαι, γραφεῖον, στλεγγίδα.

* Ὁ αὐτὸς οὐδενὸς ἡμᾶς οὕτω πένεσθαι, ὡς χρόνου, βραχὺς γὰρ ὄντως ὁ βίος, ἡ δὲ τέχνη μακρή, καὶ μᾶλλον ἡ τὰς τῆς ψυχῆς νόσους ἰᾶσθαι δυναμένη.

* Τῶν τις ἐν Ἀκαδημίᾳ νεανίσκων περὶ ἐπιτηδευ-

πεν, ἡ φύσις ἡμῖν γλῶτταν μὲν μίαν, δύο δὲ ὦτα παρέσχεν, ἵνα διπλασίονα, ὧν λέγομεν, ἀκούωμεν.

22) Idem refert Stob. T. 33. 10. Ptolomaei legatos fuisse dixit Laërt. VII. 24.

23) Exstat in Laur. solo. In eodem legitur sub littera φ.: φύσις εὐγενής, μετρίαν ἄσκησιν προςλαβοῦσα, ῥᾳδίως ἔρχεται πρὸς τελείαν ἀνάληψιν τῆς ἀρετῆς, cum nota: θὲς εἰς τὸ Ζήνων.

24) Malim αἱρεῖ. Cfr. Gata-

μάτων διελέγετο ἀφρόνων· ὁ δὲ Ζήνων, ἐὰν μὴ τὴν γλῶτταν, ἔφη, εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ, πολὺ πλείω ἔτι καὶ ἐν τοῖς λόγοις πλημμελήσεις.

* Ὁ αὐτὸς ἰδών τινα τῶν γνωρίμων ὑπὸ τοῦ ἀγροῦ περισπώμενον, εἶπεν, ἐὰν μὴ σὺ τοῦτον ἀπολέσῃς, οὗτος σὲ ἀπολέσει.

Ζαλεύκου.

Ζάλευκος, ὁ τῶν Λοκρῶν νομοθέτης, τοὺς νόμους τοῖς ἀραχνίοις εἶπεν ὁμοίους εἶναι, καὶ γὰρ εἰς ἐκεῖνα, ἐὰν ἐμπέσῃ μυῖα ἢ κώνωψ, κατέχεται, ἐὰν δὲ σφὴξ ἢ μέλιττα διαῤῥήξασα ἀφίπταται· οὕτω καὶ ἐν τοῖς νόμοις, ἐὰν ἐμπέσῃ πένης, συνέχεται, ἐὰν δὲ πλούσιος ἢ δυνατὸς λέγειν, διαῤῥήξας ἀποτρέχει.

Τοῦ αὐτοῦ προοίμιον νόμων.

Τοὺς κατοικοῦντας τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν πάντας πρῶτον πεπεῖσθαι χρὴ καὶ νομίζειν θεοὺς εἶναι, καὶ ἀναβλέποντας εἰς οὐρανὸν, καὶ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διακόσμησιν καὶ τάξιν, οὐ γὰρ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων εἶναι δημιουργήματα· σέβεσθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν ὡς αἰτίους ὄντας ἁπάντων ἡμῖν ἀγαθῶν τῶν κατὰ λόγον γιγνομένων· ἕκαστον οὖν ἔχειν καὶ παρασκευάζειν δεῖ τὴν αὑτοῦ ψυχὴν πάντων τῶν κακῶν καθαρὰν, ὡς οὐ τιμᾶται θεὸς ὑπ' ἀνθρώπου φαύλου, οὐδὲ θεραπεύεται δαπάναις, οὐδὲ τραγῳδίαις τῶν ἁλισκομένων, καθάπερ μοχθηρὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀρετῇ καὶ προαιρέσει τῶν καλῶν ἔργων καὶ δικαίων· διὸ ἕκαστον εἰς δύναμιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ πράξει καὶ προαιρέσει τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι θεοφιλῆ, καὶ μὴ φοβεῖσθαι τὰς εἰς χρήματα ζημίας μᾶλλον τῶν εἰς αἰσχύνην τεινόντων, καὶ πολίτην ἀμείνονα ὀνομάζειν τὸν τὴν οὐσίαν προϊέμενον μᾶλλον τοῦ

ker ad M. Anton. II. 5. p. 43. Jacobs Lect. Stob. p. 7. Bremi ad Aeschin. in Ctes. p. 447.

καλοῦ καὶ δικαίου· ὅσοις δὲ μὴ ῥᾴδιον πρὸς ταῦτα τὴν ὁρμὴν πεπεῖσθαι, τὴν δὲ ψυχὴν ἔχουσιν εὐκίνητον πρὸς ἀδικίαν, ὧδ' ἡμῖν παρηγγέλθω πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολίταις καὶ πολίτισι καὶ συνοίκοις, μεμνῆσθαι θεῶν, ὡς ὄντων καὶ δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις, καὶ τίθεσθαι πρὸ ὀμμάτων τὸν καιρὸν τοῦτον, ἐν ᾧ γίγνεται τὸ τέλος ἑκάστῳ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ζῆν· πᾶσι γὰρ ἐμπίπτει μεταμέλεια τοῖς μέλλουσι τελευτᾶν, μεμνημένοις ὧν ἀδικήκασι, καὶ ὁρμὴ τοῦ [25] βούλεσθαι πάντα πεπρᾶχθαι δικαίως αὐτοῖς· διὸ δεῖ ἕκαστον παρ' ἑκάστην πρᾶξιν ἀεὶ συνοικειοῦν τὸν καιρὸν τοῦτον, ὡς δεῖ, παρόντα· οὕτω γὰρ μάλιστα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ δικαίου φροντιεῖν.

Ἀρχὴ τοῦ η στοιχείου.

Τὸ η μετὰ τοῦ α.

Ἡ [1] ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις· ἐπὶ τῶν οἰμώζειν τινὰ

25) Impr. τοῖς.

1) Apost. Cent. IX. 64. Vide Herod. IV. 127. ex quo explicat Macar. sub litt. τ.: τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν· ἐπὶ τῶν ὠμῶν καὶ ὑπερηφάνως ἀποκρινομένων.. Πολεμούντων γάρ ποτε πρὸς ἀλλήλους Περσῶν καὶ Σκυθῶν καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν πρεσβευσαμένου πρὸς τοὺς Σκύθας περὶ εἰρήνης, οἱ Σκῦθαι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀπεκρίναντο, μῦν δὲ καὶ βάτραχον καὶ βέλος τοῖς ἀπελθοῦσιν ἀποκομίζειν τῷ βασιλεῖ παρέδοσαν, αἰνιττόμενοι διὰ τούτων, ὅτι οὐδὲ ἐὰν ὡς βέλος διὰ τοῦ ἀέρος διαπτῇ, ἢ ὡς μῦς εἰς τὴν γῆν ὑποδύῃ, ἢ ὡς βάτραχος εἰς ὕδατα δύνῃ, διαφεύξεται αὐτούς. Ad Anacharsin refert Arsen. infra: τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, et Diog. Laërt. I. segm. 101. παρέσχε δὲ καὶ ἀφορμὴν παροιμίας διὰ τὸ παῤῥησιαστὴς εἶναι τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 296. οὐ πώποτ' ἡμῖν οὐδὲν πρὸς ἡδονὴν οὔτ' εἶπας οὔτ' ἐποίησας — ἀλλ' ἁπλῶς οὑτωσὶ τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ἡμῖν διαλέγει; Themist. Or. II. p. 31. D. ἀκούετε αὖ πάλιν ῥῆσιν ἑτέραν, οὐ τοῦ ἀπὸ Σκυθῶν, ἀλλὰ τοῦ ἀπὸ Σταγείρων. Lucian. Dial. mer. VIII. τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

λεγόντων· τοῦτο γὰρ πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκῦθαι [2].

Ἡ ἀφύη [3] πῦρ· ἐπὶ τῶν ταχέως λαμβανόντων· παρόσον ἡ ἀφύη ταχέως ἑψεῖται.

Ἡ ἅμαξα [4] τὸν βοῦν· λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιούντων.

Ἡ αὐτάρκεια καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτερπὴς χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν. Ἐπικτήτου.

Τὸ η̅ μετὰ τοῦ β̅.

Ἡ [5] βραχυλογία ἐγγύς ἐστι τοῦ σιγᾷν· Λυκούργου τἀπόφθεγμα.

Ἡ [6] βαρὺ φόρημα ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων.

Σωσιάδου ἐκ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ζ σοφῶν.

Ἡβῶν ἐγκρατὴς ἴσθι, μέσος δίκαιος, πρεσβύτερος εὔλογος, τελεύτα ἀλύπως.

Θεόγνιδος [7].

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ἡ Βοιωτία πρότερον ἐκαλεῖτο Ἀονία, ὑπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Ἀόνων· μετωνομάσθη δὲ Βοιωτία κατὰ μέν τινας ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης· καθ' ἑτέρους δὲ ἀπὸ τῆς ἐλαθείσης κατὰ Πυθόχρησιν ὑπὸ Κάδμου βοός.

Τὸ η̅ μετὰ τοῦ γ̅.

Ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος. Σοφοκλέους.

2) Codd. ἀπεκρίναντο οἱ Πέρσαι, εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα, ᾄδεις ἔχων.

3) Apost. Cent. IX. 65.

4) Apost. Cent. IX. 66. Macar. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει· ἐπὶ τῶν πασχόντων, ἃ πολλάκις αὐτοὶ ἐποίουν. Vide supra: ἅμαξα τὸν βοῦν.

5) Apost. Cent. IX. 69.

6) Stob. T. 4. 16. Αἰσχύλου.

7) Stob. T. 52. 12. — Ma-

Ἡ [8] γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾷν κακά.

Ἡ [9] γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Ἡγοῦμαι [10] μεγίστην εἶναι τῶν λειτουργιῶν τὸ τὸν [11] καθ' ἡμέραν βίον κόσμιον καὶ σώφρονα παρέχειν. Ἰσαίου ἡ γνώμη.

Ἐπίγραμμα.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
Ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
Χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

Τὸ η μετὰ τοῦ δ.

Ἡδὺ χελώνης [12] κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν· τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα, στραγγευομένων [13] δέ· φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

Ἡδύ [14] γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις. Μενάνδρου.

Ἀλέξιδος [15].

Ἤδη γὰρ ὁ βίος οὑμὸς ἑσπέραν ἄγει.

Ἤδη μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα.
Κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

car. habet: Ἡβῶντος ἀνδρὸς οὐ βραδέα δρομήματα· ἐπὶ εὐσθενούντων.

8) Stob. T. 95. 7.

9) Stob. T. 49. 9. Διονυσίου τυράννου.

10) Stob. T. 5. 54. Macar. habet: Ἡ γλῶττα ἀνέγνω, χὴ δὲ φρὴν οὐ μανθάνει· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.

11) Τὸν equidem inserui.

12) Apost Cent. IX. 68.

13) Codd. στρατευομένων. Apost. στρογγευομένων. scripsi στραγγευομένων.

14) Stob. T. 115. 11.

15) Stob. T. 116. 19.

Εὐριπίδου[16].

Ἤδη νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον[17], οὐδὲν ὢν τὸ πρίν.

Ἀριστοφάνους εἰρήνης.

Ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
μᾶλλον,
Ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

Φιλήμονος[18].

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
Ἔστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προςποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν[19].

Ἡδονὰς[20] τὰς μετὰ τοὺς πόνους διωκτέον, ἀλλ' οὐχὶ τὰς πρὸ τῶν πόνων. Ἀντισθένους.

Ἡδονῆς[21] γὰρ ὁ μὲν ἐκὼν εἰργόμενος σοφὸς, ὁ δὲ μὴ δεόμενος μακάριος· τὸ δὲ γῆρας ἐς ἀμφότερα ἐπιτήδειον, καὶ γὰρ φρονιμωτέρους τοὺς ἀνθρώπους ἀπεργάζεται, καὶ τῶν ἡδέων ἀμελεστέρους. Φαβωρίνου.

Τὸ η μετὰ τοῦ ε.

Ἡ[1] ἐν δημοκρατίῃ πενίη τῆς παρὰ τοῖς δυνατοῖσι καλεομένης εὐδαιμονίης τοσοῦτόν ἐστιν αἱρετωτέρη, ὁκόσον ἐλευθερίη δουλίης.

16) Stob. T. 106. 4. Ἱκετίδων.
17) Apogr. Dresd. γλώσσης κατάρχων δόμων.
18) Stob. T. 19. 2.
19) Mosc. προσποιεῖται, λοιδορεῖται ὁ λοιδορῶν.
20) Stob. T. 29. 65.
21) Stob. T. 115. 22. Macar. habet: Ἡδὺ τἀπόῤῥητα λιχνεύειν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. — Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατέρι πάντα χρόνον. — Ἡδὺ περὶ δεῖπνον πατρός· ἐπὶ τῶν μακρότερον γηρώντων πατέρων καὶ χαλεπῶν.

1) Stob. T. 43. 42. Δημοκρίτου.

Ἡ εὔκαιρος χάρις λιμῷ καθάπερ τροφὴ ἁρμόττουσα τὴν τῆς ψυχῆς ἔνδειαν ἰᾶται. Ἡρακλείτου.

Τὸ $\overline{\eta}$ μετὰ τοῦ $\overline{\vartheta}$.

Ἦθος φυσικὸν μὴ θετὸν στέργειν φίλει,
Ἣν μὲν γὰρ ἔσχες, τίς ἐπιπλάστου χάρις;
Ἣν δ' αὖ ἁμάρτῃς φύσεως δυσκληρίᾳ,
Ἤνεγκεν οὐδὲν τὸ πεπλασμένον πλέον [2].

Τὸ $\overline{\eta}$ μετὰ τοῦ $\overline{\iota}$.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ σώματος μὴ γενέσθω τῆς ψυχῆς ἀσθένεια· ἰσχὺν δὲ ψυχῆς φρόνησιν νόμιζε. Κλειτάρχου.

Τὸ $\overline{\eta}$ μετὰ τοῦ $\overline{\kappa}$.

Ἡ κάμηλος [3] ἐπιθυμήσασα κεράτων καὶ τὰ ὦτα προσαπώλεσεν· ἐπὶ τῶν τὰ ξένα ἐπιθυμούντων καὶ προσαποβαλλόντων τὰ ἴδια.

Ἡ κακὴ [4] κρίσις παντὸς κακοῦ αἰτία.

Ἡ κέρκος [5] τῇ ἀλώπεκι μαρτυρεῖ· ἐπὶ τῶν δεικνυόντων ἀπὸ μικρᾶς πράξεως τὸ ἦθος· ὡς ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ ὕφασμα, ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκεις τὸ ἄριστον, τὸν Αἰθίοπα ἐκ τῆς ὄψεως, ἐκ τῶν ὀνύχων τὸν λέοντα, ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον.

2) Macar. habet: ἤθη φίλων γίνωσκε, μιμήσῃ δὲ μή· ὅτι οὐ δεῖ παντὸς φίλου ἕπεσθαι τῇ γνώμῃ.

3) Apost. Cent. IX. 70. cfr. Theon. Progymn. c. III. Doxopater in Homil. ad Aphth. Progymn. καθὸ οὐ πάντοτε διὰ τῶν μύθων συμβουλεύομεν, οὐδὲ τὴν τοῦ συμφέροντος ὑπογράφομεν φύσιν ἢ τὴν ἀλήθειαν, οἷον εἰ διηγούμενοι περὶ τοῦ Κροίσου, ὅπως τῇ τοῦ Κύρου ἐπιθέμενος βασιλείᾳ καὶ τὴν οἰκείαν ἀρχὴν ἀπέβαλε, τούτῳ τῷ μύθῳ χρησόμεθα, ὅτι κάμηλος ἐπιθυμήσασα κεράτων καὶ τὰ ὦτα περιετμήθη· εἶτα ἐπενέγκωμεν τὸ κατὰ Κροῖσον διήγημα, ὅτι καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πέπονθεν, ἐνταῦθα οὐ τὴν τοῦ συμφέροντος φύσιν ὑπογράφομεν.

4) Apost. Cent. IX. 72. Stob. T. 46. 73. Ἰαμβλίχου.

5) Apost. Cent. IX. 74. Macar. ἐπὶ τῶν δεικνύντων ἀπὸ μικρῶν πράξεων τὸ αὐτῶν ἦθος.

Ἡ κύων[6] *ἐν φάτνῃ*· πρὸς τοὺς μήτε ἑαυτοῖς χρωμένους, μήτε ἐῶντας· παρόσον ἡ κύων κριθὴν οὐκ ἐσθίει, μένουσα ἐν φάτνῃ· καὶ τὸν ἵππον οὐκ ἐᾷ· ἔδωκε δὲ ἄρα ἡ φύσις ταῖς κυσὶ τραυμάτων ἀντίπαλον πόαν· εἰ δὲ ἕλμινθες αὐτὰς λυποῦσι τοῦ σίτου τὸ καλούμενον λήϊον ἐσθίουσαι ἐκκρίνουσιν αὐτάς· λέγονται δὲ καί, ὅταν δέωνται τὴν γαστέρα ἑκατέραν κενῶσαι, πόαν τινὰ ἐσθίειν· καὶ τὸ μέν τι τῆς τροφῆς τὸ ἐπιπολάζον ἀνεμεῖν, τὰ δὲ περιττὰ κάτωθεν ἀποκρίνεσθαι· ἐντεῦθεν καὶ τὸ συρμαΐζειν Αἰγύπτιοι λέγονται μαθεῖν· πέρδικές τε καὶ πελαργοὶ τρωθέντες καὶ φάτται τὴν ὠρίγανον, ὡς λόγος, διατρώγοντες, εἶτα τοῖς τραύμασιν ἐντιθέντες ἀκοῦνται τὸ σῶμα.

Τὸ η μετὰ τοῦ λ.

Ἡλικίαν σὴν οὐκ ἔχω· ἐπὶ τοῦ καταφρονοῦντός τινος ὡς ἀνοήτου.

Ἧλιξ ἥλικα[7] *τέρπει*· παλαιὸς λόγος, ἡ γὰρ ἰσότης τοῦ χρόνου, φησὶν ὁ Πλάτων, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι᾽ ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται.

Ἡλίῳ[8] *φῶς δανείζεις*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἠλιθιώτερος[9] *Ἀδώνιδος τοῦ Πραξέλλης*· ὁμοία τῇ, ἀνοητότερος Αἰβύκου καὶ Κορύκου καὶ Μελιτίδου· Ἄδωνις γάρ τις, Πραξέλλης υἱός, ἀποθανὼν καὶ ἐρωτηθεὶς πρὸς τῶν ἐν Ἅιδου, τί κάλλιστον ἄνω κατέλιπεν, ἀπεκρίνατο, ἥλιον, σελήνην, σῦκα καὶ μῆλα· ἔδοξε γοῦν ἠλίθιος ταῦτα ἐξισῶν τῷ ἡλίῳ.

6) Apost. Cent. IX. 71. ea, quae inde a verbis: ἔδωκε δὲ ἄρα sequuntur, non habet. Macar. ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ· ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε τοὺς ἄλλους ἐώντων. Idem addit: Ἡ κύων ἐν τῷ γάμῳ· ἐπὶ τῶν ἢ παρενοχλούντων ἢ ἀνοίκειόν τι πραττόντων. Ἢ καλῶς ζῆν· ἢ τεθνηκέναι.

7) Apost. Cent. IX. 78. locus Platonis est in Phaedro c. 17. ubi Ast. Macar. interpretationem om.

8) Apost. Cent. IX. 79.

9) Apost. Cent. IX. 81. ea-

Ἧλος [10] τὸν ἧλον καὶ πάτταλος τὸν πάτταλον ἐξέκρουσεν· ἐπὶ τῶν ἰωμένων δι' ἁμαρτήματος ἁμάρτημα.

Ἡ λύκου [11] δεκάς· ὁ Λύκος Ἀθήνησι πρὸς τῷ δικαστηρίῳ· ἥρως μορφὴν ἔχων θηρίου.

Ἐκ τῶν Σερίνου [12].

Ἡ Λάκαινα πρός τινα Ἰωνικὴν δείξασαν αὐτῇ τὸν κόσμον ἀντεπέδειξε τὰ τέκνα, εἰποῦσα· ὁ δὲ ἐμὸς κόσμος τοιοῦτος.

Τὸ η̅ μετὰ τοῦ μ̅.

Ἡ μένη πελειάς [1]· ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων ταττομένη.

Ἢ μένοντα [2] ἀποθανεῖν ἢ νικᾷν· ἐπὶ τῶν εὐψύχων.

Ἡμίονος [3] κανθήλιος· ἐπὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων.

Ἡμεῖς [4] δέκα Ῥόδιοι, δέκα νῆες· ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων, τοῦτο δὲ [5] εἶπεν ἡ Δημήτηρ πρὸς Τριπτόλεμον.

Ἢ [6] Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο· ἐπὶ τῶν ἀποβλήτων καὶ διαβεβλημένων.

dem, mutato paullulum ordine, profert. Macar. ἠλιθιώτερος Λευκολόφου· οὗτος ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν ἀντεποιεῖτο τοῦ φρέατος.

10) Apost. Cent. IX. 80. Macar. ἧλον ἥλῳ ἐκκρούει· ὅμοιον τῇ· πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται. Eustath. Opusc. p. 52. l. 12. ἐξωθῶν γὰρ οὐχ' ὥσπερ ἧλος ἧλον, τοῦτο δὴ τὸ παροιμιῶδες, ἀλλ' ὥσπερ ἁγιωσύνην ἁμαρτία.

11) Apost. Cent. IX. 77. pro δεκάς lacuna est in apographo.

12) Stob. T. 14. 11. ἐκ τῶν Σερήνου Ἀπομνημονευμάτων. Macar. add. Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε. — Ἡλιάδων δάκρυα· ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐχόντων χρήματα, παρόσον αἱ τοῦ Φαέθοντος ἀδελφαὶ ἀποδενδρωθεῖσαι καὶ δακρύουσαι ἀπέσταζον τὸ ἤλεκτρον. Ἠλίβατον κακόν· ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν.

1) Apost. Cent. IX. 82. rem pluribus exponit. Apogr. Dresd. ἤμενι πελιάς.

2) Apost. Cent. IX. 83.

3) Apost. Cent. IX. 84.

4) Apost. Cent. IX. 85.

5) Apogr. Dresd. τοῦδε.

6) Apost. Cent. IX. 86. Ex Arist. Ran. 151.

Ἡ Μήδων ἄδικον παύσασ᾽ ὕβριν ἥδε Σόλωνα
Τόνδε τεκνοῖ Σαλαμὶς, θεσμοθέτην ἱερόν.

Τὸ η μετὰ τοῦ ν.

Ἢν [7] μὴ καθάρῃς καὶ ἀλέσῃς οὐ φάγῃς· ἐπὶ τῶν μὴ σὺν μόχθῳ ποριζομένων τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

Ἦν [8] ποτε κἀμοὶ πρώρα καὶ πρύμνη· ἐπὶ τῶν ἐν διαφόροις πράγμασί ποτε εὐτυχούντων.

Ἣν [9] ἔλαχες Σπάρταν, ταύτην κόσμει· παραινεῖ γὰρ μὴ τοῖς ὑπὲρ ἀξίαν ἐπιπηδᾶν.

Ἡ νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει.

Ἡ νέμεσις [10] πῆχυν κατέχω, τίνος οὕνεκα λέξεις;
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἡ νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ᾽ ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ᾽ ἀχάλινα λέγειν.

Τὸ η μετὰ τοῦ ο.

Ἢ οὐ πεττεύω· ἐπὶ τῶν κρύπτειν πειρωμένων τὰ οἰκεῖα ἐλλαττώματα.

Τὸ η μετὰ τοῦ π.

Ἡ παναγραία [11] Ἄρτεμις· ἐπὶ τῶν ἀγύρτων καὶ

7) Apost. Cent. IX. 87. Macar. ἥν τις ἔμαξε μάζαν, ταύτην καὶ ἐσθιέτω.

8) Apost. Cent. IX. 88.

9) Apost. Cent. IX. 89.

10) Anthol. Graec. Epigr. adesp. CCLVI. sequens epigr. Nr. CCLV. Utrique epigramati explicando optime inserviunt artis antiquae monumenta, praecipue statua Musei Pio-Clementini, cujus brachio recta linea dependenti modus innuitur, apud Viscont. Vol. II. T. 13. coll. Winckelm. ad Monumenti ined. Nr. 25. Symbola in secundo epigr. notata conspiciuntur in nummis Smyrnaeorum, vide Eckhel Doctr. Numm. Tom. II. p. 259.

11) Apost. Cent. IX. 91. Macar. ἡ Περγαία Ἄρτεμις· ἐπὶ τῶν ἀγύρτων, καὶ πλανητῶν. Idem addit: Ἡ πεῖρα διδάσκαλος.

πενήτων· παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἀγείρειν καὶ πλανᾶσθαι λέγεται.

Ἦ που χαλεπόν ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν. Μενάνδρου.

Ἡ πατρὶς [12] ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς,
Οὐδ' ὀνομάσαι δυναίμην [13] ἂν ὡς ἔστι φίλον.

Τὸ η μετὰ τοῦ ρ.

Ἡρακλῆς ξενίζεται [14]· ἐπὶ τῶν βραδυνόντων· οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλῆν βραδύνουσι, πολυφάγος γὰρ ὁ ἀνήρ.

Ἤρατο [15] μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.

Ἡράκλειος νόσος [16], ἡ ἱερά· εἰς ταύτην γὰρ περιέπεσεν ὁ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλειον ὕμμα· ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ ἰσχυροῦ δεσμοῦ λέγεται.

Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος [17]· ἐπὶ τῶν ἀσυμβάτων.

Ἡράκλεια λουτρά [18]· ἐπὶ τῶν δῶρα λαμβανόν-

12) Stob. T. 59. 3. ex Eurip. Phöniss.

13) Mosc. δύναιμ'.

14) Apost. Cent. IX. 92. Passim a veteribus perstringitur Herculis voracitas. Praeter Euripidis Alcest. cfr. Aristoph. Ran. 551. ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν· 553. καὶ Κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν ἀν' ἡμιωβολιαῖα. ib. Av. 1657. sqq. De Hercule βουφάγῳ vide quae diximus ad Georgii Pachym. Progymn. c. 6. Eodem spectat Anaglyphum Musei Pio-Clement. Tom. V. 14. ubi Herculi in leonina pelle recumbenti puer immensum placentae orbem offert, prope eum sus mactatus jacet.

15) Theocr. Id. XIV. 7.

16) Apost. Cent. IX. 93. Macar. ἐπὶ τῶν μετὰ πολὺν κάματον ἐμπιπτόντων εἰς νόσον· ὁ γὰρ Ἡρακλῆς μετὰ μυρίους καμάτους τῇ ἱερᾷ ἐνέπεσεν.

17) Apost. Cent. IX. 64. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

18) Apost. Cent. IX. 95. cfr. Diod. Sic. IV. 23. cum not. Wessel. et intrpp. ad Hesych. Nummos Himerensium, Herculem exhibentes stantem, dextra clavam, sinistra leonis exuvias tenentem, vel caput Herculis leonis pelle tectum, ad thermas in Herculis gratiam excitatas referendos esse docet Eckh. Doctr. Numm. Vol. I. p. 214. Has vero thermas ab aliis (ut Pisandro apud Schol. ad Aristoph. Nub. 1047. quem secutus est Hesych.) Minervae, ab aliis (ut Diodoro l. l.)

των· κατὰ δωρεὰν γὰρ Ἥφαιστος ἀνέδωκε λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ.

Ἡράκλειος λίθος [19]· ταύτην ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσιν.

Ἡράκλειος ψώρα [20]· ἡ Ἡρακλείων θερμῶν δεομένη.

Τὸ η μετὰ τοῦ σ.

Ἦσαν [21] ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· ἐπὶ τῶν ποτε εὐπόρων γεγονότων.

Ἦσαν [22] κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι οἵ ποτε Μήδων
Παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρύμονος ἀμφὶ ῥοὰς,
Λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα

Nympharum, ab aliis (quos secutus est Apost.) Vulcani munus vocari, a nullo vero autore Neptuno tribui, qui tridentis impulsu, ubicunque luberet, fontes excitare solebat (Schol. ad Eurip. Phön. 145.) neminem offendet, qui meminerit, Ἀθήνην Πρόνοιαν praesidii loco Herculi a Jove additam fuisse, Julian. Orat. VII. p. 220. D. (adstat Minerva Herculi infanti, serpentes stringenti in Cameo Florentino Gall. Reale di Firenze Sect. V. Tav. 34. adstat in laboribus Mus. Pio-Clement. Tom. IV. 41. 42. Winckelm. mon. ined. Nr. 64. et 63. potu eum recreat Tischb. Vas. Tom. II. 22.) ad nymphas vero fontium, ad Vulcanum thermarum originem recte referri. Cfr. si lubet Bökh. ad Pind. Ol. XII. 14. Aristid. Or. V. p. 35. λουτρῶν δὲ τὰ ἥδιστα Ἡράκλεια ἐπωνυμίαν ἔχοντά ἐστι.

19) Apost. Cent. IX. 96. plura addit. Macar. πρὸς τοὺς ἑαυτοῖς τι ἐπαγομένους, παρόσον καὶ ἡ λίθος ἐπισπᾶται τὸν σίδηρον. Lucian. Im. 1. ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

20) Apost. Cent. IX. 97. ἡ Ἡρ. θερμῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν· τῷ γὰρ Ἡρακλεῖ πολλαχῆ ἀνῆκε θερμὰ λουτρὰ ἡ Ἀθηνᾶ. Macar. ἐπὶ τῶν δυσαποτρέπτοις ἐνεχομένων κακοῖς. Id. addit: Ἠρινὸς πόκος· ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν δρεπομένων.

21) Apost. Cent. IX. 98. Macar. ἐπὶ τῶν εὐδοξησάντων. Infra sub litt. π. idem legitur πάλαι ποτ' ἦσαν etc. ex Aristoph. Plut. 1003. ubi Schol. — Oraculum esse Caribus datum, cum Pythiam de Milesiis in belli contra Persas societatem recipiendis consulerent, docent Excerpta ex Diod. Sic. ab Majo edita Nr. XLVII. cfr. Wyttenb. ad Plut. Apophth. p. 180. A.

22) Anthol. Gr. T. IV. p. 148. ed. Jacobs.

Πρῶτον δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.
Ἢ σιγὴν [23] καίριον ἔχε, ἢ λόγον ὠφέλιμον.

Τὸ η μετὰ τοῦ τ.

Ἡττήθης [1] τινὸς ἀλεκτρυόνος· ἐπὶ δούλων ἢ θεραπόντων ἑπομένων τοῖς δεσπόταις.

Ἢ τὰν [2], ἢ ἐπὶ τᾶς· Λάκαινα προσαναδιδοῦσα τῷ παιδὶ τὴν ἀσπίδα τοῦτ᾿ ἔφη τἀπόφθεγμα.

Ἢ τρὶς [3] ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι· ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων· τὸ μὲν τρὶς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν· πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις.

Ἤτοι [4] τέθνακεν ἢ διδάσκει τὰ γράμματα· τῶν εἰς τὴν Σικελίαν στρατευσάντων οἱ μὲν ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, οἱ δ᾿ ἀπώλοντο· οἱ οὖν διαφυγόντες ἔλεγον τοῦτο.

Ἡ Φάνου θύρα [5]· τὸν Φάνον φασὶ δήμου ὀβολοστάτην εἶναι, ἄλλως δὲ τυφλόν· ὑπανοιγομένης δὲ τῆς θύρας τοῦ ταμιείου αὐτοῦ κατασκευάσαι τοιαύτην, ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας· ἐνίους δὲ λέγειν, ὡς μοιχευομένης αὐτοῦ τῆς γυναικὸς τὴν αὔλιον θύραν εἰργάσατο, ὡς μὴ ἄνευ ψόγου ἀνοίγεσθαι, τῆς δὲ κατὰ

23) Apost. Cent. IX. 99. ἔχε om. Stob. T. 34. 8. Pythagorae tribuit. — Macar. addit: Ἡ Συρακούσιος δεκάτη· ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων καὶ πολυτελῶν.

1) Apost. Cent. X. 2. ex Aristoph. Av. 70. ubi Schol. φυσικὸν τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τοὺς ἡττηθέντας ἕπεσθαι τοῖς νενικηκόσι. cfr. Bergl. ad Alciphr. I. 27. p. 155.

2) Plut. Apophth. Lacaen. XV. p. 241. F.

3) Apost. Cent. X. 3.

4) Apost. Cent. X. 4. Arsen. et vetus Cod. Apostolii ἤτοι τεθνάναι διδάσκει τὰ γράμματα, ἢ οὕτως, ἢ τέθνακεν etc. Priora Pantino praeeunte omisi.

5) Apost. Cent. X. 5. Apogr. Dresd. φάνιος. Macar. ἡ Φάνου θύρα· ἐπὶ τῶν μεγαλοφώνων. Eustath. Opusc. p. 277. l. 51. θησαυροὺς ἐκόμπαζεν, ἐκεῖ πεφυλαγμένους αὐτῷ, Φανίου δή τινα θύραν, καὶ αὐτὸς ταύτην ἀναπλαττόμενος τοῖς ἀγνοοῦσιν, οἷα τύχη αὐτὸν τὰ πρὸ τούτων ἤλαυνε.

τοῦ τέγους δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας [6] τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν τὴν Φάνου θύραν εἶναι λέγειν.

Ἡφαίστιος [7] δεσμός· ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

Ἢ φρονεῖν [8] ἔλασσον, ἢ δύνασθαι δεῖ μεῖζον.

Ἡ φιλοχρηματία [9] Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν πειρωμένων· ἔφησε γὰρ ὁ θεὸς Σπαρτιάταις, τότε ἀπολεῖσθαι [10], ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσιν.

Τὸ η̄ μετὰ τοῦ χ̄.

Ἡ χάρις πρὸς εὐγνώμονας οὐδέποτε θνήσκει.

Ἡ χάρις ὥσπερ ἡ σελήνη, ὅταν τελεία γένηται, τότε καλὴ φαίνεται.

Ἡ χάρις, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἐν βίῳ, παρὰ τοῖς πολλοῖς τάχιστα γηράσκει.

Ἡρώδου [11].

Ἢ χαλκείην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει·
Ἢ ταῖσι μηλολόνθαις ἅμματ' ἐξάπτων
Τοῦ κεσκίου [12] μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

Ἦχοι θαλάσσης ἀνδρὸς ἄφρονος λόγοι,
Βρίθοντες ἀκτὰς, οὐ πιαίνοντες χλόας.

Τὸ η̄ μετὰ τοῦ ψ̄.

Ἡ ψελλὴ οὐ πιττεύει.

6) Mosc. χλευάζοντες, ultima syllaba inscriptum ας. Matth.
7) Ap. C. X. 7. Arsen. θεσμός.
8) Apost. Cent. X. 6. addit: Εὐριπίδου.
9) Apost. Cent. X. 8. Vide supra: ἁ φιλοχρημ.
10) Mosc. et Ap. ἀπολεσθῆναι. Zenob. II. 24. ἀπολέσθαι, quod Wyttenb. ad Plut. p. 239. F. corrigit ἀπολεῖσθαι, id quod nostro loco convenit.
11) Stob. T. 78. 6. Apogr. Dresd. χαλκαίην — μυίην.
12) Apogr. Dresd. τοῦ κεσκαίου — λωβῆσαι.

Τὸ η μετὰ τοῦ ω.

Ἠὼς [13] ὁρῶσα γελᾷ τὰ νυκτὸς ἔργα.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ἡρώδης ὁ [1] Ἀθηναῖος, σοφιστὴς ὢν τῶν κυρίως, οὐ τῶν φιλοσοφησάντων ἐν δόξῃ τοῦ σοφιστεῦσαι, ἔλεγεν, ὡς προσήκει τὸν ὀρθῶς πλούτῳ χρώμενον τοῖς μὲν δεομένοις ἐπαρκεῖν, ἵνα μὴ δέωνται, τοῖς δὲ μὴ δεομένοις, ἵνα μὴ δεηθῶσιν· ἐκάλει δὲ τὸν ἀσύμβολον [2] πλοῦτον καὶ φειδοῖ κεκολασμένον νεκρὸν πλοῦτον· τοὺς δὲ θησαυροὺς, ἐς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια· τοὺς δὲ καὶ θύειν ἀξιοῦντας ἀποθέτοις χρήμασιν, Ἀλωάδας ἐπωνόμαζε, θύοντας Ἄρει μετὰ τὸ δῆσαι αὐτόν.

Ἡ Ξανθίπη [3] ἔφη, μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν καὶ αὐτοὺς κατασχουσῶν ἐν πάσαις ὅμοιον τὸ Σωκράτους πρόσωπον καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπανιόντος θεάσασθαι· ἥρμοστο γὰρ δηλονότι πρὸς πάντα ἐπιεικῶς· τοιγάρτοι οὐδὲν πώποτε ἐλύπησεν αὐτόν.

Ἡ Θεανὼ παρέφηνε τὴν χεῖρα περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον· εἰπόντος δέ τινος, καλὸς ὁ πῆχυς, ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη.

* Ἡγησίππου.

Ἡγησίππου, τοῦ Κρωβύλου προσαγορευομένου, παροξύνοντος τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ Φίλιππον, ὑπεφώνησέ τις ἐκ τῆς ἐκκλησίας, πόλεμον εἰσηγῇ; καὶ μὰ Δία, εἶπε,

13) Apost. Cent. X. 9.

1) Mosc. ὁ om., Laur. habet.

2) Ἀσύμβουλον, inscripto ο: Cod. Mosc. Matth. Cfr. de hac permutatione epistolam nostram criticam p. 29.

3) Stob. T. 108. 77. Hoc et sq. apophth. ab impressis et a Laur. abest.

καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δημοσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους, εἰ μέλλομεν ἐλεύθεροι βιώσεσθαι, καὶ μὴ ποιήσειν τὸ προσταττόμενον Μακεδόσι.

* Ἡ ρ ώ ν δ ο υ.

Ἡρώνδας Ἀθήνησιν ἁλόντος τινὸς γραφὴν ἀργίας παρὼν καὶ πυθόμενος ἐκέλευσεν ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὸν τὴν ἐλευθερίαν δίκην ἡττηθέντα.

* Ἡ ρ α κ λ ε ί δ ο υ.

Ἡρακλείδης φησὶ τοὺς Παμφυλίους χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος· τὸ οὖν φάος φάβος φασὶ, καὶ τὸ ἀέλιος, βαβέλιος, ὀρούω, ὀρούβω· Αἰολεῖς δὲ τῷ β χαίρουσι προτιθέντες τοῦ ῥ ἐν τῷ ῥάκος, βράκος, ῥοτὸς, βροτὸς, ῥυτὴρ, βρυτὴρ [4].

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Ι.

Ἱστορία περὶ Ἡρακλέους.

Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενος κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας, σφοδρῷ συνεσχέθη ἀνέμῳ· κατασύρεται δὲ εἰς Κῶν τῆς Μερόπιδος· ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς· βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ Θεσσαλὸν ἐγέννησεν.

Περὶ Σκαμάνδρου τοῦ καὶ Ξάνθου.

Ἡρακλῆς ποτε δίψει κατασχεθεὶς ηὔξατο τῷ πατρὶ

4) Sequuntur in impr. duo versus: ἠρίστησα μὲν ἠτρίου λεπτοῦ etc., qui inter sententias existunt, et in Laur. inter provv. repetuntur.

Διὶ ἐπιδεῖξαι αὐτῷ νᾶμα· ὁ δὲ μὴ θέλων αὐτὸν τρύχεσθαι, ῥίψας κεραυνὸν ἀνέδωκε μικρὸν λιβάδα, ἣν θεασάμενος ὁ Ἡρακλῆς, καὶ σκάψας εἰς τὸ πλουσιώτερον κατεισφέρεσθαι, μετωνόμασε Σκάμανδρον, οἱονεὶ Κάμανδρον, γενόμενον καμάτου ἑαυτῷ παραίτιον· Ξανθὸς δὲ προσηγορεύθη, ἀφ' οὗ περὶ τοῦ κάλλους ἐκρίναντο Ἥρα, Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐν αὐτῷ λουσάμεναι ξανθὰς εἶχον κόμας.

Περὶ Ἥρας καὶ Εὐρυμέδοντος.

Ἥραν τρεφομένην παρὰ τοῖς γονεῦσιν εἷς τῶν Γιγάντων Εὐρυμέδων βιασάμενος ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ Προμηθέα ἐγέννησε. Ζεὺς δὲ ὕστερον γήμας τὴν ἀδελφὴν καὶ γνοὺς τὰ γενόμενα, τὸν μὲν Εὐρυμέδοντα κατεταρτάρωσε, τὸν δὲ Προμηθέα προφάσει πυρὸς δεσμοῖς ἀνήρτησεν.

Ἱστορία Ἀχελώου καὶ Ἡρακλέους.

Ἡρακλῆς εἰς Ἅιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς, ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα· καταλαβὼν δὲ μνηστευομένην τὴν κόρην Ἀχελώῳ τῷ πλησίον ποταμῷ, διεπάλαιεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῶον παρὰ Ἀμαλθίας τῆς ὠκεανοῦ γέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ· καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. Δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχελῷος· διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται.

Ἱστορία περὶ Ἡσιόνης.

Ἡρακλῆς πορθήσας Ἴλιον, Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος μὲν θυγατέρα, Πριάμου δὲ ἀδελφήν, ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ ἔδωκεν αὐτὴν γέρας Τελαμῶνι, ὡς συστρατεύ-

σαντι αὐτῷ, ἀφ' ἧς ἔσχε Τεῦκρον ὁ Τελαμών. Ὡς οὖν ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς γυναικὸς τεχθέντα παῖδα Τεῦκρον ἐκάλεσαν, προαναπέμψαντες τὸν τόνον καὶ ποιήσαντες κύριον. Τεῦκροι γὰρ οἱ Τρῶες ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου· ἡ δὲ ἱστορία ἀκριβεστέρως εἴρηται παρά τε ἄλλοις, καὶ Ἀπολλωνίῳ τῷ γραμματικῷ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γενῶν.

Ἱστορία Ἡρακλέους.

Ἡρακλῆς παρεγένετο εἰς Πύλον, χρήζων καθαρσίων· οἱ δὲ Πύλιοι ἀποκλείσαντες τὰς πύλας οὐκ εἰσεδέξαντο αὐτὸν, ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως ἐπόρθησε τὴν Πύλον· συνεμάχουν δὲ τῷ Νηλεῖ τρεῖς θεοὶ, Ποσειδῶν, Ἥρα, Ἀΐδωνεὺς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ δύο, Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ζεύς.

Ἑτέρα ἱστορία Ἡρακλέους.

Ἡρακλῆς προστάξαντος τοῦ Εὐρυσθέως, ἀνεκάθηρε τὴν Αὐγείου κοπρίαν· ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ [5] τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλλὸς [6] δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλλὸν ἐκ Δουλιχίου, προςδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ὀλιγανδρίας δὲ οὔσης, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι.

5) Cod. αὐτόν. De fluctuatione codicum in terminatione hujus pronominis diximus ad Theon. Progymn. p. 250.

6) Cod. h. l. Φυλός, postea Φυλλόν.

Ἀρχὴ τοῦ Θ στοιχείου.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ α.

Θάμυρις μαίνεται [1]· ἐπὶ τῶν συνετῶς βιούντων, δοκούντων δέ τισι μαίνεσθαι· Θάμυρις γάρ τις ἰδὼν μαστιγούμενον οἰκέτην παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ μὴ τοῦ ἱεροῦ φροντίζοντος τὴν οὐσίαν αὐτοῦ δοὺς ἀπεδήμησεν, ὃν ὁρῶντες ἔλεγον· μαίνεται Θάμυρις.

Θάνατον [2] *παρδάλεως ὑποκρίνεται*· ἐπὶ τῶν βλαπτόντων ἢ διαφθειρόντων τινὰς πανουργίαις.

Θαλάττιον [3] *ἐν χαράδραις ὕδωρ*· ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προφιλοτιμουμένων.

Θάσος ἀγαθῶν [4]· ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν δεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων.

Θᾶττον [5] *ὑπὸ μάλης πέντ' ἐλάφους κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον*· ἐπὶ τῶν ἀναισχύντων.

Θαλάττιος [6] *ὢν μήπως χερσαῖος γένῃ*· ἐπὶ τῶν καταλιμπανόντων τὰ οἰκεῖα ἐπιτηδεύματα καὶ τοῖς μὴ προσήκουσιν ἐπιχειρούντων.

Θάρσει [7] λέγων τἀληθὲς, οὐ σφάλλῃ ποτέ. Εὐριπίδου.

Θανόντι [8] κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει,
Ἥξεις, ἐπείγου μηδὲν εἰς τὸ μόρσιμον.

Θάρσει [9] μαῖ', ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.

1) Apost. Cent. X. 10. Cfr. supra: Ἄμυρις μαίνεται.
2) Apost. Cent. X. 13. rem pluribus exponit.
3) Apost. Cent. X. 14.
4) Apost. Cent. X. 19.
5) Apost. Cent. X. 20. Lucian. adv. indoct. c. 23. καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρ. ἢ ἕ. κ.
6) Apost. Cent. X. 21.
7) Apost. Cent. X. 12.
8) Stob. T. 122. 11. Σοφοκλέους.
9) Od. Β. 372.

Τὸ θ μετὰ τοῦ ε.

Θεαγένους χρήματα [10]· ἐπὶ τῶν ἐπηρμένων πτωχῶν· οὗτος γὰρ ὢν πένης ἔλεγεν ἑαυτὸν εἶναι πλούσιον.

Θειότερον εὐφημία κακηγορίας.

Θεὸς [11] δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Θετταλὴ γυνή [12]· ἐπὶ τῶν φαρμακίδων.

Θεὸς ἡ ἀναίδεια [13]· ἐπὶ τῶν ἀναισχυντίᾳ ὠφελουμένων.

Θεοῦ [14] δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

Θετταλικὰ πτερά [15]· ἐπὶ τῶν παρὰ σχῆμα [16] ἐσθῆτας ἐνειμένων· αἱ γὰρ Θετταλικαὶ ἐσθῆτες πτερωταὶ ἦσαν.

Θεῶν [17] ἀγορά· ἐπὶ τῶν χρησίμων καὶ δικαίων.

Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις [18].

Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.

10) Apost. Cent. X. 22. Aristoph. Av. 821. ἄρ' ἐστιν αὑτηγὶ Νεφελοκοκκυγία, ἵνα καὶ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα.

11) Apost. Cent. X. 23. addit: Σοφοκλέους ἡ γνώμη. Apogr. Dresd. παροῦσιν pro ἀργοῦσιν.

12) Apost. Cent. X. 24. Θετταλική. Frequens harum formarum confusio Jacobs ad Achill. Tat. I. 18. p. 483. Coray ad Heliod. III. 2. p. 114. Ad rem cfr. Schol. ad Eurip. Phoen. 1416. — ὅτι δὲ καὶ φαρμακίδες εἰσὶν, αἱ Θετταλαὶ, Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν νεφέλαις (747.) γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Lucian. Dial. meretr. I. οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινας ᾠδὰς ἐπισταμένη. IV. γραῦν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι.

13) Apost. Cent. X. 25. Macar. ἐπὶ τῶν εἰς ἀναίδειαν εὐδοκιμούντων. Xen. Symp. VIII. 35. θεὸν γὰρ οὐ τὴν ἀναίδειαν, ἀλλὰ τὴν αἰδῶ νομίζουσιν (sc. οἱ Λακεδαιμόνιοι). Cfr. Bornemann. Clem. Protrept. p. 22. 21. ὥσπερ ἀμέλει καὶ Ἐπιμενίδης ὁ παλαιὸς ὕβρεως καὶ ἀναιδείας Ἀθήνησιν ἀναστήσας βωμούς.

14) Apost. Cent. X. 26.

15) Apost. Cent. X. 27. Macar. ἐπὶ τῶν εὐπαρύφων καὶ καλλωπιζομένων ἐσθῆτι, παρόσον αἱ Θετταλικαὶ χλαμίδες πτερὰ εἶχον.

16) Apost. παραχρῆμα.

17) Apost. Cent. X. 27.

18) Macar. πλέεις. Cfr. infra sub: κέρδους ἕκητι.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
Θεὸς [19] μέγιστος τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Θερμὴν [20] ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
Θεὸς [21] μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, ὅταν
Κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Τὸ θ μετὰ τοῦ η.

Θηρικλείου φίλος [1]· ἐπὶ τῶν μεθυόντων, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· ὁ γὰρ Θηρικλῆς πρῶτος εὗρε τὸ ἔκπωμα, ὥς φησιν Εὔβουλος· καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων εἰργάσμην ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπώματα.

19) Stob. T. 79. 53. Δικαιογένους.

20) Soph. Antig. 89. ἐπὶ ψυχροῖσι de rebus horrorem incutienbibus interpretatur Hermannus. Cui interpretationi, praeter locum ex Aesch. Prom. allatum favent Hesych. ψυχρὸν κακὸν, ψύξεως αἴτιον, et Eustath. p. 1097. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ, ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου θερμὰ τὰ προσηνῆ, et proverb. infra secuturum, ἰαλέμου ψυχρότερος. Eodem modo usurpatur φρικτὸς et φρικώδης. Plut. Coriol. 18. ἔδοξε μὲν καὶ τῶν δημοτῶν πολλοῖς φρικτὸν εἶναι τὸ γιγνόμενον καὶ ὑπερήφανον. Julian. Or. in Const. p. 31. C. φρικῶδες καὶ δεινὸν θέαμα. Attamen malim derivare ab οἱ ψυχροὶ, quam ab τὰ ψυχρά. Ψυχρὸς νέκυς dicit Soph. Oed. Col. 615. Alia exempla ex utraque lingua contulit Valck. ad Phoen. 1448. Ψυχροὶ vero absolute positum eodem jure de mortuis usurpari posse censeo, quo vivi ἁμέριοι, ἐφημέριοι etc. vocantur, omisso ἄνθρωποι. Eur. Phoen. 132. ἁμερίων γέννα. Cfr. Valck. ad v. 1515.

21) Stob. T. 2. 7. non nominat autorem. Aeschylo tribuit Plato Rep. II. p. 430. E. Οὐδ' αὖ, ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι· θεὸς μὲν etc. Ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ, ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ἢ τὰ Τρωϊκὰ, ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων etc., unde Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 17. B. versus ex Aeschyli Niobe sumtos esse credit.

1) Apost. Cent. X. 29. θηρίκλειος. Ad θηρικλείου subint. ποτηρίου. Magna horum calicum apud veteres celebritas. Plut. Apophth. p. 201. ψυκτῆρες διάλιθοι καὶ Θηρίκλειοι. Aemil. Paul. c. 33. οἵ τε τὰς Ἀντιγονίδας καὶ Σελευκίδας καὶ Θηρικλείους, καὶ ὅσα περὶ δεῖπνον χρυσώματα τοῦ Περσέως, ἐπι-

Θηραμένης ἀνήρ [2]· ἐπὶ τῶν πανούργων.

Θησεὺς Πειρίθουν [3]· συνυπακούεται τὸ φιλεῖν, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀλλήλους φιλούντων.

Πλουτάρχου.

Θηρεύουσι τοῖς μὲν κυσὶ τοὺς λαγωοὺς οἱ κυνηγοί, τοῖς δὲ ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους οἱ πολλοί.

Τὸ θ μετὰ τοῦ ν.

Θνητοὶ [4] γεγῶτες μὴ φρονεῖθ᾽ ὑπὲρ θεούς.

Θνητὸς πεφυκὼς τἀπί σοι πειρῶ βλέπειν. Εὐριπίδου.

Θνητὸς [5] γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει. Τοῦ αὐτοῦ.

Θνητὸς [6] πεφυκὼς μὴ ὕλαβοῦ τεθνηκέναι. Διφίλου.

Θνητὸς [7] πεφυκὼς τὰ ᾽πίσω πειρῶ βλέπειν. Ἰσιδώρου.

Τὸ θ μετὰ τοῦ ρ.

Θρᾶκες [8] ὄργια οὐκ ἐπίστανται· ἐπὶ τῶν ἀνόμων.

Θρᾶξ [9] εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλ᾽ ἠγορασμένος.

Θρὶξ ὕστριχος [10]· ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. Ὀνύχων [11] ἀκμαῖς θαῤῥοῦσι καὶ ἄρκτοι καὶ λύκοι καὶ πάρδοι καὶ λέοντες, τὴν δὲ ὕστριχα ἀκούω ταῦτα μὲν

δεικνύμενοι. Philop. c. 9. ἦν οὖν ἰδεῖν τὰ ἐργαστήρια μεστὰ κατακοπτομένων κυλίκων καὶ θηρικλείων. Alex. c. 67. φιάλαις καὶ ῥυτοῖς καὶ θηρικλείοις — ἀλλήλοις προέπινον. Clem. Paedag. II. 3. p. 188. 10. Θηρίκλειοί τινες κύλικες καὶ Ἀντιγονίδες cfr. Athen. XI. c. 41. 299. — Pro ὁ γὰρ Θηρικλῆς Arsen. Εὐρυκλῆς.

2) Apost. Cent. X. 30. De Theramene vide supra p. 244. sub: εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.

3) Apost. Cent. X. 34.

4) Stob. T. 22. 16.

5) Stob. T. 108. 15. καὶ abest ab Apogr. Dresd.

6) Stob. T. 118. 15.

7) Stob. T. 22. 27.

8) Apost. Cent. X. 32. Macar. ἐπὶ τῶν τοῖς ὅρκοις οὐκ ἐμμενόντων.

9) Menand. p. 257. ed. Mein.

10) Apost. Cent. X. 33.

11) Aelian. H. A. I. 31.

οὐκ ἔχειν, οὐ μὴν ὅπλων ὑπὸ τῆς φύσεως ἀμυντηρίων ἀπολελεῖφθαι ἐρήμην· τοῖς γοῦν ἐπιοῦσιν ἐπὶ λύμῃ τὰς ἄνωθεν τρίχας οἱονεὶ βέλη ἐκπέμπει καὶ εὐστόχως [12] βάλλει πολλάκις φρίξασα· καὶ ἐκεῖναί γε πηδῶσιν, ὥσπερ ἔκ τινος ἀφειμέναι νευρᾶς.

Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγοντι.

Θρὶξ ἀνὰ μέσον.

Τὸ θ μετὰ τοῦ υ.

Θυμὸς[1] **ἔσχατον γηράσκει**· λέγεται διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσον γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐῤῥωμενέστερον ἔχουσι.

Θύραζε Κᾶρας[2], **οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια**· διὰ πλῆθος οἰκετῶν, ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων καὶ αὐτῶν.

Θυμόσοφός ἐστιν[3]· ἐπὶ τῶν ὀξυμαθῶν καὶ εὐφυῶν.

Θυννίζειν[4]· ἀντὶ τοῦ κεντᾷν· τριαίναις γὰρ τοὺς θύννους κεντοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ Λουκιανὸς θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ἀντὶ τοῦ ἀπότομον καὶ σκληρόν. Φασὶ[5] δ' ὅτι τῆς τῶν ὡρῶν μεταβολῆς ἔχουσιν αἰσθητῶς οἱ θύννοι, καὶ ἴσασι τροπὰς ἡλίου ὀξύτατα, καὶ δέονται τῶν τὰ οὐράνια εἰδέναι προσποιουμένων οὐδέν· ὅπη γὰρ αὐτοὺς χειμῶνος ἀρχὴ καταλάβῃ ἀτρεμοῦσιν ἀγαπητῶς· ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶσι καὶ Αἰσχύλος ὁμολογεῖ λέγων·

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Παρίασί τε εἰς τὸν πόντον καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν αὐτῶν πλευρὰν τὴν γῆν λαμβάνουσι, καθ' ἣν καὶ βλέπου-

12) Apogr. Dresd. εὐστοχῶς.
1) Apost. Cent. X. 55.
2) Apost. Cent. X. 56. Κᾶρες.
3) Apost. Cent. X. 57.
4) Apost. Cent. X. 58.
5) Aelian. H. A. IX. c. 4.

σιν· ἐξιόντες τε αὖ κατὰ τὴν ἀντιπέραν νέουσι τῆς γῆς ἐχόμενοι, τὴν φρουρὰν τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὁρῶντα τῶν ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες.

Θύννοι τοὺς ναυαγήσαντας φιλανθρώπως δεχόμενοι φίλους ποιοῦνται· τῶν δὲ ξένων τοὺς μὲν ἑκουσίως ἐλθόντας σφόδρα τιμῶσι, τοὺς δὲ ἀκουσίως κολάζουσιν.

Θυμοῦ λόγος ἰατρός [6].

Μενάνδρου [7].

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
Διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Θαλοῦ [1].

Θαλῆς, Ἐξαμίου [2] καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, ἐρωτηθεὶς, πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ ἀληθοῦς, ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ τῶν ὤτων.

Ὁ αὐτὸς [3] ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον, ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γνῶναι· πάλιν ἐρωτηθεὶς, τί εὔκολον, ἔφη, τὸ ὑποτίθεσθαι ἄλλῳ.

6) Apost. Cent. X. 31.

7) Stob. T. 77. 2. Macar. addit: Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ τρίτον κακὴ γυνή. — Θάλατταν σπείρειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. — Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος· ἐπὶ τῶν θαῤῥούντων ἐν οἷς λέγουσιν ἢ πράττουσιν· ὁ γὰρ Ἀγλαοφῶντος παῖς Θάσιος τὸ γένος ἄριστος ἦν γραφεύς. — Θαλάττης κύες· ἐπὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀνεφίκτων. — Θετταλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν τι σοφιζομένων ἢ τεχνιζομένων. — Θετταλικὴ ἔνθεσις· ἐπὶ τῶν ἀδηφαγούντων.

1) In Laur. praemissa sunt: Πλουτάρχου ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις: περὶ ἀρχῶν. Inc. Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλ. Μιλήσιος, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀπεφήνατο τὸ ὕδωρ εἶναι — finit: εἶναι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κενὸν ἄπειρον.

2) Stob. T. 12. 14.

3) Diog. Laërt. I. Segm. 36. Laurent. non habet.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, τί κοινότατον, ἀπεκρίνατο, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδὲν, αὕτη πάρεστιν [5].

Ὁ αὐτὸς [6] τῇ μητρὶ Κλεοβουλίνῃ γυναῖκα λαβεῖν δεομένῃ, οὔπω καιρὸς, ἔλεγεν· εἶτα προβὰς, οὐκέτι καιρός.

* Ὁ αὐτὸς ἐδόξαζεν, ὡς ἡ πρόνοια μέχρι τῶν ἐσχάτων διήκει, καὶ οὐδὲν αὐτὴν λανθάνει, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Γνῶθι σαυτόν [7].

Ὃ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ.

Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ.

Ὅσα νουθετεῖς τὸν πλησίον, αὐτὸς ποίει.

Ἀπραγοῦντα μὴ ὀνείδιζε· ἐπὶ γὰρ τούτοις νέμεσις θεῶν κάθηται.

Ἀγάπα τὸν πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος.

Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε.

Δεινὸν συνιδεῖν τὸ μέλλον.

Σκόπει τὸ γενόμενον. Πιστὸν γῆ. Ἄπιστόν θάλασσα. Ἄπληστον κέρδος. Κτῆσαι ἴδια. Θεραπείαν ζήτει. Φίλει τὴν παιδείαν, σωφροσύνην, φρόνησιν, ἀλήθειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἑταιρείαν, τέχνην.

Θ ε α ν ο ῦ ς.

Θεανὼ ἐρωτηθεῖσα, ποσταία γυνὴ ἀπ᾽ ἀνδρὸς καθαρεύει [8], ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρῆμα, ἀπὸ δὲ ἀλλοτρίου οὐδέποτε.

Ἡ αὐτὴ [9] ἐρωτηθεῖσα, τί πρέπον εἴη γυναικὶ, τὸ τῷ ἰδίῳ, ἔφη, ἀρέσκειν ἀνδρί.

4) Stob. T. 110. 24.

5) Impr. πρόσεστιν.

6) Stob. T. 68. 29. verbis paullo immutatis Diog. Laërt. I. segm. 26. Plut. Sympos. III. 3.

7) Laur. Θαλῆς εἶπε, καιρὸν γνῶθι. Impr. Θαλῆς Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, τάδε ἔφη, κ. τ. λ.

8) Stob. T. 74. 53. Clem. Strom. IV. 19. p. 619. 4. ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸ Θεσμοφόριον κάτεισιν, ubi Potter recenset eos, qui sententiam hanc laudant. Adde Nicol. Soph. p. 274.

9) Stob. T. 74. 55.

Ἡ αὐτὴ [10] παρέφηνε τὴν χεῖρα, περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον, εἰπόντος δέ τινος, καλὸς ὁ πῆχυς, ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη [11].

* Ἡ αὐτὴ ἐρωτηθεῖσα, πῶς ἔνδοξος ἔσται, ἔφη·
Ἱστὸν ἐποιχομένη καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα.

Θεμιστοκλέους.

Θημιστοκλέης [12] ἔτι μειράκιον ὢν [13] ἐν πότοις ἐκυλινδεῖτο καὶ γυναιξίν· ἐπεὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγῶν ἐνίκησεν ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους, οὐκέτι ἦν ἐντυχεῖν ἀτακτοῦντι Θεμιστοκλεῖ· πρὸς δὲ τοὺς θαυμάζοντας τὴν μεταβολὴν ἔλεγεν, ὡς οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν οὐδὲ ῥαθυμεῖν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

Ὁ αὐτὸς [14] χωρίον πωλῶν ἐκέλευσε κηρύττειν, ὅτι καὶ γείτονα χρηστὸν [15] ἔχει.

Ὁ αὐτὸς [16] τῶν [17] τὴν θυγατέρα μνωμένων αὐτοῦ τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προτιμήσας, ἄνδρα, ἔφη, ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πότερον Ἀχιλλεὺς ἐβούλετ' ἂν ἢ Ὅμηρος εἶναι, σὺ δ' αὐτὸς, ἔφη, πότερον ἤθελες ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπιᾶσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι.

10) Laur. non habet. Lacaenae tribuere videtur Clem. Al. Paedag. II. 10. p. 239., ubi cum de Lacaenis dixisset, addit: καί τοι δυνατὸν ἀποφθέγξασθοι μάλα κοσμίως τὴν ἀστείαν ἐκείνην φωνὴν πρὸς εἰπόντα, καλὸς ὁ πῆχυς· ἀλλ' οὐ δημόσιος· καὶ κνῆμαι καλαί· ἀλλὰ μόνου, φάναι, τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐμοῦ· καὶ πρόσωπον εὐπρεπὲς, ἀλλὰ μόνου τοῦ γεγαμηκότος, ubi Potter.

11) ἔφη Mosc. om.

12) Plut. Them. c. 3.

13) Mosc. ὄν. Laur. et impr. ὤν.

14) Stob. T. 37. 30. Plut. Them. c. 18.

15) Res rara: Alciphr. I. 15. δυσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία. Hesiod. ἔργ. 346. οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη, saepe laudatur a veteribus, vide Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 34. B. Adde Julian. ep. 35. p. 409. B. οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ διὰ κακίαν γειτόνων.

16) Stob. T. 85. 11. Plut. c. 18.

17) τῶν Mosc. om. Laur. habet.

* Ὁ αὐτὸς Ξέρξου καταβαίνοντος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τῷ μεγάλῳ στόλῳ φοβηθεὶς Ἐπικύδην τὸν δημαγωγὸν αἰσχροκερδῆ καὶ δειλὸν ὄντα, μὴ στρατηγὸς γενόμενος ἀπολέσῃ τὴν πόλιν, ἔπεισεν ἀργυρίῳ τῆς στρατηγίας ἀποστῆναι.

* Ὁ αὐτὸς Ἀδειμάντου [18] ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, εἰπόντος πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα τοὺς Ἕλληνας παρακαλοῦντα καὶ προτρέποντα, ὦ Θημιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεὶ, ναὶ, εἶπεν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς δὲ λειπομένους οὐ στεφανοῦσιν.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς Σιμωνίδην ἐξαιτούμενόν τινα κρίσιν οὐ δικαίαν, ἔφη, μήτ' ἐκεῖνον γενέσθαι ποιητὴν ἀγαθὸν, ᾄδοντα παρὰ μέλος, μήτ' αὐτὸν ἄρχοντα χρηστὸν, δικάζοντα παρὰ τὸν νόμον.

* Ὁ αὐτὸς, ἐπειδὴ ἐξέπεσε τῶν Ἀθηναίων τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀναβὰς πρὸς βασιλέα, καὶ πολλῶν δωρεῶν ἀξιωθεὶς, καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν, ὦ παῖδες [19], ἀπολοίμεθ' ἂν, εἰ μὴ ἀπολώλειμεν.

Θεοκρίτου.

Θεόκριτος [1], ὁ Χῖος, ἐρωτηθεὶς, ποῖα τῶν θηρίων εἰσὶ [2] χαλεπώτατα, εἶπεν, ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τελῶναι [3] καὶ συκοφάνται.

18) Plut. c. 11. *Εὐρυβιάδου.*

19) Plut. c. 29.

1) Stob. T. 21. 34. Simile Diogenis apophthegma vide supra p. 197. Cfr. Plut. de discrim. adul. p. 61. C. *ὅθεν οὐδὲ ὁ Βίας ἀπεκρίνατο καλῶς τῷ πυθομένῳ, τί τῶν ζώων χαλεπώτατόν ἐστιν, ἀποκρινόμενος, ὅτι τῶν μὲν ἀγρίων ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ.*

2) Impr. *ἐστί.*

3) *Τελῶναι*, quam contemti et exosi fuerint ex N. T. satis constat. Suid. *τελώνης, ὁ τῶν τελῶν ἐταστής· διεβέβλητο δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα, καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης.* Inde Pollux IX. segm. 33. publicanum melioris notae *κρείττονα τοῦ βίου* vocat. Julian. Or. VII. p. 238. A. *Διογένης πρὸς τὸν προτρεπόμενον μυηθῆναι* (ita ex emendat. Wyttenb. pro vulg. *τρεπόμενον ἐκμυηθῆναι*) *γελοῖον, εἶπεν, εἰ τοὺς*

Ὁ αὐτὸς [4], πρός τινα διαλεκτικὸν συντεταμένως αὐτῷ καὶ ἐριστικῶς ἀποκρινόμενον ἔφη·

Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο.

Ὁ αὐτὸς ἀφυοῦς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιούμενος, ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα, ἔφη, ἃ παρέλιπες.

Θεόκριτος,

Πραξαγόρου καὶ Φιλιστίνης, ἐρωτηθεὶς, διατί οὐ συγγράφει, ὅτι, εἶπεν, ὡς μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι, ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.

Θεοδώρου Κυθηραίου [5].

Θεόδωρος, ὁ Κυθηραῖος, οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν· καὶ τό τε ἀκόλουθον οὕτως ἑώρα· τὸ γὰρ καταφρονοῦντα τῶν ἀνθρωπείων συμπτωμάτων ἀπωστὸν ὑπ' αὐτῶν ἐκ τοῦ βίου γίνεσθαι, πῶς οὐχ ὑπεναντίον τῷ μόνον μὲν τὸ καλὸν ἀγαθὸν, μόνον δὲ αἰσχρὸν τὸ κακὸν εἰρηκότι;

Θεοφράστου.

Θεόφραστος, Μελάνθου, Ἐρέσσιος, φοιτητὴς Ἀριστοτέλους, οὐδὲν ἀλυσιτελέστερον [6] ἔφη φιλοδοξίας.

Ὁ αὐτὸς [7], ἐν συμποσίῳ νεανίσκον τινὰ βλέπων ἡσυχίαν ἔχοντα, εἶπεν, εἰ μὲν ἀπαίδευτος ὢν σιωπᾷς, πεπαιδευμένος ὑπάρχεις, εἰ δὲ πεπαιδευμένος ὑπάρχεις, ἀπαιδεύτως σιωπᾷς.

μὲν τελώνας οἴει ταύτης ἕνεκα τῆς τελετῆς κοινώσειν τοῖς θεοῖς τῶν ἐν Ἅιδου καλῶν, Ἀγησίλαον καὶ Ἐπαμινώνδαν ἐν τῷ βορβόρῳ κεῖσθαι. Cfr. supra p. 205.

4) Stob. T. 82. 12.

5) Stob. T. 119. 16. Laur. et impr. hoc nomen om.

6) Sumtum videtur ex longiore Diogenis Laërt. V. segm. 40. loco, quem Arsen. subjungit.

7) Diog. Laërt. V. segm. 40. πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ συμποσίῳ σιωπῶντα τὸ ὅλον, ἔφη, εἰ μὲν ἀμαθὴς εἶ, φρονίμως ποιεῖς· εἰ δὲ πεπαίδευσαι, ἀφρόνως.

Ὁ αὐτὸς [8] εἶπε τοὺς μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἐκ διαβολῆς καὶ φθόνου ψεῦδος ἰσχῦσαν ἀπεμαράνθη.

Ὁ αὐτὸς [9] ἐπὶ τῆς τελευτῆς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν, εἴ τι ἐπισκήπτει, ἐπισκήπτειν μὲν, εἶπεν, ἔχω οὐδὲν, πλὴν ὅτι πολλὰ τῶν ἡδέων ὁ βίος διὰ τὴν δόξαν καταλαζονεύεται· ἡμεῖς γὰρ ὁπότε ἠρχόμεθα ζῆν, τότε ἀποθνήσκομεν· οὐδὲν οὖν ἀλυσιτελέστερόν ἐστι φιλοδοξίας [10]· ἀλλ' εὐτυχεῖτε καὶ ἤτοι τῶν λόγων ἄφετε, πολὺς γὰρ ὁ πόνος, ἢ καλῶς αὐτῶν πρόστητε, μεγάλη γὰρ ἡ δόξα· τὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου πλεῖον τοῦ συμφέροντος· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτι ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι, τί πρακτέον, ὑμεῖς δὲ ἐπισκέψασθε, τί ποιητέον· ταῦτά, φασιν, εἰπὼν ἀπέπνευσεν.

Θεοδώρου Κυρηναϊκοῦ.

Θεόδωρος [1], ὁ Κυρηναϊκὸς, Λυσιμάχου τοῦ βασιλέως ἀπειλήσαντος αὐτὸν ἀναιρήσειν, ἐλελήθεις με [2], εἶπεν, οὐ βασιλέως ἀλλὰ κωνείου δύναμιν ἔχων.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, εὔλογον εἶναι τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτὸν, οὐ γὰρ ἀποβαλεῖν τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας· εἶναί τε πατρίδα τὸν κόσμον· κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν μηδὲν τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι τῆς ἐπ' αὐτῆς δόξης αἰρουμένους· ἣ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς· φανερῶς τε τοῖς ἐρωμένοις ἄνευ πάσης ὑφοράσεως χρήσεσθαι τὸν σοφὸν, διὸ καὶ τοιούτους λόγους ἠρώτα.

8) Stob. T. 38. 30.
9) Diog. segm. 40.
10) Codd. et impr. φιλοσοφίας et mox εἴ τι pro ἤτοι.

1) Stob. T. 2. 33.
2) με omittunt Codd. et impr. Laur. ἐλελήθης.

Ἄραγε γυνὴ γραμματικὴ χρήσιμος ἂν εἴη, παρόσον γραμματική ἐστι; ναί· οὐκοῦν καὶ γυνὴ καλὴ χρησίμη ἂν εἴη, παρόσον καλή ἐστι; καὶ παῖς καὶ νεανίσκος χρήσιμος ἂν εἴη, παρόσον καλός ἐστι; ναί· καὶ παῖς ἄρα καὶ νεανίσκος καλὸς πρὸς τοῦτ᾽ ἂν εἴη χρήσιμος, παρόσον καλός ἐστιν; ἔστι δὲ χρήσιμος πρὸς τὸ πλησιάζειν, ὧν διδομένων ἐπῆγεν, οὐκοῦν, εἴ τις πλησιασμῷ χρῷτο, παρόσον χρήσιμός ἐστιν, οὐ διαμαρτήσεται· τοιαῦτα ἄττα διερωτῶν ἴσχυε τῷ λόγῳ.

Ὁ αὐτὸς δοκεῖ κληθῆναι θεὸς, Στίλπωνος αὐτὸν ἐρωτήσαντος οὕτω, ἆρά γε, Θεόδωρε, θεὸς εἶναι φῄς, τοῦτο καὶ εἶ· ἐπινεύσαντος δὲ, φῂς δ᾽ εἶναι θεὸς, τοῦτο δ᾽ ὁμολογήσαντὸς, θεὸς εἶ ἄρα, ἔφη. Δεξαμένου δὲ ἀσμένως γελάσας φησὶν, ἀλλ᾽, ὦ μοχθηρὲ, τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ κολοιὸς ἂν ὁμολογήσειας εἶναι καὶ ἄλλα μυρία.

Ὁ αὐτὸς, προσκαθίσας ποτὲ Εὐκλείδῃ [3] τῷ ἱεροφάντῃ, λέγε μοι, ἔφη, Εὐκλείδη, τίνες εἰσὶν οἱ ἀσεβοῦντες περὶ τὰ μυστήρια· εἰπόντος δ᾽ ἐκείνου, οἱ τοῖς ἀμυήτοις αὐτὰ ἐκφέροντες, ἀσεβὴς ἄρα εἶ καὶ σὺ, ἔφη, τοῖς ἀμυήτοις διηγούμενος· καὶ μέντοι παρ᾽ ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς ἄρειον ἀχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρύσατο.

Ὁ αὐτὸς διατρίβων παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου, ἀπεστάλη τόθ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸς Λυσίμαχον πρεσβευτής· ὅτε καὶ παῤῥησιαζομένῳ φησὶν ὁ Λυσίμαχος, λέγε μοι, Θεόδωρε, οὐ σὺ ὁ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν· καὶ ὃς, ὀρθῶς ἀκήκοας, ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις, οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον ἐξέβαλεν [4].

Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τοῦ Λυσιμάχου, βλέπε, ὅπως μὴ παρέσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι, οὐκ ἂν, ἔφη, ἂν μὴ Πτολεμαῖος ἀποστείλῃ;

3) Laur. et impr. Εὐρυκλείδῃ. 4) Laur. ἐξέβαλε. Mosc. ἐξέβαλλεν.

Ὁ αὐτὸς Μέθρου τοῦ διοικητοῦ Λυσιμάχου παρεστῶτος καὶ εἰπόντος, ἔοικας σὺ μόνος θεοὺς ἀγνοεῖν, ἀλλὰ καὶ βασιλέας, πῶς εἶπεν, ἀγνοῶ, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν εἶναι νομίζω.

Ὁ αὐτὸς [5] οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν, καὶ τό τε ἀκόλουθον οὕτως ἐρωτᾷ· τὸ γὰρ καταφρονοῦντα τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ βίου γίνεσθαι.

Θρασυβούλου [6].

Θρασύβουλος ὁ Θυριεὺς ὀνομαζόμενος, ὢν Ἀθηναῖος, ὑπὸ δὲ τῶν τριάκοντα πεφυγαδευμένος, συνεργούντων αὐτῷ λάθρα τῶν Θηβαίων κατέλαβε τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαζόμενον Φυλήν· ἦν δὲ τὸ φρούριον ὀχυρὸν σφόδρα, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχον σταδίους ἑκατόν· ὥστε πολλὰς αὐτοῖς ἀφορμὰς παρέχεσθαι πρὸς ἔφοδον τῶν τυράννων, ὧν τῆς καταλύσεως αἴτιος ἐγένετο.

* Θεαρίδου.

Θεαρίδας, ξίφος ἀκονῶν ἠρωτήθη, εἰ ὀξύ ἐστι, καὶ εἶπεν, ὀξύτερον διαβολῆς.

Περὶ θυσιῶν [7].

Εὔβουλος ὁ κωμικὸς περὶ θυσιῶν ὡδέπως γράφει.

Αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι [8] τὴν κέρκον μόνην
Καὶ μηρὸν, ὥσπερ παιδερασταῖς, θύετε.

Καὶ παραγαγὼν τὸν Διόνυσον ἐν Σεμέλῃ διαστελλόμενον πεποίηκε.

5) In solo Laur. exstat.

6) Laur. et impr. hoc nomen om.

7) Omisit hunc titulum Stobaeus. Sumta sunt ex Clem. Strom. VII. 6. p. 847. 6.

8) Apogr. Dresd. αὐτοῖσι δὲ τοῖς θεοῖς.

Πρῶτον μὲν, ὅταν ἐμοί τι θύωσί τινες αἷμα,
Κύστιν, μὴ καρδίαν, μηδὲ ἐπιπόλαιον.
Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω κοιλίαν οὐδὲ μηρίαν.

Καί που καὶ Ἡσίοδος [9] κατά τινα μερισμὸν κρεῶν ἀπατηθέντα φησὶ πρὸς τοῦ Προμηθέως τὸν Δία λαβεῖν

Ὄστεα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ,
Κεκαλυμμένα ἀργέτι [10] δημῷ.
Ἐκ τοῦδ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ, θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.

Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐκ τοῦ περὶ θυσιῶν.

Οὕτω τοίνυν μάλιστα ἄν τις, οἶμαι, τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν ποιοῖτο τοῦ θείου, τυγχάνοι τε αὐτόθεν ἵλεώ τε καὶ εὐμενοῦς αὐτοῦ παρ' ὀντιναοῦν μᾶλλον ἀνθρώπων, εἰ θεῷ μὲν, ὃν δὴ πρῶτον ἔφαμεν, ἑνί τε ὄντι καὶ κεχωρισμένῳ πάντων, μεθ' ὃν γνωρίζεσθαι τοὺς λοιποὺς ἀναγκαῖον, μὴ θύοι τι τὴν ἀρχὴν μήτε ἀνάπτοι πῦρ, μήτε καθόλου τί τῶν αἰσθητῶν ἐπονομάζοι· δεῖται γὰρ οὐδενὸς οὐδὲ παρὰ τῶν κρειττόνων, ἤπερ ἡμεῖς, οὐδ' ἔστιν, ὃ τὴν ἀρχὴν ἀνίησι γῆ φυτὸν, ἢ τρέφει ζῶον ἢ ἀὴρ, ᾧ μὴ πρόσεστί γέ τι μίασμα· μόνῳ δὲ χρῷτο πρὸς αὐτὸν αἰεὶ τῷ κρείττονι λόγῳ· λέγω δὲ τῷ μὴ διὰ στόματος ἰόντι καὶ παρὰ τοῦ καλλίστου τῶν ὄντων διὰ τοῦ καλλίστου τῶν ἐν ἡμῖν αἰτοίη τὰ ἀγαθά· νοῦς δέ ἐστιν ὀργάνου μὴ δεόμενος· οὐκοῦν κατὰ ταῦτα τῷ μεγάλῳ καὶ ἐπὶ πάντων θεῷ θυτέον.

Δεῖ τοίνυν θυσίας προσφέρειν τῷ θεῷ μὴ πολυτελεῖς.

9) Vide Hesiod. Theogon. v. 541. 555. 556. et 557. Matth.

10) Apogr. Dresd. ἀργέτα.

οὐκ ἔχειν, οὐ μὴν ὅπλων ὑπὸ τῆς φύσεως ἀμυντηρίων ἀπολελεῖφθαι ἐρήμην· τοῖς γοῦν ἐπιοῦσιν ἐπὶ λύμῃ τὰς ἄνωθεν τρίχας οἱονεὶ βέλη ἐκπέμπει καὶ εὐστόχως [12] βάλλει πολλάκις φρίξασα· καὶ ἐκεῖναί γε πηδῶσιν, ὥσπερ ἔκ τινος ἀφειμέναι νευρᾶς.

Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγοντι.

Θρὶξ ἀνὰ μέσον.

Τὸ θ μετὰ τοῦ υ.

Θυμὸς [1] **ἔσχατον γηράσκει**· λέγεται διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσον γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐῤῥωμενέστερον ἔχουσι.

Θύραζε Κᾶρας [2], **οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια**· διὰ πλῆθος οἰκετῶν, ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων καὶ αὐτῶν.

Θυμόσοφός ἐστιν [3]· ἐπὶ τῶν ὀξυμαθῶν καὶ εὐφυῶν.

Θυννίζειν [4]· ἀντὶ τοῦ κεντᾶν· τριαίναις γὰρ τοὺς θύννους κεντοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ Λουκιανὸς θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ἀντὶ τοῦ ἀπότομον καὶ σκληρόν. Φασὶ [5] δ' ὅτι τῆς τῶν ὡρῶν μεταβολῆς ἔχουσιν αἰσθητῶς οἱ θύννοι, καὶ ἴσασι τροπὰς ἡλίου ὀξύτατα, καὶ δέονται τῶν τὰ οὐράνια εἰδέναι προσποιουμένων οὐδέν· ὅπη γὰρ αὐτοὺς χειμῶνος ἀρχὴ καταλάβῃ ἀτρεμοῦσιν ἀγαπητῶς· ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶσι καὶ Αἰσχύλος ὁμολογεῖ λέγων·

Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Παρίασί τε εἰς τὸν πόντον καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν αὐτῶν πλευρὰν τὴν γῆν λαμβάνουσι, καθ' ἣν καὶ βλέπου-

12) Apogr. Dresd. εὐστοχῶς.
1) Apost. Cent. X. 55.
2) Apost. Cent. X. 56. Κᾶρες.
3) Apost. Cent. X. 37.
4) Apost. Cent. X. 38.
5) Aelian. H. A. IX. c. 4.

σιν· ἐξιόντες τε αὖ κατὰ τὴν ἀντιπέραν νέουσι τῆς γῆς ἐχόμενοι, τὴν φρουρὰν τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὁρῶντα τῶν ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες.

Θύννοι τοὺς ναυαγήσαντας φιλανθρώπως δεχόμενοι φίλους ποιοῦνται· τῶν δὲ ξένων τοὺς μὲν ἑκουσίως ἐλθόντας σφόδρα τιμῶσι, τοὺς δὲ ἀκουσίως κολάζουσιν.

Θυμοῦ λόγος ἰατρός [6].

Μενάνδρου [7].

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
Διὰ τοῦ σιωπᾷν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Θαλοῦ [1].

Θαλῆς, Ἐξαμίου [2] καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, ἐρωτηθεὶς, πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ ἀληθοῦς, ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ τῶν ὤτων.

Ὁ αὐτὸς [3] ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον, ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γνῶναι· πάλιν ἐρωτηθεὶς, τί εὔκολον, ἔφη, τὸ ὑποτίθεσθαι ἄλλῳ.

6) Apost. Cent. X. 31.

7) Stob. T. 77. 2. Macar. addit: Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ τρίτον κακὴ γυνή. — Θάλατταν σπείρειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. — Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος· ἐπὶ τῶν θαῤῥούντων ἐν οἷς λέγουσιν ἢ πράττουσιν· ὁ γὰρ Ἀγλαοφῶντος παῖς Θάσιος τὸ γένος ἄριστος ἦν γραφεύς. — Θαλάττης κύες· ἐπὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀνεφίκτων. — Θετταλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν τι σοφιζομένων ἢ τεχνιζομένων. — Θετταλικὴ ἔνθεσις· ἐπὶ τῶν ἀδηφαγούντων.

1) In Laur. praemissa sunt: Πλουτάρχου ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις: περὶ ἀρχῶν. Inc. Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλ. Μιλήσιος, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀπεφήνατο τὸ ὕδωρ εἶναι — finit: εἶναι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κενὸν ἄπειρον.

2) Stob. T. 12. 14.

3) Diog. Laërt. I. Segm. 36. Laurent. non habet.

Ὁ αὐτὸς [4] ἐρωτηθεὶς, τί κοινότατον, ἀπεκρίνατο, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδὲν, αὕτη πάρεστιν [5].

Ὁ αὐτὸς [6] τῇ μητρὶ Κλεοβουλίνῃ γυναῖκα λαβεῖν δεομένῃ, οὔπω καιρὸς, ἔλεγεν· εἶτα προβὰς, οὐκέτι καιρός.

* Ὁ αὐτὸς ἐδόξαζεν, ὡς ἡ πρόνοια μέχρι τῶν ἐσχάτων διήκει, καὶ οὐδὲν αὐτὴν λανθάνει, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Γνῶθι σαυτόν [7].

Ὃ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ.

Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ.

Ὅσα νουθετεῖς τὸν πλησίον, αὐτὸς ποίει.

Ἀπραγοῦντα μὴ ὀνείδιζε· ἐπὶ γὰρ τούτοις νέμεσις θεῶν κάθηται.

Ἀγάπα τὸν πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος.

Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε.

Δεινὸν συνιδεῖν τὸ μέλλον.

Σκόπει τὸ γενόμενον. Πιστὸν γῆ. Ἄπιστον θάλασσα.

Ἄπληστον κέρδος. Κτῆσαι ἴδια. Θεραπείαν ζήτει. Φίλει τὴν παιδείαν, σωφροσύνην, φρόνησιν, ἀλήθειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἑταιρείαν, τέχνην.

Θεανοῦς.

Θεανὼ ἐρωτηθεῖσα, ποσταία γυνὴ ἀπ᾽ ἀνδρὸς καθαρεύει [8], ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρῆμα, ἀπὸ δὲ ἀλλοτρίου οὐδέποτε.

Ἡ αὐτὴ [9] ἐρωτηθεῖσα, τί πρέπον εἴη γυναικὶ, τὸ τῷ ἰδίῳ, ἔφη, ἀρέσκειν ἀνδρί.

4) Stob. T. 110. 24.

5) Impr. πρόσεστιν.

6) Stob. T. 68. 29. verbis paullo immutatis Diog. Laërt. I. segm. 26. Plut. Sympos. III. 3.

7) Laur. Θαλῆς εἶπε, καιρὸν γνῶθι. Impr. Θαλῆς Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, τάδε ἔφη, κ. τ. λ.

8) Stob. T. 74. 53. Clem. Strom. IV. 19. p. 619. 4. ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸ Θεσμοφόριον κάτεισιν, ubi Potter recenset eos, qui sententiam hanc laudant. Adde Nicol. Soph. p. 274.

9) Stob. T. 74. 55.

Ἡ αὐτὴ [10] παρέφηνε τὴν χεῖρα, περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον, εἰπόντος δέ τινος, καλὸς ὁ πῆχυς, ἀλλ᾿ οὐ δημόσιος, ἔφη [11].

* Ἡ αὐτὴ ἐρωτηθεῖσα, πῶς ἔνδοξος ἔσται, ἔφη·
Ἱστὸν ἐποιχομένη καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα.

Θεμιστοκλέους.

Θημιστοκλέης [12] ἔτι μειράκιον ὢν [13] ἐν πότοις ἐκυλινδεῖτο καὶ γυναιξίν· ἐπεὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγῶν ἐνίκησεν ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους, οὐκέτι ἦν ἐντυχεῖν ἀτακτοῦντι Θεμιστοκλεῖ· πρὸς δὲ τοὺς θαυμάζοντας τὴν μεταβολὴν ἔλεγεν, ὡς οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν οὐδὲ ῥαθυμεῖν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

Ὁ αὐτὸς [14] χωρίον πωλῶν ἐκέλευσε κηρύττειν, ὅτι καὶ γείτονα χρηστὸν [15] ἔχει.

Ὁ αὐτὸς [16] τῶν [17] τὴν θυγατέρα μνωμένων αὐτοῦ τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προτιμήσας, ἄνδρα, ἔφη, ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πότερον Ἀχιλλεὺς ἐβούλετ᾿ ἂν ἢ Ὅμηρος εἶναι, σὺ δ᾿ αὐτὸς, ἔφη, πότερον ἤθελες ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπιᾶσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι.

10) Laur. non habet. Lacaenae tribuere videtur Clem. Al. Paedag. II. 10. p. 239., ubi cum de Lacaenis dixisset, addit: καί τοι δυνατὸν ἀποφθέγξασθοι μάλα κοσμίως τὴν ἀστείαν ἐκείνην φωνὴν πρὸς εἰπόντα, καλὸς ὁ πῆχυς· ἀλλ᾿ οὐ δημόσιος· καὶ κνῆμαι καλαί· ἀλλὰ μόνου, φάναι, τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐμοῦ· καὶ πρόςωπον εὐπρεπὲς, ἀλλὰ μόνου τοῦ γεγαμηκότος, ubi Potter.

11) ἔφη Mosc. om.

12) Plut. Them. c. 3.

13) Mosc. ὄν. Laur. et impr. ὤν.

14) Stob. T. 37. 30. Plut. Them. c. 18.

15) Res rara: Alciphr. I. 15. δυσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία. Hesiod. ἔργ. 346. οὐδ᾿ ἂν βοῦς ἀπόλοιτ᾿, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη, saepe laudatur a veteribus, vide Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 34. B. Adde Julian. ep. 35. p. 409. B. οὐδ᾿ ἂν βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ διὰ κακίαν γειτόνων.

16) Stob. T. 85. 11. Plut. c. 18.

17) τῶν Mosc. om. Laur. habet.

* Ὁ αὐτὸς Ξέρξου καταβαίνοντος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τῷ μεγάλῳ στόλῳ φοβηθεὶς Ἐπικύδην τὸν δημαγωγὸν αἰσχροκερδῆ καὶ δειλὸν ὄντα, μὴ στρατηγὸς γενόμενος ἀπολέσῃ τὴν πόλιν, ἔπεισεν ἀργυρίῳ τῆς στρατηγίας ἀποστῆναι.

* Ὁ αὐτὸς Ἀδειμάντου [18] ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, εἰπόντος πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα τοὺς Ἕλληνας παρακαλοῦντα καὶ προτρέποντα, ὦ Θημιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεὶ, ναὶ, εἶπεν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς δὲ λειπομένους οὐ στεφανοῦσιν.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς Σιμωνίδην ἐξαιτούμενόν τινα κρίσιν οὐ δικαίαν, ἔφη, μήτ᾽ ἐκεῖνον γενέσθαι ποιητὴν ἀγαθὸν, ᾄδοντα παρὰ μέλος, μήτ᾽ αὐτὸν ἄρχοντα χρηστὸν, δικάζοντα παρὰ τὸν νόμον.

* Ὁ αὐτὸς, ἐπειδὴ ἐξέπεσε τῶν Ἀθηναίων τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀναβὰς πρὸς βασιλέα, καὶ πολλῶν δωρεῶν ἀξιωθεὶς, καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν, ὦ παῖδες [19], ἀπολοίμεθ᾽ ἂν, εἰ μὴ ἀπολώλειμεν.

Θεοκρίτου.

Θεόκριτος [1], ὁ Χῖος, ἐρωτηθεὶς, ποῖα τῶν θηρίων εἰσὶ [2] χαλεπώτατα, εἶπεν, ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τελῶναι [3] καὶ συκοφάνται.

18) Plut. c. 11. Εὐρυβιάδου.

19) Plut. c. 29.

1) Stob. T. 21. 34. Simile Diogenis apophthegma vide supra p. 197. Cfr. Plut. de discrim. adul. p. 61. C. ὅθεν οὐδὲ ὁ Βίας ἀπεκρίνατο καλῶς τῷ πυθομένῳ, τί τῶν ζώων χαλεπώτατόν ἐστιν, ἀποκρινόμενος, ὅτι τῶν μὲν ἀγρίων ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ.

2) Impr. ἐστί.

3) Τελῶναι, quam contemti et exosi fuerint ex N. T. satis constat. Suid. τελώνης, ὁ τῶν τελῶν ἐταστής· διεβέβλητο δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα, καὶ τοῦ Κλέονος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης. Inde Pollux IX. segm. 33. publicanum melioris notae κρείττονα τοῦ βίου vocat. Julian. Or. VII. p. 238. A. Διογένης πρὸς τὸν προτρεπόμενον μυηθῆναι (ita ex emendat. Wyttenb. pro vulg. τρεπόμενον ἐκμυηθῆναι) γελοῖον, εἶπεν, εἰ τοὺς

Ὁ αὐτὸς [4] πρός τινα διαλεκτικὸν συντεταμένως αὐτῷ καὶ ἐριστικῶς ἀποκρινόμενον ἔφη·

Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο.

Ὁ αὐτὸς ἀφυοῦς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου, ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα, ἔφη, ἃ παρέλιπες.

Θεόκριτος,

Πραξαγόρου καὶ Φιλιστίνης, ἐρωτηθεὶς, διατί οὐ συγγράφει, ὅτι, εἶπεν, ὡς μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι, ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.

Θεοδώρου Κυθηραίου [5].

Θεόδωρος, ὁ Κυθηραῖος, οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν· καὶ τό τε ἀκόλουθον οὕτως ἑώρα· τὸ γὰρ καταφρονοῦντα τῶν ἀνθρωπείων συμπτωμάτων ἀπωστὸν ὑπ' αὐτῶν ἐκ τοῦ βίου γίνεσθαι, πῶς οὐχ ὑπεναντίον τῷ μόνον μὲν τὸ καλὸν ἀγαθὸν, μόνον δὲ αἰσχρὸν τὸ κακὸν εἰρηκότι;

Θεοφράστου.

Θεόφραστος, Μελάνθου, Ἐρέσσιος, φοιτητὴς Ἀριστοτέλους, οὐδὲν ἀλυσιτελέστερον [6] ἔφη φιλοδοξίας.

Ὁ αὐτὸς [7], ἐν συμποσίῳ νεανίσκον τινὰ βλέπων ἡσυχίαν ἔχοντα, εἶπεν, εἰ μὲν ἀπαίδευτος ὢν σιωπᾷς, πεπαιδευμένος ὑπάρχεις, εἰ δὲ πεπαιδευμένος ὑπάρχεις, ἀπαιδεύτως σιωπᾷς.

μὲν τελώνας οἴει ταύτης ἕνεκα τῆς τελετῆς κοινώσειν τοῖς θεοῖς τῶν ἐν Ἅιδου καλῶν, Ἀγησίλαον καὶ Ἐπαμινώνδαν ἐν τῷ βορβόρῳ κεῖσθαι. Cfr. supra p. 205.

4) Stob. T. 82. 12.

5) Stob. T. 119. 16. Laur. et impr. hoc nomen om.

6) Sumtum videtur ex longiore Diogenis Laërt. V. segm. 40. loco, quem Arsen. subjungit.

7) Diog. Laërt. V. segm. 40. πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ συμποσίῳ σιωπῶντα τὸ ὅλον, ἔφη, εἰ μὲν ἀμαθὴς εἶ, φρονίμως ποιεῖς· εἰ δὲ πεπαίδευσαι, ἀφρόνως.

Ὁ αὐτὸς [8] εἶπε τοὺς μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἐκ διαβολῆς καὶ φθόνου ψεῦδος ἰσχῦσαν ἀπεμαράνθη.

Ὁ αὐτὸς [9] ἐπὶ τῆς τελευτῆς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν, εἴ τι ἐπισκήπτει, ἐπισκήπτειν μὲν, εἶπεν, ἔχω οὐδὲν, πλὴν ὅτι πολλὰ τῶν ἡδέων ὁ βίος διὰ τὴν δόξαν καταλαζονεύεται· ἡμεῖς γὰρ ὁπότε ἠρχόμεθα ζῆν, τότε ἀποθνήσκομεν· οὐδὲν οὖν ἀλυσιτελέστερόν ἐστι φιλοδοξίας [10]· ἀλλ' εὐτυχεῖτε καὶ ἤτοι τῶν λόγων ἄφετε, πολὺς γὰρ ὁ πόνος, ἢ καλῶς αὐτῶν πρόστητε, μεγάλη γὰρ ἡ δόξα· τὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου πλεῖον τοῦ συμφέροντος· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτι ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι, τί πρακτέον, ὑμεῖς δὲ ἐπισκέψασθε, τί ποιητέον· ταῦτά, φασιν, εἰπὼν ἀπέπνευσεν.

Θεοδώρου Κυρηναϊκοῦ.

Θεόδωρος [1], ὁ Κυρηναϊκὸς, Λυσιμάχου τοῦ βασιλέως ἀπειλήσαντος αὐτὸν ἀναιρήσειν, ἐλελήθεις με [2], εἶπεν, οὐ βασιλέως ἀλλὰ κωνείου δύναμιν ἔχων.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, εὔλογον εἶναι τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτὸν, οὐ γὰρ ἀποβαλεῖν τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας· εἶναί τε πατρίδα τὸν κόσμον· κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλήσειν μηδὲν τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι τῆς ἐπ' αὐτῆς δόξης αἱρουμένους· ἣ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς· φανερῶς τε τοῖς ἐρωμένοις ἄνευ πάσης ὑφοράσεως χρήσεσθαι τὸν σοφὸν, διὸ καὶ τοιούτους λόγους ἠρώτα.

8) Stob. T. 38. 30.
9) Diog. segm. 40.
10) Codd. et impr. φιλοσοφίας et mox εἴ τι pro ἤτοι.

1) Stob. T. 2. 33.
2) με omittunt Codd. et impr. Laur. ἐλελήθης.

Ἄραγε γυνὴ γραμματικὴ χρήσιμος ἂν εἴη, παρόσον γραμματική ἐστι; ναί· οὐκοῦν καὶ γυνὴ καλὴ χρησίμη ἂν εἴη, παρόσον καλή ἐστι; καὶ παῖς καὶ νεανίσκος χρήσιμος ἂν εἴη, παρόσον καλός ἐστι; ναί· καὶ παῖς ἄρα καὶ νεανίσκος καλὸς πρὸς τοῦτ' ἂν εἴη χρήσιμος, παρόσον καλός ἐστιν; ἔστι δὲ χρήσιμος πρὸς τὸ πλησιάζειν, ὧν διδομένων ἐπῆγεν, οὐκοῦν, εἴ τις πλησιασμῷ χρῷτο, παρόσον χρήσιμός ἐστιν, οὐ διαμαρτήσεται· τοιαῦτα ἄττα διερωτῶν ἴσχυε τῷ λόγῳ.

Ὁ αὐτὸς δοκεῖ κληθῆναι θεὸς, Στίλπωνος αὐτὸν ἐρωτήσαντος οὕτω, ἆρά γε, Θεόδωρε, θεὸς εἶναι φὴς, τοῦτο καὶ εἶ· ἐπινεύσαντος δὲ, φὴς δ' εἶναι θεὸς, τοῦτο δ' ὁμολογήσαντος, θεὸς εἶ ἄρα, ἔφη. Δεξαμένου δὲ ἀσμένως γελάσας φησὶν, ἀλλ', ὦ μοχθηρὲ, τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ κολοιὸς ἂν ὁμολογήσειας εἶναι καὶ ἄλλα μυρία.

Ὁ αὐτὸς, προσκαθίσας ποτὲ Εὐκλείδῃ [3] τῷ ἱεροφάντῃ, λέγε μοι, ἔφη, Εὐκλείδῃ, τίνες εἰσὶν οἱ ἀσεβοῦντες περὶ τὰ μυστήρια· εἰπόντος δ' ἐκείνου, οἱ τοῖς ἀμυήτοις αὐτὰ ἐκφέροντες, ἀσεβὴς ἄρα εἶ καὶ σὺ, ἔφη, τοῖς ἀμυήτοις διηγούμενος· καὶ μέντοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς ἄρειον ἀχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρύσατο.

Ὁ αὐτὸς διατρίβων παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου, ἀπεστάλη τόθ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Λυσίμαχον πρεσβευτής· ὅτε καὶ παῤῥησιαζομένῳ φησὶν ὁ Λυσίμαχος, λέγε μοι, Θεόδωρε, οὐ σὺ ὁ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν· καὶ ὃς, ὀρθῶς ἀκήκοας, ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις, οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον ἐξέβαλεν [4].

Ὁ αὐτὸς εἰπόντος τοῦ Λυσιμάχου, βλέπε, ὅπως μὴ παρέσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι, οὐκ ἂν, ἔφη, ἂν μὴ Πτολεμαῖος ἀποστείλῃ;

3) Laur. et impr. Εὐρυκλείδῃ. 4) Laur. ἐξέβαλε. Mosc. ἐξέβαλλεν.

Ὁ αὐτὸς Μέθρου τοῦ διοικητοῦ Λυσιμάχου παρεστῶτος καὶ εἰπόντος, ἔοικας σὺ μόνος θεοὺς ἀγνοεῖν, ἀλλὰ καὶ βασιλέας, πῶς εἶπεν, ἀγνοῶ, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν εἶναι νομίζω.

Ὁ αὐτὸς [5] οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν, καὶ τό τε ἀκόλουθον οὕτως ἐρωτᾷ· τὸ γὰρ καταφρονοῦντα τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐκ τοῦ βίου γίνεσθαι.

Θρασυβούλου [6].

Θρασύβουλος ὁ Θυριεὺς ὀνομαζόμενος, ὢν Ἀθηναῖος, ὑπὸ δὲ τῶν τριάκοντα πεφυγαδευμένος, συνεργούντων αὐτῷ λάθρα τῶν Θηβαίων κατέλαβε τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαζόμενον Φυλήν· ἦν δὲ τὸ φρούριον ὀχυρὸν σφόδρα, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχον σταδίους ἑκατόν· ὥστε πολλὰς αὐτοῖς ἀφορμὰς παρέχεσθαι πρὸς ἔφοδον τῶν τυράννων, ὧν τῆς καταλύσεως αἴτιος ἐγένετο.

* Θεαρίδου.

Θεαρίδας, ξίφος ἀκονῶν ἠρωτήθη, εἰ ὀξύ ἐστι, καὶ εἶπεν, ὀξύτερον διαβολῆς.

Περὶ θυσιῶν [7].

Εὔβουλος ὁ κωμικὸς περὶ θυσιῶν ὧδέπως γράφει.

Αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι [8] τὴν κέρκον μόνην
Καὶ μηρὸν, ὥσπερ παιδερασταῖς, θύετε.

Καὶ παραγαγὼν τὸν Διόνυσον ἐν Σεμέλῃ διαστελλόμενον πεποίηκε.

5) In solo Laur. exstat.

6) Laur. et impr. hoc nomen om.

7) Omisit hunc titulum Stobaeus. Sumta sunt ex Clem. Strom. VII. 6. p. 847. 6.

8) Apogr. Dresd. αὐτοῖσι δὲ τοῖς θεοῖς.

Πρῶτον μὲν, ὅταν ἐμοί τι θύωσί τινες αἷμα,
Κύστιν, μὴ καρδίαν, μηδὲ ἐπιπόλαιον.
Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω κοιλίαν οὐδὲ μηρίαν.

Καί που καὶ Ἡσίοδος [9] κατά τινα μερισμὸν κρεῶν ἀπατηθέντα φησὶ πρὸς τοῦ Προμηθέως τὸν Δία λαβεῖν

Ὄστεα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ,
Κεκαλυμμένα ἀργέτι [10] δημῷ.
Ἐκ τοῦδ᾽ ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Καίουσ᾽ ὀστέα λευκὰ, θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.

Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐκ τοῦ περὶ θυσιῶν.

Οὕτω τοίνυν μάλιστα ἄν τις, οἶμαι, τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν ποιοῖτο τοῦ θείου, τυγχάνοι τε αὐτόθεν ἵλεώ τε καὶ εὐμενοῦς αὐτοῦ παρ᾽ ὀντιναοῦν μᾶλλον ἀνθρώπων, εἰ θεῷ μὲν, ὃν δὴ πρῶτον ἔφαμεν, ἑνί τε ὄντι καὶ κεχωρισμένῳ πάντων, μεθ᾽ ὃν γνωρίζεσθαι τοὺς λοιποὺς ἀναγκαῖον, μὴ θύοι τι τὴν ἀρχὴν μήτε ἀνάπτοι πῦρ, μήτε καθόλου τί τῶν αἰσθητῶν ἐπονομάζοι· δεῖται γὰρ οὐδενὸς οὐδὲ παρὰ τῶν κρειττόνων, ἤπερ ἡμεῖς, οὐδ᾽ ἔστιν, ὃ τὴν ἀρχὴν ἀνίησι γῆ φυτὸν, ἢ τρέφει ζῶον ἢ ἀὴρ, ᾧ μὴ πρόσεστί γέ τι μίασμα· μόνῳ δὲ χρῷτο πρὸς αὐτὸν αἰεὶ τῷ κρείττονι λόγῳ· λέγω δὲ τῷ μὴ διὰ στόματος ἰόντι καὶ παρὰ τοῦ καλλίστου τῶν ὄντων διὰ τοῦ καλλίστου τῶν ἐν ἡμῖν αἰτοίη τὰ ἀγαθά· νοῦς δέ ἐστιν ὀργάνου μὴ δεόμενος· οὐκοῦν κατὰ ταῦτα τῷ μεγάλῳ καὶ ἐπὶ πάντων θεῷ θυτέον.

Δεῖ τοίνυν θυσίας προσφέρειν τῷ θεῷ μὴ πολυτελεῖς.

9) Vide Hesiod. Theogon. v. 541. 555. 556. et 557. Matth.

10) Apogr. Dresd. ἀργέτα.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Ἱστορία περὶ Θήρωνος.

Θήρων ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς, Γέλωνι τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας, γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ· τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾷν τοῦ βίου μέλλοντος, Πολύζηλος ὁ ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν, καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ διαδέχεται, καὶ τὰς Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ προςτάξεις, ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι· λαμπρῷ δὲ αὐτῷ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν, Ἱέρων φθονήσας ὁ ἀδελφὸς, καὶ πρόφασιν σκεψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἀπελαύνει τῆς πατρίδος· ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος· ὁ δὲ μὴ φέρων γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμῷ, καὶ οὕτως τὸν Θήρωνα ἀγανακτήσαντα, θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ συῤῥῆξαι πρὸς τὸν Ἱέρωνα πόλεμον, παρ' Ἐγιάλᾳ τῷ Σικελικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται.

Ἱστορία παράδοξος περὶ Θέτιδος καὶ Ἀχιλλέως.

Θέτις καταναγκασθεῖσα ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γεννώμενα παιδία εἰς τὸ πῦρ ἔβαλλε, νομίζουσα τὰς θνητὰς τῷ πυρὶ σάρκας καταφλέγειν, τὸ δὲ ἀθάνατον διαφυλάττειν, καὶ οὕτως ἓξ παῖδας διέφθειρεν· ἕβδομον δὲ γεννώμενον Ἀχιλλέα βάλλει ὁμοίως εἰς τὸ πῦρ· θεασάμενος δὲ Πηλεὺς, ἀνήρπασε τὸν παῖδα καὶ ἐνεγκὼν εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, τρέφειν παρέδωκε Χείρωνι· ὁ δὲ λεόντων καὶ ἄρκτων μυελοῖς τρέφων, ἐκάλεσεν Ἀχιλλέα· διδάξας δὲ αὐτὸν τὴν ἰατρικὴν τέχνην καὶ μουσικὴν καὶ λυρικὴν, ἀπέδωκε τῷ πατρί· ἀγανακτήσασα δὲ Θέτις, καὶ καταλιποῦσα τὸν Πηλέα ἐχωρίσθη εἰς θάλασσαν· στρα-

τευομένῳ δὲ ἐπὶ Ἴλιον Ἀχιλλεῖ ἡ Θέτις, παρὰ τῶν μοιρῶν ἀκούσασα, ἔφη, πολεμοῦντα μὲν Τρωσὶ ζωὴν μὲν ὀλιγοχρόνιον κτήσεσθαι [12], πλείστην δὲ δόξαν· ἀπεχόμενον δὲ τῆς μάχης ἄδοξον μὲν βίον διάξειν, πολυχρόνιον δὲ γενέσθαι· ἃ μαθὼν Ἀχιλλεὺς, δόξαν αἰώνιον ζωῆς προςκαίρου προκρίνας, ἐστράτευσεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι.

Ἀρχὴ τοῦ ι στοιχείου.

Τὸ ι μετὰ τοῦ α.

Ἰαλέμου ψυχρότερος [1]· ἰάλεμον τὸν θρῆνόν φασι· λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης γενέσθαι κακοδαίμονα καὶ ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν.

Ἰατρὸν καὶ φίλον ἡγοῦ τοὺς ἐν ἀνάγκαις σπουδαίους. Ἱέρωνος.

Ἴαννος ἄλλος [2]· ἐπὶ τῶν διπροσώπων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἴαννος.

Ἰαίνεται [3] τῇ διηγήσει τῶν τοιούτων λόγων· ἐπὶ τῶν διαχεομένων τὴν ψυχὴν καὶ χαιρόντων ἐπαίνοις.

Ἴαμα γλώττης· ἐγκράτεια κοιλίας.

12) Cod. κτήσασθαι, superscriptum ε.

1) Apost. Cent. X. 39. Schol. ad Hermogen. περὶ γοργότητος. p. 130. ed. Ald. adjectum in codice Vindobon. XVIII. ἰάλεμος ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν φέρων, καὶ παροιμία, ἰαλέμου ψυχρότερος, λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης κακοδαίμονα καὶ ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν· καὶ ἰαλεμώδη δέ φασι τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια. Lucian. Pseudol. c. 24. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, ubi vide interpr.

2) Apost. Cent. X. 40.

3) Apost. Cent. X. 41. ἰαίνεσθαι, frequenter cum vocibus θυμὸς, ἦτορ, κραδία, φρὴν conjungitur Pind. Olymp. II. 27. ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, ubi Tafel. Adde Theocr. Id. XXVII. 67.

Ἴαμβός [4] ἐστι ποὺς, συγκείμενος ἐκ βραχείας υ καὶ μακρᾶς — οἷον Σόλων· ἐκλήθη δὲ ἴαμβος τοιούτῳ τρόπῳ· ὅτε [5] ἡ Δημήτηρ περίλυπος ἦν ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς κόρης, παρεξενώθη τινὶ Κελεῷ καὶ Μετανείρῃ [6] τῇ γαμετῇ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ταύτης ἡ θεράπαινα Ἰάμβη λεγομένη παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητρα τοιούτῳ ὀρχουμένη μέτρῳ· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης, αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος, Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλυνούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππῶναξ καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ᾽ ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῖς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης·

Ἄνθρωπ᾽ ἄπελθε τὴν σκάφην ἀνατρέπεις·

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο.

Τὸ ι μετὰ τοῦ δ.

Ἰδοὺ [7] Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ πήδημα· ὅτι πᾶς λόγος περιττός ἐστιν, ἂν μὴ πρόχειρος ἡ ἀπόδειξις τοῦ πράγματος.

Ἰδοὺ χρυσοῦν ἀνδράποδον [8]· Σωκράτης εἶπε τουτὶ, ἰδὼν μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον.

Ἱδρὼς μὲν ὁ ἐκ τῶν γυμνασίων εὐσχημονέστερος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ τῶν ἰδίων πόνων. Σωκράτους.

Τὸ ι μετὰ τοῦ ε.

Ἱερὰ ἄγκυρα [9]· ἡ μεγάλη βοήθεια· ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ ἱερὰ καλουμένη, καὶ ὅτε μέγας καταλαμβάνει κίνδυνος τελευταῖα βάλλεται.

ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν, ἀλλάλοις ψιθύριζον. v. 70. ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἔνδον ἰάνθη. Theogn. 969. Welck. αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὅππποτ᾽ ἀκούσω αὐλῶν. 988. ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος. Cfr. supra p. 7.

4) Recepi ex Laur.

5) Cod. ὅταν.

6) Cod. Μετανίρῃ.

7) Apost. Cent. X. 42. Aesop. Fab. 14.

8) Stob. T. 4. 85.

9) Apost. Cent. X. 44. Macar. ἤγουν ἰσχυρὰ καὶ γενναία. Cfr. infr. prov. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.

Ἱερόσυλος[10] *θεοσεβεῖ*· ἐπὶ τῶν κλεπτόντων μὲν, λευτουργίας δὲ καλὰς ποιουμένων.

Ἰχθὺς ἀποκείμενος· ὁ ὑπὸ τῶν φειδωλῶν εἰς τὴν αὔριον φυλαττόμενος[11]· Πλούταρχος ἐν συμποσίοις· ὦ ἑταῖρε, τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἕλκομεν εἰς μέσον, μετὰ τῆς Πυθαγορικῆς χοίνικος.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ κ̄.

Ἱκανότης[12] ἐστὶν ἕξις ἐξικνουμένη πρὸς τὸ οἰκεῖον πέρας ἀνελλιπῶς καὶ ἀπερίττως· μήτηρ δὲ αὐτῆς ἡ δικαιοσύνη· τιθηνὴ δὲ ἡ αὐτάρκεια.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ λ̄.

Ἰλιὰς κακῶν[1] *ἐπῄει*· ἐπὶ τῶν μεγίσταις συμφορῶν κεχρημένων λέγεται.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ μ̄.

Ἱματίῳ[2] *πῦρ περιστέλλεις*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

10) Apost. Cent. X. 45.
11) Cfr. Aristoph. Ran. 982.
Ἅπας τις εἰσιὼν
Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
Ζητεῖ τε ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
Τῆς μαινίδος; τὸ τρυβλίον
Τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι.
Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
12) Clem. Al. Paedag. II. 12. p. 247. 22.
1) Apost. Cent. X. 46. Macar. Ἰλιὰς κακῶν· ἐπὶ τῶν πολλῶν καὶ σφοδρῶν. Eodem spectare Ἰλιόθεν με φέρεις Heliod. II. notat Coray p. 82. Obiter corrigo Syrianum Comm. ad Hermog. (Rhet. Graec. Ald. Vol. II.) p. 215. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὴν παρανομίαν ἐκκόψαντες κακῶν Ἰλιάδα τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντες σοβαροὶ παρίασιν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὰ μεγέθη τῶν κινδύνων ἐφάμιλον κομίζεσθαι καὶ τὴν δωρεὰν ἐσπουδακότες. Cod. Venet. CCCCXXXIII. καὶ κακῶν Ἰλιάδος τ. π. ε. — — τῷ μεγέθει ἐφάμιλλον κ. τ. λ. Lucian. Pseudol. c. 10. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἠλιεὺς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι, ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Conviv. c. 35. ἐδόκει μοι — οὐ μείω Ἰλιάδος κακὰ ἐργάσασθαι. Theophylact. Simocatta Hist. L. VIII. in μονῳδίᾳ τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τοῖς τῷ Μαυρικίῳ συγκεκυρηκόσιν· ἀλλ' εἴτε μὴ τηλικούτων κακῶν γεγόνειτε μάρτυρες· Ἰλιὰς κακῶν ἡ ὑπόθεσις. Boisson. Anecd. Vol. I. p. 254. τοσαύτης δὲ κακῶν Ἰλιάδος περισχούσης τὰ Ῥωμαίων.
2) Apost. Cent. X. 47.

Ἱματισμὸς Διονυσίου [3]· ἐπὶ τῶν ἄχρηστα πεμπόντων· ταῖς γὰρ θυγατράσιν τοῦ Ἀρχιδάμου ἱματισμὸν πολυτελῆ Διονυσίου τοῦ τυράννου Σικελίας πέμψαντος οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν, φοβοῦμαι μὴ περιθέμεναι αἱ κόραι φανῶσί μοι αἰσχραί.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ ν̄.

Ἵνα γὰρ δέος [4], ἔνθα καὶ αἰδώς· Στασίμου ἡ γνώμη.

Ἰνοῦς ἄχη [5]· ἐπὶ τῶν ἄκρως δυστυχησάντων.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ ō.

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα μαχησόμενοι περὶ νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσάμενοι.

Τὸ ῑ μετὰ τοῦ π̄.

Ἱππομένους ἀσεβέστερος· διὰ τὸ ἐπὶ θυγατρὶ μῖσος τῇ Λειμωνίδι· καὶ γὰρ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ἵππῳ συγκατέκλεισεν εἰς θοίνην· διὰ τοῦτο καὶ τὴν Κοδριδῶν ἀρχήν φασι καταλυθῆναι.

Ἵππου γῆρας [6]· ἐπὶ τῶν ἐν νεότητι εὐδαιμονούντων· ἐν γήρᾳ δὲ ἀτιμαζομένων.

Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ [7]· ὅπερ ἐστὶ τοὺς εὐδαιμονοῦντας εἰς ἅπερ εὐδαιμονοῦσιν ἔργα.

3) Apost. Cent. X. 48.

4) Apost. Cent. X. 50. addit: ὅς οὕτω φησί·

Ζῆνα δὲ τὸν ῥέξαντα, καὶ ὅς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν
Οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

Πλάτων δὲ διαφέρεται τούτῳ τῷ ποιητῇ, λέγων· οὐκ ἄρα ὀρθῶς ἔχει λέγειν, ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἐπὶ πλέον γὰρ οἶμαι δέος αἰδοῦς. Μόριον γὰρ αἰδὼς δέους, ὥςπερ ἀριθμοῦ περιττόν· ὥστε οὐχ ἵνα περ ἀριθμὸς, ἔνθα καὶ περιττὸν, ἵνα δὲ καὶ περιττὸν, ἔνθα καὶ ἀριθμός.

5) Apost. Cent. X. 49.

6) Macar. ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ δυστυχούντων.

7) Apost. Cent. X. 56. Lucian. Pseudosoph. c. 8. καίτοι πρόςγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ ἐγὼ μὲν ᾤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν. Plat. Theaet. p. 183. D. ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος, ubi Heind. Wyttenb. ad Eunap. p. 325.

Ἱππόλυτον μιμήσομαι [8]· ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν βουλομένων.

Τὸ ι μετὰ τοῦ σ.

Ἴσως Ἐριννῦς [9] *ἐστιν ἐκ τραγῳδίας*· τὰ γὰρ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων τραγῳδοῖς μᾶλλον ἁρμόττει.

Ἰσότης [10], φιλότης.

Ἶσον δὴ κακόν ἐσθ᾽ [11], ὅς οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνει, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.

Τὸ ι μετὰ τοῦ χ.

Ἰχθὺς [12] *ἐκ τῆς κεφαλῆς ὄζειν ἄρχεται*· ἐπὶ τῶν ἐπιστάτας φαύλους ἐχόντων.

Ἰχθὺν [13] *νήχεσθαι διδάσκεις*· ἐπὶ τῶν διδασκόντωντινὰς, ἃ ἐπίστανται.

Ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ [14].

Ἱκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.

Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία.

Ἱερὸν χρῆμα σύμβουλος ἀνήρ.

8) Ap. Cent. X. 52. Mac. ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν ἐπαγγελλομένων.

9) Apost. Cent. X. 57.

10) Idem in Macario.

11) Od. *O.* 71.

12) Apost. Cent. X. 62.

15) Apost. Cent. X. 63. Macar. ὡς τὸν ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. Macario propria sunt: Ἰδὲ πῦρ, ἴδ᾽ ἀφύη· ἐπὶ τῶν ὀξὺ τέλος λαμβανόντων, παρόσον ἀφύη ταχέως ἕψεται. — *Ἱερὸν συμβουλή*· ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων. — *Ἴθι ὀρθός*· ἐπὶ τῶν ἐκτρεπομένων τοῦ δικαίου. — *Ἴμβριος δίκη*· ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ἐν ταῖς δίκαις· οἱ γὰρ τὰς δίκας φεύγοντες ἐν Λήμνῳ Ἴμβρον ἐσκήπτοντο. — *Ἴμβριος ἢ Λήμνιος*· οἱ τὰς δίκας ἀποφεύγοντες Ἀθήνησιν ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ ἢ ἐν Λήμνῳ εἶναι. — *Ἱπποδάμου νέμεσις*· πρὸς τοὺς ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβάλλοντας. Ἰσχυρὸν ἡ ἀλήθεια.

14) Vide infra prov. οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ἱέρωνος.

Ἱέρων ὁ φιλόσοφος ἰατρὸν καὶ φίλον ἡγοῦ τοὺς ἐν ἀνάγκαις σπουδαίους ἔφη [1].

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος, ὅτι πολλοὺς ῥητορεύειν διδάξας ἐπένετο, εἶπεν, οὔτε γὰρ ἐδίδαξα φιλαργυρεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἀκρόασιν ποιούμενος εἶπε, τριῶν ἐστοχάσθαι, τοὺς συνετοὺς ὠφελῆσαι, τοὺς ἀπείρους διδάξαι, τοὺς φθονεροὺς λυπῆσαι.

Ὁ αὐτὸς [2] ἔχων δύο μαθητὰς, ἕνα μὲν ἀφυῆ καὶ φιλόπονον, ἕτερον δὲ εὐφυῆ καὶ ἀργὸν, ἀμφότεροι εἶπεν, ἀπόλλυσθε, ὅτι σὺ μὲν θέλων οὐ δύνῃ, σὺ δὲ δυνάμενος οὐ θέλεις.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε μεγάλους δεῖν λαμβάνειν μισθοὺς παρὰ τῶν μαθητῶν τοὺς διδασκάλους, παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν, ὅτι πολλὰ μανθάνουσι, παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν, ὅτι πολὺν κόπον παρέχουσιν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ γέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ ἀνεπιτάκτως ποιεῖν, ἅ τινες διὰ τὸν ἐκ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις εὐτυχίαν ἄριστα φέροι, ἔφη, εἰ τοὺς ἐχθροὺς χείρονα [3] πράττοντας βλέπει.

Ἱέρων ὁ Σικελὸς τύραννος, Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου ψέγοντος Ὅμηρον, ἠρώτησεν αὐτὸν, πόσους οἰκέτας ἔχεις; τοῦ δὲ εἰπόντος, δύο, καὶ τούτους μόγις τρέφειν, οὐκ αἰσχύνῃ, φησὶν, Ὅμηρον ψέγων, ὃς μετηλλαχὼς πλείονας ἢ μυρίους τρέφει.

* Ὁ αὐτὸς λοιδορηθεὶς ὑπό τινος εἰς τὴν δυσωδίαν

1) Impr. εἶναι pro ἔφη. Laur. neutrum habet, incipiens: Ἱέρων εἶπεν, ἰατρὸν etc.

2) Laur. Ἱέρων ὁ φιλόσοφος, ἔχων.

3) Impr. χείρονας.

τοῦ στόματος, ᾐτιᾶτο τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, μηδέποτε περὶ τούτου φράσασαν· ἡ δὲ εἶπεν, ᾤμην γὰρ τοιοῦτον ἅπαντας τοὺς ἄνδρας ὄζειν.

Ἱ π π ο κ ρ ά τ ο υ ς.

Ἱπποκράτης ἔφη, σιτία, ποτὰ, ὕπνοι, ἀφροδίσια, πάντα μέτρια ἔστω.

Ἰ σ ο κ ρ ά τ ο υ ς.

Ἰσοκράτης κάκιστον ἄρχοντα ἔλεγεν εἶναι τὸν ἄρχειν ἑαυτοῦ μὴ δυνάμενον.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, διὰ ποίαν αἰτίαν τοὺς ἄλλους διδάσκων λέγειν αὐτὸς σιωπᾷς, ἔφη, καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίνι οἱ φιλόπονοι τῶν ῥᾳθύμων διαφέρουσιν, εἶπεν, ὡς οἱ εὐσεβεῖς [4] τῶν ἀσεβῶν, ἐλπίσιν ἀγαθαῖς.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν νεανίαν φιλοπονοῦντα ἔφη· κάλλιστον ὄψον τῷ γήρατι ἀρτύεις.

Ὁ αὐτὸς [5] Καρέωνος ὄντος λάλου καὶ σχολάζειν παρ' αὐτῷ βουλομένου διττοὺς ᾔτησε μισθούς. Τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν πυθομένου, ἕνα μὲν, ἔφη, ἵνα λαλεῖν μάθῃς, τὸν ἕτερον, ἵνα σιγᾷς.

Περὶ τοῦ ἴου [6].

Τῆς Ἰοῦς εἰς βοῦν Ἥρας ζηλοτυπίᾳ μεταβληθείσης, ἡ γῆ τιμῶσα τὴν ἐρωμένην τοῦ Διὸς ἄνθος ἀνῆκεν, ὥστε τὴν βοῦν νέμεσθαι· καὶ γεγονὸς δι' αὐτὴν παρ' ἐκείνης ἐκληρώσατο τὴν ὁμωνυμίαν· ἐρυθραίνεται δὲ καὶ πορφύρεται καὶ μὴν καὶ λευκαίνεται· τὰς τῆς κόρης τύχας δηλοῦν τοῖς χρώμασι.

Ἱ π π ο κ ρ α τ ί δ ο υ.

Ἱπποκρατίδας πρὸς τὸν τῆς Καρίας σατράπην ἐπι-

4) Codd. ἀσεβεῖς. 5) Stob. T. 36. 25. 6) Abest ab impr. et Laur.

σιείλαντα, διότι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιβουλευόντων τινῶν συνειδὼς τὴν ἐπιβουλὴν κατεσιώπησε, καὶ προσθέντος, πῶς χρήσεται αὐτῷ, ἀντέγγαψεν, εἰ μὲν μέγα τι αὐτὸν ἀγαθὸν πεποίηκας, κατάκτανε, εἰ δὲ μή, ἐκ τῆς χώρας ἔκβαλε, δειλὸν πρὸς ἀρετὴν ὄντα.

Ὁ αὐτὸς ἀπαντήσαντος αὐτῷ ποτε μειρακίου, ᾧ ἠκολούθει ἐραστής τις καὶ διατραπέντος, μετὰ τοιούτων, ἔφη, βαδίζειν δεῖ, μεθ' ὧν ὀφθεὶς τὴν αὐτὴν χρόαν τηρήσεις.

* Ἱ π π ο μ ά χ ο υ.

Ἱππόμαχος ὁ ἀλείπτης, ἐπαινούντων τινῶν ἄνθρωπον εὐμήκη καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας ὡς πυκτικὸν, εἴπερ, ἔφη, καθελεῖν ἔδει τὸν στέφανον κρεμάμενον.

* Ἰ φ ι κ ρ ά τ ο υ ς.

Ἰφικράτης σκυτέως πατρὸς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς ἐν φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ χώρᾳ στρατοπεδεύων, καὶ χάρακα βαλλόμενος καὶ τάφρον ὀρύττων ἐπιμελῶς, πρὸς τὸν εἰπόντα, τί γὰρ φοβούμεθα, χειρίστην, ἔφη, στρατηγοῦ φωνὴν εἶναι, τὴν οὐκ ἂν προσεδόκησα.

Ὁ αὐτὸς πρὸς Ἁρμόδιον, τὸν τοῦ παλαιοῦ Ἁρμοδίου ἀπόγονον, εἰς δυσγένειαν αὐτῷ λοιδορούμενον, ἔφη, τὸ μὲν ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται.

Ὁ αὐτὸς ῥήτορός τινος ἐπερωτῶντος αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ, τίς ὢν μέγα φρονεῖς, πότερον ἱππεὺς, ἢ τοξότης, ἢ πελταστὴς, ἢ πεζὸς; οὐδεὶς, ἔφη, τούτων, ἀλλ' ὁ πᾶσι τούτοις ἐπιστάμενος ἐπιτάττειν.

Ὁ αὐτὸς κρινόμενος θανάτου πρὸς τὸν συκοφάντην, οἷα ποιεῖς, ὦ ἄνθρωπε, εἶπε, πολέμου περιεστῶτος, τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ.

Ὁ αὐτὸς τότε πρῶτον ἔσχε δόξαν, ὅτε τραυματίας πολέμιον ἄνδρα μετὰ τῶν ὅπλων ζῶντα συναρπάσας, εἰς τὴν ἑαυτοῦ τριήρη μετήνεγκεν.

Ἰαμβλίχου [7].

Ἰάμβλιχος ἐν τῇ πρὸς Δέξιππον ἐπιστολῇ ἔφη· θεὸς ἦν τις ὡς ἀληθῶς ὁ καταδείξας τὴν διαλεκτικὴν καὶ καταπέμψας ἀνθρώποις, ὡς μὲν λέγουσί τινες, ὁ λόγιος Ἑρμῆς, ὁ φέρων ἐν ταῖν χεροῖν τὸ σύνθημα αὐτῆς τῶν εἰς ἀλλήλους ἀποβλεπόντων δρακόντων, ὡς ἀεὶ δεδοκιμασμένοι καὶ πρόκριτοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διατείνονται· ἡ τῶν Μουσῶν πρεσβυτάτη Καλλιόπη, τὴν ἄπταιστον ἀσφάλειαν τοῦ λόγου καὶ ἀνέλεγκτον, αἰδοῖ μειλιχίῃ διαπρέπουσαν, παρέσχηκεν· ὡς δὲ τὰ ἔργα αὐτὰ δείκνυσιν, αὐτὸς ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς, οὔτε λέγων καθ' Ἡράκλειτον, οὔτε κρύπτων, ἀλλὰ σημαίνων τὰς μαντείας, ἐγείρει πρὸς διαλεκτικὴν διερεύνησιν τοὺς ἐπηκόους τῶν χρησμῶν· ἀφ' ἧς ἀμφιβολίᾳ τε καὶ ὁμωνυμίᾳ ἐκρίθησαν, καὶ διττὸν πᾶν ἀνερευνηθὲν φῶς ἐπιστήμης ἀνῆψεν ὁ κατιδών· καὶ Θεμιστοκλῆς καλῶς καὶ διερευνήσας δεόντως τὸ ξύλινον τεῖχος, αἴτιος ἀναμφισβητήτως κατέστη τῆς σωτηρίας τοῖς Ἕλλησιν· ἀδελφὰ δὲ τούτων καὶ ὁ ἐν Βραγχίδι θεὸς ἐκφαίνει τῆς διαλεκτικῆς ἔργα, περιφανῆ τὴν ἐπαγωγὴν παραδηλῶν, ὅταν λέγῃ, οὔτ' ἂν ὠκυπέτης ἰὸς, οὔτε λύρῃ, οὔτε ναῦς, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἄνευ ἐπιστημονικῆς χρήσεως γένοιτ' ἄν ποτε ὠφέλιμον.

Ἰώσηπος Φλάβιος περὶ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων τάδε φησί.

Κατὰ δὲ Κῦρον Σόλων ὁ Ἀθηναῖος γέγονεν, καὶ οἱ κληθέντες ἑπτὰ σοφοὶ παρ' Ἕλλησιν, ὧν παλαιότερος οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς φιλόσοφος μνημονεύεται· τούτων δὲ τῶν ἑπτὰ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, φυσικὸς πρῶτος Ἑλλήνων γεγονὼς, περὶ τροπῶν ἡλίου, ἐκλείψεως καὶ φωτισμῶν σελήνης καὶ ἰσημερίας διελέχθη, ἐγένετο δ' ἀνὴρ ἐπιση–

7) Hoc et sqq. ex Laur. recepi.

μώτατος ἐν τοῖς Ἕλλησι. Θάλεω δὲ γίνεται ἀκουστὴς Ἀναξίμανδρος, Πραξιάδου μὲν παῖς, γένος δὲ καὶ αὐτὸς Μιλήσιος. Οὗτος πρῶτος γνώμονας κατεσκεύασε πρὸς διάγνωσιν τροπῶν τε ἡλίου, καὶ χρόνων καὶ ὡρῶν καὶ ἰσημερίας. Ἀναξιμάνδρου δὲ γνώριμος ἐγένετο Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος· τούτου δὲ Ἀναξαγόρας Ἡγησιβούλου Κλαζομένιος· οὗτος δὴ πρῶτος διήρθρωσε τὸν περὶ ἀρχῶν λόγον· οὐ γὰρ μόνον περὶ τῆς πάντων οὐσίας ἀπεφήνατο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ κινοῦντος αὐτὴν αἰτίου· ἦν γὰρ ἀρχήν, φησι, τὰ πράγματα ὁμοῦ πεφυρμένα, νοῦς δ᾽ εἰσελθὼν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀταξίας εἰς τάξιν ἤγαγεν· Ἀναξαγόρου δὲ ἐγένοντο γνώριμοι τρεῖς· Περικλῆς, Ἀρχέλαος, Εὐριπίδης· Περικλῆς μὲν οὖν Ἀθηναίων πρῶτος ἐγένετο, καὶ πλούτῳ καὶ γένει τῶν καθ᾽ αὐτὸν διήνεγκεν. Εὐριπίδης δ᾽ ἐπὶ ποιητικὴν μεταβὰς ὑπό τινων σκηνικὸς φιλόσοφος ἐκλήθη· ὁ δὲ Ἀρχέλαος ἐν Λαμψάκῳ διεδέξατο τὴν σχολὴν τοῦ Ἀναξαγόρου· μεταβὰς δ᾽ εἰς Ἀθήνας ἐκεῖ ἐσχόλασε, καὶ πολλοὺς ἔσχεν Ἀθηναίων γνωρίμους, ἐν οἷς καὶ Σωκράτην· κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τῷ Ἀναξαγόρᾳ χρόνον, ἤκμασαν ἄνδρες φυσικοί, Ξενοφάνης τε καὶ Πυθαγόρας· τὸν μὲν οὖν Πυθαγόραν διεδέξατο Θεανὼ ἡ γυνή· οἵ τε υἱοὶ αὐτοῦ Τηλαυγὴς καὶ Μνήσαρχος. Τηλαυγοῦς δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἀκουστὴς γίνεται, καθ᾽ ὃν Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινὸς ἐγνωρίζετο· τὸν δὲ Ξενοφάνην λέγεται ὁ Παρμενίδης διαδέξασθαι· Παρμενίδην δὲ Μέλισσος, Μέλισσον δὲ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, ὃν φασιν ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ τότε τυράννου συστησάμενον ἁλῶναι, στρεβλούμενον δ᾽ ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὅπως τοὺς σὺν αὐτῷ ἄνδρας ἀπογράψηται, οὐ προσποιηθέντα, τὰς τοῦ τυράννου τιμωρίας, διαμαχεσάμενον, τὴν γλῶσσαν προσπτύσαι αὐτῷ, καὶ οὕτως ἐγκαρτερήσαντα ταῖς βασάνοις ἀποθανεῖν· τούτου δὲ Λεύκιππος ἀκουστὴς γέγονε· Λευκίππου δὲ Δημόκριτος, οὗ Πρωταγόρας, καθ᾽ ὃν ἤκμασε Σωκράτης, καὶ ἄλλους δὲ σποράδην ἐστὶν εὑρεῖν φυσι-

κοὺς φιλοσόφους, πρὸ Σωκράτου γενομένους· πλὴν ἀλλὰ πάντες ἀπὸ Θαλοῦ ἀρξάμενοι, κατώτεροι Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως φαίνονται ἠκμακότες· μάλιστα δὲ Πλάτων, ὃς ἀκουστὴς τὰ πρῶτα γενόμενος Σωκράτους, κἄπειτα τοῖς Πυθαγορείοις ὁμιλήσας τοὺς πρὸ αὐτοῦ πάντας λόγῳ τε καὶ συνέσει καὶ τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ δόγμασιν ὑπερηκόντισεν.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Περὶ Ἰκαρίου καὶ Ἠριγόνης.

Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος [8], ἔσχε δὲ θυγατέρα μονογενῆ Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον [9], ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα· κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιήει τὴν γῆν, προφαίνων τὴν τοῦ Διονυσίου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα· γενόμενος δὲ ἐν τοῖς τῆς πόλεως βουκολίοις οἶνον παρέσχεν· οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι νομίσαντες θανάσιμον εἶναι φάρμακον τὸ πόμα, πλήσσοντες, ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον· μεθ' ἡμέραν δὲ νηψάντων αὐτῶν καταγνόντες ἑαυτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν· ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας εἰς τὴν Ἠριγόνην δι' ὀρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα· ἡ δὲ μαθοῦσα τἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε, νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης κατὰ χρησμὸν οἱ Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς, οἱ δὲ καταστερισθέντες, Ἰκάριος μὲν βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ παρθένος· ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἐρατοσθένει.

8) Icarius Thrax vocatur a Nicolao Sophista Progymn. p. 343.

9) Cod. Διόνυσος.

Περὶ Ἰξίωνος.

Ἰξίωνά φησιν ὁ μῦθος ἐπιθέσθαι τῷ γάμῳ τῆς Ἥρας· τὴν δὲ νεφέλην μορφώσασαν, ἀνθ' αὐτῆς αὐτῷ προσιέναι· μιχθέντος δ' αὐτοῦ τῇ νεφέλῃ γεννηθῆναι τὸν Κένταυρον· γνόντα δὲ τὸν Δία παρὰ τῆς Ἥρας, τροχῷ τὸν Ἰξίωνα ἐνδῆσαι, ὥστε ἀπαύστως ἐπ' αὐτοῦ φέρεσθαι· τάχα δὲ σημαίνοι ἂν ὁ μῦθος, ἐπιθέσθαι μὲν πολιτικῇ καὶ βασιλικῇ προνοίᾳ τὸν Ἰξίωνα· Ἡραῖον δὲ τὸ τοιοῦτον τῆς ζωῆς εἶδος· ἀνάξιον δὲ φανέντα κατὰ δίκην τῆς Ἥρας, εἰδώλῳ τινὶ ἐνύλῳ καὶ τεθολωμένῳ τῆς τοιαύτης προστασίας περιπεσεῖν· ὅπερ ἡ νεφέλη δηλοῖ, ἀὴρ οὖσα θολώδης καὶ ὑλικώτερος· τούτῳ δ' οὖν συμπλακέντα τῷ εἴδει γεννῆσαι μὲν σύμφυρσιν [10] λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ἐνέργειαν· ἐνδηθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ τὸ κατ' ἀξίαν πᾶσιν ἀφορίζοντος δημιουργοῦ θεοῦ ἐν τῷ τῆς εἱμαρμένης τε καὶ γενέσεως τροχῷ, οὗπερ ἀδύνατον ἀπαλλαγῆναι κατὰ τὸν Ὀρφέα, μὴ τοὺς θεοὺς ἐκείνους ἱλεωσάμενον· οἷς ἐπέταξεν ὁ Ζεὺς, κύκλον τ' ἀλλῆξαι καὶ ἀμύξαι κακότητος τὰς ἀνθρωπίνας ψυχάς.

Περὶ Ἰοῦς καὶ Ἀργειφόντου.

Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ ἵνα διαλάθῃ τὴν αὑτοῦ σύνευνον Ἥραν, μετέβαλεν εἰς βοῦν τὴν Ἰώ· ἡ δὲ Ἥρα Ἄργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φύλακα· ἀποστείλας οὖν ὁ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν, ἵνα κλέψῃ τὴν βοῦν, καὶ μὴ δυνηθεὶς λαθεῖν τὸν Ἄργον, τοῦτον πεφόνευκεν· ὅθεν καὶ Ἀργειφόντης ἐκλήθη.

Περὶ Ἱππαρχίας.

Ἱππαρχία, Μαρωνῖτις [11], Μητροκλέους μὲν ἀδελφὴ, Κρέοντος δὲ γυνὴ, Θεόδωρον τὸν ἐπικληθέντα ἄθεον ἐν

10) Ad marg. γρ. σύρφυσιν. 11) Cod. Μαρωνίτης.

Λυσιμάχου συμποσίῳ ἐπήλεγξε [12], σόφισμα προτείνουσα τοιοῦτον, ὃ ποιῶν Θεόδωρος οὐκ ἂν ἀδικεῖν λέγοιτο, οὐδ' Ἱππαρχία ποιοῦσα τοῦτο ἀδικεῖν λέγοιτ' ἄν. Θεόδωρος δὲ τύπτων ἑαυτὸν οὐκ ἀδικεῖ, οὐκ ἄρα Ἱππαρχία Θεόδωρον τύπτουσα ἀδικεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὸ λεχθὲν οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοἰμάτιον· ἀλλ' οὔτε κατεπλάγη ἡ Ἱππαρχία, οὔτε διεταράχθη ὡς γυνὴ, ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτῇ, αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας, ἐγώ, φησίν, εἰμι, Θεόδωρε, ἀλλὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβουλεῦσθαι περὶ ἐμαυτῆς, εἰ τὸν χρόνον, ὃν ἔμελλον ἱστοῖς προσαναλώσειν, τοῦτον εἰς παιδείαν κατεχρησάμην;

Ἀρχὴ τοῦ κ̄ στοιχείου.

Τὸ κ̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Κακοῦ [1] κόρακος κακὸν ᾠόν· Κόραξ τις συνετὸς ἀνὴρ καὶ [2] χρῆσθαι πράγμασιν ἱκανὸς, συνιδὼν, ὅτι οὐχ ὅμοιον τυράννῳ διακονεῖσθαι, καὶ δήμου γνώμην χειρώσασθαι ἀπελθὼν συνέθηκε τέχνην περὶ προοιμίων καὶ διηγήσεων καὶ ἀγώνων καὶ ἐπιλόγων, δι' ὧν τὸν δῆμον ἔπειθεν· ἐντεῦθεν προήει βοῶν καὶ παρακαλῶν τὸν βουλόμενον μαθεῖν ἐπὶ ῥητῷ μισθῷ χιλίων δραχμῶν· ὁ τοίνυν Τισίας προσῆλθε μαθεῖν, καὶ μαθὼν ἠγνωμόνησεν αὐτῷ περὶ τὸν μισθὸν, καὶ ἐπὶ τούτῳ συνέστη δικαστήριον, καὶ τῶν κριτῶν συνελθόντων ἔφη ὁ Κόραξ διλημμάτῳ χρησάμενος, ὡς εἰ μὲν νικήσει ὁ Τισίας [3], ὠ-

12) Cod. ἐπέλεγξε.

1) Apost. Cent. X. 64. Macar. ἐπὶ τῶν κακῶν ἐκ γονέων κακωτέρων.

2) καὶ χρῆσθαι posui ex conjectura Matthei: Mosc. κεχρῆσθαι.

3) Τισίας scripsi, cum Mosc.

φειλε παρασχεῖν, ὠφέληται γάρ· εἰ δὲ μὴ νικήσει, καὶ οὕτως ὤφειλε παρασχεῖν, ἡττήθη γάρ· ὁ δὲ Τισίας πρὸς ταῦτα λέγων ἀπεκρίνατο, ὡς εἰ μὲν νικήσω, οὐκ ὤφειλον παρασχεῖν, νενίκηκα γάρ· εἰ δὲ μὴ νικήσω, οὐκ ὤφειλον παρασχεῖν, οὐ γὰρ ὠφελήθην· ἀπορήσαντες οὖν οἱ δικασταὶ ἀνεβόησαν λέγοντες, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν· ἢ ὅτι τὸ ζῶον ὁ κόραξ ἄβρωτόν ἐστι καὶ τὸ ὠὸν, ὅθεν ἡ παροιμία.

Κακοῖς ὁμιλῶν αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.

Κἀγὼ [4] ̕μαυτῷ βαλανεύσω· ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ταῖς ἐμαυτοῦ χρείαις ὑπηρετήσω.

Καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος.

Καὶ [5] ἐπὶ τῷ βωμῷ τὸν ἐπίβουλον· λείπει

h. l. et infra praebeat *Σιτίας*, ita enim antea scriptum, et ita in Rhetoribus Graec. T. II. p. 7. legitur. Apponimus ex his dilemma Tisiae argutissimum: *ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ φησὶν ὁ Τισίας πρὸς τὸν Κόρακα, τῷ διλημμάτῳ σχήματι χρησάμενος — ὦ Κόραξ, τί ἐπηγγείλω διδάσκειν; ὁ δὲ Κόραξ φησί· τὸ πείθειν, ὃν ἂν θέλῃς· πρὸς ταῦτα ὁ Τισίας· εἰ μὲν τὸ πείθειν με ἐδίδαξας, ἰδοὺ πείθω σε μηδὲν λαμβάνειν, εἰ δὲ τὸ πείθειν με οὐκ ἐδίδαξας, καὶ οὕτως οὐδέν σοι παρέχω, ἐπειδὴ οὐκ ἐδίδαξάς με τὸ πείθειν. Πρὸς ταῦτα λέγουσι φῆσαι τὸν Κόρακα, τῷ αὐτῷ σχήματι χρησάμενον· εἰ μὲν τὸ πείθειν διδαχθεὶς, πείθεις με μὴ λαβεῖν, δοῦναι ὀφείλεις τὸν μισθὸν, ὡς διδαχθεὶς τὸ πείθειν, εἰ δὲ καὶ πάλιν οὐ πείθεις με μὴ λαβεῖν, καὶ οὕτως ὀφείλεις τὸν μισθόν. οὔτε γὰρ ἔπεισάς με τοῦ λαβεῖν τὸν μισθόν. Πρὸς ταῦτα οἱ δικασταὶ ἀντὶ ψήφου εἶπον· κακοῦ κόρακος κακὰ ὠά· ὥσπερ γὰρ ὁ κόραξ καὶ τὰ τούτου ὠὰ ἄχρηστα ἡμῖν εἰσι πρὸς βρῶσιν, οὕτως καὶ ὑμεῖς ἄχρηστοί ἐστε πρὸς διοίκησιν πραγμάτων διὰ τὴν ἄκραν δεινότητα· ἢ οὕτως· ὥσπερ οἱ νεοττοὶ τῶν κοράκων βρῶσιν ἱκανὴν παρὰ τῶν γονέων μὴ λαμβάνοντες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσιν, οὕτως καὶ ὑμεῖς ἀλλήλους ἐσθίετε. Λέγουσι δέ τινες, ὅτι προϋπῆρχεν αὕτη ἡ παροιμία, καὶ προσφόρως οἱ δικασταὶ αὐτῇ ἐχρήσαντο.* Apost. alias interpretationes praebet, ab Arsenio omissas. Lucian. Pseudol. c. 30. *πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύταυ χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε κατασοφισθείς.*

4) Ex Aristoph. Pac. 1103.

5) Apost. Cent. X. 69. Sumtum est ex Plutarcho Apophth.

χρὴ κτείνειν· Ἀγεσικλῆς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐφεστὼς ποτε τῷ βωμῷ τῆς Χαλκιοίκου καὶ βουθυτῶν, ἐπειδὴ φθεὶρ αὐτὸν ἔδακεν, οὐ διετράπη· λαβὼν δὲ περιφανῶς ἐναντίον πάντων κατέκτεινε, προσειπὼν, νὴ τοὺς θεοὺς, ἡδέως τὸν ἐπίβουλον καὶ ἐπὶ τῷ βωμῷ.

Καὶ [6] *βαίτυλον ἂν κατέπιες*· ἐπὶ τῶν ἄγαν λιμβῶν· βαίτυλος δέ ἐστιν ὁ ἐσπαργανωμένος λίθος, ὃν Κρόνος κατέπιεν ἀντὶ τοῦ Διός.

Καιρῷ δουλεύειν καὶ θεὸς ὢν ἔμαθεν.

Καὶ κηπωρὸν μισῶ τὸν ἐκ ῥιζῶν ἐκτέμνοντα τὰ λάχανα· Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦτο πρὸς τὸν συμβουλεύοντα λαμβάνειν τέλη πλείονα ἐκ τῶν πόλεων.

Κακῶν πανήγυρις [7]· ἐπὶ πλήθους κακῶν.

Κακῶς [8] *ἀκούειν πρὸς σέ ἐστι καὶ ἄλλως*· ἀντὶ τοῦ· σὺ εἶ σαυτῷ καὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι καὶ τοῦ ψέγεσθαι αἴτιος.

Κακὸν [9] *ἄγγος οὐ κλᾶται*· παραπλησία τῇ, κακὸς ἀνὴρ μακρόβιος.

Κακὸν [10] δῶρον ἴσον ζημία.

Κακὰ μὲν θρῖπες [11], *κακὰ δὲ ἶπες*· ἄμφω γὰρ λυμαντικοὶ, καὶ οἱ μὲν τὰ ξύλα, οἱ δὲ τὰ κρέατα ἐσθίουσιν.

Καδμεία νίκη [12]· ἡ ἐπὶ τῶν κακῶν νίκη· Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης υἱοὶ Οἰδίποδος, τινὲς δὲ Κά-

Lacon. p. 208. E. Sed Agesilao tribuit Plutarchus.

6) Apost. Cent. X. 71.

7) Apost. Cent. X. 78. *πανήγυρις δένδρων* Achill. Tat. I. 15. ubi Jacobs.

8) Apost. Cent. X. 82.

9) Apost. Cent. X. 98.

10) Apost. Cent. XI. 19. Macar. *κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει· ὅμοιον τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.*

11) Apost. Cent. XI. 23.

12) Apost. Cent. X. 79. Macar. *ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἀλυσιτελῆ τὴν νίκην ποιουμένων.* Pausan. IX. 9. 3. ad Argivorum et Thebanorum pugnam refert: *ἐγένετο δὲ καὶ αὐτοῖς τὸ ἔργον οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζομεν νίκην.* Aristid. Encom. Romae p. 209. *ἀλλὰ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον τὴν Καδμείαν νίκην*

δήμου· οὐ τὴν βασιλείαν οἱ υἱοὶ διεδέξαντο, καὶ συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους, ἕνα καὶ ἕνα χρόνον βασιλεύειν αὐτούς· βασιλεύσας δὲ ὁ Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐβούλετο Πολυνείκην κατὰ τὸ δόξαν βασιλεῦσαι· καὶ τῷ πολέμῳ ἀλλήλους διεχειρίσαντο, καὶ ἐπὶ κακῷ νενικήκασιν, ὅτι ὁ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν ἕτερον.

Καθ' [13] *ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων.*

Κανθάρου μελάντερος [14], *καὶ κανθάρου σοφώτερος· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.*

Κανθάρου σκιά [15]*· ἐπὶ τῶν φοβουμένων ἔνθα οὐ δεῖ.*

Κἂν ἐπὶ νεκροῦ [16] *κερδαίνειν· ἐπὶ τῶν κερδαινόντων ἐκ πενήτων ἢ τεθνεώτων.*

Καθώσπερ [17] *αἱ τίτθαι ψωμίζεις κακῶς· ἐπὶ Κλέωνος ἐῤῥήθη, ὃς ὀλίγα τῷ δήμῳ χαριζόμενος τὰ πλείω ἐκέρδαινε· λέγεται δὲ ὅταν προφάσει τινὸς λαμβάνων τις χρήματα κατεσθίῃ αὐτά· αἱ γὰρ τίτθαι διαμασώμεναι τὰς τροφὰς ἐξαίρουσαι τοῦ στόματος τοῖς τῶν παίδων ἐντιθέασιν· εἶτα συμβαίνει αὐτὰς ὀλίγα μὲν τοῖς παιδίοις διδόναι, τὰ πλείω δὲ κατεσθίειν.*

ἐνίκων ἀλλήλους περὶ τῆς ἡγεμονίας. — Ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 141. ὥστε τὴν Καδμείαν νίκην ἡγεῖτο νικήσειν, ὡς ἑτέρως δὲ πράξας ἀπολεῖν τὴν πόλιν. Clem. Strom. I. 10. p. 344. ἐπεὶ καὶ αἱ λέξεις αὗται τῶν σοφιστῶν οὐ μόνον γοητεύουσι, κλέπτουσι τοὺς πολλοὺς, βιαζόμεναι δ' ἔσθ' ὅτε Καδμείαν νίκην ἀπηνέγκαντο. Plut. de educat. p. 10. A. οὐ γὰρ τὸ νικᾷν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾷν βλαβερὸν, ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία, ubi brevior solito Wyttenb.

13) Ap. Cent. X. 86. Mac. κατ' αὑτοῦ Βελεροφόντης (sic)· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ οἰκείῳ διακονούντων.

14) Macar. Κανθάρου σοφώτερος ἐπὶ τῶν σφόδρα σοφῶν καὶ πανούργων· Κάνθαρος γάρ τις ἐγένετο κακοῦργος καὶ πονηρὸς, ὃς ἐπὶ προδοσίᾳ κριθεὶς Ἀθήνησιν ἀπέθανεν.

15) Apost. Cent. X. 93. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

16) Apost. Cent. X. 95. κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρῃ.

17) Apost. Cent. XI. 16. Aristoph. Equ. 716. — Mox Mosc. ὥσπερ — κατεσθίει.

Καρκῖνος λαγὼν αἱρεῖ[18]· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Καρκῖνος[19] *ὀρθὰ βαδίζειν οὐ μεμάθηκεν*· ἐπὶ τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων περί τι.

Καρικὸς τράγος[20]· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

Καταφρόνει θανάτου, ὅτι οἱ τοιοῦτοι μεγίστην ἑαυτοῖς δόξαν περιποιοῦσι.

Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις[21]· ἐπὶ τῶν καλοῦ πράγματος ἀπολιμπανομένων.

Κατὰ βοὸς εὔχου[22]· ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων.

Κατὰ ῥοῦν φέρεται[23]· ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων καὶ εὐτυχούντων. Λουκιανὸς· ταυτὶ μὲν κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι.

Καπνὸν φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον.

Κάμηλος[24] ἐπιθυμήσασα κεράτων καὶ τὰ ὦτα προσαπώλεσεν· οἱ τὰ ξένα ζητοῦντες ἀπαλλοτριοῦνται καὶ τῶν οἰκείων.

Κάτοπτρον[25] εἴδους χαλκός ἐστιν· οἶνος δὲ νοῦ.

Καλόν τι καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον[26].

18) Mosc. *αἵρει*.

19) Apost. Cent. XI. 11. plura addit. Aristoph. Pac. 1083. Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

20) Apost. Cent. XI. 13.

21) Apost. Cent. XI. 4. Plat. Gorg. init. ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν.

22) Apost. Cent. X. 90.

23) Apost. Cent. XI. 20. Luciani locus est in Jove Trag. c. 50. Tom. VI. p. 283. Bip. Achill. Tat. X. 5. κατὰ ῥοῦν ἐφερόμεθα. Macar. κατὰ ῥοῦν τἀγαθά· ἐπὶ τῶν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ χρωμένων.

24) Vide supra ἡ κάμηλος etc.

25) Stob. T. 18. 13. Apost. Cent. XI. 3. addit: Αἰσχύλου (Fragm. 13.). Cfr. Theogn. 287. Welck.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,

ubi Welcker.

26) Macario propria sunt: Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει· ἐπὶ τῶν ὁμοτέχνων φιαφθονουμένων. — Κακὸν Τενέδιον· ἐπὶ τῶν πάνυ σκληρῶν καὶ ἀπαραιτήτων. — Καὶ τυφλῷ δῆλον· ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. — Καρπὸν δν ἔσπειρες θέριζε· ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων, οἷα ἔδρασαν. — Καρπάθιος τὸν λαγώ· ἐπὶ τῶν ἐφ' ἑαυτοῖς ἐφελκομένων τὰ

Τὸ κ μετὰ τοῦ ε.

Κερκωπίζειν [1] ἀντὶ τοῦ ἀπατᾷν καὶ δολιεύεσθαι· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κερκώπων.

Κέντει [2] τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, ἤτοι πρὸς τὸ προκείμενον ἐπάνηκε· νύσσα γάρ ἐστιν ὁ καμπτὸς, καθ' ὃν οἱ ἱππεῖς δρόμῳ φθάνοντες ἔκαμπτον· καὶ εἰς τὴν ὕσπληγγα [3] ἐπανήρχοντο, ὁ δὲ πρῶτος φθάσας ἐταινιοῦτο.

Κενταύρων [4] ὕβριν μεμίμηται· ἐπὶ τῶν πλούτῳ γαυριώντων καὶ ὑβριζόντων.

Κεκύλισται [5] ὁ πίθος· ἐπὶ τῶν κατὰ μίμησιν ἑτέρων μάτην τι ποιούντων.

Κενοὶ [6] κενὰ βουλεύονται· ἐπὶ τῶν ματαίως βουλευομένων.

κακά. — Καθ' ὕδατος γράφει· ἐπὶ τῶν ἀνόνητα πονούντων. — Κάθιζε ἐπὶ κώπην· παρεγγυᾷ ἐνεργὸν εἶναι. — Κατὰ ποδὸς βάσιν· ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων. — Καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον· ἐπὶ τῶν τἄλλα μὲν παραιτουμένων, ἓν δέ τι προκρινόντων (Pind. Istm. I. 2.). — Κἂν τοῖς λειψάνοις ἔνεστιν εὐωχία· ὅτι καὶ τὸ μικρὸν ἀντάξιον μείζονος. — Κακὸν ἐπὶ κακῷ (Cod. ἐπὶ κακὸν, superscripto ῷ). — Κάμηλον ἐπὶ κάμηλον· ἐπὶ τῶν μεγάλοις μεγάλα προςτιθέντων. — Κανθαρίδας ἐδήδοκας· ἐπὶ τῶν δυσῶδες ἐχόντων στόμα καὶ κάκοσμον. — Καπνοῦ σκιὰν δεδοικέναι· ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια φοβουμένων. — Καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ βοηθεῖ· ὁμοία τῇ πάντα κάλων σείειν. — Καὶ βοῦς ἀρότης γέγονα· καὶ ἐπὶ πολυμαθοῦς καὶ ἐπὶ πολλὰ πονήσαντος. — Κακὸν ἀναγκαῖον τὸ πείθεσθαι γαστρί· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης, καὶ οἷς οὐ χρὴ, πειθομένων. — Καλὸς μὲν κόρος, δεινὸν δὲ λιμός. — Κάρειος αἶνος· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι· ἁλιέα γάρ φασι τροφῆς ἀποροῦντα χειμῶνος, εἰπεῖν· κολυμβήσω, ἀλλὰ ῥιγήσω· μὴ κολυμβήσω, ἀλλὰ πεινάσω. — Κακῶν ἐόντων δεῖ κύμινα πριστεῖν· ὅτι δεῖ τὸν ἐν κακοῖς ὄντα ἀκριβολογεῖσθαι. — Κακὸν κακῷ ἕπεται.

1) Apost. Cent. XI. 24.
2) Apost. Cent. XI. 25.
3) Mosc. ὕσπληγκα.
4) Apost. Cent. XI. 33. et Laur. rem multis exponunt. Lucian. Jup. trag. c. 21. τῆς Κενταύρων ὕβρεως καὶ παροινίας. Theogn. 897. Welck. Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ. Cfr. Böttiger. Pict. Vas. Fasc. III. p. 99. sqq.
5) Apost. Cent. XI. 34.
6) Apost. Cent. XI. 26. Ma-

Κενὰ [7] τὰ τύχης· πρὸς ἀνεπιτηδείους.

Κεστρεὺς [8] νηστεύει· ἐπὶ τῶν λαιμάργων· ἄπληστον γὰρ τὸ ζῶον.

Κέρδους [9] ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

Τὸ κ μετὰ τοῦ ι. [10]

Κισσὸς [11] μετ' ἀνθεστῆρα· ἐπὶ βραδέων.

Κιλικοὶ [12] τράγοι· οἱ δασεῖς· ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν κιλίκια λέγεται.

Κινεῖς [13] τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά· ἔστι δὲ ὁ ἀνάγυρος ἄνθος, ὃ τριβόμενον ὄζει· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς καὶ ὄνομα κύριον ἥρωος· τούτου δέ τις ἔκοψε τὸ ἄλσος· ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἀπέμηνε τὴν παλλακὴν, ἥ τις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί· ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν· ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔῤῥιψεν· ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα· ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοις κακοῖς πράσσῃ τις, λέγεται κινήσεις τὸν Ἀνάγυρον.

car. κενὴν ψάλλεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

7) Laur. om. Apogr. Dresd. τῆς omittit.

8) Apost. Cent. XI. 36.

9) Aristoph. Pac. 699. de Sophocle. Laur. om. Lucian. Hermotim. c. 28. οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Macar. κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.

10) Macar. habet. Κηφῆνες μόχθους ἄλλων κατέδονται, ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἀλλότρια δαπανώντων.

11) Apost. Cent. XI. 38.

12) Apost. Cent. XI. 39. Sumtum ex Suida. Macar. ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων.

13) Apost. Cent. XI. 41. Oribasius ἰατρικῶν συναγωγῶν lib. XI. ex. Dioscoride ita refert. Ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον, θάμνος ἐστὶ τοῖς φύλλοις καὶ ταῖς ῥάβδοις προσεμφερὴς ἄγνῳ, δενδρώδης, βαρύοδμος ἰσχυρῶς· ἄνθη κράμβῃ ἐοικότα, καρπὸς ἐν κερατίοις μικροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν· ποικίλος, στερεὸς, σαδηρύνεται δὲ περὶ τὸν τῆς σταφυλῆς πεπασμόν. Ita Cod. Mosquensis. Matth.

μώτατος ἐν τοῖς Ἕλλησι. Θάλεω δὲ γίνεται ἀκουστὴς Ἀναξίμανδρος, Πραξιάδου μὲν παῖς, γένος δὲ καὶ αὐτὸς Μιλήσιος. Οὗτος πρῶτος γνώμονας κατεσκεύασε πρὸς διάγνωσιν τροπῶν τε ἡλίου, καὶ χρόνων καὶ ὡρῶν καὶ ἰσημερίας. Ἀναξιμάνδρου δὲ γνώριμος ἐγένετο Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος· τούτου δὲ Ἀναξαγόρας Ἡγησιβούλου Κλαζομένιος· οὗτος δὴ πρῶτος διήρθρωσε τὸν περὶ ἀρχῶν λόγον· οὐ γὰρ μόνον περὶ τῆς πάντων οὐσίας ἀπεφήνατο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ κινοῦντος αὐτὴν αἰτίου· ἦν γὰρ ἀρχήν, φησι, τὰ πράγματα ὁμοῦ πεφυρμένα, νοῦς δ᾽ εἰσελθὼν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀταξίας εἰς τάξιν ἤγαγεν· Ἀναξαγόρου δὲ ἐγένοντο γνώριμοι τρεῖς· Περικλῆς, Ἀρχέλαος, Εὐριπίδης· Περικλῆς μὲν οὖν Ἀθηναίων πρῶτος ἐγένετο, καὶ πλούτῳ καὶ γένει τῶν καθ᾽ αὐτὸν διήνεγκεν. Εὐριπίδης δ᾽ ἐπὶ ποιητικὴν μεταβὰς ὑπό τινων σκηνικὸς φιλόσοφος ἐκλήθη· ὁ δὲ Ἀρχέλαος ἐν Λαμψάκῳ διεδέξατο τὴν σχολὴν τοῦ Ἀναξαγόρου· μεταβὰς δ᾽ εἰς Ἀθήνας ἐκεῖ ἐσχόλασε, καὶ πολλοὺς ἔσχεν Ἀθηναίων γνωρίμους, ἐν οἷς καὶ Σωκράτην· κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τῷ Ἀναξαγόρᾳ χρόνον, ἤκμασαν ἄνδρες φυσικοί, Ξενοφάνης τε καὶ Πυθαγόρας· τὸν μὲν οὖν Πυθαγόραν διεδέξατο Θεανὼ ἡ γυνή· οἵ τε υἱοὶ αὐτοῦ Τηλαυγὴς καὶ Μνήσαρχος. Τηλαυγοῦς δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἀκουστὴς γίνεται, καθ᾽ ὃν Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινὸς ἐγνωρίζετο· τὸν δὲ Ξενοφάνην λέγεται ὁ Παρμενίδης διαδέξασθαι· Παρμενίδην δὲ Μέλισσος, Μέλισσον δὲ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, ὃν φασιν ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ τότε τυράννου συστησάμενον ἁλῶναι, στρεβλούμενον δ᾽ ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὅπως τοὺς σὺν αὐτῷ ἄνδρας ἀπογράψηται, οὐ προσποιηθέντα, τὰς τοῦ τυράννου τιμωρίας, διαμαχεσάμενον, τὴν γλῶσσαν προσπτύσαι αὐτῷ, καὶ οὕτως ἐγκαρτερήσαντα ταῖς βασάνοις ἀποθανεῖν· τούτου δὲ Λεύκιππος ἀκουστὴς γέγονε· Λευκίππου δὲ Δημόκριτος, οὗ Πρωταγόρας, καθ᾽ ὃν ἤκμασε Σωκράτης, καὶ ἄλλους δὲ σποράδην ἐστὶν εὑρεῖν φυσι-

κοὺς φιλοσόφους, πρὸ Σωκράτου γενομένους· πλὴν ἀλλὰ πάντες ἀπὸ Θαλοῦ ἀρξάμενοι, κατώτεροι Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως φαίνονται ἠκμακότες· μάλιστα δὲ Πλάτων, ὃς ἀκουστὴς τὰ πρῶτα γενόμενος Σωκράτους, κἄπειτα τοῖς Πυθαγορείοις ὁμιλήσας τοὺς πρὸ αὐτοῦ πάντας λόγῳ τε καὶ συνέσει καὶ τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ δόγμασιν ὑπερηκόντισεν.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Περὶ Ἰκαρίου καὶ Ἠριγόνης.

Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος [8], ἔσχε δὲ θυγατέρα μονογενῆ Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον [9], ἔλαβεν ἀπ᾽ αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα· κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιήει τὴν γῆν, προφαίνων τὴν τοῦ Διονυσίου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα· γενόμενος δὲ ἐν τοῖς τῆς πόλεως βουκολίοις οἶνον παρέσχεν· οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι νομίσαντες θανάσιμον εἶναι φάρμακον τὸ πόμα, πλήσσοντες, ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον· μεθ᾽ ἡμέραν δὲ νηψάντων αὐτῶν καταγνόντες ἑαυτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν· ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας εἰς τὴν Ἠριγόνην δι᾽ ὀρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα· ἡ δὲ μαθοῦσα τἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε, νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης κατὰ χρησμὸν οἱ Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς, οἱ δὲ καταστερισθέντες, Ἰκάριος μὲν βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ παρθένος· ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἐρατοσθένει.

8) Icarius Thrax vocatur a Nicolao Sophista Progymn. p. 343.

9) Cod. Διόνυσος.

Περὶ Ἰξίωνος.

Ἰξίωνά φησιν ὁ μῦθος ἐπιθέσθαι τῷ γάμῳ τῆς Ἥρας· τὴν δὲ νεφέλην μορφώσασαν, ἀνθ᾽ αὐτῆς αὐτῷ προσιέναι· μιχθέντος δ᾽ αὐτοῦ τῇ νεφέλῃ γεννηθῆναι τὸν Κένταυρον· γνόντα δὲ τὸν Δία παρὰ τῆς Ἥρας, τροχῷ τὸν Ἰξίωνα ἐνδῆσαι, ὥστε ἀπαύστως ἐπ᾽ αὐτοῦ φέρεσθαι· τάχα δὲ σημαίνοι ἂν ὁ μῦθος, ἐπιθέσθαι μὲν πολιτικῇ καὶ βασιλικῇ προνοίᾳ τὸν Ἰξίωνα· Ἡραῖον δὲ τὸ τοιοῦτον τῆς ζωῆς εἶδος· ἀνάξιον δὲ φανέντα κατὰ δίκην τῆς Ἥρας, εἰδώλῳ τινὶ ἐνύλῳ καὶ τεθολωμένῳ τῆς τοιαύτης προστασίας περιπεσεῖν· ὅπερ ἡ νεφέλη δηλοῖ, ἀὴρ οὖσα θολώδης καὶ ὑλικώτερος· τούτῳ δ᾽ οὖν συμπλακέντα τῷ εἴδει γεννῆσαι μὲν σύμφυρσιν [10] λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ἐνέργειαν· ἐνδηθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ τὸ κατ᾽ ἀξίαν πᾶσιν ἀφορίζοντος δημιουργοῦ θεοῦ ἐν τῷ τῆς εἱμαρμένης τε καὶ γενέσεως τροχῷ, οὗπερ ἀδύνατον ἀπαλλαγῆναι κατὰ τὸν Ὀρφέα, μὴ τοὺς θεοὺς ἐκείνους ἱλεωσάμενον· οἷς ἐπέταξεν ὁ Ζεὺς, κύκλον τ᾽ ἀλλῆξαι καὶ ἀμύξαι κακότητος τὰς ἀνθρωπίνας ψυχάς.

Περὶ Ἰοῦς καὶ Ἀργειφόντου.

Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ ἵνα διαλάθῃ τὴν αὐτοῦ σύνευνον Ἥραν, μετέβαλεν εἰς βοῦν τὴν Ἰώ· ἡ δὲ Ἥρα Ἄργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φύλακα· ἀποστείλας οὖν ὁ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν, ἵνα κλέψῃ τὴν βοῦν, καὶ μὴ δυνηθεὶς λαθεῖν τὸν Ἄργον, τοῦτον πεφόνευκεν· ὅθεν καὶ Ἀργειφόντης ἐκλήθη.

Περὶ Ἱππαρχίας.

Ἱππαρχία, Μαρωνῖτις [11], Μητροκλέους μὲν ἀδελφὴ, Κρέοντος δὲ γυνὴ, Θεόδωρον τὸν ἐπικληθέντα ἄθεον ἐν

10) Ad marg. γρ. σύρφυσιν. 11) Cod. Μαρωνίτης.

Λυσιμάχου συμποσίῳ ἐπήλεγξε [12], σόφισμα προτείνουσα τοιοῦτον, ὃ ποιῶν Θεόδωρος οὐκ ἂν ἀδικεῖν λέγοιτο, οὐδ' Ἱππαρχία ποιοῦσα τοῦτο ἀδικεῖν λέγοιτ' ἄν. Θεόδωρος δὲ τύπτων ἑαυτὸν οὐκ ἀδικεῖ, οὐκ ἄρα Ἱππαρχία Θεόδωρον τύπτουσα ἀδικεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὸ λεχθὲν οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοιμάτιον· ἀλλ' οὔτε κατεπλάγη ἡ Ἱππαρχία, οὔτε διεταράχθη ὡς γυνή, ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτῇ, αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας, ἐγώ, φησίν, εἰμι, Θεόδωρε, ἀλλὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβουλεῦσθαι περὶ ἐμαυτῆς, εἰ τὸν χρόνον, ὃν ἔμελλον ἱστοῖς προσαναλώσειν, τοῦτον εἰς παιδείαν κατεχρησάμην;

Ἀρχὴ τοῦ κ στοιχείου.

Τὸ κ μετὰ τοῦ α.

Κακοῦ [1] κόρακος κακὸν ᾠόν· Κόραξ τις συνετὸς ἀνὴρ καὶ [2] χρῆσθαι πράγμασιν ἱκανός, συνιδών, ὅτι οὐχ ὅμοιον τυράννῳ διακονεῖσθαι, καὶ δήμου γνώμην χειρώσασθαι ἀπελθὼν συνέθηκε τέχνην περὶ προοιμίων καὶ διηγήσεων καὶ ἀγώνων καὶ ἐπιλόγων, δι' ὧν τὸν δῆμον ἔπειθεν· ἐντεῦθεν προήει βοῶν καὶ παρακαλῶν τὸν βουλόμενον μαθεῖν ἐπὶ ῥητῷ μισθῷ χιλίων δραχμῶν· ὁ τοίνυν Τισίας προσῆλθε μαθεῖν, καὶ μαθὼν ἠγνωμόνησεν αὐτῷ περὶ τὸν μισθόν, καὶ ἐπὶ τούτῳ συνέστη δικαστήριον, καὶ τῶν κριτῶν συνελθόντων ἔφη ὁ Κόραξ διλημμάτῳ χρησάμενος, ὡς εἰ μὲν νικήσει ὁ Τισίας [3], ὦ-

12) Cod. ἐπέλεγξε.
1) Apost. Cent. X. 64. Macar. ἐπὶ τῶν κακῶν ἐκ γονέων κακωτέρων.
2) καὶ χρῆσθαι posui ex conjectura Matthei: Mosc. κεχρῆσθαι.
3) Τισίας scripsi, cum Mosc.

φειλε παρασχεῖν, ὠφέληται γάρ· εἰ δὲ μὴ νικήσει, καὶ οὕτως ὤφειλε παρασχεῖν, ἡττήθη γάρ· ὁ δὲ Τισίας πρὸς ταῦτα λέγων ἀπεκρίνατο, ὡς εἰ μὲν νικήσω, οὐκ ὤφειλον παρασχεῖν, νενίκηκα γάρ· εἰ δὲ μὴ νικήσω, οὐκ ὤφειλον παράσχεῖν, οὐ γὰρ ὠφελήθην· ἀπορήσαντες οὖν οἱ δικασταὶ ἀνεβόησαν λέγοντες, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν· ἢ ὅτι τὸ ζῶον ὁ κόραξ ἄβρωτόν ἐστι καὶ τὸ ὠὸν, ὅθεν ἡ παροιμία.

Κακοῖς ὁμιλῶν αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.

Κἀγὼ [4] 'μαυτῷ βαλανεύσω· ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ταῖς ἐμαυτοῦ χρείαις ὑπηρετήσω.

Καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος.

Καὶ [5] ἐπὶ τῷ βωμῷ τὸν ἐπίβουλον· λείπει

h. l. et infra praebeat Σιτίας, ita enim antea scriptum, et ita in Rhetoribus Graec. T. II. p. 7. legitur. Apponimus ex his dilemma Tisiae argutissimum: ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ φησὶν ὁ Τισίας πρὸς τὸν Κόρακα, τῷ διλημμάτῳ σχήματι χρησάμενος — ὦ Κόραξ, τί ἐπηγγείλω διδάσκειν; ὁ δὲ Κόραξ φησί· τὸ πείθειν, ὃν ἂν θέλῃς· πρὸς ταῦτα ὁ Τισίας· εἰ μὲν τὸ πείθειν με ἐδίδαξας, ἰδοὺ πείθω σε μηδὲν λαμβάνειν, εἰ δὲ τὸ πείθειν με οὐκ ἐδίδαξας, καὶ οὕτως οὐδέν σοι παρέχω, ἐπειδὴ οὐκ ἐδίδαξάς με τὸ πείθειν. Πρὸς ταῦτα λέγουσι φῆσαι τὸν Κόρακα, τῷ αὐτῷ σχήματι χρησάμενον· εἰ μὲν τὸ πείθειν διδαχθεὶς, πείθεις με μὴ λαβεῖν, δοῦναι ὀφείλεις τὸν μισθὸν, ὡς διδαχθεὶς τὸ πείθειν, εἰ δὲ καὶ πάλιν οὐ πείθεις με μὴ λαβεῖν, καὶ οὕτως ὀφείλεις τὸν μισθόν. οὔτε γὰρ ἔπεισάς με τοῦ λαβεῖν τὸν μισθόν. Πρὸς ταῦτα οἱ δικασταὶ ἀντὶ ψήφου εἶπον· κακοῦ κόρακος κακὰ ὠά· ὥσπερ γὰρ ὁ κόραξ καὶ τὰ τούτου ὠὰ ἄχρηστα ἡμῖν εἰσι πρὸς βρῶσιν, οὕτως καὶ ὑμεῖς ἄχρηστοί ἐστε πρὸς διοίκησιν πραγμάτων διὰ τὴν ἄκραν δεινότητα· ἢ οὕτως· ὥσπερ οἱ νεοττοὶ τῶν κοράκων βρῶσιν ἱκανὴν παρὰ τῶν γονέων μὴ λαμβάνοντες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσιν, οὕτως καὶ ὑμεῖς ἀλλήλους ἐσθίετε. Λέγουσι δέ τινες, ὅτι προϋπῆρχεν αὕτη ἡ παροιμία, καὶ προσφόρως οἱ δικασταὶ αὐτῇ ἐχρήσαντο. Apost. alias interpretationes praebet, ab Arsenio omissas. Lucian. Pseudol. c. 30. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύταυ χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε κατασοφισθείς.

4) Ex Aristoph. Pac. 1103.

5) Apost. Cent. X. 69. Sumtum est ex Plutarcho Apophth.

χρὴ κτείνειν· Ἀγεσικλῆς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐφεστὼς ποτε τῷ βωμῷ τῆς Χαλκιοίκου καὶ βουθυτῶν, ἐπειδὴ φθεὶρ αὐτὸν ἔδακεν, οὐ διετράπη· λαβὼν δὲ περιφανῶς ἐναντίον πάντων κατέκτεινε, προσειπὼν, νὴ τοὺς θεοὺς, ἡδέως τὸν ἐπίβουλον καὶ ἐπὶ τῷ βωμῷ.

Καὶ [6] *βαίτυλον ἂν κατέπιες*· ἐπὶ τῶν ἄγαν λιμβῶν· βαίτυλος δέ ἐστιν ὁ ἐσπαργανωμένος λίθος, ὃν Κρόνος κατέπιεν ἀντὶ τοῦ Διός.

Καιρῷ δουλεύειν καὶ θεὸς ὢν ἔμαθεν.

Καὶ κηπωρὸν μισῶ τὸν ἐκ ῥιζῶν ἐκτέμνοντα τὰ λάχανα· Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦτο πρὸς τὸν συμβουλεύοντα λαμβάνειν τέλη πλείονα ἐκ τῶν πόλεων.

Κακῶν πανήγυρις [7]· ἐπὶ πλήθους κακῶν.

Κακῶς [8] *ἀκούειν πρὸς σέ ἐστι καὶ ἄλλως*· ἀντὶ τοῦ· σὺ εἶ σαυτῷ καὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι καὶ τοῦ ψέγεσθαι αἴτιος.

Κακὸν [9] *ἄγγος οὐ κλᾶται*· παραπλησία τῇ, κακὸς ἀνὴρ μακρόβιος.

Κακὸν [10] δῶρον ἴσον ζημία.

Κακὰ μὲν θρίπες [11]*, κακὰ δὲ ἶπες*· ἄμφω γὰρ λυμαντικοὶ, καὶ οἱ μὲν τὰ ξύλα, οἱ δὲ τὰ κρέατα ἐσθίουσιν.

Καδμεία νίκη [12]· ἡ ἐπὶ τῶν κακῶν νίκη· Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης υἱοὶ Οἰδίποδος, τινὲς δὲ Κα-

Lacon. p. 208. E. Sed Agesilao tribuit Plutarchus.

6) Apost. Cent. X. 71.

7) Apost. Cent. X. 78. *πανήγυρις δένδρων* Achill. Tat. I. 15. ubi Jacobs.

8) Apost. Cent. X. 82.

9) Apost. Cent. X. 98.

10) Apost. Cent. XI. 19. Macar. *κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει· ὅμοιον τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.*

11) Apost. Cent. XI. 23.

12) Apost. Cent. X. 79. Macar. *ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐλυμαντελῆ τὴν νίκην ποιουμένων.* Pausan. IX. 9. 3. ad Argivorum et Thebanorum pugnam refert: *ἐγένετο δὲ καὶ αὐτοῖς τὸ ἔργον οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τὴν σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζομεν νίκην.* Aristid. Encom. Romae p. 209. *ἀλλὰ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον τὴν Καδμείαν νίκην*

δμου· οὐ τὴν βασιλείαν οἱ υἱοὶ διεδέξαντο, καὶ συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους, ἕνα καὶ ἕνα χρόνον βασιλεύειν αὐτούς· βασιλεύσας δὲ ὁ Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐβούλετο Πολυνείκην κατὰ τὸ δόξαν βασιλεῦσαι· καὶ τῷ πολέμῳ ἀλλήλους διεχειρίσαντο, καὶ ἐπὶ κακῷ νενικήκασιν, ὅτι ὁ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν ἕτερον.

Καθ' [13] *ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης*· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων.

Κανθάρου μελάντερος [14], *καὶ κανθάρου σοφώτερος*· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.

Κανθάρου σκιά [15]· ἐπὶ τῶν φοβουμένων ἔνθα οὐ δεῖ.

Κἂν ἐπὶ νεκροῦ [16] *κερδαίνειν*· ἐπὶ τῶν κερδαινόντων ἐκ πενήτων ἢ τεθνεώτων.

Καθώσπερ [17] *αἱ τίτθαι ψιτίζεις κακῶς*· ἐπὶ Κλέωνος ἐῤῥήθη, ὃς ὀλίγα τῷ δήμῳ χαριζόμενος τὰ πλείω ἐκέρδαινε· λέγεται δὲ ὅταν προφάσει τινὸς λαμβάνων τις χρήματα κατεσθίῃ αὐτά· αἱ γὰρ τίτθαι διαμασώμεναι τὰς τροφὰς ἐξαίρουσαι τοῦ στόματος τοῖς τῶν παίδων ἐντιθέασιν· εἶτα συμβαίνει αὐτὰς ὀλίγα μὲν τοῖς παιδίοις διδόναι, τὰ πλείω δὲ κατεσθίειν.

ἐνίκων ἀλλήλους περὶ τῆς ἡγεμονίας. — Ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 141. ὥστε τὴν Καδμείαν νίκην ἡγεῖτο νικήσειν, ὡς ἑτέρως δὲ πράξας ἀπολεῖν τὴν πόλιν. Clem. Strom. I. 10. p. 344. ἐπεὶ καὶ αἱ λέξεις αὗται τῶν σοφιστῶν οὐ μόνον γοητεύουσι, κλέπτουσι τοὺς πολλοὺς, βιαζόμεναι δ' ἔσθ' ὅτε Καδμείαν νίκην ἀπηνέγκαντο. Plut. de educat. p. 10. A. οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερὸν, ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία, ubi brevior solito Wyttenb.

13) Ap. Cent. X. 86. Mac. κατ' αὐτοῦ Βελεροφόντης (sic)· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ οἰκείῳ διακονούντων.

14) Macar. Κανθάρου σοφώτερος ἐπὶ τῶν σφόδρα σοφῶν καὶ πανούργων· Κάνθαρος γάρ τις ἐγένετο κακοῦργος καὶ πονηρὸς, ὃς ἐπὶ προδοσίᾳ κριθεὶς Ἀθήνῃσιν ἀπέθανεν.

15) Apost. Cent. X. 93. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

16) Apost. Cent. X. 95. κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρῃ.

17) Apost. Cent. XI. 16. Aristoph. Equ. 716. — Mox Mosc. ὅταν — κατεσθίει.

Καρκῖνος λαγὼν αἱρεῖ [18]· *ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.*

Καρκῖνος [19] *ὀρθὰ βαδίζειν οὐ μεμάθηκεν· ἐπὶ τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων περί τι.*

Καρικὸς τράγος [20]· *ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.*

Καταφρόνει θανάτου, ὅτι οἱ τοιοῦτοι μεγίστην ἑαυτοῖς δόξαν περιποιοῦσι.

Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις [21]· *ἐπὶ τῶν καλοῦ πράγματος ἀπολιμπανομένων.*

Κατὰ βοὸς εὔχου [22]· *ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων.*

Κατὰ ῥοῦν φέρεται [23]· *ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων καὶ εὐτυχούντων. Λουκιανὸς· ταυτὶ μὲν κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι.*

Καπνὸν φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον.

Κάμηλος [24] *ἐπιθυμήσασα κεράτων καὶ τὰ ὦτα προσαπώλεσεν· οἱ τὰ ξένα ζητοῦντες ἀπαλλοτριοῦνται καὶ τῶν οἰκείων.*

Κάτοπτρον [25] *εἴδους χαλκός ἐστιν· οἶνος δὲ νοῦ.*

Καλόν τι καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον [26].

18) Mosc. *αἴρει.*

19) Apost. Cent. XI. 11. plura addit. Aristoph. Pac. 1083.
Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

20) Apost. Cent. XI. 13.

21) Apost. Cent. XI. 4. Plat. Gorg. init. *ἀλλ᾽ ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν.*

22) Apost. Cent. X. 90.

23) Apost. Cent. XI. 20. Luciani locus est in Jove Trag. c. 50. Tom. VI. p. 283. Bip. Achill. Tat. X. 5. *κατὰ ῥοῦν ἐφερόμεθα.* Macar. *κατὰ ῥοῦν τἀγαθά· ἐπὶ τῶν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ χρωμένων.*

24) Vide supra *ἡ κάμηλος* etc.

25) Stob. T. 18. 13. Apost. Cent. XI. 3. addit: *Αἰσχύλου* (Fragm. 13.). Cfr. Theogn. 287. Welck.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον,
ubi Welcker.

26) Macario propria sunt: *Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει· ἐπὶ τῶν ὁμοτέχνων φθονουμένων. — Κακὸν Τενέδιον· ἐπὶ τῶν πάνυ σκληρῶν καὶ ἀπαραιτήτων. — Καὶ τυφλῷ δῆλον· ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. — Καρπὸν ὃν ἔσπειρες θέριζε· ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων, οἷα ἔδρασαν. — Καρπάθιος τὸν λαγώ· ἐπὶ τῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῖς ἐφελκομένων τὰ*

Τὸ κ μετὰ τοῦ ε.

Κερκωπίζειν[1]· ἀντὶ τοῦ ἀπατᾷν καὶ δολιεύεσθαι· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κερκώπων.

Κέντει[2] *τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν*, ἤτοι πρὸς τὸ προκείμενον ἐπάνηκε· νύσσα γάρ ἐστιν ὁ καμπτὸς, καθ᾽ ὃν οἱ ἱππεῖς δρόμῳ φθάνοντες ἔκαμπτον· καὶ εἰς τὴν ὕσπληγγα[3] ἐπανήρχοντο, ὁ δὲ πρῶτος φθάσας ἐταινιοῦτο.

Κενταύρων[4] *ὕβριν μεμίμηται*· ἐπὶ τῶν πλούτῳ γαυριώντων καὶ ὑβριζόντων.

Κεκύλισται[5] *ὁ πίθος*· ἐπὶ τῶν κατὰ μίμησιν ἑτέρων μάτην τι ποιούντων.

Κενοὶ[6] *κενὰ βουλεύονται*· ἐπὶ τῶν ματαίως βουλευομένων.

κακά. — *Καθ᾽ ὕδατος γράφει*· ἐπὶ τῶν ἀνόνητα πονούντων. — *Κάθιζε ἐπὶ κώπην*· παρεγγυᾷ ἐνεργὸν εἶναι. — *Κατὰ ποδὸς βάσιν*· ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων. — *Καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον*· ἐπὶ τῶν τἆλλα μὲν παραιτουμένων, ἓν δέ τι προκρινόντων (Pind. Istm. I. 2.). — *Κἂν τοῖς λειψάνοις ἔνεστιν εὐωχία*· ὅτι καὶ τὸ μικρὸν ἀντάξιον μείζονος. — *Κακὸν ἐπὶ κακῷ* (Cod. ἐπὶ κακὸν, superscripto ῷ). — *Κάμηλον ἐπὶ κάμηλον*· ἐπὶ τῶν μεγάλοις μεγάλα προςτιθέντων. — *Κανθαρίδας ἐδήδοκας*· ἐπὶ τῶν δυσῶδες ἐχόντων στόμα καὶ κάκοσμον. — *Καπνοῦ σκιὰν δεδοικέναι*· ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια φοβουμένων. — *Καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ βοηθεῖ*· ὁμοία τῇ· πάντα κάλων σείειν. — *Καὶ βοῦς ἀρότης γέγονα*· καὶ ἐπὶ πολυμαθοῦς καὶ ἐπὶ πολλὰ πονήσαντος. — *Κακὸν ἀναγκαῖον τὸ πείθεσθαι γαστρί*· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης, καὶ οἷς οὐ χρὴ, πειθομένων. — *Κακὸς μὲν κόρος, δεινὸν δὲ λιμός.* — *Κάρισς αἶνος*· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι· ἁλιέα γάρ φασι τροφῆς ἀποροῦντα χειμῶνος, εἰπεῖν· κολυμβήσω, ἀλλὰ ῥιγήσω· μὴ κολυμβήσω, ἀλλὰ πεινάσω. — *Κακῶν ἐόντων δεῖ κύμινα πριστεῖν*· ὅτι δεῖ τὸν ἐν κακοῖς ὄντα ἀκριβολογεῖσθαι. — *Κακόν κακῷ ἕπεται.*

1) Apost. Cent. XI. 24.

2) Apost. Cent. XI. 25.

3) Mosc. ὕσπληγκα.

4) Apost. Cent. XI. 33. et Laur. rem multis exponunt. Lucian. Jup. trag. c. 21. τῆς *Κενταύρων ὕβρεως καὶ παροινίας.* Theogn. 897. Welck. *Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.* Cfr. Böttiger. Pict. Vas. Fasc. III. p. 99. sqq.

5) Apost. Cent. XI. 34.

6) Apost. Cent. XI. 26. Ma-

Κενὰ [7] τὰ τύχης· πρὸς ἀνεπιτηδείους.

Κεστρεὺς [8] νηστεύει· ἐπὶ τῶν λαιμάργων· ἄπληστον γὰρ τὸ ζῶον.

Κέρδους [9] ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

Τὸ κ μετὰ τοῦ ι. [10]

Κισσὸς [11] μετ' ἀνθεστῆρα· ἐπὶ βραδέων.

Κιλικοὶ [12] τράγοι· οἱ δασεῖς· ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν κιλίκια λέγεται.

Κινεῖς [13] τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά· ἔστι δὲ ὁ ἀνάγυρος ἄνθος, ὃ τριβόμενον ὄζει· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς καὶ ὄνομα κύριον ἥρωος· τούτου δέ τις ἔκοψε τὸ ἄλσος· ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἀπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥ τις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί· ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν· ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔῤῥιψεν· ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα· ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοις κακοῖς πράσσῃ τις, λέγεται κινήσεις τὸν Ἀνάγυρον.

car. κενὴν ψάλλεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

7) Laur. om. Apogr. Dresd. τῆς omittit.

8) Apost. Cent. XI. 36.

9) Aristoph. Pac. 699. de Sophocle. Laur. om. Lucian. Hermotim. c. 28. οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Macar. κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.

10) Macar. habet. Κηφῆνες μόχθους ἄλλων κατέδονται, ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἀλλότρια δαπανώντων.

11) Apost. Cent. XI. 38.

12) Apost. Cent. XI. 39. Sumtum ex Suida. Macar. ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων.

13) Apost. Cent. XI. 41. Oribasius ἰατρικῶν συναγωγῶν lib. XI. ex Dioscoride ita refert. Ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον, θάμνος ἐστὶ τοῖς φύλλοις καὶ ταῖς ῥάβδοις προσεμφερὴς ἄγνῳ, δενδρώδης, βαρύοδμος ἰσχυρῶς· ἄνθη κράμβῃ ἐοικότα, καρπὸς ἐν κερατίοις μικροῖς, τὸ σχῆμα νεφρῶν· ποικίλος, στερεὸς, σαδηρύνεται δὲ περὶ τὸν τῆς σταφυλῆς πεπασμόν. Ita Cod. Mosquensis. Matth.

Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν· ἐπὶ τῶν ἡττωμένων παρὰ τῶν ὑποδεεστέρων. Ὅμηρος [14].

Ὣς καὶ νῦν Ἥφαιστος, ἐὼν βραδὺς, εἷλεν Ἄρηα,
Ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι, τὸ καὶ μοιχάγρι᾽ ὀφέλλει.

Κίνδυνος [15] *ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς*· ἐκεῖ γὰρ οἱ πειραταὶ πρῶτον ἀναβαίνουσι μαχησόμενοι.

Τὸ κ μετὰ τοῦ ο.

Κόσμει [1] *Σπάρταν ἣν ἔλαχες*· ἐπὶ τῶν κοσμούντων τὸ κληρονομιαῖον γήδιον· σπαρτίῳ γὰρ ἐκληροδοτοῦντο.

Κόγχης ἄξιος· ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς λόγου ἄξιος.

Κολακευτικώτερος πιθήκων [2].

Κοινὰ [3] τὰ τῶν φίλων.

Κοινὸς [4] ὁ Ἑρμῆς.

Κοσκίνῳ [5] *μαντεύεται*· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μάντεων.

14) Od. VIII. 329. Cfr. Theogn. 457. Welck.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 259. *ὅταν ἐκπίπτῃ μὲν τοῦ ἅρματος ὁ ἡνίοχος, ἐν ᾧ πρόσθεν εἱστήκει βεβαίως — — ἰλιγγιᾷ δὲ ὁ κρείττων ὑπὸ τοῦ χείρονος, κιχάνῃ δὲ βραδὺς ὠκὺν, πάντα δ᾽ ἄνω καὶ κάτω περιχωρῇ* etc.

15) Apost. Cent. XI. 43. *κινδυνώδης.* Macar. addit: *κλειτοριάζειν· ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. οἱ γὰρ Κλειτόριοι εἰς αὐτὸ διεβάλλοντο.*

1) Apost. Cent. XI. 49.

2) Cfr. Plut. de discrim. adul. p. 52. B. *ὁ μὲν γὰρ πίθηκος, ὡς ἔοικε, μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος· ὁ δὲ κόλαξ αὐτὸς ἑτέρους ἐπάγεται καὶ παλεύει, μιμούμενος οὐχ ὁμοίως ἅπαντας, ἀλλὰ τῷ μὲν συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος.*

3) Apost. Cent. XI. 40. Macar. *κοινὰ τὰ φίλων.* Pythagoram sententiae autorem facit Timaeus apud Diog. Laërt. VIII. segm. 10. Cfr. Heind. ad Plat. Phaedr. fine.

4) *Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασι· καὶ εἰς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον.* Lucian. Navig. c. 12.

5) Apost. Cent. XI. 41. Theocr. Id. III. 31. *εἶπε καὶ Ἀ-*

Κορυδέως [6] *εἰδεχθέστερος·* ἐπὶ δυσμορφίᾳ οὗτος διεβάλλετο.

Κολοφῶνα [7] *κακῶν ἐπέθηκας·* ἤτοι τὸ τέλειον καὶ πλῆρες.

Κουρήτων [8] *στόμα·* ἐπὶ τῶν μαντεύεσθαι ὑπισχνουμένων, μαντικοὶ γὰρ οἱ Κουρῆτες.

Κοινὸν [9] *ναυάγιον τοῖς πᾶσι παραμύθιον·* ὅτι ῥᾳδίως φέρουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς συμφορὰς ὁρῶντες καὶ ἄλλους ταυτοπαθοῦντας.

Κόκκος [10] *σίτου προὐξένισε θάνατον·* ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγαν ὑφισταμένων κίνδυνον.

Κουφότερος φελλοῦ· ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων.

Κόττου [11] *ἰσχυρότερος καὶ Βριάρεω·* φασὶ περὶ τούτων ὡς ἔσχον ἑκατὸν χεῖρας, ἄνδρες ὄντες· πῶς δὲ οὐκ εὔηθες τὸ τοιοῦτον; τὸ δ᾽ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τῇ πόλει ὄνομα ἦν ἑκατογχειρία [12], ἐν ᾗ ᾤκουν· ἦν δὲ πόλις

γροιῶ τἀλαθέα κοσκινόμαντις. Josephus in Libro Memor. p. 72. T. XIV. Gall. haec vaticinandi genera enumerat: *διὰ κοσκίνου, διὰ λεκάνης μαγικῆς, διὰ ψυχοπομπίας.* De Coscinomantia oder vom Sieb-Lauffe scripsit diatriben curiosam Praetorius, Curiae Variscorum a. 1677. In Macar. *κασκίνῳ ἀντλεῖς,* ἐπὶ τῶν ἀνηνύτως καὶ μάτης πονούντων. Id. *Κοςκίνου γῆρας·* ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου καὶ φαύλου.

6) Apost. Cent. XI. 52. Mosc. κορυδέος.

7) Apost. Cent. XI. 53. Vide Heind. ad Plat. Theaet. p. 154. A. Macar. *κολοφῶνα ἐπέθηκεν·* ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀδυνάτου. Κολοφώνιοι γὰρ σύνταγμα εἶχον πολεμικὸν, ὃ τοῖς δεομένοις ἐπικουρεῖν ἔπεμπον. Id. *Κολοφωνία ὕβρις·* ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν ἐπαιρομένων. *Κολοφώνιος χρυσός·* ἐπὶ τῶν δοκιμωτάτων.

8) Apost. Cent. XI. 54.

9) Apost. Cent. XI. 55. Heliod. I. 9. μεγίστην ἡγούμενοι παραψυχὴν τὴν τῶν ὁμοίων ἀκοήν. Vario modo expressam hanc sententiam exhibet Wyttenb. ad Plut. p. 106. B.

10) Apost. Cent. XI. 56.

11) Apost. Cent. XI. 57. Macar. *Κόττας μάξιμος·* ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρενηματιζομένων.

12) Mosc. ἑκατονταχειρία. — Macario propria sunt: *Κορινθιάζειν·* ἐπὶ τῶν πορνευομένων· ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. — *Κορωνητὸν σκορπίον·* λείπει ἥρπασεν· ἐπὶ τῶν κακὰ σφίσιν αὐτοῖς ἐπαγομένων. — *Κόπος ἵππον λύει·* ἐπὶ τῶν ἄγαν κεκοπωμένων. — *Κορίνθιον κακόν·* ἴσως διὰ τὰς ἑταίρας.

τῆς καλουμένης Ὀρεστιάδος· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι· Κόττος καὶ Βριάρεως οἱ ἑκατόγχειρες βοηθήσαντες τοῖς θεοῖς ἐξήλασαν τοὺς Τιτᾶνας ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

Τὸ κ̄ μετὰ τοῦ ρ̄.

Κράτης [1] *ἀπολύει τὰ Κράτητος*, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα· οὗτος γὰρ ἐκ Βοιωτίας ἕλκων τὸ γένος, φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἔῤῥιψεν τῷ δήμῳ, εἰπὼν τὸν παροιμιώδη τοῦτον λόγον.

Κρητὴρ τρίτος [2] *Διὸς σωτῆρος*· εἰώθασι γὰρ ἐν συμποσίοις οἱ παλαιοὶ κιρνᾷν κρατῆρα πρῶτον Ὀλυμπίῳ Διΐ, δεύτερον τοῖς ἥρωσι, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος· Σοφοκλῆς τοῦτο μαρτυρεῖ ἐν ναυπλόῳ·

Ζεῦ πανσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου σπονδαὶ τρίτου κρατῆρος.

Κρητίζειν [3]· ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι· ἀπατητικοὶ γὰρ οἱ Κρῆτες.

Κρείσσων Ζώπυρος [4] *ἑκατὸν Βαβυλώνων*·

1) Apost. Cent. XI. 58. Idem in apophth. impr. sub Cratetis nomine refertur.

2) Plut. Charm. p. 167. A. πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι ὥςπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκεψώμεθα, Diod. Sic. IV. 2. τῆς δὲ κατὰ τὸν οἶνον εὑρέσεως καὶ δωρεᾶς κεχαρισμένης τοῖς ἀνθρώποις — — φασὶν ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἄκρατος οἶνος ἐπιδιδῶται, προςεπιλέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος, ὅταν δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον διδῶται κεκραμένος ὕδατι, Διὸς σωτῆρος ἐπιφωνεῖν.

3) Apost. Cent. XI. 59. notus Epimenidis versus apud Paulum Ep. ad. Tit. I. 12. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, ad quem respexit Callim. H. in Jov. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο, ubi intt. Eustath. p. 741. εἰσὶ βλασφημίαι καὶ ἀπὸ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλαί, ῥηματικῶς πεποιημέναι· ἐθνῶν μέν, οἷον κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν, τὸ πονηρεύεσθαι, καὶ κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Plut. Aemil. Paul. c. 26. ὁ δὲ κρητισμῷ χρησάμενος, τὰ μὲν χρήματα νύκτωρ ἀνέλαβεν κ. τ. λ. Macar. κρητίζει ὁ κριτής· ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κρίνειν ψευδομένων. Ib. Κρὴς πρὸς Αἰγινίτην (sic)· ἐπὶ τοῦ ὁμοίου κατὰ τὴν πανουργίαν.

4) Apost. Cent. XI. 61.

ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν αἰκισάμενος ὁ Ζώπυρος καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα περικόψας, ἐξηπάτησε Βαβυλωνίους, καὶ πιστευθεὶς παρ' αὐτῶν παρέδωκε Δαρείῳ τὴν πόλιν· πολλάκις οὖν ὁ Δαρεῖος εἶπεν, οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι λαβεῖν ἑκατὸν Βαβυλῶνας ἐπὶ τῷ μὴ Ζώπυρον ἔχειν ὁλόκληρον.

Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν[5]· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· οἱ γὰρ κριοὶ τὰς φάτνας πλήττουσι καὶ τοὺς τρέφοντας.

Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

Κρεῖσσον τὸ δοκεῖν κἂν ἀληθείας ἀπῇ.

Κρεῖσσον[6] ὀλίγον φωτίζεσθαι, ἢ παντελῶς σκοτίζεσθαι.

Τὸ κ μετὰ τοῦ υ.

Κύκνειον ᾆσμα[1]· ἐπὶ τῶν ἐγγὺς θανάτου ὄντων· οἱ γὰρ κύκνοι θνήσκοντες ᾄδουσιν.

5) Apost. Cent. XI. 60. Macar. Κριὸς τὰ τροφεῖα· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπειδὴ τοὺς τρέφοντας ἐνίοτε κυρίττουσιν οἱ κριοί.

6) Apost. Cent. XI. 62. Macar. addit: Κράμβην ἀλείφειν· ἐπὶ τοῦ μικρολόγου καὶ φειδωλοῦ. Κρότωνος ὑγιεινότερος· ἐπὶ τῶν πάνυ ἐῤῥωμένων καὶ ἰσχυρῶν. De Crotone, Milonis patria, palaestrae studiis insigni, vide O. Mueller. Dor. II. p. 308.

1) Apost. Cent. XI. 64. Macar. κύκνειον μέλος, ἐπὶ τῶν τὰς τελευταίας φωνὰς ἀφιέντων. Pausan. I. 30, 3. ἔστι δὲ κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Λιγύων τῶν Ἠριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικὸν γενέσθαι βασιλέα φασὶ, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ (Angel. γνώμην) μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα· ἐγὼ δὲ βασιλεῦσαι μὲν πείθομαι Λίγυσιν ἄνδρα μουσικὸν, γενέσθαι δέ μοι ἄπιστον ὄρνιθα ἀπ' ἀνδρός. Aelian. V. H. I. 14. de cygnis: ὅτι δέ εἰσι φιλῳδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. Πεπίστευται οὖν, ὅτι ᾄδει, καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατόν τε καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. Plut. Symp. VII. p. 161. C. ἐξᾷσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγεννέστερος, ubi Wyttenb. Synes. Dion. p. 54. A. (ed. Petav.) καὶ γὰρ εἰ μὴ τεθήπαμεν καὶ ἀκούοντες τῆς ᾠδῆς· καὶ ἐμοῦ γε ἕνεκα μηδεὶς ποτε κύκνος τὸ ἔσχατον ᾄσειεν. Alia vide apud interpp. Musei Capitol. Tom. III. Tab. 15.

Κυπαρίττου [2] *καρπός*· ἐπὶ τῶν καλὰ καὶ ὑψηλὰ λεγόντων, ἄκαρπα δέ.

Κύκλωπος δωρεά· ἀντὶ τοῦ ἀνωφελής.

Κυνόσαργες [3]· ὁ τόπος, ἐν ᾧ οἱ νόθοι ἐξεκρίνοντο· Κύνα γάρ τινα λέγεται ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μηρία, αὐτοῦ καταθεῖναι, καὶ ἐπερωτήσαντας [4] τοὺς θεοὺς λαβεῖν χρησμὸν Ἡρακλέους ἱδρῦσαι ἐκεῖ ἄγαλμα· ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους συντελεῖν, ὅτι καὶ Ἡρακλῆς νόθος ὤν, ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη· λέγεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν νόθων.

Κύων τεῦτλα οὐκ ἐσθίει.

Κύων [5] *εἰς τὸν ἴδιον ἔμετον*· ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰ κακὰ ἐπανακαμπτόντων.

Κυνὶ δίδως [6] *ἄχυρα, ὄνῳ δ' ὀστέα*· ἐπὶ τῶν τἀναντία ποιούντων.

Τὸ κ̄ μετὰ τοῦ ω̄.

Κωφότερος κίχλης [7]· παρόσον ἄφωνον τὸ ζῶον.

Κωφὸν [8] γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

2) Apost. Cent. XI. 65.
3) Apost. Cent. XI. 66.
4) Apost. ἐπερωτήσαντα.
5) Apost. Cent. XI. 67.
6) Apost. Cent. XI. 68. Macar. addit: *Κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει*· ἐπὶ τῶν διὰ σπουδὴν ἁμαρτανόντων. — *Κύων ἐν φάτνῃ*· ἐπὶ τῶν μήτ' ἀπολαυόντων, μήτ' ἄλλους ἐώντων. — *Κύων ἐν ῥόδοις*· ἐπὶ τῶν μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτοὺς διαιτωμένων. — *Κύων κυνὸς οὐχ ἅπτεται*· ἐπὶ τῶν (Cod. τῶν om.) τοὺς ὁμοίους φυλαττομένων. — *Κυνὸς οὖς*· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως ἀκουόντων. — *Κυνικὸς θάνατος*· ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ· παρόσον οἱ κύνες οὐ θάπτονται. — *Κύων παρ' ἐντέροις*· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρόντων· ἄχρηστα γὰρ ταῦτα καὶ δύσβρωτα καὶ δυσκατάποτα τῷ κυνί. — *Κυλλοῦ πήρα*· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων, ὧν ἔχουσιν, ἀπολαύειν. — *Κύματα μετρεῖ*· ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶς τι διαπραττομένων. — *Κύκλωπος βίος*· καὶ ἐπὶ ἀγρίου καὶ ἐπὶ ἑτοίμου.
7) Apost. Cent. XI. 69. Macar. κωφότερος καὶ ἀφωνότερος κίχλης.
8) Il. Λ. 390.

Περὶ τῶν ἐννέα Μουσῶν,

καὶ ποίας τέχνης ἑκάστη ἐπικρατεῖ, καὶ τίς ἀκριβέστερον ἑκάστῃ τέχνῃ ἐχρήσατο.

Κλειὼ, ἱστορίας. Ἡρόδοτος.
Θαλεία, κωμῳδίας. Μένανδρος.
Μελπομένη, τραγῳδίας. Εὐριπίδης.
Εὐτέρπη, αὐλῶν. Στησίχορος.
Τερψιχόρη, λύρας. Πίνδαρος.
Ἐρατὼ, κυμβάλων. Ἑρμῆς.
Καλλιόπη, ποιήσεως. Ὅμηρος.
Οὐρανία, ἀστρονομίας. Ἄρατος.
Πολύμνια, γεωμετρίας. Εὐκλείδης.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Καρνεάδου.

Καρνεάδης [1], Ἐπικώμου ἢ Φιλοκώμου, Κυρηναῖος, μαθὼν, Ἀντίπατρον φάρμακον πιόντα ἀποθανεῖν, παρωρμήθη πρὸς τὸ εὐθαρσὲς τῆς ἀπαλλαγῆς, καί φησι, δότε οὖν κἀμοί· τῶν δὲ εἰπόντων, τί, οἰνόμελι, εἶπεν [2]· τελευτῶντος δὲ αὐτοῦ φασιν ἔκλειψιν γενέσθαι σελήνης [3].

Ὁ αὐτὸς [4] Μέντορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντος εἰς τὴν διατριβὴν καὶ τὴν παλλακὴν αὐτοῦ πειρῶντος παρῴδησε μεταξὺ λέγων εἰς αὐτὸν, καθάπερ φησὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ·

Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων, ἅλιος, νημερτὴς,
Μέντορι εἰδόμενος ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν·
Τοῦτον σχολῆς τῆςδε ἐκκεκηρύχθαι λέγω.

Καὶ ὃς ἀναστὰς,

1) Diog. Laërt. IV. segm. 64.
2) Mosc. et εἶπεν et εἰπεῖν habet. Matth. Laur. εἰπεῖν.
3) τῆς σελήνης impress.
4) Segm. 65.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ [5] *δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.*

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε [6], *τὴν διαλεκτικὴν πολύποδι ἐοικέναι, καὶ γὰρ ἐκεῖνον αὐξηθείσας τὰς πλεκτάνας κατεσθίειν καὶ τούτους προϊούσης τῆς δυνάμεως καὶ τὰ σφέτερα ἀνατρέπειν.*

Κάτωνος.

Κάτων [7] *τῆς πολυτελείας καθαπτόμενος εἶπεν, ὡς χαλεπόν ἐστι λέγειν πρὸς γαστέρα ὦτα μὴ ἔχουσαν.*

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν μειράκιον ἐρυθριάσαν ἔφη, θάῤῥει, τοιοῦτον γὰρ ἔχει ἡ ἀρετὴ τὸ χρῶμα.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς μὲν τὰς τιμωρίας ἑτοιμοτέρως ἔχουσι, πρὸς δὲ τὰς εὐεργεσίας καὶ φιλίας ὑπτίως.

Ὁ αὐτὸς τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγεν ἐν τοῖς σπουδαίοις γίνεσθαι καταγελάστους.

Ὁ αὐτὸς ἥκιστα φθονεῖσθαι ἔλεγε τοὺς τῇ τύχῃ χρωμένους ἐπιεικῶς καὶ μετρίως, οὐ γὰρ ἡμῖν, ἀλλὰ τοῖς περὶ ἡμᾶς φθονοῦσιν.

Κλεάνθους.

Κλεάνθης, Φανίου, Ἄσιος, ἐρωτώμενος, διατί παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ πολλῶν φιλοσοφησάντων ὅμως πλείους διέλαμψαν, ἢ νῦν, ὅτι, εἶπε, τότε μὲν ἔργον ἠσκεῖτο, νῦν δὲ λόγος.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, πῶς ἂν τις εἴη πλούσιος, εἶπεν, εἰ τῶν ἐπιθυμιῶν εἴη πένης.

Ὁ αὐτὸς [8] *ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος ὡς δειλὸς εἶπε, διὰ τοῦτο καὶ ὀλίγα ἁμαρτάνω.*

Ὁ αὐτὸς [9] *ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος εἰς τὸ γῆρας·*

5) Mosc. *οἱ δ' ἠγείροντο.*

6) Impr. et Laur. *τὴν διαλεκτικὴν ἔλεγε.*

7) Plut. Cat. Maj. c. 8. Ad sq. apophth. cfr. ibid. c. 9. *τῶν δὲ νέων, ἔφη, χαίρειν τοῖς ἐρυθριῶσι μᾶλλον, ἢ τοῖς ὠχριῶσι.*

8) Diog. Laërt. VII. segm. 171.

9) Recepi ex Laur. et impr. — segm. 174.

κἀγὼ, ἔφη, ἀπιέναι βούλομαι, ὅταν δὲ πανταχόθεν ἐμαυτὸν ὑγιαίνοντα περινοῶ [10] καὶ γράφοντα καὶ ἀναγινώσκοντα, πάλιν μένω.

Ὁ αὐτὸς [11] πολλάκις ἐπέπληττεν ἑαυτῷ· ὧν ἀκούσας Ἀρίστων, τίνι, ἔφη, ἐπιπλήττεις; καὶ ὃς γελάσας, πρεσβύτῃ, φησὶ, πολιὰς μὲν ἔχοντι, νοῦν δὲ μή.

Ὁ αὐτὸς ἔφη [12], Κλεάνθης. Κλεάνθην ἄλλον δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιτο, οἱ δὲ ἔχοντες, ὅθεν τρέφονται, παρ' ἑτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμένως φιλοσοφοῦντες.

Ὁ αὐτὸς τοὺς ἀπαιδεύτους ἔλεγε μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θηρίων διαφέρειν.

Ὁ αὐτὸς [13] Λάκωνός τινος εἰπόντος, ὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν, διαχυθεὶς ἔφη, αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος.

Ὁ αὐτός ποτε [14] μειρακίῳ διαλεγόμενος ἐπύθετο, εἰ αἰσθάνεται· τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος, διατί οὖν, εἶπεν, ἐγὼ οὐκ αἰσθάνομαι, ὅτι αἰσθάνῃ.

Κλεάνθους φάσκοντος [15], κατὰ Ζήνωνα καταληπτὸν εἶναι τὸ ἦθος ἐξ εἴδους, νεανίσκους λέγεταί τινας εὐτραπέλους ἀγαγεῖν πρὸς ἑαυτὸν, κίναιδον ἐσκληραγωγημένον ἐν ἀγρῷ, καὶ ἀξιοῦν ἀποφαίνεσθαι περὶ τοῦ ἤθους· τὸν δὲ ἀπορούμενον κελεῦσαι ἀπιέναι τὸν ἄνθρωπον· ὡς δ' ἀπιὼν ἐκεῖνος ἔπταρεν, ἔχω, εἶπεν, αὐτὸν, ὁ Κλεάνθης μαλακός ἐστιν.

Κλεοβούλου.

Κλεόβουλος [1], Εὐαγόρου, Λίνδιος, τάδε ἔφη· εὖ τὸ σῶμα ἀσκεῖν· φιλήκοον εἶναι μᾶλλον ἢ φιλόλαλον· φιλομαθῆ μᾶλλον ἢ ἀμαθῆ· γλῶσσαν εὔφημον ἴσχειν· ἀρετῆς

10) Laur. et impr. περὶ νοῦν.
11) Segm. 171.
12) In Laur. solo exstat. — Segm. 170. Κλεάνθης Laur. om.
13) Segm. 172.
14) Recepi ex Laur. et impr.
15) Segm. 173. Laur. φάσκοντος αὐτοῦ.

1) Diog. Laërt. I. segm. 92.

οἰκεῖον εἶναι, κακίας ἀλλότριον· ἀδικίαν φεύγειν· πόλει τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν· ἡδονῆς κρατεῖν [2]· τέκνα παιδεύειν· ἔχθραν διαλύειν, γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἀλλοτρίων παρόντων, τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνειν· οἰκέτην πάροινον μὴ κολάζειν, δοκεῖν γὰρ παροινεῖν· γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων, ἂν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων λάβῃς, φησί, δεσπότας κτήσῃ τοὺς συγγενέας· μὴ ἐπιγελᾶν τοῖς σκωπτομένοις, ἀπεχθήσεσθαι γὰρ τούτοις· εὐτυχῶν μὴ ἴσθι ὑπερήφανος, ἀπορήσας μὴ ταπεινοῦ· τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως φέρειν ἐπίστασο· ὅταν [3] τις ἐξίῃ τῆς οἰκίας, ζητείτω πρότερον, τί μέλλει πράττειν, ὅταν εἰσέλθῃ πάλιν, ζητείτω τί ἔπραξεν. Ἐτελεύτησε δὲ βιοὺς ἔτη ἑβδομήκοντα καὶ ἀπεφθέγξατο, μέτρον ἄριστον.

Ὁ αὐτὸς [4] ἔφη δεῖν συνοικίζειν ἀνδράσι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, τὴν μὲν ἡλικίαν παρθένους, τὸ δὲ φρονεῖν γυναῖκας.

Ὁ αὐτὸς [5] ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος [6], τίνα δεῖ μάλιστα φυλάττεσθαι, εἶπε, τῶν μὲν φίλων τὸν φθόνον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν.

Κλεοστράτου.

Κλεόστρατος πρὸς τὸν εἰπόντα αὐτῷ, οὐκ αἰσχύνῃ μεθύων ἔφη, σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ μεθύοντα νουθετῶν.

Κλύτιος [7] ἀδελφὸς Πριάμου· Καλήτωρ δὲ ἀνεψιὸς Ἕκτορος· ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κλύτιος ὁμώνυμος καὶ δόλωπα (sic) Κλιτίδην.

2) Apud Diog. sequitur: βία μηδὲν πράττειν.

3) Laur. ἐπίστασο φέρειν. sqq. ὅταν τις ἐξίῃ — — ζητείτω τί ἔπραξεν Diogenes non habet.

4) Segm. 91.

5) Segm. 91. ἔλεγέ τε τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως ᾖ μᾶλλον φίλος· τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν· φυλάσσεσθαι γὰρ τῶν μὲν φίλων etc.

6) ὑπό τινος impress. om.

7) Abest ab impress. et Laur.

* Κίμωνος.

Κίμων στρατηγὸς Ἀθηναίων· τούτου τοὺς Μήδους νικήσαντος κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῶν λαφύρων, ὧν εἰλήφει, τὴν δεκάτην ἐξελόμενος ἀνέθηκε τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε·

Ἐξ οὗ γ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔκρινε,
Καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
Οὐδενί πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
Ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
Οἵδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδους πολλοὺς ὀλέσαντες,
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει.
Ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
Πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου [8].

* Κλεομένους.

Κλεομένης πρὸς τὸν ὑπισχνούμενον αὐτῷ δώσειν ἀλεκτρυόνας, ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ μάχεσθαι, καὶ σύ γε, εἶπεν, ἀλλὰ δός μοι τοὺς κατακτείνοντας ἐν τῷ μάχεσθαι.

* Κότυος.

Κότυς φύσει ὀξὺς ὢν εἰς ὀργὴν καὶ πικρὸς τῶν ἁμαρτανόντων ἐν ταῖς διακονίαις κολαστὴς, σκεύη ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου εὔθραυστα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς εἰργασμένα γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις, τῷ μὲν ξένῳ ἔδωκε δῶρα, τὰ δὲ σκεύη πάντα συνέτριψεν, ὅπως, εἶπε, μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντρίβοντας.

Ὁ αὐτὸς τῷ δωρησαμένῳ πάρδαλιν ἀντεδωρήσατο λέοντα.

8) Sequitur in impr. Κλαυδιανοῦ ἐκ τῆς γιγαντομαχίας. Κύπρις δ' αὖτε βέλος φέρεν οὐχ ὅπλον etc. etc.

* Κ ρ ά ν τ ω ν ο ς.

Κράντων ἔφη, οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲν ἀθλιώτερον ἐν τῷ βίῳ σύμπτωμα, καὶ γὰρ ἂν φύσει σπουδαῖος ᾖς, πένης δὲ, κατάγελως ἔσῃ.

* Κ ρ ά τ η τ ο ς.

Κράτης τὰ τῶν πλουσίων καὶ ἀσώτων χρήματα ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς εἴκαζεν, ἀφ᾽ ὧν ἄνθρωπον μηδὲν λαμβάνειν, κόρακας δὲ καὶ ἰκτίνους, ὥσπερ παρὰ τούτων ἑταίρας καὶ κόλακας [9].

Ἀ ρ χ ὴ τ ο ῦ λ̄ σ τ ο ι χ ε ί ο υ.

Τὸ λ̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Λάβρακας [1] Μιλησίους· ἐπὶ τῶν λαιμάργων· ἔστι δὲ ὁ λάβραξ εἶδος ἰχθύος· τὴν δὲ προσηγορίαν πεποίηται, διότι κέχηνεν αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἀθρόως καὶ λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει· ὅθεν καὶ εὐχερῶς ἁλίσκεται· ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι γίνονται λάβρακες καὶ πλεῖστοι διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν λίμνην εἰς θάλασσαν· χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἀνατρέχουσιν ἐκ τῆς θαλάττης καὶ οὕτω πληθύνουσι παρὰ Μιλησίοις.

Λαγωὸς καθεύδων [2]· ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν, ἢ πανουργευομένων.

9) Sequitur in impr., quod supra inter provv. relatum est.

1) Apost. Cent. XI. 70. Aristoph. Equ. 361. ἀλλ᾽ οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις.

2) Apost. Cent. XI. 71. Macar. λαγὼς καθεύδει· ἐπὶ τῶν προςποιουμένων.

Λαγωὸς[3] τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει· δειλὸν τὸ ζῶον· ὅθεν καὶ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη, καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ[4] ἐκωμῴδουν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων.

Λακωνικὸν[5] *τρόπον περαίνειν* ἢ *παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις*· ἥκιστα γὰρ τὰς γυναῖκας ἐφύλασσον οἱ Λάκωνες· καὶ λακωνίζειν τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι.

Λακκόπλουτος[6] *εἶ κατὰ τὸν Καλλίαν*· οὕτως ἔλεγον Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ξέρξην ἡττηθέντα ἐν τῇ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ φυγεῖν ἐξ Ἀθηνῶν· ἐσταθμευκότος δέ τινος τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπότος, τῶν δὲ βαρβάρων ὀξεῖαν τὴν φωνὴν ποιησαμένων, ἐμβαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντας ὕστερον ἀνασώσειν ἐπανελθόντας· οὐ μὴν γενέσθαι λέγεται· πρότερον γὰρ κυριεῦσαι τῶν χρημάτων Καλλίαν.

Λαμίας[7] *δυσμορφότερος*· ταύτην ἐν τῇ Λιβύῃ Δοῦρις ἐν δευτέρᾳ Λιβυκῶν ἱστορεῖ, γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δὲ αὐτῇ τοῦ Διὸς ὑφ' Ἥρας ζηλο-

3) Apost. Cent. XI. 72. De lepore insidiis semper obnoxio, vide Hemsterh. ad Luc. Somn. c. 9. et Valkenar. ad Herod. p. 537. Wess. laudatos a Boettigero ad Amalth. I. p. 48.

4) Apogr. Dresd. δηλείᾳ.

5) Apost. Cent. XI. 73. Muliebri sexui apud Spartanos, omninoque Dorienses majorem in vestitu omnique vitae agendae ratione licentiam concessam fuisse, quam apud Athenienses, res nota: cfr. Boettiger nupt. Aldobrandin. p. 133. παρέχειν absolute, et παρέχειν ἑαυτὴν vox propria de concessis amoris illiciti donis (Lucian. ver. hist. c. 19. καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Dial. meretr. V. πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα. Villois. ad Long. p. 193.), quae Alcibiadi praesertim Spartae contigisse testatur Athen. XII. p. 535. B. XIII. p. 574. D. Plut. Alcib. c. 23. Ages. c. 3. Similiter περαίνειν sensu obscoeno usurpatur, unde ambiguitas vocis περαντικὸς apud Aristoph. Equ. 1378.

6) Apost. Cent. XI. 74. Rem narrat Plut. Aristid. c. 5. Cfr. Bergl. ad Alciphr. I. 9.

7) Apost. Cent. XI. 75. Cfr. Krüger ad Dion. Hal. de Thuc. VI. 2.

τυπουμένην, ἃ ἔτικτεν, ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι· καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ [8] τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον Ἀθηναίων ἡγουμένων τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν· Μένανδρος ἐν ἀνδρογύνῳ· πάσας γὰρ ἔφθειρεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν τὰς ἐν Λαμίᾳ πάσας.

Λαρινοὶ [9] *βόες*· ἐπὶ τῶν εὐτραφῶν· ἀπὸ Λαρίνου βουκόλου, τοῦ ἐν Ἠπείρῳ κλέψαντος τὰς Ἡρακλέος βοῦς, ὡς Λύκος ὁ Ῥηγῖνος, ὅτε τὰς Γηριόνου βοῦς ἤλαυνε· Πρόξενος δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναί τινας τῷ Δωδωναίῳ Διΐ· Ἀπολλόδωρος δὲ αὖ τοὺς εὐτραφεῖς λαρινοὺς καλεῖ· λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν.

Λάρος κεχηνώς [10]· ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν.

Λάρος ἐν ἕλεσι [11]· ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

Τὸ λ μετὰ τοῦ ε.

Λεβηρίδος [1] *γυμνότερος καὶ κινδάλου*· ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ δέρμα, ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις· ὁ δὲ κίνδαλος εἶδος ὀρνέου ἀσάρκου.

Λειβηθρίων [2] *ἀνοητότεροι*· Θουκυδίδης ταύ-

8) Mosc. κατά. Apost. μετά.

9) Apost. Cent. XI. 76. Aristoph. Pac. 920. Λαρινῷ βοΐ, ubi Interpp.

10) Apost. Cent. XI. 77. sumtum ex Aristoph. Eq. 956. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν, quocum cfr. Nub. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον, δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς etc.

11) Apost. Cent. XI. 78. Macar. addit: Λάθε βιώσας· παρεγγυᾷ ἰδιοπραγμονεῖν· ἔστι δὲ Δημοκρίτου. — Λαγὼν κατὰ πόδας χρὴ διώκειν· ἐπὶ τῶν κατὰ τρόπον ὀφειλόντων γίνεσθαι. — Λαλίστερος χελιδόνων (super ων scriptum ο;) καὶ λαλίστερος τρυγόνος.

1) Apost. Cent. XI. 79. Eustath. Opusc. p. 135. l. 34. ἐμὲ δὲ — — ἠλάττωσε, καὶ αὐτῆς, ὅ φασι, λεβηρίδος κενότερον ἀπετέλεσε, τοῖς ὅλοις ἀποστερήσας ἐμέ.

2) Apost. Cent. XI. 80.

τῃ ἐχρήσατο, οἱ γὰρ Λειβήθριοι ἔθνος ἦν [3] μωρὸν, ἀπὸ τόπου Λείβηθρα καλουμένου, ἐν ᾧ κατῴκουν, οὕτω παρονομαζόμενον.

Λεωκόριον οἰκεῖς [4]· ἐπὶ τῶν λιμωττόντων· ἔστι δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς· ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λύσις ἦν τῶν δεινῶν παιδὸς σφαγή· Λεὼς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ἐπιδέδωκε, καὶ ἀπήλλαξε τοῦ λιμοῦ τὴν πόλιν, καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη ὁ τόπος Λεωκόριον· ὁ Λεὼς δὲ ἦν υἱὸς Ὀρφέως· οὗτος δ' ὁ Λεὼς ἔσχεν υἱὸν Φίλανθον [5]· ἦν δὲ τὰ ὀνόματα τῶν θυγατέρων τούτου, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας δέδωκεν εἰς σφαγὴν, Φρασιθέα, Θεόπη καὶ Εὐβούλη.

Λέοντα [6] *ξυρεῖν ἢ κολωνὸν κυρίττειν*· ἐπὶ τῶν μὴ πειθομένων περί τι, ἢ ματαιοπονούντων. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ [7], ὥσθ' ὅρα, μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, οὐ Θρασύμαχον συκοφαντεῖν [8] ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῳδεῖν Περικλέα καὶ ταῦτα δειλίας [9].

Λεπτή [10] *τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα*· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων.

3) De constructione οἱ Λειβήθριοι ἔθνος ἦν μωρὸν cfr. Aristoph. Nub. 246. πρῶτον γὰρ θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. Thesm. 21. οἷόν τί που' ἐστιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. Arrian. Hist. Ind. I. 1. Νυσαῖοι δὲ οὐκ Ἰνδικὸν γένος ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν ἅμα Διονύσῳ ἐλθόντων εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰνδῶν. Max. Tyr. Diss. XX. 7. Καλλίαν μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκωμῴδει Εὔπολις· ἰδιώτην ἄνδρα ἐν συμποσίοις κολακευόμενον, ὅπου τῆς κολακείας τὸ ἆθλον ἦν κύλικες καὶ ἑταῖραι, καὶ ἄλλαι ἀνδραποδώδεις ἡδοναί. Cfr. Jacobs ad Ach. Tat. III. 13. p. 650. Contra Ach. T. VIII. 6. ἡ σύριγξ αὐλοὶ μέν εἰσι πολλοί.

4) Apost. Cent. XI. 84.

5) Apost. Κύλανθος et nomen primae filiae Φασιθέα habet.

6) Apost. Cent. XI. 85. ξυρᾶν. Apogr. Dresd. ξηρεῖν. Lucian. Cynicus c. 14. καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις ξυρώμενος. Macar. ὁμοία τῇ· Αἰθίοπα ῥύπτειν, καὶ εἰς ὕδωρ γράφειν.

7) Aristidis locum, qui est ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 143. Apost. non habet.

8) Respicit ad Platonem Pol. I. p. 341. C. Οἴει γὰρ ἄν με, εἶπον, οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον;

9) Aristid. εἰς δειλίαν.

10) Apost. Cent. XI. 86. Ex Aristoph. Equ. 1244.

Λεπτὴν [11] *πλέκει*· λεγόμενόν τι ἐπὶ τῶν πενήτων, οἷον ἀκριβῆ, στενὴν, ἀσθενῆ.

Λέρνη [12] *θεατῶν καὶ Λέρνη κακῶν*· ἀντὶ τοῦ ...κὸν θέατρον· Κρατῖνος· οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν, οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν, ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιάδων ἀπέθετο· καὶ ὡς εἰκὸς ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσε τὰ δυσοιώνιστα ἐκεῖ ῥίπτειν· ἦν δὲ ἡ Λέρνη πηγή.

Λεσβιάζειν [13]· τὸ τῷ στόματι αἰσχρόν τι ποιεῖν· Θεόπομπος· ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλλούμενον δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα, ὅ φασι παῖδας Λεσβίων εὑρεῖν.

Λεσβίων ἀξία [14]· ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λέριοι κακοὶ, οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ· πάντες πλὴν Προκλέους, καὶ Προκλέης Λέριος· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.

Λευκὴ [15] *στάθμη λευκῷ λίθῳ*· ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς.

Τοῖς μὲν λόγοις σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι.

Λέσχῃ ἐγκάθῃ [16]· ἐπὶ τῶν διαλεγομένων καὶ φιλοσοφούντων· τὸ γὰρ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροιζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν πρώτῃ φιλοσοφουμένων.

Λευκὴν μάζαν φυρῶσιν [17]· ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

11) Apost. Cent. XI. 87.
12) Apost. Cent. XI. 88. Macar. *Λερναία χολή· ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ τραχέων· ἀπὸ τῆς ὕδρας.*
13) Aristoph. Ran. 1308. *αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ*, ubi Brunk.
14) Apost. Cent. XI. 89.
15) Apost. Cent. XI. 93. Cfr. Heind. ad Plat. Charmid. c. 3. p. 58.
16) Apost. Cent. XI. 90. Cfr. supra p. 24. *ἀηδόνες λέσχαις ἐγκαθήμεναι.*
17) Apost. Cent. XI. 91. Cfr. infra: *οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθείς.* Idem voca-

Λέων εὐθὺς εἰς ἀγῶνας· ἐπὶ τῶν ἀνδρείως ἀγωνιζομένων.

Τὸ λ μετὰ τοῦ η.

Λήμνιον κακόν[1]· ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι ἐτεκνοποιήσαντο ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ τοὺς παῖδας τὴν πάτριον φωνὴν καὶ τὰ ἔθη ἐδίδαξαν, οἳ καὶ ἡβήσαντες συνήρχοντο ἀλλήλοις, καὶ φίλοι ἦσαν, καὶ τοὺς ἀδικοῦντας αὐτοὺς ἠμύναντο, καὶ εἴ τις ἔτυπτέ τινα αὐτῶν, ἐβοήθουν ἅπαντες, καὶ τέλος ἄρχοντας ἰδίους ποιήσαντες ἀπέστησαν, ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ πατέρες αὐτούς τε καὶ τὰς μητέρας τὰς Ἀττικὰς ἀνεῖλον· μετὰ δὲ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἀνεῖλον τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας πάντας, καὶ τοὺς σὺν Θόαντι ἅμα ταῖς τῶν Θρᾳκῶν γυναιξὶν, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μύρσιλον[2] μὲν διὰ τὸν τῆς Μηδείας ἐπὶ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν. Καύκασος δέ φησιν, ὅτι ἔθος ἦν τοῖς Λημνίοις, κατ' ἔτος θύειν τῇ Ἀφροδίτῃ. Παριδόντες οὖν τὸ τοιοῦτον ἐτήσιον ἔθος σχεδὸν οὐ μνήμην ἐποίουν αὐτῆς, αὕτη δὲ ὀργισθεῖσα ἐπέβαλε ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν δυσωδίαν, δι' ἣν οἱ ἄνδρες αὐτὰς ἀπεστρέφοντο· αἱ δὲ ὀργισθεῖσαι ἀνεῖλον τοὺς ἑαυτῶν ὁμευνέτας· μόνη δὲ ἡ Ὑψιπύλη ἔσωσε τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Θόαντα· διὰ ταῦτα οὖν καὶ ἡ παροιμία ἐδόθη· τὰ Λήμνια κακά.

Λῆμνον βλέπεις[3]· ἤγουν πυρῶδες· ἐπειδὴ τὸ Λήμνιον πῦρ ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου.

batur ἄρτος καθαρὸς, qui erat cibus lautiorum hominum, cui oppositus erat, ἄρτος λιτὸς, ῥυπαρὸς, Plut. de Virt. et Vit. p. 101. D. cum not. Wyttenb. ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, Alciphr. I. 21., ubi Bergl.

1) Apost. Cent. XI. 96. Macar. *Λήμνιον κακόν*· ἐπὶ τῶν σφόδρα ὠμῶν καὶ Λήμνιον βλέπειν, τῇ πρὸ αὐτῆς ὁμοία. Cfr. Herod. VI. 138. Boiss. Anecd. Tom. III. p. 177. τὰ τῶν Λημνίων ἐκεῖνα καὶ τὰ τῆς Ἰλιάδος κακά.

2) Mosc. Μύρσιλος.

3) Apost. Cent. XI. 99. Λήμνιον.

Τὸ λ μετὰ τοῦ ι.

Λίθον ἕψεις [4]· ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα ποιῆσαι.

Λίαν φιλῶν ἑαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.

Λιμὸν θόριξις λύει· ἤγουν ἡ μέθη.

Λιμὸς Μηλίων [5]· ἐπὶ τῶν χαλεπῶν· ἐν γὰρ τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων Νικίαν πέμψαντες Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρκησαν αὐτοὺς, ὥστε λιμῷ διαφθεῖραι· τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει Νικίας Μῆλον παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῷ, διὰ τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν πρώην ὑποτελῆ οὖσαν· Μῆλος δὲ πόλις Θεσσαλίας· οἱ δὲ Μήλιοι πολιορκούμενοι λιμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπείσθησαν, καὶ προδεδώκασιν ἑαυτούς.

Λίνον [6] *λίνῳ συνάπτειν*· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων ἢ λεγόντων.

Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.

Λιβυκὸν ὄρνεον· ἤγουν μέγα.

Λιβυκὸν θηρίον [7]· ἐπὶ τῶν πολυτρόπων· διὰ τὸ τὴν Λιβύην πολύθηρον εἶναι.

4) Apost. Cent. XI. 100. Macar. λίθον ἑψῆν (sic) ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων. Plat. Eryx. c. 29. καταμαθὼν δ' αὐτὸν ἐγὼ, ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι, ὅπερ ἂν, τὸ λεγόμενον, λίθον ἑψῆσαι. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 230. ἐλελήθεις δὲ ἄρα σαυτὸν ἁπάσαις ταῖς παροιμίαις ἐνεχόμενος, εἰς πῦρ ξαίνων καὶ λίθον ἕψων καὶ σπείρων τὰς πέτρας. Aristoph. Vesp. 278. ἀλλ' ὅταν ἀντιβολοίη, κάτω κύπτων ἂν οὕτω, λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. Emendandus Syrianus (Rhet. Graeci Tom. II. p. 53.). εἰ γὰρ ἀπέραντα τὰ τῆς ὑποθέσεως ὑπάρχοι, λίθον ἕλειν δόξομεν, δικαζόμενοι περὶ πράγματος, ὅπερ ἀδύνατον ἐπιτεθῆναι. Cod. Ven. CCCCXXXIII. (Morelli) λίθον ἑψεῖν. Idem, πράγματος, ᾧ πέρας ἀδύνατον ἐπιτεθεῖναι. — Macar. addit: λίθῳ λαλεῖς· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Cfr. Boisson. ad Anecd. Tom. I. p. 398. III. p. 401.

5) Apost. Cent. XII. 5.

6) Apost. Cent. XII. 6. Plat. Euthyd. p. 298. E. μὴ γὰρ, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ὦ Εὐθύδημε, τὸ λεγόμενον, οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις, ubi Heind. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 143. ἀλλὰ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτει, φασίν.

7) Apost. Cent. XII. 9. plu-

Λιτυέρσαν [8] *ᾠδὴν ᾄδεις*· ἐπὶ τῶν ἐπιβούλων· Μένανδρος Χαλκηδονίῳ· ᾄδοντα λιτυέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως· Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος υἱός· κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τοὺς παρόντας ὑποσχόμενος ἠνάγκαζε μετ' αὐτοῦ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου θερικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη.

Τὸ λ μετὰ τοῦ ο.

Λοκρῶν [9] *συνθήματα*· τάσσεται ἐπὶ τῶν παρακρουομένων· οἱ γὰρ Λοκροὶ τὰς συνθήκας παρέβαινον.

Λόγῳ μ' ἔπεισας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

Λόγος μέν ἐστι φάρμακον λύπης μόνος.

Λόγος [10] μέν ἐσθ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς,
Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
Θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.

Λοκρικὸς βοῦς [11]· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν· Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες βοῶν πρὸς θυσίας ξύλα σχηματίσαντες οὕτω τὸ θεῖον ἱλεώσαντο.

Λούσαιο τὸν Πελίαν [12]· ἀπὸ τῶν τῷ Πελίᾳ συμβάντων παρήχθη.

Τὸ λ μετὰ τοῦ υ.

Λυγκέως [1] *ὀξύτερον ὁρᾷ*· ἐπὶ τῶν ὀξυδορκούν-

ra praebet. Macar. ἐπὶ τῶν ποικίλων καὶ δολίων.

8) Apost. Cent. XII. 7.

9) Apost. Cent. XII. 10. Macar. Λοκροὶ τὰς συνθήκας· ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰς συνθήκας.

10) Stob. T. 105. 38. Σοφοκλέους Τραχινίαις. Macar. habet: λόγοι λόγους τίκτουσιν· ἐπὶ τῶν ἐκ πολυλογίας εἰς ἔριν καθισταμένων.

11) Apost. Cent. XII. 12. Macar. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Nihil ultra.

12) Apost. Cent. XII. 11. Ad morem, in comoedia Attica ex imitatione Peliae fatorum receptum, homines decrepitos miraculoso aliquo lavacro in juventutem restituendi (cfr. Aristoph. Equ. 1335.) proverbium hoc referendum censet Boettiger. Pict. Vas. Fasc. II. p. 185.

1) Apost. Cent. XII. 13. Cfr. Philostr. Imag. II. 15. Λυγκεὺς

των· λέγουσι τὸν Λυγκέα ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα· τοῦτο δὲ ψεῦδος· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν καὶ ἄργυρον καὶ τὰ λοιπά· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, τὸν δὲ σίδηρον καὶ χρυσόν· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ καὶ καταδύνων ἀργύριον περιφέρει.

Λυδὸς [2] ἐν μεσημβρίᾳ παίζει· ἐπὶ τῶν ἀκολάστων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ταῖς ὥραις ἀκολασταινόντων.

Λύκου [3] πτερὰ ζητεῖς· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Λύκος [4] ἀετὸν φεύγει· ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

Λύκος [5] ἔχανεν· ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχανόντων· οἱ γὰρ λύκοι ἀθηρίᾳ περιπεσόντες χαίνουσι δι-

δὲ ὁ Ἀφαρέως ἐπιτέτακται τῇ πρώρᾳ, δεινὸς ὢν ἐκ πολλοῦ τε ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ καταβλέψαι τοῦ βάθους, καὶ πρῶτος μὲν ὑποκειμένων ἑρμάτων αἰσθέσθαι, πρῶτος δὲ ὑποφαίνουσαν γῆν ἀσπάσασθαι. Theocr. Id. XXII. 194. ἀκριβὴς ὄμματα Λυγκεύς. Aristoph. Plut. 210. βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Pausan. IV. 2. 7. Ἀφαρεῖ δὲ τῶν παίδων πρεσβύτερος μὲν καὶ ἀνδρειότερος Ἴδας, νεώτερος δὲ ἦν Λυγκεὺς, ὃν ἔφη Πίνδαρος ὀξὺ οὕτως ὁρᾶν, ὡς καὶ διὰ στελέχους θεᾶσθαι δρυός. Lucian. Hermotim. c. 20. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας. Pro imag. c. 20. διομόσαιτο δ' ἂν (sc. ὁ κόλαξ) — τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως.

2) Apost. Cent. XII. 16. Macar. habet: Λυδὸς ἀποθνήσκει σοφὸς ἀνήρ· ἐπὶ Κροίσου τοῦτο εἴρηται. Λυδία λίθος· ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς ἐξεταζόντων καὶ διακρινόντων τὰ πράγματα.

3) Apost. Cent. XII. 14. Aeliani locum apponit. Macar. λύκου πτερὰ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ὄντων ἀξίων καὶ ἀδυνάτων· ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος στῇ.

4) Apost. Cent. XII. 18. hoc et nr. 19. sequens prov. latius exponit. Macar. λύκου ῥήματα· λύκος ἔχανεν· ἐπὶ τῶν μάτην ἐλπισάντων.

5) Eustath. Opusc. p. 124. l. 38. καὶ ἔνθα μὲν ὁ θεὸς ἐπικουρεῖ, ἀπωθούμενος τὸ θηρίον, λύκος ἀποβαίνει, μάτην χανών. Ibid. p. 119. l. 14. ἀλλ' ὑπερπηδῶ ἢ παρεκτρέχω, ἵνα κατ' ἄλλου μέν τινος χάσκωσιν ἔμπρακτα, κατ' ἐμοῦ δὲ εἰς κενὸν, ὡς εἰ καὶ λύκος, κατὰ τὴν παροιμίαν, οὕτω διίστῃ τὸ στόμα εἰς ἄπρακτον.

ερχόμενοι· λύειν δ' οὐκ ἔστιν ἀγνοοῦντα τὸν δεσμὸν· σαφής.

Λύκος [6] *περὶ φρέαρ χορεύει*· ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι μάτην· καὶ ὅτι ἄπρακτα περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος πιεῖν· ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ.

Λύκον εἶδες [7]· ἐπὶ τῶν αἰφνίδιον ἀχανῶν γενομένων.

Λύκου δεκάς [8]· ἐπὶ τῶν καλῶς δεκαζόντων· ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας.

Λύκος [9] *ἀετὸν φεύγει*· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἐκφυγεῖν τὸν κίνδυνον.

Λυκόπους εἶ [10]· ἤγουν τῶν τυράννων οἰκέτης· τοὺς γὰρ δορυφόρους τῶν τυράννων οὕτως ἐκάλουν· διὰ τὸ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ βάλλειν· λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο, ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι κεκαλυμμένους, ὥστε μὴ ἐπικαίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος, ἢ διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ἐπίσημον λύκον.

Λυπηρότερον [11] *σταλαγμοῦ*· διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς καταστοχάζεσθαι δυσχέρειαν λέγεται.

Λυσίζωνος [12] *γυνή*· ἐπὶ τῶν παρθένων τῶν πρώτως πλησιαζουσῶν ἀνδρί· αἱ γὰρ παρθένοι μέλλουσαι

6) Apost. Cent. XII. 20.

7) Apost. Cent. XII. 23. plura addit. Cfr. Alciphr. I. 26. μή μοι γένοιτο — μὴ λύκον ἔτι, μὴ δανειστὴν ἰδεῖν, ubi Bergl.

8) Apost. Cent. XII. 26. Cfr. Schol. ad Aristoph. Vesp. 388. παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τὸ τοῦ Λύκου ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῷον, ὅθεν φασὶν εἰρῆσθαι Λύκου δεκάς. Macar. ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ προδοτῶν. Idem habet: *Λύκου στέγη*· ἐπὶ τῶν πενομένων. — *Λύκων φιλία*· ἡ προσποίητος. — *Λύκος ἐν φιλίᾳ γίνεται*, κἂν φέρῃ κἂν μὴ φέρῃ. — *Λύκων αὐλή*· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κλεπτῶν.

9) Apost. Cent. XII. 18.

10) Apost. Cent. XII. 25.

11) Apost. Cent. XII. 27.

12) Apost. Cent. XII. 30.

πρὸς μίξιν ἔρχεσθαι ἀνετίθεσαν τὰς παρθενικὰς αὐτῶν ζώνας τῇ Ἀρτέμιδι.

Λυσικράτης ἕτερος [13]· ἐπὶ τῶν μελανοτρίχων· οὗτος γὰρ φαρμάκῳ τινὶ ἐμέλαινε τὰς ἑαυτοῦ τρίχας.

Λυσιστράτου [14] *πλοῦτον πλουτεῖς*· ἐπὶ τῶν λίαν πενήτων· οὗτος πένης ἦν λίαν.

Λύσιοι [15] *τελεταὶ καὶ λῦσαν ἀλλήλους*· ἐπὶ τῶν διὰ μέθην ἐλευθερωθέντων· οἱ γὰρ Βοιωτοὶ ἁλόντες ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θρᾳξὶ, καὶ ἐλύθησαν, οἳ καὶ Διονύσου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· Ἀριστοφάνης δὲ διὰ τὸ λυθρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων ἄμπελον.

Λύδιον ἅρμα [16]· ἐπὶ τῶν ἐριζόντων ἐν ἀγῶσι καὶ πολὺ ἀπολιμπανομένων· ὁ γὰρ Πέλοψ Λύδιος ὢν ἐνίκησε τὸν Ὀρνόμαον τῷ ἰδίῳ ἅρματι, καὶ ἔκτοτε ἡ παροιμία· παρὰ Λύδιον ἅρμα θέειν [17].

Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις· ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ ποιούντων τι, ὡς καὶ τὸ ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.

Λωτοῦ ἔφαγες [18]· ἐπὶ τῶν σχόντων λήθην τῶν

13) Apost. Cent. XII. 32.

14) Apost. Cent. XII. 34.

15) Apost. Cent. XII. 35. verba καὶ λῦσαν — ἐλευθερωθέντων non habet.

16) Apost. Cent. XII. 38.

17) Vide Boeckh ad Pindar. Tom. II. 2. p. 667. Jacobs ad Philostr. Imag. I. 17. p. 311. Wyttenb. ad Plut. de discern. adul. p. 65. B.

18) Apost. Cent. XII. 40. Macario propria sunt: *Λευκὴ ἡμέρα*· ἤγουν ἀγαθή. — *Λευκὰς κορώνας*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. — *Λευκὸς Ἑρμῆς*· ἐπὶ τῶν ἄδικα μηχανωμένων καὶ λανθάνειν μὴ δυναμένων. — *Λέων ξίφος ἔχων*· ἐπὶ τῶν προςθήκην λαβόντων (Cod. λαβόντος) ἧς εἶχον ἀνδρίας. — *Λευκῶν ἀνδρῶν οὐδὲν ὄφελος*. — *Λέων ἐν πέδαις*. — *Λευκὴ ψῆφος*· ἐπὶ τῶν νικώντων. — *Λήθαργος κύων*· ἐπὶ τῶν λάθρα καὶ σιωπῇ κακῶς τινα διαπραττομένων. *Λύλλος εἶ*· ἤγουν μωρὸς, τοιοῦτος γὰρ ὁ Λύλλος.

οἶκοι, καὶ βραδυνόντων ἐπὶ ξένης· ἔστι δὲ πόα τὸ λωτὸν λήθην ἐμποιοῦν τῷ φαγόντι.

Λωτὸν [19] ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Λέοντος.

Λέων Βυζάντιος Φιλίππῳ στρατεύοντι ἐπὶ Βυζαντίους, προαπαντήσας, εἰπέ μοι, ὦ Φίλιππε, ἔφη, τί παθὼν πολέμου ἄρχεις; τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς ἡ πατρὶς ἡ σὴ καλλίστη πόλεων οὖσα ὑπηγάγετό με ἐρᾷν αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ θύρας τῶν ἐμῶν παιδικῶν ἥκω, ὑπολαβὼν ὁ Λέων, οὐ φοιτῶσιν, ἔφη, μετὰ ξιφῶν ἐπὶ τὰς τῶν παιδικῶν θύρας οἱ ἄξιοι τοῦ ἀντεράσθαι· οὐ γὰρ πολεμικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ μουσικῶν οἱ ἐρῶντες δέονται· καὶ ἠλευθέρου τὸ Βυζάντιον.

Λεωνίδου.

Λεωνίδας, ὁ Λακεδαιμόνιος, ὀλίγους ἔχων στρατιώτας εἰς τὴν πρὸς τοὺς Πέρσας μάχην ἐξεπορεύετο· εἰπόντος δέ τινος, ὅτι μετ᾽ ὀλίγων παντελῶς ἐκπορεύεται, εἶπεν, ἀλλὰ μετὰ βουλομένων.

Λεωνίδας [1], Ξέρξου ἀποθέσθαι τὰ ὅπλα προστάττοντος ἄλλα τε πολλὰ ὑπισχνουμένου, καὶ χώραν βελτίω δώσειν καὶ συμμάχους Περσῶν, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἡμεῖς καὶ συμμαχοῦντες τῷ βασιλεῖ χρησιμώτεροι μετὰ τῶν ὅπλων ἐσόμεθα, καὶ πολεμεῖν ἀναγκαζόμενοι μετὰ τούτου γενναιότερον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιούμεθα περὶ τῆς χώρας, ὅτι πάτριόν ἐστι τοῖς Ἕλλησι, μὴ διὰ κακίαν, ἀλλὰ δι᾽ ἀρετὴν χώραν ἔχειν.

Πολεμοῦντες δ᾽ ἐν Θερμοπύλαις ἅπαντες οἱ περὶ αὐτὸν, πανταχόθεν τοξευόμενοι καὶ ἀκοντιζόμενοι εὐκλε-

19) Il. B. 776.

1) Hoc et sq. Laur. non habet.

ὡς ἀνῃρέθησαν, οἵτινες μόνοι τῶν πρὸ ἑαυτῶν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρετῆς, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ παρὰ ποιητῶν ὑμνήθησαν. διὰ τὰς ἀνδραγαθίας, ὧν καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιός· τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμὸς δ' ὁ τάφος, προγόνων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶτος ἔπαινος, ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔθ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ὁ δὲ σηκὸς οἰκετᾶν εὐδοξίην Ἑλλάδος εἵλατο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λιπὼν κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

Λύκωνος.

Λύκων [2], Ἀστυάνακτος, Τρωαδεὺς, ἔφασκε δεῖν παρεζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν.

Ὁ αὐτὸς [3] βαρὺ φορτίον ἔφη πατρὶ κόρη, διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν.

Λυσίου.

Λυσίας τινὶ δίκην ἔχοντι λόγον συγγράψας ἔδωκεν· ὁ δὲ πολλάκις ἀναγνοὺς ἧκε πρὸς τὸν Λυσίαν ἀθυμῶν καὶ λέγων, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸν διεξιόντι καὶ δεύτερον, θαυμαστὸν φανῆναι τὸν λόγον· αὖθις δὲ καὶ τρίτον ἀναλαμβάνοντι παντελῶς ἀμβλὺν καὶ ἄπρακτον· ὁ δὲ Λυσίας γελάσας, τί οὖν, εἶπεν, οὐχ ἅπαξ μέλλεις λέγειν αὐτὸν ἐπὶ τῶν δικαστῶν;

Λυκούργου.

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων τὸ μὲν ἀξιόχρεων τῶν ἀνθρώπων, ἔφη, ἐν τῇ οὐσίᾳ κεῖσθαι, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις.

2) Diog. Laërt. V. segm. 65. 3) Diog. Laërt. V. segm. 65.

Ὁ αὐτὸς [4] δύο σκύλακος τῶν αὐτῶν γονέων λαβὼν οὐδὲν ὁμοίους ἀλλήλοις ἤγαγεν, ἀλλὰ τὸν μὲν λίχνον ἀπέφηνε καὶ σινάμωρον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾷν δυνατόν· εἶτά ποτε τῶν Λακεδαιμονίων εἰς ταὐτὸ συνειλεγμένων, μεγάλη [5] τοι ῥοπὴ πρὸς ἀρετῆς κύησίν ἐστιν, ἄνδρες, ἔφησε, Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἔθη καὶ παιδεῖαι, καὶ διδασκαλίαι, καὶ βίων ἀγωγαί, καὶ ἐγὼ ταῦτα ἡμῖν αὐτίκα δὴ μάλα ποιήσω φανερά, εἶτα προσαγαγὼν τοὺς σκύλακας διαφῆκε, καθεὶς εἰς μέσον λοπάδα καὶ λαγωόν· κᾆτ᾽ εὐθὺ τῶν σκυλάκων ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαγωὸν ἤϊξεν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐδέπω συμβαλεῖν ἐχόντων, τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται, καὶ τί βουλόμενος τοὺς σκύλακας ἐδείκνυεν, οὗτοι τῶν γονέων, ἔφη, τῶν αὐτῶν ἀμφότεροι, διαφόρου δὲ τυχόντες ἀγωγᾶς, ὁ μὲν λίχνος, ὁ δὲ θηρατὴς ἀποβέβηκεν.

Λ υ σ ά ν δ ρ ο υ.

Λύσανδρος [6] Διονυσίου τοῦ τυράννου πέμψαντος ἱμάτια ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ τῶν πολυτελῶν, οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν δεδιέναι, μὴ διὰ ταῦτα μᾶλλον αἰσχραὶ φανῶσιν.

* Ὁ αὐτὸς [7] εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾷν, λέγων, ὅτι τοὺς μὲν καλοὺς ἡ κόμη εὐπρεπεστέρους ποιεῖ, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους.

* Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν κελεύοντα ποιεῖν ἐν τῇ πόλει δημοκρατίαν, σὺ πρῶτον, εἶπεν, ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποίησον δημοκρατίαν.

* Ὁ αὐτὸς στρατεύειν πολλάκις ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς ἐκώλυεν, ὅπως μὴ ποιῶσι μαχιμωτέρους.

* Ὁ αὐτὸς μέγιστα ἀδικήματα εἶναί φησι θεῶν καταφρόνησις, γονέων κάκωσις ἑκούσιος, καὶ ἀρχόντων καὶ

4) in Laur. solo.

5) Cod. μεγάλοι.

6) Plut. Lys. c. 2. Cfr. supra prov. ἱματισμὸς Διονυσίου.

7) Plut. c. 1.

νόμων ὀλιγωρία, καὶ ἑκούσιος ἀτιμία δικαιοσύνης· δικαιότατον δὲ εἶναι καὶ ὁσιώτατον τὸν ταῦτα τιμῶντα καὶ ἐμφανίζοντα πρὸς πολίτας καὶ ἄρχοντας κατὰ τῶν καταφρονούντων.

* Ὁ αὐτὸς [7] πρὸς τοὺς ψέγοντας αὐτὸν ἐπὶ τῷ δι' ἀπάτην τὰ πολλὰ πράσσειν ὡς ἀνάξιον τοῦ Ἡρακλέους, ἔλεγεν, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.

* Ὁ αὐτὸς [8] τοὺς Λακεδαιμονίους ὁρῶν ὀκνοῦντας προσμάχεσθαι τοῖς τείχεσι τῶν Κορινθίων, ὡς εἶδε λαγὼν ἐξαλόμενον ἐκ τῆς τάφρου, τοιούτους, ἔφη, φοβεῖσθε πολεμίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν.

Λευκίππου περὶ τοῦ παντός [9].

Λευκίππῳ τῷ Ἐλεάτῃ τάδε ἀρέσκει· τὸ πᾶν εἶναι ἄπειρον· τούτου δὲ τὸ μὲν πλῆρες, τὸ δὲ κενόν· καὶ στοιχεῖα, κόσμους τε ἐκ τούτων ἀπείρους εἶναι, καὶ δύεσθαι εἰς ταῦτα, γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτω· φέρεσθαι κατὰ ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἠπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενὸν, ἅπερ ἀθροισθέντα δίνην ἀπεργάζεσθαι μίαν, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια, ἰσοῤῥόπων δὲ, διὰ τὸ πλῆθος μὴ δυναμένων περιφέρεσθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενὸν, ὥσπερ διαττόμενα, τὰ δὲ λοιπὰ συμβαίνειν καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἄλληλα· καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδὲς, τοῦτον δὲ, οἷον ὑμένα, ὑφίστασθαι περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα· ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντέρεισιν περιδινουμένων λεπτὸν γίνεσθαι τὸν πέριξ ὑμένα, συῤῥεόντων ἀεὶ τῶν συνεχῶν κατεπιψαύειν τῆς δίνης, καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν,

7) ib. c. 7.
8) ib. c. 22.
9) Exstat in Laur.

συμβαινόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον· αὐτός τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἷον ὑμένα ἄπτεσθαι, κατὰ τὴν ἐπέκκρισιν τῶν ἔξωθεν σωμάτων· δίνῃ τε φερόμενον αὐτὸν, ὧν ἂν ἐπιψαύσῃ, ταῦτα ἐπικτᾶσθαι· τούτων δέ τινα συμπλεκόμενα ποιεῖ σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον κάθυγρον καὶ πηλῶδες· ξηρανθέντα δὲ περιφερόμενα σὺν τῇ τοῦ ὅλου δίνῃ· εἶτ᾽ ἐκπυρωθέντα καὶ τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν· εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου κύκλον ἐξώτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προςγειότατον τῶν ἄλλων, μεταξὺ τούτων, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥςπερ οἱ πλείους τῶν φιλοσόφων φασίν.

* Λ α μ ά χ ο υ.

Λάμαχος ἐπετίμα τινὶ τῶν λοχαγῶν ἁμαρτόντι, τοῦ δὲ φήσαντος, μηκέτι τοῦτο ποιήσειν, οὐκ ἔστιν, εἶπεν, ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν.

* Λ α κ ω ν ι κ ά.

Λάκων [10], Ἀργείου ποτὲ εἰπόντος, πολλοὶ τάφοι παρ᾽ ἡμῖν εἰσι Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ἀλλὰ μὴν παρ᾽ ἡμῖν Ἀργείων οὐδὲ εἷς· ὡς αὐτῶν μὲν πολλάκις Ἄργους ἐπιβεβηκότων, Ἀργείων δὲ τῆς Σπάρτης οὐδέποτε.

Λάκων αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πιπρασκόμενος, τοῦ κήρυκος λέγοντος, Λάκωνα πωλῶ, ἐπεστόμισεν εἰπὼν, αἰχμάλωτον κήρυσσε.

Λάκωνες ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους διαφερομένων τὸν πατέρα ἐζημίωσαν, ὅτι τοὺς υἱοὺς στασιάζοντας περιορᾷ.

Λάκωσι περιτυχόντες τινὲς καθ᾽ ὁδὸν εἶπον· εὐτυχήκατε, ἀρτίως ἐντεῦθεν λῃστῶν ἀπιόντων· οἱ δ᾽, οὐ μὰ τὸν Ἐνυάλιον, ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι, μὴ περιτυχόντες ἡμῖν.

Λάκων ἐρωτηθεὶς, τί ἐπίσταται, εἶπεν ἐλεύθερος εἶναι.

Λάκων ἐρωτηθεὶς, δι᾽ ἣν αἰτίαν τὰς τοῦ πώγωνας

10) Plut. Ages. c. 31.

τρίχας ἐπὶ πολὺ κομώσας ἔχεις, εἶπεν, ἵνα βλέπων τὰς πολιὰς μηδὲν ἀνάξιον αὐτῶν πράττω.

Λάκων τις ἰδὼν πολυτελῆ χορηγίαν, τοῖς τραγῳδοῖς παρασκευαζομένην [11], εἶπεν, ὡς ἁμαρτάνουσιν Ἀθηναῖοι μεγάλα, τὴν σπουδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες, τουτέστι μεγάλων ἀποστόλων δαπάνας καὶ στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον· ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον, ὅσον κατέστη, πλέον ἀνηλωκὼς φανεῖται ὁ δῆμος εἰς Βάκχας καὶ Φοινίσσας καὶ Οἰδίποδας καὶ τὰ Μηδείας κακὰ καὶ Ἠλέκτρας, ὧν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἐλευθερίας πολεμῶν τοὺς βαρβάρους ἀνήλωσεν.

Λάκων, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον καὶ ταύτην οὐ μείζω τῆς ἀληθινῆς ὡς καταγελῶντές τινες ἔλεγον, ὑπὲρ τοῦ λανθάνειν τοῦτο πεποιήκεις, ἵνα μὲν οὖν, εἶπε, φανερὸς ὦ, οὕτω γὰρ τοῖς πολεμίοις τοσοῦτον προσέρχομαι, ὥστε τὸ ἐπίσημον, ἡλίκον ἐστὶν, ὑπ᾽ αὐτῶν ὁρᾶσθαι.

Λάκαινα παρθένος πενιχρὰ ἐρωτηθεῖσα, τίνα δίδωσι τῷ γαμοῦντι προῖκα, τὴν πάτριον εἶπε σωφροσύνην.

Λάκαινα προϊόντι τῷ υἱῷ ἐπὶ πόλεμον, ἀναδιδοῦσα τὴν ἀσπίδα, ταύτην, ἔφη, ὁ πατήρ σοι ἀεὶ ἔσωζε, καὶ σὺ οὖν ταύτην σῶζε, ἢ μὴ ἔσο.

Λάκαινα πρὸς τὸν υἱὸν λέγοντα, μικρὸν ἔχειν τὸ ξίφος, εἶπε, καὶ βῆμα πρόσθες.

Λάκαινα προσαναδιδοῦσα τῷ παιδὶ τὴν ἀσπίδα, καὶ παρακελευομένη, τέκνον, ἔφη, ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς.

Λάκαινα ἐπ᾽ ἀδικήματι τῷ παιδὶ κρινομένῳ, τέκνον, εἶπεν, ἢ τᾶς αἰτίας, ἢ σεαυτὸν τοῦ ζῆν ἀπόλυσαι.

Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα, εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγὼ, εἶπεν, ἀλλ᾽ ὁ ἀνὴρ ἐμοί.

11) Impr. παρασκευαζομένων.

Λάκαινα πιπρασκομένη καὶ ἐρωτωμένη, τί ἐπίσταται, ἔφη, πιστὰ ἦμεν.

Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα ὑπό τινος, εἰ ἔσται ἀγαθὴ, ἂν αὐτὴν ἀγοράσῃ, ἔφη, κἂν μὴ ἀγοράσῃς.

Λάκαινα πιπρασκομένη τοῦ κήρυκος πυνθανομένου, τί ἐπίσταται, εἶπεν, ἐλευθέρα ἦμεν, ὡς δὲ ὁ ὠνησάμενος προσέτασσέ τινα αὐτῇ οὐχ ἁρμοζόντα ἐλευθέρᾳ, εἰποῦσα, οἰμώξῃ, φθονήσας σεαυτῷ τοιούτου κτήματος, ἐξήγαγεν ἑαυτήν.

* *Λ ε α ί ν η ς.*

Λέαινα Ἁρμοδίου ἐρωμένη τοῦ τυραννοκτονήσαντος, ἥτις καὶ αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον, οὐδὲν ἐξειποῦσα, ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Ὅθεν Ἀθηναῖοι χαλκῆν ποιησάμενοι λέαιναν ἄγλωσσον, ἐν πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθηκαν.

* *Λ ύ σ ι δ ο ς* [12].

Λύσις περὶ Πυθαγόρου τάδε φησί· λέγοντι δὲ πολλοί τοι καὶ δημοσίᾳ φιλοσοφεῖν, ὅπερ ἀπαξιῶ, ὅςγε τᾷ Δαμοῖ τᾷ ἑαυτῶ θυγατρὶ παρακαταθέμενος τὰ ὑπομνάματα ἐκέλευσε μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας παραδίδομεν. Ἃ δυνάμενα πολλῶν χρημάτων ἀποδίδοσθαι τὼς λόγως οὐκ ἐβουλάθη· πενίαν γὰρ καὶ τὰς τῶν πατρίων ἐπισκεψίας ἐνόμιζε χρυσῶν τιμιωτέρας ἦμεν, καὶ ταῦτα γυνὰ ἦν, καὶ Τηλαυγὴς υἱὸς αὐτῆς, ὃς καὶ διεδέξατο τὸν πατέρα κατά τινας, Ἐμπεδοκλέους καθηγησάμενος.

Λευκανοὶ [13] *δικάζονται ἀλλήλοις, ὥσπερ ἄλλου τινὸς ἀδικήματος, οὕτω καὶ ἀσωτίας καὶ ἀργίας· ἐὰν δέ τις ἀσώτῳ δανείσας χρέος ἐλεγχθῇ στέρεται αὐτοῦ· καὶ Ἀθήνησι δὲ τῆς ἀργίας εἰσὶ δίκαι.*

12) Exstat etiam in Laur. 13) Exstat in Laur.

Ἀρχὴ τοῦ μ στοιχείου.

Τὸ μ μετὰ τοῦ α.

Μᾶλλον ὁ Φρύξ [1]· ἡ παροιμία ἐνθένδε· οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου, τί τῶν ζώων [2] εὐδαιμονέστατον, οἱ μὲν ἀπεκρίναντο τὰ ἄγρια ζῶα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει, οἱ δὲ πελαργοὺς, δίχα γὰρ νόμου τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσι, Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας· παρεστὼς δὲ Αἴσωπος, ὁ λογοποιὸς, Φρὺξ τὸ γένος, τοσοῦτον, εἶπεν, ὑπερέχειν τῶν ἄλλων, ὅσον θάλασσα ποταμῶν· ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε· μᾶλλον ὁ Φρύξ.

Μασχαλισθήσῃ ποτέ [3]· ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρόν· καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντες, κρημνάναι κατὰ τραχήλου κατὰ τῶν μασχαλῶν διάραντες· ἀφ᾽ οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ καὶ Τρωΐλῳ.

Μαχητὴς [4] **ἐπέμφθης, οὐκ ἀγγελιαφόρος**· ἐπὶ τῶν μὴ φυλαττόντων τὴν ἑαυτῶν τάξιν.

Μαχαίρᾳ [5] **πῦρ μὴ σκαλεύειν**· τουτέστι τὸν θυμούμενον λόγοις μὴ ἐρεθίζειν.

Μαρσύας [6] **κομπάζων ἐρίζει**· ἐπὶ τῶν ἐριζόντων ἐν ἀγῶσι καὶ πολὺ ἀπολιμπανομένων· ὁ γὰρ Μαρσύας ἀγροῖκος ἦν· γίνεται δ᾽ οὕτω μουσικός· ἐμίσησεν Ἀθηνᾶ τοὺς αὐλοὺς, οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους· ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δεξαμένη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξε,

1) Apost. Cent. XII. 41.
2) Mosc. τίς τῶν σοφῶν εὐδαιμονέστατος. Correxi ex Apost.
3) Apost. Cent. XII. 42.
4) Apost. Cent. XII. 44.
5) Apost. Cent. XII. 43.
6) Apost. Cent. XII. 45. Macar. omnia alia: Μαγνῆτις λίθος· ἐπὶ τῶν πρὸς ἑαυτοὺς ἐπισπωμένων τινάς. — Μαντι-

καὶ οὕτω δὲ ἐῤῥιμμένων τῶν αὐλῶν ὁ Μαρσύας ὑφίσταται· προσάπτει οὖν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμὴν, οἱ δὲ ᾖδον θείᾳ δυνάμει καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου· τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν, καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ Μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος, λέγων οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος· ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα κατὰ ἧτταν ἐκδύεται· εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ, Μάρσυας ὄνομα τῷ ποταμῷ, καὶ ἔλεγον οἱ Φρύγες, ὅτι τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐξ αἵματός ἐστι τοῦ Μαρσύου.

Τὸ μ μετὰ τοῦ ε.

Μεγαρέων[1] *δάκρυα· ἐπεὶ πλεῖστα ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα φύεται· εἴρηται ἐπὶ τῶν προςποιητῶς δακρυόντων· ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἀποθανόντος ἀναγκάσθησαν πάντες ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς δακρύσαι· ὁμοία τῇ· πρὸς σῆμα μητρυιᾶς θρηνεῖν.*

Μέλει μοι, τῶν τοιούτων οὐδὲν ἧττον τῶν ἐν τοῖς τέλμασι βατράχων.

Μέγας[2] *κηληκτὰς ἐν μικρῷ πράγματι· ἐπὶ τῶν πλουτησάντων τέχνῃ οὐ τιμίᾳ. Ψάλτου γάρ τινος εὐημερήσαντος Εὐδαμίδας ἔφη πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, ποδαπός τις αὐτῷ δοκεῖ εἶναι.*

κὸν ψυχή· ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα προορωμένων. — Μακάρων νῆσοι· ἐπὶ τῶν ἔκπλεα τὰ ἀγαθὰ δοκούντων ἔχειν.

1) Apost. Cent. XII. 51. Macar. *ἐπὶ τῶν σφόδρα κλαιόντων.* Ad largum alliorum proventum alludit Aristoph. Pac. 502. de Megarensibus dicens: *πρῶτοι γὰρ αὐτὴν (sc. εἰρήνην) σκορόδοις ἤλείψατε*, ubi Interpp. Coll. 246., ubi cum *Πόλεμος* allia in mortarium injiceret, exclamat Trygaeus: *βαβαὶ, βαβαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.* — Aliam interpretationem innuit O. Mueller Dor. II. p. 367.

2) Apost. Cent. XII. 55. *κελέστης*, sed in edito et scripto codice *κηλήκτας* inveniri testatur Pantinus. Est haec forma dorica pro *κηλητής*. Cfr, Wyt-

Μελανίωνος[3] *σωφρονέστερος*· ἐπὶ τῶν πάνυ σωφρόνων.

Μεδίμνῳ[4] *ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον*· ἐπὶ τῶν μεγάλην καὶ ἀθρόαν προςδοκώντων ὠφέλειαν.

Μένε[5] *βοῦς ποτὲ βοτάνην*· ἐπὶ τῶν βραδέων.

Μένε[6] *γραῦ ἐμόν σε παῖδα φιλήσοντα*· ὁμοία τῇ προτέρᾳ.

Μελαμπύγων[7] *μὴ τύχοις*· μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι Λίμνης υἱοί· ἀκολασταινούντων δὲ αὐτῶν πολλὰ ἡ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον· ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα, ἐν ἀνωφόρῳ ἐδέθησαν· εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον, καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν.

Μεγαρικαὶ σφίγγες[8]· πόρνας τινὰς οὕτως ἐκάλουν.

Μεῖζονα[9] *βοᾷ δάφνης χλοερᾶς καιομένης*· ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων.

tenb. ad Plutarch. Apophth. Lacon. p. 220. F., ubi haec leguntur. καὶ κίναιδος ὑποπτήσσειν, εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σε ἀποβλέψειεν.

3) Apost. Cent. XII. 59. addit: ἦν δὲ ὁ Μελανίων σώφρων. Apogr. Dresd. Μειλανίωνος.

4) Apost. Cent. XII. 54.

5) Apost. Cent. XII. 52.

6) Apost. Cent. XII. 53.

7) Apost. Cent. XII. 60. Macar. μελαμπύγῳ συντρέχοι· οἱ δὲ βαδυπρώκτῳ (sic). Fabulam in marmoribus Selinuntiis expressam explicat Boettiger Amalth. III. p. 326. Lucian Pseudol. c. 32. δέον, ὦ παιπάλημα

8) Apost. Cent. XII. 56.

9) Apost. Cent. XII. 57. μεῖζον βοῶντος. Long. Pastoral. p. 24. ed. Villois. ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο. p. 25. μέγα καλεῖν p. 23. Cfr. p. 48. 55. 71. μέγα βοήσας. Jnlian. Fragm. p. 296. A. βοῶσι μεγάλα. Plat. Symp. VII. p. 149. μεῖζον ἤδη ὁ Θαλῆς φθεγξάμενος. Alciphr. Ep. II. 4., ubi Bergl. — Apost. habet χλωρᾶς.

Μεῖζον [10] *φρονεῖ ἢ Πηλεὺς ἐπὶ μαχαίρᾳ·* σωφροσύνης γὰρ δῶρον αὐτῷ ἐδόθη.

Μέλος ἀγρέως [11] ἐπὶ τῶν τῇ εὐμουσίᾳ κηλούντων.

Μέγα [12] *τὸ στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ·* οἷον πολλὴ παῤῥησία πάντων εὐφορίας γενομένης.

Μέλιτος [13] *μυελός·* ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων.

Μελιταῖοι κύνες [14]*·* ἐπὶ τῶν ἐπὶ τέρψει [15] καλῶς τρεφομένων· τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχνευταί, οἱ δὲ ὁμόσε τοῖς θηρίοις χωροῦσιν, οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τῶν πλημμάτων οἰκουροὶ [16], οἱ δὲ ἐπὶ τέρψει.

Μεθυσοκότταβος [17] ἐγένου· λάταξ χαλκῆ φιάλη, ἣν μεταξὺ τοῦ δείπνου ἐτίθεσαν οἴνου πεπληρωμέ-

10) Apost. Cent. XII. 58. Macar. *μεγαλοφρονεῖ μᾶλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς τιμίοις μεγαλαυχούντων, παρόσον σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν ἡφαιστότευκτος ἐδωρήθη τῷ Πηλεῖ μάχαιρα.* Aristoph. Nub. 1062. *ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβεν διὰ τοῦτο* (sc. *διὰ τὴν σωφροσύνην*) *τὴν μάχαιραν*, ubi vide Scholia. A Vulcano gladius hic Peleo traditur in anaglypho apud Winckelm. Mon. ined. nr. 111. Cfr. Millingen Peintures de Vases gr. p. 9. Jacobs ad Philostr. Jun. XV. p. 670.

11) Apost. Cent. XII. 62. addit: *λέγεται δὲ ἀγρεὺς δικαίως· τῷ γὰρ μέλει αἱρεῖ τῶν ἄλλων ὀρνέων τὰ ἁπαλὰ προςπετόμενα, τῇ τῆς εὐμουσίας θέλξει· εἰδὼς οὖν τὸ συμφυὲς αὐτῷ πλεονέκτημα ἀκούων μὲν ἑαυτοῦ εὐφραίνεται· θηρῶν δὲ τὰ προσιόντα ἐμπίπλαται· τοῦτον εἴ τις ποτε ἐθήρασε καὶ ἐν οἰκίσκῳ καθεῖρξεν, ἔχει ἄφωνον τὸν ὄρνιν· ὥσπερ οὖν τὸν θηράσαντα ἀμυνόμενον ὑπὲρ τῆς δουλείας τῇ σιωπῇ.*

12) Apost. Cent. XII. 76.

13) Apost. Cent. XII. 75. Macar. *ἐπὶ τοῦ πάνυ ἡδέος.*

14) Arsen. et Apost. XII. 67. *μελιτηροὶ*, quod a Pantino intactum relictum esse, miror. Nota sunt *κυνίδια Μελιταῖα*, a mulieribus praesertim in deliciis habita. Clem. Paedag. III. 4. p. 271. 7. de mulieribus lascivis: *καὶ χήραν μὲν παρορῶσι σωφρονοῦσαν, Μελιταίου πολλῷ διαφέρουσαν κυνιδίου.* Hesych. *Μελιταῖον· κυνίδιον μικρὸν*, ubi Alberti. Theophr. Charact. 21. *καὶ κυναρίου δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνῆμα καὶ στηλίδιον ποιήσας ἐπιγράψαι ὁ καλὸς Μελιταῖος*, ubi Ast.

15) Apogr. Dresd. *ἐπιτέρψει.*

16) Apogr. Dresd. *οἰκουργοί.*

17) Apost. Cent. XII. 66. Apogr. Dresd. habet postea *κόταβος*. Apost. habet *πλάταξ*. *Λάταξ* est reliquum in poculo, ita ejectum, ut resonet (Cic. Tusc. I. 40.). Vide Bach ad Critiae Fragm. p. 30. de cottabo vide Schneid. Lex. Aristoph. Ach.

νην· εἶτα εἰς μακρὰ ποτήρια ἐμβαλόντες οἶνον εἰς ταύτην ἀπὸ ὕψους ἐῤῥίπτουν ἐπὶ τὸ ψόφον ἐκτελέσαι, ὃς ἐκαλεῖτο κότταβος· ἐπῃνεῖτο δὲ ὁ μείζονα ψόφον ποιῶν· ἐκ τούτου οὖν μεθυσοκότταβος.

Μερὶς [18] οὐ πνίξ· τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων, ἐπεὶ ἄρα αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἐδύναντο, ἐπενοήθη ὁ μερισμός· καὶ ἕκαστος ἑκάστῳ τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει, μερὶς οὐ πνίξ· ἢ καὶ οὕτως, μερὶς οὐ πνιγή.

Μετὰ [19] Λέσβιον ᾠδόν· παρὰ Κρατίνῳ παροιμία λεγομένη· ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρῳδοὺς πρώτους προςεκαλοῦντο· ἀκαταστατούσης γάρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν χρησμὸς ἐγένετο, τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα μεταπεμψάμενοι ἤκουσαν αὐτοῦ ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ κατεστάλησαν· ἢ διότι Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον· ὃς ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν· εἴποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον, μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

Μετὰ [20] γραμμάτων Ἐφεσίων παλαίεις· ἐπὶ τῶν ἐπῳδαῖς ἰσχυόντων.

Μετὰ Μουσῶν [21]· ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου, ἢ κοινῇ ἐπὶ συνόντος ἀπαιδεύτου τοῖς πεπαιδευμένοις· καθ' ὑπόκρισιν δὲ ἀναγνωστέον.

524. πόρνην δὲ Σίμαιθαν ἰόντες Μεγάραδε νέοι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι.

18) Apost. Cent. XII. 69. Macar. μερὶς οὐ πνίγει.

19) Apost. Cent. XII. 70.

20) Apost. Cent. XII. 72. plura addit. Cfr. supra p. 247.

21) Apost. Cent. XII. 71. μετὰ Μουσῶν Κάρυδος· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων πεπαιδευμένοις συνόντων· καθ' ὑπόκρισιν δὲ ανα-

Μετὰ[22] *πόλεμον ταραχὴ ἢ συμμαχία, καὶ μετὰ Μαραθῶνα μάχη*· ἐπὶ τῶν μετὰ ὑπόθεσιν τινα ἐπικίνδυνον ἑτέρᾳ ἐντυχόντων οὐκ ἐλάττονι τῆς προτέρας.

Μέτρῳ[23] *ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες*· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται, ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη.

Μέχρι βωμοῦ[24] *φίλος εἰμί.*

Μεταβολὴ[25] *πάντων γλυκύ.*

Μέτρα φυλάσσεσθαι καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

Τὸ μ μετὰ τοῦ η.

Μητραγύρτου[1] *θάνατος*· οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί φασιν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτὸν, ἐμβαλόντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν· λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν δικαστήριον, ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν Μητραγύρτην καὶ παραφράττοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ Μητραγύρτου· ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον.

Μήτε κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον· ἀντὶ τοῦ μὴ πρότιμα τοὺς φίλους τῶν ἀδελφῶν.

γνωστέον· ὁμοία τῇ Καρικῇ Μούσα.

22) Apost. Cent. XII. 73. Macar. μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην καὶ μετὸ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία.

23) Apost. Cent. XII. 74. Apost. ἀμετρίᾳ. Schneid. Lex. formam ἀμετρὶ inter dubias refert, formam ἀμετρῇ, quae est apud Diod. Sic. XII. 10. a versu requiri dicens.

24) Plut. Apophth. p. 186. C. de Pericle πρὸς δὲ φίλον τινὰ μαρτυρίας ψευδοῦς δεόμενον, ᾗ προσῆν καὶ ὅρκος, ἔφησε, μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος εἶναι.

25) Eurip. Orest. 234. Ad rem cfr. Wyttenb. ad Plut. p. 210. B.

1) Apost. Cent. XII. 77.

Μηδὲ [2] *ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα*· ἔχουν μηδὲν ἔξω τοῦ μέτρου ποίει καὶ τῆς δυνάμεως.

Μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις κακὸς ἐνὶ μεγάροισι πέλεν.

Μηδὲ πολύξειον μηδ᾽ ἄξεινον καλέεσθαι.

Μηδ᾽ Ἡρακλῆς πρὸς δύο. [3].

Μηδὲ μέλι μηδὲ μελίσσας [4]· ἐπὶ τῶν βουλομένων παθεῖν τι ἀπευκταῖον μετὰ ἀγαθοῦ.

Μηδικὴ τράπεζα [5]· ἐπὶ τῶν εὐπόρων· ἁβροδίαιτοι γὰρ οἱ Μῆδοι.

Μήτε νεῖν [6] *μήτε γράμματα, ἐπίστανται δηλονότι*· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λίαν· καὶ μηδεμίαν τέχνην ἐπισταμένων. Πλάτων ἐν νόμοις· τοὺς δὲ ἐναντίον ἔχοντας τούτων, ὡς σοφούς τε προσρητέον ἂν κἂν τὸ λεγόμενον μήτε γράμματα μήτε νεῖν ἐπιστῶνται.

Μὴ κακηγόρει τὴν μουσικήν [7]· ἀντὶ τοῦ μὴ ἀσύμφωνα λέγε. Ἐμήρεπης εἶπε τοῦτο Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα γε ἐκτεμών.

Μὴ μεγάλα λέγε [8]· τοὺς μεγαλαυχοῦντας ἕλκει πρὸς μετριότητα ἡ παροιμία· ὡς καὶ Θεόγνις,

2) Ex Luciano pro imagg. οὐ θέλω τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαινεῖν αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τ. π. ἔ. τ. ὑπόδημα. Cfr. Plut. Apophth. Lacon. p. 208. C. ἐπαινοῦντος δέ τινος ῥήτορα ἐπὶ τῷ δυνατῶς αὔξειν τὰ μικρὰ πράγματα, οὐδὲ σκυτοτόμον, ἔφησεν (ὁ Ἀγησίλαος), ἡγοῦμαι σπουδαῖον, ὃς μικρῷ ποδὶ ὑποδήματα μεγάλα περιτίθησι. Clem. Paedag. III. 8. p. 277. 16. καθάπερ ὁ πούς τοῦ ὑποδήματος, οὕτω καὶ τῆς κτήσεως ἑκάστου τὸ σῶμα, ubi Potter.

3) Vide infr. Οὐδὲ Ἡρακλῆς π. δ.

4) Apost. Cent. XII. 96. Macar. ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετὰ ἀγαθοῦ.

5) Apost. Cent. XII. 94.

6) Apost. Cent. XIII. 5. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν· ταῦτα γὰρ ἐκπαιδόθεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐμάνθανον. Nihil amplius. Plat. de legg. III. p. 176. Ast. ἂν καὶ τὸ λεγόμενον μήτε νεῖν μήτε γράμματα ἐπιστῶνται. Cfr. Coray ad Heliod. p. 24. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παῖδες μετὰ τῶν γραμμάτων καὶ τὸ κολυμβᾷν ἐδιδάσκοντο, διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, μήτε νεῖν, μήτε γράμματα ἐπίστασθαι ἐπὶ τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν λεγομένη, ὥς φησιν ὁ Σουΐδας.

7) Apost. Cent. XII. 82. μὴ κακούργει.

8) Macar. μὴ μεγάλα λέγε, κατὰ παραίνεσιν.

Μήποτε Κύρν᾽ ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ,τι νὺξ χ᾽ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Μηδὲ [9] νεκρῶν θήκας κίνει· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων.

Μὴ [10] κίνει Καμαρίναν· λίμνη ἦν, ἣν μετοχετεῦσαι βουλόμενοι ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ εἶπε, μὴ κίνει Καμαρίναν· οἱ δὲ παρακούσαντες ἐβλάβησαν.

Μὴ κίνει [11] κακὸν, εὖ κείμενον· ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ ἐπὶ σφετέρᾳ βλάβῃ.

Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον ὡς Ἀθάμας· λείπει τὸ ἑλοῦ· ἐπὶ τῶν αἱρουμένων τῶν κρειττόνων τὰ ἥττω.

Μῆλα [12] Ἑσπερίδων μοι ἐδωρήσω· ἐπὶ τῶν πολυτελῆ χαριζόντων.

Μὴ πρὸς [13] λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης· ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἰσχὺν ἀνίσων.

Μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ᾽ ἴδῃς· ἐπὶ τῶν ἀκαίρως καὶ ῥαθύμως ποιούντων τι. Εὐμενὴς γὰρ ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Περσέως ἔδοξε τεθνάναι. Τῆς δὲ φήμης εἰς Πέργαμον κομισθείσης, Ἄτταλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ περιθέμενος τὸ διάδημα καὶ τὴν γυναῖκα γήμας ἐβασίλευσε· πυθόμενος δὲ προσιόντα ζῶντα τὸν ἀδελφὸν ἀπήντησεν, ὥσπερ εἰώθει, μετὰ τῶν σωματο-

9) Apost. Cent. XII. 90. apte addit: ἡ γὰρ Σεμίραμις κατασκευάσασα τάφον, ἐπέγραψεν· ὅστις ἂν χρημάτων δεηθῇ βασιλεὺς, διελὼν τὸ μνημεῖον, ὅσα βούλεται λαμβανέτω. Δαρεῖος οὖν διελὼν χρήματα μὲν οὐχ εὗρε· γράμμασι δὲ ἐνέτυχε, τάδε φράζουσιν· εἰ μὴ κακὸς ἦσθα ἀνὴρ καὶ χρημάτων ἄπληστος, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἐκίνεις.

10) Apost. Cent. XIII. 1. addit: οἱ δέ φασι βοτάνην δυσωδίαν ἀποπέμπουσαν ἐν τῷ κινεῖσθαι. Cfr. Virg. Aen. III. 700.

Fatis nunquam concessa moveri
Adparet Camarina procul.

Lucian. Pseudol. c. 32. ὁρᾷς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι, ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾷν.

11) Apost. Cent. XII. 95. Macar. μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀνοίας πράγματα ἐγειρόντων.

12) Apost. Cent. XIII. 8. μῆλα μοι Ἑσπ. plura addit.

13) Apost. Cent. XII. 98.

φυλάκιον, δοράτιον ἔχων, ὁ δὲ Εὐμενὴς φιλοφρόνως ἀσπασάμενος αὐτὸν καὶ πρὸς τὸ οὖς εἰπὼν τοῦτο, οὐδὲν ἄλλο παρὰ πάντα τὸν βίον οὔτ' εἶπεν ὕποπτον, οὔτ' ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τελευτῶν ἐκείνῳ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν βασιλείαν ἀπέλιπεν.

Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ φυλὴν κατέλαβες.

Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντας, μηδὲ γυναῖκα, μηδὲ παῖδα, μηδὲ κύνα τινὸς, μηδὲ λάλον κωπηλάτην.

Μὴ [14] τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν πέσῃς.

Μήτε [15] τυφλὸν ὁδηγὸν μήτε ἀνόητον σύμβουλον.

Τὸ μ μετὰ τοῦ ι.

Μία [1] *χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ*· βούλεται δὲ εἰπεῖν, μία ἡμέρα οὐ ποιεῖ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν.

Μίδου [2] *χρήματα*· ἐπὶ τῶν ἄγαν πλουσίων· οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ᾔτησε δὲ, ὥς φασι, τοὺς θεοὺς, ὅτι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ χρυσὸν γενέσθαι· καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς λιμαγχονηθεὶς [3] ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν, εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο· μυθεύονται δὲ αὐ-

14) Apost. Cent. XII. 81.

15) Apost. Cent. XIII. 2. Macar. addit: *Μηδὲν ὑπὲρ τὸν καλάποδα*· παρεγγυᾷ μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον πράττειν. — Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, καὶ ταχέως πλουτεῖς. — *Μηδὲν ἄγαν*· ἑνός τῶν ἑπτὰ σοφῶν τὸ ἀπόφθεγμα. — *Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ*· παρεγγυᾷ, μὴ κακοῖς ἐπισωρεύειν κακά. — *Μὴ παιδὶ ξίφος*· ἐπὶ τῶν τὰ ἀσυμφορά τισι διδόντων. — Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα ἀντὶ τοῦ τὰς τέχνας. — Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων. — Μὴ κινεῖν ἀκίνητα.

1) Apost. Cent. XIII. 14. plura affert. Macar. interpretationem [illegible]om. Eustath. Ep. X. p. 320. ed. Tafel. εἰ καὶ μίαν χελιδόνα μὴ ποιεῖν ἔαρ ἡ παροιμία φησὶν, ἀλλ' ἡμῖν ἡ σὴ μία χελιδὼν, τὸ βραχὺ ἐπιστόλιον, ἔαρ ἐν αὐτῷ χειμῶνι ὑπήνοιξεν ἡδονῆς.

2) Apost. Cent. XIII. 19. aliam Maximi Tyrii fabulam subjungit. Plat. Pol. III. p. 408. B. οὐδὲ θεραπευτέον αὐτοὺς, οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Legg. II. p. 96. Ast. ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον.

3) Apogr. Dresd. λιμαγχωνηθεὶς.

τὸν καὶ ὦτα ὄνου ἔχειν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν, οἷάπερ ὄνος· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστὰς, ὡς πάντ' ἔχειν γινώσκειν τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν χώρᾳ λεγόμενα καὶ πραττόμενα.

Μία [4] *λόχμη δύο ἐριθακοὺς οὐ τρέφει*· ἐριθακὸς δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Μικρὸς [5] *ἡλίκος Μόλων*· ἐπὶ τῶν πάνυ βραχέων.

Μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη· ὁμοία τῇ· εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ.

Μικρὸν [6] *τὸ ὀβολοῦ τίμιον*· λέγεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν.

Μικρόθεν [7] *ἡ ἀγαθὴ ἄκανθα φαίνεται*· ἐπὶ τῶν ἐκ πρώτης ἡλικίας φαινομένων ἀγαθῶν γενέσθαι.

Μισῶ [8] πονηρὸν χρηστὸν ὅτ' εἴπῃ λόγον.

Μισῶ [9] μνήμονα συμπότην.

Μισῶ [10] σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα.

Χρηρτὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

Τὸ μ̄ μετὰ τοῦ ō.

Μόσχος [1] *ᾄδων Βοιώτιον*· Μόσχος φαῦλος κιθαρῳδὸς, πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων· τὸ δὲ Βοιώτιον οὕτω

4) Apost. Cent. XIII. 21.

5) Apost. Cent. XIII. 22. Aristoph. Ran. 35.

6) Apost. Cent. XIII. 23.

7) Apost. Cent. XIII. 24.

8) Stob. T. 2. 5. *Μενάνδρου.*

9) Apost. Cent. XIII. 20. addit quaedam. Stob. T. 18. 28. Lucian. Conviv. c. 3. *μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπότην.*

10) Apost. Cent. XIII. 20. addit: *ἐπὶ τῶν διὰ μισθὸν ἢ δι' ἄλλο τι διδασκόντων.* Macar. addit: *Μικρὸς ὄνος ἀεὶ πῶλος· ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίας νέων ἀεὶ λογιζομένων. Μία μέλισσα μέλι οὐ ποιεῖ. Μικρὸν κακὸν, μέγα ἀγαθόν.*

1) Apost. Cent. XIII. 27. De forma *τὸ δὲ Βοιώτιον οὕτω καλούμενον* vide Schaef. Melet. Crit. p. 14.

καλούμενον εὗρε Τέρπανδρος· ὥσπερ καὶ ὁ Φρὺξ τὸν Φρύγιον [2].

Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασσόμενοι.

Μόναι [3] Λάκαιναι ἄνδρας τίκτουσιν· παρόσον ἐκεῖναι γενναιοτάτους παῖδας τίκτουσιν.

Μολὼν [4] λαβέ· Λεωνίδας Ξέρξου γράψαντος αὐτῷ, πέμψον τὰ ὅπλα, ἀντέγραψε τοῦτο, δηλῶν, ὅτι ἑκὼν εἶναι οὐ δώσει.

Μουσικῆς δ' ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Τὸ μ μετὰ τοῦ υ.

Μυκόνειος [5] γείτων· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ σμικρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν.

Μύδας [6] ὀφθαλμοὺς Ἰνδικὸς δοκιμάζει· ἔστι δὲ ὁ μύδας λίθος ἐν Ἰνδίᾳ, διττὰ ἀφιεὶς τὰ σέλα, τοῖς μὲν πονήρως ἔχουσι τῶν ὀμμάτων [7] δριμὺ καὶ πυρῶδες καὶ ἐπιεικῶς φλογωπὸν, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν καὶ ῥωστικὸν καὶ σωτήριον.

Μῦς [8] ἔδηξε Βρασίδαν ἐν ἰσχάσιν· ὅτι δεῖ καὶ τὸν μικρὸν φυλάττεσθαι.

Μύλος [9] πάντ' ἀκούει· ἐπὶ τῶν προςποιουμένων μὲν μὴ ἀκούειν, ἀκουόντων δέ.

Μυκωνίων [10] δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ

2) Apogr. Dresd. ὥσπερ ὁ Φρύγιος.
3) Apost. Cent. XIII. 30.
4) Apost. Cent. XIII. 29. Plut. Apophth. Lacon. p. 225. D.
5) Apost. Cent. XIII. 32. Julian. Misop. 347. D. Μύκωνος ἀγροικίαν ad eandem insulam refert Petavius (coll. Eustath. ad Od. ρ.) legere suadens Μυκόνιος. Non male conveniunt cum hac conjectura, quae mox sequuntur: Μυκωνίων δίκην etc.
6) Apost. Cent. XIII. 34.
7) Codd. σωμάτων.
8) Apost. Cent. XIII. 35. aliena quaedam adjicit. Vide apophth. sub nomine Βρασίδου.
9) Apost. Cent. XIII. 38. addit: ὁ δὲ Μύλος ἦν ποιητὴς κωμῳδιῶν, ὃς μὴ ἀκούειν ὑπεκρίνετο.
10) Apost. Cent. XIII. 33.

συμπόσια· διὰ γὰρ τὸ πένεσθαι διεβέβλητο ἐπὶ αἰσχρότητι· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια.

Μυῤῥίνων [11] ἐπιθυμεῖς· τουτέστιν ἀρχῆς μυῤῥίναις γὰρ στεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες.

Μῦς λευκός [12]· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται· οἱ γὰρ κατοικίδιοι μῦες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, καὶ μάλιστα οἱ λευκοί· οὗτοι δέ εἰσιν θήλεις.

Μῦς [13] δακὼν παῖδ' ἀπέφυγε· παρόσον καὶ οἱ μικροὶ τοὺς μεγάλους λυποῦσιν ἐνίοτε.

Μῦς [14] ἄρτι πίσσης γένεται· ἐπὶ τῶν νεωστὶ πασχόντων κακῶς καὶ ἀπαλλασσόντων.

Μῦς [15] γαλῆν ἐλέγξει τὴν τέως νύμφην· ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπαγγελλομένων καὶ τῷ χρόνῳ ἐξελεγχομένων· ὁμοία ἐστὶ τῇ· ὑπὸ τῇ λεοντῇ πάλιν ὄνος ὀγκήσεται, καὶ τῇ· φωνήσας ὁ κόραξ πονήσεται.

Μῦς [16] εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν κολοκύνταν ἔφερεν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς μὴ δυναμένων καὶ ἄλλοις θελόντων βοηθῆσαι καὶ περιποιήσασθαι.

Τὸ μ μετὰ τοῦ ω.

Μωρότερος [1] Μωρύχου· ἐπὶ τῶν εὐηθές τι δια–

Athen. I. p. 7. ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκωνίων δίκην.

11) Apost. Cent. XIII. 40. Arsen. μυῤῥίνων ἀρχῆς ἐπιθυμεῖς.

12) Apost. Cent. XIII. 43. addit: τῶν δὲ μυῶν ὁ φωλεὺς μυωξία λέγεται.

13) Apost. Cent. XIII. 42.

14) Apost. Cent. XIII. 47. Macar. μῦς πίττης γεύῃ· ἐπὶ τῶν νεωστὶ κακοῖς ἐντυγχανόντων. Cfr. Theocrit. Id. XIV, 51.
Νῦν δέ ποτ', ὡς μῦς (φαντὶ) Θυώνιχε, γευμεθα πίσσας.
Cfr. Schol. et supra sub ἄρτι μῦς.

15) Apost. Cent. XIII. 48.

16) Apost. Cent. XIII. 49. Apogr. Dresd. „κολοκοίταν„ — Macar. addit: Μυσῶν ἔσχατος· ἐπὶ τῶν ἐσχάτων καὶ ἀδόξων. — Μῦθοι Καμαριναῖοι· οἱ μακροὶ λόγοι καὶ ληρώδεις.

1) Apost. Cent. XIII. 50. Μορύχου. Macar. μωρότερος προβάτου, καὶ μωρότερος Μορύχου·

πραττομένων· οὗτος γὰρ ὁ Μώρυχος τὰ ἔνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας ἐκάθητο· λέγεται δὲ παρὰ Σικελιώταις Μώρυχος καὶ Διόνυσος, διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτὸν τὸ πρόσωπον ἐν τρυγί.

Μωρὸς [2] σιωπᾷν οὐ δύναται.

Μωρὰ μωρὸς λέγει.

Μωρότερος Κορύβου· καὶ οὗτος ἀρχαῖος μωρός.

Μωμήσεται [3] μᾶλλον ἢ μιμήσεται· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων, καὶ ὅτι τὸ ψέγειν τοῦ μιμεῖσθαι ῥᾷότερον.

Μῶσα γε καλλιόπα, θύγατερ Διὸς ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνω καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Μέμνωνος.

Μέμνων [1] ὁ Ἀλεξάνδρῳ πολεμῶν ὑπὲρ Δαρείου τοῦ βασιλέως μισθοφόρον τινὰ πολλὰ βλάσφημα καὶ ἀσελγῆ περὶ Ἀλεξάνδρου λέγοντα πατάξας τῇ λόγχῃ, ἐγώ σε, εἶπε, τρέφω μαχούμενον, ἀλλ' οὐ λοιδορούμενον Ἀλεξάνδρῳ.

Μόλτας ὁ τῶν [2] Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτὸν ἅμα τῶν Τρώων καὶ

ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ ἀλογίστων. Cfr. Ruhnk. ad Tim. Lex. s. v. Μορυχαία.

2) Apost. Cent. XIII. 51.

3) Apost. Cent. XIII. 53. Macar. μωμήσεταί τις (Cod. τι) μ. ἢ μιμ. Apollodori pictoris apophthegma. Plut. de glor. Atheniens. c. 2. Cfr. Welcker Sylloge Epigramm. p. 274. Plut. de audit. p. 40. C. τὸ μὲν γὰρ ἀντειπεῖν οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἰρημένῳ λόγῳ, τὸ δ' ἕτερον ἀντανατστῆσαι βελτίονα παντάπασιν ἐργῶδες. Lucian. Jup. Trag. c. 23. ἐστὶ μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, (Olynth. I. p. 13.) τὸ μὲν ἐγκαλέσαι καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι ῥᾴδιον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου.

1) ὁ impress. om.

2) τῶν Laur. om.

τῶν Ἀχαιῶν ἐκέλευσε τὸν Ἀλέξανδρον ἀποδόντα τὴν Ἑλένην, δύο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν.

Μνασίας [3] ὁ Παταρεὺς τοὺς Αἰγιεῖς φησι τοὺς ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ νίκην ἀραμένους κατὰ τῶν Αἰτωλῶν διὰ ναυμαχίας τὴν πεντηκόντορον τούτων ναῦν ἀναθέσθαι Πυθοῖ, καὶ ἐπαρθέντας ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐρωτῆσαι, τίνες τῶν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνδρείᾳ κρείττους εἰσί. Τὴν δὲ Πυθίαν τοῦτον ἐξενεγκεῖν τὸν χρησμόν [4].

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θεσσαλικαί, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης,
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεταξὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο,
Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδεκαταῖοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Μίνδαρος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος ἀπὸ τῆς ἥττης φυγὼν εἰς Ἄβυδον τὰς πεπονηκυίας ναῦς ἐπεσκεύασε, καὶ πρὸς τὰς ἐν Εὐβοίᾳ τριήρεις ἀπέστειλεν Ἐπικλέα τὸν Σπαρτιάτην, προστάξας ἄγειν τὴν ταχίστην· ὃς ἐπεὶ κατέπλευσεν εἰς Εὔβοιαν ἀθροίσας τὰς ναῦς οὔσας πεντήκοντα [5] κατὰ σχολὴν ἀνηνέχθη, καὶ κατὰ τὸν Ἄθω γενομένων τῶν τριηρῶν ἀπεγεννήθη χειμὼν τηλικοῦτος, ὥστε τὰς μὲν [6] ναῦς ἁπάσας ἀπολέσθαι, τῶν δὲ ἀνδρῶν δώδεκα μόνους διασωθῆναι· δηλοῖ δὲ τὸ περὶ τούτων ἀνάθημα κείμενον ἐν τῷ περὶ | Κορώνειαν νεῷ, καθάπερ φησὶν Ἔφορος τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον ταύτην·

Οἵδ' ἀπὸ πεντήκοντα νεῶν θάνατον προφυγόντες
Πρὸς σκοπέλοις Ἄθω σώματα γῇ πέλασαν

3) Hoc et sqq. Laur. non habet.

4) Vid. Strab. Lib. X. p. 689. Matth.

5) In marg. κατὰ σπουδὴν ἀνήχθη. Matth. ita impr.

6) μὲν abest ab impress.

Δώδεκα· τοὺς δ' ἄλλους ὄλεσε μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Νῆας στυγεροῖς πνεύμασι χρησαμένους.

* Μενάνδρου.

Μένανδρος εἶπεν, οὐδέποτε θύων ηὐξάμην ἄλλως σώζεσθαι τὴν οἰκίαν, ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ, ἐκ τοῦ Ὁμήρου τοῦτο λαβὼν, Ἰλιάδος φ'· ἄϊε Ζεύς· ἥμενος Ὀλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρῶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιέντας.

Χαίρει γὰρ, ἵνα ἐπιτεθῇ τέλος τῷ προστάγματι, καὶ Ἀγαμέμνων ἔχαιρεν, ὅτ' ἄριστοι Δαναῶν δηριόωντο, ἐπεὶ ἑώρα περὶ ἀρετῆς αὐτοὺς ἀγωνιζομένους [7].

Μητροδώρου.

Μητρόδωρος εἶπεν, ἐν πόλει μήτε ὡς λέων ἀναστρέφου, μήτε ὡς κώνωψ, τὸ μὲν γὰρ ἐκπατεῖται, τὸ δὲ καιροφυλακεῖται.

* Μνησιμάχου.

Μνησίμαχος ὁ κωμικὸς περὶ ὕπνου διαλεγόμενός φησιν· ὕπνου τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια· ὁ μὲν γὰρ θάνατος ἀπὸ ἰσχυρᾶς γίγνεται καὶ τελείας λύσεως σώματος, ὁ δὲ ὕπνος ἀπὸ μικρᾶς καὶ καιρὸν ἐχούσης· ἀμφότεροι δὲ κακῶν ἀναπαύουσι, καὶ ὁ μὲν χωρίζει ψυχὴν, ὁ δὲ συστέλλει μικρὸν, καὶ ὁ μὲν διαλύει αἰσθήσεις, ὁ δὲ στερίσκει μόνον· διατρίβει δ' ὁ ὕπνος ἐν Λήμνῳ, ὡς Ὅμηρος Ἰλιάδος ξ'.

Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ θανάτοιο.

7) In impr. sequitur: Ὁ αὐτὸς εἶπεν· Ἅπαντα τὰ ζῶα ἐστὶ μακαριώτατα etc. etc. et: Τοῦ αὐτοῦ· Τὸ ἀργύριον εἶναι μειράκιόν σοι φαίνεται etc.

Ὅτι Λήμνου μὲν ἦν δεσπότης ὁ Ἥφαιστος, γυνὴ δὲ τούτου χάρις· Πασιθέας δὲ τῆς χάριτος ἀδελφῆς ἐρωτικῶς ἔχων ὁ ὕπνος ἐκεῖσε διέτριβε· ταύτην δὲ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται γυναῖκα δώσειν ἡ Ἥρα· γίγνεται δὲ καὶ φυσικώτερον· ὅτι οἰνοφόρος ἡ Λῆμνος καθὼς λέγει·

Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέσταςαν οἶνον ἄγουσαι·

τοῖς δὲ πολυποτοῦσιν ὁ ὕπνος μάλιστα ἕπεται.

* Μοσχίωνος.

Συνέσει, δόξῃ πρόσθεν καὶ γένει μέγας
Ἄργους δυνάστης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν
Θρόνων, προσίκτην θάλλον ἠγκαλισμένος
Ἔστειχεν εἰς γῆν, σῶμα συμπαθὲς φέρων,
Καὶ πᾶσι δεικνὺς ὡς τὰ λαμπρὰ τῆς τύχης
Τὴν κτῆσιν οὐ βέβαιον ἀνθρώποις νέμει.
Ὃν πᾶς ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδών.
Ἅπας δὲ χεῖρα καὶ προσήγορον φάτην
Ὤρεξε· ξανθοὺς τ' ἐξέτηξε δακρύοις·
Τύχαις συναλγῶν· τἀξίωμα γὰρ νοσοῦν
Τὸ πρόσθεν, πολλοῖς οἶκτον εὐπορεῖ βροτῶν.

* Μυρωνίδου.

Μυρωνίδης παρήγγειλεν ἔξοδον Ἀθηναίοις ἐπὶ Βοιωτοὺς στρατεύων· ἐνστάσης δὲ τῆς ὥρας καὶ τῶν λοχαγῶν λεγόντων μηδέπω πάντας παρεῖναι, πάρεισιν, εἶπεν, οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, καὶ χρησάμενος αὐτοῖς προθύμοις ἐνίκησε τοὺς πολεμίους.

* Μῶλυ. Ὀδυσσείας κ.

Τὸ μῶλυ ἀλληγορεῖται πρὸς τὴν παιδείαν· ἧς ἡ μὲν ῥίζα μέλαινα, διὰ τὸ οἷον σκοτεινὸν καὶ δυσόρατον τοῦ τέλους· τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν κατὰ γάλα διὰ τὴν τοῦ τέ-

λους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα· ἤδη δὲ ἡδὺ καὶ τρόφιμον· ἐκ γαίης δὲ ἐρύσας ἀντὶ τοῦ ἐπικύψας αὐτόθεν λαμβάνει, ὥσπερ τι εὐπόριστον φάρμακον· ἐπεὶ οὐκ ἔν τινι τόπῳ τὰ τῆς παιδείας περιγέγραπται, ἀλλ' ὅποιπερ ἂν γένοιτό τις, ἔστιν εὑρεῖν τὸ καλὸν τοῦτο φυτόν. Μῶλυ δέ, φασι, λέγεται παρὰ τὸ μωλύειν, ὅ ἐστιν ἀφανίζειν τὰ φάρμακα. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πάφιος μυθολογεῖ Πικόλαον ἕνα τῶν γιγάντων, φυγόντα τὸν κατὰ Διὸς πόλεμον, τὴν τῆς Κίρκης νῆσον καταλαβεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ἐκβαλεῖν αὐτήν· τὸν πατέρα δὲ ἥλιον ὑπερασπίζοντα τῆς θυγατρὸς ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ τοῦ αἵματος ῥυέντος εἰς γῆν φῦναι βοτάνην, καὶ κληθῆναι μῶλυ διὰ τὸν μῶλον, ὅ ἐστι πόλεμον, ἐν ᾧ ἔπεσεν ὁ γίγας, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν μέχρι πείρατος ῥίζης, ἐπεὶ παιδείας ἄκρον δυσχερὲς ἐξευρεῖν· μυθικῶς δὲ, ἐπειδή, φησιν, ἑλκόμενον θάνατον ἐπιφέρει τῷ ἀνασπῶντι, ὡς καὶ μανδραγόρας· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται, ἐπεὶ θεόσδοτον ἀγαθὸν ἡ παιδεία· Ἑρμείας δ' ἔπειτ' ἀπέβη, ἅτε δὴ οὐράνιον ὢν ἀγαθόν.

Μητραγύρται [8].

Μητραγύρται οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν τῇ Ῥέᾳ ἀνακείμενοι γοητειῶν καὶ φίλτρων κατασκευασταὶ, οὓς καὶ πάλους [9] καλοῦσιν, ἀποκόπους ὄντας τῶν γεννητικῶν μορίων καὶ πρὸς τὰ ἀσχήμονα πάθη ἑτοιμοτάτους [10].

Ἀρχὴ τοῦ ν̄ στοιχείου.

Τὸ ν̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Ναῦς [1] ἱκετεύει πέτρας· ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀναι-

8) Cod. ἑτοιμοτάτους.
9) Malim γάλλους.
01) Ex Laur. recepi.
1) Apost. Cent. XIII. 55.

σθήτων καὶ ἀδυσωπήτων ὡς τό [2]· ἀνδριάντι πρεσβεύσωμεν.

Ναῦς [3] παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωΐμη· ἐπὶ τῶν μηδὲν συντελούντων.

Ναῦς [4] ἡ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

Ναῦν [5] τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ.

Νάνος [6] ὢν ὕπεικε· ἐπὶ τῶν μικρῶν· οὕτω Νεοκλείδης καὶ Ἀριστοτέλης· ὁ δὲ Θεόφραστος· ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νάνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσι.

Τὸ ν μετὰ τοῦ ε.

Νέα [7] χελιδών· ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς.

Νεότης [8] μ' ἐπῆρε καὶ σθένος, τοῦ νοῦ πλέον.

Νέων [9] γὰρ ἀνδρῶν πολλὰ κάμπτονται φρένες. Ἀγάθωνος.

Νέος [10] φιλοδοξῶν πρώϊμος πονηρία.

Νεκρῷ [11] μῦθον εἰς οὖς ἔλεγεν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος καὶ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Νεκρὸν [12] μυρίζεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Νεκρὸς [13] κεῖται βδέων· ἐπὶ τῶν ἀπόρων, εὐπορεῖν δὲ προσποιουμένων.

2) Apogr. Dresd. τῷ.

3) Apost. Cent. XIII. 57. Macar. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.

4) Stob. T. 59. 13. Εὐριπίδου Ἐρεχθέως.

5) Stob. T. 43. 3. Apost. Cent. XIII. 56. addit: Εὐριπίδου.

6) Apost. Cent. XIII. 38. Apponimus, quae Schol. ad Clem. Paedag. III. 4. p. 271. notavit: Μελιταῖον κυνίδιον μικρὸν χθαμαλόν, ὃ νανούδιον καλοῦσι κατὰ στέρησιν τοῦ ἄνω ἰέναι, ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὸν τοῦ νάνος, νάνον δὲ τὸν μικρόν φασιν ἄνθρωπον. Aristotelem H. A. V. 24. νάνον de pumilione usurpare notat Schneid. Lex., quem vide.

7) Apost. Cent. XIII. 59.

8) Stob. T. 52. 2. Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας.

9) Stob. T. 52. 6.

10) Stob. T. 52. 7. Μητροδώρου.

11) Apost. Cent. XIII. 62. Macar. νεκρῷ λέγου μῦθος εἰς οὖς· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

12) Apost. Cent. XIII. 63.

13) Apost. Cent. XIII. 64.

Νεκρὸς[14] *οὐ δάκνει·* διότι οἱ τοὺς ἐχθροὺς φθείροντες οὐ λυποῦνται.

Νεοκλείδου[15] *κλεπτίστερος·* οὗτος τυφλὸς ὢν τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν.

Νεκρὸν Ἀφροδίτη Διονύσου δίχα καὶ Δήμητρος.

Νέους φίλους ποιῶν, ὦ λῷστε, τῶν παλαιῶν μὴ ἐπιλανθάνου.

Νέμεσις[16] *δέ γε παρὰ πόδας βαίνει·* παρόσον μέτεισι ταχέως ἡ δαίμων τοὺς ἡμαρτηκότας.

Νεφέλας[17] *ξαίνεις·* ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Νεοττοῦ οὐδέν[18] *μοι δίδως·* ἐπὶ τῶν ἀμεταδότων· νεοττὸς γὰρ λέγεται ἡ τοῦ ὠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυῤῥόν.

Τὸ ν μετὰ τοῦ η.

Νήϊα[1] *καὶ κωπέας ἀνθ' ὅπλων ἠλλάξαντο·* ἐπὶ τῶν μὴ τηρούντων τὰς ἑαυτῶν τέχνας δόξης ἐπιθυμίᾳ· νήϊα δὲ λέγονται τὰ τῆς νηὸς σχοινία, κωπέες δὲ τὰ πρὸς κώπας ἐπιτήδεια ξύλα.

Νήπιος[2] ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείπει.

Νὴ τὼ σιὼ[3], *τέχνη ἄνευ τῆς ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἐστὶν οὔτε μήποτε γένοιτο·* Λάκων εἶπε μεγαλυνομένου τινὸς ῥήτορος ἐπὶ ῥητορικῇ.

14) Apost. Cent. XIII. 65.

15) Apost. Cent. XIII. 61. ex Aristoph. Plut. 665.
Εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν.
Apogr. Dresd. τοὺς κλέπτοντας ὑπερηκόντιζεν.

16) Apost. Cent. XIII. 67.

17) Apost. Cent. XIII. 66.

18) Apost. Cent. XIII. 68. et Laur. plura addunt.

1) Apost. Cent. XIII. 70.

2) Clem. Strom. VI. p. 747. 25. πάλιν Στασίνου ποιήσαντος, νήπιος κ. τ. λ. Ξενοφῶν λέγει, ὁμοίως γάρ μοι νῦν φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτοῦ φείσαντο. Apogr. Dresd. ἐγκαταλίποι.

3) Apost. Cent. XIII. 72. — — ἧφθη, τουτέστιν, οὔτε μή ποτε γένοιτο. Sumtum ex Plut. Apophth. Lacon. p. 235. B.

Νηφάλια ξύλα[4], τὰ μὴ ἀμπέλινα μηδὲ σύκινα μηδὲ μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Ἐπιχάρμου.

Νήπιοι[5] οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις[6] ὥσπερ ἐξηγούμενος τοῦτό φησιν· ἆρα οὐκ ἀγνοήσαντες τὸν Ἡσίοδον ὀρθότατα λέγοντα ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πολλάκις ἔστι πλέον· ὁπόταν ᾖ τὸ μὲν ὅλον λαμβάνειν ζημιῶδες, τὸ δὲ ἥμισυ μέτριον, τότε τὸ μέτριον τοῦ ἀμέτρου πλέον ἡγήσατο ἄμεινον ὂν τοῦ χείρονος.

Νήπιος οὐκ ἐνόησεν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

Τὸ ν μετὰ τοῦ ι.

Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας[7].

Νιόβης πάθη[8]· ἐπὶ τῶν μέγιστα παθόντων κακά· αὕτη γὰρ ζῶσα λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων, οὓς ὁ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἐφονευσάτην, διὰ τὸ ἐπαρθῆναι ἐπὶ τῷ πλήθει καὶ κάλλει τῶν παίδων αὐτῆς καὶ εἰπεῖν εὐτεκνοτέραν εἶναι τῆς Λήδας· ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον ἢ ἐξ ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί· τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε· Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων, καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν οἵα καὶ λέγεται.

Τὸ ν μετὰ τοῦ ο.

Νοῦς[1] οὐ παρὰ Κενταύροις· ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων καὶ πλεονεκτῶν, παρόσον ὑπὸ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

4) Apost. Cent. XIII. 71.

5) Stob. T. 10. 11.

6) De legg. III. p. 307. Bekk. Idem Polit. V. p. 466. C. γνώσεται τὸν Ἡσίοδον, ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλέον εἶναί τινος ἥμισυ παντός. Cfr. Plut. de aud. poët. p. 36. Julian. Ep. p. 411. B. — Ex Hes. ἔργ. 40.

7) Il. Ξ. 339.

8) Apost. Cent. XIII. 73.

1) Apost. Cent. XIII. 74. Macar. ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων.

Νοῶ[2] *τὸν ξένον*· ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινάς.

Νοῦς ὁρᾷ[3] *καὶ νοῦς ἀκούει*· ὁ γὰρ νοῦς κρείσσων πασῶν δυνάμεων τῶν τε ψυχῆς τῶν τε σώματος.

Νόμος καὶ χώρα[4].

Νόμοις[5] ἕπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλόν.

Νόμος[6] γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

Νόσος φιλίας[7] ἡ κολακεία.

Νόσος[8] *δειλοῖσιν ἑορτή*· οὐ γὰρ ἐκπορεύονται εἰς πρᾶξιν.

Τὸ ν μετὰ τοῦ υ.

Νυμφίου[9] *βίον ὑμεῖς ζῆτε*· ἐπὶ τῶν εὐτυχῶς ζώντων· οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐστεφάνωντο σισύμβροις καὶ φυτοῖς τισι πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

Νῦν εἰς χώραν ἦλθες[10]· ἐπὶ τῶν, ὅπου ἀπηρνοῦντο μὴ ἐλθεῖν, ἐλθόντων.

Νύκτα δασεῖαν· τὴν χειμερινὴν φασιν.

Νὺξ ὑγρά[11]· ἐπὶ τῶν συμβαινόντων χαλεπῶν.

Νῦν ὀσπρίων ἄμητος[12]· ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πραττόντων πάντα.

Νῦν θεοὶ μάκαρες[13]· ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

2) Apost. Cent. XIII. 76.

3) Apost. Cent. XIII. 75. Cfr. Clem. Strom. II. 5. p. 442. 5. Ἐπίχαρμος εἰπάτω· νοῦς ὁρῇ, νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά, ubi Potter.

4) Apost. Cent. XIII. 80. Macar. addit: ἐπὶ τῶν ἰδίοις κεχρημένων ἔθεσι.

5) Stob. T. 43. 25. Apost. Cent. XIII. 77. addit: Μενάνδρου.

6) Stob. T. 79. 26. Apost. Cent. XIII. 78. addit: Φιλήμονος.

7) Apost. Cent. XIII. 87.

8) Stob. T. 8. 18. Ἀντιφῶντος.

9) Apost. Cent. XIII. 81. Aristoph. Av. 159.

Νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα
Καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια.
Ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.

10) Apost. Cent. XIII. 83.

11) Apost. Cent. XIII. 82. Macar. consentit.

12) Apost. Cent. XIII. 84.

13) Apost. Cent. XIII. 85.

Νῦν σωθείην, ἵν' ᾖ μοι δίδαγμα τοῦ λοιποῦ χρόνου.

Νῦν γένοιτο [14] τὸ σωθῆναι· ἀετὸς χελώνην ἁρπάσας ἠβούλετο ἀφ' ὕψους καταβαλεῖν[a] ἡ δὲ, νῦν γένοιτό φησι, τὸ σωθῆναι, τοῦ δὲ λοιποῦ αὐτῇ μελήσει.

Νῦν ἄμμες [15], πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι,
Ὧν ἄμμες γενεὴν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

Ἐξ ἀποφθέγματος Λακωνικοῦ.

Τὸν μετὰ τοῦ ω...

Νῷ [16] πείθου· ὁμοία τῇ θεῷ ἕπου.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ναυκράτους.

Ναυκράτης [1] ὁ σοφὸς τοὺς ὀξυθύμους ἔφη παραπλήσιον τοῖς λύχνοις πάσχειν· καὶ γὰρ τούτους πλείονι ἐλαίῳ ἐκκαίεσθαι.

Νικοκλέους.

Νικοκλῆς κακοῦ τινος ἰατροῦ λέγοντος, ὅτι μεγάλην ἔχει δύναμιν, ἔφη, πῶς γὰρ οὐ μέλλεις λέγειν, ὃς τοσούτους ἀνῃρηκὼς ἀνεύθυνος γέγονας;

Ὁ αὐτὸς τοὺς ἰατροὺς εὐτυχεῖς ἔλεγεν, ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας αὐτῶν ὁ [2] ἥλιος ὁρᾷ, τὰς δὲ ἀποτυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

Νικολάου.

Νικόλαος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφός φησιν, ὅτι οἱ

14) Apost. Cent. XIII. 86.
15) Idem Laur. inter apophth. refert.
16) Idem habet Macar.
1) Stob. T. 20. 64.
2) ὁ impress. om.

θύννοι τοὺς ναυαγοῦντας φιλανθρώπως δεχόμενοι φίλους ποιοῦνται· τῶν δὲ ξένων τοὺς μὲν ἑκουσίως ἐλθόντας σφόδρα τιμῶσι, τοὺς δὲ ἄκοντας κολάζονται.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ προσσυμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιοῦσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾷν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίους δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέντοι ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἑστίαις, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπιπλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον κατασχόντας ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῴαν ἑστίαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν.

Ν ῖ ν ο ς.[3]

Νῖνος, βασιλεὺς Ἀσσυρίων, φύσει πολέμιος καὶ ζηλωτὴς ἀρετῆς, ἀνὴρ Σωσάνης, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβε καὶ παρὰ Μενόνου Σεμίραμιν, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν Νινύαν.

Νῖνος πόλις, ἣν ἔκτισε Νῖνος, ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ βασιλέως τὸ ὄνομα σχοῦσα, μεγίστη τῶν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην πόλεων.

* Ν α υ μ α χ ί ο υ.

Κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι·
Μή σύ ποτε χρυσῷ περιμαίνεο· μήτ' ἐπὶ δείρης
Πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν,
Τοῖς ἐπιφυσιόωσι χαλίφρονες· ἀλλὰ σὺ κόσμου
Παρθένε τηὐσίου μὴ δεύεο· μηδὲ κατόπτρου
Χειρίδια κρίνουσα τεὴν ἀγλάιζεο μορφήν,
Μηδὲ κόμης πέρι, ἀλλὰ πολυσχιδέας πλέκε σειράς.

3) Abest ab impress. et Laur.

Μηδὲ μέλαινε τεοῖς ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπάς.
Οὐ γάρ θηλυτέραις δέμας ὤπασεν ἡμιτέλεστον
Μορφὴν, ὄφρα καὶ ἄλλα περὶ χροῒ τεχνήσαιντο.
Πῶς δ' ἂν κοῦρα δύναιο δαήφρονι φωτὶ φανῆναι,
Θνητὸν ἐφ' ἡμέρῃ κομιδῇ χρόα ποικίλλουσα.
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρην σὲ καὶ ἄλλην ἄλλοτε λεύσσω,
Φαινομένην πολλῇσι μίαν μορφῇσι γυναῖκα.

* Νεοπτολέμου.

Νεοπτόλεμος ὁ τραγῳδὸς ἐν τῷ βασιλικῷ πότῳ Φιλίππου προστάξαντος εἰπεῖν τι τῶν ἀνηκόντων πρὸς τὴν τῶν Περσῶν στρατείαν, ἤρξατο λέγειν τόδε τὸ ποίημα·

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον,
Καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας,
Φρονεῖτε ὑπερβαλλόμενοι δόμων δόμους,
Ἀφροσύνᾳ πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ἔργῳ σκοτίαν,
Ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
Μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
Θνητῶν πολύμοχθος Ἀΐδας.

Νεοπτόλεμον τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν ἤρετό τις, τί θαυμάζοι τῶν ὑπ' Αἰσχύλου λεχθέντων ἢ Σοφοκλέους ἢ Εὐριπίδου, οὐδὲν μὲν τούτων, εἶπεν.

Ὁ δ' αὐτὸς ἐθεάσατο ἐπὶ μείζονος σκηνῆς Φίλιππον ἐν τοῖς τῆς θυγατρὸς Κλεοπάτρας γάμοις πομπεύσαντα καὶ τρισκαιδέκατον θεὸν ἐπικληθέντα, τῇ ἑξῆς ἐπισφαγέντα ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐῤῥιμμένον.

* Νεοπτολέμου.

Ὦ θάνατ' εἴθ' εἴης αὐτάγρετος ὄφρ' ἂν ἑλοίμην
Πρώτιστον, καί κ' ἐχθρὸς ἐὼν πολὺ φίλτατος εἴης.

* Νεῖλος

εἶπεν, οὐ παύεται λογισμοὺς ἡ διάνοια τίκτουσα, σὺ δὲ τοὺς μὲν φαύλους ἔκτιλε, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς γεώργει.

* Νικόστρατος εἶπεν

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν συντόμως γε φίλτατε
Εὐριπίδη τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον.

* Νικοστράτου.

Νικόστρατος, ὁ τῶν Ἀργείων στρατηγὸς, ὑπὸ Ἀρχιδάμου χωρίον τι προδοῦναι παρακαλούμενος ἐπὶ χρήμασι πολλοῖς, καὶ γάμῳ Λακαίνης, ἣν βούλεται δίχα τῶν βασιλικῶν, ἀπεκρίνατο, μὴ εἶναι τὸν Ἀρχίδαμον ἀφ' Ἡρακλέους· τὸν μὲν γὰρ Ἡρακλέα περιόντα τοὺς καλοὺς κολάζειν, Ἀρχίδαμον δὲ τοὺς ἀγαθοὺς κακοὺς ποιεῖν.

Ἱστορία Νηλέως.

Νηλεὺς, ὁ Ποσειδῶνος, ἱππικώτατος τῶν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους εἰς τὸν ὑπ' Αὐγέου ἐκεῖσε συντελούμενον ἀγῶνα· νικησάντων δὲ τούτων φθονήσας Αὐγέας ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γνοὺς ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος στρατὸν ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι· καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυρε λείαν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Ἀρχὴ τοῦ $\overline{\xi}$ στοιχείου.

Τὸ $\overline{\xi}$ μετὰ τοῦ $\overline{\alpha}$.

Ξανθίππης [1] Σωκράτῃ τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμώσης, διότι

1) Subjungimus huic nomini, quod in apophth. impr. le-

λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, ὦ γύναι, εἶπεν, εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει, εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

Τὸ ξ μετὰ τοῦ ε.

Ξένοις μεταδίδου καὶ δεομένοις ἐκ τῶν ἐνόντων· ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένῳ, οὐδὲ [2] αὐτὸς λήψεται δεόμενος.

Ξένον σιγᾶν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.

Ξένον σεαυτὸν ἴσθι, καὶ τίμα ξένους.

Ξένος [3] ἀνὴρ δίκαιος οὐ μόνον πολίτου, ἀλλὰ καὶ συγγενοῦς διαφέρει.

Ξένος ἔλθοι [4] ὅστις ὀνήσει· Θετταλῶν καταστρέψας πόλεις ὁ Φίλιππος καὶ τοὺς ξένους πωλήσας εἴρηκε τοῦτο.

Ξίφος τιτρώσκει σάρκας, τὸν δὲ νοῦν λόγος.

Τὸ ξ μετὰ τοῦ υ.

Ξύλον [5] ἀγκύλον οὐδέποτ' ὀρθόν· ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύλων ἀγαθοὺς ἀπεργάσασθαι.

Ξύμβολος [6] ἀγαθὸς ἢ καὶ φαῦλος· ἐπὶ τῶν οἰωνιζομένων διὰ ξυμβόλων· ξυμβόλους δὲ ἐκάλουν τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμούς· ἀνετίθεντο δ' οὗτοι Δήμητρι· καὶ ξύμβολον ὄρνιν φασίν, ἐπειδὴ ξυμβόλους ἤγουν σημεῖα ἐποίουν τοὺς πρῶτα συναντῶντας.

gitur: Ξανθίππη ἔλεγε, μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν καὶ αὐτοὺς κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὅμοιον τὸ Σωκράτους πρόσωπον καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπανιόντος θεάσασθαι· ἥρμοστο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς· τοιγάρτοι οὐδὲν πώποτε ἐλύπησεν αὐτόν.

2) οὐδὲ scripsi: apogr. Dresd. ὁ δὲ praebet.

3) Stob. T. 9. 37. Πυθαγόρου.

4) Apost. Cent. XIII. 89. — Macar. habet: Ξένον ξένιζε κἀπιχώριον πόει· πρὸς τοὺς δεξιοὺς καὶ φιλοξένους.

5) Apost. Cent. XIII. 92. Macar. explicationem om.

6) Apost. Cent. XIII. 94. Cfr. Schneid. ad Xen. Mem. I. 1. Boisson. ad Philostr. p. 280. Blomf. ad Aesch. Prom. 495.

Ξυνὸς[7] *Ἐνυάλιος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα· ἐπὶ τῶν ἐπίσης κινδυνευόντων.*

Ξυγγνώμη[8] *πρωτοπείρῳ· ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις τι διαμαρτανόντων.*

Ξυρεῖ ἐν χρῷ[9] *ἐπὶ τῶν ποιούντων τι εἴς τινα λίαν ἐπίπονον.*

Ξυρὸς εἰς ἀκόνην[10] *ἐπὶ τῶν προσηκόντων τισὶν ἢ ἐπὶ τῶν ὧν βούλονται τυγχανόντων· ὁμοία τῇ, ὄνος εἰς ἄχυρα.*

Ξὺν[11] *τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κοδύρεται· ἀντὶ τοῦ θεοῦ βουλομένου καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν.*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ξάνθος[1] *ὁ σοφὸς, θεασάμενος ἐπὶ θύρας εὐπρεποῦς γυναικὸς ἄνδρα οἰκοφθόρον, ἔφη, οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ὠνεῖται κινδύνου μεγάλου.*

Ξενοκράτης[2] *ἐρόμενος τὸν παρ' αὐτῷ φιλοσοφεῖν νέον βουλόμενον, εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, ὡς οὐκ ἔφη, ἀπιέναι πάλιν αὐτὸν ἐκέλευσεν, οὐκ ἔχειν γὰρ λαβὰς πρὸς φιλοσοφίαν.*

Περὶ τάξεως ἀστέρων ἐκ τῶν Πλουτάρχου[3].

Ξενοκράτης κατὰ μίαν ἐπιφάνειαν οἴεται κινεῖσθαι

7) Apost. Cent. XIII. 95. Macar. *ξυνὸς Ἐνυάλιος· ἐπὶ τῶν κοινῇ τι εὑρισκομένων.*

8) Apost. Cent. XIII. 96.

9) Apost. Cent. XIII. 90. Plut. de discern. adul. p. 52. E. de Alcibiade: *ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν*, quem Lacedaemoniorum morem exponit Wyttenb. Philostr. Her. de Palamede: *γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων, τὴν δὲ κόμην ἐν χρῷ εἶναι*, ubi Boisson. p. 547. coll. Jacobs. ad Philostr. Icon. p. 407.

10) Apost. Cent. XIII. 91.

11) Apost. Cent. XIII. 93.

1) Laur. non habet.

2) Diog. Laërt. IV. segm. 10. verbis paullo immutatis.

3) Recepi ex Laur.

τοὺς ἀστέρας· οἱ ἄλλοι Στωϊκοὶ, πρὸ τῶν ἑτέρων τοὺς ἑτέρους· ἐν ὕψει καὶ βάθει· Δημόκριτος τὰ μὲν ἀπλανῆ πρῶτον, κατὰ δὲ ταῦτα τοὺς πλανήτας, ἐφ᾽ οἷς ἥλιον, φωσφόρον, σελήνην· Πλάτων μετὰ τὴν τῶν ἀπλανῶν θέσιν, φαίνωνα λεγόμενον τὸν τοῦ Κρόνου, δεύτερον Φαέθοντα τὸν τοῦ Διὸς, τρίτον πυρόεντα τὸν Ἄρεος· τέταρτον ἑωσφόρον τὸν τῆς Ἀφροδίτης, πέμπτον στίλποντα τὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἕκτον ἥλιον, ἕβδομον σελήνην· τῶν μαθηματικῶν τινες μὲν, ὡς Πλάτων, ἄνω, τινὲς δὲ μέσον πάντων τὸν ἥλιον· Ἀναξίμανδρος καὶ Μητρόδωρος ὁ Χῖος καὶ Κράτης ἀνωτάτω μὲν πάντων τὸν ἥλιον τετάχθαι, μετ᾽ αὐτὸν τὴν σελήνην, ὑπὸ δὲ αὐτῆς τὰ ἀπλανῆ τῶν ἄστρων, καὶ τοὺς πλανήτας.

Περὶ τῶν Διοσκούρων· ἐκ τῶν Πλουτάρχου [4].

Ξενοκράτης τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων φαινομένους οἷον ἀστέρας νεφέλια εἶναι κατὰ τὴν ποιὰν κίνησιν παραλάμποντας· Μητρόδωρος τῶν ὁρώντων ὀφθαλμῶν μετὰ δέους καὶ καταπλήξεως εἶναι στιλβηδόνας.

Ὁ αὐτὸς διαιρῶν ἑκάστου τῆς ἡμέρας εἰς πρᾶξίν τινα καὶ τῇ σιωπῇ μέρος ἀπένειμεν [5].

Περὶ μονῆς τῆς γῆς.

Ξενοφάνης μὲν ὁ Κολοφώνιος μένειν αὐτὴν φησι διὰ τὸ ἄπειρον εἶναι· Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, διὰ τὸ ἐφ᾽ ὕδατος

4) Idem in Mosc. sub Xenophanis nomine profertur, omisso titulo, quem habet Laur. Sequens περὶ μονῆς τῆς γῆς Laur. proprium est.

5) Subjungimus ex apophth. Cod. Vat. CLI. Χρημάτων Ξενοκράτει κομισθέντων ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, ἑστιάσας τοὺς κομίσαντας κατὰ τὸν αὐτοῦ τρόπον, ἀπαγγείλατε, ἔφη, Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι, ἔστ᾽ ἂν οὕτω ζῶ, οὐ δέομαι τῶν πεντήκοντα ταλάντων, τοσαῦτα γὰρ ἦν τὰ πεμφθέντα. Ibid. sub tit. περὶ πορνείας, ἤγουν σωφροσύνης. — Ὁ Ξενοκράτης ἐπὶ πολλῇ δικαιοσύνῃ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφέρετο δόξαν· τῆς δὲ σωφροσύνης αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἕτερα τεκμήρια δύναιτο ἄν, εἰ βούλοι-

λους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα· ἤδη δὲ ἡδὺ καὶ τρόφιμον· ἐκ γαίης δὲ ἐρύσας ἀντὶ τοῦ ἐπικύψας αὐτόθεν λαμβάνει, ὥσπερ τι εὐπόριστον φάρμακον· ἐπεὶ οὐκ ἔν τινι τόπῳ τὰ τῆς παιδείας περιγέγραπται, ἀλλ' ὅποιπερ ἂν γένοιτό τις, ἔστιν εὑρεῖν τὸ καλὸν τοῦτο φυτόν. Μῶλυ δέ, φασι, λέγεται παρὰ τὸ μωλύειν, ὅ ἐστιν ἀφανίζειν τὰ φάρμακα. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πάφιος μυθολογεῖ Πικόλαον ἕνα τῶν γιγάντων, φυγόντα τὸν κατὰ Διὸς πόλεμον, τὴν τῆς Κίρκης νῆσον καταλαβεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ἐκβαλεῖν αὐτήν· τὸν πατέρα δὲ ἥλιον ὑπερασπίζοντα τῆς θυγατρὸς ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ τοῦ αἵματος ῥυέντος εἰς γῆν φῦναι βοτάνην, καὶ κληθῆναι μῶλυ διὰ τὸν μῶλον, ὅ ἐστι πόλεμον, ἐν ᾧ ἔπεσεν ὁ γίγας, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν μέχρι πείρατος ῥίζης, ἐπεὶ παιδείας ἄκρον δυσχερὲς ἐξευρεῖν· μυθικῶς δὲ, ἐπειδή, φησιν, ἑλκόμενον θάνατον ἐπιφέρει τῷ ἀνασπῶντι, ὡς καὶ μανδραγόρας· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται, ἐπεὶ θεόσδοτον ἀγαθὸν ἡ παιδεία· Ἑρμείας δ' ἔπειτ' ἀπέβη, ἅτε δὴ οὐράνιον ὢν ἀγαθόν.

Μητραγύρται [8].

Μητραγύρται οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν τῇ Ῥέᾳ ἀνακείμενοι γοητειῶν καὶ φίλτρων κατασκευασταὶ, οὓς καὶ πάλους [9] καλοῦσιν, ἀποκόπους ὄντας τῶν γεννητικῶν μορίων καὶ πρὸς τὰ ἀσχήμονα πάθη ἑτοιμοτάτους [10].

Ἀρχὴ τοῦ ν στοιχείου.

Τὸ ν μετὰ τοῦ α.

Ναῦς [1] ἱκετεύει πέτρας· ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀναι-

8) Cod. ἑτοιμοτάτους.
9) Malim γάλλους.
01) Ex Laur. recepi.
1) Apost. Cent. XIII. 55.

σθήτων καὶ ἀδυσωπήτων ὡς τό [2] ἀνδριάντι πρεσβεύσωμεν.

Ναῦς [3] παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωΐμη· ἐπὶ τῶν μηδὲν συντελούντων.

Ναῦς [4] ἡ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

Ναῦν [5] τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ.

Νάνος [6] ὢν ὕπεικε· ἐπὶ τῶν μικρῶν· οὕτω Νεοκλείδης καὶ Ἀριστοτέλης· ὁ δὲ Θεόφραστος· ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νάνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσι.

Τὸ ν μετὰ τοῦ ε.

Νέα [7] χελιδών· ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς.

Νεότης [8] μ' ἐπῆρε καὶ σθένος, τοῦ νοῦ πλέον.

Νέων [9] γὰρ ἀνδρῶν πολλὰ κάμπτονται φρένες. Ἀγάθωνος.

Νέος [10] φιλοδοξῶν πρώϊμος πονηρία.

Νεκρῷ [11] μῦθον εἰς οὖς ἔλεγεν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος καὶ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Νεκρὸν [12] μυρίζεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Νεκρὸς [13] κεῖται βδέων· ἐπὶ τῶν ἀπόρων, εὐπορεῖν δὲ προσποιουμένων.

2) Apogr. Dresd. τῷ.

3) Apost. Cent. XIII. 57. Macar. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.

4) Stob. T. 59. 13. Εὐριπίδου Ἐρεχθέως.

5) Stob. T. 43. 3. Apost. Cent. XIII. 56. addit: Εὐριπίδου.

6) Apost. Cent. XIII. 38. Apponimus, quae Schol. ad Clem. Paedag. III. 4. p. 271. notavit: Μελιταῖον κυνίδιον μικρὸν χθαμαλόν, ὃ νανούδιον καλοῦσι κατὰ στέρησιν τοῦ ἄνω ἰέναι, ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὸν τοῦ νάνος, νάνον δὲ τὸν μικρόν φασιν ἄνθρωπον. Aristotelem H. A. V. 24. νάνον de pumilione usurpare notat Schneid. Lex., quem vide.

7) Apost. Cent. XIII. 59.

8) Stob. T. 52. 2. Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας.

9) Stob. T. 52. 6.

10) Stob. T. 52. 7. Μητροδώρου.

11) Apost. Cent. XIII. 62. Macar. νεκρῷ λέγου μῦθος εἰς οὖς· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

12) Apost. Cent. XIII. 63.

13) Apost. Cent. XIII. 64.

Νεκρὸς[14] *οὐ δάκνει·* διότι οἱ τοὺς ἐχθροὺς φθείροντες οὐ λυποῦνται.

Νεοκλείδου[15] *κλεπτίστερος·* οὗτος τυφλὸς ὢν τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν.

Νεκρὸν Ἀφροδίτη Διονύσου δίχα καὶ Δήμητρος.

Νέους φίλους ποιῶν, ὦ λῷστε, τῶν παλαιῶν μὴ ἐπιλανθάνου.

Νέμεσις[16] *δέ γε παρὰ πόδας βαίνει·* παρόσον μέτεισι ταχέως ἡ δαίμων τοὺς ἡμαρτηκότας.

Νεφέλας[17] *ξαίνεις·* ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Νεοττοῦ οὐδέν[18] *μοι δίδως·* ἐπὶ τῶν ἀμεταδότων· νεοττὸς γὰρ λέγεται ἡ τοῦ ὠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυῤῥόν.

Τὸ ν̄ μετὰ τοῦ η̄.

Νήϊα[1] *καὶ κωπέας ἀνθ' ὅπλων ἠλλάξαντο·* ἐπὶ τῶν μὴ τηρούντων τὰς ἑαυτῶν τέχνας δόξης ἐπιθυμίᾳ· νήϊα δὲ λέγονται τὰ τῆς νηὸς σχοινία, κωπέες δὲ τὰ πρὸς κώπας ἐπιτήδεια ξύλα.

Νήπιος[2] ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείπει.

Νὴ τὼ σιὼ[3], *τέχνη ἄνευ τῆς ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἐστὶν οὔτε μήποτε γένοιτο·* Λάκων εἶπε μεγαλυνομένου τινὸς ῥήτορος ἐπὶ ῥητορικῇ.

14) Apost. Cent. XIII. 65.

15) Apost. Cent. XIII. 61. ex Aristoph. Plut. 665.

Εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν.

Apogr. Dresd. *τοὺς κλέπτοντας ὑπερηκόντιζεν.*

16) Apost. Cent. XIII. 67.

17) Apost. Cent. XIII. 66.

18) Apost. Cent. XIII. 68. et Laur. plura addunt.

1) Apost. Cent. XIII. 70.

2) Clem. Strom. VI. p. 747. 25. *πάλιν Στασίνου ποιήσαντος, νήπιος κ. τ. λ. Ξενοφῶν λέγει, ὁμοίως γάρ μοι νῦν φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτοῦ φείσαιτο.* Apogr. Dresd. *ἐγκαταλίποι.*

3) Apost. Cent. XIII. 72. — — *ἧφθη, τουτέστιν, οὔτε μή ποτε γένοιτο.* Sumtum ex Plut. Apophth. Lacon. p. 235. B.

Νηφάλια ξύλα [4], τὰ μὴ ἀμπέλινα μηδὲ σύκινα μηδὲ μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Ἐπιχάρμου.

Νήπιοι [5] *οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.* Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις [6] ὥσπερ ἐξηγούμενος τοῦτό φησιν· ἆρα οὐκ ἀγνοήσαντες τὸν Ἡσίοδον ὀρθότατα λέγοντα ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πολλάκις ἐστὶ πλέον· ὁπόταν ᾖ τὸ μὲν ὅλον λαμβάνειν ζημιῶδες, τὸ δὲ ἥμισυ μέτριον, τότε τὸ μέτριον τοῦ ἀμέτρου πλέον ἡγήσατο ἄμεινον ὂν τοῦ χείρονος.

Νήπιος οὐκ ἐνόησεν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

Τὸ ν̄ μετὰ τοῦ ῑ.

Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας [7].

Νιόβης πάθη [8]· ἐπὶ τῶν μέγιστα παθόντων κακά· αὕτη γὰρ ζῶσα λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων, οὓς ὁ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἐφονευσάτην, διὰ τὸ ἐπαρθῆναι ἐπὶ τῷ πλήθει καὶ κάλλει τῶν παίδων αὐτῆς καὶ εἰπεῖν εὐτεκνοτέραν εἶναι τῆς Λήδας· ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον ἢ ἐξ ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί· τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε· Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων, καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν οἷα καὶ λέγεται.

Τὸ ν̄ μετὰ τοῦ ō.

Νοῦς [1] *οὐ παρὰ Κενταύροις*· ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων καὶ πλεονεκτῶν, παρόσον ὑπὸ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

4) Apost. Cent. XIII. 71.

5) Stob. T. 10. 11.

6) De legg. III. p. 307. Bekk. Idem Polit. V. p. 466. C. *γνώσεται τὸν Ἡσίοδον, ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλέον εἶναί τινος ἥμισυ παντός.* Cfr. Plut. de aud. poët. p. 36. Julian. Ep. p. 411. B. — Ex Hes. ἔργ. 40.

7) Il. Ξ. 339.

8) Apost. Cent. XIII. 73.

1) Apost. Cent. XIII. 74. Macar. ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων.

Οἰναῖος[13] *τὴν χαράδραν*· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ· τῶν γὰρ Οἰναίων παροχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιῤῥαγὲν ὕδωρ πολὺ κατέκλυσε πάντας.

Οἱ μὲν ζῶντες ἐκ τῶν φίλων, οἱ δὲ τεθνεῶτες ἐκ τῶν ἐπιτρόπων διαγινώσκονται.

Τὸ ο μετὰ τοῦ κ.

Ὁ Καρπάθιος[1] *τὸν λαγωόν*· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων· οἱ γὰρ Καρπάθιοι νῆσον οἰκοῦντες καὶ λαγωοὺς οὐκ ἔχοντες ἐπηγάγοντο· οἳ πολλοὶ γενόμενοι ἐλυμήναντο τοὺς καρπούς.

Ὁ καλῶς[2] *ἄγων ἐμποιεῖ τὰ καλῶς ἕπεσθαι*· ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων ἄρχειν.

Ὁ κνὶψ[3] *ἐν χώρᾳ*· ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπιπτόντων, κνὶψ γὰρ θηρίον ξυλοφάγον.

Ὀκνὲ[4] *κυάμους κατάβρεξον*· *εἰ φάγοις ὠμούς, οὐδέποτε ἐπιλάθοιο*· ἐπὶ τῶν πάνυ ῥᾳθύμων.

Ὁ Κρὴς[5] *δὴ τὸν πόντον*· ἐπὶ τῶν εἰδότων μέν, προσποιουμένων δὲ ἀγνοεῖν· ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν.

Ὁ Κρὴς[6] *τὸν Κρῆτα*· ἐπὶ τῶν ὁμοιοτρόπων.

Ὁ Κλεομένης[7] *τῆς κοίτης ὑπερέχει*· ἐπὶ τῶν

13) Apost. Cent. XIV. 22. — Macar. addit: *Οἰδίποδος ἀραί· αἱ σφοδραί.* — *Οἶνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν.*

1) Apost. Cent. XIV. 32.

2) Apost. Cent. XIV. 34.

3) Apost. Cent. XIV. 28.

4) Apost. Cent. XIV. 29.

5) Apost. Cent. XIV. 31. Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 138. *ταῦτά γε ὁ Κρὴς δὴ τὸν πόντον φήσει τις.* Alc. Fr. LXXIX. *ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν.*

6) Apost. Cent. XIV. 11. Cfr. supra p. 322. *κρητίζειν*, et infra *πρὸς Κρῆτα κρητίζειν.*

7) Apost. Cent. XIV. 35.

τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων.

Ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Τὸ ο μετὰ τοῦ λ.

Ὅλῳ ποδί [1]· ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων· ὁμοία τῇ ὅλῳ ῥυτῆρι.

Ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπται· ἐπιδέδεται καὶ ηὐτρέπισαι τὸ τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν πέρας.

Ὅλους [2] Ἄθως κατατοξεύεις τῆς κορυφῆς· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἀνύποιστα.

Ὁ λύκος [3] τὴν τρίχα, οὐ τὴν γνώμην ἀλλάττει.

Ὁ Λυδὸς [4] τὸν ὄνον ἐλαύνει· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τι πραττόντων· παρ' ὅσον ἱππικώτατοι οἱ Λυδοί [5].

Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων.

Τὸ ο μετὰ τοῦ μ.

Ὁμολώϊος Ζεύς [6]· ἐπὶ τῶν ὁμονοούντων· ἀπὸ Ὁμολώας προφήτιδος τῆς Ἐννέως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς συναγωγῆς διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις.

Ὅμοιος ὁμοίῳ [7]· δηλονότι συναγορεύει· ἢ φαῦλος φαύλῳ ἢ ἀμαθεῖ ἀμαθής.

1) Apost. Cent. XIV. 35. Macar. ὅλῃ χειρί· λείπει ἢ εὐεργετεῖν ἢ ἀδικεῖν.

2) Apost. Cent. XIV. 37.

3) Apost. Cent. XIV. 38.

4) Apost. Cent. XIV. 39. Macar. post οἱ Λυδοὶ addit: ὁμοία δὲ ταύτῃ καὶ ἡ· ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους.

5) Cfr. Philostr. Imag. I. 17. καὶ οἱ Λυδοὶ δὲ, φιλιππότατοι ὄντες, ἐπὶ μὲν Πέλοπος τέθριπποί τε ἦσαν. Macar. habet: Ὁ λαγὼς καθ' ἑαυτοῦ τὰ ἡδύσματα· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν πραγματευομένων, ἐπείπερ ὁ λαγὼς αὐτὸς ἑαυτῷ γίνεται ἥδυσμα.

6) Apost. Cent. XIV. 40.

7) Apost. Cent. XIV. 41.

* Νεῖλος

εἶπεν, οὐ παύεται λογισμοὺς ἡ διάνοια τίκτουσα, σὺ δὲ τοὺς μὲν φαύλους ἔκτιλε, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς γεώργει.

* Νικόστρατος εἶπεν

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ᾽ ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν συντόμως γε φίλτατε
Εὐριπίδη τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον.

* Νικοστράτου.

Νικόστρατος, ὁ τῶν Ἀργείων στρατηγὸς, ὑπὸ Ἀρχιδάμου χωρίον τι προδοῦναι παρακαλούμενος ἐπὶ χρήμασι πολλοῖς, καὶ γάμῳ Λακαίνης, ἣν βούλεται δίχα τῶν βασιλικῶν, ἀπεκρίνατο, μὴ εἶναι τὸν Ἀρχίδαμον ἀφ᾽ Ἡρακλέους· τὸν μὲν γὰρ Ἡρακλέα περιόντα τοὺς καλοὺς κολάζειν, Ἀρχίδαμον δὲ τοὺς ἀγαθοὺς κακοὺς ποιεῖν.

Ἱστορία Νηλέως.

Νηλεὺς, ὁ Ποσειδῶνος, ἱππικώτατος τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν γενόμενος ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους εἰς τὸν ὑπ᾽ Αὐγέου ἐκεῖσε συντελούμενον ἀγῶνα· νικησάντων δὲ τούτων φθονήσας Αὐγέας ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γνοὺς ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος στρατὸν ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι· καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυρε λείαν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Ἀρχὴ τοῦ $\overline{\xi}$ στοιχείου.

Τὸ $\overline{\xi}$ μετὰ τοῦ $\overline{\alpha}$.

Ξανθίππης [1] Σωκράτῃ τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμώσης, διότι

1) Subjungimus huic nomini, quod in apophth. impr. le-

λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, ὦ γύναι, εἶπεν, εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει, εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

Τὸ ξ μετὰ τοῦ ε.

Ξένοις μεταδίδου καὶ δεομένοις ἐκ τῶν ἐνόντων· ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένῳ οὐδὲ [2] αὐτὸς λήψεται δεόμενος.

Ξένον σιγᾷν κρεῖττον ἢ κεκραγέναι.

Ξένον σεαυτὸν ἴσθι, καὶ τίμα ξένους.

Ξένος [3] ἀνὴρ δίκαιος οὐ μόνον πολίτου, ἀλλὰ καὶ συγγενοῦς διαφέρει.

Ξένος ἔλθοι [4] ὅστις ὀνήσει· Θετταλῶν καταστρέψας πόλεις ὁ Φίλιππος καὶ τοὺς ξένους πωλήσας εἴρηκε τοῦτο.

Ξίφος τιτρώσκει σάρκας, τὸν δὲ νοῦν λόγος.

Τὸ ξ μετὰ τοῦ υ.

Ξύλον [5] ἀγκύλον οὐδέποτ᾽ ὀρθόν· ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύλων ἀγαθοὺς ἀπεργάσασθαι.

Ξύμβολος [6] ἀγαθὸς ἢ καὶ φαῦλος· ἐπὶ τῶν οἰωνιζομένων διὰ ξυμβόλων· ξυμβόλους δὲ ἐκάλουν τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμούς· ἀνετίθεντο δ᾽ οὗτοι Δήμητρι· καὶ ξύμβολον ὄρνιν φασίν, ἐπειδὴ ξυμβόλους ἦγουν σημεῖα ἐποίουν τοὺς πρῶτα συναντῶντας.

gitur: Ξανθίππη ἔλεγε, μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν καὶ αὐτοὺς κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὅμοιον τὸ Σωκράτους πρόσωπον καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπανιόντος θεάσασθαι· ἥρμοστο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς· τοιγάρτοι οὐδὲν πώποτε ἐλύπησεν αὐτόν.

2) οὐδὲ scripsi: apogr. Dresd. ὁ δὲ praebet.

3) Stob. T. 9. 37. Πυθαγόρου.

4) Apost. Cent. XIII. 89. — Macar. habet: Ξένον ξένιζε κἀπιχώριον πόει· πρὸς τοὺς δεξιοὺς καὶ φιλοξένους.

5) Apost. Cent. XIII. 92. Macar. explicationem om.

6) Apost. Cent. XIII. 94. Cfr. Schneid. ad Xen. Mem. I. 1. Boisson. ad Philostr. p. 280. Blomf. ad Aesch. Prom. 495.

Ξυνὸς[7] *Ἐνυάλιος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα· ἐπὶ τῶν ἐπίσης κινδυνευόντων.*

Ξυγγνώμη[8] *πρωτοπείρῳ· ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις τι διαμαρτανόντων.*

Ξυρεῖ ἐν χρῷ[9] *ἐπὶ τῶν ποιούντων τι εἴς τινα λίαν ἐπίπονον.*

Ξυρὸς εἰς ἀκόνην[10] *ἐπὶ τῶν προσηκόντων τισὶν ἢ ἐπὶ τῶν ὧν βούλονται τυγχανόντων· ὁμοία τῇ, ὄνος εἰς ἄχυρα.*

Ξὺν[11] *τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὀδύρεται· ἀντὶ τοῦ θεοῦ βουλομένου καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν.*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ξάνθος[1] *ὁ σοφὸς, θεασάμενος ἐπὶ θύρας εὐπρεποῦς γυναικὸς ἄνδρα οἰκοφθόρον, ἔφη, οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ὠνεῖται κινδύνου μεγάλου.*

Ξενοκράτης[2] *ἐρόμενος τὸν παρ' αὐτῷ φιλοσοφεῖν νέον βουλόμενον, εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, ὡς οὐκ ἔφη, ἀπιέναι πάλιν αὐτὸν ἐκέλευσεν, οὐκ ἔχειν γὰρ λαβὰς πρὸς φιλοσοφίαν.*

Περὶ τάξεως ἀστέρων ἐκ τῶν Πλουτάρχου[3].

Ξενοκράτης κατὰ μίαν ἐπιφάνειαν οἴεται κινεῖσθαι

7) Apost. Cent. XIII. 95. Macar. *ξυνὸς Ἐνυάλιος· ἐπὶ τῶν κοινῇ τι εὑρισκομένων.*

8) Apost. Cent. XIII. 96.

9) Apost. Cent. XIII. 90. Plut. de discern. adul. p. 52. E. de Alcibiade: *ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν*, quem Lacedaemoniorum morem exponit Wyttenb. Philostr. Her. de Palamede: *γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων, τὴν δὲ κόμην ἐν χρῷ εἶναι*, ubi Boisson. p. 547. coll. Jacobs. ad Philostr. Icon. p. 407.

10) Apost. Cent. XIII. 91.

11) Apost. Cent. XIII. 93.

1) Laur. non habet.

2) Diog. Laërt. IV. segm. 10. verbis paullo immutatis.

3) Recepi ex Laur.

τοὺς ἀστέρας· οἱ ἄλλοι Στωϊκοὶ, πρὸ τῶν ἑτέρων τοὺς ἑτέρους ἐν ὕψει καὶ βάρει· Δημόκριτος τὰ μὲν ἀπλανῆ πρῶτον, κατὰ δὲ ταῦτα τοὺς πλανήτας, ἐφ᾽ οἷς ἥλιον, φωσφόρον, σελήνην· Πλάτων μετὰ τὴν τῶν ἀπλανῶν θέσιν, φαίνωνα λεγόμενον τὸν τοῦ Κρόνου, δεύτερον Φαέθοντα τὸν τοῦ Διὸς, τρίτον πυρόεντα τὸν Ἄρεος· τέταρτον ἑωςφόρον τὸν τῆς Ἀφροδίτης, πέμπτον στίλποντα τὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἕκτον ἥλιον, ἕβδομον σελήνην· τῶν μαθηματικῶν τινες μὲν, ὡς Πλάτων, ἄνω, τινὲς δὲ μέσον πάντων τὸν ἥλιον· Ἀναξίμανδρος καὶ Μητρόδωρος ὁ Χῖος καὶ Κράτης ἀνωτάτω μὲν πάντων τὸν ἥλιον τετάχθαι, μετ᾽ αὐτὸν τὴν σελήνην, ὑπὸ δὲ αὐτῆς τὰ ἀπλανῆ τῶν ἄστρων, καὶ τοὺς πλανήτας.

Περὶ τῶν Διοσκούρων, ἐκ τῶν Πλουτάρχου [4].

Ξενοκράτης τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων φαινομένους οἷον ἀστέρας νεφέλια εἶναι κατὰ τὴν ποιὰν κίνησιν παραλάμποντας· Μητρόδωρος τῶν ὁρώντων ὀφθαλμῶν μετὰ δέους καὶ καταπλήξεως εἶναι στιλβηδόνας.

Ὁ αὐτὸς διαιρῶν ἑκάστου τῆς ἡμέρας εἰς πρᾶξίν τινα καὶ τῇ σιωπῇ μέρος ἀπένειμεν [5].

Περὶ μονῆς τῆς γῆς.

Ξενοφάνης μὲν ὁ Κολοφώνιος μένειν αὐτὴν φησι διὰ τὸ ἄπειρον εἶναι· Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, διὰ τὸ ἐφ᾽ ὕδατος

4) Idem in Mosc. sub Xenophanis nomine profertur, omisso titulo, quem habet Laur. Sequens περὶ μονῆς τῆς γῆς Laur. proprium est.

5) Subjungimus ex apophth. Cod. Vat. CLI. Χρημάτων Ξενοκράτει κομισθέντων ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, ἑστιάσας τοὺς κομίσαντας κατὰ τὸν αὐτοῦ τρόπον, ἀπαγγείλατε, ἔφη, Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι, ἕστ᾽ ἂν οὕτω ζῶ, οὐ δέομαι τῶν πεντήκοντα ταλάντων, τόσαῦτα γὰρ ἦν τὰ πεμφθέντα. Ibid. sub tit. περὶ πορνείας, ἤγουν σωφροσύνης. — Ὁ Ξενοκράτης ἐπὶ πολλῇ δικαιοσύνῃ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφέρετο δόξαν· τῆς δὲ σωφροσύνης αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἕτερα τεκμήρια δύναιτο ἄν, εἰ βούλοι-

ὀχεῖσθαι· Ἀναξιμένης καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος φασὶν ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἀέρος, ὃν ἐπιπωματίζει πλατεῖα οὖσα καὶ τυμπανοειδὴς ἡ γῆ, καὶ οὐ συγχωρεῖ ἀναχωρεῖν. Ἐμπεδοκλῆς τὴν δίνην τοῦ οὐρανοῦ τῇ μονῆς τῆς γῆς αἰτιᾶται. Ἀναξίμανδρός τε καὶ Πλάτων τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοῤῥοπίαν αἰτίαν φατόν· ὁ δέ γε Ἀριστοτέλης αἴτιον εἶναί φησι τῆς μόνης τῇ γῇ τὸ [6] κατὰ φύσιν αὐτῇ τοῦτον εἶναι τὸν τόπον δηλαδὴ τὸν μέσον.

Ξ ε ν ο φ ῶ ν τ ο ς.

Ξενοφῶν [7] ὁ Ἀθηναῖος ὁ Γρύλλου ἔφη, τὸ μὲν πῦρ

τό τις, δεικνύειν διεξιών, ὁπόσας μὲν ὑπέμεινε τομὰς, ὁπόσας δὲ καύσεις περὶ τὸ ἦτρον καὶ πᾶν τὸ ταύτης μέρος διὰ τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια πλείστην καὶ μεγίστην ἐγκράτειαν· πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ τόδε λέγεται. Φρύνην τὴν ἑταίραν συνέβαινε μὲν ὡραιοτάτην κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ καὶ εἶναι καὶ δοκεῖν, ταύτην δὲ ἄλλους τε πολλοὺς ἐραστὰς ὑπαγαγέσθαι, καὶ δὴ τῷ Ξενοκράτει βουληθεῖσαν ἐπιθέσθαι ποτὲ, πυθέσθαι γὰρ αὐτοῦ τὴν πρὸς τὰ ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ὑπεροψίαν, τοιοῦτόν τι μηχανήσασθαι. Συνθεμένην ἐν συμποσίῳ τῆς ἐπιβουλῆς ταύτης παρὰ (Cod. περὶ) νεανίσκοις τισὶν, ἐκπηδῆσαι μὲν ἐξαπίνης ἀωρὶ νύκτωρ, παντάπασι γυμνὴν μετὰ κραυγῆς καὶ βοῆς οὐκ ἀνεκτῆς, ὡς ὑπὸ κλοπῶν δή τινων διωκομένην, προστᾶσαν τῷ Ξενοκράτους οἰκήματι κόπτειν τε σφοδρῶς εὖ μάλα τὴν θύραν καὶ ἱκετεύειν ἐλεεινῶς, ὅπως αὐτὴν εἴσω τῆς ἑαυτοῦ στέγης φιλανθρωπευόμενος ὑποδέξαιτο, πρὶν ὑπὸ τῶν διωκόντων συλληφθεῖσαν, ἀποσφαγεῖσαν φθαρῆναι, δι᾽ ἐρημίαν τοῦ βοηθήσαντος· καὶ τὸν μὲν ὑπ᾽ εὐηθείας εὐθὺς, ὠμὸν γάρ τι δόξαι καὶ ἀναλγησίας μεστὸν τὸ τὴν ἱκετείαν τῆς ἀνθρώπου καὶ περὶ τοῖς ἐσχάτοις κινδυνευούσης ὑπεριδεῖν, ἀνοῖξαί τε λέγεται τὸ οἴκημα, μηδ᾽ ὁτιοῦν ὑπειδόμενον τὴν ἀπάτην· καὶ δὴ ἑνὸς μόνον σκίμποδος ὄντος καὶ συναναπαύεσθαι δεομένην, μὴ γὰρ ἀντέχειν δύνασθαι φάναι γεγυμνωμένην, πεισθῆναι, καὶ ὑπ᾽ αὐτῷ προσέαθαι τὴν ἑταίραν τῷ ἱματίῳ· τὴν δὲ πανταχῶς ὑποχείριον κατὰ τὴν ἐνέδραν ταύτην εἰληφέναι τὸν ἄνδρα νομίζουσαν πάντα πράττειν καὶ μηχανᾶσθαι πρὸς τὴν τῆς ἰδίας κακοτεχνίας πλήρωσιν, οὐ μὴ ἐκεῖνόν γε, κἂν μέσαις ἄρκυσιν ὡς εἰλημμένον, καταγοητευθῆναί φασι πρὸς τῆς χαμαιτύπης, ἀλλ᾽ οὕτως σωφρόνως ἀντισχεῖν πρὸς αὐτὴν, ὥστε παντελῶς ἄπρακτον ἀπαλλαγεῖσαν τὴν Φρύνην, οὐχὶ μετὰ ἀνδρὸς ἐμπνου καὶ μετόχου ζωῆς τινος, ἀλλὰ μετ᾽ ἀνδριάντος τὸ χρῆμα λιθίνου συγκατακλιθῆναι προσομολογεῖν. (Idem brevius narratur apud Diog. L. IV. 2. segm. 3. Cfr. Jacobs in Museo Attico Vol. III. p. 26.)

6) Cod. τῷ.

7) Laur., qui hoc apophth. ultimo loco posuit: ὁ αὐτὸς Ξενοφῶν.

ιοὺς ἁψαμένους καίει μόνον, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς μακρὰν ἑστῶτας ὑφάπτουσιν, ἡ γὰρ ὄψις λαβὴ τοῦ πάθους ἐστίν.

Ξενοφῶντι [8] θύοντι ἧκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Γρύλλον τεθνάναι· κἀκεῖνος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων, ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε τῷ προτέρῳ λόγῳ, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον.

Ξενοφῶν ἔλεγε τὴν πενίαν σοφίαν αὐτοδίδακτον· ὃ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὐτὴ τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, οὐ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ, οὕτω χαλεπὸν, ὡς τὸ λαβόντα στερηθῆναι.

Ἀρχὴ τοῦ ο στοιχείου.

Τὸ ο μετὰ τοῦ α.

Ὁ ἁλιεὺς [1] πληγεὶς νοῦν φύσει· ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ παθεῖν μανθανόντων.

Τὸ ο μετὰ τοῦ δ.

Ὁ Διὸς [2] Κόρινθος· ἐπὶ τῶν πάλαι μὲν εὐπραγησάντων, ὕστερον δὲ οὐ καλῶς ἀπαλλαξάντων.

Ὁ δ' ἀνὴρ κἀνόμωτος πιστεύειν ἄξιος.

8) Diog. Laërt. II. segm. 54. aliis verbis.

1) Apost. Cent. XIII. 98. Macar. habet: Ὁ βωμὸς πρὸς τὸ ἱερόν· ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἀξίων καὶ ὁμοίων. — Ὀβολοῦ τάριχος, δύο δ' ὀβολῶν ἀρτύματα· ἐπὶ τῶν, ἵνα μικρὰ κατορθώσωσι, πλεῖονα δαπανώντων.

2) Apost. Cent. XIII. 97. Plat. Euthyd. p. 292. E. ἀλλ' ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον ὁ Διὸς Κόρινθος γίγνεται, ubi Heind. Cfr. p. 182. Διὸς Κόρ.

Ὀδὰν [3] ὀρθὴν βαδίζει· ἐπὶ τῶν ὀρθῶς καὶ ἴσως βιούντων.

Ὁ δύο [4] πτῶκας διώκων οὐδέτερον λαμβάνει. Δημώδης καὶ δήλη.

Ὁ δυοῖν ἐπιθυμήσας οὐδετέρου ἔτυχεν· ὁμοία.

Ὁδοῦ [5] παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς· ἐπὶ τῶν καταλιμπανόντων τὰ δῆλα καὶ ζητούντων τὰ ἀφανῆ.

Τὸ ο μετὰ τοῦ ε.

Ὁ ἔχων [6] πολὺ πέπερι τίθησι κἂν λαχάνοις· ἐπὶ τῶν εὐπόρως καὶ ἀφθόνως βιούντων.

Ὁ ἔχων [7] ἵππου χρήματα ταχύτατα ἱππεύει. Δημώδης.

Ὁ [8] Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

Ὁ ἥλιος [9] τὸν οὐκ ἀετιδέα· λείπει τὸ ἐλέγχει· ἐπὶ δοκιμῆς.

Ὁ [10] θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

Τὸ ο μετὰ τοῦ ι.

Οἱ δ᾽ ἀρέσκουσ᾽, [1] οἷς μάλιστ᾽ ἁδεῖν με χρή.

Οἴκοι τὰ [2] Μιλήσια, μὴ γὰρ ἐνθάδε· ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Μιλήσιος γὰρ παρὰ Λακεδαιμονίοις δημηγορῶν καὶ τὴν οἴκοι τρυφὴν ἐπαινῶν ἤκουσε ταῦτα.

3) Apost. Cent. XIII. 99.

4) Apost. Cent. XIV. 3.

5) Apost. Cent. XIV. 4. Macar. τὸν ἀτραπὸν ζητ. ἐπὶ τῶν προδήλων. Id. add. Ὀδυσσεὺς Σισύφῳ συνῆλθεν· ἐπὶ τῶν ἐν πανουργίᾳ ὁμοίων.

6) Apost. Cent. XIV. 6.

7) Apost. Cent. XIV. 5.

8) Stob. T. 22. 18.

9) Apost. Cent. XIV. 2.

10) Stob. T. 20. 39. Apost. Cent. XIV. 7. addit: Εὐριπίδου. Macar. habet: Ὁ ἐν Πάρῳ βωμὸς ἐπὶ τῶν πολυτελῶς κατεσκευασμένων. Ὁ ἐκ διαμέτρου βίος.

1) Non scio, quomodo huc delatus sit hic versus, qui apud Soph. Antig. legitur: ἐγὼ δ᾽ ἀρέσκουσ᾽.

2) Apost. Cent. XIV. 8. Eustath. ad Il. ω. p. 1358. v. 12. monet, dici etiam οἴκοι τὰ Μιλήσια κἀπιχώρια. Matth.

Οἴκοι[3] *γενοίμην*· ἐπὶ τῶν ἐκφυγεῖν τὰ δεινὰ εὐχομένων.

Οἶκος[4] φίλος, οἶκος ἄριστος.

Οἴκοθεν[5] *ὁ μάρτυς*· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας.

Οἶδα[6] *Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ*· δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες Νίκων καὶ Σίμων· ὑπερίσχυσε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὤν· ὥστε καὶ τὴν ἐπὶ Νίκωνα φήμην ἀπαλεῖψαι· λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

Οἱ Κρῆτες[7] *τὴν θυσίαν*· ἐπὶ τῶν ταρασσόντων τοὺς θύοντας καὶ περικοπτόντων· τοιοῦτον γάρ τι συνέβη τῷ Ἀγαμέμνονι παρὰ τῶν Κρητῶν θύοντι.

Οἶνος[8] *καὶ παῖδες ἀληθεῖς*· ἐπὶ τῶν ἁπλοϊζομένων καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. Εὔανθρος παρὰ τοῖς Πέρσαις φησὶν οὐ βασάνοις ἐξετάζεσθαι, ἀλλὰ μεθυσκομένους.

Ὄϊς[9] *τὴν μάχαιραν*· ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

Οἱ φῶρες[10] *τὴν βοήν*· ἤτοι δεδοίκασιν.

Οἱ φῶρες[11] *προσεγκαλοῦσιν.*

Οἴφ[12] *με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν*· ἐπὶ τῶν δυσαναςχετούντων· ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος καὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

3) Apost. Cent. XIV. 13.

4) Apost. Cent. XIV. 12.

5) Apost. Cent. XIV. 14. Lucian. Jup. trag. c. 32. εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν. Aristid. de rhet. p. 72. πῶς οὐ καὶ οὗτος οἴκοθεν ὢν Πλάτωνι μάρτυς ἡμῖν ἐστιν εἰς τοὺς παρόντας τουτουσὶ λόγους.

6) Apost. Cent. XIV. 16.

7) Apost. Cent. XIV. 15.

8) Apost. Cent. XIV. 21. Εὔανθρος sqq. non habet. Theocr. Id. XXIX. 1. Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα. Ita Macar. οἶνος καὶ ἀλήθεια· ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων. Pachymer. Progymn. IX. οἶνος δὲ λέγεται καὶ ἀλήθεια. Lucian. de Dea Syr. c. 22. ἅμα δὲ οἴνῳ ἐσιόντι παῤῥησίη τε εἰσέρχεται.

9) Apost. Cent. XIV. 20.

10) Apost. Cent. XIV. 18. Apogr. Dresd. βοῦν.

11) Apost. Cent. XIV. 19.

12) Apost. Cent. XIV. 24.

Οἰναῖος[13] *τὴν χαράδραν*· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ· τῶν γὰρ Οἰναίων παροχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιῤῥαγὲν ὕδωρ πολὺ κατέκλυσε πάντας.

Οἱ μὲν ζῶντες ἐκ τῶν φίλων, οἱ δὲ τεθνεῶτες ἐκ τῶν ἐπιτρόπων διαγινώσκονται.

Τὸ ō μετὰ τοῦ κ̄.

Ὁ Καρπάθιος[1] *τὸν λαγωόν*· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων· οἱ γὰρ Καρπάθιοι νῆσον οἰκοῦντες καὶ λαγωοὺς οὐκ ἔχοντες ἐπηγάγοντο· οἳ πολλοὶ γενόμενοι ἐλυμήναντο τοὺς καρπούς.

Ὁ καλῶς[2] *ἄγων ἐμποιεῖ τὰ καλῶς ἕπεσθαι*· ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων ἄρχειν.

Ὁ κνὶψ[3] *ἐν χώρᾳ*· ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπιπτόντων, κνὶψ γὰρ θηρίον ξυλοφάγον.

Ὄκνει[4] *κυάμους κατάβρεξον· εἰ φάγοις ὠμούς, οὐδέποτε ἐπιλάθοιο*· ἐπὶ τῶν πάνυ ῥᾳθύμων.

Ὁ Κρὴς[5] *δὴ τὸν πόντον*· ἐπὶ τῶν εἰδότων μέν, προσποιουμένων δὲ ἀγνοεῖν· ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν.

Ὁ Κρὴς[6] *τὸν Κρῆτα*· ἐπὶ τῶν ὁμοιοτρόπων.

Ὁ Κλεομένης[7] *τῆς κοίτης ὑπερέχει*· ἐπὶ τῶν

13) Apost. Cent. XIV. 22. — Macar. addit: *Οἰδίποδος ἀραί· αἱ σφοδραί.* — *Οἶνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν.*
1) Apost. Cent. XIV. 32.
2) Apost. Cent. XIV. 34.
3) Apost. Cent. XIV. 28.
4) Apost. Cent. XIV. 29.
5) Apost. Cent. XIV. 31. Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 138. *ταῦτά γε ὁ Κρὴς δὴ τὸν πόντον φήσει τις.* Alc. Fr. LXXIX. *ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν.*
6) Apost. Cent. XIV. 11. Cfr. supra p. 322. *κρητίζειν*, et infra *πρὸς Κρῆτα κρητίζειν.*
7) Apost. Cent. XIV. 35.

τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων.

Ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Τὸ ο μετὰ τοῦ λ.

Ὅλῳ ποδί [1] ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων· ὁμοία τῇ ὅλῳ ῥυτῆρι.

Ὀλέθρου πεῖρατ᾽ ἐφῆπται· ἐπιδέδεται καὶ ηὐτρέπισαι τὸ τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν πέρας.

Ὅλους [2] Ἄθως κατατοξεύεις τῆς κορυφῆς· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἀνύποιστα.

Ὁ λύκος [3] τὴν τρίχα, οὐ τὴν γνώμην ἀλλάττει.

Ὁ Λυδὸς [4] τὸν ὄνον ἐλαύνει· ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν τι πραττόντων· παρ᾽ ὅσον ἱππικώτατοι οἱ Λυδοί [5].

Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων.

Τὸ ο μετὰ τοῦ μ.

Ὁμολώϊος Ζεύς [6]· ἐπὶ τῶν ὁμονοούντων· ἀπὸ Ὁμολώας προφήτιδος τῆς Ἐννέως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς συναγωγῆς διὰ τὸ παρ᾽ Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι· ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολώϊα ἐν Θήβαις.

Ὅμοιος ὁμοίῳ [7]· δηλονότι συναγορεύει· ἢ φαῦλος φαύλῳ ἢ ἀμαθεῖ ἀμαθής.

1) Apost. Cent. XIV. 35. Macar. ὅλῃ χειρί· λείπει ἢ εὐεργετεῖν ἢ ἀδικεῖν.

2) Apost. Cent. XIV. 37.

3) Apost. Cent. XIV. 38.

4) Apost. Cent. XIV. 39. Macar. post οἱ Λυδοὶ addit: ὁμοία δὲ ταύτῃ καὶ ἡ· ἀφ᾽ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους. ..

5) Cfr. Philostr. Imag. I. 17. καὶ οἱ Λυδοὶ δὲ, φιλιππότατοι ὄντες, ἐπὶ μὲν Πέλοπος τέθριπποί τε ἦσαν. Macar. habet: Ὁ λαγὼς καθ᾽ ἑαυτοῦ τὰ ἡδύσματα· ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἑαυτῶν πραγματευομένων, ἐπείπερ ὁ λαγὼς αὐτὸς ἑαυτῷ γίνεται ἥδυσμα.

6) Apost. Cent. XIV. 40.

7) Apost. Cent. XIV. 41.

Ὄμφακας [8] *βλέπει· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ πλησιάζειν* [9] *σοφοῖς πειρωμένων.*

Ὁ μὲν [10] *ἑκάτερος ἀμφότερος· ὁ δὲ ἀμφότερος οὐδέτερος· τούτοιν ὁ μὲν εἷς ἦν ἔμφρων καὶ πρακτικὸς ὁ Ἑκάτερος· ἅτερος δὲ εὐήθης καὶ ἀβέλτερος ὁ Ἀμφότερος· τούτῳ ἰδὼν ὁ Φίλιππος εἴρηκε τὴν παροιμίαν.*

Ὁμοιότερος [11] *σύκου· τοῦτο παραπαίζει διὰ τὴν ἐμφέρειαν τῶν σύκων.*

Ὀμφάλῃ [12] *Ἡρακλῆς λατρεύει· ἐπὶ τῶν ἀπίστων· λόγος ἦν μάταιος, ὅτι Ἡρακλῆς ἐλάτρευε τῇ Ὀμφάλῃ, καίτοι γε ἐξὸν Ἡρακλεῖ κἀκείνης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν. Τὸ δ' ἀληθὲς τοιόνδε τι. Ὀμφάλη ἦν Ἰορδάνου θυγάτηρ Λυδῶν βασιλέως· αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους προσεποιήθη ἐρᾷν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς, γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομήδην* [13]*· ἡδόμενος δ' αὐτῇ ἐποίει ὅ τι προστάττει ἡ Ὀμφάλη· οἱ δὲ εὐήθεις ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.*

Ὅμοιον ὁμοίῳ [14]*· δεῖ πελάζειν παλαιὸς λόγος καὶ εὖ ἔχων ἐστί.*

Ὅμως [15] *ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν,*
Συνεκποτέον ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

8) Apost. Cent. XIV. 45. Macar. ἐπὶ τῶν δριμὺ βλεπόντων καὶ ὀργιζομένων.

9) Codd. et Apost. πλησιαζόντων.

10) Apost. Cent. XIV. 47. Vide infr. apophth. Philippi.

11) Apost. Cent. XIV. 48.

12) Apost. Cent. XIV. 49.

13) Apost. Μαομήδην.

14) Cfr. de hoc proverbio tritissimo Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 30. F. Boisson. ad Aristaen. p. 354. Clem. Paedag. I. 6. p. 114. 32. ᾧ δὴ μόνῳ (sc. τῷ πνεύματι) τὸ θεῖον ἐποπτεύομεν — ἐπεὶ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. Strom. II. 22. p. 499. τίς οὖν δὴ πρᾶξις φίλη καὶ ἀκόλουθος Θεῷ; μία καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρχαῖον, ὅτι τῷ μὲν ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον, ὄντι μετρίῳ, φίλον ἂν εἴη, et multis locis.

15) Aristoph. Plut. 1084.

Τὸ ō μετὰ τοῦ ν̄.

Ὄνος ἄγει μυστήρια [1]· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τι πραττόντων· τοῖς γὰρ μυστηρίος ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων ἔφερον τὰ εἰς χρείαν: ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας· ὡς ἂν οὖν ὅμοια πασχόντων [2] τῷ πιέζεσθαι τῷ ὑποκειμένῳ ἄχθει τὴν παροιμίαν μίγνυσιν ὁ Ἀριστοφάνης· ὁμοία τῇ· γαλῇ κροκωτὸν καὶ πίθηκος ἐν πορφύρᾳ.

Ὄνος πεινῶν οὐ φροντίζει ῥοπάλου· ἐπὶ τῶν διὰ τὴν γαστέρα καὶ πληγὰς καὶ ὕβρεις ὑπομενόντων· ἐπεὶ καὶ ὄνος πεινῶν δυσκόλως ἀπαλλάττεται τῆς φορβῆς καὶ λίαν τυπτόμενος. Πρὸς τοῦτο ἀποβλέψας ὁ θεῖος Ὅμηρος καὶ τήνδε τὴν χαριεστάτην παραβολὴν ἐποιήσατο [3].

Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσι ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν,
Σπουδῇ δ' ἐξήλλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.

Ὄνος [4] *εἰς ἄχυρα*· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

Ὄνος πληγῶν ἄξιος.

Ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐπὶ τῶν ἄπιστα καὶ ἀδύνατα διηγουμένων· ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ καὶ δημώδης παροιμία· τοῦτο κατ' ὄναρ εἶδες.

Ὄνου [5] *κεφαλὴν μὴ πλύνειν νίτρῳ*· ἐπὶ τῶν ἀνάρμοστα ποιούντων.

Οὓ [6] *ἡ τύχη μέλαινα γράψει, τοῦτον ὁ παῖς*

1) Apost. Cent. XIV. 50. Ar. Ran. 159. νὴ τὸν Δί' ἐγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια, ubi Schol. Macar. ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούντων καὶ εὐφροσύνην παρεχόντων.

2) Apogr. Dresd. πάσχων.
3) Il. Λ. 558.
4) Apost. Cent. XIV. 55.
5) Apost. Cent. XIV. 56.
6) Apost. Cent. XIV. 51.

χρόνος οὐ δύναται λευκάναι· ἐπὶ τῶν δυστυχῶν ἄγαν.

Ὄνος [7] *ἐν μελίτταις· ἐπὶ τῶν κακοῖς περιπεσόντων.*

Ὄνος [8] *λύρας ἀκούων κινεῖ τὰ ὦτα· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων ἢ ἐπὶ τῶν συγκαταθεμένων μηδὲ ἐπαινούντων.*

Ὄνῳ [9] *τις ἔλεγε μῦθον, ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει· εἰς ἀναισθησίαν τινῶν.*

Ὄνος [10] *ἀκροᾶται σάλπιγγος· ὁμοία τῇ προτέρᾳ.*

Ὁ [11] *νεβρὸς τὸν λέοντα πυνθάνεται· ἐπὶ τῶν ἐναντίως γινομένων.*

Ὄνος κάθου [12] *ἐπὶ τῶν ἐν πράγματι ἡττωμένων.*

Ὄνος [13] *εἰς Κυμαίαν· ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ σπανίων.*

Ὄνος ὕεται [14] *ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων.*

Ὄνου [15] *θανάτους· ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.*

Ὄνος [16] *εἰς μάχην ὀγκᾶται· ἐπὶ τῶν ἔγκαιρα ποιούντων ἢ καπριώντων.*

7) Apost. Cent. XIV. 57. aliena quaedam subjungit.

8) Apost. Cent. XIV. 53. Clem. Al. Strom. I. 1. p. 317. *εἰ δὲ μὴ πάντων ἡ γνῶσις, ὄνος λύρας, ἤ φασιν οἱ παροιμιαζόμενοι, τοῖς πολλοῖς τὰ συγγράμματα.* Lucian. Dial. mer. XIV. *αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω, πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων φασίν.* Adv. indoct. c. 4. *ἀναγινώσκεις ἀεὶ, τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων οἶσθα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα.* Eustath. Opusc. p. 350. l. 87. *Ἄλλοις μὲν γὰρ ἐνδειξαίμην, καὶ τὴν ἐμὴν θεατρίσαιμι μουσικὴν, οἳ ταύτης οὐδὲν μᾶλλον ἢ ὄνος λύρας ἐπαΐουσι.*

9) Apost. Cent. XIV. 52.

10) Apost. Cent. XIV. 60.

11) Apost. Cent. XIV. 58. Lucian. Dial. Mort. VIII. *τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα,* ubi Hemsterh.

12) Apost. Cent. XIV. 61. Plat. Theaet. p. 146. A. *ὁ δὲ ἁμαρτὼν, καὶ ὃς ἂν ἀεὶ ἁμαρτάνῃ, καθεδεῖται, ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος,* ubi Heind.

13) Apost. Cent. XIV. 62.

14) Apost. Cent. XIV. 65.

15) Apost. Cent. XIV. 64.

16) Apost. Cent. XIV. 59.

Ὄναρ λέγεις ἢ γρῖφον· ἐπὶ τῶν αἰνιγματωδῶς λεγόντων τινά.

Ὄνου πόκαι [17]· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται, οὐδὲ γὰρ κείρεται ὁ ὄνος.

Ὄνου [18] *οὐρὰ τηλίαν οὐ ποιεῖ·* ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν.

Ὄνου [19] *γνάθος·* εἰς πολυφάγον.

Ὄνος [20] *λύρας ἤκουε·* καὶ σάλπιγγος ὗς.

Ὀνοσκελίας [21] *θυγάτηρ·* ἐπὶ τῶν εὐειδεστάτων· νεανίας τῶν ἐπισήμων Ἐφέσιος τῷ γένει, υἱὸς Δημοστράτου, παῖς δ' ἀληθείαις Ἄρεως· οὗτος [22] τὸ θῆλυ μισῶν γένος νυκτὸς βαθείας εἰς τὰς πατρῴας ἔτρεχεν ἀγέλας, καὶ ὄνῳ συνεγένετο θηλείᾳ· ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην Ὀνοσκελίαν τοὔνομα, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσαν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος. Ἀριστοκλῆς ἐν $\overline{\beta}$ [23] παραδόξων.

Ὄνου σκιά [24]· ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων πλούσια καὶ λαμπρὰ, καὶ ἀρκουμένων ἐξ ἀνάγκης τοῖς σμικροῖς τε καὶ εὐτελέσιν ἢ ἐπὶ τῶν ἕνεκεν εὐτελεστάτου τινὸς ἐριζόντων. Εἰς Μέγαρα ἀπιών τις ἐμισθώσατο ὄνον· τοῦτον καῦμα κατέλαβε, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου ἀναπαύεσθαι δέον ᾠήθη· οὐ παρῆν γὰρ οὔτε δένδρον οὔτε ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν· τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτῷ

ὄνος εἰς μάρτυν, ultima verba *ἢ καπριώντων* non habet.

17) Apost. Cent. XIV. 66. ex Aristoph. Ran. 186., ubi Bergl. Macar. *ὄνου πόκοι· ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.*

18) Apost. Cent. XIV. 67.

19) Apost. Cent. XIV. 68. Macar. *ἐπὶ τοῦ ἀδηφάγου.*

20) Apost. Cent. XIV. 69. Aristaen. ep. I. 17. *ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων· ὄνος λύρας, οὐδὲ γρὺ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ.* Macar. *ὄνος λύρας ἀκούων καὶ σάλπιγγος ὗς· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀμούσων.* Id. *ὄνος λυρίζων· ἐπὶ τῶν ἀμούσων.*

21) Apost. Cent. XIV. 70.

22) Apogr. Dresd. *τοῦτο τὸ θῆλυ.*

23) Apost. *Ἀριστοτέλης ἑβδόμῳ παραδόξων.* Arsenii Cod. uterque *Ἀριστοκλῆς.*

24) Apost. Cent. XIV. 71. Aristoph. Vesp. 191. *περὶ τοῦ*

μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥστε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι.

Πλουτάρχου ἐν τῷ βίῳ τοῦ Δημοσθένους.

Δημοσθένης λέγειν ποτὲ κωλυόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ βραχὺ, ἔφη, βούλεσθαι εἰπεῖν· τῶν δὲ σιωπησάντων, νεανίας, εἶπε, θέρους ὥρᾳ ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε· μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου ἑκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιὰν λέγων, ὁ δὲ μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει· τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι, εἶθ᾽ ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε.

Τὸ ο μετὰ τοῦ ξ [25].

Ὀξὺ ἡ κακία τῆς ἐξουσίας δρόμον ἔχουσα· πᾶν πάθος ἐξωθεῖ, ποιοῦσα τὴν ὀργὴν φθόνον, τὸν ἔρωτα μοιχείαν, τὴν πνεονεξίαν δήμευσιν, ἐὰν μὴ βάρος ἔχων ὁ λόγος ἐπιθλίβῃ καὶ πιέζῃ τὴν ἐξουσίαν.

Τὸ ο μετὰ τοῦ π.

Ὁ παῖς [1] τὸν κρύσταλλον· ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν μήτε μεθεῖναι βουλομένων.

μάχει νῷν δῆτα; Φιλ. περὶ ὄνου σκιᾶς. Idem in Daedali fragmento apud Photium s. v. ὄνου σκιά. Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος νῦν ἐστι; περὶ ὄνου σκιᾶς. Macar. ὄνου σκιά· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Id. addit: Ὄνος εἰς Ἀθήνας· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ πλησιαζόντων σοφοῖς. — Ὄνος ἵππον μιμούμενος· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς φιλοζηλούντων. — Ὄνου παρακύψεις· ἐπὶ τῶν μάτην συκοφαντουμένων.

25) Macar. habet: Ὀξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων· ἐπὶ τῶν λανθάνειν μὴ δυναμένων. — Ὀξύτερον Λυγκέως βλέπει· ἐπὶ τῶν τὰ πόῤῥωθεν ἀκριβῶς βλεπόντων. Cfr. supr. p. 357.

1) Apost. Cent. XIV. 72.

Ὄπισθεν [2] κεφαλῆς ὄμματ᾽ ἔχει· ἐπὶ τῶν πανούργων.

Ὅπου [3] τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει.

Ὅπου [4] μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ προσραπτέον [5] τὴν ἀλωπεκῆν· ὅτι δεῖ ποιεῖν ἕκαστον κατὰ δύναμιν.

Ὁ πηλὸς [6] ἂν μὴ δαρῇ, κέραμος οἱ γίνεται· ὅτι χωρὶς πόνου οὐδὲν ἔργον εἰς τέλος ἔρχεται.

Ὅρκοις [7] ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ παῖδας ἐξαπατῶσι.

Ὀρέστης [8] ἐν ὄρεσι διαιτώμενος· ἐπὶ τῶν λωποδυτούντων· οὗτος ὁ Ὀρέστης προσποιούμενος μανίαν τοὺς παριόντας ἀπέδυεν· ἦν γὰρ λωποδύτης ἢ κατὰ προσωνυμίαν ἀντὶ τοῦ μαινόμενος ὡς [9] Ὀρέστης.

Ὀργιλότερος τῶν κυνιδίων.

Ὄρνις [10] ζητεῖς· ἀνέμους θηρεύσεις· ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων.

Ὄρτυξ [11] ἔσωσεν Ἡρακλέα τὸν κρατερόν· ἐπὶ τῶν παρ᾽ ὧν οὐκ ἤλπισαν σωζομένων.

Ὁ Ῥῆνος [12] ἐλέγχει τὸν νόθον· ἐπὶ τῶν δοκιμαζομένων, εἰ τοιοῦτοί εἰσιν, οἷοί φασιν εἶναι.

2) Apost. Cent. XIV. 73.

3) Stob. T. 99. 25. Apost. Cent. XIV. 74. addit: Ἄμφιδος ἡ παροιμία.

4) Apost. Cent. XIV. 75. Cfr. Lysandri apophth. supra relatum.

5) Apogr. Dresd. προσπρακτέον.

6) Apost. Cent. XIV. 77. explicat: ὅτι ἐκ τῶν πόνων καὶ παθημάτων οἱ ἄνθρωποι τελειότεροι γίνονται. Macar. sub hac litt. habet: Ὁ περὶ ψυχῆς ἀγών· ἐπὶ τῶν ἔσχατα ἢ περὶ τῶν μεγίστων κινδυνευόντων. — Ὁ Πέρσης τὴν θυσίαν· ἐπὶ τῶν λιτῶς θυόντων. — Ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν· ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. — Ὅπου γὰρ εὖ πράσσει τις, ἐνταυθοῖ πατρίς.

7) Lysandri apophthegma, si bene memini.

8) Apost. Cent. XIV. 78.

9) Apogr. Dresd. μαινόμ. ὁ Ὀρ.

10) Apost. Cent. XIV. 79.

11) Apost. Cent. XIV. 80. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνασωζομένων, ὑφ᾽ ὧν οὐκ ἤλπισαν.

12) Apost. Cent. XIV. 81. Spectat ad morem Germanorum, liberos suos in genuinae originis examen Rheno immer-

Τὸ ο μετὰ τοῦ σ.

Ὀστράκου[1] *περιστροφή·* ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως εἰς φυγὴν ὡρμημένων· καὶ Πλάτων ὀστράκου μεταπεσόντος ἵεται φυγῇ μεταβαλών· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν ἐκ κρειττόνων εἰς τοὐναντίον μεταπεσόντων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυβευόντων· ὀστρακίνοις γὰρ τὸ πάλαι χρώμενοι βόλοις τῇ μεταβολῇ τούτων πολλάκις ἡττῶντο ἢ ἐνίκων.

Ὀστοῦν[2] *ἔνεστιν τῷ λόγῳ·* Ἐμπεδοκλῆς εἶπεν, αἰνιττόμενος τὸ τί ἦν εἶναι· καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος.

Ὃς αὐτὸς[3] *αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει·* ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα μὴ δυναμένων σῶσαι, ἄλλα δὲ ζητούντων. Λακεδαιμόνιοι γὰρ Ἀθηναίων ἀξιούντων, ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ, Σάμον αὐτοῖς μόνην ἐᾶσαι, εἶπον, ὅταν αὐτῶν οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζητεῖτε.

Ὁ Σικελὸς[4] *τὴν θάλασσαν·* Σικελός τις σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶθ' ὁρῶν τὴν θάλασσαν ἀγριουμένην ἐπὶ πέτρας καθήμενος, οἶδα, φησιν, ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις. Ἀλκμὰν δὲ ὁ λυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας.

Ὁ Σκύθης[5] *ἵππον·* ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀποπτυόντων[6] αὐτό· διὸ καὶ Πίνδα—

gentium. Julian. ep. 16. p. 383. 6. Liban. διήγημα περὶ Ῥήνου. Tom. IV. p. 1110. Reisk. Macar. addit: Ὅρκος Ἀφροδίτης συγγινώσκεται, παρόσον οἱ ἐρῶντες εὐχερῶς ἐπιορκοῦσιν. Ὅρκους γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν· Σοφοκλέους αὕτη ἐστίν. Ὀρνίθων γάλα· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀμηχάνων.

1) Apost. Cent. XIV. 81. Platonis locus est in Phaedro c. 18., ubi Ast. Marin. vita Procl. p. 39. ἦν δὲ καὶ θυμοειδής, οὐδὲ τοῦτο ἀναιρῶ, ἀλλ' ὅμα καὶ πρᾶος· καὶ γὰρ ἐπαύετο ῥᾳδίως καὶ ὀστράκου περιστροφῇ κήρινον ἀπεδείκνυ τὸν θυμὸν, ubi Fabric. et Boisson. Vide eundem ad Eunap. 364.

2) Apost. Cent. XIV. 85.

3) Apost. Cent. XIV. 86. sumtum ex Plut. Apophth. Lacon. p. 233. D.

4) Apost. Cent. XIV. 87. Macar. Ὁ Σικελὸς ὡς ἔοικε τὴν ἐξωμίδα, παρόσον οἱ Σικελοὶ κωμῳδοῦνται ὡς κλέπται.

5) Apost. Cent. XIV. 88.

6) Apogr. Dresd. ἀπ[illegible]λυόντων.

ρος, ἀτιζόμενοι [7] Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ· κρύφα δὲ σκολιοῖς γέννσιν [8] ἀναδέρουσι πόδας.

Ὅστις [9] κύνα τρέφει ξένον, τούτῳ μόνον λῖνος μένει· ἐπὶ τῶν ματαίως πονούντων περὶ ἐκεῖνα, οἷς οὐ μόνον κερδανοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπολέσουσιν.

Ὅστις δὶς ναυαγήσει μάτην μέμφεται Ποσειδῶνα· παρόσον δεῖ τὸν ἅπαξ ἀπατηθέντα μὴ ἀπατηθῆναι δίς [10].

Τὸ ο μετὰ τοῦ τ.

Ὁ Ταντάλου [1] λίθος ὑπὲρ κεφαλῆς ταλαντεύεται· ἀντὶ τοῦ φόβος ἡμᾶς ἔχει διηνεκής.

Ὅταν [2] φακῆν ἑψῆτε μὴ 'πιχεῖν μύραν· Στράτις ἔφησε σκώπτων τὸν Εὐριπίδην· ἐπὶ τῶν φιληδόνων.

Ὅταν [3] Νίβας κοκκύσῃ, τόθ' ἕξεις πλοῦτον· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Θεσσαλονίκῃ τῇ Μακεδονίτιδι χῶρός ἐστι γείτων, καὶ καλεῖται Νίβας· οὐκοῦν οἱ ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνες ᾠδῆς τῆς συμφυοῦς ἀμοιροῦσι καὶ σιωπῶσι πάντῃ· πάντως καὶ διαῤῥεῖ λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ὅς λέγει, τότε ἂν ἔχητε τόδε τι, ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.

7) ἀτυζόμενοι in utroque Cod.

8) Laur. et Mosc. γάννυσιν. Apost. γάνυσιν, vertens, clam autem versutiis gaudentes pedes excoriant. Recepi γέννσι, de maxillis, quibus tanquam instrumentis ad τὸ ἀποσκυθίζειν (cfr. Hesych. s. v. σκυθιστί χειρόμακτρον) uterentur, cogitans. Intelligo igitur Pindari locum (Fragm. CCXVII. ed. Bökh.) Scythae equos mortuos specie contemnunt, clam curvis maxillis pedes excoriant.

9) Apost. Cent. XIV. 90.

10) Macar. habet: Ὅστις πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται Κείνου 'στι δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Σοφοκλέους καὶ αὕτη. — Ὁ Σκιωνὰς κολυμβᾷ· ἐπὶ τῶν ἐμπειρίαν εἰς πράγματα ἐχόντων. — Ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός· βούλεται λέγειν, ὅτι μετὰ δικαιοσύνης μεῖζον τοῦ ὁλοκλήρου τὸ ἥμισυ.

1) Apost. Cent. XIV. 91.

2) Apost. Cent. XIV. 89.

3) Apost. Cent. XIV. 92. Macar. habet: ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπνίγειν· ὅτι οὐ δεῖ ἐπεμβαίνειν τοῖς δυστυχοῦσιν. — Ὅ,τι σοι φίλον,

Τὸ ο μετὰ τοῦ υ.

Οὐδ' [4] ἀπὸ γῆς ὤνησεν· ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου.

Οὐδ' ἂν Ἐξηκεστίδης [5] εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· ἐθρυλλεῖτο ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς πᾶσαν ὁδὸν γινώσκων διὰ τὴν χρόνιον πλάνην.

Οὐδὲν [6] πρὸς ἔπος.

Οὐδ' ὀβολὸν ἔχει πρίασθαι βρόχον.

Οὐδ' ὄναρ [7] λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθείς.

Οὐδὲν πρὸς τὴν χορδήν· ἐπὶ τῶν ἀσύμφωνα τῇ φήμῃ βιούντων· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ χρωμένων τοῖς ποσὶ πρὸς λύραν ἐμμέτρως.

Οὐ δεῖ φιλεῖν ὡς [8] μισήσοντα, ἀλλὰ μᾶλλον μισεῖν ὡς φιλήσοντα. Ἀριστοτέλης ἐν ῥητορικῇ ὥσπερ ἐπιδιορθούμενος τὸν Βίαντα οὕτω φησί.

Οὐδέποτε [9] κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὕστατος ἀφικόμην· τοῖς τρεχεπιδείπνοις τοῦτο ἁρμόδιον.

Οὐ δεῖ [10] μιμεῖσθαι τὸν Πασιφάης τρόπον· παρόσον οὐ δεῖ τὰς γυναῖκας ἐξοκέλλειν εἰς ἀλλοκότους ἔρωτας.

οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ φρονούντων.

4) Apost. Cent. XIV. 93. ὄνησις.

5) Vide supra p. 235. Ἐξηκεστίδης ἐγένου.

6) Lucian. Hermotim. c. 36.

7) Plut. Philop. c. 18. ὕβρει χρώμενοι πολλῇ καὶ λοιδορίᾳ κατ' ἀνδρὸς οὐδ' ὄναρ ἄν ποτε παθεῖν ὑπὸ Δεινοκράτους ταῦτα προςδοκήσαντος. Clem. Strom. V. p. 680. κοινοποιεῖσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μηδ' ὄναρ τὴν ψυχὴν κεκαθαρμένοις. Julian. Or. I. p. 24. D. τούτοις ἅπασι δρωμένοις ὁ μὲν τῶν βαρβάρων ἡγεμὼν οὐδὲ ὄναρ παρῆν. III. p. 127. C. στρατηγίαν δὲ ἢ δημηγορίαν οὐδὲ ὄναρ ἐκείνη παραστῆναί ποτε. Cfr. de hac formula negandi Schaef. ad Dionys. Hal. de Comp. IV. 42.

8) Diog. Laërt. I. segm. 87. inter Biantis sententias refert: φιλεῖν ὡς μισήσοντας, τοὺς γὰρ πλείστους εἶναι κακούς.

9) Similiter parasitus Aristophontis comici apud Athen. p. 238.

ἄν τις ἑστιᾷ
Πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἤδη πάλαι
Ζωμὸς καλοῦμαι.

10) Apost. Cent. XIV. 96. fabulam pluribus exponit.

Οὐδὲ ῥοιὰν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς δέξαιτο ἄν· ἤγουν παρὰ πονηρῶν οὐδὲ χρηστὰ λαμβάνειν.

Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων· ὁμοία τῇ ἀμουσότερος Λειβηθρίων.

Οὐδὲν [11] *ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου· ἐπὶ τῶν τρυφᾷν βουλομένων.*

Οὐδὲ πυρφόρος [12]*· λείπει τὸ ἀπελείφθη· ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ φθαρέντων.*

Οὐδὲν [13] *λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος· ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.*

11) Apost. Cent. XIV. 97.

12) Apost. Cent. XIV. 98. Macar. *οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη· ἐπὶ τῶν πανωλεθρία διαφθειρομένων.* Apost. addit: *πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἱερέας, τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολεμίοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἡττηθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ, εἰώθασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι οὕτω λέγειν· ὅτι οὕτως ἀπώλοντο, ὥστε οὐδὲ πυρφόρος· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν οὐδὲ ἱερεὺς ἀπελείφθη τῷ στρατῷ· οἷον, οὐδὲ τὸ πῦρ οἴσων εἰς τὴν πόλιν· καθάπερ εἰ ἐλέγομεν, οὐδὲ σκηνοφύλαξ, ἤ τις τῶν παραπλησίων.* Ad Martis sacerdotes, ante tubas inventas facibus pugnae signum dantes refert Schol. ad Eurip. Phoen. 1386. Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 197. *ἤ που τὸν πυρφόρον οὐδ' ἂν εἷς ἔγνω πρὸς ἅπαντας μὲν ἀγωνιζόμενον*, ubi Jebb.

13) Apost. Cent. XV. 9. alieno loco addit: *οὔτε γὰρ πιστεύουσιν ἀπιστεῖν χρεὼν, οὔτ' ἀπιστούντων ἔφη βασιλεύειν νόμος.* Ad rem cfr. Eustath. ad Il. p. 346. Adludit ad proverbium nostrum Aristoph. Pac. 1309.

Οὐδὲ γὰρ ὦ πονηροὶ
Λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστὶν,
Ἢν μή τι καὶ μασῶνται,

ad quem locum Cod. Venet. CCCCLXXIV. Scholion praebet, quod apud Kusterum non invenio: *ὅτι παροιμία ἐστὶν καὶ οὕτως, οὐδὲν ἔργον ἐστὶν ἀνδρῶν λευκῶν, μήτι καὶ μάχωνται· ἔστι δὲ οὕτως οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον, εἰ μὴ σκυτοτομεῖν. Ἄνδρες λευκοὶ* dicuntur homines molles et delicatuli. Aristoph. Ran. 1091.

Βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
Λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος.

Thesmoph. 191.

Σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
Γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

Epicrates apud Pollucem IX. 57.

Ὅταν γὰρ οἴμοι λευκὸς ἄνθρωπος,
Ἀργὸς λάβῃ δίκελλαν εἰωθὼς τρυφᾷν
Πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Plut. de discern. adulat. p. 56. D. *ὥς που καὶ Πλάτων* (Polit.

Οὐδ' ἑπτέτης[14] *φράτορας ἔφυσας·* ἐπὶ τῶν ἀνοήτων ἢ ἀνάρθρων.

Οὐδὲν ἐξ[15] *ἀγροῦ λέγεις·* ἤγουν οὐδὲν ἀγροῖκον.

Οὐδ'[16] *ἀπομύξασθαι σύνοιδεν·* ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς ἀνοήτων.

Οὐδ' ἐν[17] *σελίνοις·* ἐπὶ τῶν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων· ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς κώπους ἰόντων· ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα τοὺς λεγομένους παρακήπους σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον· βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν.

Ἀλλ' οὐδ'[18] *αἰδώς σοι πέρδικος·* δηλονότι ἔνεστιν· ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν μὴ αἰδουμένων ἐν τοῖς πολέμοις.

Οὐδὲ[19] *κύων παύσαιτ' ἂν ἅπαξ σκυτοτραγεῖν μαθών·* ὅτι τὸ ἔθος σχεδὸν ἀμετάβλητον.

Οὐδὲν[20] *φρονεῖ δίκαιον ἀστυκὸς ἀνήρ·* ἐπὶ τῶν ἀδίκων.

V. p. 474. D.) φησὶ, τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. Lucian. de gymnas. c. 25. ἐννοεῖς γὰρ — οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσαντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα etc. Ib. c. 29. τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιῃτημένων, et paullo inferius: θρύπτεσθαι καὶ διαῤῥεῖν καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. Plut. Ages. c. 9. τῶν δὲ σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν παντάπασι, διὰ τὰς σκιατροφίας οὐ γυμνουμένων, κατεγέλων ὡς ἀχρήστων καὶ μηδενὸς ἀξίων. Caes. c. 17. τὴν ἕξιν ὢν ἰσχνὸς, καὶ τὴν σάρκα λευκὸς καὶ ἁπαλὸς, καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν νοσώδης, καὶ τοῖς ἐπιληπτικοῖς ἔνοχος. Eodem modo utuntur Latini albus: Horat. Serm. II. 2, 21. pinguis vitiis albusque, ubi Heind.

14) Ex Aristoph. Ran. 418. φράτορας comice dictum pro φραστῆρας, dentes anteriores. Vide Interpr.

15) Apost. Cent. XV. 14.

16) Apost. Cent. XV. 17.

17) Apost. Cent. XV. 18.

18) Apost. Cent. XV. 19.

19) Apost. Cent. XV. 20.

20) Apost. Cent. XV. 21.

Οὐδ' ὅσον [21] ἀηδόνες ὑπνώσσουσιν· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, παρόσον ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ διὰ τὸν Ἴτυν· μᾶλλον δὲ διὰ δειλίαν.

Οὐκ ἀσφαλὲς σπουδαῖον χρονίζειν, ἔνθα μὴ εἰσιν ὅμοιοι.

Οὐκ ἐμὸν [22] τὸ φύτευμα· Λάκαινα τὸν υἱὸν λειποτατήσαντα ὡς ἀνάξιον τῆς πατρίδος ἀνεῖλεν εἰποῦσα τοῦτο, ἐφ' ἧς τὸ ἐπίγραμμα τόδε.

Ἔῤῥε κακὸν φίτυμα [23] διὰ σκότος οὐ διὰ μῖσος,
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφροισι ῥέοι.
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα κακὰ μερὶς ἔῤῥε ποτ' Ἅιδαν,
Ἔῤῥε· τὸ μὴ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

Ὅμοιον [24] τῷ τῆς Δαματρίας ἐπιγράμματι,
Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

Οὐκ ἐᾷ [25] με καθεύδειν οὐδὲ ῥαθυμεῖν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον· ἐπὶ τῶν διὰ μίμησιν τῶν καλῶν ἀποβαλλομένων τὴν ἑαυτῶν κακίαν.

Οὐ δύνῃ [26] Φωκίωνι φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι· ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς καὶ ἀδόλως φιλούντων.

Οὐδὲ [27] Ἡρακλῆς πρὸς δύο· τοὺς γὰρ Μολιονίδας ἔφυγε· Δίων δὲ ἐν δευτέρᾳ τῆς δευτέρας συντά-

21) Apost. Cent. XV. 23. Laur. plura add.

22) Plut. Apophth. Lacaen. p. 241. A.

23) Apogr. Dresd. φύτημα et v. sq. ἐλάφροισι.

24) Plut. Apophth. Lacaen. p. 239. F.

25) Apost. Cent. XV. 1. et Laur. addunt: Θεμιστοκλῆς γὰρ ἔτι μειράκιον ὤν, ἐν πότοις ἐκυλινδεῖτο καὶ γυναιξίν· ἐπεὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγῶν ἐνίκησεν ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους, οὐκ ἦν ἔτι ἐντυχεῖν ἀτακτοῦντι Θεμιστοκλεῖ· πρὸς δὲ τοὺς θαυμάζοντας τὴν μεταβολήν, ἔλεγε τοῦτο. Cfr. Plut. Them. c. 3.

26) Apost. Cent. XV. 2. Plut. de discern. adul. p. 64. C. et saepius: vide Wyttenb.

27) Apost. Cent XV. 3. plura affert. Notandum nomen metronymicum Μολιονίδαι, i. e. Cteatus et Eurytus Moliones ex Neptuno filii, cfr. Pind. Olymp. XI. 35. ubi Bökh. coll. Schaef. Meletem crit. p. 127. Subjungimus Schol. Codicis Vat. DCCXI. qui Fol. 219. A. dicta Gregorii Nazianzeni ad mytho-

ξεως Ἡρακλέα τὸν Ἰδαῖον δάκτυλον καταδείξαντα Ὀλύμπια πρὸς δύο διαπυκτεύσαντα ἡττηθῆναι.

Οὐδὲν ἱερόν [28]. Ἡρακλῆς εἶπεν Ἀδώνιδος ἰδὼν ξόανον· ὡς τῶν εὐεργετησάντων τοὺς ἀνθρώπους μόνων ὀφειλόντων τιμᾶσθαι· ἢ ὅτι οἱ καταφυγόντες εἰς αὐτὸ δοῦλοι ἄδειαν οὐκ εἶχον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ παροιμιῶν.

Οὐδ' ἴκταρ [29] *βαλεῖν ἔχεις*· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων τισὶ, καὶ μὴ ἐξομοιουμένων μηδὲ βραχύ· ἴκταρ γάρ ἐστι τὸ ἐγγύς· ἄλλοι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν τῶν

logiam spectantia cum scholiis (quae inter scholia S. Maximi ad Gregorii orationes non invenio) continet. Οὐδὲν τοιοῦτον αὐτοῖς οἱ Ὀρέσται καὶ οἱ Πυλάδαι, οὐδὲν οἱ Μολιονίδαι τῆς Ὁμηρικῆς δέλτου τὸ θαῦμα, οὓς κοινωνία συμφορῶν ἐγνώρισε, καὶ τὸ καλῶς ἅρμα ἐλαύνειν, μεριζαμένους ἐν ταὐτῷ ἡνίας καὶ μάστιγας ubi Schol. Οἱ δὲ Μολιονίδαι ἀδελφοὶ ἦσαν· περιβοήτους δὲ αὐτοὺς ἐποίησε τὸ καλῶς ἁρματηλατεῖν καὶ ἱππάζεσθαι ἄριστα· καὶ τὸν μὲν ἡνιοχεῖν, τὸν δὲ μαστίζειν τοὺς ἵππους οὕτως ἀσφαλῶς, ὡς ἕνα δοκεῖν τοὺς δύο καὶ συμφυεῖς. Πλὴν Ὅμηρος μὲν Ἀκτορίωνας τούτους ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πατρός· ὁ δὲ Θεολόγος Μολιονίδας ἀπὸ τῆς μητρός· παῖδες γὰρ ἦσαν τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης· λέγει γὰρ παρ' Ὁμήρῳ ὁ Πύλιος Νέστωρ ὁ γέρων καυχώμενος ταῦτα, ὅτι ἐν μόνοις τοῖς ἵπποις ἐμὲ παρήλασαν οἱ Ἀκτορίωνες. Τούτων τῶν Θρᾳκῶν ὁ μὲν εἷς Ὦτος ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ δεύτερος Ἐφιάλτης· οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ηὐξάνοντο κατὰ μὲν τὸ μῆκος πῆχυν ἕνα, κατὰ δὲ τὸ πλάτος σπιθάμην μίαν· καὶ τοσοῦτον γεγόνασιν ὑβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι, ὥστε βουλεύεσθαι ἀντᾶραι τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Τὴν οὖν Ὄσσαν τῷ Ἄθῳ ἐβουλεύσαντο ἐπιθεῖναι, καὶ δι' αὐτῶν ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν· ἡ δὲ Ὄυσα καὶ ὁ Ἄθως δύο ὄρη περὶ τὴν Θρᾴκην· ὁ οὖν Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσιν αὐτοὺς καὶ ἀπώλοντο· ἢν δὲ πρότερον, ὅτι διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν κεραυνωθῆναι. — Plat. Phaed. p. 89. C. ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Legg. XI. p. 516. Ast. ὀρθὸν μὲν δὴ πάλαι τε εἰρημένον, ὡς πρὸς δύο μάχεσθαι καὶ ἐναντία χαλεπόν. Ad proverb. alludit Aristid. de rhetor. p. 102. καὶ ὁ μὲν κατ' ἰσχὺν προφέρων, ὑπὸ δυοῖν γ' ἂν αὐτὸν κατείργεσθαί φησι καὶ Ἀρχίλοχος καὶ ἡ παροιμία.

28) Apost. Cent. XV. 8.

29) Apost. Cent. XV. 6. Laur. οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Ultima ἄλλοι δέ φασιν etc. om. Plat. Pol. IX. p. 575. C. τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει.

οὐχ ὅπως τοῦ σκοποῦ τυγχανόντων; ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς βαλλόντων.

Οὐ μάλα[30] *κυκᾷς*· ἐπὶ τῶν μηδὲν ὄντων.

Οὐ νυκτὶ[31] *πλοεῖς*· ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι ποιούντων, ὡς πελαγοδρομούντων διὰ τὰς τῶν ἀστέρων σημειώσεις.

Οὐκ ἔστιν[32] *ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτάνειν*· Λάμαχος ἐπετίμα τινὶ τῶν λοχαγῶν ἁμαρτάνοντι· τοῦ δὲ φήσαντος μηκέτι τοῦτο ποιήσειν, εἶπε ταύτην τὴν γνώμην.

Οὐδ' Αἴσωπον[33] *πεπάτηκας*· ἐπὶ τῶν μὴ πολυπραγμονούντων καὶ ἀμαθῶν.

Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν κἀπιτίθετέ μοι βοῦν.

Οὐ μέλει τῇ χελώνῃ μυῶν· ὁμοία τῇ· ἐλέφας μῦν οὐ δάκνει.

Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω· παρόσον τῶν ξένων οὐδεὶς φροντίζει.

Οὐδ' ἴσασιν[34] *ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός*· ὅτι οἱ τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες καὶ ἃ ἔχουσιν ἀποβάλλουσιν.

Οὐκ ἔστι[35] *διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ*· ὁ γὰρ θεὸς εὑρετὴς οἴνου, ᾧ τινι ἑορτάζουσιν.

Οὐκ ἂν αὖθις ἀλώπηξ· λείπει τὸ ἁλώσεται· αὕτη γὰρ ἅπαξ διαφυγοῦσα τὰς πάγας οὐ δεύτερον ἁλίσκεται.

Οὔθ' ὕεται[36]*, οὔθ' ἡλιοῦται*· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων ἢ ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων.

Οὐ πόλεμον[37] *ἀγγέλλεις*· ἐπὶ τῶν τὰ ἀγαθὰ ἀγγελλόντων.

30) Apost. Cent. IV. 10. Codd. *κυρᾷς*.

31) Apost. Cent. XV. 11.

32) Apost. Cent. XV. 14.

33) Aristoph. Av. 471. *ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας.*

34) Apost. Cent. XV. 51.

35) Apost. Cent. XV. 40. Cfr. infr. *ὕδωρ γὰρ πίνων* etc.

36) Apost. Cent. XV. 48.

37) Apost. Cent. XV. 49. Eodem modo interpretatur Schol. ad Plat. Phaedr. p. 242. B. Julian. Ep. 12. *ἡ μὲν παροιμία φησίν, οὐ πόλεμον ἀγγέλ-*

Οὔποτε ἐκ σκίλλης [38] *ῥόδα φύεται, οὐδ᾽ ὑάκινθος.*

Οὐ παρὰ [39] *βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας·* ὅτι πρὸ τῶν πραγμάτων δεῖ βουλεύεσθαι καὶ μὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν· ὥσπερ καὶ τὰ ἱερὰ προσάγοντες οὐ μετὰ τὸ θύσαι βουλεύονται.

Τί οὐ [40] *γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας·* ἐπὶ τῶν εὐεξαπατήτων.

Οὐδὲν Ὀρέστης [41] *πρὸς ἡμᾶς καὶ Πυλάδης·* ἐφ᾽ ἑταίροιν ἄγαν ἀλλήλω φιλούντοιν· τούτω γὰρ ἐπὶ φιλίᾳ διαβεβάηστον· ὁμοία τῇ· οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς οἱ Μολιονίδαι.

Οὐκ ἂν [42] *κινήσῃς οὐδὲ μίαν ἀσπίδα, ἀλλ᾽* ἀπὸ σκυτάλης μόνον καὶ τρίβωνος· ἐπὶ τῶν πειθηνίων.

Οὐ παντὸς [43] *ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ᾽ ὁ πλοῦς·* διὰ τὸ τὰς ἑταίρας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων εὔξασθαί φασιν ἐν τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ διὰ τὸ δυςείσβολον εἶναι τὸν πλοῦν· ἢ ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι καὶ τῶν πλουσίων [44] μόνον ὁ πλοῦς.

Οὐ δύνασαι [45] *Θέτιδος καὶ Γαλατείας ἐρᾷν·* ἐπὶ τῶν ἀνόμοια ζητούντων.

Οὔτε [46] *Ῥώμη πεσεῖται Σκηπίωνος ἑστῶτος,* οὔτε Σκηπίων ζήσει τῆς πόλεως πεσούσης· ἐπὶ τῶν ὑπὲρ πατρίδος ᾑρημένων ἀποθανεῖν.

Οὐ [47] *πατρικὰ αὐλεῖ μέλη·* ἐπὶ τῶν οὐχ ὁμοίως τοῖς πατράσι βιούντων.

λεις, ἐγὼ δὲ προσθείην ἐκ τῆς κωμῳδίας ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν.

38) Apost. Cent. XV. 50. Codd. οὔ ποτ᾽ ἐκ σκίλλης.

39) Apost. Cent. XV. 45.

40) Apost. Cent. XV. 26. Arsen. τί om. unde in hunc locum delatum est prov.

41) Apost. Cent. XV. 27.

42) Apost. Cent. XV. 32.

43) Apost. Cent. XV. 53.

44) Cfr. Aristoph. Plut. 149. καὶ τάς γ᾽ ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ, οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος, τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν, ubi Schol. Vide O. Mueller. Dor. II. p. 289.

45) Apost. Cent. XV. 37.

46) Apost. Cent. XV. 38.

47) Apost. Cent. XV. 41.

Οὐδ' ὅσον[48] *κνήσασθαι τὸ οὖς σχολὴν ἔχει*· ἐπὶ τῶν πράγμασι πολλοῖς συμπεπλεγμένων.

Οὗτος ὁ[49] *καθήμενος ἱσταμένῳ ἔοικεν*· ἐπὶ τῶν σπουδαίων καὶ διὰ τὸ σπεύδειν μὴ βουλομένων ἀμερίμνως καθῆσθαι.

Οὐκ ᾤμαν[50] *τὰν εὐχὰν ἄλλας μείζονος εὐχᾶς δεῖσθαι*· Λακεδαιμόνιος εὐξάμενος ἀπὸ τοῦ Λευκάτα ῥίπτειν ἑαυτὸν ἀνέβη καὶ ὑπέστρεψεν ἰδὼν τὸ ὕψος· ὀνειδιζόμενος δὲ τοῦτ' εἶπεν.

Οὐ τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ τὸν τρώσαντα. Τιμόθεος εἶπε· τῶν ῥητόρων προαγόντων τὸν Χάρητα καὶ ἀξιούντων τοιοῦτον εἶναι τὸν Ἀθηναίων στρατηγόν.

Οὐχὶ καὶ αἱ χελῶναι διὰ μιᾶς πᾶσαι πλέαι· ἐπὶ τῶν διά τινος εὐεργετουμένων· φασὶ γὰρ, ὁπόταν μία χελώνη πίῃ, αἱ λοιπαὶ ἀπὸ τοῦ οὔρου αὐτῆς ποτίζονται.

Οὐ φελλίας ὁ ἀγὼν, οἷον οὐ στεφανίτης, ἀλλὰ χρηματίτης· ἔλεγον δὲ ἐπὶ τῶν ἀργύριον τελούντων.

Οὐ φροντὶς[51] *Ἱπποκλείδῃ*· ὁ Τισάνδρου Ἱπποκλείδης μέλλων γαμεῖν Ἀγαρίστην τὴν Κλεισθένους τοῦ

Macar. οὐ π. μέλη αὐλεῖ· ἐ. τ. ὀ. ὁμ. τοῖς γονεῦσιν, ἀλλὰ χεῖρον βιούντων.

48) Apost. Cent. XV. 43. Macar. σχολὴν ἄγει. In reliquis consentit.

49) Apost. Cent. XV. 7.

50) Plut. Apophth. Lacon. p. 236. D.

51) Apost. Cent. XV. 44. ex Herod. VI. 129. Lucian. Herc. ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω — — καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. Philopatr. (si quidem Lucianus dialogi auctor) οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν. Macar. habet: Οὔθαρ ἀρούρης. — — Οὐχ εὕδει ποιμήν. — Οὐκ ἂν γένοιτο χωλὸς εὐσχήμων ἀνήρ· ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶς τι ποιούντων. — Οὐδὲν ὄφελος ἀποῤῥήτου καὶ ἀφανοῦς Μούσης. — Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ· ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δεινὰ πεπονθέναι. — Οὐδὲ κύαθον τόλμης ἔχει· ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων. — Οὔτε ψύχεται, οὔτε θερμαίνει· ἐπὶ τῶν μηδὲν λυσιτελούντων. — Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτὸς οὐδὲ πορφύρα· πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὴν πάλαι τύχην κοσμεῖσθαι θέλοντας. — Οὐδ' οὗτος Ἑρμῆς, οὐδ' ἐκεῖνος Ἡρακλῆς·

Σικνωνίου θυγατέρα, τοῦ τυράννου ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέρᾳ ἀπωρχήσατο περιττῶς· μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ Κλεισθένους καὶ Μεγακλεῖ τῷ Ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν Ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχηται τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης, ὑποτυχὼν ἔφη, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Τὸ ο μετὰ τοῦ φ.

Ὁ φεύγων [1] μύλον ἄλφιτα φεύγει· ἐπὶ τῶν ἑκουσίως ἀποβαλλομένων τὰ σφίσι πρόσφορα.

Ὄφεως ὄμμα [2]· ἐπὶ τῶν ὀξὺ καὶ καταπληκτικὸν ὁρώντων.

Ὁ φαλλὸς τῷ θεῷ [3]· ἐπὶ τῶν απονεμόντων ἐνίοις τὰ εἰκότα καὶ πρόσφορα.

Ὀχλεῖς μάτην [4] με κῦμ' ὅπως· ἐπὶ τῶν αναισθήτως ἐχόντων. ἡ παροιμία· ὡς γὰρ κῦμα προσκροῦον ἀεὶ παραλίαις πέτραις οὐδὲν ἀνύει, εἰ μὴ μάτην ποιεῖ, οὕτως οὐδ' αὐτὸς ὀχλῶν μοι ἀνύσεις τι, ὥστε ἃ χρῄζεις ἀκοῦσαι.

πρὸς τοὺς διαμαρτάνοντας, ἐν οἷς οἴονται κατορθοῦν. — Οὐκ ἀεὶ ποταμὸς ἀξίνας φέρει· ἐπὶ τῶν οὐκ ἀεὶ τὰ αὐτὰ δωρουμένων. — Οὐδ' ἀηδόνιον κατέδαρθον· πρὸς τοὺς φιλαγρύπνους. — Οὐ ταὐτὰ κώπης ἔργα καὶ ἀναξυρίδος· ἀπὸ πονοῦντος πρὸς τρυφῶντα. — Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. (Aristoph. Ran. 1431.) — Οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς, οὐδ' ἄκων μάκαρ· ἐπὶ τῶν κατὰ προαίρεσιν ζώντων. — Οὐδεὶς πεινῶν καλὰ ᾄδει. — Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ βινητιᾷ· ὡς ἐν διαβολῇ. — Οὗτος τοῦ σελήνου δεῖται· ἐπὶ τῶν πάνυ γερόντων καὶ ἐξησθενηκότων· ἐν γὰρ τοῖς πένθεσι σελήνου στεφάνους ἐφόρουν. — Οὐδὲν κακὸν ῥᾳδίως ἀπόλλυται. — Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ· ἐπὶ τῶν οὐδὲν ἀκαρῆ χρησίμων γενομένων. — Οὐ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. — Οὔτε τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν διδάξεις. — Οὐκ ἔστιν ἐν νηῒ πεσόντα ξύλου ἁμαρτεῖν· πρὸς τὸν ἐκ παντὸς τρόπου τυγχάνειν βουλόμενον.

1) Apost. Cent. XV. 52.
2) Apost. Cent. XV. 56.
3) Apost. Cent. XV. 57.
4) Apost. Cent. XV. 58.

Ὁ χρήσιμ' εἰδὼς οὐχ ὁ πολλ' εἰδὼς σοφός.

Ὀχληρὸν[5] *ὁ χρόνος ὁ πολὺς, ὦ γῆρας βαρὺ,*
Ὡς οὐδὲν ἀγαθὸν, δυσχερῆ δὲ πολλ' ἔχεις
Τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά· πάντες εἰς σε δὲ
Ἐλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα, καὶ σπουδάζομεν.

Τὸ ο̄ μετὰ τοῦ ψ̄.

Ὀψ' ἦλθες[6], *ἀλλ' ἐς κολωνὸν ἴεσο· ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς καιροὺς ὑβριζόντων.*

Ὄψον ἄριστον πόνος τῷ γήρᾳ· ὅτι δεῖ πονεῖν ἐν νεότητι, ἵνα πρὸς γῆρας ἔχῃ.

Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες[7].

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ὅμηρος Ἡσιόδῳ ἐρωτήσαντι, πόσον τὸ τῶν Ἑλλήνων πλῆθος ὃ κατὰ τὴν Τροίαν ἐστράτευσεν, εἶπεν·

Ἑπτ' ἔσσαν μαλεροῦ πυρὸς ἐσχάραι, ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ὀβελοὶ, περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα,
Τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἓν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

** Ὁ αὐτὸς εἶπεν*

ἐν ἱμάντι κατεστίχεθαι τὰ ἐρωτικά. Ἰλιάδος ξ'.

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος ἐν δ' ὀαριστὺς, ἐπειδὴ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες, ἢ ὅτι δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώντων πάθη, ἢ ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ

5) Stob. T. 116. 8. *Μενάνδρου.* Apogr. Dresd. *τὸ γῆρας.*
6) Ap. Cent. XV. 55. Macar. habet: *Ὁ φαλακρὸς τὸν κτένα εὑρὼν, οὐκ ἐμὸν τὸ χρῆμα ἔφη· ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου.* Cfr. Phaedr. Fab. IV. 35. ed. Berger. — *Ὁ χρυσὸς οὐ μιαίνεται· ἐπὶ τῶν μὴ κακουμένων.* — *Ὀχληρὸς δὲ ξένος ὄψιος μολών· αὕτη Εὐριπίδου ἐστίν.* — *Ὄψις ἀδήλων τὰ φαινόμενα· ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα ἐπὶ τῶν παρεληλυθότων στοχαζομένων.* — *Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά.*
7) Od. *Γ.* 480.

πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.

* Ὁ αὐτὸς Ἰλιάδος π.

Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ.

Ταῦτα γὰρ σώζει τὸ μὲν πόλιν καὶ οἰκήτορας, τὸ δὲ ἀπεῖργον τοὺς πολεμίους· καὶ Αἰσχύλος·

Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
Ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα.

τὴν δίκην δὲ προτάσσει, ὡς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἁρμόζουσαν βασιλεῖ.

* Αὐτοῦ νεκύων κατατεθνειώτων εἰπόντος, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ἀστεῖος, ὁ τοὺς χλωροὺς ἀνθρώπους νεκροὺς ὀνομάσας, εἴποι ἂν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς τῶν τοιούτων παρ᾽ αὐτῷ νεκρῶν οὐ τεθνεώτων· ἱστορεῖ γάρ τινά Ἀθήναιος βαρὺν δοκοῦντα, ὅτι ἔσκωπτε τόπον τινὰ ὡς νοσερὸν, φάναι πρὸς τοὺς αἰτιωμένους ἐποίκους, ὡς καὶ πῶς ἂν πόλιν ἐρεῖ νοσώδη, ἔνθα καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσιν.

* Ὅτι ἡ ἀλήθεια κάλλιστον καὶ ἐν θεοῖς ὑπάρχει μέγιστον, δηλοῖ διὰ τῶν ἐπῶν τούτων Ὅμηρος.

Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μεθ᾽ ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ᾽ ἀπατηλὸν,
Οὐδ᾽ ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Τριῶν γὰρ αἰτιῶν οὐσῶν, δι᾽ ἃς ἄνθρωποι παραβαίνουσιν ὑποσχέσεις καὶ ψεύδονται, ἢ γὰρ ἐξαπατῶν τις ἔφησεν, ἢ φήσας ὕστερον μετενόησεν, ἢ βουλόμενος ἐξησθένησεν, τούτων δὲ τὸ μὲν ἐστι φαύλης προαιρέσεως, τὸ δὲ ἀσθενοῦς κρίσεως, τὸ δὲ ἐνδεοῦς δυνάμεως, πάντα δὲ ὁ θεὸς ἐκπέφευγε, τῷ φιλαγάθῳ τὸ ἀπατηλὸν, καὶ τῷ βεβαίῳ τὸ παλινάγρετον, καὶ τῷ τελεσιουργῷ τὸ ἀτελεύτητον.

Οἰνοπίδου.

Οἰνοπίδης εἶπε τὸν νοῦν παραίτιον δαίμονα· τοῖς μὲν πεπαιδευμένοις ἀγαθὸν, τοῖς δὲ ἀπαιδεύτοις κακὸν εἶναι.

Ὁ αὐτὸς ὁρῶν μειράκιον πολλὰ βιβλία κτώμενον ἔφη, μὴ τῇ κιβωτῷ ἀλλὰ τῷ στήθει.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὰ βιβλία τῶν μὲν μεμαθηκότων ὑπομνήματα, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα.

Ὁ αὐτὸς [1] ἔλεγεν ὁποῖα ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ, τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸν λόγον ἀνάγκῃ.

Οἰνοπίων [2].

Οἰνοπίων ἦν παῖς τῆς Ἀριάδνης τῆς Μίνωνος, ᾧ Χῖον ἐγχειρίσαι φασὶ τὸν Ῥαδάμανθυν. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσι υἱὸν Διονύσου γενόμενον μαθεῖν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν οἰνοποιΐαν.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Περὶ Οἰνέως.

Οἰνεὺς Αἰτωλίας δυνάστης, τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων Ἄρτεμιν μόνην παρέλιπεν· ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα μέγα τοῖς Αἰτωλοῖς συὸς χρῆμα ἔπεμψεν, ὃς οὐ μόνον τὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας διέφθειρε· Καλυδώνιοι δὲ καὶ Πλευρώνιοι προῆλθον ἐπὶ τοῦτον. Μελέαγρος δὲ ὁ Οἰνέως πρῶτος ἐπιτυχὼν, γέρας τε τοῦ ὑὸς ἀκροθίνια λαβὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρας, Ἀταλάντῃ δι' ἔρωτα δωρεῖται· καὶ γὰρ αὕτη συνεξῆλθεν αὐτοῖς ἐπὶ κυνηγεσίαν· οἱ δὲ Θεστίου

1) Laur. om.

2) Abest ab impr. et Laur.

μὲν παῖδες, ἀδελφοὶ δὲ τῆς Μελεάγρου μητρὸς, Ἀλθαίας, ὀργίλως διατεθέντες [3], ἐπὶ τούτῳ ἐπεβούλευον τῷ Μελεάγρῳ· ὁ δὲ προγνοὺς, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ εἰς φυγὴν τραπῆναι παρεσκεύασεν· διόπερ οἱ Πλευρώνιοι τοῖς Καλυδωνίοις ἐπεστράτευσαν· Μελέαργος δὲ κατ' ἀρχὰς τῇ μητρὶ μηνίων, οὐκ ἐβοήθει τῇ πατρίδι· πορθουμένης δὲ ἤδη τῆς πόλεως, πεισθεὶς ὑπὸ Κλεοπάτρας τῆς γυναικὸς προελθὼν, οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δὲ ἠνάγκασεν ἐκεῖσε κατὰ κρημνῶν ἐνεχθῆναι· Ἀλθαία δὲ μηνιῶσα τῷ παιδὶ τὴν ὑπὸ τῶν μοιρῶν δεδομένην δᾷδα κατέφλεξεν· ἦν δὲ πεπρωμένον ἐκείνης ἐκκαείσης καὶ τὸν Μελέαγρον ἀποθανεῖν· φθαρέντος δὲ τοῦ παιδὸς Ἀλθαία μετανοήσασα ἑαυτὴν ἀναιρεῖ.

Περὶ Οἰδίποδος [4].

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένων,
Ἦλθε πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων.
Ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον·
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στενοῖς ἁμαξιτοῖς
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα
Σφιγγὸς δὲ θανάσιμον ἐκλύσας μέλος
Ἤισχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος·
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθηται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
Ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν Λάϊειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Διοσαῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσε κόρας,
Αὐτή τε μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

3) Cod. διατιθέντες.
4) Est ὑπόθεσις Oedipi tyranni, ab Aristophane Grammatico in versus redacta.

Περὶ Πέλοπος καὶ Οἰνομάου. Απολλοδώρου.

Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντε·
Καὶ τὰ μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων
Ἡνία· σὺν δὲ οἱ ἔσκε παραιβάτις [5] Ἱπποδάμεια·
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππον.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπώς,
Ἄξονος ἐν πρύμνης παρὰ κελαδὸν ἀγνυμένοιο,
Πίπτεν ἐπεσσυμένος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.

Ἀρχὴ τοῦ π στοιχείου.

Τὸ π μετὰ τοῦ α.

Πάλαι [1], ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· ἐπὶ τῶν πρὶν μὲν εὐπραγούντων, ὕστερον δὲ δυσπραξάντων· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν χρωμένων τισὶν ὅπως δή ποτε, ὕστερον δὲ μὴ φροντιζόντων αὐτῶν, ὡς ὁ ἐν Ἀριστοφάνει νέος μεμήνικε τῇ γραΐ [2].

Πάντα [3] θεῖν ἐλαύνεται· ἐπὶ τῶν εὐπόρων.

Πάντα τὸν βοῦν ἔφαγε κεὶς τὴν οὐρὰν ἀπέκαμεν· ἐπὶ τῶν τελεσάντων τὸ πλεῖον μέρος τινὸς ἔργου, τοῦ λοιποῦ δὲ καὶ βραχέος ὀλιγωρούντων.

Πάντα [4] κάλων σείειν· ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων· παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.

5) Cod. παραιβάτης.

1) Apost. Cent. XV. 59. et Laur. historiam latius exponunt. Macar. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν ἐπ' ἀνδρίαν δόξαν ἐχόντων, ἐλαττωθέντων δὲ ὕστερον.

2) Versus sunt: ἤτοι πάλαι ποτέ μοι ἄκοντι χρησίμη ὑπῆρχες· διὰ τὴν ἔνδειαν, νῦν δ' οὐκέτι σου φροντίδα (Laur. φρόντα) ποιοῦμαι.

3) Apost. Cent. XV. 60. addit quaedam.

4) Apost. Cent. XV. 62. iis-

Πάναβρος[5] *Σαρδανάπαλος*· ἐπὶ τῶν τρυφώντων καὶ πολυόλβων.

Παρὰ[6] *τὰ δεινὰ φρονιμάτερος*· ὁμοία τῇ· ἐξ ὧν ἔπαθες ἔμαθες [7].

Πᾶν μοι[8] *τὸ χρέος κρόμμυα, καὶ τὸ τίμημα σκόροδα*· ἐλλείπει τὸ εἴη· ἐπὶ τῶν ὀλίγα ὀφειλόντων καὶ εὐτελῆ.

Πάντα ὀκτώ[9]· οἱ μὲν Στησίχορόν φασιν ἐν Κατάνῃ ταφῆναι πολυτελῶς πρὸς ταῖς ὑπ' αὐτοῦ Στησιχορείαις πύλαις λεγομέναις· καὶ τοῦ μνημείου ἔχοντος ὀκτὼ κίονας καὶ ὀκτὼ βαθμοὺς καὶ ὀκτὼ γωνίας· οἱ δὲ ὅτι Ἀλήτης[10] κατὰ χρησμὸν τοὺς Κορινθίους συνοικίζων ὀκτὼ φυλὰς ἐποίησε τοὺς πολίτας καὶ ὀκτὼ μέρη τὴν πόλιν· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν παγίων καὶ βεβαίων.

Πάντα[11] *εἴσω πίπτει*· ἐπὶ τῶν μὴ περί τινων πλείστου ἀξίων κατ' ἀξίαν εἰπόντων· τὸ γὰρ εἴσω πίπτον περιέχεται καὶ τὸ περιεχόμενον ἅπαν μικρότερον τοῦ περιέχοντος.

Παρὰ[12] *κωφὸν ἀποπαρδεῖν*· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

dem verbis Suid. Macar. *πάντα λίθον καὶ πάντα κάλων κινεῖ· ἐπὶ τῶν πάσῃ χρωμένων προθυμίᾳ.* Cfr. Aristoph. Equ. 756. *νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ.* Lucian. Scyth. c. 11. *οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν.* Julian. Ep. 52. p. 437. A. *πάντα κινοῦσιν ἀκοσμίας κάλων.* Clem. Strom. VII. p. 292. 32. *καὶ πάντα μᾶλλον ὑπομένουσι, καὶ πάντα, φασὶ, κάλων κινοῦσι.* Cfr. Elmsl. ad Eur. Med. 280. Heind. ad Plat. Protag. p. 338. A.

5) Apost. Cent. XV. 63.

6) Apost. Cent. XV. 64.

7) Frequenter Graeci hac paronomasia utuntur: Xen. Cyrop. III. 1, 17. *πάθημα τῆς ψυχῆς λέγεις εἶναι τὴν σωφροσύνην, οὐ μάθημα.* Achill. Tat. IV. 14. *ἔφθανε τὸ παθεῖν πρὸ τοῦ μαθεῖν*, ubi Jacobs. Synes. Dion. p. 48. A. ed. Paris. 1631. *καθάπερ Ἀριστοτέλης ἀξιοῖ τοὺς τελουμένους οὐ μαθεῖν τί δεῖ, ἀλλὰ παθεῖν καὶ διατεθῆναι.* Macarii prov. supra p. 216. *ἐὰν μὴ πάθῃς, οὐ μὴ μάθῃς.*

8) Apost. Cent. XV. 64.

9) Apost. Cent. XV. 67.

10) Apost. *Ἀχήτης.*

11) Apost. Cent. XV. 72.

12) Apost. Cent. XV. 73. Macar. *παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖν*,

Παρὰ[13] *χελώνης ὄστρακον*· ἐπὶ τοῦ μὴ μεταδιδόντος ὡς οὐδὲ ἡ χελώνη μεταδοίη τοῦ ἰδίου ὀστράκου.

Πατροκλέους[14] *φειδωλότερος*· ἐπὶ τῶν πλουσίων μὲν, φειδωλῶν δὲ καὶ μικροπρεπῶν· οὗτος γὰρ ἐξότου περ ἐγένετο πλούσιος ἢ καὶ ἐγεννήθη, οὐκ ἐλούσατο. Ἀριστοφάνης· ἢ ἐπὶ ῥυπώντων καὶ αὐχμηρῶν.

Πάτταλος[15] *παττάλῳ προσκρούεται*· ὅταν τὸ κακὸν ὑπὸ κακοῦ θεραπεύηται.

Παύσωνος[16] *πτωχότερος*· οὗτος ζωγράφος ἦν καὶ ἐπὶ πενίᾳ διατεθρύλλητο.

Πάντα[17] *χρήματα*· ἐπὶ τῶν συγκεχυμένων πραγμάτων, ἐλήφθη δὲ ἐκ τοῦ Δημοκρίτου τοῦ φυσικοῦ.

Πάνθ'[18] *ὑπὸ μιᾶς μύκονος*· ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων.

Παναθηναίων[19] *κατόπιν*· ἐπὶ τῶν βραδυνόντων.

Παρθένοις[20] *ἓξ ἐφάμιλλος*· ἐπὶ τῶν εὐψύχων καὶ σωφρόνων· τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμησαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ.

Πάθος[21] *κόρης ἱππομανοῦς*· ἐπὶ τῶν διαφθειρομένων καὶ ἀφόρητα δῆθεν ὑφισταμένων· οὗτος γὰρ τοῦ γένους τῶν Κοδριδῶν ὢν ὃς καὶ τελευταῖος ἐβασίλευσε τὴν θυγατέρα καθεῖρξεν ἐν χωρίῳ τινὶ μεθ' ἵππου μαινομένου, διότι λαθραίῳ μίξει τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐλυμήνατο καὶ ὁ ἵππος τὴν κόρην βίαν ἐποιήσατο·

ἢ παρὰ κωφοῦ θύρας ᾄδειν· ἐπὶ τῶν μὴ προσεχόντων.

13) Apost. Cent. XV. 71. Macar. ἐπὶ τοῦ οὐκ ἂν μεταδόντος, ὥσπερ οὐδὲ χελώνη μεταδοίη τοῦ ἰδίου ὀστράκου.

14) Apost. Cent. XV. 74. Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι, ὃς οὐκ ἐλούσατ', ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο.

15) Apost. Cent. XV. 75.

16) Apost. Cent. XV. 76. Cfr. Interpp. ad Aristoph. Plut. 602.

17) Apost. Cent. XV. 77. Eustath. Opusc. p. 312. l. 30. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ παρετέθη· ὡς εἶναι τὸ παράθεμα πάνθ' ὁμοῦ χρήματα ταῦτα· χύτραν, πινακίσκον, ἄρτον, προσόψημα.

18) Apost. Cent. XV. 79.

19) Apost. Cent. XV. 80. et Laur. de Panathenaeis quaedam addunt.

20) Apost. Cent. XV. 84. et Laur. plura addut.

21) Apost. Cent. XV. 86.

ἀφ' οὗ πάριππος καὶ κόρη ὁ τόπος ἐν ᾧ τὸ πάθος ὑπέστη καλεῖται.

Παταικίωνος [22] συκοφαντικώτερος· οὗτος ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν πολιτῶν τέλος φωραθεὶς ἀνηρτήθη.

Τὸ π μετὰ τοῦ ε.

Πεισάνδρου [1] δειλότερος.

Πενία δὲ [2] τὴν σοφίαν ἔλαχε.

Πελαργικοὶ [3] νόμοι, καὶ ἀντιπελάργωσις ἡ διὰ τὸ τρέφειν τοὺς γονεῖς.

22) Apost. Cent. XV. 90. Πανταχίωνος. Apogr. Dresd. Παταχίωνος. Scripsi Παταικίωνος, hoc enim nomen hominis malitia famosi in comoediis antiquis frequens. Vide Wyttenb. ad Plut. de aud. poët. p. 21. F. et quos ille laudat, Menage ad Diog. Laërt. VI. 39. Vales. ad Harpocrat. p. 62. Macar. habet: Πάγην ἱστὰς ἐν πάγῃ ληφθήσῃ. — Παρὰ μὲν πεδίον, παρὰ δὲ ἵππος. Τοῦτό φασι τὸν Θετταλὸν τύραννον εἰπεῖν, προκαλούμενον Βοιωτοὺς εἰς πόλεμον. — Παρὰ χωλὸν οἰκῶν κἂν ἐπισκάζειν μαθήσῃ· πρὸς τοὺς παραπολαύοντας τῶν χαλεπῶν. — Παρὰ βοῦς ἀροτριᾷ· ἔοικεν ἐπ' αἰσχρότητι πρὸς τὰς γυναῖκας εἰρῆσθαι. — Πάντα ἀγαθοὶ τολμῶσι καὶ πάντα κακοὶ τολμῶσι. — Πάντα πλουσίοις καλά, κοὐδὲν αὐτοῖς πρᾶγμα. — Πάντων τοι μέτρον ἐστὶ τὸ ἐπιεικές. — Πάγη παρ' ὁδὸν πρὸς τοὺς δι' ἀκοῆς θηρῶντάς τινας. — Πάππος ἀκάνθης· ἐπὶ τοῦ μηδενός· πάππος γάρ ἐστι τὸ φυόμενον ἐκ τῆς ἀκάνθης, ὃ προσπνέων ὁ ἄνεμος σκεδάζει πανταχοῦ. — Πάντα λυπεῖ τὸν στυφλόν. — Πάντ' εἰς τὴν κερδαίνουσαν πήραν ὠθεῖν· ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς τρόπου κερδαίνειν βουλομένων. — Πάσης ἅπτεσθαι κώπης· παρεγγυᾷ διὰ παντὸς ἔχεσθαι ἔργου. — Παρὰ ποταμὸν φρέαρ ὀρύττειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. — Πᾶσα γῆ πατρίς. — Παρὼν ἀποδημεῖ· ἐπὶ τῶν αἴσθησιν ἑαυτῶν οὐδεμίαν παρεχομένων. — Παρακύπτων λίθος· ἐπὶ τοῦ δήλου.

1) Apost. Cent. XV. 92.

2) Apost. Cent. XV. 7.

3) Apost. Cent. XV. 93. Macar. ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀμειβομένων, παρόσον οἱ τῶν πελαργῶν νεαττοὶ τοὺς πατέρας τρέφουσι γεγηρακότας.

Πελληναῖος[4] *χιτών*· ἐπὶ τῶν παλαιὰ φορούντων ἱμάτια.

Πεζῇ βαδίζω[5], *νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι*· ἐπὶ τῶν μετερχομένων τὰ μικρὰ, πειρᾷν δ' οὐκ ἐχόντων ἐν τοῖς μεγάλοις.

Πέπτωκεν[6] ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.

Πέρδικος[7] *ἱερόν*· ἐπὶ τῶν ἀνδρείων· Εὐπαλάμῳ γὰρ ἐγίνοντο παῖδες Δαίδαλος καὶ Πέρδιξ, ἧς υἱὸς Κάλως[8], ᾧ φθονήσας ὁ Δαίδαλος τῆς τέχνης ἔῤῥιψεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἐφ' ᾧ ἡ Πέρδιξ ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὴν ἐτίμησαν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν κωμικοῖς τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομά φησι.

Πειρίθου[9] *καὶ Θησέως φιλοξενία*· ἐπὶ τῶν πολυτελῶς φιλοξενηθέντων καὶ φιλοξενούντων.

Περιεστίαρχος[10] *ἐγένου*· ἐπὶ τῶν καθαιρόντων· καὶ γὰρ οὗτοι περιεκάθαιρον τὰς ἑστίας καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς πόλεις. Ἴστρος[11] δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περιέστια, φησι, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιεστίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται μαχαιροφοροῦντες ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίας περιειλημμένοι δημοσίας καὶ περίδρομον ἔχοντες.

Περὶ ὄνου σκιᾶς[12]· περὶ τῶν ἐνδιατριβόντων τοῖς μηδενὸς ἀξίοις.

4) De χλαίναις Πελληναίαις vide Brunck. ad Aristoph. Av. 1421.

5) Macar. Πεζῇ βαδίζων μὴ φόβου τὰ κύματα· χρησμὸς οὗτος Ἰάσονι δοθείς.

6) Aristoph. Ran. 970. Vide infra Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. Codd. Κῖος. Scripsi Κεῖος. Vide epistol. crit. p. 20.

7) Apost. Cent. XV. 96. ἐπὶ τῶν ἀνανδρειῶν.

8) Codd. Κάλλως.

9) Apost. Cent. XV. 98. et Laur. plura addunt.

10) Apost. Cent. XVI. 1. Mosc. ubique περιστίαρχος. Laurent. primum περιεστίαρχος, in sqq. περίστια et περιστίαρχοι.

11) Laur. Ἴαστρος.

12) Apost. Cent. XVI. 4. Macar. ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀτελέσι μαχομένων. Lucian. Hermot. c. 71. πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄ-

Πεύκης τρόπον[13]· ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· ἐπεὶ ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκ ἀνίησιν ἔτι βλαστόν.

Πέτρας ἕψειν[14] *ἐπιχειρεῖς*· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Πεινῶσαν[15] *ἀλώπεκα ὕπνος ἐπέρχεται*· ἐπὶ τῶν πανούργων.

Τὸ π μετὰ τοῦ η.

Πηγάσου ταχύτερος[1]· φασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος ἔφερεν· ἐμοὶ δὲ ἵππος οὐδέποτε δοκεῖ δύνασθαι ἵπτασθαι, οὐδ' εἰ πάντα τὰ πτηνῶν πτερὰ λάβῃ· εἰ γάρ ποτε τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νῦν ἂν εἴη· τοῦτον δέ φασι καὶ τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀνελεῖν· ἦν δὲ ἡ Χίμαιρα, ὥς φασιν, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα· ἔνιοι δὲ δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλάς· ἀδύνατον δὲ λέοντα καὶ αἶγα ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι, καὶ τὸ θνητὴν[2] ἔχον φύσιν πῦρ ἀναπνέειν εὔηθες· ποίαις δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶμα ἐπηκολούθει. Τὸ δὲ ἀληθὲς οὕ–

νου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. Cfr. Ast ad Plat. Phaedr. c. 42. et supra p. 385. ὄνου σκιὰ, et infr. ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς.

13) Apost. Cent. XVI. 6. Macar. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων, παρόσον ἡ πεύκη τμηθεῖσα οὐκέτι ἀναφύει.

14) Apost. Cent. XV. 99. πέτρας ἕψεις· καὶ nr. 100. πέτρας σπείρεις· ἐπὶ τ. ἀ. Vide supra p. 336. λίθον ἕψεις. Macar. πέτρας σπείρεις ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Plat. Legg. VIII. p. 839. E. τοῦ μὲν ἄῤῥενος ἀπεχομένους μὴ κτείνοντάς τε ἐκ προνοίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, μηδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας.

15) Apost. Cent. XVI. 8. addit: ἢ ἐπὶ τῶν π[illegible]των τῶν δι' ἀπορίαν τροφῆς ὑπνούντων· ἀλώπεκα δὲ εἶπε παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσι. Macar. addit: *Περσικὴ τιμωρία*· ἐπὶ τοῦ ἀργαλέου καὶ ἀποτόμου. — *Πεινῶντι δὲ ὕπνος οὐκ ἐπέρχεται.* — *Πεινῶντος ἀνδρὸς ἰσχνὰ τὰ ἀντικνήμια.* — *Πεινῶντι πᾶν ἐστι χρῆμα ἐδώδιμον.*

1) Apost. Cent. XVI. 10.

2) Codd. θνητόν· sed Atticismum, de quo Markl. ad Eur. Suppl. 151. Lobek ad Aj. 323. Coray ad Heliod. II. p. 58. Boisson. ad Philostr. Her. p. 295. et 318. ad Aristaen. p. 218. Jacobs ad Philostr. Imag. p. 220. disputant, dubitavi hoc lo-

τως.˙ Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐληΐζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία˙ ὄνομα ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει˙ ὅμοιον δὲ δοκεῖ πλοῖον μᾶλλον ἢ ὄνομα ἵππῳ εἶναι Πήγασος˙ βασιλεὺς δὲ Ἀμισόδαρος ᾤκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ˙ ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ᾽ αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμισός [3]˙ πρὸς ὃ δὴ ὄρος προβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν, ἐπὶ πόλεως τῶν Ξανθίων˙ τρίτη δὲ ὄπισθεν τῆς Καρίας, τὰ δ᾽ ἄλλα κρημνοί˙ ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς [4] γῆς μέγα˙ ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ ἀναδίδοται˙ ἐπὶ τούτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα˙ τότε δὲ ἦν, ὡς λέγουσιν οἱ πρόσχωριοι, κατὰ μὲν τὴν πρόβασιν οἰκῶν λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων, οἳ δὴ καὶ ἐσίνον τοὺς νομέας καὶ τοὺς ὑλοτόμους˙ τότε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισὸς κατεκάη καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο˙ ἔλεγον οὖν οἱ πρόσχωριοι Βελλεροφόντην [5] ἀφικόμενον μετὰ Πηγάσου τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀπολέσαι˙ τούτου δὲ γεγονότος προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Τὸ π̄ μετὰ τοῦ ῑ.

Πῖθ᾽ ἐλλέβορον [6]: ἐπὶ τῶν ἐλλεβόρου δεομένων ὥστε ἰαθῆναι μανιωδῶν ὄντων. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μενίππου διαλόγῳ˙ ληρεῖς ὦ Τάνταλε καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς˙ ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία.

Πίθηκος [7] ὁ πίθηκος, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα.

co statuere, ubi propter verba proxima τὸ — ἔχον facilis fuit error, ut infra: ἕτερος ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα.

3) Apogr. Dresd. Τελμισσός sed infra: Τελμισός. Laur. constanter Τελμισός.

4) Codd. τῶν τῆς γῆς. delevi τῶν.

5) Apogr. Dresd. Βελλεροφόντῃ. Constat fluctuare in his accusativis libros, vide Siebel. ad Paus. I. 1. p. 5. Boisson. ad Philostr. Her. p. 495. Elinsl. Review of Marklands Supplices 928. Laur. Βελλεροφόντῃ ἀφικόμενοι.

6) Aristoph. Vesp. 1480.

7) Apost. Cent. XVI. 17. Macar. addit: ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐξ

Τὸ π μετὰ τοῦ λ.

Πλίνθον[8] πλύνεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Πλείους[9] προσκυνοῦσι τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἢ δύνοντα· ἐπὶ τῶν δι' ἀρετὴν τιμωμένων ἐν τῇ νεότητι ἢ τῷ γήρᾳ.

Πλαταγὴ[10] δοκιμάσει· ἔστι δὲ φύλλον τῆς μήκωνος, ἢ ἀνεμώνης· δι' αὐτῆς γοῦν ἐσημειοῦντο τὴν τῶν ἐρωμένων στοργὴν, τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν ἐστέργοντο· εἰ δ' οὔ[11], τὸ ἀνάπαλιν.

Τὸ π μετὰ τοῦ ο.

Πολλῶν[1] ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν ἀνήγαγον· ἐπὶ τῶν πολλὰ ποιούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

Πολλὰ[2] μοχθήσαντες ὁμοίως ἐμέν· ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐκ σπουδῆς ὠφεληθέντων καὶ διὰ παιδείαν οὐδὲν πλέον τῶν ἄλλων προτιμωμένων.

Πολλῶν[3] ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα· ἐπὶ τῶν μὴ ποιουμένων λόγον τῶν εἰς αὐτοὺς γενομένων

ἐπεισάκτου κόσμου ὠφελουμένων. Lucian. adv. indoct. c. 4. πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. Mac. habet: Πίθηκος ὄμφακος σιτούμενος· παρόσον πονηρὸν μὲν τὸ ζῶον, πονηρὰ δὲ σιτεῖται. — Πιθήκῳ πάτταλον· ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τι πασχόντων.

8) Apost. Cent. XVI. 18. Eustath. Opusc. p. 11. B. ed. Tafel. ἔτι λούδαι ῥύπου ἀπογυμνῶν ἑαυτόν; εὖ καὶ ἄλλως πλίνθον, ὅ φασι, πλύνεις, οὕτω ποιῶν.

9) Apost. Cent. XVI. 19.

10) Apost. Cent. XVI. 21. πλατάγη.

11) Apost. et apogr. Dresd. εἰ δ' οὖν. Posui, sensu postulante, εἰ δ' οὔ. Macar. habet: Πλοῦτος κεραμέως· ὁ μὴ βέβαιος, ἀλλὰ σαθρὸς καὶ διάκενος.

1) Apost. Cent. XVI. 24.

2) Lucian. Hermotim. 69. πολὺ ποῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν.

3) Apost. Cent. XVI. 54. πολλῶν ἐγὼ θηρίων ἀκήκοα ψόφους· ἐπὶ τῶν πεπειραμένων ἐν πράγμασιν ἢ ἐπὶ τῶν φοβούντων οὐ δεόντως. Etiam Macar. πολλῶν θηρίων ἐγὼ ψόφους ἀκήκοα· ἐπὶ τῶν κενῶν ἀπειλῶν. Ita permutatur θηρίον et θρίον. Jacobs

ἀπειλῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῆς συκῆς φύλλων, ἀποτελούντων μὲν ἐν τῷ καίεσθαι κτύπον, ταχὺ δὲ σβεννυμένων.

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Πολλ' οἶδ' [4] ἀλώπηξ ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

Πολλαῖς [5] *πληγαῖς δρυοῦ δαμάζεται*· πρὸς τοὺς δυσαλώτους.

Πολλαὶ [6] *κυνὸς ἄῤῥενος εὐναί*· ἐπὶ τῶν κατωφερῶν εἰς τὰ ἀφροδίσια.

Πολλὰ [7] *μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου*· ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον μακρὸν γενήσεσθαι μελλόντων· ἄμπελον γάρ τινος φυτεύοντος εἷς τῶν οἰκετῶν εἶπε τὸν στίχον τοῦτον.

Πολλοί [8] *τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι*· ἐπὶ τῶν δοξαζόντων εἶναι λαμπρῶν, μὴ ὄντων δέ.

Πόντος ἀγαθῶν [9]· ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀγαθὰ ἐχόντων.

Πονηρὰ [10] *κατὰ τρυγόνα ψάλλεις*· ἐπὶ τῶν ἐπιπόνως ζώντων.

Ποταμὸς πρὸς θάλατταν [11] *ἐρίζει*· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀδυνάτων.

ad Philostr. p. 521. Aristoph. Vesp. 436. *ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.*

4) Apost. Cent. XVI. 45. Macar. *πολλὰ μὲν ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.*

5) Apost. Cent. XVI. 26. Macar. consentit.

6) Apost. Cent. XVI. 27.

7) Apost. Cent. XVI. 28. plura addit ex Diogeniano. Macar. *ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα ἐλπιζόντων· πέλει* apogr. Dresd. om.

8) Apost. Cent. XVI. 46. Macar. *πολλοὶ ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ Βάκχοι· ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τι εἰδέναι καὶ μὴ εἰδότων.* Clem. Strom. V. 3. p. 655. *φιλόσοφον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον γενέσθαι·*

Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, Βάκχοι δέ τε παῦροι

κατὰ τὸν Πλάτωνα. (Phaedone, ubi cfr. Wyttenb.) Boisson. ad Marin. p. 112.

9) Apost. Cent. XVI. 43. Vide supra p. 12.

10) Apost. Cent. XVI. 48.

11) Apost. Cent. XVI. 49. Apogr. Dresd. *πρὸς* om.

Πολλῶν [12] *πανηγύρεων Διὸς βαλάνους ἔφαγον*· ἐπὶ τῶν ἐμπείρων.

Ποικιλώτερος [13] *ὕδρας*· ἐπὶ τῶν δολερῶν.

Πολύποδος [14] *ὁμοιότης*· ἐπὶ τῶν ἐξομοιούντων ἑαυτούς τισιν ἢ χρηστοῖς ἢ φαύλοις.

Τὸ π μετὰ τοῦ ρ.

Πρεσβύτερος [1] *Κόδρου*· ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν· ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος Ἀθήνησι Κόδρου.

Προδίκου [2] *σοφώτερος*· οὗτος ἦν καὶ σοφὸς λίαν καὶ ἀκριβὴς δικαστὴς καὶ διαιτητής.

Προσήκει [3] *τοῖς τέκνοις ἐντὸς θυρῶν λοιδορεῖσθαι*· ἐπὶ τῶν τὰς οἰκείας αἰσχύνας μὴ ὁρώντων,

12) Apost. Cent. XVI. 52.

13) Ap. Cent. XVI. 53. Macar. addit: *ἤτοι θαυμαζομένων.*

14) Apost. Cent. XVI. 56. Macar. *Πολύποδος τρόπον*· *Πολύποδος ὁμοιότης, πρὸς τοὺς ἐξομοιοῦντας ἑαυτούς, οἷς ἂν πλησιάζωσιν.* Id. *Πολύπους ὥσπερ πέτρας ἔχεται, ἐπὶ τῶν λιπαρῶς τισι προςκαθημένων.* Cfr. Theogn. 419. ed. Welck.

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Aelian. V. H. I. 1. *ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιάν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι,* ubi Perizon. Plut. de discern. adul. p. 52. F: *τὰς δὲ κόλακος, ὥσπερ πολύποδος τροπὰς ῥᾷστα φωράσειεν ἄν τις;* etc. Cfr. Wyttenb. ad p. 96. F. Clem. Paedagog. III. 11. p. 300. *νυνὶ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως συμμεταβάλλονται τοῖς τόποις καὶ τὰ σχήματα καὶ τοὺς τρόπους, καθάπερ καὶ τοὺς πολύποδας ταῖς πέτραις φασὶν ἐξομοιουμένους, αἷς ἂν προσομιλῶσιν, τοιούτους φαίνεσθαι καὶ τὴν χροιάν.* Pseudo-Phocyl. 44.

Μὴ δ᾽ ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶραν ἀμείβου.

Macar. add.: *Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί*· *ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων.* Cfr. Lucian. Dial. M. IV. 3. *Πολλῶν ὁ λιμὸς γίνεται διδάσκαλος. — Πολλοί σε μισήσουσιν ἂν σεαυτὸν φιλῇς. Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατὰ μοῖραν ἔειπεν. — Πολλάκι δὴ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα* (Cod. *φὺπηύρα*).

1) Apost. Cent. XVI. 59. Macar. *πρεσβ. Κόδρου ἤτοι Κρόνου*· *ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν.*

2) Apost. Cent. XVI. 62. *Προδίκου τοῦ Κίου σοφ.* Cfr. Arist. Nub. 361.

3) Apost. Cent. XVI. 69.

ἀλλ᾽ ἑτέροις λοιδορουμένων· Οὐέῤῥου [4] γὰρ υἱὸν ἔχοντος οὐκ εὖ κεχρημένον ἐφ᾽ ὥρᾳ τῷ σώματι, τὸν δὲ Κικέρωνα λοιδοροῦντος εἰς μαλακίαν καὶ κίναιδον ἀποκαλοῦντος εἶπε τοῦτο Κικέρων.

Πρὸς [5] σῆμα μητρυιᾶς κλαίει· ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου ἢ προσποιουμένου.

Πρὸς [6] κέντρα λακτίζεις· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων.

Προβάτων [7] οὐδὲν ὄφελος, ἂν ποιμὴν μὴ παρῇ· ὅτι κακὸν ἡ ἀναρχία.

Πρότερον [8] χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα· περὶ πράγματος ἀνομοίου καὶ ἀδυνάτου τάττεται.

Πρὸ [9] τῆς νίκης ἐγκώμιον ᾄδεις· ἐπὶ τῶν προλαμβανόντων τὰ πράγματα.

Πρὸς [10] Κρῆτα κρητίζει· ἀντὶ τοῦ πρὸς ψεύστην ψεύδεσι χρῆται.

Πρὸς λέοντα [11] δορκάδες συνάπτουσι μάχας· ἐπὶ τῶν ἐριζόντων πρὸς κρείττονας.

4) Cod. Ἱέρου. Apost. Ἱεροῦ. Recte Pantin. Οὐέῤῥου. Vide Plut. Apophth. Rom. Vol. VIII. p. 163. Hutt.

5) Apost. Cent. XVI. 85. Macar. ἢ προσποιουμένου om.

6) Apost. Cent. XVI. 86. Macar. πρὸς κέντρα λακτίζειν· ἐπὶ τῶν μείζοσιν ἀντιτεινόντων. Notum prov. ex Act. Apost. IX. 5. Cfr. Aesch. Prom. 330.

Οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ.
Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς,

ubi Schütz et Blomf.

7) Apost. Cent. XVI. 77. πρ. οὐ. ὄφ. ἐὰν ποιμὴν ἀπῇ· ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου.

8) Apost. Cent. XVI. 76.

9) Apost. Cent. XVI. 75. Plat. Theaet. p. 164. C. φαινόμεθά μοι ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην, πρὶν νενικηκέναι — — ᾄδειν, ubi Heind.

10) Apost. Cent. XVI. 84. Πρὸς Κᾶρα καρίζεις, ὡς καὶ τὸ πρὸς Κρῆτα κρητίζεις. Macar. πρὸς Κρῆτα κρητίζεις· ἐπὶ τῶν πρὸς τοὺς ὁμοίους ψευδομένων. Πρὸς Κᾶρα καρίζεις ὅμοιον. Eustath. Opusc. p. 287. l. 49. ἐκρήτιζε δὲ ἄρα πρὸς Κρῆτα ἐκεῖνος. Plut. Aemil. Paul. c. 23. τοὺς μὲν οὖν ἐπισταμένους ἀκριβῶς αὐτὸν οὐκ ἔλαθε κρητίζων πρὸς Κρῆτας. Lysand. c. 20. πρὸς Κρῆτα δ᾽ ἄρα, τὸ τοῦ λόγου, κρητίζειν ἠγνόει τὸν Φαρνάβαζον.

11) Apost. Cent. XVI. 87. Macar. πρὸς λέοντα δορκὰς ἅπτεται μάχης· ἐπὶ τῶν πρὸς τοὺς κρείττονας ἐριζόντων. Id.

Τὸ π μετὰ του τ.

Πτερυγίζειν [1]· ἐπὶ τῶν ἐπηρμένων καὶ ἀνύσαι τι μὴ ἰσχυόντων εἴληπται ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβαλλομένων μὲν ἐπιπέτεσθαι νεοσσῶν, μὴ δυναμένων δὲ, καὶ εἰς γῆν πιπτόντων.

Πτολεμαῒς δίκη [2]· ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων· πρεσβῦτις δὲ ἦν ἡ Πτολεμαῒς, ἄχρις οὗ ἀποθάνοι δίκας λέγουσα· καὶ ἀεὶ ὑπερτιθεμένη διὰ τοῦ μηδέποτε βούλεσθαι ἀπαλλαγῆναι τοῦ δικάζεσθαι.

Πτίσσε πτίσσε [3] *τὸν Ἀναξάρχου θύλακον*, οὐ γὰρ πτίσσεις Ἀνάξαρχον· οὗτος συσχεθεὶς ὑπὸ Ἀρχελάου τοῦ τυράννου καὶ βληθεὶς ἐν ὅλμῳ ἐπτίσσετο μοχλῷ ξυλίνῳ· πτίσσεσθαι δέ ἐστι τὸ δίκην πτισσάνης τύπτεσθαι [4]· ἔνθεν καὶ πτισσάνη παρὰ τὸ πτίσσεσθαι· πτισσόμενος δὲ οὕτως ἔφη, αἰνιττόμενος οἷα φιλόσοφος δῆθεν τοῦ σώματος μηδένα λόγον ποιεῖσθαι.

Πτωχοῦ [5] *φίλοι οὐδὲ οἱ γεννήτορες.*

Πτωχοῦ [6] *πήρα οὐ πίμπλαται*· ἐπὶ τῶν ἀπλήστων.

Πτωχοῦ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀργοὺς δαῖτα πτώσσειν.

habet praeterea: *Πρὶν τοὺς ἰχθῦς λαβεῖν τὴν ἅλμην κυκᾷς*· ἐπὶ τῶν τοὺς καιροὺς προλαμβανόντων. — *Πράσου φύλλῳ τὸ τῶν ἐρώντων δέδεται βαλάντιον*· ὅτι οἱ ἐρῶντες πολλὰ ἀναλίσκουσιν. — *Πρᾳότερος περιστερᾶς*· ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιεικῶν. — *Προσέχεται δ' ὥσπερ λεπάς*· ἐπὶ τῶν τινος ἐχομένων. — *Πρὸς δύο οὐδὲ Ἡρακλῆς.* — *Προςμέρου κύνες*· ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγρίων.

1) Apost. Cent. XVI. 88. Aristoph. Plut. 575. ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, ubi vide interpp.

2) Apost. Cent. XVI. 89.

3) Apost. Cent. XVI. 92. Vide supra inter apophth. Anaxarchi. p. 103.

4) τύπτεσθαι apogr. Dr. om.

5) Apost. Cent. XVI. 93.

6) Apost. Cent. XVI. 94. Macar. ἐπὶ τῶν ἀπλήστων om. Ex Callimacho: vide Fr. CCCLX.

Τὸ π μετὰ τοῦ υ.

Πύθια καὶ Δήλια [7]. ἐπὶ τῶν ταχέως ἀπολλυμένων· φασὶ Πολυκράτην, τὸν Σάμου τύραννον, Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα ἅμα ἐν Δήλῳ πέμψαι εἰς θεοῦ χρησόμενον, εἰ τὰ τῆς θυσίας ἄγει κατὰ τὸ ὡρισμένον· τὴν δὲ Πυθίαν ἀνελεῖν, ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια, βουλομένη δηλοῦν, ὅτι ἔσχατα· μετ᾽ ὀλίγον γὰρ χρόνον αὐτὸν ἀπολέσθαι συνέβη. Ἐπίκουρος δὲ ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα ἐπιστολῶν ταῦτά φησι.

Πυθίων ὕστερος ἥκες [8]. Πλάτων· ἀλλ᾽ ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν.

Πυθαγορικοὺς [9] *κυάμους μὴ ἔσθιε*· ἀντὶ τοῦ μὴ ἀδίκει· οὗτοι γὰρ δι᾽ αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐμάνθανον δόγματα· παρεδίδοτο δὲ μετὰ τὰ ἄλλα καὶ τοῦτο τὸ αἴνιγμα, κυάμους μὴ ἐσθίειν, τουτέστι μὴ προδιδόντας τὸ δίκαιον δωροδοκεῖσθαι χρήμασιν· οἱ γὰρ Ἀθήνησι δικασταὶ τὸ παλαιὸν ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο πρὸς κατάκρισιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις· φασὶν οὖν ἐκ τῶν κυάμων τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου μὴ δεῖν ἐσθίειν.

Πυλωρὸς κακός [10]. ἐπὶ τῶν μὴ καλῶς φυλασ-

7) Apost. Cent. XVI. 95.

8) Apost. Cent. XVI. 97. aliena quaedam addit.

9) Apost. Cent. XVI. 97. Cfr. Clem. Strom. III. 3. p. 521. ταύτῃ μυστικῶς ἀπαγορεύουσι κυάμοις χρῆσθαι, οὐχ ὅτι πνευματοποιὸν, δύσπεπτον, καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ποιεῖ τὸ ὄσπριον· οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος, κατὰ τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο,

Ἶσόν τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων·

μᾶλλον δὲ ὅτι κύαμοι ἐσθιόμενοι ἀτόκους ἐργάζονται τὰς γυναῖκας, ubi vide Potter. Diog. Laërt. VIII. segm. 24. τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας, μᾶλλον μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ· καὶ ἄλλως, κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι τὰς γαστέρας, μὴ παραληφθέντας. Segm. 34. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων, παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἤτοι ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι Ἅιδου πύλαις (ἀγόνατον γὰρ μόνον), ἢ ὅτι φθείρει, ἢ ὅτι τῇ τοῦ ὅλου φύσει ὅμοιον, ἢ ὅτι ὀλιγαρχικὸν, κληροῦνται γοῦν αὐτοῖς.

10) Apost. Cent. XVI. 100.

σόντων· Θυρικίων γὰρ ἐκ Δελφῶν παραγενόμενος ἰδὼν τὸ Φιλίππου στρατόπεδον ἐν Ἰσθμῷ τὰ στενὰ κατειληφότας, κακοὺς, ἔφη, πυλωροὺς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι, ἡ Πελοπόννησος ἔχει.

Πύθου [11] Χελιδόνος· ἀντὶ τοῦ ἐγκαίρως ποίει τὰ σαυτοῦ· ἀπό τινος Χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου περὶ τελῶν διειλεγμένου· ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν τῷ περίπλῳ· οἱ δὲ ὅτι θρηνητικὸν τὸ ζῶον, οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ προσημαίνει.

Πῦρ ἐπὶ [12] πυρί· κακὸν ἐπὶ κακῷ· ταύτης μέμνηται καὶ Πλάτων καὶ Λιβάνιος· πῦρ ἐπὶ πῦρ ᾐσθόμην.

Πυῤῥάνδρου μηχάνημα [13]· οὗτος ἐγένετο πονηρὸς καὶ συκοφάντης.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Παυσανίου.

Παυσανίας ὁ Πλειστάνακτος πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διατί τῶν ἀρχαίων νόμων οὐδένα κινεῖν ἔξεστι παρ᾽ αὐτοῖς, ὅτι τοὺς νόμους, ἔφη, τῶν ἀνδρῶν, οὐ τοὺς ἄνδρας τῶν νόμων κυρίους εἶναι δεῖ.

11) Apost. Cent. XVII. 2.

12) Apost. Cent. XVII. 4. Macar. πῦρ ἐπὶ δαλῷ· ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων. Id. Πῦρ ἐπὶ πῦρ. Anthol. IV. c. 18.

Ἐν κυάθῳ τὸν ἔρωτα; τίνος χάριν; ἄρκετον οἴνῳ
Αἴθεσθαι κραδίην· μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε.

Plut. de discern. adul. p. 61. A. πάρεστι μετὰ παῤῥησίας λαμπρᾶς ἡ κολακεία, πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπεισφέρουσα, ubi Wyttenb., cui adde Julian. Ep. 52. p. 537. A. πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. Clem. Paedag. II. 1. p. 175. οὐ γὰρ κατάλληλον ζεούσῃ ἡλικίᾳ τῶν ὑγρῶν τὸ θερμάτατον ἐπεγχεῖν τὸν οἶνον, οἱονεὶ πῦρ ἐποχετεύοντας πυρὶ, ubi Potter. Platonis locum (de legg. II. p. 110. Ast) affert.

13) Apost. Cent. XVII. 5. Πυῤῥάνδρου. — Macar. addit: Πυθῶδε ὁδός· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων, ὡς Διὸς Κόρινθος.

Ἐπαινοῦντος δὲ αὐτοῦ ἐν Τεγέᾳ μετὰ τὴν φυγὴν τοὺς Λακεδαιμονίους εἶπέ τις, διατί οὖν οὐκ ἔμενες ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' ἔφυγες, ὅτι οὐδ' ἰατροὶ, ἔφη, παρὰ τοῖς ὑγιαίνουσιν, ὅπου δ' οἱ νοσοῦντες, διατρίβειν εἰώθασιν.

Ἰατροῦ [1] ἐπισκεπτομένου αὐτὸν, καὶ εἰπόντος οὐδὲν κακὸν ἔχεις, οὐ γάρ σοι ἰατρῷ, ἔφη, χρῶμαι.

Μεμφομένου δέ τινος αὐτὸν τῶν φίλων, διότι ἰατρόν τινα κακῶς λέγει, πεῖραν οὐκ ἔχων αὐτοῦ, οὐδὲ ἀδικηθείς τι, ὅτι, εἶπεν, εἰ ἔλαβον αὐτοῦ πεῖραν οὐκ ἂν ἔζων.

Π α ι δ α ρ έ τ ο υ.

Παιδάρετος λέγοντός τινος ὅτι πολλοί εἰσιν οἱ πολέμιοι, οὐκοῦν, ἔφη, ἡμεῖς εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα, πλείους γὰρ ἀποκτενοῦμεν.

* Ὁ αὐτὸς οὐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἥτις ἦν ἐν τῇ πόλει πρωτεύουσα τιμὴ τῇ τάξει, ἱλαρὸς καὶ μειδιῶν ἀπήει, χαίρειν λέγων, εἰ τριακοσίους ἡ πόλις ἔχει πολίτας, ἑαυτοῦ βελτίονας.

Π ο λ υ α ί ν ο υ.

Πολύαινος ἔφη, ὅσῳ ἂν πλέον εὐεργετήσῃς τὸν φίλον, τοσούτῳ μᾶλλον τὸ σαυτοῦ συμφέρον ποιήσεις· ἀντιστρέφει γὰρ πάλιν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀπ' ἐκείνων ἔννοια.

Π ε ρ ι κ λ έ ο υ ς [2].

Περικλῆς ὑπό τινος τῶν φίλων παρακαλούμενος ἐν πράγματί τινι οὐχ ὁσίῳ δοκοῦντι βοηθήσειν ἐκείνῳ ἔφη, δεῖ με συμπράττειν τοῖς φίλοις ἀλλὰ μέχρι βωμῶν.

1) Laur. ἰατροῦ δ' ἐπισκ.

2) Laur. hoc nomen om. Cfr. Aul. Gell. N. A. I. 3. Pericles — quum amicus eum rogaret, ut pro re causaque ejus falsum dejeraret, his ad eum verbis usus est: Δεῖ με συμπράττειν φίλοισιν, ἀλλὰ μέχρι τῶν θεῶν.

* Ὁ αὐτὸς, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγε· πρόσεχε Περίκλεις, ἐλευθέρων μέλλεις ἄρχειν Ἑλλήνων καὶ Ἀθηναίων.

* Ὁ αὐτὸς μέλλων [3] ἀποθνήσκειν ἑαυτὸν ἐμακάριζεν, ὅτι μηδεὶς Ἀθηναίων ἱμάτιον μέλαν δι' αὐτὸν ἐνεδύσατο.

* Ὁ αὐτὸς ἐκέλευε τοὺς Ἀθηναίους τὴν Αἴγιναν ὥσπερ λήμην ἀφαιρεῖν τοῦ Πειρεῶς.

* Ὁ αὐτὸς [4] Ἀλκιβιάδου ἐλθόντος ἐπὶ θύρας αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος αὐτῷ μὴ σχολάζειν, ἀλλὰ σκοπεῖν ὅπως ἀποδώσῃ λόγους Ἀθηναίοις, οὐ βέλτιον ἔφη, σκοπεῖν ἦν, ὅπως μὴ ἀποδώσω.

Εὐπόλιδος.

Περικλέης Ὀλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα,
Συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, πειθώ τις ἐκάθιζεν
Ἐπὶ τοῖς χείλεσιν· οὕτως ἐκήλει καὶ μόνος
Τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις [5].

Περιάνδρου.

* Περίανδρος ἐρωτηθεὶς, διατί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχὴν, εἶπεν, ὅτι τῷ κατ' ἀνάγκην ἄρχοντι καὶ τὸ ἑκουσίως ἀποστῆναι κίνδυνον φέρει.

Περίανδρος Κυψέλλου Κορίνθιος ἔφη.

Μελέτα τὸ πᾶν [6] καλὸν ἡσυχία [7]· ἐπισφαλὲς προπέτεια [8].

Κέρδος αἰσχρὸν [9] φύσεως κατηγορία. Δημοκρατία κρείσσων τυραννίδος [10]. Αἱ μὲν [11] ἡδοναί θνηταί, αἱ δ'

3) Plut. Per. 38.
4) Alcibiadis apophthegma Plut. Alc. 7.
5) Sequitur in impr. Ἀριστοφάνους·
Ὦ πένητες καὶ γεωργοὶ τἀμά τις ξυνέτω ῥήματα
et septem vv. sqq. ex Pace.
6) Diog. Laërt. I. segm. 99.
7) Segm. 97.
8) Segm. 97.
9) φύσεως κατηγορία Diogenes non habet.
10) Segm. 97.
11) Ibid. sed Diog. αἱ μὲν ἡδοναὶ φθαρταί, αἱ δὲ τιμαὶ ἀθ.

ἀρεταὶ ἀθάνατοι. Εὐτυχῶν μὲν μέτριος [12] ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος· φειδόμενον κρεῖττον ἀποθανεῖν ἢ ζῶντα ἐνδεῖσθαι. Σεαυτὸν ἄξιον παρασκεύαζε τῶν γονέων· ζῶν μὲν ἐπαινοῦ, ἀποθανὼν δὲ μακαρίζου· φίλοις [13] εὐτυχοῦσι καὶ ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. Ὃ ἂν [14] ἑκὼν ὁμολογήσῃς πονηρὸν, παράβαινε. Λόγων [15] ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ.

Λοιδόρει ὡς ταχὺ φίλος ἐσόμενος. Τοῖς μὲν νόμοις παλαιοῖς χρῶ, τοῖς δ' ὄψοις πρόσφάτοις. Μὴ μόνον [16] τοὺς ἁμαρτάνοντας κόλαζε, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας κώλυε. Δυστυχῶν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφράνῃς.

Πιττακὸς Μιτυληναῖος

τάδε ἀπεφθέγξατο [17]. Ἐγγύη πάρα δ' ἄτα· φίλων παρόντων καὶ ἀπόντων μέμνησο.

Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἴσθι καλός. Μὴ πλούτει κακῶς. Μή σε διαβαλλέτω λόγος εἰς τοὺς πίστεως κεκοινωνηκότας. Κολακεύειν γονεῖς μὴ ὄκνει. Μὴ προσδέχου τὸ φαῦλον. Οἵους ἂν ἐράνους ἐνέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τούτους αὐτὸς ἐν τῷ γήρᾳ παρὰ τῶν τέκνων προσδέχου· χαλεπὸν τὸ εὖ γνῶναι· ἥδιον τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν. Ἀνιαρὸν ἀργία. Κακὸν ἀκρασία. Δίδασκε καὶ μάνθανε τὸ ἄμεινον. Ἀργὸς μὴ ἴσθι. Μηδ' ἂν πλουτῇς τὴν εὐτυχίαν κρύπτε. Φθόνου χάριν μὴ οἰκτείρου. Μὴ πᾶσι πίστευε.

* Πιττακὸς ἀδικηθεὶς ὑπό τινος καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν, εἰπὼν, συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεώς ἐστι, τὸ δὲ θηριώδους.

12) Εὐτυχῶν μὲν addidi ex Diogene.
13) Segm. 98.
14) Apogr. Dresd. ὃν ἂν ἑ. ὁμολογήσεις. Diog. segm. 98. ὃ ἂν ὁμολογήσῃς, διατήρει.
15) Segm. 98.
16) Diog. Laërt. segm. 98. μὴ μόνον τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας κόλαζε.
17) Diog. Laërt. nihil horum habet.

* Ὁ αὐτὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων θεοῦ τι μέρος ἔλεγεν ἔχειν.

Πλουτάρχου [18].

Πλούταρχος ἔφη, οὔτε πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, οὔτε ἀκοσμοῦντος κοσμεῖν, ἢ τάττειν ἀτακτοῦντος ἢ ἄρχειν μὴ ἀρχομένου.

Πυθαγόρου.

Πυθαγόρας ἔλεγε, δεῖ φυγαδεύειν πάντα τρόπον καὶ ἐκκόπτειν τὴν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος, τὴν ἀπαιδευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀσέλγειαν ἀπὸ τῆς γαστρὸς, τὴν στάσιν ἀπὸ πόλεως, τὴν διαφωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, τί ἐστι φίλος, ἔλεγεν, ἄλλος ἐγώ [19].

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν, εἰσιέναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, παρὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον.

* Ὁ αὐτὸς τῶν πόλεων ἐκείνην εἶπεν ἀρίστην, τὴν ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔχουσαν.

* Ὁ αὐτὸς τούτους ἔφη καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παίδων καλῶς ἤχθησαν, καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλθόντες μὴ γεγόνασι προδόται τῆς αὐτῶν ἡλικίας, λημμάτων χάριν.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὴν μέθην μανίας εἶναι μελέτην.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ζητεῖν δεῖ καὶ καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα καὶ φίλους τοὺς κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμένοντας.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονόει ποιεῖν.

18) Hoc et sq. Laur. om. Cfr. Wyttenb. ad Plut. de Mult. Amic. p. 93. E.

19) Clem. Strom. II. 9. p. 450. 31. ὁ δὲ ἑταῖρος ἕτερος ἐγώ.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν·

Ἀείσω συνετοῖς, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, ξένος ἀνὴρ δίκαιος οὐ μόνον πολίτου ἀλλὰ καὶ συγγενοῦς διαφέρει.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι' ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς, βούλονται ἀδικεῖσθαι τοὺς ἀγαθούς.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ποιοῦσιν ἄνθρωποι θεῷ ὅμοιον, ἔφη, ἐὰν ἀληθεύωσιν· οἱ δὲ μάγοι ἀποφαίνονται τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν, ὃν Ὠρομάγδην καλοῦσιν, ἐοικέναι τὸ μὲν σῶμα φωτὶ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀληθείᾳ.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ἢ σιγὴν καίριον ἔχε, ἢ λόγον ὠφέλιμον.

* Ὁ αὐτὸς ἔφη, καλόν ἐστι συζῆν γυναικὶ θυμώδει χάριν ἀσκήσεως, καὶ γὰρ τοὺς ἱππέας ἐθίζεσθαι δεῖ τραχέσιν ἵπποις κεχρῆσθαι· τούτων γὰρ κρατήσαντες καὶ τῶν ἄλλων ῥᾳδίως κρατήσουσιν.

* Π ι ν δ ά ρ ο υ.

Πινδάρου γράψαντος, Ἑλλάδος ἔρεισμ' Ἀθῆναι [20], Λάκων ἔφη· καταπεσεῖν ἂν τὴν Ἑλλάδα ὀχουμένην ἐρείσματι τοιούτῳ.

* Π λ ά τ ω ν ο ς.

Πλάτων [21] ὀργισθείς ποτέ τινι τῶν δούλων, χάριν ἔχειν τοῖς θεοῖς ἔλεγεν αὐτὸν, ὅτι ὀργίζεται· κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως, εἰ μὴ ὠργίζετο.

20) Fragm. Dithyramb. 4. ed. Dissen. Locus saepe a veteribus autoribus laudatus: Luc. Demost. Encom. 10. οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα.

21) Stob. T. 20. 45.

Ὁ αὐτὸς ἄλλοτε [22] ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκράτους, λαβὼν ἔφη τοῦτον μαστίγωσον, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι· φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον τὴν χεῖρα τῷ παιδὶ, ἑστάναι χρόνον πολὺν μετέωρον ταύτην ἔχοντα. καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτώμενον φῆσαι [23] κολάζειν τὸν ἐξ αὐτοῦ προορμήσαντα θυμόν.

Ὁ αὐτὸς λοιδορούμενος ὑπό τινος, λέγε, ἔφη, κακῶς, ἐπεὶ καλῶς οὐκ ἔμαθες.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, πᾶς ὁ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ἐσχάτη ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, πενίαν ἡγητέον εἶναι, μὴ τὸ τὴν οὐσίαν ἐλάττω ποιεῖν, ἀλλὰ τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω.

Ὁ αὐτὸς Ἀντισθένους ἐν τῇ διατριβῇ ποτε μικρολογήσαντος, ἀγνοεῖς, εἶπεν, ὅτι τοῦ λόγου μέτρον ἐστὶν οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πιόντα τὸν ἄνθρωπον ἵλεω τότε ἢ πρότερον γενέσθαι, ἀγαθῶν τε ἐλπίδων καὶ δυνάμεως πληροῦσθαι, παῤῥησίας γὰρ μεστοῦνται, καὶ ἐλευθερίας πάσης καὶ ἀφοβίας, καὶ τοῦ πρᾶξαί τι ἀόκνως ἔχει· ὅθεν Λακεδαιμόνιοι ἀκρατοποτοῦντες ὁπλίζονται.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, μεθύων κυβερνήτης καὶ πᾶς παντὸς ἄρχων ἀνατρέπει πάντα, εἴτε πλοῖον, εἴτε ἅρμα, εἴτε στρατόπεδον, εἴτε ὅ τι ποτὲ εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· ἐπιστήμῃ γὰρ δεῖ κρίνεσθαι, ἀλλ' οὐ πλήθει τὸ μέλλον καλῶς κριθήσεσθαι.

22) Idem in Apophth. Cod. Vat. CLI. legitur. Ibid. Πολλάκις διψήσας ὁ Πλάτων ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμᾶτο ὕδωρ, καὶ ἐξέχεεν εἰς γῆν, κολάζων τὴν ἐπιθυμίαν.

23) Vat. φῆναι.

* Πλειστάρχου.

Πλείσταρχος Λεωνίδου συνηγόρου τινὸς γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ, ἔφη, ὦ ξένε, συνεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γελοῖος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ συνεχῶς παλαίοντες παλαισταί;

Ὁ αὐτὸς, λέγοντός τινος, ὅτι κακολόγος τις αὐτὸν ἐπῄνει, θαυμάζω, εἶπεν, εἰ μή τις αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἀπέθανον, ζῶντα γὰρ ἐκεῖνος οὐδένα καλῶς λέξαι δύναται.

* Πλειστώνακτος.

Πλειστώναξ, ὁ Πανσανίου, Ἀττικοῦ τινος ῥήτορος ἀμαθεῖς ἀποκαλοῦντος τοὺς Λακεδαιμονίους, ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, ἡμεῖς γὰρ Ἑλλήνων μόνοι οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ᾽ ὑμῶν.

* Πολυδώρου.

Πολύδωρος, ὁ Ἀλκαμένους, ἀπειλοῦντός τινος τοῖς ἐχθροῖς συχνὰ, οὐ συνίῃς, ἔφη, τὸ πλεῖστον καταναλίσκων τῆς τιμωρίας.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, διατί Σπαρτιάται κατὰ πόλεμον κινδυνεύουσιν ἀνδρείως, ὅτι, ἔφη, αἰδεῖσθαι τοὺς ἡγεμόνας ἔμαθον, οὐ φοβεῖσθαι [24].

Ἀρχὴ τοῦ ρ̄ στοιχείου.

Τὸ ρ̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Ῥαδαμάνθυος [1] ὅρκος· ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ

24) Impr. addunt: *Πατροκλέους* septem vv. qui inc. *καὶ νῦν τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ τὰ πολλ᾽ ἔπη.*

1) Apost. Cent. XVII. 7. addit: *λέγεται καὶ Ῥαδαμάνθυος κρίσις.* Macar. *ἐπὶ τῶν κατὰ μικροῦ τινος ὀμνυόντων, ἤγουν κριοῦ,*

μαρτυρουμένων· ὁ δὲ ὅρκος ἦν κατὰ χηνὸς ἢ κυνὸς ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἤ τινος ἄλλου τοιούτου, οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων ἔπειτα χήν· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι.

Ῥάδια [2] πάντα θεῷ τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

Ῥανὶς [3] ἐνδελεχοῦσα κοιλαίνει πέτραν.

Ῥαχίας [4] **λαλίστερος**· ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων· ταῖς γὰρ ῥαχίαις συνεχῶς εἰςβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ἀποτελοῦσι.

Τὸ ρ̅ μετὰ τοῦ ε̅.

Ῥεχθὲν [5] **δέ τε νήπιος ἔγνω**· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων.

Ῥεῖα [6] θεὸς κ᾽ ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.

Τὸ ρ̅ μετὰ τοῦ η̅.

Ῥηγίνου [7] **δειλότερος**· ἐπὶ τῶν καθ᾽ ὑπερβολὴν δειλῶν· καὶ δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος· Ξέναρχος γὰρ ὁ Σώφρονος ἐκωμώδει τοὺς Ῥηγίνους ὡς δειλοὺς, ὑπὸ Διονυσίου [8] τοῦ τυράννου πεισθείς.

Ῥηΐδιον [9] δὲ θεοῖσι τοι οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι.

Τὸ ρ̅ μετὰ τοῦ ο̅.

Ῥοδίων χρησμός [10]· ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων, λαχάνων καὶ τῶν ὁμοίων. **Ῥαδαμάνθυος κρίσις**· ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων.

2) Lini versus, vide Gaisf. Poët. min. T. III. p. 265.

3) Apost. Cent. XVII. 9. plura addit. Aristaen. Ep. I. 17. ῥανὶς γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν, ubi Boisson.

5) Apost. Cent. XVII. 12. addit: Ὁμήρου. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 235. ἀλλ᾽ ἡ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρός (Il. P. 37.) φησι, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

6) Od. Γ. 231.

7) Apost. Cent. XVII. 15.

8) Apogr. Dresd. et Apost. Διονύσου. Macar. habet: Ῥήγματα ἀντὶ σχημάτων· ἐπὶ τοῦ παραπολαύοντός τινος, διὸ πράττει. Id. Ῥήματα ἀντὶ ἀλφίτων.

9) Od. Π. 212.

10) Apost. Cent. XVII. 17.

φαινομένων· Ῥόδιοι γὰρ τῇ Λινδίᾳ Ἀθηνᾷ θύοντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι· οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν· ἠρώτησαν οὖν, εἰ τοῦτο δέοι ποιῆσαι [11]*· συγκαταινέσαντος δὲ πάλιν ἀνεπυνθάνοντο, χαλκῆν δὲ ἢ ὀστρακίνην· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο μηδὲ ἑτέραν.*

Ῥόδον ἀνεμώνῃ [12] *συγκρίνεις· ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόμοια συμφυόντων* [13] *καὶ συγκρινόντων.*

Ῥόδα [14] *μ' εἴρηκας· ἀντὶ τοῦ, ἐμοὶ τὰ παρὰ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστί.*

Ῥόδον [15] *παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν· ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινάς.*

Ῥόδιοι [16] *τὴν θυσίαν· ἐπὶ τῶν ἐν ἱεροῖς βλασφημούντων.*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ῥωμαῖος [17] *ὑπὸ τῶν φίλων νουθετούμενος, ὅτι σώφρονα καὶ πλουσίαν καὶ ὡραίαν ἀπεπέμψατο, τὸ καλλίγιον αὐτοῦ προτείνας καὶ γὰρ τοῦτο, ἔφη, καλὸν ἰδεῖν καὶ καινὸν, ἀλλ' οὐδεὶς οἶδεν ὅπου με θλίβει· δεῖ τοίνυν μὴ προικὶ μηδὲν μηδὲ κάλλει τὴν γυναῖκα πιστεύειν, ἀλλ' ἐν οἷς ἅπτεται μάλιστα τοῦ ἀνδρὸς, ὁμιλίᾳ καὶ ἤθει καὶ*

Macar. *Ῥόδιοι γὰρ* et sqq. om. Idem exstat inter apophth. impr.

11) *ἠρώτησαν — ποιῆσαι* Codd. et impr. om., recepi ex Apost.

12) Apost. Cent. XVII. 18. Theocr. Id. V. 93.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκῃ.

Macar. *ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόμοια συμβαλλόντων.*

13) Apost. *συμβαλλόντων.*

14) Apost. Cent. XVII. 19. Aristoph. Nub. 910.

15) Apost. Cent. XVII. 21. *παρελθών.* In fine addit: *ἢ ἐπὶ τῶν μεταμελομένων περί τι καὶ μὴ δυναμένων τι ἀνύσαι.*

16) Apost. Cent. XVII. 22.

17) Plut. Praec. Conjugal. c. 22.

συμπεριφορᾷ, ταῦτα μὴ σκληρὰ μηδὲ ἀνιῶντα καθ' ἡμέραν, ἀλλ' ἐνάρμοστα καὶ ἄλυπα καὶ προσφιλῆ παρέχειν.

Οἱ ἐκ Μουσῶν οὗτοί εἰσι [18].

Ῥῆσος Εὐτέρπης. Ὀρφεὺς Καλλιόπης ἢ Κλειοῦς. Λίνος Τερψιχόρης. Θρᾷξ Θαλείας. Παλαίφατος Ἐρατοῦς. Θάμυρις Μελπομένης. Σειρῆνες Πολυμνείας.

Ῥευστὸν [19] τὸν κόσμον ὡς ἀραχνώδη νόει.
Ῥεῖται γὰρ καὶ παρέχεται ὡς χόρτος πᾶσα φύσις.
Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται
Ἁγνὸς δὲ ῥήτωρ εὔκρατος ἁρμονία.

Ἀρχὴ τοῦ σ στοιχείου.

Τὸ σ μετὰ τοῦ α.

Σαλαμινία [1] ναῦς· ἐπὶ τῶν ταχέων· δύο δὲ ἦσαν νῆες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὑπηρέτιδες ταχυδρόμοι· ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία, ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐγκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἣν καὶ ἐπὶ Ἀλκιβιάδην φησὶ πεμφθῆναι Θουκυδίδης· ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγε, τουτέστι τὰ εἰς θεωρίαν πεμπόμενα.

Σαρδαναπάλου [2] βίος· Καλλισθένης ἐν δευτέρᾳ τῶν Περσικῶν δύο φησὶ γεγονέναι Σαρδαναπάλους, ἕνα μὲν δραστήριον καὶ γενναῖον, ἄλλον δὲ μαλακόν· ἐν Νίνῳ δ' ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται·

Σαρδανάπαλος ὁ [3] Ἀνακυνδαράξου παῖς Ταρσόν τε

18) Recepi ex impr., quae postea proverbia quaedam continent.

19) Hoc et sqq. Laur. non habet.

1) Apost. Cent. XVII. 24. Cfr. Interpr. ad Aristoph. Av. 147.

2) Apost. Cent. XVII. 26. Macar. Σαρδανάπαλος· ἐπὶ τῶν ἁβροδιαίτων.

3) Verba Σαρδανάπ. ὁ et

καὶ Ἀγχιάλην ἔδειμεν ἡμέρῃ μιῇ σὺ δ' ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τάγε ἄλλα οὐδὲ τούτου ἐστὶν ἄξια, τουτέστι τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. Τὸ γὰρ ἐφεστὼς τῷ μνήματι ἄγαλμα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας πεποίηται, ὥστ' ἀνακροτεῖν τοῖς δακτύλοις· ταὐτὸν καὶ ἐν Ἀγχιάλῳ τῇ πρὸς Ταρσὸν ἐπιγέγραπται ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον.

Σαρδάνιος [4] γέλως· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ σφῶν αὐτῶν γελώντων.

Σαυτὸν [5] ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ.

Τὸ σ μετὰ τοῦ ε.

Σελίνου [6] στέφανος πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον

mox σὺ δ' apogr. Dresd. non habet. — Veterum autorum loci, huc pertinentes, inveniuntur apud O. Muellerum de Sandone et Sardanapalo, in Museo Rhenano III. 1. p. 29. Ad dictionem οὐδὲ τούτου cfr. Valck. ad Herod. III. 46.

4) Apost. Cent. XVII. 28. addit: καὶ Δήμων μὲν διαδοθῆναι, ὅτι οἱ Σαρδῶνα κατοικοῦντες αἰχμαλώτων τοὺς καλλίστους καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον γελῶντας ἕνεκα τοῦ τὸ ἔπανδρον ἐμφανῆναι, τουτέστιν ἀνδρεῖον· ἢ ὅτι Σάρδιον βοτάνη ἐστὶ δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει· ὡς καὶ τῶν χειλέων συσταλέντων γυμνοῦσθαι τοὺς ὀδόντας· καὶ γέλωτος φαντασίαν παρέχειν τοῖς ὁρῶσιν· ὅθεν ἔνιοι ἐν ὕβρει ὀνομάζουσι τὸν Σαρδώνιον γέλωτα· ἔστι δὲ καὶ λίθος οὕτω καλούμενος. Macar. Σαρδόνιος γέλως· ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ σφῶν αὐτῶν γελώντων. Cfr. Böttiger Kunst-Mythologie Pars I. p. 358. Wyttenb. ad Plut. de superstit. p. 169. d. Paus. X. 17, 13. ἣ πόα δὲ ἡ ὀλέθριος σελίνῳ μέν ἐστιν ἐμφερής, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελῶσιν ἐπιγίνεσθαι τὴν τελευτὴν λέγουσιν· ἐπὶ τούτῳ δὲ Ὅμηρός τε καὶ οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδάνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Plat. Pol. I. 337. A. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκαγχασέ τε μάλα σαρδάνιον, ubi de varia scriptura disputat Cl. Schneider. Lucian. Jup. c. 16. Σαρδώνιον ἐπιγελῶν.

5) Apost. Cent. XVII. 29. plura apposite addit. Cfr. Julian. ep. 12. p. 381. D. ἐπῄνεσα γὰρ ἐμαυτόν, ὥσπερ ὁ Ἀστυδάμας. — Macar. habet: Σαμιακὴ λύρα· ἐπὶ τῶν εἰς τρυφὴν ἐκκεχυμένων. — Σαρδιανὸς κάπηλος· ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρω μεταβαλλόντων. — Σαπρότερος τρυγός· ἐπὶ τοῦ σφόδρα φαύλου.

6) Apost. Cent. XVII. 30. καὶ Πλούταρχος et sqq. non habet.

πένθεσι προσήκει, ὡς ἔφη Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀγώνων, καὶ Πλούταρχος ἐν συμποσίῳ, καὶ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας δεῖσθαι τοῦ σελίνου φαμέν.

Σεσέλλισαι [7] κατ᾽ Αἰσχίνην· ἀντὶ τοῦ μάτην ἐπῆρσαι· ἀπ᾽ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου· ὃς ἦν κομπαστὴς καὶ ἀλαζὼν ἔν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν. Λυκόφρων δ᾽ ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.

Σὲ δ᾽ [8] οἰωνίσαιτ᾽ ἄν τις ἰδών· παρόσον οἱ παλαιοὶ οἰωνίζοντο ἐκ τοῦ συναντῆσαι πρώτῳ ἐν τῇ ὁδῷ εἰδεχθεῖ ἢ ἐυειδεῖ καὶ σκοτενδύτῃ ἢ λευχειμονοῦντι [9].

Τὸ σ μετὰ τοῦ η.

Σήπινον [10] γερόντιον· ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν.

Σηκοῖς ἐνστρέφῃ Τροφωνίου.

Σήψει [11] καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος οὐδὲ σιδήρου
Φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ᾽ ὀλέκει δρεπάνῃ.

Τὸ σ μετὰ τοῦ ι.

Σικελὸς [1] ὀμφακίζεται· ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰ ὑποπτευόμενα κέρδη μεγάλως βλαπτομένων· δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων τάσσεσθαι.

Σικελικὴ [2] τράπεζα· ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν.

— Plut. Timol. c. 26. τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν ἐπιεικῶς στεφανοῦν σελίνοις· καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγονε, τὸν ἐπισφαλῶς νοσοῦντα δεῖσθαι τοῦτον τοῦ σελίνου.

7) Apost. Cent. XVII. 34.

8) Apost. Cent. XVII. 35. post ἰδὼν habet: ἐπὶ τῶν εἰδεχθῶν.

9) Mosc. λευχημονοῦντι.

10) Apost. Cent. XVII. 36.

11) Apost. Cent. XVII. 37. Addit: ἐξ ἐπιγράμματος.

1) Apost. Cent. XVII. 38. Macar. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων — Apogr. Dresd. ὀμφαλίζεται. Plut. Praec. Conj. p. 138. D. οἱ δὲ τὰς πρώτας τῶν παρθένων διαφορὰς μὴ ὑπομείναντες, οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἑτέροις προϊεμένων, ubi Wyttenb. Boisson. ad Aristaen. Ep. V. 7.

2) Apost. Cent. XVII. 42. Lucian Dial. Mort. IX. 2. τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ, Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 125. καὶ τὴν Σικελικὴν τράπεζαν προξενῶν.

Σίλφιον [3] Βάττου· ἐπὶ τῶν ἄγαν τιμωμένων.

Τὸ σ μετὰ τοῦ κ.

Σκιὰ [4] ἀντὶ τοῦ σώματος· ἐπὶ τῶν δοκούντων κρατεῖν τι, οὐδὲν δ' ὅμως κρατούντων.

Σκεδάσου [5] κατάρα· ἐπὶ τῶν ἐπιτυχῶς καταρωμένων τισί.

Σκύτους ἕνεκα δέρεται κύων, κεῖνος δὲ σκυτοτραγεῖ· ἐπὶ τῶν γευσαμένων κακίας τινὸς, καὶ οὕτω μὴ ἀποπαυομένων ἐκείνης [6].

Τὸ σ μετὰ τοῦ μ.

Σμικρῷ [7] ποδὶ μεγάλα ὑποτίθῃς ὑποδήματα· λέγεται ἐπὶ τῶν ῥητόρων μᾶλλον τῶν τὰ μικρὰ αὐξανόντων.

Plat. Pol. III. p. 404. D. Συρακοσίαν δὲ, ὦ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου, ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς.

3) Apost. Cent. XVII. 43. plura addit. Cfr. supra p. 137. Macar. habet: Σιβυλλιᾷ ὁ γέρων· ἐπὶ τῶν παραγεγηρακότων. — Σιβύλλης ἀρχαιότερος· ὁμοία. — Σικυώνιος ἐπαπέδυ· ἐπὶ τῶν τολμηρὸν μέν τι ποιούντων, οὐδὲν δὲ ἀνυόντων. — Σικυώνιος δραπέτης· ὁμοία. — Σικελὸς στρατιώτης μισθὸν διωθεῖται· ἐπὶ τῶν ἀπωθεῖσθαι προςποιουμένων, ἃ μηδεὶς αὐτοῖς δίδωσιν.

4) Apost. Cent. XVII. 45.

5) Apost. Cent. XVII. 46. ita interpretatur: Scedasum Leuctrensem, cujus tres filiae a Lacedaemoniis hospitibus stupro facto interfectae erant, omnibus Lacedaemoniis prope ipsum filiarum sepulcrum calamitatem imprecatum esse, easque diras Leuctrica clade esse impletas.

6) Macar. habet: Σκυθῶν ἐρημία· ἐπὶ τῶν ἐρήμων καὶ ἐξηγριωμένων τόπων. — Σκιὰν δέδοικεν· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. — Σκιᾷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν κενῶς ἐκφοβούντων. — Σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν· πρὸς τοὺς ἀκάμπτους καὶ σκληρούς. — Σκύθην (Cod. σκύτην) βλέπει· ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων πείσεσθαί τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο σκυθρωπῶν. — Σκιᾶς εἴδωλον· ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἀσθενοῦς. (Pind. Pyth. VIII. 136. σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.) — Σκορπίους βέβρωκεν· ἐπὶ τῶν ὀργίλων.

7) Apost. Cent. XVII. 55. Cfr. Plut. Apophth. Lacon. p. 208. C. de Agesilao: ἐπαινοῦντος δέ τινος ῥήτορα ἐπὶ τῷ δυνατῶς αὔξειν τὰ μικρὰ πράγματα,

Σοὶ μὲν [8] κακῶς λέγειν, ἐμοὶ δὲ κακῶς ποιεῖν· Κλεομένους πρὸς τοὺς τῶν Ἀργείων λοιδοροῦντας αὐτὸν ὡς ἐπίορκον καὶ ἀσεβῆ.

Σοφόν [9] γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει,
Τὸ γῆρας, ὡς δὴ πολλ' ἰδόν τε καὶ παθόν.

Τὸ σ μετὰ τοῦ υ.

Συνεκποτέον [1] ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα· ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

Συγκρητισμὸν [2] ἔχεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δι' ἀνάγκην συμμάχων γινομένων ἀλλήλοις· οἱ Κρῆτες γὰρ καθ' ἑαυτοὺς στασιάζοντες, ὅτε στρατὸν ξενικὸν ἑώρων ἐπιστρατεύοντα τῇ ἑαυτῶν πατρίδι συμμαχίαν καὶ ὁμαιχμίαν ἠσπάζοντο, ὅπερ συγκρητισμὸς ἐκλήθη.

Συγγνώμη [3] πρωτοπείρῳ· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πρώτοις ἁμαρτανόντων.

Συβαριτικὴ τράπεζα [4]· ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφαλῶν.

οὐδὲ σκυτοτόμον, ἔφησεν, ἡγοῦμαι σπουδαῖον, ὃς μικρῷ ποδὶ ὑποδήματα μεγάλα περιτίθησι. Clem. Paedag. III. 8. p. 277. 16. μέτρον δὲ, καθάπερ ὁ ποὺς τοῦ ὑποδήματος, οὕτω καὶ τῆς κτήσεως ἑκάστου τὸ σῶμα, ubi Potter. — Macar. habet: σμῆνος ἡδονῶν· ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

8) Plut. Apophth. Lacon. p. 223. C. πρὸς δὲ τοὺς λοιδοροῦντας αὐτὸν τῶν Ἀργείων, ὡς ἐπίορκον καὶ ἀσεβῆ, τοῦ μὲν κακῶς λέγειν, ἔφη, ὑμεῖς κύριοι, τοῦ δὲ κακῶς ὑμᾶς ποιεῖν ἐγώ.

9) Stob. T. 115. 15. Ἀντιφάνους ἐκ Φιλοκτήτου. Apogr. Dresd. τοι omittit, pro ἔχει praebet ἐστι, et fine proximi versus ἰδών τε καὶ μαθών. — Macar. addit: Σοφοκλέους μέλη· ἐπὶ τῶν ἥδυτατα λεγόντων· τὰ γὰρ Σοφόκλεια μέλη κομιδῇ ἡδέα. — Σοφὸν ὁ βοῦς ἔφασκε δ' ἀστράβην ἰδὼν, οὐ προσήκειν αὐτῷ τὸ σκεῦος. — Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. — Σποδὸν φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέπτωκα. — Σπάρταν ἔλαχες ταύτην κόσμει· ἐπὶ τῶν τὰ χείρονα λαγχανόντων.

1) Apost. Cent. XVII. 61. Macar. ὅτι χρὴ οὐ μόνον τῶν ἡδέων κοινωνεῖν ἀλλὰ καὶ τῶν λυπηρῶν.

2) Apost. Cent. XVII. 78.

3) Apost. Cent. XVII. 89.

4) Cfr. Aelian. V. H. I. 19. ὁ μὲν δημώδης λόγος καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας λέγει, Συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ Συβάρει αἰτίαν τῆς ἀπωλείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφήν. Exempla affert idem IX. 24. XIV. 28. Quo factum, ut Σύβαρις pro luxuria usurparetur: Philostr. Heroic. Init. Σύ-

Σὺν τῷ κυνὶ[5] *τὸν ἱμάντα*· ἐπὶ τῶν πάντα ἀπολωλεκότων.

Συρακουσίων[6] *τράπεζα*· ἡ πολυτελής.

Σῦκον μεθ' ἰχθὺν, ὄσπριον μετὰ κρέα.

Σύλλου[7] *φιλία καὶ Μετέλλου τοῦ Πίου*· ἐπὶ φίλων ἀκραιφνῶς καὶ ἀδόλως φιλούντων ἀλλήλους. Σύλλας γὰρ ὁ Εὐτυχὴς ἀναγορευθεὶς τῶν μεγίστων εὐτυχιῶν ἐποιεῖτο δύο, τὴν Πίου Μετέλλου φιλίαν καὶ τὸ μὴ κατασκάψαι τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ φείσασθαι τῆς πόλεως.

Σὺ[8] *ἐν σεαυτῷ τὰ φάρμακα ἔχεις*· ἐπὶ τῶν δι' ὥραν ἐπισπωμένων τοὺς ἄνδρας ἐφ' ἑαυτὰς λέγεται καὶ ἐπ' ἄλλων ἀρετῶν. Φίλιππος[9] γὰρ ἤρα Θεσσαλῆς γυναικὸς αἰτίαν ἐχούσης καταφαρμακεύειν αὐτόν· ἐσπούδασεν οὖν ἡ Ὀλυμπιὰς λαβεῖν αὐτὴν ἄνθρωπον ὑποχείριον· ὡς δὲ εἰς ὄψιν ἐλθοῦσα τό τε εἶδος εὐπρεπὴς ἐφάνη καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὴν οὐκ ἀγενῶς οὐδ' ἀσυνέτως, χαιρέτωσαν, εἶπεν ἡ Ὀλυμπιὰς, αἱ διαβολαὶ, σὺ γὰρ ἐν σεαυτῇ τὰ φάρμακα ἔχεις.

Συνῆλθον[10] *Ἀτταγᾶς καὶ Νουμήνιος*· ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο.

βαρις Ἰωνικὴ τὴν Φοινίκην κατέσχεν ὁμοῦ πᾶσαν, ubi Boisson. Doxopater Homiliae in Aphthon. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σύβαρις πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας, τὴν τῶν ἐδεσμάτων πολυτέλειαν σπουδάσασα, ὅθεν καὶ παροιμία, Συβαριτικὴ τράπεζα. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. Tom. III. p. 37. τράπεζαν μὲν Συβαριτικὴν παραβάλλουσι τοῖς ἑστιωμένοις. Macar. *Σύβαρις διὰ πλατείας πλατύνων*· ἐπὶ τῶν ἀλαζονείᾳ ὑπερβαλλόντων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Συβαρῖται.

5) Apost. Cent. XVII. 63.

6) Apost. Cent. XVII. 66. Macar. ἐπὶ τῶν ἁβροδιαίτων καὶ τρυφηλῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Συρακούσιοι. Lucian. Demost. Encom. c. 15. οὐκ ἔχων ὅτου πρῶτον τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας.

7) Apost. Cent. XVII. 68.

8) Apost. Cent. XVII. 71.

9) Ex Plutarcho Praec. Conj.

10) Apost. Cent. XVII. 75. Macar. ἐπὶ δύο πονηρῶν ἐπὶ ταυτὸ συνελθόντων· φασὶ δὲ γραῦν τοῦτο εἰπεῖν Ἐπιδαύρῳ ἐπὶ δύο κλεπτῶν.

Σὺν Ἀθηνᾷ [11] καὶ χεῖρας κίνει· χρησμόν τις ἔλαβε τὴν χεῖρα προφέροντα θεὸν καλεῖν.

Συκίνη [12] ἐπικουρία· ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής.

Στρύχνον ἔπινεν· ἀντὶ τοῦ μανιώδης ἐγένετο· ἔστι δὲ βοτάνη, ἧς οἱ γευσάμενοι εἰς μανίαν τρέπονται.

Τὸ σ μετὰ τοῦ φ.

Σφάκελός [1] σοι· ὁ διὰ τοῦ μέσου τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς γενόμενος χλευασμός· σφάκελον δ' ἔνιοι λέγουσι τὴν σῆψιν τῶν ὀστέων.

Σφηκίαν ἠρέθικας [2]· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ κινούντων.

Σφενδόνη [3] Γύγου· ὁμοία τῇ· κυνῇ Ἄϊδος· ἐπὶ τῶν ἀφανῆ τινὰ καὶ ἀπόκρυφα ποιούντων.

Σφὴξ [4] βομβῶν τέττιγος ἐναντίον· ἐπὶ τῶν ἐριζόντων τοῖς κρείττοσι τάττεται.

11) Apost. Cent. XVII. 77. Macar. σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. nihil amplius.

12) Apost. Cent. XVII. 79. Alciphr. I. 39. ὑπῆρξε καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία ubi Bergl. et Wagn. Theocr. Id. X. 44. σύκινοι ἄνδρες. Aristoph. Plut. 945. ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον. Macar. συκίνη βακτηρία καὶ συκίνη ἐπικουρία· ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν βοηθούντων. — Συκίνη μάχαιρα· ἐπὶ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ εὐτελῶν. — Σύκινος νοῦς· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων, παρόσον τὸ σύκινον ξύλον ἀσθενέστατον. Id. praetera habet: Σῦς ἀκοντίῳ βεβλημένος· ἐπὶ τῶν τοὺς ἀδικήσαντας μισούντων· ἐπείπερ οἱ ἀδικηθέντες μισοῦσι τὸν ἀδικήσαντα, καθάπερ σῦς τὸν πλήξαντα. — Σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίσιν· ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ βοηθούντων. — Σύρβα τούρβα· ἐπὶ τῶν ἀτάκτως καὶ μετὰ θορύβου διαπραττομένων. — Στρέφε λόγον, οὐ γὰρ ἄμαξα· ὅτι ὁ λόγος ῥᾳδίως μεταστρέφεται. — Στρηνιᾷ· ἐπὶ τῶν ἀναίδην σκωπτόντων. — Στησίχορος παλινῳδίαν ᾄδει· ἐπὶ τῶν μεταβαλλομένων ἐπὶ τοῖς βελτίοσιν.

1) Apost. Cent. XVII. 81.

2) Consentit Macar.

3) Apost. Cent. XVII. 83. fabulam ex Platonis Politia addit. Cfr. supra p. 170.

4) Theocr. Id. V. 28. Ὅστις νικάσειν τὸν πλατίον, ὥς τυ, πεποίθει, Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. Macar. habet: Σφήττιον ὄξος· ἐπὶ τοῦ ὀργίλου καὶ ὀξέος, οἱ γὰρ Σφήττιοι ἐπὶ τοῦτο κωμῳδοῦνται. — Σφάλ-

Τὸ σ μετὰ τοῦ χ.

Σχῆμα [5] καὶ τριώβολον· ἐπὶ τῶν διὰ μικρὸν κέρδος σεμνότητα ὑποκρινομένων.

Σχοῖνον [6] διατρώγειν· ἐπὶ τῶν καλλωπιζόντων ἑαυτούς· οἱ γὰρ τοιοῦτοι εἰώθασι σχοῖνον διατρώγειν ἕνεκα τοῦ λευκοὺς ὀδόντας ἔχειν, παρόσον καὶ τοὺς τοιούτους σχοινοτρώκτας ἐκάλουν.

Τὸ σ μετὰ τοῦ ω.

Σώματος κάλλος ζωῶδες, ἢν μὴ νοῦς ὑπείη· ἀπόφθεγμα Δημοκράτους.

Σωρὸς [7] κακῶν ἀνεφάνη· ἐπὶ τῶν δυσπραγούντων.

Σῶμά μοι δότε καὶ μετεμβήσομαι· μέχρι Πολέμωνος τὰ Πολέμωνος· τοῦτ' εἶπεν ὁ Τιμοκράτης πρὸς τοὺς οἰκείους, ὀλοφυρομένους αὐτὸν ἀποθνήσκοντα· λαμβάνεται δ' ἐπὶ τῶν ἀδύνατα ζητούντων.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Σιμωνίδου [1].

Σιμωνίδης ἔλεγε τὴν μὲν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν, τὴν δὲ ποίησιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν.

* Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις.

λειν σὺν ἐχθροῖς καὶ φίλους κέρδος φέρει· ὁμοία ταύτῃ· ἀπόλοιτο καὶ φίλος σὺν ἐχθρῷ.

5) Apost. Cent. XVII. 84.

6) Apost. Cent. XVII. 85.

7) Macar. σωρὸς ἀγαθῶν, ὥσπερ θάλαττα ἀγαθῶν· ἐπὶ εὐδαιμονίας. Vide supra p. 12. not. 5.

1) Laur. non habet.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πότερον αἱρετώτερος πλοῦτος ἢ σοφία, οὐκ οἶδα, ἔφη, ὁρῶ γὰρ τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας φοιτῶντας.

* Ὁ αὐτὸς παρακαλοῦντός τινος ἐγκώμιον ποιῆσαι καὶ χάριν ἕξειν λέγοντος, ἀργύριον δὲ μὴ διδόντος, δύο, εἶπεν οὗτος, ἔχω κιβωτοὺς, τὴν μὲν χαρίτων, τὴν δὲ ἀργυρίου, καὶ πρὸς τὰς χρείας τὴν μὲν τῶν χαρίτων κενὴν εὑρίσκω, ὅταν ζητήσω, τὴν δὲ χρησίμην μόνην.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, διατί ἐσχάτου γήρως ὢν φιλάργυρος εἴη, ὅτι, εἶπε, βουλοίμην ἂν ἀποθανὼν, τοῖς ἐχθροῖς μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων, κατεγνωκὼς τῆς τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ἀβέβαιον.

Σιμωνίδης [2] ὁ Θηβαῖος στρεβλοὺς ἔχων τοὺς πόδας καὶ ἀπολέσας τὰ ὑποδήματα ηὔξατο τῷ κλέψαντι ἁρμόσαι.

Σκιούρου.

Σκίουρος π παῖδας ἄῤῥενας ἀπολιπὼν ἐπεὶ τελευτᾶν ἔμελλε δέσμην ἀκοντίων ἑκάστῳ προτείνων ἐκέλευσε καταθραῦσαι, διδάσκων ἐκείνους, ὅτι συνεστῶτες ἰσχυροὶ διαμενοῦσιν, ἀσθενεῖς δ᾽ ἔσονται διαλυθέντες καὶ στασιάσαντες.

Σόλωνος.

Σόλων ἐρωτηθεὶς [3], διατί κατὰ τῶν πατροκτόνων νόμον οὐκ ἔθηκεν, εἶπε, διὰ τὸ μὴ ἐλπίσαι.

Σόλων Ἐξηκεστίδου Ἀθηναῖος [4] τάδε ἔφη·

Μηδὲν ἄγαν [5]· κριτὴς μὴ κάθισο, εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ. Ἡδονὴν φεῦγε· αὐτὴ γὰρ τίκτει λύπην· φύλασσε τρόπου καλοκαγαθίαν ὅρκου πιστοτέραν·

2) Damoni tribuit Theon. Progymn. p. 208., ubi vide notam. In impr. non est.
3) Laur. om.
4) τάδε Laur. om.
5) Clem. Strom. I. 14. p. 251. 18. πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ μη-

σφράγιζε τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ· μὴ ψεύδου ἀλλ᾿ ἀλήθευε. Τὰ σπουδαῖα μελέτα· τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα· φίλους μὴ ταχὺ κτῶ, οὓς δ᾿ ἂν κτήσῃ, μὴ ταχὺ ἀποδοκίμαζε· ἄρχεσθαι μαθὼν ἄρχειν ἐπιστήσῃ· συμβούλευε μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα· τοῖς πολίταις μὴ θρασύνου· μὴ κακοῖς ὁμίλει· χρῶ τοῖς θεοῖς· φίλους εὐσέβει· ὃ δ᾿ ἂν ἴδῃς μὴ λέγε· εἰδὼς σίγα· τοῖς σεαυτοῦ πρᾶος ἴσθι· τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμαίρου.

* Σόλων ἐρωτηθείς, πῶς ἄριστα αἱ πόλεις οἰκοῖντο, ἔφη, ἐὰν οἱ μὲν πολῖται τοῖς ἄρχουσι πείθωνται, οἱ δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις.

* Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ἐκείνην ἄριστα διοικεῖσθαι τὴν πόλιν, ἐν ᾗ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας συμβαίνει τιμᾶσθαι, καὶ τὸ ἐναντίον, ἐν ᾗ τοὺς κακοὺς ἀμύνεσθαι.

* Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, πῶς ἂν μὴ γίγνοιτο ἀδίκημα ἐν τῇ πόλει, εἶπεν, εἰ ὁμοίως ἀγανακτοῖεν οἱ μὴ ἀδικούμενοι τοῖς ἀδικουμένοις.

* Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενός ποτε, ὅτι δίκην ἔχων ἐμισθώσατο ῥήτορα, καὶ γάρ, ἔφη, ὅταν δεῖπνον ἔχω, μάγειρον μισθοῦμαι.

* Αἰγύπτιος ἱερεὺς πρὸς Σόλωνα τάδ᾿ ἔφη·

Ὦ Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ὑμεῖς ἀεὶ παῖδες ἐστέ· γέρων δὲ Ἕλλην οὐδείς, οὐ γὰρ ἔχετε μάθημα χρόνῳ πολιόν.

Σωκράτους.

Σωκράτης, ὁ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρέτης, ἐρωτηθείς, τί ἐστιν εὐδαιμονία, ἡδονὴ ἀμεταμέλητος ἔφη.

Ὁ αὐτὸς [5] ἐρωτηθείς, τίνες εὐδαίμονες, εἶπεν, οἷς καὶ φρένες ἀγαθαὶ καὶ λόγος πρόσεστιν.

δὲν ἄγαν· Στράτων δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων, Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα· Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησιν.

5) Stob. T. 105. 19.

Ὁ αὐτὸς διαλεγόμενος καὶ τινος ἀπαγγείλαντος, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ τέθνηκεν, συμπεραιώσας τὴν διάλεξιν, ἀπίωμεν, ἔφη, Σωφρονίσκῳ τὰ νενομισμένα πληρώσοντες.

Ὁ αὐτὸς [6] ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις ἄλυπος διάγοι, τοῦτο ἀδύνατον εἶπεν, οὐ γάρ ἐστι πόλιν ἢ οἰκίαν οἰκοῦντα καὶ ἀνθρώποις ὁμιλοῦντα μὴ λυπεῖσθαι.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε νομίζειν ἀεὶ τοὺς θεοὺς γελᾷν ὁρῶντας τὴν τῶν ἀνθρώπων κενοσπουδίαν· μικρὰ γὰρ τὰ ἀνθρώπινα πάντα ὄντα οὐκ ἴσης σπουδῆς τυγχάνει.

Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν εἰπόντα, ἀποθανοῦμαι, εἰ μή σε τιμωρησαίμην, ἔφη, ἀποθανοῦμαι, εἰ μὴ σὲ φίλον ποιήσω.

Ὁ αὐτὸς [7] παρήνει, φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, ἅσα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, καὶ τῶν πομάτων, ὅσα πείθει μὴ διψῶντας.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν [8] πλούσιον ἀπαίδευτον ἔφη, ἰδοὺ καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνδράποδον.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί τῶν ζώων κάλλιστόν ἐστιν, ἔφη, ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος.

Ὁ αὐτὸς [9] ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος, ὅτι βαρβαρίζει, ἔφη, ἐγὼ μὲν τῷ λόγῳ, σὺ δὲ τῷ τρόπῳ.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, τίς κατασχεῖν δύναται λόγον ἀπόῤῥητον, ἔφη, ὅστις καὶ διάπυρον ἄνθρακα τῇ γλώσσῃ κατασχεῖν δυνήσεται.

Ὁ αὐτὸς [10] τοὺς μὲν ἄλλους ἔλεγε ζῆν, ἵνα ἐσθίωσιν. ἐγὼ δὲ ἐσθίω, ἵνα ζῶ.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί λυπεῖ τοὺς ἀγαθοὺς, ἔφη, εὐτυχία πονηρῶν.

Ὁ αὐτὸς [11] μεμφομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ,

6) Mosc. om. Recepi ex Laur. et impr.

7) Stob. T. 101. 20. Xen. Mem. I. 3, 6.

8) Stob. T. 4. 81.

9) Hoc et sq. apophth. ex Laur. et impr. recepi.

10) Diog. Laërt. II. segm. 34. Stob. T. 17. 22. Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρει, εἶπε· καθόσον οἱ μὲν λοιποὶ ζῶσιν, ἵν' ἐσθίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐσθίω, ἵνα ζῶ.

11) Xen. Mem. I. 2, 54.

ὅτι οὐ προΐεται τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἄχρηστον ὄντα, καὶ λεγούσης, ὅτι ἐξ αὐτοῦ εἴη, ἀποπτύσας, καὶ γὰρ τοῦτο, εἶπεν, ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' οὐ χρήσιμον.

Ὁ αὐτὸς [12] ἠξίου τοὺς νέους συνεχὲς κατοπτρίζεσθαι, ἵν' εἰ μὲν καλοὶ εἶεν ἄξιοι γένοιντο, εἰ δὲ αἰσχροὶ παιδείᾳ τὴν δυσειδίαν ἐπικαλύπτοιεν.

Ὁ αὐτὸς [13] ὄναρ δόξας τινὰ αὐτῷ λέγειν·

Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο·

πρὸς Αἰσχίνην ἔφη, εἰς τρίτην ἀποθανοῦμαι.

Ὁ αὐτὸς ἔφη τοὺς μὲν κενοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους τὸ οἴημα.

Ὁ αὐτὸς [14] εἶπε, πολλοῦ ἂν ἄξιον ἦν τὸ πλουτεῖν, εἰ καὶ τὸ χαίρειν αὐτῷ συνῆν· νῦν δὲ ἄμφω ταῦτα κεχώρισται· ἐὰν γὰρ θέλωσι χρῆσθαι τῷ πλούτῳ, τῇ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρονται, ἐάν τε τὸ πλουτεῖν φυλάττειν, τῇ φροντίδι, ἐάν τε κτήσασθαι, τῇ ἐπιθυμίᾳ.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος ἐπὶ δυσγενείᾳ ὑπό τινος εὐγενοῦς, μοχθηροῦ δὲ, ἐμοὶ μὲν τὸ γένος ὄνειδος, ἔφη, σὺ δὲ τῷ γένει.

Ὁ αὐτὸς ἐπεὶ τὸ κώνειον ἔμελλε πίεσθαι, τῶν ἀμφὶ τοὺς κρατὰς ἐρομένων αὐτὸν, τίνα τρόπον ταφῆναι θέλει, ὅπερ ἂν ὑμῖν, ἀπεκρίνατο, ᾖ ῥᾷστον.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτήσαντος αὐτὸν Γοργίου, ἣν ἔχοι περὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως ὑπόληψιν, ἢ καὶ νομίζει τοῦτον εὐδαίμονα εἶναι, οὐκ οἶδα, ἔφησε, πῶς ἀρετῆς καὶ παιδείας ἔχει, νομίζων τὴν πρώτην εὐδαιμονίαν ἐν τούτοις, οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένην.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἥδιστον ἐν τῷ βίῳ, ἔφη, παιδεία καὶ ἀρετὴ, καὶ ἱστορία τῶν ἀγνοουμένων.

Ὁ αὐτὸς τοὺς πλεονέκτας εἴκαζε τοῖς ὄρνεσιν, ὧν ἡ μὲν καταπίνει, ὅ τι ἂν προστύχῃ καὶ ἔστιν ὅτε πνίγεται·

12) Segm. 33.
13) Segm. 35.
14) Hoc et sqq. apophthegmata, usque ad finem ex Laur. et impr. recepi.

αἱ δ' ἄλλαι περιακολουθοῦσιν ἀφελεῖν αὐτὸ σπεύδουσαι, ἵνα παρὰ μέρος πνιγῶσιν.

Ὁ αὐτὸς [15] ἐρωτηθεὶς, πότερον γῆμαι, ἢ μὴ, ἔφη· ὃ ἂν αὐτῶν ποιήσεις, μεταγνώσῃ.

Ὁ αὐτὸς θαυμάζειν ἔλεγε τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται, αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.

Αὐτῷ μέλλοντι τὸ κώνειον πίεσθαι, Ἀπολλόδωρος ἱμάτιον ἐδίδου καλὸν, ἵν' ἐκείνῳ ἀποθάνῃ· καὶ ὃς τῇδ' ἔφη· τὸ ἐμὸν ἱμάτιον ἐκβιῶναι μὲν ἐπιτήδειον, εναποθανεῖν δὲ οὐχί.

Ὁ αὐτὸς [16] πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, ὡς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδοροῦσα, ἀλλ' ἔγωγ', ἔφη, συνήθισμαι, καθάπερ εἰ καὶ τροχηλίας [17] ἀκούων συνεχές· καὶ σὺ μὲν, εἶπε, χηνῶν βοώντων ἀνέχῃ· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀλλά μοι ᾠὰ καὶ νεοττοὺς τίκτουσι, κἀμοί, φησι, Ξανθίππη παιδία γεννᾷ.

Ὁ αὐτὸς λέγεται, ὅτι εἶδεν ὄνειρον κύκνου νεοττὸν ἐν τοῖς γόνασι σχεῖν, ὃν καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσαντα ἀναπτῆναι, ἡδὺ κλάγξαντα, καὶ μεθ' ἡμέραν Πλάτωνα αὐτῷ συστῆναι· τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν εἶναι τὸν ὄρνιν.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ φιλίαν παραθεωροῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων ἐκφύγωσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακρούονται.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ὁ μὲν χειμὼν σκέπης, τὸ δὲ γῆρας ἀλυπίας δεῖται.

Ξανθίππης αὐτῷ ἐπιτιμώσης, διότι λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, ὦ γύναι, εἶπεν, εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει, εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

15) Diog. segm. 33.
16) Segm. 36. 37.

17) Laur. et impr. χιλίας. Correxi ex Diogene L.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὥσπερ οἱ κακοὶ ὁδηγοὶ, ἐπὶ τὰ ἁμαρτήματα ἄγουσιν.

Ὁ αὐτὸς ἰδών τινα προχείρως πᾶσι χαριζόμενον καὶ ἀνεξετάστως ὑπηρετούμενον, κακῶς, εἶπεν, ἀπόλοιο, ὅτι τὰς Χάριτας, παρθένους οὔσας, πόρνας ἐποίησας.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἐν μὲν τῷ πλεῖν πείθεσθαι δεῖ τῷ κυβερνήτῃ, ἐν δὲ τῷ ζῆν τῷ λογίζεσθαι δυναμένῳ βέλτιον.

Σωσιάδου τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑποθῆκαι [18].

Ἕπου θεῷ. Νόμῳ πείθου. Θεοὺς σέβου. Γονεῖς αἰδοῦ. Ἡττῶ ὑπὲρ δικαίου. Γνῶθι μαθών. Ἀκούσας νόει. Σαυτὸν ἴσθι. Γαμεῖν μέλλων καιρὸν γνῶθι. Φρόνει θνητά. Ἑστίαν τίμα. Ἄρχε σεαυτοῦ. Φίλοις βοήθει. Θυμοῦ κράτει. Φρόνησιν ἄσκει. Πρόνοιαν τίμα. Ὅρκῳ μὴ χρῶ. Φιλίαν ἀγάπα. Παιδείας ἀντέχου. Δόξαν δίωκε. Σοφίαν ζηλοῦ. Καλὸν εὖ λέγε. Ψέγε μηδένα. Ἐπαίνει ἀρετήν. Πρᾶττε δίκαια. Φίλοις εὐνόει. Ἐχθροὺς ἀμύνου. Εὐγένειαν ἄσκει. Κακίας ἀπέχου. Κοινὸς γίνου. Ἴδια φύλασσε. Ἀλλοτρίων ἀπέχου. Εὔφημος ἴσθι. Ἄκουε πάντα. Φίλῳ χαρίζου. Χρόνου φείδου. Ὅρα τὸ μέλλον. Ἔριν μίσει. Οἰκέτας αἰδοῦ. Υἱοὺς παίδευε. Ἔχων χαρίζου. Δόλον φοβοῦ. Εὐλόγει πάντας. Φιλόσοφος γίνου. Ὅσια κρίνε. Γνοὺς πρᾶττε. Φόνου ἀπέχου. Εὔχου δυνατά. Σοφοῖς χρῶ. Ἦθος δοκίμαζε. Λαβὼν ἀπόδος. Ὑφορῶ μηδένα. Τέχνῃ χρῶ. Ὃ μέλλεις δός. Εὐεργεσίας τίμα. Φθόνει μηδενί. Φυλακῇ πρόσεχε. Ἐλπίδα αἴνει. Διαβολὴν μίσει. Δικαίως κτῶ. Ἀγαθοὺς τίμα. Αἰσχύνην σέβου. Χάριν ἐκτέλει. Ὄνειδος ἔχθαιρε. Κρίναι δίκαια. Ἀδωροδόκητος δοκίμαζε. Αἰτιῶ παρόντα. Λέγε εἰδώς. Βίας μὴ ἔχου. Ὁμίλει πρᾴως. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν. Υἱοῖς

18) **Exstant in Laur. et impr.**

μὴ καταθάῤῥει. Γλώσσῃ ἄρχε. Σεαυτὸν εὖ ποίει. Εὐπροσήγορος γίνου. Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ. Πόνει μετὰ δικαίου. Πρᾶττε ἀμετανοήτως. Ἁμαρτάνων μετανόει. Ὀφθαλμοῦ κράτει. Βούλευου χρήσιμα. Ἐπιτέλει συντόμως. Φιλίαν φύλασσε. Εὐγνώμων γίνου. Ὁμόνοιαν δίωκε. Ἄῤῥητα μὴ λέγε. Τὸ κρατοῦν φοβοῦ. Τὸ συμφέρον θηρῶ. Καιρὸν προσδέχου. Ἔχθρας διάλυε. Εὐφημίαν ἄσκει. Ἀπεχθείας φύγε. Πλούτει δικαίως. Δόξαν μὴ λίπε. Κακίαν μίσει. Μανθάνων μὴ κάμνε. Κινδύνευε φρονίμως. Οὓς τρέφεις ἀγάπα. Πρεσβύτερον αἰδοῦ. Νεώτερον δίδασκε. Πλούτῳ ἀπίστει. Σεαυτὸν αἰδοῦ. Προγόνους στεφάνου. Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος. Τῷ βίῳ μὴ μάχου. Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα. Ἀτυχοῦσι συνάχθου. Χαρίζου ἀβλαβῶς. Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ. Ἐξ εὐγενῶν γέννα. Ἐπαγγέλλου μηδενί. Φθιμένους μὴ ἀδίκει. Εὖ πάσχε ὡς θνητός. Τύχῃ μὴ πίστευε. Κόσμιος ἴσθι. Ἡβῶν μέσος δίκαιος. Πρεσβύτερος εὔλογος. Τελεύτα ἄλυπος.

Σ ω σ τ ρ ά τ ο υ.

Σώστρατος ὁ [19] αὐλητὴς ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος ἐπὶ τῷ γονέων ἀσήμων εἶναι εἶπε, καὶ μὴν διὰ τοῦτο μᾶλλον ὤφειλον θαυμάζεσθαι, ὅτι ἀπ᾽ ἐμοῦ τὸ γένος ἄρχεται.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, οἱ ἀδελφοὺς παρέντες καὶ ἄλλους φίλους ζητοῦντες παραπλήσιοί εἰσι, τοῖς τὴν ἑαυτῶν γῆν ἐῶσι, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν γεωργοῦσι.

Σ ω τ ί ω ν.

Σωτίων ἔφη [20], οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι· πρὸς δὲ τὸ ξηρὸν οὐκ ἐξοκείλουσεν· οὕτω δὴ καὶ οἱ κόλακες, ἐν εὐδίᾳ παραμένουσι καὶ τοὺς φίλους εἰς ἀποδημίαν προπέμποντες μέ-

19) ὁ Laur. om. 20) Laur. Σωτίων οἱ δελφῖνες ἔφη.

χρι τῆς λείας παρακολουθοῦσιν· ἐπειδὰν δὲ εἰς τραχεῖαν ἔλθωσιν ἀπίασιν.

Ἀρχὴ τοῦ τ στοιχείου.

Τὸ τ μετὰ τοῦ α.

Τάδ᾽ ἐκ [1] τρίποδος· τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν· Ἀριστοκλείᾳ γὰρ, τῇ Πυθίᾳ γενομένῃ, μιχθῆναι Πυθαγόραν τὸν ἀδελφὸν, καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτῆς μαντευομένων παρασημειοῦσθαι ὡς ἐκ τρίποδος.

Τὰ Νικησίου [2] δρᾷ· ἐπὶ τῶν μαλακῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ Νικησίας ἦν.

Ταῦρος [3] ὑπερκύψας τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα ἔπιεν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Τάδε [4] Μῆδος οὐ φυλάξει· κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου ἔφοδον τοὺς Ἕλληνας ἀπειρηκότας τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾷν ἐπιλέγοντας· τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

Ταινάριον [5] κακόν· ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ παράνομον εἰς ἱκέτας· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι καταφυγόντας τοὺς Εἵλωτας εἰς τὸ Ταίναρον ἀπέκτειναν.

Τὰ Κινύρου [6] τάλαντα· ἐπὶ τῶν τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον φυλαττόντων.

Τὰ [7] σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγει.

1) Apost. Cent. XVII. 86. Macar. τὰ ἐκ τρίποδος· ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων.
2) Apost. Cent. XVII. 87.
3) Apost. Cent. XVII. 88. addit quaedam.
4) Apost. Cent. XVII. 89.
5) Apost. Cent. XVII. 92. Macar. ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν καὶ χαλεπῶν.
6) Apost. Cent. XVII. 93. Macar. consentit.
7) Plut. Apophth. p. 178. B. σκαιοὺς ἔφη φύσει καὶ ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας, καὶ τὴν σκάφην λέγοντας ubi Wyttenb.

Τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· ἀντὶ τοῦ μὴ ζήτει τὰ ὑπὲρ δύναμιν.

Τὰς μηχανὰς μετὰ τὸν πόλεμον κομίζει· ἐπὶ τῶν προθυμουμένων βοηθεῖν ὅτε οὐ χρεία.

Ταμίας [8] ἀγαθός· ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς φυλαττόντων τά τε ἴδια, τά τε δημόσια.

Τὰ μὲν [9] ἐξ ἀρχῆς οὐ μέμνημαι, τὰ δὲ μέσα οὐ συνίημι, τὰ δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν οὐ δοκιμάζω· ἐπὶ τῶν πολλὰ λεγόντων καὶ πάντα οὐδενὸς ἄξια· ὁμοία τῇ [10]· τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμες, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμες διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελᾶσθαι.

Τὰ μέροπος [11] δρᾷς· ἐπὶ τῶν τἀναντία πάντων ἢ δρώντων ἢ λεγόντων· ὁ γὰρ μέροψ τὸ ὄρνεον ἔμπαλιν, φασι, τοῖς ἄλλος ἅπασι πέταται· τὰ μὲν γὰρ εἰς τοὔμπροσθεν ἵεται καὶ κατ᾽ ὀφθαλμοὺς, ὁ δὲ εἰς τοὐπίσω· λέγεται καὶ τοῦτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἀναμένει γηράσαντας ἐκφέρειν τοὺς πατέρας, ἀλλ᾽ ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα τοῦτο ἐργάζεται.

Ταντάλου [12] κῆπον τρυγᾷς· ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ποιούντων, παρόσον σκιὰ καὶ ὀνείρατα αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι.

Τὰ ἐκ [13] τῶν ἁμαξῶν· ἐπὶ τῶν ἀπερικαλύπτως σκωπτόντων· Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν· τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ τοῖς Ληναίοις ὕστερον ἐποίουν.

Τὰ ἐν [14] ποσὶν οὐκ οἶδεν· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.

Τὰ Μαγνητῶν [15] κακά· ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ

8) Apost. Cent. XVII. 95. addit quaedam de ταμίαις Atheniensium.

9) Apost. Cent. XVII. 97.

10) Plut. Apophth. Lac. p. 232. D. Σαμίων πρεσβευταῖς μακρολογοῦσιν ἔφασαν οἱ Σπαρτιᾶται etc. Cfr. Wessel. ad Herod. III. 46.

11) Apost. Cent. XVII. 98.

12) Apost. Cent. XVII. 100.

13) Apost. Cent. XVIII. 2. Macar. τὰ ἐξ ἁμάξης, ἐπὶ τῶν ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα λοιδορούντων.

14) Apost. Cent. XVIII. 5.

15) Apost. Cent. XVIII. 6. Cfr. Julian. Or. VII. p. 210. D.

ἀλγεινοτάτων κακῶν· παρόσον οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεοὺς μεγάλων κακῶν ἐπειράθησαν.

Ταντάλειοι [16] τιμωρίαι· ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν μὲν ἐπιτυχόντων, μὴ συγχωρουμένων δὲ ἀπολαύειν αὐτῶν· ὡς ἔμαθες.

Τὰ σῦκα [17] σῦκα λέγω καὶ τὴν κάρδοπον κάρδοπον· ἐπὶ τῶν ἀληθῆ λεγόντων ἀνεπιφθόνως.

Τὰ πέρυσι [18] ἀεὶ βελτίω· ἐπὶ τῶν κατόπιν ἐν ταῖς χερσὶ γινομένων· ταπεινούμενοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὰ Μακεδονικὰ ἐπεφώνουν τὸ τοιοῦτον.

Ταρτησία [19] μύραινα· ἐπ' εὐμεγέθους· ὡς ἐκεῖ γενομένων μεγίστων.

Τὰ Ταντάλου [20] τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τρίτῃ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.

Ταῦτά σοι [21] καὶ Πύθια καὶ Δήλια· ἐπὶ τῶν τελευταῖα ποιούντων.

Τὰς ἐν Ἅιδου [22] τριακάδας· τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν Ἅιδου, διὰ τὴν Ἑκάτην· καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη ἓν εἶναι δοκοῦσι.

Ταῦτα [23] Κυμαίοις, ἐμοὶ δὲ ὄνος εὕῃ· ἐπὶ τῶν μετὰ δέους τἀνάξια δεδιότων· φασὶ γὰρ τοὺς Κυμαίους

κἂν τὰ Μαγνήτων κακὰ etc. Theogn. 725. Welck. ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα καὶ Σμύρνην coll. 721. Archiloch. Fr. XXIX. κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά, ubi Liebel.

16) Apost. Cent. XVIII. 7. fabulam exponit.

17) Apost. Cent. XVIII. 8.

18) Apost. Cent. XVIII. 10.

19) Apost. Cent. XVIII. 13. Aristoph. Ran. 475. ubi Schol. et Intrpr.

20) Apost. Cent. XVIII. 14. Macar. ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

21) Apost. Cent. XVIII. 16.

22) Apost. Cent. XVIII. 17.

23) Apost. Cent. XVIII. 19. Macar addit: Τᾷ Σαμίων ἄνθη· ἐπὶ τῶν μεθύσων. — Τᾷ Σαμίων ὑποπτεύεται· ἐπὶ τῶν δεδιότων κακῶν τινα προσδοκίαν. — Τὰ ἐπὶ Νανάκου· ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς πολλῆς.

ὡς θηρίον δεδιέναι τὸν ὄνον· ὀνηλάτην οὖν φυγόντα ὄνον καὶ σκιρτῶντα παίειν καὶ λέγειν τὸ προκείμενον.

Τὸ τ μετὰ τοῦ ε.

Τελενίκου [1] **πενέστερος**· ὅθεν καὶ τὸ κενῶσαι τελενικῆσαι λέγουσιν οἱ Σερίφιοι, ἀπὸ τούτου, ὡς τὸ εἰκός, πένητος παντελῶς· λέγεται καὶ Τελενίκιος ἠχὼ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν μὴ ἐχόντων ἔνδον τι.

Τενέδιος [2] **συνήγορος**· ἀντὶ τοῦ ἀπότομος, δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήμασι τιμῶσι Τενέδιοι, καὶ παροιμία· Τενέδιος πέλεκυς [3], ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τοὺς ἀδικοῦντας εὐθέως ἀνῄρει.

Τερεβίνθου [4] **ἀνοητότερος**· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀναισθήτων· ἔστι δὲ τερέβινθος ὁ δρῦς.

Τέττιγα [5] **τοῦ πτεροῦ συνείληφας**· ἐπὶ τῶν τὰ σώματα τῶν ἀθυρογλώσσων πωλούντων.

Τέττιξ [6] **ἀκάνθιος**· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες.

Τεττάρων [7] **ὀβολῶν ἄξιος**· ὁμοία τῇ· τεταρτημορίου ἄξιος ἤτοι διχάλκου· ἐπὶ τῶν οὐ πολλῆς τιμῆς ἀξίων.

Τέττιγας [8] **ἐσθίεις**· ἐπὶ τῶν διὰ λιχνείαν καὶ τὰ οὐδενὸς ἄξια ἐσθιόντων.

— *Τὰ γῆς ἔνερθε καὶ τὰ ἐπὶ πέδον· λείπει οἶδεν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων.* — *Τὰς Προμηθίου μηχανάς· ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων ἐπὶ τέχνῃ τινί· Προμήθιον γὰρ τόπος ἦν ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾧ οἱ ὀρνιθοσκόποι διέτριβον.*

1) Apost. Cent. XIX. 24.

2) Apost. Cent. XIX. 28. Macar. *Τενέδιος πέλεκυς· ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι καὶ ὠμῶς διαπραττομένων· ἐν γὰρ Τενέδῳ τῇ νήσῳ δύο πελέκεις ἀνέκειντο σεβάσμιοι· δι' ὧν ἀνῃροῦντο οἱ μοιχοί.*

3) Apost. post *πέλεκυς* inserit: *Ἀριστοτέλης μέντοι.* Vide Aristotelis Fragm. sub *Τενεδίων πολιτεία.*

4) Apost. Cent. XVIII. 29.

5) Apost. Cent. XVIII. 32.

6) Apost. Cent. XVIII. 33.

7) Apost. Cent. XVIII. 35.

8) Apost. Cent. XVIII. 36. addit quaedam. Macar. habet: *Τέττιγος ἀκούεις· ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου, παρόσον ὁ τέττιγο;*

Τέττιγος εὐφωνότερος· ἐπὶ τῶν μελῳδούντων.

Τεττιγοφόρος [9] εἶ· οἱ Ἀθηναίοι τέττιγας ἐφόρουν χρυσοῦς· σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι ἢ μουσικούς.

Τετρὰς [10] **καὶ νουμηνία**· ἐπὶ τῶν φύσει ἀργῶν.

Τέφραν [11] **φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἔπεσεν**· ἐπὶ τῶν ἀπὸ ἡττόνων χείροσι περιπεσόντων κακοῖς.

Τείχη [12] **Σεμιράμιδος καὶ τείχη Ἱεριχούντια**· ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶν καὶ δυσαλώτων ἢ θαυμαστῶν.

Τὸ τ̄ μετὰ τοῦ η̄.

Τὴν [13] **Ἀκεσαίου σελήνην**· ἐπὶ τῶν διαμενόντων καὶ βραδυνόντων· ἦν δὲ Νηλέως κυβερνήτης ὁ Ἀκεσαῖος.

Τήμερον οὐδεμίαν γραμμὴν ἤγαγον· ἐπὶ τῶν ἀμελούντων τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἑαυτῶν τέχνης· τοῦτό Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος εἴρηκεν.

Τὴν ἐξούλης [14] **δίκην φεύγεις**· οἱ δίκῃ νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν τὸ χωρίον ἢ ἀγρὸν ἤ τι τοιοῦτον καὶ μὴ ἐώμενοι ἀνέτρεχον εἰς δικαστήριον αὖθις καὶ εἰσῆγον δίκην, ἥτις ἐκαλεῖτο ἐξούλη· ἐξέλλειν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ ἀπελαύνειν καὶ κωλύειν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξεῖναι τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων.

ἀκούων ἥδεται. — *Τέττιγος ᾄδων νόμον*· ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου.

9) Apost. Cent. XVIII. 38. Eos, qui de re disputarunt, recenset Krüger ad Dion. Halic. Judic. de Thuc. XIX. 5. adde Jacobs ad Philostr. Im. II. 17. p. 493.

10) Apost. Cent. XVIII. 43. Macar. ἐπὶ τῶν φύσει ἀργῶν, παρόσον ταύτας τὰς ἡμέρας ἀργὰς ἐνόμιζον.

11) Apost. Cent. XVIII. 41.

12) Apost. Cent. XVIII. 44. Macar addit: *Τερμέρια κακά*· ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν καὶ χαλεπῶν, ἀπὸ Τερμέρου τινὸς θηριώδους τὴν φύσιν καὶ λῃστοῦ. — *Τερπνὸν χρῆμα ἀλλήλοις ἡλικιῶται*· ἐπὶ τῶν ὁμηλίκων. — *Τευμησσία ἀλώπηξ*· ἐπὶ τῶν πολλῇ πανουργίᾳ χρωμένων.

13) Apost. Cent. XVIII. 46.

14) Apost. Cent. XVIII. 50.

Τὴν [15] *αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.*

Τὴν [16] *ἀμίδα σανδάλῳ ἐπιφράττεις· ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγάλα ἐπιχειρούντων.*

Τὴν [17] *ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν· ἐπὶ τῶν ὠμῶς καὶ περιφανῶς ἀποκρινομένων· τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ Ἀνάχαρσις Σκύθης ὤν.*

Τὴν [18] *ἡμέραν πᾶσαν σήθει, ὃς οὐ βούλεται ζυμῶσαι.*

Τὴν ἅλμην [19] *κυκᾷς, πρὶν τοὺς ἰχθύας ἑλεῖν· ἐπὶ τῶν πρὸ πολλοῦ παρασκευαζομένων.*

Τῆς [20] *μητρὸς ὡς αἴξ καλεῖται· οἱ γὰρ ἔριφοι ἐν τοῖς αἰπολίοις ἀπὸ τῶν μητρῶν γνωρίζονται, ἀπὸ πατέρων γὰρ ἀδύνατον.*

Τὴν [21] *κατ᾽ ἑαυτὸν ἔλαυνε· ἀντὶ τοῦ ἴσαις ὁμίλει.*

15) Apost. Cent. XVIII. 53. Macar consentit.

16) Apost. Cent. XVIII. 54.

17) Apost. Cent. XVIII. 55. cfr. supra: *ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.*

18) Apost. Cent. XVIII. 57.

19) Apost. Cent. XVIII. 59.

20) Apost. Cent. XVIII. 60.

21) Macar. *Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα· ἐπὶ τῶν μείζονα ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν αἱρουμένων πράγματα.* Pittaci sententia. Anthol. Gr. VII. 89. cfr. Plut. de educat. p. 13. T. *τὸ γὰρ, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα, σοφόν· ὡς οἵγε μακρῷ κρείττους ἑαυτῶν λαμβάνοντες, οὐ τῶν γυναικῶν ἄνδρες, τῶν δὲ προικῶν δοῦλοι λανθάνουσι γινόμενοι,* ubi Wyttenb. Vide praesertim Callimachi Epigr. I. apud Diog. Laërt. I. 80. Oraculum apud Welcker. Sylloge epigr. p. 254.

Ἐρᾷς δικαίων ἐκ γάμων ἰδεῖν σποράν,
Ζάλην μεγίστην φεῦγε, μή τι καὶ βλάβῃς.

(nonne *βλαβῇς*?). Macar. habet ad hanc litteram: *Τῆς αὐτῆς κεραμίας· ἐπὶ τοῦ ὁμοίου καὶ παραπλησίου. — Τὴν λεοντῆν λάμβανε· ἐπὶ τοῦ γενναῖόν τι πράττειν μέλλοντος. — Τὴν ἀλωπεκῆν ὑπέδυ· ἐπὶ τῶν πανουργίᾳ χρωμένων. — Τὴν αὐτὸς σαυτοῦ θύραν κρούεις λίθῳ· ἐπὶ τῶν εἰς τὰ δικαῖα πλημμελούντων. — Τὴν ὑπὸ σκότους· ἤγουν τὴν λαθραίαν. — Τῆς δευτέρας ἢ ὑστέρας ἐφόδου· ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τισὶν ἔργοις ἐπιχειρούντων. — Τὴν ἐκ τῆς φαρέτρας· ἐπὶ τῶν ἀγαθὴν ἡμέραν ἀγόντων. — Τὴν δὲ αὐτὴν ταύτην καὶ λευκὴν καὶ εἰρηνικὴν λέγουσιν· ἐλήφθη δὲ ἡ παροιμία*

Τὴν [22] ***Χάρυβδιν ἐκφυγὼν τῇ Σκύλλῃ περιέπεσον·*** ὁμοία τῇ ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.

Τὸ τ μετὰ τοῦ ι.

Τίς ἐν Κύδωνος [1]· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους· ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένως διατεθέντος.

Τιθωνοῦ [2] ***γῆρας***· ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάσσεται· ἱστορεῖται γὰρ ὅτι Τιθωνὸς ἐπιθυμίᾳ τοῦ τὸ γῆρας ἐκδύσασθαι εἰς τέττιγα μετέβαλεν.

Τί μ' ὠφελήσουσιν [3] ***οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τ' ἄλφιτα***· ἐπὶ τῶν μανθανόντων τι οὐκ αὐτοῖς χρειῶδες.

Τί πρὸς [4] ***τὸν Ἑρμῆν***· ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν λόγον.

Τί κοινὸν [5] ***κυνὶ καὶ βαλανείῳ***· ἐπὶ τῶν ἔν τισι χρείαις ἀνωφελῶν.

Τί μ' ἔδει μακροῖς αὐλοῖς αὐλεῖν· ἐπὶ τῶν νονησάντων καὶ μὴ ἀπολαβόντων μισθόν.

Τίς θύρας [6] ***ἁμάρτοι***· ἐπὶ τῶν μηδὲν χαλεπὸν καὶ δυσεύρετον ἐχόντων.

Τιτανῶδες [7] ***βλέπει***· καταπληκτικὸν φοβερόν.

ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. — *Τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα*· ἐπὶ τῶν σωφρόνως βεβιωκότων, ἐπεὶ ἐν Ἄργει τοὺς διαφυλάξαντας (in cod. τὴν διαφυλάξασαν, supra lin. τοὺς — ας) τὴν ἐν παισὶν ὥραν καλῶς ἱερὰν ἀσπίδα ἀναλαμβάνοντες ἐπόμπευον. — *Τὴν ὕδραν τέμνειν*· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων, διὰ τὰ μυθευόμενα περὶ τῶν τῆς ὕδρας φυομένων ἐν τῇ τομῇ κεφαλῶν. — *Τὴν ἐπὶ Λύσιδος πολιτείαν*· ἐπὶ τῆς ἀναξίας, φασὶ γὰρ Φασηλίτας ψηφίσασθαι τὸν βουλόμενον βασιλίτην μνᾶν δόντα πολιτεύεσθαι· εἶτα πολλῶν ἐγγραφέντων ἀναξίων γενέσθαι τὴν παροιμίαν.

22) Apost. Cent. XVIII. 52.

1) Apost. Cent. XVIII. 66.

2) Apost. Cent. XVIII. 63. Macar. ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν καὶ πολυχρονίων.

3) Apost. Cent. XVIII. 65. ex Aristoph. Nub. 644.

4) Apost. Cent. XVIII. 67. Macar. αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ τί πρὸς τὸν Διόνυσον.

5) Apost. Cent. XVIII. 81. Macar. τί κυνὶ καὶ βαλανίῳ· ἐπὶ τῶν ἀσυνήθεις λαμβανόντων τόπους. — Lucian. adv. indoct. c. 5.

6) Apost. Cent. XVIII. 74.

7) Apost. Cent. XVIII. 72. Lucian. Tim. c. 54. τιτανῶδες βλέπων. Icaromen. c. 23. ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε κα

αἱ δ' ἄλλαι περιακολουθοῦσιν ἀφελεῖν αὐτὸ σπεύδουσαι, ἵνα παρὰ μέρος πνιγῶσιν.

Ὁ αὐτὸς [15] ἐρωτηθεὶς, πότερον γῆμαι, ἢ μὴ, ἔφη· ὃ ἂν αὐτῶν ποιήσεις, μεταγνώσῃ.

Ὁ αὐτὸς θαυμάζειν ἔλεγε τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται, αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.

Αὐτῷ μέλλοντι τὸ κώνειον πίεσθαι, Ἀπολλόδωρος ἱμάτιον ἐδίδου καλὸν, ἵν' ἐκείνῳ ἀποθάνῃ· καὶ ὃς τῇδ' ἔφη· τὸ ἐμὸν ἱμάτιον ἐκβιῶναι μὲν ἐπιτήδειον, ἐναποθανεῖν δὲ οὐχί.

Ὁ αὐτὸς [16] πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, ὡς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδοροῦσα, ἀλλ' ἔγωγ', ἔφη, συνήθισμαι, καθάπερ εἰ καὶ τροχηλίας [17] ἀκούων συνεχές· καὶ σὺ μὲν, εἶπε, χηνῶν βοώντων ἀνέχῃ· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀλλά μοι ᾠὰ καὶ νεοττοὺς τίκτουσι, κἀμοί, φησι, Ξανθίππη παιδία γεννᾷ.

Ὁ αὐτὸς λέγεται, ὅτι εἶδεν ὄνειρον κύκνου νεοττὸν ἐν τοῖς γόνασι σχεῖν, ὃν καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσαντα ἀναπτῆναι, ἡδὺ κλάγξαντα, καὶ μεθ' ἡμέραν Πλάτωνα αὐτῷ συστῆναι· τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν εἶναι τὸν ὄρνιν.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, οἱ φιλίαν παραθεωροῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων ἐκφύγωσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακρούονται.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ὁ μὲν χειμὼν σκέπης, τὸ δὲ γῆρας ἀλυπίας δεῖται.

Ξανθίππης αὐτῷ ἐπιτιμώσης, διότι λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, ὦ γύναι, εἶπεν, εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει, εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

15) Diog. segm. 33.
16) Segm. 36. 37.
17) Laur. et impr. χιλίας. Correxi ex Diogene L.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὥσπερ οἱ κακοὶ ὁδηγοὶ, ἐπὶ τὰ ἁμαρτήματα ἄγουσιν.

Ὁ αὐτὸς ἰδών τινα προχείρως πᾶσι χαριζόμενον καὶ ἀνεξετάστως ὑπηρετούμενον, κακῶς, εἶπεν, ἀπόλοιο, ὅτι τὰς Χάριτας, παρθένους οὔσας, πόρνας ἐποίησας.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἐν μὲν τῷ πλεῖν πείθεσθαι δεῖ τῷ κυβερνήτῃ, ἐν δὲ τῷ ζῆν τῷ λογίζεσθαι δυναμένῳ βέλτιον.

Σωσιάδου τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑποθῆκαι [18].

Ἕπου θεῷ. Νόμῳ πείθου. Θεοὺς σέβου. Γονεῖς αἰδοῦ. Ἡττῶ ὑπὲρ δικαίου. Γνῶθι μαθών. Ἀκούσας νόει. Σαυτὸν ἴσθι. Γαμεῖν μέλλων καιρὸν γνῶθι. Φρόνει θνητά. Ἑστίαν τίμα. Ἄρχε σεαυτοῦ. Φίλοις βοήθει. Θυμοῦ κράτει. Φρόνησιν ἄσκει. Πρόνοιαν τίμα. Ὅρκῳ μὴ χρῶ. Φιλίαν ἀγάπα. Παιδείας ἀντέχου. Δόξαν δίωκε. Σοφίαν ζηλοῦ. Καλὸν εὖ λέγε. Ψέγε μηδένα. Ἐπαίνει ἀρετήν. Πρᾶττε δίκαια. Φίλοις εὐνόει. Ἐχθροὺς ἀμύνου. Εὐγένειαν ἄσκει. Κακίας ἀπέχου. Κοινὸς γίνου. Ἴδια φύλασσε. Ἀλλοτρίων ἀπέχου. Εὔφημος ἴσθι. Ἄκουε πάντα. Φίλῳ χαρίζου. Χρόνου φείδου. Ὅρα τὸ μέλλον. Ἔριν μίσει. Οἰκέτας αἰδοῦ. Υἱοὺς παίδευε. Ἔχων χαρίζου. Δόλον φοβοῦ. Εὐλόγει πάντας. Φιλόσοφος γίνου. Ὅσια κρίνε. Γνοὺς πρᾶττε. Φόνου ἀπέχου. Εὔχου δυνατά. Σοφοῖς χρῶ. Ἦθος δοκίμαζε. Λαβὼν ἀπόδος. Ὑφορῶ μηδένα. Τέχνῃ χρῶ. Ὃ μέλλεις δός. Εὐεργεσίας τίμα. Φθόνει μηδενί. Φυλακῇ πρόσεχε. Ἐλπίδα αἴνει. Διαβολὴν μίσει. Δικαίως κτῶ. Ἀγαθοὺς τίμα. Αἰσχύνην σέβου. Χάριν ἐκτέλει. Ὄνειδος ἔχθαιρε. Κρίναι δίκαια. Ἀδωροδόκητος δοκίμαζε. Αἰτιῶ παρόντα. Λέγε εἰδώς. Βίας μὴ ἔχου. Ὁμίλει πρᾴως. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν. Υἱοῖς

18) Exstant in Laur. et impr.

μὴ καταθάῤῥει. Γλώσσῃ ἄρχε. Σεαυτὸν εὖ ποίει. Εὐπροσήγορος γίνου. Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ. Πόνει μετὰ δικαίου. Πρᾶττε ἀμετανοήτως. Ἁμαρτάνων μετανόει. Ὀφθαλμοῦ κράτει. Βουλεύου χρήσιμα. Ἐπιτέλει συντόμως. Φιλίαν φύλασσε. Εὐγνώμων γίνου. Ὁμόνοιαν δίωκε. Ἄῤῥητα μὴ λέγε. Τὸ κρατοῦν φοβοῦ. Τὸ συμφέρον θηρῶ. Καιρὸν προσδέχου. Ἔχθρας διάλυε. Εὐφημίαν ἄσκει. Ἀπεχθείας φύγε. Πλούτει δικαίως. Δόξαν μὴ λίπε. Κακίαν μίσει. Μανθάνων μὴ κάμνε. Κινδύνευε φρονίμως. Οὓς τρέφεις ἀγάπα. Πρεσβύτερον αἰδοῦ. Νεώτερον δίδασκε. Πλούτῳ ἀπίστει. Σεαυτὸν αἰδοῦ. Προγόνους στεφάνου. Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος. Τῷ βίῳ μὴ μάχου. Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα. Ἀτυχοῦσι συνάχθου. Χαρίζου ἀβλαβῶς. Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ. Ἐξ εὐγενῶν γέννα. Ἐπαγγέλλου μηδενί. Φθιμένους μὴ ἀδίκει. Εὖ πάσχε ὡς θνητός. Τύχῃ μὴ πίστευε. Κόσμιος ἴσθι. Ἡβῶν μέσος δίκαιος. Πρεσβύτερος εὔλογος. Τελεύτα ἄλυπος.

Σωστράτου.

Σώστρατος ὁ [19] αὐλητὴς ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος ἐπὶ τῷ γονέων ἀσήμων εἶναι εἶπε, καὶ μὴν διὰ τοῦτο μᾶλλον ὤφειλον θαυμάζεσθαι, ὅτι ἀπ' ἐμοῦ τὸ γένος ἄρχεται.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, οἱ ἀδελφοὺς παρέντες καὶ ἄλλους φίλους ζητοῦντες παραπλήσιοί εἰσι, τοῖς τὴν ἑαυτῶν γῆν ἐῶσι, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν γεωργοῦσι.

Σωτίων.

Σωτίων ἔφη [20], οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι· πρὸς δὲ τὸ ξηρὸν οὐκ ἐξοκέλλουσιν· οὕτω δὴ καὶ οἱ κόλακες, ἐν εὐδίᾳ παραμένουσι καὶ τοὺς φίλους εἰς ἀποδημίαν προπέμποντες μέ-

19) ὁ Laur. om. 20) Laur. Σωτίων οἱ δελφῖνες ἔφη.

χρι τῆς λείας παρακολουθοῦσιν· ἐπειδὰν δὲ εἰς τραχεῖαν ἔλθωσιν ἀπίασιν.

Ἀρχὴ τοῦ τ̄ στοιχείου.

Τὸ τ̄ μετὰ τοῦ ᾱ.

Τάδ' ἐκ [1] τρίποδος· τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν· Ἀριστοκλείᾳ γὰρ, τῇ Πυθίᾳ γενομένῃ, μιχθῆναι Πυθαγόραν τὸν ἀδελφὸν, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς μαντευομένων παρασημειοῦσθαι ὡς ἐκ τρίποδος.

Τὰ Νικησίου [2] δρᾷ· ἐπὶ τῶν μαλακῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ Νικησίας ἦν.

Ταῦρος [3] ὑπερκύψας τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα ἔπιεν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Τάδε [4] Μῆδος οὐ φυλάξει· κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου ἔφοδον τοὺς Ἕλληνας ἀπειρηκότας τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾷν ἐπιλέγοντας· τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

Ταινάριον [5] κακόν· ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ παράνομον εἰς ἱκέτας· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι καταφυγόντας τοὺς Εἵλωτας εἰς τὸ Ταίναρον ἀπέκτειναν.

Τὰ Κινύρου [6] τάλαντα· ἐπὶ τῶν τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον φυλαττόντων.

Τὰ [7] σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγει.

1) Apost. Cent. XVII. 86. Macar. τὰ ἐκ τρίποδος· ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων.

2) Apost. Cent. XVII. 87.

3) Apost. Cent. XVII. 88. addit quaedam.

4) Apost. Cent. XVII. 89.

5) Apost. Cent. XVII. 92. Macar. ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν καὶ χαλεπῶν.

6) Apost. Cent. XVII. 93. Macar. consentit.

7) Plut. Apophth. p. 178. B. σκαιοὺς ἔφη φύσει καὶ ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας, καὶ τὴν σκάφην λέγοντας ubi Wyttenb.

Τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· ἀντὶ τοῦ μὴ ζήτει τὰ ὑπὲρ δύναμιν.

Τὰς μηχανὰς μετὰ τὸν πόλεμον κομίζει· ἐπὶ τῶν προθυμουμένων βοηθεῖν ὅτε οὐ χρεία.

Ταμίας [8] ἀγαθός· ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς φυλαττόντων τά τε ἴδια, τά τε δημόσια.

Τὰ μὲν [9] ἐξ ἀρχῆς οὐ μέμνημαι, τὰ δὲ μέσα οὐ συνίημι, τὰ δ' ἐπὶ πᾶσιν οὐ δοκιμάζω· ἐπὶ τῶν πολλὰ λεγόντων καὶ πάντα οὐδενὸς ἄξια· ὁμοία τῇ [10]· τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμες, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμες διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελᾶσθαι.

Τὰ μέροπος [11] δρᾷς· ἐπὶ τῶν τἀναντία πάντων ἢ δρώντων ἢ λεγόντων· ὁ γὰρ μέροψ τὸ ὄρνεον ἔμπαλιν, φασι, τοῖς ἄλλος ἅπασι πέταται· τὰ μὲν γὰρ εἰς τοὔμπροσθεν ἵεται καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς, ὁ δὲ εἰς τοὔπίσω· λέγεται καὶ τοῦτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἀναμένει γηράσαντας ἐκφέρειν τοὺς πατέρας, ἀλλ' ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα τοῦτο ἐργάζεται.

Ταντάλου [12] κῆπον τρυγᾷς· ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ποιούντων, παρόσον σκιὰ καὶ ὄνειρατα αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι.

Τὰ ἐκ [13] τῶν ἁμαξῶν· ἐπὶ τῶν ἀπερικαλύπτως σκωπτόντων· Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ληναίοις ὕστερον ἐποίουν.

Τὰ ἐν [14] ποσὶν οὐκ οἶδεν· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.

Τὰ Μαγνητῶν [15] κακά· ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ

8) Apost. Cent. XVII. 95. addit quaedam de ταμίαις Atheniensium.

9) Apost. Cent. XVII. 97.

10) Plut. Apophth. Lac. p. 232. D. Σαμίων πρεσβευταῖς μακρολογοῦσιν ἔφασαν οἱ Σπαρτιάται etc. Cfr. Wessel. ad Herod. III. 46.

11) Apost. Cent. XVII. 98.

12) Apost. Cent. XVII. 100.

13) Apost. Cent. XVIII. 2. Macar. τὰ ἐξ ἁμάξης, ἐπὶ τῶν ῥητὰ καὶ ἄρρητα λοιδορούντων.

14) Apost. Cent. XVIII. 5.

15) Apost. Cent. XVIII. 6. Cfr. Julian. Or. VII. p. 210. D.

ἀλγεινοτάτων κακῶν· παρόσον. οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεοὺς μεγάλων κακῶν ἐπειράθησαν.

Ταντάλειοι [16] τιμωρίαι· ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν μὲν ἐπιτυχόντων, μὴ συγχωρουμένων δὲ ἀπολαύειν αὐτῶν· ὡς ἔμαθες.

Τὰ σῦκα [17] σῦκα λέγω καὶ τὴν κάρδοπον κάρδοπον· ἐπὶ τῶν ἀληθῆ λεγόντων ἀνεπιφθόνως.

Τὰ πέρυσι [18] ἀεὶ βελτίω· ἐπὶ τῶν κατόπιν ἐν ταῖς χερσὶ γινομένων· ταπεινούμενοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὰ Μακεδονικὰ ἐπεφώνουν τὸ τοιοῦτον.

Ταρτησία [19] μύραινα· ἐπ' εὐμεγέθους· ὡς ἐκεῖ γενομένων μεγίστων.

Τὰ Ταντάλου [20] τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τρίτῃ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.

Ταῦτά σοι [21] καὶ Πύθια καὶ Δήλια· ἐπὶ τῶν τελευταῖα ποιούντων.

Τὰς ἐν Ἅιδου [22] τριακάδας· τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν Ἅιδου, διὰ τὴν Ἑκάτην· καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη ἓν εἶναι δοκοῦσι.

Ταῦτα [23] Κυμαίοις, ἐμοὶ δὲ ὄνος ἐδη· ἐπὶ τῶν μετὰ δέους τἀνάξια δεδιότων· φασὶ γὰρ τοὺς Κυμαίους

κἂν τὰ Μαγνήτων κακὰ etc. Theogn. 723. Welck. ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα καὶ Σμύρνην coll. 721. Archiloch. Fr. XXIX. κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά, ubi Liebel.

16) Apost. Cent. XVIII. 7. fabulam exponit.

17) Apost. Cent. XVIII. 8.

18) Apost. Cent. XVIII. 10.

19) Apost. Cent. XVIII. 13. Aristoph. Ran. 475. ubi Schol. et Intrpr.

20) Apost. Cent. XVIII. 14. Macar. ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

21) Apost. Cent. XVIII. 16.

22) Apost. Cent. XVIII. 17.

23) Apost. Cent. XVIII. 19. Macar addit: Τὰ Σαμίων ἄνθη· ἐπὶ τῶν μεθύσων. — Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεται· ἐπὶ τῶν δεδιότων κακῶν τινα προσδοκίαν. — Τὰ ἐπὶ Νανάκου· ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς πολλῆς.

ὡς θηρίον δεδιέναι τὸν ὄνον· ὀνηλάτην οὖν φυγόντα ὄνον καὶ σκιρτῶντα παίειν καὶ λέγειν τὸ προκείμενον.

Τὸ τ μετὰ τοῦ ε.

Τελενίκου[1] *πενέστερος*· ὅθεν καὶ τὸ κενῶσαι τελενικῆσαι λέγουσιν οἱ Σερίφιοι, ἀπὸ τούτου, ὡς τὸ εἰκὸς, πένητος παντελῶς· λέγεται καὶ Τελενίκιος ἠχὼ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν μὴ ἐχόντων ἔνδον τι.

Τενέδιος[2] *συνήγορος*· ἀντὶ τοῦ ἀπότομος, δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήμασι τιμῶσι Τενέδιοι, καὶ παροιμία· Τενέδιος πέλεκυς[3]; ὅτι βασιλεὺς Τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τοὺς ἀδικοῦντας εὐθέως ἀνῄρει.

Τερεβίνθου[4] *ἀνοητότερος*· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀναισθήτων· ἔστι δὲ τερέβινθος ὁ δρῦς.

Τέττιγα[5] *τοῦ πτεροῦ συνείληφας*· ἐπὶ τῶν τὰ σώματα τῶν ἀθυρογλώσσων κυλούντων.

Τέττιξ[6] *ἀκάνθιος*· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες.

Τεττάρων[7] *ὀβολῶν ἄξιος*· ὁμοία τῇ· τεταρτημορίου ἄξιος ἤτοι διχάλκου· ἐπὶ τῶν οὐ πολλῆς τιμῆς ἀξίων.

Τέττιγας[8] *ἐσθίεις*· ἐπὶ τῶν διὰ λιχνείαν καὶ τὰ οὐδενὸς ἄξια ἐσθιόντων.

— *Τὰ γῆς ἔνερθε καὶ τὰ ἐπὶ πέδον· λείπει οἶδεν·* ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. — *Τὰς Προμηθίου μηχανάς·* ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων ἐπὶ τέχνῃ τινί· Προμήθιον γὰρ τόπος ἦν ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾧ οἱ ὀρνιθοσκόποι διέτριβον.

1) Apost. Cent. XIX. 24.

2) Apost. Cent. XIX. 28. Macar. *Τενέδιος πέλεκυς·* ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι καὶ ὠμῶς διαπραττομένων· ἐν γὰρ Τενέδῳ τῇ νήσῳ δύο πελέκεις ἀνέκειντο σεβάσμιοι· δι' ὧν ἀνῃροῦντο οἱ μοιχοί.

3) Apost. post *πέλεκυς* inserit: *Ἀριστοτέλης μέντοι.* Vide Aristotelis Fragm. sub *Τενεδίων πολιτεία.*

4) Apost. Cent. XVIII. 29.

5) Apost. Cent. XVIII. 32.

6) Apost. Cent. XVIII. 33.

7) Apost. Cent. XVIII. 35.

8) Apost. Cent. XVIII. 36. addit quaedam. Macar. habet: *Τέττιγος ἀκούει·* ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου, παρόσον ὁ τέττιγος;

Τέττιγος εὐφωνότερος· ἐπὶ τῶν μελῳδούντων.

Τεττιγοφόρος [9] εἶ· οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐφόρουν χρυσοῦς· σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι ἢ μουσικούς.

Τετρὰς [10] *καὶ νουμηνία·* ἐπὶ τῶν φύσει ἀργῶν.

Τέφραν [11] *φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἔπεσεν·* ἐπὶ τῶν ἀπὸ ἡττόνων χείροσι περιπεσόντων κακοῖς.

Τείχη [12] *Σεμιράμιδος καὶ τείχη Ἱεριχούντια·* ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶν καὶ δυσαλώτων ἢ θαυμαστῶν.

Τὸ τ μετὰ τοῦ η.

Τὴν [13] *Ἀκεσαίου σελήνην·* ἐπὶ τῶν διαμενόντων καὶ βραδυνόντων· ἦν δὲ Νηλέως κυβερνήτης ὁ Ἀκεσαῖος.

Τήμερον οὐδεμίαν γραμμὴν ἤγαγον· ἐπὶ τῶν ἀμελούντων τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἑαυτῶν τέχνης· τοῦτο Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος εἴρηκεν.

Τὴν ἐξούλης [14] *δίκην φεύγεις·* οἱ δίκῃ νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν τὸ χωρίον ἢ ἀγρὸν ἤ τι τοιοῦτον καὶ μὴ ἐώμενοι ἀνέτρεχον εἰς δικαστήριον αὖθις καὶ εἰσῆγον δίκην, ἥτις ἐκαλεῖτο ἐξούλη· ἐξέλλειν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ ἀπελαύνειν καὶ κωλύειν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξεῖναι τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων.

ἀκούων ἥδεται. — *Τέττιγος ᾄδων νόμον·* ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου.

9) Apost. Cent. XVIII. 38. Eos, qui de re disputarunt, recenset Krüger ad Dion. Halic. Judic. de Thuc. XIX. 5. adde Jacobs ad Philostr. Im. II. 17. p. 493.

10) Apost. Cent. XVIII. 43. Macar. — ἐπὶ τῶν φύσει ἀργῶν, παρόσον ταύτας τὰς ἡμέρας ἀργὰς ἐνόμιζον.

11) Apost. Cent. XVIII. 41.

12) Apost. Cent. XVIII. 44. Macar addit: *Τερμέρια κακά·* ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν καὶ χαλεπῶν, ἀπὸ Τερμέρου τινὸς θηριώδους τὴν φύσιν καὶ λῃστοῦ: — *Τερπνὸν χρῆμα ἀλλήλοις ἡλικιῶται·* ἐπὶ τῶν ὁμηλίκων. — *Τευμησσία ἀλώπηξ·* ἐπὶ τῶν πολλῇ πανουργίᾳ χρωμένων.

13) Apost. Cent. XVIII. 46.

14) Apost. Cent. XVIII. 50.

Τὴν [15] *αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν· ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.*

Τὴν [16] *ἀμίδα σανδάλῳ ἐπιφράττεις· ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγάλα ἐπιχειρούντων.*

Τὴν [17] *ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν· ἐπὶ τῶν ὠμῶς καὶ περιφανῶς ἀποκρινομένων· τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ Ἀνάχαρσις Σκύθης ὤν.*

Τὴν [18] *ἡμέραν πᾶσαν σήθει, ὃς οὐ βούλεται ζυμῶσαι.*

Τὴν ἅλμην [19] *κυκᾷς, πρὶν τοὺς ἰχθύας ἑλεῖν· ἐπὶ τῶν πρὸ πολλοῦ παρασκευαζομένων.*

Τῆς [20] *μητρὸς ὡς αἲξ καλεῖται· οἱ γὰρ ἔριφοι ἐν τοῖς αἰπολίοις ἀπὸ τῶν μητρῶν γνωρίζονται, ἀπὸ πατέρων γὰρ ἀδύνατον.*

Τὴν [21] *κατ' ἑαυτὸν ἔλαυνε· ἀντὶ τοῦ ἴσαις ὁμίλει.*

15) Apost. Cent. XVIII. 53. Macar consentit.

16) Apost. Cent. XVIII. 54.

17) Apost. Cent. XVIII. 55. cfr. supra: *ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.*

18) Apost. Cent. XVIII. 57.

19) Apost. Cent. XVIII. 59.

20) Apost. Cent. XVIII. 60.

21) Macar. *Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα· ἐπὶ τῶν μείζονα ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν αἱρουμένων πράγματα.* Pittaci sententia. Anthol. Gr. VII. 89. cfr. Plut. de educat. p. 13. T. *τὸ γὰρ, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, σοφόν· ὡς οἵγε μακρῷ κρείττους ἑαυτῶν λαμβάνοντες, οὐ τῶν γυναικῶν ἄνδρες, τῶν δὲ προικῶν δοῦλοι λανθάνουσι γινόμενοι,* ubi Wyttenb. Vide praesertim Callimachi Epigr. I. apud Diog. Laërt. I. 80. Oraculum apud Welcker. Sylloge epigr. p. 234.

Ἐρᾷς δικαίων ἐκ γάμων ἰδεῖν σποράν,
Ζάλην μεγίστην φεῦγε, μή τι καὶ βλάβης.

(nonne *βλαβῇς*?). Macar. habet ad hanc litteram: *Τῆς αὐτῆς κεραμίας· ἐπὶ τοῦ ὁμοίου καὶ παραπλησίου. — Τὴν λεοντῆν λάμβανε· ἐπὶ τοῦ γενναῖόν τι πράττειν μέλλοντος. — Τὴν ἀλωπεκῆν ὑπέδυ· ἐπὶ τῶν πανουργίᾳ χρωμένων. — Τὴν αὐτὸς σαυτοῦ θύραν κρούεις λίθῳ· ἐπὶ τῶν εἰς τὰ δικαῖα πλημμελούντων. — Τὴν ὑπὸ σκότους· ἤγουν τὴν λαθραίαν. — Τῆς δευτέρας ἢ ὑστέρας ἐφόδου· ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τισὶν ἔργοις ἐπιχειρούντων. — Τὴν ἐκ τῆς φαρέτρας· ἐπὶ τῶν ἀγαθὴν ἡμέραν ἀγόντων. — Τὴν δὲ αὐτὴν ταύτην καὶ λευκὴν καὶ εἰρηνικὴν λέγουσιν· ἐλήφθη δὲ ἡ παροιμία*

Τὴν [22] **Χάρυβδιν** ἐκφυγὼν τῇ **Σκύλλῃ περιέπεσον**· ὁμοία τῇ ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.

Τὸ τ̄ μετὰ τοῦ ῑ.

Τίς ἐν Κύδωνος [1]· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους· ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένως διατεθέντος.

Τιθωνοῦ [2] **γῆρας**· ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάσσεται· ἱστορεῖται γὰρ ὅτι Τιθωνὸς ἐπιθυμίᾳ τοῦ τὸ γῆρας ἐκδύσασθαι εἰς τέττιγα μετέβαλεν.

Τί μ' ὠφελήσουσιν [3] **οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τ' ἄλφιτα**· ἐπὶ τῶν μανθανόντων τι οὐκ αὐτοῖς χρειῶδες.

Τί πρὸς [4] **τὸν Ἑρμῆν**· ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν λόγον.

Τί κοινὸν [5] **κυνὶ καὶ βαλανείῳ**· ἐπὶ τῶν ἔν τισι χρείαις ἀνωφελῶν.

Τί μ' ἔδει μακροῖς αὐλοῖς αὐλεῖν· ἐπὶ τῶν νοησάντων καὶ μὴ ἀπολαβόντων μισθόν.

Τίς θύρας [6] **ἁμάρτοι**· ἐπὶ τῶν μηδὲν χαλεπὸν καὶ δυσεύρετον ἐχόντων.

Τιτανῶδες [7] **βλέπει**· καταπληκτικὸν φοβερόν.

ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. — Τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα· ἐπὶ τῶν σωφρόνως βεβιωκότων, ἐπεὶ ἐν Ἄργει τοὺς διαφυλάξαντας (in cod. τὴν διαφυλάξασαν, supra lin. τοὺς — ας) τὴν ἐν παισὶν ὥραν καλῶς ἱερὰν ἀσπίδα ἀναλαμβάνοντες ἐπόμπευσον. — Τὴν ὕδραν τέμνειν· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων, διὰ τὰ μυθευόμενα περὶ τῶν τῆς ὕδρας φυομένων ἐν τῇ τομῇ κεφαλῶν. — Τὴν ἐπὶ Λύσιδος πολιτείαν· ἐπὶ τῆς ἀναξίας, φασὶ γὰρ Φασηλίτας ψηφίσασθαι τὸν βουλόμενον βασιλίτην μνᾶν δόντα πολιτεύεσθαι· εἶτα πολλῶν ἐγγραφέντων ἀναξίων γενέσθαι τὴν παροιμίαν.

22) Apost. Cent. XVIII. 52.

1) Apost. Cent. XVIII. 66.

2) Apost. Cent. XVIII. 63. Macar. ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν καὶ πολυχρονίων.

3) Apost. Cent. XVIII. 65. ex Aristoph. Nub. 644.

4) Apost. Cent. XVIII. 67. Macar. αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ· τί πρὸς τὸν Διόνυσον.

5) Apost. Cent. XVIII. 81. Macar. τί κυνὶ καὶ βαλανείῳ· ἐπὶ τῶν ἀσυνήθεις λαμβανόντων τόπους. — Lucian. adv. indoct. c. 5.

6) Apost. Cent. XVIII. 74.

7) Apost. Cent. XVIII. 72. Lucian. Tim. c. 54. τιτανῶδες βλέπων. Icaromen. c. 23. ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ

Τίς τῇδε; οἱ σπένδοντες ἔλεγον· τὶς τῇδε, ἀντὶ τοῦ, τίς πάρεστιν; οἱ δὲ παρόντες ἐπευφημούμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί· τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ σπένδοντες ἵνα συνειδότες ἑαυτοῖς τι ἄτοπον ἐγχώροῖεν τῶν σπονδῶν.

Τί μικρῶν πέρι μεγάλα φροιμιάζῃ· ἐπὶ τῶν μακρολογούντων.

Τίς οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας· Ἀρβέλαι πόλις Σικελική· εὐεξαπάτητοι δὲ οἱ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εἶναι.

Τὸ τ μετὰ τοῦ ο.

Τὸ Μηλιακὸν [1] πλοῖον· ἐπὶ τῶν ἄγαν εἰσρεόντων καὶ εἰσιόντων· φησὶν Ἀριστοτέλης ἱππότην εἰς ἀποικίαν στελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι [2], μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι ἀεί.

Τοῦτο [3] τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψε μὲν Ἱστιαῖος, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρας· ἐπὶ τῶν σκευωρούντων καὶ συῤῥαπτόντων μηχανὰς κλεπτιστάτας. Ἱστιαῖος Σάμιος μὲν ἦν τὸ γένος, φίλος δὲ γενόμενος Δαρείου τοῦ

τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ etc. Philopatr. c. 22. εἰς δὲ δριμὺ καὶ τιτανῶδες ἐνιδών.

8) Apost. Cent. XVIII. 82.

9) Apost. Cent. XVIII. 86. Macar. addit: Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείῃ· ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἀφορήτων. — Τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην (Aristoph. Ran. 47.)· ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διαπραττομένων. — Τίς πατέρα αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα· ἐπὶ τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα προφερόντων. — Τί δεῖ παρεῖναι λήκυθον, ἣν ἔτνος παρῇ. — Τί τὸν τάραντα πρός με ποικίλλεις ἔχων; αὕτη ὁμοία τῇ, τί πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα· τάρας δέ ἐστιν ὁ χαμαιλέων τὸ ζῶον. — Τί δ' ἂν κάπηλος παρὰ καπήλιδος λάβοι; ὅτι οὐδὲν ἢ οἶνον. — Τίς καλοῦ μηχανή; ἐπὶ τοῦ μὴ ὁμοίου. — Τίσιν ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; — Τιτᾶνας βοᾶν· ἐπὶ τῶν κεκραγότων τινὰς εἰς βοήθειαν.

1) Apost. Cent. XVIII. 89.

2) Apogr. Dresd. καταράσασθαι.

3) Apost. Cent. XVIII. 95. Vide notam p. 2.

Περσῶν βασιλέως ἐλήφθη ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν Περσίδι, ἐκεῖ δὲ διαιτώμενος ἐπεθύμει ἰδεῖν τὴν οἰκείαν πατρίδα· μὴ ἀπολυόμενος δὲ γράφει τῷ ἰδίῳ ἀνεψιῷ τῷ Ἀρισταγόρᾳ μελετῆσαι ἀπόστασιν, καὶ πείθει καί τινας τῶν Ἰώνων ἀποστῆναι. Πράττει δὲ οὕτως· λαβὼν πιστὸν οἰκέτην καὶ τούτου τὴν κεφαλὴν ξυρήσας ἐγχαράττει τῇ κεφαλῇ ὃ ἠβούλετο δηλῶσαι· εἶτα μέλανι ἐγκαύστῳ [4] τὴν χάραξιν μελαίνει, καὶ ἀφῆκεν ἀνενεγκεῖν τὰς τρίχας καὶ μετὰ τὸ κομάσαι αὐτὸν ἀποπέμπει, λέγων τῷ οἰκέτῃ, πάλιν ἐκεῖσε ἀποξυρηθῆναι, ἵνα ἀναγνῷ Ἀρισταγόρας τὰ γράμματα· ἀναγνοὺς τοίνυν ὁ Ἀρισταγόρας καὶ μαθὼν ἐποίησε τὴν ἀπόστασιν σχεδὸν πάντων τῶν Ἰώνων, εἶτα μανθάνει ἐν Περσίδι ὁ βασιλεὺς καὶ σύμβουλος γίνεται τῷ Ἱστιαίῳ ὡς Ἕλληνι, τί δεῖ ποιῆσαι· καὶ συμβουλεύεται παρ᾽ αὐτοῦ Ἱστιαίου, αὐτὸν πέμψαι εἰς τὴν Ἀσίαν, ὡς ἱκανὸν ὄντα διαλῦσαι τὰ περὶ τῆς ἀποστάσεως· ἐλθὼν οὖν ὁ Ἱστιαῖος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ὡς ὕποπτος γενόμενος ὅλου τοῦ πράγματος παρὰ τοῦ Ἀρταφέρνου τοῦ ὑπάρχου Σάρδεων ἤκουσε· ὑπόδημα δὲ λέγει τὴν ὅλην κατασκευὴν τοῦ πράγματος.

Τὸ σκαμβὸν [5] ξύλον οὐδέποτ᾽ ὀρθόν· αὕτη δημώδης ἐστὶ καὶ φανερά· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν διάστροφα ξύλα ἢ πράγματα πειρωμένων κατευθύνειν καὶ μηδὲν ὠφελούντων.

Τοιοῦτο [6] Θεμιστοκλῆς οὔποτ᾽ ἐπενόησε· διὰ τὸ τειχίσαι τὸν Πειραῖα, ἢ ὅτι σοφίας δόξαν Θεμιστοκλῆς ἀπηνέγκατο· λέγεται ἐπὶ τῶν ἄγαν ἐπαιρομένων ἐπὶ μικροῖς κατορθώμασι.

Τοσοῦτον [7] σχεδὸν ὅσον ἐκ Διονυσίων· ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίας τυχόντων.

4) Apost. ἐγκαυχθῇ. Apogr. Dresd. ἐγκαυτῷ. Scripsi ἐγκαύστῳ.

5) Apost. Cent. XIX. 1.

6) Apost. Cent. XIX. 2.

7) Apost. Cent. XIX. 9.

Τὸν ξύοντα [8] ἀντιξέειν· ἐπὶ τῶν βλαπτόντων ἢ ὠφελούντων τινάς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνων· ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσιν, ὅθεν καὶ Ἀριστείδης [9]· τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν καὶ τοῖς ὄνοις ἡ παροιμία δίδωσι.

Τὸν [10] κολοφῶνα ἐπέθηκας· ἐπὶ μεγάλων πραγμάτων καὶ βεβαίου ψήφου τάσσεται· δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄεσαν περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι· καὶ εἴποτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν τὴν νικῶσαν ἐτίθεντο. Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας συνοίκους ἐκέκτηντο, ὑπὲρ ὧν καὶ τὴν ψῆφον ἔθεντο· ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατίστης καὶ βεβαίας ψήφου ἡ παροιμία εἴρηται.

Τὸ κυνὸς [11] κακὸν ὗς ἀπέτισεν· ἐπὶ ἄλλων μὲν ἁμαρτησάντων, ἄλλων δὲ διδόντων τὴν δίκην.

Τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον τρέχει.

Τὸ [12] ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ μεθύοντος.

Τὸν Ὕλαν κραυγάζεις [13]· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ κραυγαζόντων· ἐπεὶ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς νεὼς Ἀργοῦς ζητήσας οὐχ εὗρε.

Τοῦ Διὸς [14] τὸν σάνδαλον· ἐπὶ τῶν μεγάλα δή τινα προβαλλομένων καὶ καινά.

8) Apost. Cent. XIX. 43. ultima verba ὅθεν καὶ sqq. non habet.

9) ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 228.

10) Apost. Cent. XIX. 13. Macar. τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκε. nihil amplius. Expositio sumta est ex Schol. ad Plat. Theaet. p. 153. C. Cfr. supra p. 321. Plat. de legg. II. fine: ἐπὶ τοίνυν τῇ τῆς μέθης χρείᾳ τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν, et paullo post: κολοφὼν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω.

11) Apost. Cent. XIX. 17. Macar. ἐπὶ τῶν ἀνθ' ἑτέρων δίκας ἀποτιννύντων.

12) Apost. Cent. XIX. 25. Macar. ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθ.

13) Apost. Cent. XIX. 30. Mosc. Ὕλλαν. Disputavit de hac scripturae varietate Boisson. ad Philostr. Her. p. 481. adde Clem. Protrept. II. p. 28.

14) Apost. Cent. XIX. 32.

Τοῦ[15] *σελίνου δεῖται· ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶς νοσούντων· καὶ γὰρ εἰώθασι στεφανοῦν σελίνοις τὰ μνήματα.*

Τὸ τ μετὰ τοῦ ρ.

Τραγικὸς[1] *πίθηκος· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων.*

Τράγον ἀμέλγειν· ἐπὶ τῶν ἀνάρμοστόν τι ποιούντων καὶ ἀνόητον.

Τρέχει τὴν ἐσχάτην· ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πνεόντων.

Τρὶς ἓξ[2] *ἢ τρεῖς κύβοι· οἱ μὲν τρὶς ἓξ νίκην, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι κενοί.*

Τρυγόνος[3] *λαλίστερος· ἐπειδὴ καὶ αἱ τρυγόνες*

15) Apost. Cent. XIX. 41. Cfr. Macar. supra p. 399. Eidem propria sunt: *Τὸν φρουρὸν χρὴ φρουρεῖν, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρᾷν.* — *Τὸ καλὸν φίλον.* — *Τὸν καπνὸν φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσεν.* — *Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον· ἐπὶ τοῦ ὁμοίου.* — *Τὸν λύκον τῶν ὤτων ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνῳ καθεστώτων· οὔτε γὰρ κατέχειν οἷόν τε, οὔτε ἀφεῖναι ἀκίνδυνον.* — *Τὸν Μίδου* (Cod. *Μήδου*) *πλοῦτον ἔχειν. ἐν ὑπερβολῇ λέγεται.* — *Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.* — *Τὸ Αἰσώπου αἷμα· ἐπὶ τῶν δυσαποτρίπτοις ὀνήσεσιν* (scr. *ὀνείδεσιν* coll. p. 30.) *ἢ κακοῖς ἐνεχομένων.* — *Τὸ πολλὰ πράττειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου· ἐπὶ τῶν πολλὰ πραγματευομένων καὶ ὕστερον εἰς κίνδυνον ἐμπιπτόντων.* — *Τὸ ἡδιόδειον γῆρας· ἐπὶ τῶν πάλαι παλαιῶν.* — *Τὸ Ἀλκισθένους ἱμάτιον· ἐπὶ τῶν πολυτελῶν.* — *Τὸν Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδειν· ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑπνηλῶν.* (Cod. *ὑπνιλῶν*). — *Τὸν ἵππον ὁ Σκύθης· ἐπὶ τῶν κρύφα μέν τινος ἐφιεμένων, φανερῶς ἀπορουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό.* — *Τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.* — *Τὸ αὐτῆς ὄνειδος ἡ κύων ἄλλοις φέρει.* — *Τοῖς σαυτοῦ περοῖς* (leg. *πτεροῖς*) *ἥλως.*

1) Apost. Cent. XIX. 62.

2) Apost. Cent. XIX. 53. Cfr. supra p. 280. Plato de legg. XII. fine, *τὸ λεγόμενον, ὦ φίλοι, ἐν κοινῷ καὶ μέσῳ ἔοικεν ἡμῖν κεῖσθαι, καὶ εἴπερ κινδυνεύειν περὶ τῆς πολιτείας ἐθέλομεν ἁπάσης, ἢ τρὶς ἕξ, φασιν, ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντας, πάντα ποιητέον.*

3) Apost. Cent. XIX. 61. addit quaedam. Cfr. Eustath. ad Il. X. 377. *ἐστὶ δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν· ἐξ οὗ καὶ τρυγὼν, ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλίστερους πρὸ-*

οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέλεσιν ἠχοῦσιν.

Τροχὸς [4] τὰ ἀνθρώπινα· ἤγουν εὐμετάβολα.

Τὸ τ μετὰ τοῦ υ.

Τυφλότερος [5] ἀσπάλακος· τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς γῆς τυφλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τοὺς καρπούς· ἔχει δὲ ὀδόντας μιαρωτάτους καὶ ῥύγχον ὥσπερ γαλῆς καὶ πόδας ὡς ἄρκτου.

Τυφλὸς [6] τά ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.

Τυφλὸν [7] ὄνειρον· ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν.

Τυφλογέρων [8]· ἐπὶ τῶν τυφλομανῶν γερόντων.

Τὸ τ μετὰ τοῦ ω.

Τῶν [9] ἐαρινῶν φύλλων πλείονες εἰσιν οἱ συκοφάνται.

Τῶν [10] δ' ὄνων οὔ μοι μέλει.

γόνων καλοῦσαι. Clem. Strom. I. 3. p. 328. 24. ἀμφὶ τὴν διάκρισιν τῶν ὀνομάτων — — τὸν πάντα πονούμενοι βίον, τρυγόνων ἀναφαίνονται λαλίστεροι. Alciphr. Ep. III. 29. μακάριε τῆς γλώσσης καὶ λαλίστερε τρυγόνος. ubi Wagn. Macar. Τρυγόνος (sic) λαλίστερος· ἐπὶ τῶν φλυάρων.

4) Ap. Cent. XIX. 63. Macar. τροχοῦ περιστίχοντος (sic) ἄλλοτε ἡ ἑτέρα ἁψὶς ἄνωθέν ἐστιν, ἄλλοτε ἡ ἑτέρα· ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οὐδὲν μένει. Sumsit ex Fragm. incert. apud Plut. Consol. ad Apollon. p. 103. T.

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡτέρα
Ἁψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἡτέρα.

Anacr. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Pseudo-Phocyl. 25. Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.

5) Apost. Cent. XIX. 65.

6) Apost. Cent. XIX. 70. cfr. Soph. Oed. T. 371. τυφλὸς τὸν νοῦν. Plut. Pomp. p. 60. μύσας τῷ λογισμῷ. Coray ad Heliod. IV. 18. p. 104. Aristoph. Plut. 581. ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.

7) Apost. Cent. XIX. 67.

8) Apost. Cent. XIX. 68. Τυφογέρων.

9) Apost. Cent. XIX. 72. Hexametrum fieri Pantinus notat, si legatur:

Πλείονες εἰαρινῶν φύλλων εἰσ' οἱ συκοφάνται.

10) Apost. Cent. XIX. 77.

Τῶν [11] καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστιν. Εὐριπίδης τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνων ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλῶν ἤδη γενειῶντα πρὸς τοὺς φίλους εἶπε· μὴ θαυμάσητε, τὸ παροιμιῶδες τοῦτο εἰπών.

Τῷ θρίῳ [12] τὴν ἔγχελυν· θρίον τὸ φύλλον τῆς συκῆς. Τραχὺ γάρ ἐστιν, αἱ δὲ ἐγχέλυς ὀλισθηραί· πρὸς τὸ λαμβάνειν οὖν αὐτὰς κατάλληλον.

Τῶν ἀχαρίστων αἱ δωρεαὶ ἀνατρέπονται.

Τῷ γὰρ [13] πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Τῶν γὰρ καλῶν παράλειψις οὐχ ἧττον ἢ τῶν βλαβερῶν ἡ πρᾶξις ἀνιαρόν ἐστι καὶ ταραχῶδες.

Τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
Ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Τιμολέων [1].

Τιμολέων ὁ Κορίνθιος τὸν στρατὸν πρὸς τοὺς πολεμίους ἐπάγων κατὰ τύχην ὑποζυγίων σέλινα κομιζόντων εἰς τὰς στιβάδας ἔφη δέχεσθαι τὸν οἰωνισμὸν τῆς νίκης, τὸν γὰρ Ἰσθμικὸν στέφανον ἐκ σελίνου συνίστασθαι· οἱ δὲ στρατιῶται παραγγείλαντος τοῦ Τιμολέοντος ἐκ τῶν σελίνων πλέξαντες στεφάνους καὶ ταῖς κεφαλαῖς περι-

11) Apost. Cent. XIX. 74.
12) Apost. Cent. XIX. 76.
13) Stob. T. 29. 34. *Εὐριπίδου Ἱππολύτου.* Macar. habet: *Τυφλὸς ὁ πλοῦτος· ἐπὶ τῶν ἀναξίως εὐπραγούντων. — Τυῤῥηνικὸν σανδάλιον· ἐπὶ τοῦ πολυτελοῦς. — Τυῤῥηνικὸς ἀνδριάς· ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς. — Τυδεὺς ἐκ συφορβίου· ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἀξίωμα ἔχοντος.*

1) Laur. non habet. Plut. Timol. c. 26.

θέντες προῆγον μετὰ χαρᾶς ὡς τῶν θεῶν σημαινόντων αὐτοῖς τὴν νίκην, ὅπερ καὶ συνέβη γενέσθαι.

Τύννιχος.

Τύννιχος Θρασυβούλου τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος εὐρώστως ἤνεγκε καὶ ἐπίγραμμα εἰς τοῦτον ἐγένετο·

Τᾷ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ᾽ ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος.
Δεικνὺς ἀντία πάντα, τὸν αἱματοέντα δ᾽ ὁ πρέσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαϊὴν Τύννιχος εἶπε τάδε.
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δὲ σε τέκνον ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

* Τηλέκρου.

Τήλεκρος ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐγκαλοῦντα τοῖς πολίταις, ὡς ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφερομένοις ἢ ἐκείνῳ, σὺ γάρ, εἶπεν, οὐκ οἶδας ἀδικεῖσθαι.

Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι ὁ πατὴρ λέγει κακῶς αὐτόν, εἰ μὴ αὐτῷ, ἔφη, λεκτὰν ἦν, οὐκ ἂν ἔλεγεν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, διατί ἔθος παρ᾽ αὐτοῖς ἐστι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις ἐξανίστασθαι, ὅπως, ἔφη, περὶ τοὺς μὴ προσήκοντας οὕτως ἔχοντες τιμῆς μᾶλλον τιμῶσι τοὺς γονέας.

Ὁ αὐτὸς πυθομένου τινός, πόσην κέκτηται οὐσίαν, ἔφη, οὐ πλείω τῆς ἱκανῆς.

* Τιμοθέου.

Τιμόθεος εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι, καὶ φθονοῦντες αὐτῷ τινες ἐζωγράφουν τὰς πόλεις, ἐς κύρτον αὐτομάτως ἐκείνου καθεύδοντος ἐνδυομένας. Ἔλεγεν οὖν ὁ Τιμόθεος, ὁ τηλικαύτας πόλεις λαμβάνων καθεύδων, τί με οἴεσθε ποιήσειν ἐγρηγορότα.

Ὁ αὐτός τινος τῶν τολμηρῶν στρατηγῶν τραῦμα τοῖς Ἀθηναίοις δεικνύοντος εἶπεν, ἐγὼ ᾐσχύνθην, ὅτι μου στρατηγοῦντος ὑμῶν ἐν Σάμῳ, καταπελτικὸν βέλος εὐθὺς ἔπεσεν.

Ὁ αὐτὸς τὸν Χάρητα προσαγόντων καὶ τοιοῦτον ἀξιούντων εἶναι τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν, οὐ τὸν στρατηγὸν, εἶπεν, ἀλλὰ τὸν τῷ στρατηγῷ τὰ στρώματα κομίζοντα.

* Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης.

Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης, ποιήσαντες ἐν Δελφοῖς ναὸν, ᾔτουν παρὰ Ἀπόλλωνος τὸν μισθόν· ὁ δὲ αὐτοῖς ἔφη δώσειν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ ταύτῃ ἀπέθανον. Ἔτι δὲ καὶ Κλέοβις καὶ Βίτων Κυδίππης τῆς μητρὸς αὐτῶν εὐξαμένης τῇ Ἥρᾳ, δοῦναι τοῖς παισὶν, ὅπερ ἂν εἴη κάλλιστον, ὅτι ἑαυτοὺς ὑποζεύξαντες τὴν μητέρα εἰς τὸ ἱερὸν ἀνήγαγον, τὸν βίον παραχρῆμα κατέστρεψαν, εἰς οὓς καὶ τοιόνδε τις ἐπίγραμμα πεποίηκεν.

Οἵδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐνὶ σώμασιν οἰκείοισι,
Ζεύγλην ζευξάμενοι μητέρα ἦν ἀγέτην
Ἥρας εἰς ἱερόν· λαοὶ δέ μιν ἐζήλωσαν,
Οὕνεκ ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετέρην.
Αὐτοῦ δ' εὐνηθέντε λίπον βίον ἐν νεότητι,
Ὡς τόδ' ἄριστον ἐὸν καὶ μακαριστότατον.

Ἀρχὴ τοῦ $\overline{υ}$ στοιχείου.

Τὸ υ μετὰ τοῦ β [1].

Ὕβρις [2] ὕβριν ἔτικτε καὶ ψόγος ψόγον.
Ὕβριν [3] δὲ τίκτει πλοῦτος ἢ φειδὼ βίου.

1) Macar. incipit: Ὑακίνθου κῶμος· ἐπὶ τῶν μετὰ δόξης τι πασχόντων.

2) Apost. Cent. XIX. 79.

3) Stob. T. 93. 3. Apost. Cent. XIX. 82. addit: Εὐριπίδου.

Ὕβρις [4] καὶ οἶνος ἀποκαλύπτειν εἰώθασι φίλοις τὰ ἤθη τῶν φίλων.

Τὸ υ μετὰ τοῦ γ.

Ὑγρὰ νύξ [5]· ἐπὶ τῶν συμβαινόντων χαλεπῶν.

Ὑγιαίνειν [6] μὲν ἄριστον ἀνδρί.
Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
Τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως.

Σιμωνίδου αὗται αἱ παροιμιώδεις γνῶμαι.

Ὑγιέστερος κολοκύντης· παρόσον ἡ κολόκυνθα ἐν πολλοῖς χρησιμεύει.

Ὑγεία μὲν ἡγεῖται, κάλλος δὲ δεύτερον, τὸ δὲ τρίτον ἰσχὺς, τέταρτον δὲ πλοῦτος οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὀξὺ βλέπων.

Ὑγίεια καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

Τὸ υ μετὰ τοῦ δ.

Ὕδρας [7] κεφαλὰς τέμνεις· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων.

Ὑδροφορίαν [8] ἄγεις· ἑορτὴ ἦν πένθιμος Ἀθήνησιν· ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος.

Ὕδωρ αὐτοπαγές [9]· τὸ συνεστηκὸς ἢ τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον.

Ὕδωρ [10] δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις· τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος εἶναι μέρος οἱ μὲν Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτου φασίν.

4) Apost. Cent. XIX. 83. addit: *Μενάνδρου.*

5) Apost. Cent. XIX. 80.

6) Stob. T. 103. 9. inscriptum habet *Σκληρίου.*

7) Apost. Cent. XIX. 85. fabulam exponit. Macar. *ὕδραν τέμνεις· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων.*

8) Apost. Cent. XIX. 76.

9) V. Suid. s. v. *αὐτοπαγ.*

10) Apost. Cent. XIX. 77. Cfr. Anthol. Graec. I. p. 206.

Οἶνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ
Ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοις σοφόν.

De significatione vocis *ὑδροπότης* cfr. Jacobs ad versio-

Ὕδωρ παραῤῥέει [11]· ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων παντὶ σθένει σπουδάσειν, ὡς κἂν εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ ῑ.

Υἱὸν [12] τρέφει τις, κἂν πένης τις ὢν τύχῃ,
Θυγατέρα δ' ἐκτίθησι κἂν ᾖ πλούσιος.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ λ̄.

Ὕλη ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον γενέσει καὶ φθορᾷ καὶ ταῖς ἄλλαις μεταβολαῖς.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ μ̄.

Ὑμεῖς [13] οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι· ἐπὶ τῶν οὐδενὸς λόγου ἀξίων.

Ὑμεῖς δαίμονα [14] αἱρήσεσθε οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήψεται· ὅτι ἐκ προαιρέσεως καὶ οὐκ ἐξ εἱμαρμένης τὰ ἀνθρώπινα κατά τε Ὀλυμπιόδωρον καὶ Ἀμμώνιον.

nem german. Dem. Philipp. II. p. 368. Horat. Ep. I. 19.

Nulla placere diu nec vivere carmina possunt,
Quae scribuntur aquae potoribus.

11) Apost. Cent. XIX. 78.

12) Apost. Cent. XIX. 79. et 80. Stob. T. 77. 7. Ποσειδίππου Ἑρμαφροδίτου.

13) Ap. Cent. XIX. 81. Vide Clem. Str. VII. 18. p. 901. 25. Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς (φησὶν ὁ Θέογνις) οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, ubi Potter. Cfr. Theocr. Id. XIV. 48.

Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.

Callim. Epigr. XXVI. 6. τῆς δὲ ταλαίνης νύμφης ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὔτ' ἀριθμός.

14) Apost. Cent. XIX. 82. Olympiodori locus reperitur in Commentario ad Alcibiad. πρᾶξις έ. p. 45. ed. Creutz. et ad Phaedonem, ἐπιχειρημάτων διαφόρων. ργ', ut indicavit mihi Finckhius meus.

Τὸ υ μετὰ τοῦ π.

Ὑπὲρ [1] *τὸν κατάλογον*· ἐπὶ τῶν γεγηρακότων.

Ὑπὲρ [2] *τὰ Καλλικράτους*· ἐπὶ πλουσίων, πλούσιος γὰρ οὗτος ἐν Κορίνθῳ.

Ὑπερβερεταῖος [3]· ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων· ὁ γὰρ τελευταῖος μὴν ἔστιν οὗτος.

Ὑπὲρ [4] *τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς*· ὅμοιον τῷ· ὑπερβάθμιον πόδα τείνεις.

Ὑπὲρ [5] *τῶν ὅλων ἀναῤῥίπτεις τοὺς κύβους*· οἱονεὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγωνίζῃ καὶ κινδυνεύεις.

Ὑπὲρ [6] *τὸν Ὑπέρβολον*· φιλόδικος οὗτος ἦν.

Ὑπὲρ [7] *ὄνου σκιᾶς*· ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

Ὑπ᾽ αἰδοῦς [8] *δ᾽ οὐ λίαν ἀσπάζομαι*· ἐπὶ τῶν ἄγαν σωφρόνων.

1) Apost. Cent. XIX. 83. στρατιώτης ἐκ καταλόγου. Julian. Or. I. p. 29. 13. εἰς καταλόγους τῶν στρατευμάτων ἐγγράφονται p. 34. C. Cfr. Krüger ad Dionys. Hal. Judic. de Thuc. XVIII. 6. et quos ille laudat.

2) Apost. Cent. XIX. 86.

3) Apost. Cent. XIX. 89.

4) Apost. Cent. XIX. 92. addit: εἴρηται ὑπὸ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου· ὃς πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν ἐσκαμμένων, πρῶτος αὐτὸς ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασιν, ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει·

Πέντ᾽ ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φαΰλλος,
Δισκεύειν δ᾽ ἑκατὸν πέντ᾽ ἀπολειπόμενον.

Macar. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους· ἐπὶ τῶν καθ᾽ ὑπερβολήν τι ποιούντων, ἢ ἐπὶ τῶν τοὺς πρωτεύοντας ἔν τισιν ὑπεραιρόντων. Clem. Strom. V. 13. p. 696. σκιρτᾷ τε καὶ πηδᾷ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ᾗ φασιν οἱ γυμνασταί. Cfr. Boisson. ad Marin. p. 1.

5) Apost. Cent. XIX. 94. Cfr. supra p. 56. sub prov. ἀνεῤῥίφθω κύβος.

6) Apost. Cent. XX. 3. Aristoph. Equ. 1304. ἄνδρα μοχθηρὸν, πολίτην ὀξίνην Ὑπέρβολον, ubi Bergl. Id. ad Ran. 570.

7) Apost. Cent. XX. 4.

8) Apost. Cent. XIX. 98. addit: τοῦτ᾽ ἔφησεν Εὐριπίδης ἐν τραγῳδίᾳ Ἐρεχθειδῶν ὧδέ πη λέγων·

Ἀλλ᾽ ὦ τέκνον μοι δὸς χεῖρ᾽ ὡς θίγῃ πατὴρ
Ὑπ᾽ αἰδοῦς δ᾽ οὐ λίαν ἀσπάζομαι·
Γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Ὑπέρου περιστροφή [9]· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ οὐδὲν ἀνυόντων.

Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην [10] κεκοίμησαι.

Ὑπηνέμια [11] τίκτει· τὰ ψευδῆ καὶ ἀβέβαια.

Ὑπόχαλκον [12] τὸ χρυσίον· ἐπὶ τῶν κεκιβδηλευμένων.

Ὑπὲρ κάρα [13] πτύει· ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων καὶ ὑπερηφάνων.

Ὑποβολιμαῖος εἶ· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων παιδίων καὶ χαμαιῤῥιφῶν, ἅπερ ἑαυτω ἀποβάλλουσιν ἢ ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες.

Ὑπὸ [14] παντὶ λίθῳ σκορπίος· λείπει τὸ εὕδει· λέγεται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ ἐριστικῶν.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ σ̄.

Ὗς [1] ὑπὸ ῥόπαλον· ἡ παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

Ὗς [2] ἐκώμασεν· ἐπὶ τῶν ἀσέμνως τι ποιούντων, καὶ παρ᾽ ἀξίαν ἐπαιρομένων ἐπὶ τισιν εὐπραγίαις.

Ὗς [3] ποτ᾽ Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισεν· ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσι φιλονεικούντων.

9) Apost. Cent. XIX. 95. Plat. Theaet. p. 209. E. *καὶ οὕτως ἡ μὲν σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ, ὅτου δὴ λέγεται περιτροπὴ πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν λέγοι*, ubi Heind.

10) Lucian. Timon c. 6. *τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος (ὑπὲρ. τ. Ἐ. γὰρ κεκ.).* Cfr. c. 4.

11) Apost. Cent. XX. 2. Aristoph. Av. 695.
Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον
Νὺξ ἡ μελανόπτερος ὠόν, ubi interpp. De *ὀχείαις ὑπηνεμίοις* vide Wyttenb. ad Plut. de audit. p. 38. E. ad Eunap. p. 140. Bergl. ad Alciphr. II. 2. Coray ad Heliod. III. p. 124.

12) Apost. Cent. XX. 1.

13) Apost. Cent. XIX. 100. Macar. *ὑπὲρ κάρα πτύειν· ἐπὶ τῶν ὑπερηφανευομένων.*

14) Macar. *ἐπὶ πολυπληθίᾳ τῶν πανταχοῦ ὄντων πονηρῶν ἀνθρώπων.*

1) Apost. Cent. XX. 5. addit plura.

2) Apost. Cent. XX. 7.

3) Apost. Cent. XX. 8. ex Theocrito Id. V. 22. Cfr. Cic. ad Fam. IX. 18. sus Minervam.

Ὗς [4] ὀρίνει· ἐπὶ τῶν βιαίων λέγεται καὶ ἐριστικῶν.

Ὗς [5] λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου· ὅμοιον τῷ Κράτητος καὶ τὸ [6] ὗς ἐν βορβόρῳ ἰλυσπᾶται.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ φ̄.

Ὑφάντου πταίσαντος ὑπηρέτης [7] ἐτύφθη· ὅτι πολλάκις ἄλλοι μὲν πταίουσι, ἄλλοι δὲ ἀπολαμβάνουσι.

Τὸ ῡ μετὰ τοῦ ψ̄.

Ὑψοῦ δὲ μέλαθρον ὑμήναον ἀείρατε,
Τέκτονες ἄνδρες ὑμήναον,
Γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρει.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Ὑπερίδου.

Ὑπερίδης εἶπεν, χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προςώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράσσειν τὰς ὁδοὺς, ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ πάλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀῤῥωστία χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι.

Ὁ αὐτὸς [8] εἶπε, φοβητέον οὐκ ἀνδρὸς ἀπειλὴν, ἀλλὰ νόμου φωνήν.

4) Apost. Cent. XX. 9.
5) Apost. Cent. XX. 10.
6) καὶ τὸ Apost. om., mox Apogr. Dr. ὑλισπᾶται. Macar. habet: ὗν κείρεις ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν.
7) Apost. Cent. XX. 11. ὑπητής, quod Pantinus vertit: textore errante Hypetes vapulavit. Apogr. Dresd. πταίσματος ὑπήτης. Conjeci ὑπηρέτης, quae lenis videbatur emendatio; sed mox jam ab Erasmo, ὑπηρέτης conjiciente, praereptam esse intellexi conjecturam.
8) Laur. om. In impr. sequuntur aliquot proverbia.

Ἀρχὴ τοῦ φ στοιχείου.

Τὸ φ μετὰ τοῦ α.

Φαλλικὸν [1] ποίημα ἤτοι αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενον· ἦν δὲ ὁ φαλλὸς δέρμα ἐσχηματισμένον εἰς αἰδοῖον, ὃ περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ ᾖδον· ὁ γὰρ Διόνυσος σύκινον αἰδοῖον πελεκήσας περιῆψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον, ἀφοσιούμενος τὸν ἔρωτα τοῦ ἐρωμένου, ὃς ἀπέθανε πρὸ τῆς μίξεως.

Φαλάριδος [2] ἀρχὴ καὶ Ἐχέτου· ἐπὶ τῶν ἀπηνῶς ἀρχόντων.

Φάων ὑπάρχεις [3] τῷ κάλλει καὶ τὸν τρόπον· ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναί φασι τὴν Σαπφώ, οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ τὴν Λεσβίαν καὶ ἀποτυγχάνουσαν ῥίψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας· τῷ δὲ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ᾽ οὐδενὸς ἐνομίζετο· ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις, ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεός, Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεόν· καὶ ὑποδῦσαι θεὰν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας μορφήν [4]· τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι [5]· τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεό—

1) Apost. Cent. XX. 12. Apogr. Dresd. φαλλίκιον. Post ᾀδόμενον. Apostb addit: λέγεται ἐπὶ τῶν ἐρώντων.

2) Apost. Cent. XX. 13. historiam multis exponit.

5) Apost. Cent. XX. 15.

4) Apogr. Dresd. ὑποδῦσα θέαν omiss. μορφήν.

5) Apogr. Dresd. διανομῆσαι et ἀπατῆσαι.

τητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα [6]· οὗτος ὁ Φάων ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις αἷμα ἐποίησεν.

Φασηλιωτῶν [7] θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τίθεται. Φασηλιώτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρῳ θύειν φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

Τὸ φ μετὰ τοῦ ε.

Φέρει [8] καὶ ὄρνις γάλα· ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐδαιμόνων.

Φάρμακα [9] πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Φάτταν ἀντὶ περιστερᾶς, ἑταίραν ἀντὶ νύμφης.

Φεῦ [10] φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει,
Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

Φεῦ [11] ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν, ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
Πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

Τὸ φ μετὰ τοῦ ι.

Φιλοτιμοῦνται [1] ὡς Μεμφῖται τοῖς τῆς Ἴσιδος πλοκάμοις· καὶ Θηβαῖοι τοῖς τοῦ Γηρυόνου ὀστοῖς καὶ Τεγεάται τῷ τοῦ Καλυδωνίου δέρματι.

Φιλίππου [2] ἀλεκτρυών· ὄνομα στρατηγοῦ· ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων.

Φιλέψιος [3] ὅδε τὸν τρόπον· ἐπὶ τῶν φιλοπαι-

6) Lucian. Dial. Mort. IX. 2. *μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπορθμεύσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον;*

7). Apost. Cent. XX. 14. — Macar. habet: *Φακῆ δὲ κἂν θέρει κἂν χειμῶνι φακῆ· ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὄντων.*

8) Apost. Cent. XX. 16.

9) Od. IV. 230.

10) Stob. T. 90. 5. *Εὐριπίδου Δίκτυϊ.*

11) Stob. T. 73. 24. *Εὐριπίδου Ἰνοῦς.* Macar. *Φενακίζεις φένακα· ἐπὶ τῶν τοὺς ὁμοίους ἐξαπατώντων.*

1) Apost. Cent. XX. 20.

2) Apost. Cent. XX. 23. Macar. *ὄνομα στρατηγοῦ* om. in reliquis consentit.

3) Apost. Cent. XX. 24.

γμόνων· οὗτος γὰρ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους ἔλεγε· κεκωμῴδηται δὲ εἰς πανουργίαν.

Φιλονεικότερος τῶν ἀλεκτρυόνων.

Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

Τὸ φ μετὰ τοῦ ο.

Φοινίκων[4] *συνθῆκαι*· οἱ τὴν Καρχηδόνα κτίσαντες Φοίνικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτας καὶ ἡμέρας· ἐπιτυχόντες δὲ τούτου οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι ὡς συντιθέμενοι νύκτας καὶ ἡμέρας μένειν· διὸ λέγεσθαι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνεδρευτικῶς συντιθεμένων. Τὰ δ' ὅμοια καὶ Δήμων ἐπὶ Μεταποντίνων ἱστορεῖ.

Φοίνικος[5] *παλαιότερος*· μακρόβιον γὰρ τὸ ζῶον.

Φοινικήϊα[6] *γράμματα*, ἤγουν ἀρχαιότατα.

4) Apost. Cent. XX. 27. Macar. ἐπὶ τῶν ἐπιβουλευόντων τισὶ διά τινος συγθήματος· νύκτα γὰρ καὶ ἡμέραν αἰτήσαντες καὶ λαβόντες παρὰ Καρχηδονίων ἤθελον μένειν, ἔστ' ἂν ἄλλοτι παρὰ νύκτα καὶ ἡμέραν γένηται.

5) Lucian. Hermotim. c. 53. εἰ μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη.

6) Apost. Cent. XX. 29. plura addit. Cfr. Clem. Strom. I. 16. p. 362. 1. Subjungo apospasma codicis Vaticani 711. Fol. 97. B. χρὴ εἰδέναι, ὅτι πρότερον οἱ Ἕλληνες Φοινικοῖς ἐχρῶντο γράμμασιν. ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Παλαμήδης, ἀνὴρ εὖ εἰδὼς καὶ πάσης ἐπιστήμης ἔμπλεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ α' δέκα ἓξ μόνα στοιχεῖα εὗρε τοῖς Ἕλλησιν· α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. καὶ υ. Προσέθηκε δὲ αὐτοῖς καὶ Κάδμος Μιλήσιος γράμματα τρία, θ. φ. χ. Διὸ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῖς δέκα ἐννέα ἐχρῶντο, ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ ψ· τὴν ψαλίδα πασαλίδα ἔλεγον· ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὀνόματα ἄλλως ἐξεφώνουν καὶ ἔγραφον· μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Χῖος ἐλθὼν προσέθηκε δύο η καὶ ω μέγα. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συῤῥακούσιος εὗρε τὰ τρία ζ. ξ. ψ, καὶ οὕτως ἐπληρώθη τὰ εἴκοσι τέσσαρα στοιχεῖα· ὅθεν μιμησάμενος ὁ Ὅμηρος τὸν ἀριθμὸν τῶν εἴκοσι δύο βιβλίων τῶν παρ' Ἑβραίοις, εἰς τὸν τῶν εἴκοσι δύο στοιχείων τυπωθέντα ἀριθμὸν, καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ποίησιν τῆς Ἰλιάδος τῶν εἴκοσι τεσσάρων ῥαψῳδιῶν διὰ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων ἐποίησεν· οὕτω δὲ καὶ τὴν Ὀδύσσειαν. Πότε τὰ εἴκοσι τέσσαρα στοιχεῖα λέγονται γράμματα, καὶ πότε στοιχεῖα· ὅτε μὲν γρά-

Φορμίωνος[7] *στιβάς*· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

Φοινίκων[8] *αὖθις ἐπιθυμεῖ*· ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται.

Φοίβου[9] *ποτ' οὐκ ἐῶντος ἔσπειρε τέκνα*· ἐπὶ τῶν ἐχόντων θυγατέρας ἀμορφοτάτας.

Φρουρᾶς[10] *ᾄδων*· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.

Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν· ἐπὶ τῶν κερδαίνειν ἐφιεμένων.

Φράσω[11] *σου τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν*· ἐπὶ τῶν ἄξια θανάτου πραττόντων.

Φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

Φρὺξ[12] *μηδὲν ἥττων Σπινθάρου*· οὗτος ὁ Σπίνθαρος κωμῳδεῖται ὡς βάρβαρος καὶ Φρύξ.

Φρυνίχου[13] *παλαίσματα*· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ δολίων. Φρύνιχος στρατηγὸς Ἀθηναίων, οὗ στρατηγοῦντος Ἀθηναῖοι ἡττήθησαν, καὶ πολλὰ αὐτῷ ὡς προδόντι τὸν πόλεμον προσεκρούσθησαν.

Φρυνώνδας[14] *ἄλλος*· ἐπὶ τῶν πονηρῶν· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ, ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνώνδα καὶ πονηρὲ σύ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μάγων, ὡς Εὔδημός φησιν.

Τὸ φ μετὰ τοῦ υ.

Φυλακὴν[1] *γυμνῷ ἐπιτάττεις*· φανερὰ ἡ παροιμία· τίς γὰρ γυμνὸς φυλάττων ὑποσταίη βέλη καὶ λίθους καὶ ξίφη.

Φύσει[2] γὰρ ἐχθρὸν τὸ δοῦλον τοῖς δεσπόταις.

φονται, λέγονται γράμματα· ὅταν δὲ ἀναγινώσκονται, λέγονται στοιχεῖα.

7) Apost. Cent. XX. 30.

8) Apost. Cent. XX. 31.

9) Apost. Cent. XX. 32.

10) Apost. Cent. XX. 33. Aristoph. Nub. 721.

11) Apost. Cent. XX. 34. Ar. Nub. 846.

12) Apost. Cent. XX. 36.

13) Apost. Cent. XX. 40. Ar. Ran. 689. κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν, ubi Schol. et Bergl. Macar. Φρυνίχου πάλαισμα· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ δολίων ἀνθρώπων.

14) Apost. Cent. XX. 39.

1) Apost. Cent. XX. 41.

2) Apost. Cent. XX. 42. Rhet.

Φύσει [3] γυνὴ δυσήνιόν τι [4] καὶ πικρόν.
Φύσις ἀνθρώπων ἀσκοὶ πεφυσημένοι.

Τὸ φ μετὰ τοῦ ω.

Φώκου ἔρανος [5]· ἐπὶ τῶν εὐωχίας συνταττόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπίγαμον [6] ἀνεβάλλετο τὸν γάμον, ἐφ᾽ ᾧ ὀργισθέντες οἱ μνηστῆρες ἀπέκτειναν αὐτόν.

Φωνά [7] τοί τις ἐντὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἐξ ἀποφθέγματος. Τίλλας γὰρ Λάκων εἶπε τοῦτο ἀηδόνα λαβὼν, καὶ βραχεῖαν σάρκα εὑρών.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Φαλαίκου [1].

Φάλαικος, ὁ τῶν Φωκέων στρατηγὸς, διαβληθεὶς ὅτι πολλὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων κέκλοφεν ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς· ἐπεχείρησαν γὰρ οἱ περὶ αὐτὸν στρατηγοὶ Φιλόμηλος, Ὀνόμαρχος, Φάϋλος καὶ τὸν ναὸν ὀρύττειν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰπόντος τινὸς, ὡς ἐν αὐτῷ θησαυρὸς εἴη, πολὺν ἔχων ἄργυρόν τε καὶ χρυσόν· καὶ τὰ περὶ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν τρίποδα φιλοτίμως ἀνέσκαπτον· ὁ δὲ μη–

Graec. Tom. II. p. 135. Ald. πονηροὶ τὸν τρόπον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἀκόλαστον (sc. servi) οὐχ ἥκιστα, ὅτι τοῖς δεσπόταις ἀεὶ ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, κἂν χρηστοῖς δεσπόταις δουλεύωσιν. Cfr. Lindenbr. ad Terent. Andr. I. 1. 135.

3) Apost. Cent. XX. 43. Stob. T. 73. 46. *Μενάνδρου.*

4) τι recepi ex Apost., Gaisf. recepit ἐστί. Apogr. Dresd. neutrum habet.

5) Apost. Cent. XX. 45.

6) Apogr. Dresd. ἐπὶ γάμον.

7) Apost. Cent. XX. 46. Macar. habet: Φωκαέων ἀρά· ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶς καταρωμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐφ᾽ οἷς ἔπραξαν.

1) Laur. non habet.

νύσας τὸν θησαυρὸν μάρτυρα παρείχετο τὸν ἐπιφανέστατον καὶ ἀρχαιότατον τῶν ποιητῶν Ὅμηρον, ἐν οἷς λέγει[2],

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἔνδον ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

Φαλάριδος.

Φάλαρις Λαοδάμαντος Ἀστυπαλαιεὺς [3] εἶπεν, ἐγὼ μὲν μίαν εὐγένειαν, ἀρετὴν, οἶδα, τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην· καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πάντων εὐγενέστερος· ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὔχει καὶ Συρακουσίους, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν εἰς ἀδοξοτέρους προγόνους εὐγένειαν.

Φάλαρις, θυγάτηρ πέφυκεν, ἔφη, μᾶλλον ἀῤῥένων παίδων περὶ πλείστου ποιεῖσθαι γονέας.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, τὴν ἀῤῥωστίαν τοῦ σώματος θεραπεύειν τὴν τέχνην, τὴν δὲ ψυχῆς νόσον ἰατρὸν ἰᾶσθαι θάνατον.

Φερεκύδης.

Φερεκύδης Βάδιος Σύριος παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς ψάμμου περιπατῶν καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδὼν εἶπεν, ὡς οὐ μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς [4] αὐτοῖς κατέδυ.

Ἔτι [5] ἐκ φρέατος ὕδωρ ἀνιμηθεὶς καὶ πιὼν προεῖπεν, εἰς τρίτην ἡμέραν σεισμὸν ἐσεῖσθαι καὶ γέγονεν.

Ἀνιὼν δέ ποτε εἰς Μεσσήνην [6] τῆς Ὀλυμπίας συνεβούλευσε τῷ Περιλάῳ ξένῳ ἐξοικῆσαι μετὰ τῶν οἰκείων, καὶ ὃς οὐκ ἐπείσθη, μετ' οὐ πολὺ δ' ἑάλω Μεσσήνη.

Ἔτι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκέλευσεν, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν θαυμασίοις, μήτε χρυσὸν τιμᾷν μήτε ἄργυρον,

2) Il. *I*. 404.
3) Laur., in quo solo hoc apophth. exstat, Ἀστυπάλιεύς.
4) Syllabae μοῖς inscriptum ων. Matth. Laur. ὀφθαλμῶν.
5) Impr. ὁ αὐτός.
6) Codd. et impr. Μεσήνην et in fine Μεσήνη.
7) Mosc. προσάξαι αὐτῷ. Emendavi ex Laur. et impr.

προστάξαι δ' αὐτῷ [7] ὄναρ τοῦτο τὸν Ἡρακλέα, ὃν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελεῦσαι Φερεκύδῃ πείθεσθαι.

* Οὗτος συγχρονίσας τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, καὶ Πυθαγόραν διδάξας, οὐκ ἔσχε καθηγητὴν, κτησάμενος τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία.

Φιλοξένου.

Φιλόξενος ὁ ποιητὴς εἰπόντος τινὸς, διατί Σοφοκλῆς χρηστὰς παρεισάγει τὰς γυναῖκας, αὐτὸς δὲ φαύλας, εἶπεν, ὅτι Σοφοκλῆς μὲν, οἵας δεῖ εἶναι τὰς γυναῖκας λέγει, ἐγὼ δὲ οἷαί εἰσι.

Φιλίππου.

Φίλιππος [8] πρὸς Καλλισθένην Ὀλύνθιον παῤῥησιαστικώτερον αὐτῷ λαλοῦντα καὶ μὴ πειθόμενον ἐπιπλήξας εἶπεν·

Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις·

καὶ δὴ καὶ ἐγένετο· δόξας γὰρ Ἑρμολάῳ συμμετεσχηκέναι τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐπιβουλῆς ἐν σιδηρᾷ περιήγετο γαλεάγρᾳ φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος, καὶ τέλος λέοντι παραβληθεὶς οὕτω κατέστρεψεν.

* Ὁ αὐτὸς ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν πρέσβεις, ὧν ἦν ἐπιφανέστατος Πύθων. Οὗτος γὰρ διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι, καὶ συγκριθεὶς παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς κατὰ τὴν περὶ τῆς συμμαχίας δημηγορίαν πρὸς Δημοσθένην, τῶν μὲν ἄλλων ἐπρώτευσε, τούτου δ' ἐφάνη καταδεέστερος, καὶ Δημοσθένης αὐτὸς, ὡς μέγα τι κατειργασμένος ἐν τοῖς συγγεγραμμένοις ὑπ' αὐτοῦ λόγοις σεμνύνεται τῇ πρὸς τὸν ῥήτορα τοῦτον δημηγορίᾳ, ἐν οἷς λέγει [9]· τότ' ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐχ ὑπεχώρησα.

8) Laur. nonnisi hoc apophth. continet.

9) Dem. pro cor. p. 272.

* Ὁ αὐτὸς μετὰ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μάχην τρόπαιον στήσας καὶ τοὺς νεκροὺς εἰς ταφὴν συγχωρήσας, ἐπινίκια τοῖς θεοῖς ἔθυε, καὶ τοὺς ἀνδραγαθήσαντας κατὰ τὴν ἀξίαν ἐτίμησε· λέγουσι δέ τινες, ὅτι καὶ παρὰ τὸν πότον πολὺν ἐμφορησάμενος ἄκρατον, καὶ μετὰ τῶν φίλων τὸν ἐπινίκιον ᾄδων κῶμον διὰ μέσων τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν, ὑβρίζων διὰ λόγων τὰς τῶν ἀκληρούντων δυστυχίας. Δημάδην δὲ τὸν ῥήτορα κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ὄντα, χρήσασθαι παῤῥησίᾳ, καὶ λόγον ἀποφθέγξασθαι, δυνάμενον ἀναστεῖλαι τὴν τοῦ βασιλέως ἀσέλγειαν. Φασὶ γὰρ εἰπεῖν αὐτὸν, βασιλεῦ, τῆς τύχης σοι περιθείσης πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσίτου. Τὸν δὲ Φίλιππον τῇ τῆς ἐπιπλήξεως εὐστοχίᾳ κινηθέντα τοσοῦτον μεταβαλέσθαι τὴν ὅλην διάνοιαν, ὥστε τοὺς μὲν στεφάνους ἀποῤῥῖψαι, τὰ δὲ συνακολουθοῦντα κατὰ τὸν κῶμον σύμβολα τῆς ὕβρεως ἀποτρίψασθαι, τὸν δ᾽ ἄνδρα τὸν χρησάμενον τῇ παῤῥησίᾳ θαυμάσαι, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολύσαντα πρὸς ἑαυτὸν ἀναλαβεῖν ἑτοίμως· τέλος δ᾽ ὑπὸ τοῦ Δημάδους καθομαληθέντα ταῖς Ἀττικαῖς χάρισι πάντας ἀπολῦσαι τοὺς αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων.

Ὁ αὐτὸς πρὸς Πέρσας ἐπανελέσθαι βουλόμενος πόλεμον ἐπηρώτησε τὴν Πυθίαν· ἡ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ τὸν χρησμὸν τοῦτον·

Ἔστεπται μὲν ὁ ταῦρος, ἔχει τέλος, ἔστιν ὁ θύσων.

ἐσήμαινε δ᾽ ὅτι ἐν πανηγύρεσι καὶ θεῶν θυσίαις ἐστεμμένος σφαγήσεται· ὁ δὲ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον ἐξεδέχετο, ὡς τοῦ μαντείου προλέγοντος τὸν ἱερείου τρόπον τυθήσεσθαι [10].

Ὁ αὐτὸς Εὐθυκράτην καὶ Λασθένην τοὺς προεστηκότας τῶν Ὀλυνθίων διαφθείρας χρήμασι διὰ τούτων προδοθεῖσαν τὴν Ὄλυνθον εἷλεν.

10) Impr. τεθύσεσθαι.

Ὁ αὐτὸς βουλόμενος ἑλεῖν τινα πόλιν ὀχυρότητι διαφέρουσαν, εἰπόντος αὐτῷ τινὸς τῶν ἐγχωρίων ἀνάλωτον αὐτὴν ἐκ βίας ὑπάρχειν, ἐπηρώτησεν, εἰ οὐδ' ὁ χρυσὸς τὸ τεῖχος ὑπερβῆναι δυνατός ἐστιν [11]· ἦν γὰρ εἰληφὼς πεῖραν, ὅτι τὰ τοῖς ὅπλοις ἀδύνατα χειρωθῆναι τῷ χρυσῷ ῥάδιόν ἐστι καταπολεμῆσαι· ἐγκατασκευάζων οὖν ἐν ταῖς πόλεσι προδότας διὰ τῆς δωροδοκίας καὶ τοὺς δεχομένους τὸ χρυσίον ξένους καὶ φίλους ὀνομάζων ταῖς πονηραῖς ὁμιλίαις διέφθειρε τὰ ἔθη τῶν ἀνθρώπων.

* Ὁ αὐτὸς Ἀθηναίους μακαρίζειν [12] ἔλεγεν, εἰ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν αἱρεῖσθαι δέκα στρατηγοὺς εὑρίσκουσιν· αὐτὸς γὰρ ἐν πολλοῖς ἔτεσιν ἕνα μόνον στρατηγὸν εὑρηκέναι, Παρμενίωνα.

* Ὁ αὐτὸς πολλῶν κατορθωμάτων καὶ καλῶν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ προσαγγελθέντων αὐτῷ, ὦ τύχη, εἶπε, μικρόν τι μοι κακὸν ἀντὶ τοσούτων καὶ τηλικούτων ἀγαθῶν ποίησον.

* Ὁ αὐτὸς τοῖς τῶν Ἀθηναίων δημαγωγοῖς ἔφη χάριν ἔχειν, ὅτι λοιδοροῦντες αὐτὸν βελτίονα ποιοῦσι καὶ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἤθει· πειρῶμαι γὰρ αὐτοὺς ἅμα καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις ψευδομένους ἐλέγχειν.

* Ὁ αὐτὸς τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ πάντως τι καθ' ἡμέραν αἰτοῦντος, λάμβανε, ἔφη, ὅσα βούλει, τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις.

* Ὁ αὐτὸς δυοῖν ἀδελφοῖν Ἀμφοτεροῦ καὶ Ἑκατεροῦ ὄντοιν, τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἔμφρονα καὶ πρακτικὸν ὁρῶν, τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν εὐήθη καὶ ἀβέλτερον, ἔφη, τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἀμφότερον εἶναι, τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν οὐδέτερον.

* Ὁ αὐτὸς ληφθέντων τῶν πολλῶν αἰχμαλώτων ἐπίπρασκεν αὐτούς, ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, καθήμενος οὐκ

11) Cfr. supra p. 73. sub prov. ἀργυρέαις λόγχ.

12) Impr. μακαρίζων.

εὐπρεπῶς· εἷς οὖν τῶν πωλουμένων ἀνεβόησε, φεῖσαί μου Φίλιππε, πατρικὸς γάρ εἰμί σου φίλος· ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ Φιλίππου, πόθεν, ὦ ἄνθρωπε, γενόμενος καὶ πῶς, ἐγγύς, ἔφη, φράσαι σοι βούλομαι προσελθών· ὡς οὖν προσήχθη, μικρὸν, ἔφη, κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον, ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος, καὶ ὁ Φίλιππος, ἄφετε αὐτὸν, εἶπεν, ἀληθῶς γὰρ εὔνους ὢν καὶ φίλος ἐλάνθανεν.

* Ὁ αὐτὸς πυθόμενος ἐγκαλεῖν αὐτῷ τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι παῖδας ἐκ πλειόνων ποιεῖται γυναικῶν, οὐκοῦν, ἔφη, πολλοὺς ἔχων περὶ τῆς βασιλείας ἀνταγωνιστὰς γενοῦ καλὸς κἀγαθὸς, ἵνα μὴ δι' ἐμὲ τῆς βασιλείας τύχῃς, ἀλλὰ διὰ σεαυτόν. Ἐκέλευε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλει προσέχειν καὶ φιλοσοφεῖν, ὅπως, ἔφη, μὴ πολλὰ τοιαῦτα πράξῃς, ἐφ' οἷς ἐγὼ πεπραγμένοις μεταμέλομαι, διὸ καὶ ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ οὕτω πρὸς Ἀριστοτέλην ἔγραψεν.

Φίλιππος Ἀριστοτέλει χαίρειν [13].

Ἴσθι μοι γεγονότα υἱόν· πολλὴν οὖν τοῖς θεοῖς χάριν ἔχω, οὐχ οὕτως ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ παιδὸς, ὡς ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν σὴν ἡλικίαν αὐτὸν γεγονέναι· ἐλπίζω γὰρ αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τραφέντα καὶ παιδευθέντα ἄξιον ἔσεσθαι καὶ ἡμῶν καὶ τῆς τῶν πραγμάτων διαδοχῆς.

Φ ω κ ί ω ν.

Φωκίων ἔφη, οὔτε ἐξ ἱεροῦ βωμὸν, οὔτε ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀφαιρετέον τὸν ἔλεον [14].

* Ὁ αὐτὸς ὑπ' οὐδενὸς οὔτε γελῶν ὤφθη, οὔτε δακρύων.

Ὁ αὐτὸς, ἐκκλησίας γιγνομένης πρὸς τὸν εἰπόντα, σκεπτομένῳ ὦ Φωκίων ἔοικας, ὀρθῶς, ἔφη, τοπάζεις.

13) Epistola haec etiam in codd. continetur, quamvis absint praecedentia.

14) Codd. ἔλαιον.

σκέπτομαι γὰρ, εἴ τι δύναμαι περιελεῖν, ὧν μέλλω λέγειν πρὸς Ἀθηναίους.

* Μαντείας γενομένης Ἀθηναίοις, ὡς εἷς ἐστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει ταῖς πάντων ἐναντιούμενος γνώμαις, καὶ τῶν Ἀθηναίων ζητεῖν κελευόντων, ὅστις ἐστὶ, καὶ βοώντων, Φωκίων ἑαυτὸν ἔφησε τοῦτον εἶναι, μόνῳ γὰρ ἑαυτῷ μηδὲν ἀρέσκειν, ὧν οἱ πολλοὶ πράττουσι καὶ λέγουσιν.

* Ὁ αὐτὸς λέγων ποτὲ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον εὐδοκίμει καὶ ὡς[15] πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους εἶπε, μὴ κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα;

* Ὁ αὐτὸς, Δημοσθένους εἰπόντος, ἀποκτενοῦσί σε Ἀθηναῖοι ἐὰν μανῶσι, ναὶ εἶπεν, ἐμὲ μὲν ἐὰν μανῶσι, σὲ δὲ ἂν σωφρονῶσιν.

* Ὁ αὐτὸς Ἀριστογείτονος τοῦ συκοφάντου μέλλοντος ἀποθνήσκειν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατακρίτου γεγονότος καὶ δεομένου τὸν Φωκίωνα πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῶν δὲ φίλων οὐκ ἐθελόντων πρὸς ἄνθρωπον πονηρὸν βαδίζειν, καὶ ποῦ τις ἂν, εἶπεν, ἥδιον Ἀριστογείτονι λαλήσειεν.

* Ὁ αὐτὸς αἰτοῦντος Ἀλεξάνδρου τριήρεις, καὶ τοῦ δήμου κελεύοντος ὀνομαστὶ παριέναι τὸν Φωκίωνα καὶ συμβουλεύειν, ἀναστὰς ἔφη· συμβουλεύω τοίνυν ὑμῖν, ἢ κρατεῖν τοῖς ὅπλοις αὐτοὺς, ἢ φίλους εἶναι τῶν κρατούντων.

* Ὁ αὐτὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἑκατὸν τάλαντα χρυσίου αὐτῷ πεπομφότος, ἤρετο τοὺς κομίσαντας, τί δήποτε πολλῶν Ἀθηναίων ὄντων, αὐτῷ μόνῳ Ἀλέξανδρος πέπομφε· φησάντων δὲ, ὅτι ἡγεῖται σε καλὸν καὶ ἀγαθὸν, οὐκοῦν ἐάτω με καὶ εἶναι καὶ δοκεῖν τοιοῦτον· καὶ ταῦτα τοῖς κομίσασιν εἰπὼν ἀπεπέμψατο μὲν τὰ χρήματα, Ἀλεξάνδρῳ δὲ γέγραφεν, εἰ βούλοιτο αὐτῷ

15) ὡς abest ab impr.

χαρίσασθαι, ἀπολῦσαι τοὺς ἐν Σάρδεσιν αἰχμαλώτους, ὅπερ ἐκεῖνος πεποίηκεν.

Ἱστορία Φοίνικος καὶ Ἀμύντορος.

Φοίνιξ ὁ Ἀμύντορος ἐξέπεσε τῆς οἰκείας γῆς διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· τοῦ πατρὸς αὐτοῦ παλλακίδα μὲν, ὀνόματι Κλυτίαν, ἀγαπῶντος, Ἱπποδάμειαν δὲ, ἐξ ἧς τὸν Φοίνικα ἔτεκε, στυγοῦντος, δεηθείσης τῆς μητρὸς τῇ παλλακίδι τοῦ πατρὸς Κλυτίᾳ ἐμίγη· γνοὺς δὲ ὁ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδὶ τέκνων ἀγωνίας· δείσας δὲ Φοίνιξ τὸν πατέρα, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἀρὰς φεύγει πρὸς Πηλέα· ὅστις ὑποδεξάμενος αὐτὸν διὰ τὴν συγγένειαν, δίδωσιν αὐτῷ τὴν Δολοπίαν χώραν καὶ Ἀχιλλέα τὸν υἱὸν μικρὸν ὄντα εἰς ἀνατροφὴν παραδίδωσιν.

Ἀρχὴ τοῦ χ στοιχείου.

Τὸ χ μετὰ τοῦ α.

Χαλεπὰ [1] τὰ καλά· Πιττακὸν ἀποτιθέμενον τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς θαυμάζοντας εἰπεῖν, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Σόλωνα [2] δὲ μαλακίαν αὐτοῦ καταγνόντα φάναι, χαλεπὰ τὰ καλά· φασὶ δὲ Περίανδρον τὸν Κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικὸν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλόντα τυραννικὸν γενέσθαι· ὅθεν ἡ παρ-

1) Apost. Cent. XX. 47. Cfr. Plut. de educat. p. 6. C. Sympos. VII. p. 147. cum notis Wyttenb. Macar. consentit usque ad vv. φασὶ δὲ Περίανδρον et sqq. quae om. Plat. Protag. p. 339. A. λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν. et paullo post: ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθὼν ἐπελάθετο καὶ Πιττακὸν τὸν ταῦτα λέγοντα ἑαυτῷ, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι.

2) Apogr. Dresd. Σόλων.

οιμία· οἱ δὲ τὰ χαλεπὰ ἀντὶ τοῦ ἀδύνατα τιθέασι, ὡς μηδὲ ἐκείνου δυνηθέντος τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.

Χαλεπὸν [3] τὸ εὖ γνῶναι· τἀπόφθεγμα Πιττακοῦ.

Χαλεπὸν [4] χορίου κύνα γεῦσαι· ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρῶν κακῶν χωρούντων εἰς μεγάλα· τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου χορίον καλεῖται· οἱ δὲ κύνες γευσάμενοι τούτου καὶ τοῖς ἐμβρύοις διὰ τὸ λίχνον ἐπιβουλεύουσιν.

Χαλάσω [5] τὴν ἱερὰν ἄγκυραν· ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνοις φευγόντων εἴς τινα δυνατόν.

Χαμαιλέοντος [6] εὐμεταβολώτερος.

Χαίροις [7] Ὑψιπύλη φίλη.
Τοὺς ἐμοὺς κορύμβους πλέκω,
Οὔ σοι λέγω περὶ τούτον.

Θυμὸς ἄκοιτις ἐνταῦθα. Ἡ παροιμία τάττεται ἐπὶ τῶν λεγόντων ἀσύμφωνα καὶ ακατάλληλα· ὁμοία τῇ, ἐγὼ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυά μοι λέγεις [8].

Χαίρει [9] ταῖς κατάραις τὸ κύμινον· ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀπὸ κατάρας βλαπτομένων.

3) Apost. Cent. XX. 48.

4) Apost. Cent. XX. 56. Macar. Χαλεπὸν χορίου κύνα γεύειν· τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρ. Cetera ut Apost.

5) Macar. ἐπὶ τῶν (Cod. τῶν non habet) εἰς ἀσφάλειαν ἐρχομένων. Aristid. ὑπὲρ τῶν τεττ. p. 194. καὶ ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι. Lucian Jup. trag. c. 51. ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν. Fugitiv. c. 13. — Plut. Coriol. 32. ἐπανελθόντων δὲ τῶν πρέσβεων ἀκούσασα ἡ βουλὴ καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως ἄρασα τὴν ἀφ᾽ ἱερᾶς ἀφῆκεν.

6) Apost. Cent. XX. 53. plura addit. Cfr. Plut. de discern. adul. p. 53. D. ὁ δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὰ τοῦ χαμαιλέοντος πέπονθεν· ἐκεῖνός τε γὰρ ἁπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται. cum nota Wyttenbachii. cui adde Julian. Caes. p. 309. A. Ὀκταβιανὸς, πολλὰ ἀμείβων, ὥσπερ οἱ χαμαιλέοντες χρώματα.

7) Apost. Cent. XX. 51.

8) Mosc. addit: σὺ δὲ κρόμμυα ἀποκρίνῃ, quae verba ex glossemate nata videntur.

9) Apost. Cent. XX. 57.

Χαῖρ' [10] *ὦ φίλον φῶς*· γυναῖκα βουλομένην ἀκολασταίνειν σβέσασαν [11] τὸν λύχνον φασὶ τοῦτο εἰπεῖν· ἕτεροι δὲ γραῦν.

Χαιρεφῶν [12] *αὐτόχρημα*· ἐπὶ τῶν ὠχρῶν [13] καὶ ἰσχνῶν καὶ ἐπὶ τῶν διεστώτων ἐκ τῶν ἀδελφῶν σφίσι· οὗτος γὰρ σφόδρα ἤχθρευσε τῷ ἀδελφῷ, οὓς ὁ Σωκράτης συνῆγε λέγων, ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελος εἴη, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν.

Χαραδριὸς ἕτερος [14]· ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτομένων· ἐπεὶ γὰρ οὗτος τοὺς ἰκτεριῶντας ὠφελεῖ ὀφθεὶς τοῦτο οἱ πωλοῦντες κρύπτουσιν, ἵνα μή τις πρὸ τοῦ ὠνήσασθαι ἰαθῇ· οἱ δέ φασιν, οὐ τοὺς ἰδόντας τὸν χαραδριὸν, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας τῆς νόσου παύεσθαι· ἀλλ' οὗτοι μὲν οὕτως· ὁ δέ γε *Αἰλιανὸς* ἄλλως περὶ χαραδριοῦ φυσιολογεῖ [15].

Χάρητος [16] *ὑπόσχεσις*· ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων, μηδαμῶς δὲ ἢ δυσκόλως παρεχόντων. Χάρης γὰρ ὁ στρατηγὸς *Ἀθηναίων* εὐχερής τε καὶ ἑτοιμότατος πρὸς τὰς ὑποσχέσεις ἐγένετο μὲν, οὐκ ἐπετέλει δέ γε.

Χάρης [17] *ᾄδων ὄρθιον*· ἐπὶ τῶν εὐφώνων· ὁ γὰρ Χάρης αὐλητὴς Θηβαῖος ἦν· ὄρθιος δὲ αὐλητικὸς νόμος οὕτω καλούμενος ἔντονος καὶ ἀνάτασιν ἔχων· καὶ Ὅμηρος [18].

Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν [19].

Χαρὰν [20] *πυραύστου χαίρεις*· ἐπὶ τῶν διὰ μικρὰν ἡδονὴν ἑαυτοὺς φθειρόντων.

10) Apost. Cent. XX. 60.
11) Apogr. Dresd. σβέσαντα.
12) Apost. Cent. XX. 61.
13) Cfr. Aristoph. Nub. 103.
14) Apost. Cent. XX. 58.
15) XVII. 3.
16) Apost. Cent. XX. 59. Macar. ἐπὶ τῶν εὐχείρως ἐπαγγελλομένων.
17) Apost. Cent. XX. 63.
18) Il. *Λ*. 10.
19) Apogr. Dresd. μέγα δεινόν τ' ὄρθι' Ἀχαιοῖς.
20) Apost. Cent. XX. 65. addit quaedam.

Τὸ χ μετὰ τοῦ ε.

Χελώνη μυῶν [1] ἐπὶ τῶν ἀφροντίστων τινός· τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῆς Θερσίτου παῤῥησίας ἔλαττον ἔμελλεν ἢ χελώνῃ μυῶν.

Χειμὼν [2] ὀρνιθίας· σφοδρὸς, ἐν ᾧ τὰ ὄρνεα φθείρεται· λέγεται καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας.

Χειρώνειον [3] ἕλκος· ἤτοι ἀνήκεστον.

Χείλεα [4] μέν τ' ἐδίην' [5], ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν· ἐπὶ τῶν μικρὰ δῶρα διδόντων.

Χειμάσει [6] ποτὲ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἡ ἀπὸ τῶν ὀρῶν νεφέλη· ἐπὶ τῶν προσδεχομένων τινὰ κακὰ μετ' ὀλίγον ἐλευσόμενα.

Χεῖρας ἔχει [7] Φιλοποίμην καὶ σκέλη, γαστέρα δὲ οὐκ ἔχει· ἐπὶ τῶν πολλοὺς μὲν ἱππεῖς καὶ ὁπλίτας ἐχόντων, χρημάτων δὲ οὐκ εὐπορούντων· Κόϊντος εἶπε πρὸς Φιλοποίμενα· καὶ γὰρ καὶ τῇ φύσει τοῦ σώματος τοιοῦτος ἐτύγχανε.

Χελώνην [8] Πηγάσῳ συγκρίνεις· ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόμοια συγκρινόντων.

Τὸ χ μετὰ τοῦ θ.

Χθόνια [9] λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα, ἐκόμιζον γὰρ εἰς τάφους λουτρά.

1) Apost. Cent. XX. 66.
2) Apost. Cont. XX. 67. Mabar. χειμ. ὀρν., ἤγουν σφοδρός· cetera ut Apost.
3) Apost. Cent. XX. 68. Apogr. Dresd. χειρώνιον.
4) Apost. Cent. XX. 69.
5) Apogr Dresd. ἐδίηνεν.
6) Apost. Cent. XX. 70. plura addit.
7) Apost. Cent. XX. 71.
8) Apost. Cent. XX. 72.
9) Apost. Cent. XX. 73. Macar. ἐκόμιζον γὰρ et sqq. om.

Τὸ χ μετὰ τοῦ ι.

Χῖος [10] *παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν*· παρ-όσον οἱ Χῖοι λογιώτεροι τῶν Κῴων ἦσαν καὶ δυνατώτεροι.

Τὸ χ μετὰ τοῦ ο.

Χοὰς ἓξ [11] *χωρήσει*· ἐπὶ τῶν παραπλήγων, τουτέστιν ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ· ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ κεράμου ἢ ἀσκοῦ, ὃς ἐὰν σμηχθῇ πλέον χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακότων ἀποβεβλημένων.

Χορὸς [12] *ἀργούντων*· ἐπὶ τῶν ἄτοπά τινα διαπραττομένων.

Χοῖνιξ [13] *κνωδάλου*· ἐπὶ τῶν μεγάλοις μέτροις κεχρημένων.

Χορὸν δίδωμι [14]· ἐν ἴσῳ τῷ εὐδοκιμεῖν καὶ νικᾷν· παρὰ γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις χοροῦ ἐτύγχανον κωμῳδίας [15] καὶ τραγῳδίας ποιηταὶ οὐ πάντες, ἀλλ' οἱ εὐδοκιμοῦντες καὶ δοκιμασθέντες ἄξιοι.

Χοροῦ μὲν ἀναρμοστία ποιεῖ γέλωτα, πολιτῶν δὲ ἀναρμοστία ποιεῖ δάκρυα.

Τὸ χ μετὰ τοῦ ρ.

Χρήματ' ἀνὴρ [1], *πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός*· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων· αὕτη δὲ

10) Eustath. ad Od. 1. τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος, καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ ἕν, Χῖος, ὅθεν καί τις παροιμία· Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω· ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ· Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. Ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ· πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος. (Ran. 970.) Suid. Κῷος πρὸς Χῖον· ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῷος ἕξ.

11) Apost. Cent. XX. 76.

12) Apost. Cent. XX. 77.

13) Apost. Cent. XX. 78.

14) Apost. Cent. XX. 79. de dictione *χορὸν δίδωμι* et *χορὸν λαμβάνειν* vide Intrpr. ad Aristoph. Ran. 94.

15) Apogr. Dresd. *γὰρ* inserit post *κωμῳδίας*.

1) Apost. Cent. XX. 83. ver-

ἀποφθεγματική ἐστιν, ὡς καὶ ἡ· ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, καὶ ἡ· κατὰ σαυτὸν ἔλα, καὶ ἡ· γνῶθι σαυτόν.

Χρὴ [2] μὴ τὸ κακὸν διὰ κακοῦ ἀμύνασθαι· ὁ Ἀμίλκας τοὺς τὸν ἀδελφὸν ἀνελόντας συλλαβὼν εἴς τε τὸν ἑκάστου πατήσας τράχηλον, εἶτα μέντοι ἀπολύσας, ἔφησε τοῦτο, ἀποχρῶσαν δίκην λαβὼν [3] ἐπειπὼν ταύτην ἐπὶ τῷ ἀδελφοῦ φόνῳ.

Χροῒ δῆλα [4]· φασὶ Φερεκύδην τὸν σοφὸν φθειριασίᾳ τελευτῆσαι. Πυθαγόρου γὰρ παραγενομένου καὶ πυνθανομένου, πῶς διακέοιτο, προβάλλοντα τῆς θύρας τὸν δάκτυλον εἰπεῖν, χροῒ δῆλα· καὶ τοὐντεῦθεν παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἡ λέξις ἐπὶ τῶν χειρόνων τάττεται· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βελτίστων χρώμενοι διαμαρτάνουσι.

Χρυσὸς Κολοφώνιος [5]· οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν εἰργάζοντο· καὶ γὰρ πολύ φασι παραλλάττειν τοῦ ἄλλου τὸν Κολοφώνιον χρυσόν.

Χρυσῷ [6] καταπάττων ἡμᾶς οὐ γινώσκεις· ἐπὶ τῶν εἰκῇ λοιδορουμένων· ἐπιφέρει γάρ, νῦν δὲ κόσμος τοῦτ' ἐστί μοι.

Χρυσοῦς [7] ἐν Ὀλυμπίοις στῆθι· ἤγουν ἐν ταῖς πανηγύρεσι λευχειμόνει.

Χρυσὸς οἶδε δοκιμάζεσθαι πυρί,
Ἡ δὲ πρὸς φίλους εὔνοια καιρῷ κρίνεται.

ba καὶ ἡ κατὰ σαυτὸν etc. non habet.

2) Apost. Cent. XX. 85.

3) Syllabae ων inscriptum εἶν. Matth. λαβεῖν Apost.

4) Apost. Cent. XX. 87.

5) Apost. Cent. XX. 99.

6) Apost. Cent. XX. 93. Arist. Nub. 912. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

7) Lucian. Pseudol. c. 15. χρυσοῦς, φασιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Tim. c. 51. χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα, ubi Hemsterh. Theocr. Epigr. 17. χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ — ἀνέθηκαν Epigr. 20. τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σαφ' εἰδῇς) ἕστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Alciphr. I. 30. ubi Bergler. Philostr. Her. p. 52. χαλκοῦς γὰρ πολλαχοῦ ἕστηκε, ubi Boisson. Clem. Protrept. p. 2. 21. χαλκοῦν ἀναστήσας Πυθοῖ τὸν Εὔνομον αὐτῇ τῇ κιθάρᾳ. Cfr. Welcker. Sylloge Epigr. Graec. p. 210. Reisk. Ind. in Demost. s. v. χαλκοῦς.

Χρυσοῦ [8] λαλοῦντος πᾶς ἀπρακτείτω λόγος,
Πείθειν γὰρ οἶδε καὶ πέφυκε μὴ λέγειν.

Χρυσίῳ παρὰ βαρβάροις οἱ κακοῦργοι ἐδέδεντο.

Τὸ χ μετὰ τοῦ υ.

Χύτραις [9] λημᾶν καὶ κολοκύνταις· ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων.

Χύτραν [10] ποικίλλειν, καὶ χύτραν κοσμεῖν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Χυτρεοῦς θεὸς [11], καὶ χυτρεοῦς ἄνθρωπος, ὀστράκινος εὐτελής.

Τὸ χ μετὰ τοῦ ω.

Χωρὶς [12] τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα· ἐπὶ τῶν ἐναντίων· ὁμοία τῇ· χωρὶς τὰ Μεῤῥᾶς καὶ Σιλωὰμ ῥεύματα.

Χώρα [13] καὶ νόμος· ὁμοία τῇ· πόλις καὶ τύπος.

Χωρὶς [14] τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

Χάρης τοὺς ἀπόῤῥητον λόγον ἐκφέροντας ἀδικεῖν ᾤετο καὶ πρὸς οὓς ἐκφέρουσι· μισοῦμεν γὰρ οὐ μόνον

8) Apost. Cent. XX. 90.

9) Ap. Cent. XX. 94. Ar. Nub. 327. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις, quem imitatus Lucian. πρὸς ἀπαίδευτον c. 23. χύτραις λημῶντες dicit.

10) Apost. Cent. XX. 95.

11) Apost. Cent. XX. 96. Ar. Nub. 1475.

12) Apost. Cent. XX. 97. Plut. Praec. San. p. 122. C. Χωρὶς γάρ, ἔφη, τὰ φιλοσόφων καὶ ἰατρῶν, ὥσπέρ τινων Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, ὁρίσματα, ubi Wyttenb. Macar.

Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρ. ὁρίσματα.

Χωρὶς τὰ Μεῤ. καὶ Σιλ. ῥεύματα.

Sequitur in eodem: Πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων.

13) Apost. Cent. XX. 98.

14) Apost. Cent. XX. 99.

τοὺς ἐκλαλήσαντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούσαντας ἃ μὴ βουλόμεθα.

Χαρώνδου.

Χαρώνδας [1] ἔν τινι νομοθεσίᾳ τάδε ἔφη· ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπάγων μήτ᾽ εὐδοκιμείσθω, μήτε μετεχέτω λόγου παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπείσακτον κακὸν κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος, εἴτ᾽ ἐπέτυχες γάρ, φησι, γήμας τὸ πρότερον εὐημερῶν κατάπαυσον, εἴτ᾽ οὐκ ἐπέτυχες, μανικὸν τὸ πεῖρας δευτέρας λαβεῖν πάλιν· ταῖς γὰρ ἀληθείαις ὁ δὶς ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν ἁμαρτάνων ἄφρων ἂν δικαίως νομισθείη.

Χίλωνος.

Χίλων Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώτατον, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη· χρήσιμον γὰρ εἰς νουθεσίαν τῶν ἀλαζόνων, εἰ ὑπὲρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν φλυαροῦσιν.

Ὁ αὐτὸς [2] εἶπεν ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται, διδοὺς βάσανον φανερὰν, ἐν δὲ χρυσῷ ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκεν ἔλεγχον.

Ὁ αὐτὸς [3] ἔφη θυμοῦ κρατέειν.

Ὁ αὐτὸς [4] λυπουμένου τινὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κακοῖς, εἶπεν, εἰ τὰ πάντα κατανοήσεις ἧττον ἐπὶ τῶν σεαυτοῦ δυσφορήσεις.

Ὁ αὐτὸς τάδε προσέταττε. Γλώσσης κρατεῖν καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ. Μὴ κακολογεῖν τοὺς πλησίον, εἰ δὲ μὴ, ἀκούσεσθαι, ἐφ᾽ οἷς λυπηθήσεσθαι. Μὴ ἀπειλεῖν μηδενὶ, γυναικῶδες γάρ. Ταχύτερον ἐπὶ τὰς ἀτυχίας τῶν φίλων ἢ ἐπὶ τὰς ἀτυχίας πορεύεσθαι. Γάμον

1) Laur. Χαρώνδας ὁ νομοθέτης.

2) Diog. Laërt. I. Segm. 71. εἶπεν impr. et Mosc. om. recepi ex Laur.

3) Legitur hoc inter proxime sequentia, quae sumta sunt ex Diog. Segm. 70. In impr. hoc loco deest.

4) In Mosc. deest.

εὐτελῆ ποιεῖσθαι. Τεθνηκότα μὴ κακολογεῖν. Γῆρας τιμᾷν. Φυλάττειν ἑαυτόν. Ζημίαν αἱρεῖσθαι μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρὸν, ἡ μὲν γὰρ ἅπαξ ἐλύπησε, τὸ δὲ διὰ παντός. Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγελᾷν. Ἰσχυρὸν ὄντα πρᾷον εἶναι, ὅπως οἱ πλησίον αἰδῶνται μᾶλλον, ἢ φοβῶνται. Μανθάνειν τῆς αὑτοῦ οἰκίας καλῶς προστατεῖν. Τὴν γλῶτταν μὴ προτρέχειν τοῦ νοῦ. Θυμοῦ κρατεῖν. Μαντικὴν μὴ ἐχθαίρειν. Μὴ ἐπιθυμεῖν ἀδυνάτων. Ἐν ὁδῷ μὴ σπεύδειν. Λέγοντα μὴ κινεῖν τὴν χεῖρα, μανικὸν γάρ. Νόμοις πείθεσθαι. Ἠρεμίᾳ χρῆσθαι. Ἐγγύη [5] πάρα δ' ἄτα.

Χορίκιος.

Χορίκιος ἔφη, τὸ ἐκ φύσεως ἀγαθὸν ἀδόκιμον, τὸ δὲ ἐκ προαιρέσεως, ἐπαινετόν [6].

Χρυσίππου.

Χρύσιππος [7] Ἀπολλωνίου Σολεὺς ἢ Ταρσεὺς ὀνειδισθεὶς ὑπό τινος, ὅτι οὐχὶ παρὰ Ἀρίστωνι μετὰ πολλῶν σχολάζοι, εἰ τοῖς πολλοῖς, εἶπε, προσεῖχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφησα.

Χρύσιππος εἰπόντος αὐτῷ τινος, ὁ φίλος σε λάθρα λοιδορεῖ, εἶπε, μὴ ἔλεγχε αὐτὸν, ἐπεὶ φανερῶς αὐτὸ μέλλει ποιεῖν.

Ὁ αὐτὸς, ὅτι σε λοιδοροῦσι, τινὸς εἰπόντος, ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, οὕτω διάξω, ὥστε ἀπιστεῖσθαι αὐτούς.

Πρὸς [8] τὸν ἐξανιστάμενον Κλεάνθους διαλεκτικὸν καὶ προτείνοντα αὐτῷ σοφίσματα, πέπαυσο, εἶπε, περι-

5) Segm. 73. De sensu sententiae disputatur in Excerptis ex Diod. Sic ed. Mai. nr. XX. Cfr. supra p. 217.

6) In impr. sequitur: Χορῶν τριῶν ὄντων κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας ἐν Λακεδαίμονι etc. quod supra inter provv. Ἄμμες πότ' ἦμεν.

7) In Mosc. deest: primum locum obtinet in Laur. quartum in impr. ubi incipit: ὁ αὐτὸς etc.

8) Diog. VII. Segm. 182.

ἕλκων τὸν πρεσβύτερον ἀπὸ τῶν πραγματικωτέρων· ἡμῖν δὲ τὰ τοιαῦτα πρότεινε τοῖς νέοις.

Πάλιν [9] ἐπεί τις ζητῶν καταμόνας αὐτῷ διελέγετο εὐσταθῶς, ἐπεὶ δὲ θεωρῶν προσιόντα ὄχλον ἤρχετο φιλονεικεῖν, ἔφη, οἴμοι κασίγνητε ὄμμα σου ταράσσεται· ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν.

Χρύσιππος [10] ἐν ταῖς οἰνώσεσιν ἡσύχαζε παραφερόμενος τοῖς σκέλεσιν, ὥστ' εἰπεῖν τὴν δούλην, Χρυσίππου μόνα τὰ σκέλη μεθύει. Οὕτω [11] δ' ἦν φρονηματίας, ὥστε ἐρομένου τινὸς, τίνι συστήσω τὸν υἱὸν, εἰπεῖν, ἐμοὶ, καὶ γὰρ εἰ ὑπελάμβανον, εἶναί τινα ἐμοῦ βελτίονα, παρ' αὐτῷ ἂν ἐγὼ ἐφιλοσόφουν· ὅθεν φασὶν ἐπ' αὐτοῦ λεχθῆναι·

Οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.
Καὶ εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν στοά.

* Χρύσιππος ἐρωτηθεὶς, διατί οὐ πολιτεύεται, εἶπε, διότι, εἰ μὲν πονηρὰ πολιτεύηται, τοῖς θεοῖς ἀπαρέσκει, εἰ δὲ χρηστὰ, τοῖς πολίταις.

Χρύσιππος ἠρώτα τοιούςδε τινὰς λόγους· εἴ τίς ἐστιν ἐν Μεγάροις, οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις· ἄνθρωπος δὲ ἔστιν ἐν Μεγάροις, οὐκ ἄρα ἐστὶν ἄνθρωπος ἐν Ἀθήναις.

Εἴ τι λαλεῖς, τοῦτό σοι διὰ στόματος ἔρχεται· ἅμαξαν δὲ λαλεῖς, ἅμαξά σου ἄρα διὰ τοῦ στόματος ἔρχεται.

Εἴ τι [12] οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα οὐκ ἀπέβαλες, κέρατα ἄρα ἔχεις.

9) Ex Laur. et impr. rec.
10) Diog. segm. 183.
11) Ex Laur. et impr. rec.
12) Hoc et duo praecedentia ex Diog. L. segm. 187.

Ὁ λέγων [13] τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια [14] ἀσεβεῖ, ὁ ἱεροφάντης λέγει τοῖς ἀμυήτοις, ἄρα ἀσεβεῖ.

Ἔστι τις κεφαλή, ἐκείνην δ' οὐκ ἔχεις, ἔστι δέ τις κεφαλή, οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλήν.

* Χαιρήμων ἔφη, οὐ ζῶσιν οἵ τι μὴ συνιέντες.

* Χαρίλλου.

Χάριλλος ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς, διατί νόμους ὀλίγους οὕτω Λυκοῦργος ἔθηκεν, ἀπεκρίνατο, τοὺς χρωμένους ὀλίγοις λόγοις μὴ δεῖσθαι νόμων πολλῶν.

Ὁ αὐτὸς τῶν Εἱλώτων τινὸς θρασύτερον αὐτῷ προςφερομένου, νὴ τὼ σιώ, εἶπε, κατέκτανόν τευ εἰ μὴ ὠργιζόμαν.

Ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν πυθόμενον, διατί κομῶσιν, εἶπεν, ὅτι τῶν κόσμων ἀδαπανώτατος οὗτός ἐστιν.

Ὁ αὐτὸς πυνθανομένου τινος, διατὶ τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτους, τὰς δὲ γυναῖκας ἐγκεκαλυμμένας εἰς τοὐμφανὲς ἄγουσιν, ὅτι, ἔφη, τὰς μὲν κόρας ἄνδρας εὑρεῖν δεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας σώζειν τοὺς ἔχοντας.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίνα νομίζει πολιτείαν ἀρίστην, ἔφη, ἐν ᾗ ἂν περὶ ἀρετῆς πλεῖστοι πολιτευόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἄνευ στάσεως ἀγωνίζονται.

* Χαβρίου.

Χαβρίας ἔλεγε κάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γιγνώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων.

Ὁ αὐτὸς δίκην φεύγων προδοσίας μετὰ Ἰφικράτους, ἐπιτιμῶντος αὐτῷ τοῦ Ἰφικράτους, ὅτι κινδυνεύων εἰς τὸ γυμνάσιον βαδίζει, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ὥραν ἀριστᾷ, τοιγαροῦν, εἶπεν, ἂν ἄλλο τι γνῶσι περὶ ἡμῶν Ἀθηναῖοι, σὲ μὲν αὐχμῶντα καὶ ἄσιτον, ἐμὲ δὲ ἠριστηκότα καὶ ἀληλειμμένον ἀποκτενοῦσιν.

13) Hoc et sq. segm. 186. omisso τὰ μυστήρια. idem in Laur. et in impr. deest.

14) Apogr. Dresd. ἀμυήτης

Ὁ αὐτὸς εἰώθει λέγειν, ὅτι φοβερώτερόν ἐστιν ἐλάφων στρατόπεδον, ἡγουμένου λέοντος, ἢ λεόντων ἐλάφου.

Ἀρχὴ τοῦ ψ στοιχείου.

Τὸ ψ μετὰ τοῦ α.

Ψάφωνος [1] ὄρνιθες· ἐπὶ τῶν μεγίστην δόξαν ἑαυτοῖς θηρωμένων· ἐν Λιβύῃ ἀνὴρ Λίβυς, Ψάφων ὄνομα, ἐρασθεὶς εὐδαιμονίας οὐ ταπεινῆς, μὰ Δία, οὐδὲ τῆς περιθεούσης ταύτης, ἀλλὰ ἤθελε γὰρ θεὸς εἶναι δοκεῖν· ξυλλαβὼν οὖν τῶν ᾠδικῶν ὀρνίθων πολλοὺς, ἐδίδασκεν ᾄδειν τοὺς ὄρνιθας· μέγας θεὸς Ψάφων, καὶ ἠφίει αὖθις ἐπὶ τὰ ὄρη· οἱ δὲ [2] αὐτοί τε ᾖδον καὶ οἱ ἄλλοι ὄρνιθες ἐθιζόμενοι τῇ φωνῇ, Λίβυες δὲ θείαν νομίσαντες εἶναι τὴν φήμην ἔθυον Ψάφωνι καὶ ἦν αὐτοῖς θεὸς, ὑπὸ ὀρνίθων χειροτονούμενος.

Τὸ ψ μετὰ τοῦ ε.

Ψευδῶν [3] πλέ' ἀτράφαξις· ἀντὶ τοῦ πλήρης ψευσμάτων· ἀτράφαξις δέ ἐστιν εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται·* εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν μετεωριζομένων καὶ ὑψουμένων.

Ψεύδεσιν Ἄρης φίλος. Εὐριπίδου.

Ψεκὰς ἢ δρόσος [4]· οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀντίμαχος πτυελώδης ὤν· οὗτος δὲ μελῶν ἦν ποιητής· οὕτω δὲ

1) Apost. Cent. XX. 100. Idem exstat inter apophth. impr. Sumptum est ex Maximo Tyr. Dissert. XXXV. 4.

2) Codd. impr. et Max. Tyr. οἱ αὐτοί. — Macar. Ψάλων κενήν· ἐπὶ τῶν μάταια κοπιώντων.

3) Apost. Cent. XXI. 5.

4) Apost. Cent. XXI. 4. Verba ἐδόκει δὲ Ἀντιμ. etc. non habet. — Macar. Ψεκὰς ἢ

ἐκαλεῖτο, διότι προσέῤῥαινε τοῖς ὁμιλοῦσι διαλεγόμενος· ἐδόκει δὲ Ἀντίμαχος ψήφισμα πεποιηκέναι ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι, δεῖ δὲ κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος, ὡς μὴ καθαρεύοντα ἀνωνύμως.

Ψεκάδες [5] ὄμβρον γεννῶσαι λιμνάζουσιν ὕδατα· ἐπὶ τῶν κατὰ μικρὸν ἐπὶ τὰ μείζω χωρούντων.

Ψευδόπυρα [6] οἷον τὰ σά· ταῦτα διὰ νυκτὸς γίνεται πρὸς τὴν τῶν πολεμίων κατάπληξιν, ἵνα δείξωσιν, ὅτι πλῆθος πολὺ στρατοπέδου ἐστίν.

Ψιττακὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων θεοῦ τι μέρος ἔλεγεν ἔχειν.

Τὸ ψ μετὰ τοῦ υ.

Ψύρα [7] τὸν Διόνυσον· τὰ ψύρα εὐτελὴς νῆσός ἐστι καὶ μικρά, πλησίον Χίου, μὴ δυναμένη οἶνον ἐνεγκεῖν· λέγομεν οὖν τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινόντων· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων.

Ψυχῆς μέγας χαλινός ἐστιν ὁ νοῦς.

Ψυχῆς [8] γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.

Ψυχὴ δίδου σύγ' ἡδονὴν καθ' ἡμέραν,
Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

Τὸ ψ μετὰ τοῦ ω.

Ψωριῶσα κάμηλος πολλῶν ὄνων ἀνατίθε-

δρόσος, nihil amplius. Id. Ψήξει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος.

5) Apost. Cent. XXI. 2. verba λιμνάζουσιν ὕδατα non habet. Apogr. Dresd. παρὰ μικρόν. melius h. l. κατὰ μικρὸν quod praebet Apost.

6) Apost. Cent. XXI. 6. Verba ἵνα δείξωσιν et sqq. non habet. Macar. Ψευδόπυρα, ὅσα διὰ νυκτὸς γίνεται, πρὸς τὴν τῶν πολεμίων κατάπληξιν. — Ψευδόπλουτος, ψευδόπτωμα, ψευδεπίγραφος δίκη.

7) Apost. Cent. XXI. 7.

8) Stob. T. 119. 10. Εὐριπίδου. Macar. habet: Ψυχὴ προμαντις.

ται φορτία· ἐπὶ τῶν ἐν γήρᾳ μὲν ὄντων ἢ δυστυχίαις, πολλῶν δὲ ἄμεινον ἐχόντων.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι μυῤῥίνου.

Ἀρχὴ τοῦ ω στοιχείου.

Τὸ ω μετὰ τοῦ α.

Ὦ ἄνα [1] Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω, σὺ δέ μευ κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Τὸ ω μετὰ τοῦ β.

Ὦ βασιλεῦ καὶ τόδε ἐς θυμὸν βάλλε, ὡς τοῖσι μὲν χρηστοῖσι τῶν ἀνθρώπων κακοὶ δοῦλοι φιλέουσι γίγνεσθαι, τοῖσι δὲ κακοῖσι χρηστοί. Ἡροδότου.

Τὸ ω μετὰ τοῦ γ.

Ὦ [2] γάμοι γάμοι· ἐπὶ τῶν δυστυχῶν.

Ὦ [3] γῆρας, ὡς ἅπασι τοῖς ζητοῦσί σε
Ψέγειν ἀφορμὰς παραδίδως τοῦ πράγματος.

Τὸ ω μετὰ τοῦ δ.

Ὤδινεν [4] ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν· ἐπὶ τῶν μεγάλα λεγόντων, εἶτα ἀποτελούντων μικρά.

Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν μὴ μεγάλα λίαν λέγε.

1) Eosdem versus Arsenius in fine apophthegmatum impessorum posuit, primo ita transformato:
Χριστὲ ἄναξ, παῖ παρθενομήτορος, οὔποτε σεῖο κ. τ. λ.

2) Apost. Cent. XXI. 9. Ex Soph. Oed. T. 1405.

3) Stob. T. 116. 16. Ἀντιφάνους.

4) Macar. Ὤδινεν ὄρος, εἶτα μῦν ἀπέτεκεν, ὅταν ἐλπίσας τις

Εὐριπίδου.

Ὦ [5] δέσποτ᾽, οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς
Οὔτ᾽ εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

Τὸ ω μετὰ τοῦ η.

Ὦ Ἡράκλεις, τί μαίνῃ· ἐπὶ τῶν θυμουμένων.
Ὦ Ἡράκλεις [6] ἀπόλωλεν ἀνδρὸς ἀρετά. Ἀρχίδαμος ὁ Ἀγησιλάου ἰδὼν βέλος τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθὲν εἰς Λακεδαίμονα ἀναβοήσας ἔφη τοῦτο· τί δ᾽ ἂν φαίη εἰ τὴν νῦν βολίδα ἑώρα.

Τὸ ω μετὰ τοῦ θ.

Ὦ θνητὰ [7] πράγματ᾽, ὦ γυναικεῖαι φρένες,
Ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα.
Ὦ θνητῶν [8] ἀνδρῶν καὶ ταλαιπώρων γένος,
Ὡς οὐδέν ἐσμεν, πλὴν σκιαῖς ἐοικότες,
Βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρεφόμενοι.

Τὸ ω μετὰ τοῦ ι.

Ὧι [9] ἱκανὸν οὐδὲν, τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν· Τιμόθεος ὁ Κόνωνος εἶπε τοῦτο πρὸς Ἀριστοφῶντα τὸν Ἀζινιέα πάντων ἄριστα ἔχοντα λόγον, πλήν γε ἄσωτον ὄντα.

μεγάλα μικροῖς ἐντύχῃ. Consentiens cum Apost. Cent. XXI. 12. — εἶτα μῦν ἀπέκτεκεν· ὅταν ἐλπίσας τις μεγάλα μικροῖς ἐντύχῃ, ταύτην φαμέν. De Agesilao, statura parvo, qui auxilio ipsi venerat, dixit Tarchis, Aegypti rex: ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς ἐφοβεῖτο τὸ δ᾽ ἔτικτεν μῦν. Athen. XIV. p. 233. T. V. Schw. Plut. Ages. c. 36. Lucian. quomod. hist. conscr. c. 23. εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς τό· ὤδινεν ὄρος.

5) Stob. T. 105. 13. Εὐριπίδου ἐκ Χρυσίππου.

6) Apost. Cent. XXI. 10. Plut. Apophth. Lacon. p. 219. A.

7) Stob. T. 73. 25. Εὐριπίδου.

8) Stob. T. 98. 1. Apogr. Dresd. incipit: θνητῶν ἀνδρῶν.

9) Apost. Cent. XXI. 15.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ κ̄.

Ὦ κρονικαῖς [10] λήμαις λημῶντε τὰς φρένας ἄμφω.
Ὤικτειρ' [11] ἀκούσας, οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ μ̄.

Ὠμηστὴς [12] Διόνυσος· ἐπὶ τῶν ὠμότατα καὶ ἀπανθρωπότατα πραττόντων· τούτῳ γὰρ ζῶντας ἀνθρώπους ἔθυον οἱ πάλαι.

Ὦ μῶρε [13], θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορος.

Ὤμοσεν [14] ἀλλὰ λέγουσιν ἀλαθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ ν̄.

Ὧν [15] τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν,
Τῆς ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

Πυθαγόρου.

Ὧν ἕνεκα ζῆν ἐθέλεις, τούτων χάριν καὶ ἀποθανεῖν μὴ κατόκνει.

Ὧν πρόχειρος ὁ πορισμὸς, τούτων ἡ κτῆσις εὐκαταφρόνητος.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ ο̄.

Ὦ οἵα [1] κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει· ἐπ' ἀνδρῶν μεγαλοπρεπῶν μὲν τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλογίστων.

Ὦ οὗτος [2] κἂν θύλαξ ἔσῃ οὐ προσελεύσο-

10) Aristoph. Plut. 581.
11) Stob. T. 99. 13.
12) Apost. Cent. XXI. 13. Apogr. Dresd. ὠμητής. Cfr. Creuzeri Symbol. III. p. 353. sq.
13) Stob. T. 99. 27. Σοφοκλέους Οἰδίποδος.
14) Callim. Epigr. 26. 3. Stob. T. 28. 3.
15) Stob. T. 118. 17. Ποσειδίππου ἐκ Μύρμηκος.
1) Apost. Cent. XXI. 14.
2) Apost. Cent. XXI. 17.

μαί σοι· ἐπὶ τῶν ἅπαξ πειραθέντων μοχθηρίας ἐνίων, οὐκέτι δὲ ἐξαπατωμένων τῇ πείρᾳ ταῖς αὐτῶν ὑποκρίσεσιν.

Ὠοῦ ἐξῆλθεν [3]· ἐπὶ τῶν ὡραιοτάτων· ὁ γὰρ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς κύκνῳ ἐμίγη τῇ Λήδᾳ καὶ ἐγέννησε δύο ᾠά· ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς ᾠοῦ οἱ Διόσκουροι ἐγεννήθησαν Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου ἡ Ἑλένη ἡ πάγκαλος, ὅθεν καὶ τὸ ἐξ ᾠοῦ ἐγεννήθη.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ π̄.

Ὦ παῖ [4], σιώπα, πολλ' ἔχει σιωπὴ καλά.
Ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
Ψευδῶν ἄνακτες μηχανοῤῥάφοι κακῶν
Ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές.
Ὦ πόλις πόλις, ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

Τὸ ω̄ μετὰ τοῦ ρ̄.

Ὡραιότερος [5] Ὑακίνθου· οὗτος Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον καὶ καλόν· εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων, εἶδε δὲ ὁ Ζέφυρος, καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ καὶ φιλότιμος ἦν, ἀφ' ὧν εἶχεν ἑκάτερος· ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος· μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου καὶ ἡδονή. Φόβος δὲ τὰ παρ' ἐκείνου καὶ ταραχή· ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον· μετὰ ταῦτα ἦν γυμνάσια τῷ μειρακίῳ καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου· δί—

3) Apost. Cent. XXI. 18. Ad ovum lustrale, puri animi symbolum, proverbium refert Al. de la Borde in explicatione Vas. Lamberg. Tom. I. Tab. XIII.

4) Apost. Cent. XXI. 16. addit: Μενάνδρου ἡ παραίνεσις. Stob. T. 33. 3. Σοφοκλέους Ἀλέασι.

5) Apost. Cent. XXI. 19. Cfr. Philostr. Jun. XIV.

σκος ἦν δ' πρὸς τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας· ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθεὶς, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνεχθεὶς· καὶ ὁ μὲν ἐτεθνήκει, τὴν γῆν δὲ οὐκ ἦν ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφορὰν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται· καὶ τοὔνομα δέχεται· λέγουσι δ' ὅτι καὶ ἡ προσηγορία ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται.

Ὥρα [6] σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

Ὦργος [7] ἀρχηγὸς ναυπηγίας.

Τὸ ω μετὰ τοῦ σ.

Ὥσπερ ἥρως [7] ἐν ἀσπίδι ξενίσαι βούλομαι· λέγεται ἐπὶ τῶν τοὺς φίλους τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις εὐεργετούντων.

Ὡς παῖδα [8] φιλοῦσιν ἐρασταί· ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶς διακειμένων.

Ὡς [9] ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.

Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά.

Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.

Ὡς ἔστι [10] τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.

Ὥσπερ [11] παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεσθαι· ἐπὶ ἰσχνῶν καὶ ξηρῶν καὶ φθειρομένων ταχέως· ἡ δὲ νέα εἰρεσιώνη θαλὸς ἦν ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίοις· καὶ προσκρεμαμένους ἔχων παντοδαποὺς τῶν ἐκ τῆς γῆς καρπῶν· τοῦτον δὲ ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλὴς, καὶ τίθησι πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ τοῖς Πυανεψίοις.

Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πλήττοι.

6) Stob. T. 20. 37. *Εὐριπίδου Τηλέφου.*

7) Apost. Cent. XXI. 20. Mac. *ὅτι δεῖ καὶ δοκεῖν σὺν τῷ εἶναι.*

8) Apost. Cent. XXI 22. Plat. Phaedr. c. 18. *Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί*, ubi Ast.

9) Ex Aristoph. Plut. 1164.

10) Stob. T. 68. 27. *Ἀντιφάνους.*

11) Apost. Cent. XXI. 24. plura affert. De *εἰρεσιώνῃ* vide Potterum ad Clem. Al. IV. 2. p. 566. Bergler. ad Alciphr. III. 37.

Ὡς τοῦ Φινέως [12] τὸν βίον· ἐπὶ τῶν κακῶς ἀποβαλλομένων τὰ ὄντα.

Ὥσπερ [13] ἑωλοκρασίαν μου καταχέεις. Τέτακται ἐπὶ ὕβρεως· οἱ γὰρ νέοι ἑωλοκρασίαν κατεσκεύασαν ἀνδρῶν φιλοσόφων, ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις· παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρος οἶνος ἐτίθετο, καὶ εἴ τις ἐκάθευδε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία· κυρίως δὲ τὸ χθιζὸν βρῶμα.

Ὤτων πιστότεροι [14] ὀφθαλμοί· ἐπὶ τῶν ἀλόγως τὰ κρείττω τοῖς μείοσι παραβαλλομένων.

Ὡς πολὺ [15] κάλλιον ὦ φίλαι ἐστὶν ἐν παρατάξει νικῶντα τελευτᾶν ἢ τὰ Ὀλύμπια περιγινόμενον ζῆν. Λάκαινα πομπὴν τελοῦσα πάνδημον, ἤκουσεν ἐπὶ τῆς παρατάξεως νικᾶν τὸν υἱὸν, ἐκ δὲ τῶν τραυμάτων πολλῶν γενομένων θνήσκειν· οὐ περιελαμένη οὖν τὸν στέφανον, ἀλλὰ σεμνυνθεῖσα πρὸς τὰς πλησίον τοῦτ' εἶπεν.

Ὠρίων [16] ἐστὶν ἄστρον μέγιστον ἐν τῷ οὐρανῷ κατηστερισμένον οὕτω. Ὑριεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας. Φιλοξενώτατος δὲ γενόμενος ὑπεδέξατό ποτε καὶ θεούς. Ζεὺς δὲ καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες καὶ τὴν φιλοφροσύνην ἀποδεξάμε-

12) Apost. Cent. XXI. 25. rem pluribus exponit.

13) Apost. Cent. XXI. 26. Plut. Sympos. p. 145. A. μένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασίᾳ τις ὕβρεως, ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης. ubi Wyttenb.

14) Apost. Cent. XXI. 27. Julian. Ep. 22. p. 389. B. ὁ λογοποιὸς Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Cfr. Wyttenb. ad Julian. Or. 1. p. 37. c.

15) Plut. Apophth. Lacaen. p. 242. A. Macar addit: Ὠσὶν ἑστῶσιν· ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκούειν τὰ ὦτα εὐτρεπιζομένων.

16) Mosc. non habet: exstat in Laur. et impr.

νοι παρῄνεσαν αἰτεῖν, ὅ τι ἂν βούλοιτο· ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν ᾐτήσατο παῖδα· λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερευθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι, ὧν διελθόντων ἐγένετο Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι τοὺς θεούς. Εἶτα κατ᾽ εὐφημισμὸν ὠνομάσθη Ὠρίων. Συγκυνηγετῶν δὲ Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι· ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδειξεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν δῆξας καὶ πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἀπέκτεινεν. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε· διὸ τοῦ σκορπίου ἀνατέλλοντος ὁ Ὠρίων δύνει. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι.

APPENDIX.

I.

Παροιμίαι Αἰσώπου [1].

Ἄνευ χαλκοῦ Φοῖβος οὐ μαντεύεται· τὴν ἰσχὺν τοῦτο σημαίνει τῶν δωρεῶν.

Ἔνθεν ἐκεῖθεν οὐαὶ, οἷς περιστοιχίζεται κακά.

Ἔσται καὶ χωλῶν δρόμος· τὸ ἄδηλον δηλοῖ.

Ζητῶν Ἑρμῆν γλύψαι Κέρκοπα ἔγλυψα.

Ἢ Ζεὺς ἢ Χάρων· ἢ εὐδαίμονος βίος ἢ τέλος.

Μακρὰς ἐλπίδας μισῶ.

Ὁ ἐγγὺς Διὸς, ἐγγὺς κεραυνοῦ.

Οὐδεὶς καιρὸν βαστάσας ἐξέβη κυρτός.

Ποῦ γὰρ ἡ Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσεν.

Ἐξ ἄμου σχοινὸν πλέκειν.

Στρογγύλα λέγε, ἵνα καὶ κυλίεται.

Τὸν ἀτυχῆ καὶ πρόβατον δάκνει.

Ὃν ἡ τύχη προπηλακίζει, καὶ πάντων πραγμάτων μάστιγας εὑρίσκει. (Legendum forte ἐκ πάντων).

Τὰ προλήμματα νικήματα.

Φαγέτω μελέων.

1) Descripsi ex cod. Med. Plut. LVIII. Cod. 24. Propter exiguum numerum omnia descripta esse notandum. Unum, quod p. 2. not. 5. attuli, h. l. omisi.

Καὶ μὴ ἀλώπηξ.

Δυστυχείτω καὶ λοιδορείτω με.

Sequuntur *παροιμίαι*: plerumque sine interpretatione, ex quibus eas, quae aliunde minus notae videbantur, excerpsimus: *Οὐδὲν ἱερὸν Ἡρακλεῖ· ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν ἱδρυμένον* [2] *ἔφη οὕτως· ἐπὶ τῶν ἀχρήστων ἡ παροιμία.*

Ὅπου οἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἐκβάλλουσιν· ἐπὶ τῶν ἐργώδεις ποιούντων τὰς διατριβὰς εἴρηται, παρόσον ἐκεῖναι ἐν τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τὰς περιτρίψεις ποιοῦσιν.

Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον· ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν τι δυναμένων.

Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵν᾽ ἐν Θήβησιν ἥρως γίνῃ· κατ᾽ εἰρωνείαν εἴρηται παρὰ Πλάτωνος, παρόσον οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες ἐν Θήβαις οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον.

Sequuntur *παροιμίαι παροιμιώδεις κατὰ στοιχεῖον.*

Σχᾶμα καὶ τριώβολον· τῷ εὑρόντι καινὸν ὀρχήσεως σχῆμα τριώβολον ἐδίδουν ἆθλον.

Τιτᾶνας βοᾷν· ἐπὶ τῶν ἐς βοήθειάν τινας καλούντων εἴρηται.

Sequuntur *φιλόστοργα· δεῖ τὴν ἐπιστολὴν μὴ κατεγλωττισμένην εἶναι, μηδ᾽ ὑπεραττικίζουσαν· ἀλλὰ τῆς μὲν συνηθείας ἀττικωτέραν, τῆς δ᾽ ὑπὲρ τὸ μέτρον Ἀττίδος συνηθεστέραν· ὅτι Ἀττικοὶ νεὼν λέγουσιν, Ἴωνες νηόν, Δωριεῖς Αἰολεῖς ναόν.*

2) Cod. *ἡδρυμένον*, et mox *ἀχρίστων*.

II.

Γνῶμαι κατ᾽ ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου, Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων φιλοσόφων, ποιητῶν καὶ ῥητόρων [1].

Ἀρχέσθω ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ λόγος μᾶλλον ἢ τὰ σιτία.

Συνεχέστερον νόει τὸν θεὸν ἢ ἀνάπνει.

Θεὸς οὐ ληπτός· εἰ δὲ ληπτὸς, οὐ θεός.

Βούλει γνωσθῆναι παρὰ θεοῦ· ἀγνοήθητι μάλιστα παρὰ ἀνθρώποις.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύσῃς, ὅτι, ὃ ἂν [2] *ἐργάζῃ κατὰ ψυχὴν ἢ σῶμα θεὸς παρέστηκεν ἔφορος· ἐν πάσαις πράξεσιν οὐχ ἁμάρτῃς, ἕξεις δὲ τὸν θεὸν σύνοικον.*

Θεῷ ὅμοιον ἔχει ἄνθρωπος τὸ εὖ ποιεῖν· ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται.

Θεὸς δεῖται οὐδενός· σοφὸς δὲ δεῖται μόνου θεοῦ.

Θεοῦ ἄξιόν σε ποιήσει τὸ μηδὲν ἀνάξιον ἑαυτοῦ πράττειν.

Κρείττονες αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

Μηδὲν ἄγαν.

Λάθε σιώπας.

Ἐγγύα, πάρα δ᾽ ἄτα.

Οὐδεὶς κομήτης [3] *ὅστις οὔ.*

Οὐδεὶς ὄνος τῷ τέλματι.

Γαμεῖν μέλλε, μὴ γάμει δὲ, γαμήσας γὰρ μεταμεληθήσῃ.

1) Descxipta sunt ex Cod. Monac. VIII. Fol. 39. Eadem continentur in Codd. Paris. 1983. 2977.

2) *ὃ ἂν* scripsi pro *τῷ* quod est in cod.

3) Cod. *κοσμήτης*. Alludit ad prov. ex Macario p. 309. allatum: *οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ βινητιᾷ*. Vocem indecoram compilator noster omisit.

Μήτε νομοκλοπέειν ἐθέλῃς, μήτ᾽ ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμίαν μανθάνεις.

Τιμήσεις τὸν θεὸν ἄριστα· ὅταν τῷ θεῷ τὴν διάνοιαν ὁμοιώσῃς δι᾽ ἀρετῆς· ἡ γὰρ ἀρετὴ τὴν ψυχὴν ἕλκει πρὸς τὸ συγγενές.

Οἱ ἄνθρωποι τότε γίνονται βελτίους, ὅταν τῷ θεῷ προσέρχωνται· ὅμοιον δὲ δείκνυσι τῷ θεῷ τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν.

Σοφὸς ἄνθρωπος θεὸν σεβόμενος γινώσκεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ· διὸ οὐκ ἐπιστρέφεται, κἂν ὑπὸ πάντων ἀγνοῆται.

Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι δεῖ κοσμεῖν.

Οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτο ἂν πολυτέλειαν ἠμφιεσμένος, ἀλλ᾽ ὁ τῇ ψυχῇ λαμπρὸς, οὔτε ἀνὴρ πολυτίμητα κεκτημένος, ἀλλ᾽ ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὄψεως, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται.

Ἰσχύειν τῇ ψυχῇ αἱροῦ μᾶλλον ἢ τῷ σώματι [4].

Τεθνάναι πολὺ κρεῖττον ἢ δι᾽ ἀκρασίας τὴν ψυχὴν ἀμαυρῶσαι.

Ὑπεράνω τῆς σαρκὸς μὴ γενόμενος τὴν ψυχὴν θάπτεις ἐν τῇ σαρκί.

Ἀνθρώποις ἁρμόδιον ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος λόγον ποιεῖσθαι.

Ἀρετὴ ἑκάστῳ ἡ οἰκεία τελειότης.

Βίας ἐρωτηθεὶς, τί εἴη ἂν ἄφοβον ἐν τῷ βίῳ, εἶπε, συνείδησις.

Τῆς ἀγνοουμένης ἀρετῆς ὡς τοῦ κατορωρυγμένου χρυσίου ἡ λαμπρότης οὐ φαίνεται.

4) Cod. τῶν σωμάτων.

Πᾶς ἄνθρωπος τόσου ἄξιος, ὅσου ἀξίαν γινώσκει σοφίαν.

Ὁ μὲν γεωργὸς γῆν, ὁ δὲ φιλοσοφῶν τὴν ψυχὴν ἐξημεροῖ.

Φρόνησις εὐτυχίαν ὡς τὰ πολλὰ χαρίζεται· τύχη δὲ φρόνησιν οὐ ποιεῖ.

Ἐν μὲν τῷ πολέμῳ πρὸς ἀσφάλειαν χρυσὸς κρείττων, ἐν δὲ τῷ ζῆν λογισμὸς πλούτου.

Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ καταφόριον.

Χρὴ τὴν μὲν εὐσέβειαν φανερῶς ἐνδείκνυσθαι, περὶ δὲ ἀληθείας θαῤῥούντως προΐστασθαι.

Πλεῖστον διαφέρει τὸ νουθετεῖν τοῦ ὀνειδίζειν· τὸ μὲν γὰρ ἤπιόν τε καὶ φίλον, τὸ δὲ σκληρόν τε καὶ ὑβριστικόν· καὶ τὸ μὲν διορθοῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας, τὸ δὲ μόνον ἐξελέγχει.

Κρεῖσσον ἰσχυρὸν εἶναι μετὰ σωφροσύνης ἢ εὔσαρκον μετὰ ἀκολασίας.

Πατρὸς σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παράγγελμα.

Νόμοι ἀληθέστατοι οἱ δικαιότατοι.

Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον.

Ἄριστος κριτὴς ὑπονοείσθω ὁ ταχέως μὲν συνιείς, βραδέως δὲ κρίνων.

Ἄρισται αἱ πόλεις οἰκοῖντ' ἄν, ἐὰν οἱ μὲν πολῖται τοῖς ἄρχουσι πείθωνται, οἱ δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις.

Ἄριστος ἡγεμὼν ὁ τὸν φίλον δωρεαῖς συνέχων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φιλοτιμούμενος.

Ποθητὸς εἶναι μᾶλλον ἢ φοβερὸς κατὰ τὸν βίον αἱροῦ, ὃν γὰρ πάντες φοβοῦνται, οὗτος πάντας φοβεῖται.

Αἱροῦ μᾶλλον τοὺς συνόντας αἰδεῖσθαι, ἢ φοβεῖσθαι· αἰδοῖ μὲν γὰρ πρόσεστι σέβας, φόβῳ δὲ μῖσος.

Τὸν ἄρχοντα δεῖ ἔχειν πρὸς μὲν τοὺς καιροὺς λογισμόν, πρὸς δὲ τοὺς ἐναντίους τὸ τολμᾷν, πρὸς δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους εὔνοιαν.

Μηδεὶς τῶν φρονίμων τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω· καὶ γὰρ ἀσεβὲς τὸ ἀποσπᾷν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχαριστείας, καὶ ἀγεννὲς τὸ τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν· ἀνοήτων γὰρ τὸ αἱρεῖσθαι· κακῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ κακῶς ἄρχειν.

Χρὴ τὰς ἀρχὰς οὐ σπουδῇ, ἀλλὰ κρίσει τῆς ἀληθείας γίνεσθαι.

Παραδοξότατόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἐάν τις ἐξουσίας κυριεύσας ἑαυτὸν γνωρίζῃ.

Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, τούτων μιμοῦ τὰς πράξεις.

Ἐλέφαντα μὲν τὸ σχῆμα, ἄνδρα δὲ ἡ πρᾶξις κοσμεῖ.

Μικραὶ χάριτες ἐν καιρῷ μέγισταί εἰσι τοῖς λαμβάνουσιν.

Οὐδὲν τῶν ἐν τῷ βίῳ τάχιστα γηράσκει ὡς χάρις.

Ταὐτόν ἐστιν ὄφιν ἐκτρέφειν καὶ πονηρὸν εὐεργετεῖν· ἑκατέρῳ [5] γὰρ ἡ χάρις εὔνοιαν οὐ γεννᾷ.

Τὸν μὴ δυνάμενον γενναίως ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ἴσθι μὴ δύνασθαι ἐπιδεξίως ἐνεγκεῖν εὐτυχίαν.

Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα, οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἑτοιμάζουσι βοηθήματα.

Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ἐνίοτε ναυαγεῖ, καὶ ἀνὴρ σπουδαῖος ἀτυχεῖ.

Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ, πολλάκις γὰρ τοὺς μὴ νικήσαντας στεφανοῖ.

Ἐθέλεις λαμβάνειν, δίδου καὶ τοῖς δεομένοις τῶν ἐνόντων σοι, ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένοις οὐ λήψεται δεόμενος.

Οὐδεὶς ἐλεύθερος ὁ ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

Οὐδὲν οὔτε ἡδὺ οὔτε ἀηδὲς τῇ φύσει ὑφέστηκε, πάντα δὲ τῇ συνηθείᾳ γίνεται.

5) Cod. ἑκάτερον.

Βίον αἱροῦ τὸν ἄριστον, τοῦτον γὰρ ἡδὴν ἡ συνήθεια ποιεῖ.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν οὔτε παῤῥησίαν ἄπρακτον ἔχειν δεῖ.

Ὁδὸν μὲν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι δεῖ· βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.

Λιμὴν μὲν πλοίῳ ὅρμος, βίῳ δὲ ἀλυπία.

Ταὐτόν ἐστι νεκρὸν ἰατρεύειν καὶ γέροντα νουθετεῖν.

Γῆρας καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

Κρεῖττόν ἐστι ποδὶ ὀλισθαίνειν ἢ γλώσσῃ.

Αἱρετώτερόν ἐστι λίθον εἰκῇ βαλεῖν ἢ λόγον.

Βουλεύου πολλὰ πρὸ τοῦ λέγειν ἢ πράττειν, οὐ γὰρ ἄδεια ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα.

Ἵππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ κρῖνε.

Ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτερον, ἐν δὲ δυστυχίᾳ πάντων ἀπορώτατον.

Παρόντας μὲν τοὺς φίλους δεῖ εὖ ποιεῖν, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

Πολλοὶ δοκοῦντες εἶναι φίλοι οὐκ εἰσὶ, καὶ οὐ δοκοῦντες εἰσί.

Πολλοὶ τοὺς φίλους ἐκτρέπονται, ὁπόταν ἐξ εὐπορίας εἰς σπάνιν περιπέσωσιν, οἱ γὰρ πλεῖστοι τῶν χρημάτων, οὐ τῶν ἐχόντων εἰσὶ φίλοι.

Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς, ἐν τίνι ἔχει τοὺς θησαυροὺς, δείξας τοὺς φίλους εἶπεν, ἐν τούτοις.

Φεύγειν δεῖ κακῶν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

Ὑπ' οὐδενὸς δοκήσει φιλεῖσθαί τις μηδένα φιλῶν.

Ἰατρὸν καὶ φίλον οὐ τὸν ἰδιώτην, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτερον δεῖ ἐκλέγεσθαι.

Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροὺς, τοῖς δὲ δυστυχοῦσι φίλους δεῖ συμπαρεῖναι.

Μακάριος ἄνθρωπος ὁ μηδενὸς ἐπιθυμῶν.

Αἱροῦ πρότερον τὰς ἐπιθυμίας κολάζειν, ἢ ταῖς ἐπιθυμίαις κολάζεσθαι.

Παιδὸς οὐκ ἀνδρὸς τὸ ἐπιθυμεῖν ἀμέτρως.

Θάνατος καὶ φθορὰ καὶ πάντα ἄλλα δεινὰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδέποτε οὔτε ἐνθυμηθῇ οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις.

Μὴ ταχὺ ἐπὶ σεαυτῷ μεγάλα φρονήσεις, ὅταν τινὰ ἡδονὴν προϊοῦσαν παραιτήσῃ· πολλὰ γὰρ λανθάνομεν ἑαυτοὺς οὐ δεδαμακότες τὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς μᾶλλον ἐλεγχόμενοι.

Ἡδονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὸ καλὸν αἱρεῖσθαι δεῖ.

Φρονίμου μέν ἐστιν ἀντιτάσσεσθαι ταῖς ἡδοναῖς, ἄφρονος δὲ δουλεύειν.

Ὁ κατὰ φύσιν πλοῦτος ἄρτῳ καὶ ὕδατι καὶ τῇ τυχούσῃ τοῦ σώματος σκέπῃ συμπεπλήρωται, ὁ δὲ περιττὸς κατὰ ψυχὴν ἀπέραντον ἔχει καὶ τὴν τῆς ἐπιθυμίας βάσανον.

Ὅσῳ μὲν ἐπὶ τῇ φύσει, πάντες ἐσμὲν πλούσιοι, ὅσῳ δὲ ἐφ' ἡμῖν, πάντες ἐσμὲν πένητες.

Οὐχ ὁ πλουτῶν, ἀλλ' ὁ μὴ χρήζων πλούτου μακάριος.

Οὐ τὸ πένεσθαι αἰσχρὸν, ἀλλὰ τὸ αἰσχρῶς εὐπορεῖν.

Ἀπορῆσαι καὶ τῆς ἐφημέρας τροφῆς ἄμεινον ἢ πρὸς ἀκολασίαν εὐπορῆσαι.

Ὁ τῷ κατὰ φύσιν ἀρκούμενος πλούτῳ τοῦ τὰ πολλὰ κεκτημένου, πλειόνων δὲ ἐπιθυμοῦντος πολὺ ἐστι πλουσιώτερος.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων λυποῦνται, ὅτι οὐ μόνον τὰ ἑαυτῶν αὐτοὺς κακὰ δάκνει, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πέλας ἀγαθὰ λυπεῖ.

Ἑαυτὸν τιμωρεῖται πᾶς ὁ μετὰ λύπης βιῶν.

Τοὺς μὲν ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

Ὡς τοῦ Φινέως [12] τὸν βίον· ἐπὶ τῶν κακῶς ἀποβαλλομένων τὰ ὄντα.

Ὥσπερ [13] ἑωλοκρασίαν μου καταχέεις. Τάττεται ἐπὶ ὕβρεως· οἱ γὰρ νέοι ἑωλοκρασίαν κατεσκεύασαν ἀνδρῶν φιλοσόφων, ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις· παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρος οἶνος ἐτίθετο, καὶ εἴ τις ἐκάθευδε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία· κυρίως δὲ τὸ χθιζὸν βρῶμα.

Ὠτίων πιστότεροι [14] ὀφθαλμοί· ἐπὶ τῶν ἀλόγως τὰ κρείττω τοῖς μείοσι παραβαλλομένων.

Ὡς πολὺ [15] κάλλιον ὦ φίλαι ἐστὶν ἐν παρατάξει νικῶντα τελευτᾶν ἢ τὰ Ὀλύμπια περιγινόμενον ζῆν. Λάκαινα πομπὴν τελοῦσα πάνδημον ἤκουσεν ἐπὶ τῆς παρατάξεως νικᾶν τὸν υἱὸν, ἐκ δὲ τῶν τραυμάτων πολλῶν γενομένων θνήσκειν· οὐ περιελομένη οὖν τὸν στέφανον, ἀλλὰ σεμνυνθεῖσα πρὸς τὰς πλησίον τοῦτ' εἶπεν.

Ὠρίων [16] ἐστὶν ἄστρον μέγιστον ἐν τῷ οὐρανῷ κατηστερισμένον οὕτω. Ἐρετριεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκμήνης μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας. Φιλοξενώτατος δὲ γενόμενος ὑπεδέξατό ποτε καὶ θεούς. Ζεὺς δὲ καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες καὶ τὴν φιλοσοφροσύνην ἀποδεξάμε-

12) Apost. Cent. XXI. 25. rem pluribus exponit.

13) Apost. Cent. XXI. 26. Plut. Sympos. p. 145. A. μένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασίᾳ τις ὕβρεως, ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης. ubi Wyttenb.

14) Apost. Cent. XXI. 27. Julian. Ep. 22. p. 389. B. ὁ λογοποιὸς Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Cfr. Wyttenb. adj Julian. Or. 1. p. 37. c.

15) Plut. Apophth. Lacaen. p. 242. A. Macar addit: Ὠσὶν ἐστῶσιν· ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκούειν τὰ ὦτα εὐτρεπιζομένων.

16) Mosc. non habet: exstat in Laur. et impr.

νοι παρήνεσαν αἰτεῖν, ὅ τι ἂν βούλοιτο· ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν ἠτήσατο παῖδα· λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερευθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι, ὧν διελθόντων ἐγένετο Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι τοὺς θεούς. Εἶτα κατ᾽ εὐφημισμὸν ὠνομάσθη Ὠρίων. Συγκυνηγετῶν δὲ Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι· ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδειξεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν δήξας καὶ πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἀπέκτεινεν. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε· διὸ τοῦ σκορπίου ἀνατέλλοντος ὁ Ὠρίων δύνει. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι.

APPENDIX.

I.

Παροιμίαι Αἰσώπου [1].

Ἄνευ χαλκοῦ Φοῖβος οὐ μαντεύεται· τὴν ἰσχὺν τοῦτο σημαίνει τῶν δωρεῶν.

Ἔνθεν ἐκεῖθεν οὐαὶ, οἷς περιστοιχίζεται κακά.

Ἔσται καὶ χωλῶν δρόμος· τὸ ἄδηλον δηλοῖ.

Ζητῶν Ἑρμῆν γλύψαι Κέρκοπα ἔγλυψα.

Ἢ Ζεὺς ἢ Χάρων· ἢ εὐδαίμονος βίος ἢ τέλος.

Μακρὰς ἐλπίδας μισῶ.

Ὁ ἐγγὺς Διὸς, ἐγγὺς κεραυνοῦ.

Οὐδεὶς καιρὸν βαστάσας ἐξέβη κυρτός.

Ποῦ γὰρ ἡ Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσεν.

Ἐξ ἄμου σχοινὸν πλέκειν.

Στρογγύλα λέγε, ἵνα καὶ κυλίεται.

Τὸν ἀτυχῆ καὶ πρόβατον δάκνει.

Ὃν ἡ τύχη προπηλακίζει, καὶ πάντων πραγμάτων μάστιγας εὑρίσκει. (Legendum forte ἐκ πάντων).

Τὰ προλήμματα νικήματα.

Φαγέτω μελέων.

1) Descripsi ex cod. Med. Plut. LVIII. Cod. 24. Propter exiguum numerum omnia descripta esse notandum. Unum, quod p. 2. not. 5. attuli, h. l. omisi.

Καὶ μὴ ἀλώπηξ.

Δυστυχείτω καὶ λοιδορείτω με.

Sequuntur *παροιμίαι*: plerumque sine interpretatione, ex quibus eas, quae aliunde minus notae videbantur, excerpsimus: *Οὐδὲν ἱερὸν Ἡρακλεῖ· ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν ἱδρυμένον* [2] *ἔφη οὕτως· ἐπὶ τῶν ἀχρήστων ἡ παροιμία.*

Ὅπου οἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἐκβάλλουσιν· ἐπὶ τῶν ἐργώδεις ποιούντων τὰς διατριβὰς εἴρηται, παρόσον ἐκεῖναι ἐν τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τὰς περιτρίψεις ποιοῦσιν.

Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον· ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν τι δυναμένων.

Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵν' ἐν Θήβησιν ἥρως γίνῃ· κατ' εἰρωνείαν εἴρηται παρὰ Πλάτωνος, παρόσον οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες ἐν Θήβαις οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον.

Sequuntur *παροιμίαι παροιμιώδεις κατὰ στοιχεῖον.*

Σχᾶμα καὶ τριώβολον· τῷ εὑρόντι καινὸν ὀρχήσεως σχῆμα τριώβολον ἐδίδουν ἆθλον.

Τιτᾶνας βοᾷν· ἐπὶ τῶν ἐς βοήθειάν τινας καλούντων εἴρηται.

Sequuntur *φιλόστοργα· δεῖ τὴν ἐπιστολὴν μὴ κατεγλωττισμένην εἶναι, μηδ' ὑπεραττικίζουσαν· ἀλλὰ τῆς μὲν συνηθείας ἀττικωτέραν, τῆς δ' ὑπὲρ τὸ μέτρον Ἀτθίδος συνηθεστέραν· ὅτι Ἀττικοὶ νεὼν λέγουσιν, Ἴωνες νηόν, Δωριεῖς Αἰολεῖς ναόν.*

2) Cod. *ἡδρυμένον*, et mox *ἀχρίστων*.

II.

Γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου, Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων φιλοσόφων, ποιητῶν καὶ ῥητόρων [1].

Ἀρχέσθω ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ λόγος μᾶλλον ἢ τὰ σιτία.

Συνεχέστερον νόει τὸν θεὸν ἢ ἀνάπνει.

Θεὸς οὐ ληπτός· εἰ δὲ ληπτὸς, οὐ θεός.

Βούλει γνωσθῆναι παρὰ θεοῦ· ἀγνοήθητι μάλιστα παρὰ ἀνθρώποις.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύσῃς, ὅτι, ὃ ἂν [2] ἐργάζῃ κατὰ ψυχὴν ἢ σῶμα θεὸς παρέστηκεν ἔφορος· ἐν πάσαις πράξεσιν οὐχ ἁμάρτῃς, ἕξεις δὲ τὸν θεὸν σύνοικον.

Θεῷ ὅμοιον ἔχει ἄνθρωπος τὸ εὖ ποιεῖν· ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται.

Θεὸς δεῖται οὐδενός· σοφὸς δὲ δεῖται μόνου θεοῦ.

Θεοῦ ἄξιόν σε ποιήσει τὸ μηδὲν ἀνάξιον ἑαυτοῦ πράττειν.

Κρείττονες αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

Μηδὲν ἄγαν.

Λάθε σιώπας.

Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα.

Οὐδεὶς κομήτης [3] ὅστις οὐ.

Οὐδεὶς ὄνος τῷ τέλματι.

Γαμεῖν μέλλε, μὴ γάμει δὲ, γαμήσας γὰρ μεταμεληθήσῃ.

1) Descripta sunt ex Cod. Monac. VIII. Fol. 39. Eadem continentur in Codd. Paris. 1983. 2977.

2) ὃ ἂν scripsi pro τῷ quod est in cod.

3) Cod. κοσμήτης. Alludit ad prov. ex Macario p. 309. allatum: οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ βινητιᾷ. Vocem indecoram compilator noster omisit.

Μήτε νομοκλοπέειν ἐθέλῃς, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμίαν μανθάνεις.

Τιμήσεις τὸν θεὸν ἄριστα· ὅταν τῷ θεῷ τὴν διάνοιαν ὁμοιώσῃς δι' ἀρετῆς· ἡ γὰρ ἀρετὴ τὴν ψυχὴν ἕλκει πρὸς τὸ συγγενές.

Οἱ ἄνθρωποι τότε γίνονται βελτίους, ὅταν τῷ θεῷ προσέρχωνται· ὅμοιον δὲ δείκνυσι τῷ θεῷ τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν.

Σοφὸς ἄνθρωπος θεὸν σεβόμενος γινώσκεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ· διὸ οὐκ ἐπιστρέφεται, κἂν ὑπὸ πάντων ἀγνοῆται.

Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι δεῖ κοσμεῖν.

Οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτο ἂν πολυτέλειαν ἠμφιεσμένος, ἀλλ' ὁ τῇ ψυχῇ λαμπρὸς, οὔτε ἀνὴρ πολυτίμητα κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὄψεως, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται.

Ἰσχύειν τῇ ψυχῇ αἱροῦ μᾶλλον ἢ τῷ σώματι [4].

Τεθνάναι πολὺ κρεῖττον ἢ δι' ἀκρασίας τὴν ψυχὴν ἀμαυρῶσαι.

Ὑπεράνω τῆς σαρκὸς μὴ γενόμενος τὴν ψυχὴν θάπτεις ἐν τῇ σαρκί.

Ἀνθρώποις ἁρμόδιον ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος λόγον ποιεῖσθαι.

Ἀρετὴ ἑκάστῳ ἡ οἰκεία τελειότης.

Βίας ἐρωτηθεὶς, τί εἴη ἂν ἄφοβον ἐν τῷ βίῳ, εἶπε, συνείδησις.

Τῆς ἀγνοουμένης ἀρετῆς ὡς τοῦ κατορωρυγμένου χρυσίου ἡ λαμπρότης οὐ φαίνεται.

4) Cod. τῶν σωμάτων.

Πᾶς ἄνθρωπος τόσου ἄξιος, ὅσου ἀξίαν γινώσκει σοφίαν.

Ὁ μὲν γεωργὸς γῆν, ὁ δὲ φιλοσοφῶν τὴν ψυχὴν ἐξημεροῖ.

Φρόνησις εὐτυχίαν ὡς τὰ πολλὰ χαρίζεται· τύχη δὲ φρόνησιν οὐ ποιεῖ.

Ἐν μὲν τῷ πολέμῳ πρὸς ἀσφάλειαν χρυσὸς κρείττων, ἐν δὲ τῷ ζῆν λογισμὸς πλούτου.

Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ καταφόριον.

Χρὴ τὴν μὲν εὐσέβειαν φανερῶς ἐνδείκνυσθαι, πυρὶ δὲ ἀληθείας θαῤῥούντως προΐστασθαι.

Πλεῖστον διαφέρει τὸ νουθετεῖν τοῦ ὀνειδίζειν· τὸ μὲν γὰρ ἤπιόν τε καὶ φίλον, τὸ δὲ σκληρόν τε καὶ ὑβριστικόν· καὶ τὸ μὲν διορθοῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας, τὸ δὲ μόνον ἐξελέγχει.

Κρεῖσσον ἰσχυρὸν εἶναι μετὰ σωφροσύνης ἢ εὔσαρκον μετὰ ἀκολασίας.

Πατρὸς σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παράγγελμα.

Νόμοι ἀληθέστατοι οἱ δικαιότατοι.

Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον.

Ἄριστος κριτὴς ὑπονοείσθω ὁ ταχέως μὲν συνιείς, βραδέως δὲ κρίνων.

Ἄρισται αἱ πόλεις οἰκοῖντ' ἄν, ἐὰν οἱ μὲν πολῖται τοῖς ἄρχουσι πείθωνται, οἱ δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις.

Ἄριστος ἡγεμὼν ὁ τὸν φίλον δωρεαῖς συνέχων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φιλοτιμούμενος.

Ποθητὸς εἶναι μᾶλλον ἢ φοβερὸς κατὰ τὸν βίον αἱροῦ, ὃν γὰρ πάντες φοβοῦνται, οὗτος πάντας φοβεῖται.

Αἱροῦ μᾶλλον τοὺς συνόντας αἰδεῖσθαι, ἢ φοβεῖσθαι· αἰδοῖ μὲν γὰρ πρόσεστι σέβας, φόβῳ δὲ μῖσος.

Τὸν ἄρχοντα δεῖ ἔχειν πρὸς μὲν τοὺς καιροὺς λογισμόν, πρὸς δὲ τοὺς ἐναντίους τὸ τολμᾶν· πρὸς δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους εὔνοιαν.

Μηδεὶς τῶν φρονίμων τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω· καὶ γὰρ ἀσεβὲς τὸ ἀποσπᾶν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχαριστείας, καὶ ἀγεννὲς τὸ τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν· ἀνοήτων γὰρ τὸ αἱρεῖσθαι· κακῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ κακῶς ἄρχειν.

Χρὴ τὰς ἀρχὰς οὐ σπουδῇ, ἀλλὰ κρίσει τῆς ἀληθείας γίνεσθαι.

Παραδοξότατόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἐάν τις ἐξουσίας κυριεύσας ἑαυτὸν γνωρίζῃ.

Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, τούτων μιμοῦ τὰς πράξεις.

Ἐλέφαντα μὲν τὸ σχῆμα, ἄνδρα δὲ ἡ πρᾶξις κοσμεῖ.

Μικραὶ χάριτες ἐν καιρῷ μέγισταί εἰσι τοῖς λαμβάνουσιν.

Οὐδὲν τῶν ἐν τῷ βίῳ τάχιστα γηράσκει ὡς χάρις.

Ταὐτόν ἐστιν ὄφιν ἐκτρέφειν καὶ πονηρὸν εὐεργετεῖν· ἑκατέρῳ [5] γὰρ ἡ χάρις εὔνοιαν οὐ γεννᾷ.

Τὸν μὴ δυνάμενον γενναίως ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ἴσθι μὴ δύνασθαι ἐπιδεξίως ἐνεγκεῖν εὐτυχίαν.

Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα, οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἑτοιμάζουσι βοηθήματα.

Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ἐνίοτε ναυαγεῖ, καὶ ἀνὴρ σπουδαῖος ἀτυχεῖ.

Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ, πολλάκις γὰρ τοὺς μὴ νικήσαντας στεφανοῖ.

Ἐθέλεις λαμβάνειν, δίδου καὶ τοῖς δεομένοις τῶν ἐνόντων σοι, ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένοις οὐ λήψεται δεόμενος.

Οὐδεὶς ἐλεύθερος ὁ ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

Οὐδὲν οὔτε ἡδὺ οὔτε ἀηδὲς τῇ φύσει ὑφέστηκε, πάντα δὲ τῇ συνηθείᾳ γίνεται.

5) Cod. ἑκάτερον.

Βίον αἱροῦ τὸν ἄριστον, τοῦτον γὰρ ἡδὴν ἡ συνήθεια ποιεῖ.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν οὔτε παῤῥησίαν ἄπρακτον ἔχειν δεῖ.

Ὁδὸν μὲν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι δεῖ· βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.

Λιμὴν μὲν πλοίῳ ὅρμος, βίῳ δὲ ἀλυπία.

Ταὐτόν ἐστι νεκρὸν ἰατρεύειν καὶ γέροντα νουθετεῖν.

Γῆρας καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

Κρεῖττόν ἐστι ποδὶ ὀλισθαίνειν ἢ γλώσσῃ.

Αἱρετώτερόν ἐστι λίθον εἰκῆ βαλεῖν ἢ λόγον.

Βουλεύου πολλὰ πρὸ τοῦ λέγειν ἢ πράττειν, οὐ γὰρ ἄδεια ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα.

Ἵππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ κρῖνε.

Ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτερον, ἐν δὲ δυστυχίᾳ πάντων ἀπορώτατον.

Παρόντας μὲν τοὺς φίλους δεῖ εὖ ποιεῖν, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

Πολλοὶ δοκοῦντες εἶναι φίλοι οὐκ εἰσί, καὶ οὐ δοκοῦντες εἰσί.

Πολλοὶ τοὺς φίλους ἐκτρέπονται, ὁπόταν ἐξ εὐπορίας εἰς σπάνιν περιπέσωσιν, οἱ γὰρ πλεῖστοι τῶν χρημάτων, οὐ τῶν ἐχόντων εἰσὶ φίλοι.

Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς, ἐν τίνι ἔχει τοὺς θησαυροὺς, δείξας τοὺς φίλους εἶπεν, ἐν τούτοις.

Φεύγειν δεῖ κακῶν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

Ὑπ' οὐδενὸς δοκήσει φιλεῖσθαί τις μηδένα φιλῶν.

Ἰατρὸν καὶ φίλον οὐ τὸν ἰδιώτην, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτερον δεῖ ἐκλέγεσθαι.

Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροὺς, τοῖς δὲ δυστυχοῦσι φίλους δεῖ συμπαρεῖναι.

Μακάριος ἄνθρωπος ὁ μηδενὸς ἐπιθυμῶν.

Αἱροῦ πρότερον τὰς ἐπιθυμίας κολάζειν, ἢ ταῖς ἐπιθυμίαις κολάζεσθαι.

Παιδὸς οὐκ ἀνδρὸς τὸ ἐπιθυμεῖν ἀμέτρως.

Θάνατος καὶ φθορὰ καὶ πάντα ἄλλα δεινὰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν, καὶ οὐδέποτε οὔτε ἐνθυμήσῃ οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις.

Μὴ ταχὺ ἐπὶ σεαυτῷ μεγάλα φρονήσεις, ὅταν τινὰ ἡδονὴν προϊοῦσαν παραιτήσῃ· πολλὰ γὰρ λανθάνομεν ἑαυτοὺς οὐ δεδαμακότες τὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς μᾶλλον ἐλεγχόμενοι.

Ἡδονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὸ καλὸν αἱρεῖσθαι δεῖ.

Φρονίμου μέν ἐστιν ἀντιτάσσεσθαι ταῖς ἡδοναῖς, ἄφρονος δὲ δουλεύειν.

Ὁ κατὰ φύσιν πλοῦτος ἄρτῳ καὶ ὕδατι καὶ τῇ τυχούσῃ τοῦ σώματος σκέπῃ συμπεπλήρωται, ὁ δὲ περιττὸς κατὰ ψυχὴν ἀπέραντον ἔχει καὶ τὴν τῆς ἐπιθυμίας βάσανον.

Ὅσῳ μὲν ἐπὶ τῇ φύσει, πάντες ἐσμὲν πλούσιοι, ὅσῳ δὲ ἐφ' ἡμῖν, πάντες ἐσμὲν πένητες.

Οὐχ ὁ πλουτῶν, ἀλλ' ὁ μὴ χρήζων πλούτου μακάριος.

Οὐ τὸ πένεσθαι αἰσχρὸν, ἀλλὰ τὸ αἰσχρῶς εὐπορεῖν.

Ἀπορῆσαι καὶ τῆς ἐφημέρας τροφῆς ἄμεινον ἢ πρὸς ἀκολασίαν εὐπορῆσαι.

Ὁ τῷ κατὰ φύσιν ἀρκούμενος πλούτῳ τοῦ τὰ πολλὰ κεκτημένου, πλειόνων δὲ ἐπιθυμοῦντος πολύ ἐστι πλουσιώτερος.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων λυποῦνται, ὅτι οὐ μόνον τὰ ἑαυτῶν αὐτοὺς κακὰ δάκνει, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πέλας ἀγαθὰ λυπεῖ.

Ἑαυτὸν τιμωρεῖται πᾶς ὁ μετὰ λύπης βιῶν.

Τοὺς μὲν ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

Ἐπενδύεσθαι δεῖ τῷ μὲν θώρακι χιτῶνα, τῇ δὲ λύπῃ νοῦν.

Υἱὸν ἀποβαλόντι τινὶ καὶ πενθοῦντι φίλῳ γράφων τις παραμυθητικῶς εἶπεν· εἰ ὅτε οὐδέπω ἦν οὐκ ἐλυποῦ, μηδὲ νῦν, ὅτε οὐκ ἔστι, λυπηθῇς.

Συμφορὰ πᾶσα ἢ ἀδιόρθωτός ἐστιν ἢ εὐδιόρθωτος, κατ' οὐδετέραν δὲ λυπητέον.

Ἃ μὴ βούλῃ κατ' ὀργὴν μήτε ἀκούειν μήτε πάσχειν, ταῦτα ὀργιζόμενος μήτε εἴπῃς μήτε πράξῃς.

Πειρῶ πειθοῖ καὶ λόγῳ μᾶλλον ἢ ὀργῇ τὰ ἡμαρτημένα διορθοῦσθαι.

Μανίαν ἰᾶται φάρμακον, ὀργὴν δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ λόγος.

Εὐκλείδης τοῦ ἀδελφοῦ εἰπόντος κατ' ὀργὴν, οὐ πρότερον ἀποθανεῖσθαι, εἰ μὴ ἀμύνηταί αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, οὐ πρότερόν ἀποθανοῦμαι, εἰ μή σε φίλτατον ποιήσομαι.

Κρεῖσσον ἀντ' ὀργῆς μακροθυμεῖν πρὸ τοῦ κακῶς πρᾶξαι, ἢ εἰκῇ μεταμελεῖσθαι.

Κρεῖσσον θεῷ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν.

Σοφὸς οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμήσῃ θεός.

Πρὸς τὰς φύσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.

Ὡς σεμνὸς ὁ βίος, ἤν τις αὐτὸν ζῆν μάθῃ [6].

Μήποτ' ἐπαινέσῃς, πρὶν ἄνδρα ἴδῃς σώφρονα.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστι τύχη, εἰ δὲ οὐ σθένουσιν, οὐδέν ἐστιν ἡ τύχη.

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ.

Ὁ χρηστός ἐστι πανταχοῦ σωτήριος.

6) Cod. ζῇ μάθοι.

Ζηλοῦτε μὴ τοὺς πλεῖστα κεκτημένους, ἀλλὰ τοὺς μηδὲν ἑαυτοῖς κακὸν συνειδότας· μετὰ γὰρ τοιαύτης ψυχῆς ἥδιον ἄν τις δύναιτο τὸν βίον διάγειν.

Παραδοτέον τοῖς νέοις τὰ μαθήματα πρὸς ἐθισμὸν τῆς ἀσωμάτου φύσεως.

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνης τέλος δυστυχία.

Σιγᾶν μέντοι πολλὰ πολλαχοῦ καλόν.

Περισσὰ πράττειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα,
Οἱ γὰρ πνέοντες μέγα τοὺς κρείσσους λόγους
Πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλαττόνων ὕπο.

Πᾶν ὅ τι ἂν μέλλῃς ἐρεῖν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.

Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.

Πᾶσα μὲν γυνὴ φιλέει πλέον ἀνδρὸς, αἰδουμένη δὲ κεύθει κέντρον ἔρωτος ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή.

Τὴν εὐγένειαν ἢν θέλῃς ἀνασκοπεῖν
Ἐν τοῖς καλῶς φρονοῦσιν εὑρήσεις βροτῶν.

Ἐγὼ γὰρ οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται.

Τὸν ἐχθρὸν ἀεὶ προσγέλα καὶ προσαγόρευε· δοκῶν γὰρ εἶναι αὐτῷ φίλος ῥᾷον κακόν τι δράσεις, ἡ γὰρ τελευταία χάρις καιρὸν ἔχουσα κἂν ἐλάττων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι.

Τῷ λαμβάνειν πάντες ἡττῶνται βροτοί.
Τῶν δυνατῶν πλεῖστος ἐν πόλει λόγος.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζει φρένα.
Φεῦ φεῦ τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους.
Δοῦλον ἐσθλὸν τοὔνομα οὐ διαφθερεῖ.

Τράπεζα χωρὶς τῶν λόγων φάτνη πέλει.

Ψεῦδος οὐκ ἐρέει μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσιν· οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν.

Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.

Διὰ τί μίαν μὲν γλῶσσαν ἔχομεν, ὦτα δὲ δύο; ὅτι διπλασίονα δεῖ ἀκούειν τοῦ λέγειν.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος τοῖς νέοις τρία ταῦτα ὑπετίθει· ἐπὶ μὲν τῆς γνώμης σωφροσύνην ἔχειν, ἐπὶ δὲ τῆς γλώσσης σκοπὴν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αἰδῶ.

Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ δίδοῖ θεός.

Κῦρος ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς, τί ἀναγκαιότατον εἴη μάθημα, τὸ ἀπομαθεῖν, ἔφη, τὰ κακά.

Πρὸς τὰς τύχας τὰς φρένας κεκτήμεθα.

Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.

Εὐλάβεια καλὸν ἔθος τοῖς χρωμένοις.

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Οὕτω γὰρ χρὴ καθαρὸν εἶναι τὸν βίον τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς, ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηρᾶς.

Οὐκ ἔστιν ἐπιτήδευμα χρησιμώτερον τῆς πρᾳότητος.

Οἷ τ' αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων· ἡ γὰρ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.

Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ,
Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσιν, εἰς ἣν πράττῃ τις εὖ.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής.

Αἴρει τὴν παῤῥησίαν τὸ πένεσθαι, πενία γὰρ ἄνδρα ταπεινοῖ.

Ἔξω ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτατος.

Μή μοι σὺ, πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος,
Χρυσὸς δὲ κρεῖσσον μυρίων λόγων βροτοῖς.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον φίλου οἰκείου.

Πονηρὸν μὲν γυνὴ κἂν εὔμορφος ᾖ, ἐὰν δὲ καὶ ἀμορφίαν νοσῇ, διπλοῦν τὸ κακόν.

Κάλλιστόν ἐστι μὴ πλησιάζειν ἔρωτι σαρκικῷ, εἰ δὲ πλησιάσῃ τις ταχέως μακρυνέσθω.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς πληρώσας ποτὲ ὀστέων πίνακα ἔπεμψε Διογένει τῷ Κυνικῷ φιλοσόφῳ, ὁ δὲ λαβὼν εἶπε· κυνικὸν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ τὸ δῶρον.

Ὁ αὐτὸς παρακαλούμενος ὑπό τινος τῶν φίλων τεκνοποιῆσαι, ἔφη, μὴ ἀγωνιᾶτε, καταλείπω γὰρ τέκνα τὰς τῶν ἀγώνων νίκας.

Ὁ αὐτὸς ἐπεὶ Ἀντίπατρος αὐτῷ πολλὰ κατὰ τῆς μητρὸς ἔγραψεν, ἀγνοεῖς, ἔφη, Ἀντίπατρε, ὅτι μητρὸς ἓν δάκρυον πολλὰς διαβολῶν ἐπιστολὰς ἀπολείφει.

Ὁ αὐτὸς παράγγελμα ἔλαβεν, ὅτι, ἐὰν δύνῃ ὁδεῦσαι, μὴ πλεύσῃς.

Καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν διατίθου γυναικὶ ἀπόῤῥητα.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενος γέροντα τὰς τρίχας βάπτοντα, ἔφη, μὴ τὰς τρίχας ἀλλὰ τὰ γόνατα βάπτε.

Ἀνάχαρσις ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος Ἀττικοῦ, ὅτι Σκύθης ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν ἡ πατρὶς ὄνειδος, σὺ δὲ τῆς πατρίδος, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν καὶ φαῦλον, ἔφη, ἡ γλῶσσα.

Ὁ αὐτὸς κρεῖττον εἶναι ἔφη, ἕνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους.

Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς, ποῦ κατοικοῦσιν αἱ Μοῖσαι, ἔφη, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν φιλοπόνων.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μειράκιον καλλωπιζόμενον, οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ὅτι τῆς φύσεως ἄνδρα σε ποιησάσης σεαυτὸν τεθήλυκας;

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστιν ἰσχυρότατον; ἔφη, ἄνθρωπος ἀναίσθητος.

Αἴσωπος ὀνειδιζόμενος ὅτι χαλεπὴν ἔχει τὴν ὄψιν, ἔφη, μή μου τῷ εἴδει, ἀλλὰ τῷ νῷ πρόσεχε.

Βίας ἔλεγεν, ἀτυχῆ εἶναι τὸν ἀτυχίαν μὴ φέροντα, καὶ νόσον ψυχῆς τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν.

Ὁ αὐτός ποτε συμπλέων ἀσεβέσι, χειμαζομένης τῆς νεώς, κἀκείνων τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένων, σιγᾶτε, ἔφη, μὴ αἴσθωνται ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, τί ἂν εἴη ἄριστον ἐν τῷ βίῳ, εἶπε, συνείδησις.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· δύο διδασκαλίας θανάτου εἶναι, τόν τε πρὸ τοῦ γενέσθαι χρόνον, καὶ τὸν ὕπνον.

Γοργίας ὁ ῥήτωρ ἔλεγε· τοὺς φιλοσοφίας μὲν ἀμελοῦντας, περὶ δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα γινομένους, ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσιν, οἳ τὴν Πηνελόπην ἐθέλοντες ταῖς θεραπαινίσιν αὐτῆς ἐμίγνυντο.

Ὁ αὐτὸς τοὺς ῥήτορας ἔφη ὁμοίους εἶναι βατράχοις· τοὺς μὲν γὰρ ἐν ὕδατι κελαδεῖν, τοὺς δὲ ἐν τῇ γῇ.

Διογένης θεασάμενος μειράκιον ἄσωτον τὰ πατρῷα δαπανῆσαν, καὶ ἔλαιον καὶ ἄρτον ἐσθίον, καὶ ὕδωρ πίνον, ἔφη, εἰ οὕτως κατὰ γνώμην ἠρίστας, οὐκ ἂν οὕτως κατ' ἀνάγκην ἐδείπνεις.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενος νεανίσκον καλλωπιζόμενον ἔφη, εἰ μὲν πρὸς ἄνδρας, ἀτυχεῖς, εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδικεῖς.

Διογένης ἐρωτηθείς, διὰ τί τὸ χρυσίον ὠχρόν ἐστιν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει.

Ὁ αὐτὸς ἀκούσας ὑπό τινος, ὅτι οὐκ ὢν φιλόσοφος προσποιεῖται εἶναι, εἶπε, κατὰ τοῦτο γοῦν κρείττων σου εἰμί, τό γε βούλεσθαι.

Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μειράκιον εὔμορφον καὶ διὰ τοῦτο φιλούμενον ἔφη, ὦ σπούδασον τοὺς τοῦ σώματος ἐραστὰς ἐπὶ τὴν ψυχὴν μετάγαγεῖν.

Ὁ αὐτὸς ἔφασκεν ἡδονὴν ἀληθῆ εἶναι τὸ τὴν ψυχὴν

ἐν ἱλαρότητι καὶ ἡσυχίᾳ ἔχειν, ἄνευ δὲ τούτου οὐδὲ τὰ Μήδου, οὔτε τὰ Κροίσου χρήματα ὠφέλιμα [7] εἶναι. Ἐὰν δέ τις ἢ ὑπὲρ μικροῦ ἢ ὑπὲρ μεγάλου λυπῆται, οὐκ εὐδαίμων, ἀλλὰ κακοδαίμων.

Διογένης ἀκούσας, ὡς κακὸν τὸ ζῆν, οὔμενουν, ἔφη, κακὸν τὸ ζῆν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, πῶς ἄν τις ἀμύναιτο τὸν ἐχθρόν, εἶπεν, εἰ σύγε καλὸς καὶ ἀγαθὸς αὐτῷ γένοιο.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ πυθομένου τινὸς, τί τὸν υἱόν μου διδάξω, εἶπεν, εἰ μὲν μετὰ θεοῦ μέλλοι ζῆν, φιλόσοφον, εἰ δὲ μετὰ ἀνθρώπων, ῥήτορα.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, πόσοι εἰσὶν Ἀθηναῖοι, οἱ μὲν σπουδαῖοι ὀλίγοι, οἱ δὲ φαῦλοι πολλοὶ, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς ἰδὼν ἀθλητὴν κακῶς Ἀθηναίους ἰατρεύοντα εἶπεν, εὗρες ὁδὸν, δι' ἧς πολλοὺς καταβαλεῖς.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, τὸν κόλακα οὕτω διαφέρειν τοῦ κόρακος· ὅτι ὁ μὲν ζῶντας, ὁ δὲ νεκροὺς ἐσθίει.

Δημήτριος ἐρωτηθεὶς, τί δυσκολώτατον ἐν ἀνθρώποις, σιωπὴ, ἔφη.

Ὁ αὐτός φησι, μὴ δεῖν ζητεῖν τοὺς ἀνθρώπους, εἰ ἐκ μεγάλων πόλεών εἰσιν· ἀλλ' εἰ μεγάλης πόλεως ἄξιοι.

Ὁ αὐτὸς τὴν φιλαργυρίαν μητρόπολιν ἔλεγε πάσης κακίας.

Δημόκριτος ἰδὼν φθονερὸν λυπούμενον, ἔφη· ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἑτέρῳ μέγα ἀγαθόν.

Διαγόρας ἐν τῷ πλέειν ποτὲ χειμαζομένου τοῦ σκάφους καὶ τῶν συνεπιβατῶν λεγόντων, ὅτι διὰ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀπολλύμεθα, δείξας πλησίον ἕτερον σκάφος κινδυνεῦον ἔφη, μήτι κἀκείνοις Διαγόρας συμπλέει.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος, ὅτι δίκην ἔχων ῥήτορα ἐμι-

7) Cod. ὠφέλημα.

σθώσατο, ἔφη, καὶ γὰρ ὅταν δεῖπνον ἔχω, μάγειρον μισθοῦμαι.

Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ βαρβαρίζειν ἔφη, ἐγὼ μὲν τῷ λόγῳ, ὑμεῖς δὲ τῷ τρόπῳ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· ὅστις φίλον λυπούμενον ἔφυγεν, οὐδὲ τοῦ χαίροντος ἀπολαύειν ἐστὶν ἄξιος.

Ἐπίκουρος ἐρωτηθεὶς, πότε δεῖ προσομιλεῖν γυναικὶ, ἔφη, ὅταν σαυτὸν ἀσθενέστερον θέλῃς γενέσθαι.

Ὁ αὐτὸς τὴν οἴησιν ἱερὰν νόσον ἔλεγεν.

Ζήνων ὁ φιλόσοφος, λεγόντων τινῶν ὅτι παράδοξα λέγει, εἶπεν, ἀλλ' οὐ παράνομα.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι φίλος, ἄλλος οἷος ἐγώ.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, τὴν μὲν ὅρασιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος λαμβάνειν τὸ φῶς, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπὸ τῶν μαθημάτων.

Ἡράκλειτος ἔφη, οἴησις προκοπῆς ἐγκοπὴ προκοπῆς.

Ὁ αὐτὸς τὴν παιδείαν ἕτερον ἥλιον εἶναι τοῖς πεπαιδευμένοις ἔλεγε.

Θεόφραστος ἰδὼν στρατόπεδον μέγα ἀστρατήγητον ἔφη, πηλίκον θηρίον κεφαλὴν οὐκ ἔχει.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ὀφείλομεν ἑαυτοὺς ἐθίζειν ἀπὸ ὀλίγων ζῆν, ἵνα μηδὲν αἰσχρὸν ἕνεκα χρημάτων πράττωμεν.

Θεόκριτος ὁ Χῖος, ἀφυοῦς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου, ἐρωτώμενος ὑπὸ αὐτοῦ, ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα, ἔφη, ἃ παρέλιπες.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι δύσκολον, ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γνῶναι· καὶ τί θεῖον, τὸ μήτε ὀργὴν, μήτε τελευτὴν ἔχον, καὶ πῶς ἄριστα καὶ δικαιότατα βιώσομεν, ἐὰν ἃ τοῖς ἄλλοις, ἔφη, ἐπιτιμῶμεν, αὐτοὶ μὴ ποιῶμεν.

Ἰσοκράτης εἰπόντος αὐτῷ τινος, ὅτι ὁ δῆμος ὑπὸ τῶν ῥητόρων ἁρπάζεται, τί θαυμαστὸν, εἰ Κόρακος ἐφευρόντος τὴν ῥητορικὴν οἱ ἀπ' ἐκείνου κόρακές εἰσιν.

Ἰσοκράτης ὁ Ῥωμαϊκὸς ἐρωτηθεὶς, διατί μετὰ τεσ-

σαράκοντα ἔτη γράμματα μανθάνει, ἔφη, οὐχ ἵνα μάθω, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἄπειρος ἀποθάνω.

Κλεόβουλος ἐρωτηθεὶς, τίνα δεῖ φυλάττεσθαι, εἶπε, τῶν μὲν φίλων τὸν φθόνον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν.

Καλλίων ὁ τῶν Ἀθηνῶν στρατηγὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς περιέχουσιν οἱ νόμοι τῆς πόλεως, ὡς δ᾽ ἂν βούληται Δημοσθένης, εἶπεν, διορθοῦται γὰρ λόγοις μόνον.

Καλλίμαχος ἀκούσας παρά τινος, ὅτι ὁ δεῖνα ἐπὶ ἐμοῦ τάδε κακά σε ἐλοιδόρει, εἶπεν, εἴπερ μὴ σὺ ἡδέως ἤκουες, οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἔλεγε.

Κῦρος ὁ βασιλεὺς θεασάμενός ποτε γυναῖκα εὔμορφον καὶ τῶν παρεστώτων τινὸς εἰπόντος, ὅτι ἔξεστί σοι, εἰ θέλεις, χρήσασθαι βασιλεῖ ὄντι, ἔφη, ἀλλὰ βασιλεῖ μὴ σωφρονεῖν οὐκ ἔξεστιν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτώμενος, τίνι καταλιμπάνεις τὸ βασίλειον, τῷ δυναμένῳ, ἔφη,

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ποῖος τῶν θανάτων ἐστὶ χαλεπώτερος, ὁ ἐκ τῶν νόμων ἐπαγόμενος, ἔφη.

Λεωνίδης χωλὸν ἔχων τὸ σκέλος ἐπὶ παράταξιν προῆγεν, εἰπόντων δέ τινων, ὅτι πῶς δύνῃ ἐπὶ παρατάξεως στῆναι, οὐ γὰρ φευγόντων, ἀλλὰ ἑστώτων ἡ χρεία, ἔφη.

Λοιδορούμενος Εὐριπίδης ὑπὸ φαλακροῦ ἔφη, σὲ μὲν οὐχ ὑβρίσω, τὰς δὲ τρίχας σου ἐπαινέσω, ὅτι κακὸν κρανίον κατέλιπον.

Μένανδρος τὸν φθόνον πρόνοιαν τῆς ψυχῆς εἶπεν.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστι κακὸν διδασκαλεῖον, εἶπε, τῦφος.

Νικοκλῆς τοὺς ἰατροὺς ἀτυχεῖς [8] ἔλεγεν, ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας αὐτῶν ὁ ἥλιος ὁρᾷ, τὰς δὲ ἀποτυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

8) Scr. εὐτυχεῖς.

Νεανίσκου πολλὰ λαλοῦντος, εἶπέ τις· εἰ τοσαῦτα ἐφρόνεις ὅσα καὶ λαλεῖς, οὐκ ἂν τοσαῦτα ἠσχημόνεις.

Νεανίσκου ἐναβρυνομένου καὶ λέγοντος, πολλὰ ὡμίλησα σοφοῖς, εἰπέ τις, κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί.

Ξενοκλῆς τὴν πενίαν ἔλεγεν αὐτοδιδάσκαλον εἶναι φιλοσοφίας· ἃ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὐτὴ τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει.

Ξενοκράτει χρημάτων κομισθέντων ἀπὸ Ἀλεξάνδρου ἑστιάσας τοὺς κομίσαντας κατὰ τὸν αὐτοῦ τρόπον, ἀπαγγείλατε, ἔφη, Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι ἔστ' ἂν οὕτω ζῶ, οὐ δέομαι τῶν πεντήκοντα ταλάντων, τοσαῦτα γὰρ ἦσαν τὰ πεμφθέντα.

Οἰνοπίδης ὁρῶν μειράκιον πολλὰ βιβλία κτώμενον, μὴ τῇ κιβωτῷ, ἀλλὰ τῷ στήθει, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς εἶπε τὰ βιβλία τῶν μὲν μεμαθηκότων ὑπομνήματά εἰσι, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα.

Πρωταγόρας ἔλεγε, μηδὲν εἶναι μήτε τέχνην ἄνευ μελέτης, μήτε μελέτην ἄνευ τέχνης.

Πλάτων εἴ ποτε ἑώρα τινὰ ἁμαρτάνοντα, ἐπισκεπτέον ἔλεγε, μή ποτε καὶ ἐγὼ τοιούτῳ περιπέσω.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐρωτηθείς. πῶς ἂν ἄριστα διοικῶνται αἱ πόλεις, εἶπεν, ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσιν.

Πλάτων ἐρωτηθεὶς, διὰ τί γέρων ὢν φιλάργυρος εἶ, ἔφη, κρεῖττόν ἐστι μεταλλάξαντα τοῖς ἐχθροῖς καταλιπεῖν, ἢ ζῶντα τῶν ἐχθρῶν δεηθῆναι· κατέγνω γὰρ τῶν πολλῶν ἀφιλίας.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, καλὸν οὐδαμῶς τὸν πεπαιδευμένον ἐν ἀπαιδεύτοις διαλέγεσθαι, ὥσπερ οὐδὲ νήφοντα μεθύουσιν.

Ὁ αὐτὸς τοῖς παισὶ συνεβούλευεν, αἰδῶ καταλιπεῖν ἢ χρυσόν.

Ὁ αὐτὸς παρεκελεύετο τοῖς νέοις, τρία ταῦτα ἔχειν·

ἐπὶ μὲν τῆς γνώμης σωφροσύνην, ἐπὶ δὲ τῆς γλώττης σιγὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰδῶ.

Πυθαγόρας διψήσας πολλάκις ἐκ τοῦ φρέατος ἐλάμβανε καὶ ἐξέχει εἰς γῆν· κολάζων τὴν ἐπιθυμίαν.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ πεπαιδευμένος τριῶν χρήζει, φύσεως, μελέτης, χρόνου.

Πλάτων τοὺς πλουσίους καὶ ἀπλήστους ὑδρωπιῶσιν ἔλεγεν ὁμοίους, οἱ μὲν γὰρ πεπληρωμένοι ὑδάτων διψῶσιν, οἱ δὲ χρημάτων.

Ὁ αὐτὸς ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ καὶ μέλλων αὐτὸν μαστιγοῦν, ἐπιστατοῦντος Ξενοκράτου, ἔφη· λαβὼν τοῦτον μαστίγωσον· ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι· φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπανατεινόμενον τὴν βακτηρίαν τῷ παιδὶ ἑστάναι χρόνον πολὺν μετέωρον ταύτην ἔχοντα καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτώμενον φῆσαι, κολάζειν τὸν ἑαυτοῦ προορμήσαντα θυμόν.

Πυθαγόρας νεανίσκον ἰδὼν ἀθλητικὸν οἴνῳ καὶ κρεωφαγίᾳ σάρκα πολλὴν ὑποτρέφοντα εἶπεν, ὦ δαιμόνιε, παῦσαι καθ᾽ ἑαυτοῦ ποιῶν τὸ δεσμωτήριον ὀχυρόν.

Πλάτων ἐρωτηθεὶς, τί ὠφέληται ἐκ τῆς φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ αὐτὸν ἐν εὐδίᾳ ἑστῶτας βλέπειν ἄλλους χειμαζομένους.

Χρὴ πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται, καὶ γενόμενα εὖ θέσθαι.

Ῥωμύλος ἐγκαλούμενος, ὅτι πονηροῖς ἀνθρώποις σύνεστιν, ἔφη, καὶ οἱ ἰατροὶ τοῖς νοσοῦσιν, ἀλλ᾽ ὑγιαίνουσιν.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τί ὄφελος τῶν ψευδομένων ἐκ τοῦ ψεύδους, ἔφη, τὸ κἂν ἀληθῆ λέγωσι μὴ πιστεύεσθαι.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, ἥδιστόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ παιδεία καὶ ἀρετὴ καὶ ἱστορία τῶν ἀγνοουμένων.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν, ἐκεῖνον μόνον βασιλέα εἶναι τὸν δυνάμενον ἄρχειν τῶν οἰκείων παθῶν.

῾Ο αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, πῶς ἂν γένοιτο πλούσιος, εἰ τῶν ἐπιθυμιῶν, εἶπε, κρατήσεις [9].

῾Ο αὐτὸς ἔφη, οἱ τὰ ἀπὸ κακῶν ἔργων εἰς τὰς καλὰς ἀναλίσκοντες λειτουργείας ὅμοιον ποιοῦσι τοῖς ἀπὸ ἱεροσυλίας εὐσεβοῦσι.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, εἰ κατασχεῖν δυνατό τις λόγον ἀπόῤῥητον, ἔφη, ὅστις διάπυρον ἄνθρακα τῇ γλώσσῃ κατέχειν δυνήσεται.

῾Ο αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίς σοι πλουσιώτερος εἶναι δοκεῖ, εἶπεν, ὁ ἐλαχίστοις ἀρκούμενος, αὐτάρκεια γάρ ἐστι φύσεως πλοῦτος.

῾Ο αὐτὸς ἔφη, τῆς αὐτῆς ἁμαρτίας εἶναι τὸ διδόναι, οἷς μὴ δεῖ, καὶ τὸ μὴ διδόναι οἷς δεῖ.

῾Ο αὐτὸς ἔφη, ὁποία ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ, τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος.

῾Ο αὐτὸς ἐσπουδακότα τινὰ τῶν γνωρίμων καταμαθὼν, ὅπως ἂν αὐτῷ ἡ εἰκὼν ὁμοία γένηται, ἔφη πρὸς αὐτὸν, σὺ ὅπως μέν σοι ὁ λίθος ὅμοιος γένηται ἐσπούδακας, ὅπως δὲ μὴ αὐτὸς λίθῳ ὅμοιος γένῃ οὐ φροντίζεις.

῾Ο αὐτὸς ἰδών τινα ἐπὶ θέαν ἐξιοῦσαν, εἶπεν, οὐχ ἵνα θεάσῃ, γύναι, πορεύῃ, ἀλλ᾽ ἵνα θεαθῇς.

῾Ο αὐτὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ τινος, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς ἔφη, καὶ τυπτέτω με, εἶπε, μὴ παρόντα.

Σόλων ἐρωτηθεὶς, πῶς δεῖ φίλοις χρῆσθαι, εἶπε, παροῦσι μὲν εὖ κεχρῆσθαι, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

Σόλων ἐρωτηθεὶς, διὰ τί τὴν τύχην καθημένην οὐ γράφουσιν, εἶπεν, ὅτι οὐχ ἕστηκε.

Στρατόνικος ἰατρὸν κολακεύων ἔλεγεν, ἐπαινῶ σου τὴν ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἐᾷς τοὺς ἀῤῥώστους κατασαπῆναι τάχιον αὐτοὺς τοῦ ζῆν ἀπαλλάττων.

9) Cod. κρατήσῃς.

Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους τὸ οἴημα.

Τόπων μεταβολαὶ οὔτε φρόνησιν διδάσκουσιν, οὔτε ἀφροσύνην ἀφαιροῦνται.

Ὑπερίδης ἔφη, δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων φεύγειν φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

Φίλιππος τὸν πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον ἔφησε, πλοῦτος περιηργυρωμένος.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὸν βασιλέα δεῖν μνημονεύειν, ὅτι ἄνθρωπος ὢν ἐξουσίαν εἴληφεν ἰσόθεον, ἵνα προαιρῆται μὲν τὰ καλὰ, φωνῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ χρῆται.

Φιλόξενος παρῄνει προτιμᾶν τῶν γονέων τοὺς διδασκάλους, ὅτι οἱ μὲν γονεῖς τοῦ ζῆν μόνον, οἱ δὲ διδάσκαλοι τοῦ καλῶς ζῆν αἴτιοι γεγόνασιν.

Ὁ αὐτὸς πρὸς μειράκιον ἐρυθριάσαν ἔφη, θάῤῥει, τοιοῦτον γὰρ ἡ ἀρετὴ ἔχει τὸ χρῶμα.

Χρύσιππος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί λιτὸς εἶ ἔχων χρήματα πολλὰ, εἶπε, τὸ μέλλον οὐκ εἰδὼς, ἵνα ἐάν τι γένηται μὴ ξενίζωμαι.

Χαβρίας καταλαβὼν ἐπὶ στρατοπέδου δύο φύλακας ἀπέκτεινε καθεύδοντας, εἰπὼν, οὓς κατέλαβον, τούτους καὶ κατέβαλον.

Φίλων φιλάργυρον ἰδὼν ἐκφερόμενον ἔφη, οὗτος βίον ἀβίωτον βιώσας ἑτέροις βίον κατέλιπε.

Ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν τὸ τεθνάναι κρεῖττον.

Ὡρίων ἰδὼν νεανίαν φιλοῦντα ἔφη, κάλλιστον ὄψον[10] *τῷ γήρατι ἀρτύεις.*

Ὥσπερ οἱ κόρακες παρεδρεύοντες ἐξορύττουσι τοὺς

10) Cod. ὄψιν.

ὀφθαλμοὺς τῶν νεκρῶν, οὕτως οἱ κόλακες τοῖς ἐπαίνοις τοὺς λογισμοὺς διαφθείρουσι τῶν ἀνθρώπων.

Θεανὼ ἔφη, κρεῖττόν ἐστιν ἵππῳ ἀχαλίνῳ ἑαυτὸν πιστεύειν ἢ γυναικὶ ἀλογίστῳ.

Θεανὼ ἔφη, περὶ ὧν λέγειν καλὸν, περὶ τούτων σιωπᾶν αἰσχρὸν, καὶ περὶ ὧν αἰσχρὸν λέγειν, περὶ τούτων σιωπᾶν ἄμεινον.

Ἡ αὐτὴ ἐρωτηθεῖσα, τί ἐστιν ἔρως, ἔφη πάθος ψυχῆς σχολαζούσης.

III.

Τὰ τῶν ἑπτὰ σοφῶν παραγγέλματα [1].

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος.

Θεὸν σέβου· γονεῖς αἰδοῦ· φίλοις βοήθει· μηδενὶ φθόνει· ἀληθείας ἀντέχου· ὅρκῳ μὴ χρῶ· νόμοις πείθου· νόει τὸ δίκαιον· θυμοῦ κράτει· ἀρετὴν ἐπαίνει· κακοὺς μίσει· ἡδονὴν φεῦγε τίκτουσαν λύπην· καλοκαγαθίας ὀρέγου· φίλους μὴ ταχέως κτῶ· μὴ ἄρχε πρὸ τοῦ μαθεῖν ἄρχεσθαι· τοῖς πολίταις μὴ θρασύνου· ἰσχύει χρῶ πρὸς πολεμίους, πρὸς δὲ οἰκείους αἰσχύνῃ· ὃ ἂν μὴ ἴδῃς, μὴ λάλει, ἰδὼν δὲ σίγα.

Χίλων Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος.

Γνῶθι σαυτόν· φρόνει θνητά· ἐγκράτειαν ἄσκει· αἰσχρὰ φεῦγε· χρόνου φείδου· δικαίως κτῶ· πλήθει [2] μὴ ἄρεσκε· σοφίαν κτῆσαι· ἤθη δοκίμαζε· ὑφορῶ μηδὲν, διαβολὴν μίσει· τῷ βίῳ μὴ ἐπαρθῇς, πίνων μὴ λάλει, διαμαρτήσῃς γάρ· μὴ κακολογήσῃς τὸν πλησίον, εἰ δὲ

1) Continentur in Cod. Vat. DCCXI. Fol. 95. Cfr. Boisson. Anecd. Vol. I. p. 135.

2) Cod. πλήθη.

μὴ, ἀκούσῃ ἐφ᾽ οἷς λυπηθήσῃ· ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτυχίας ταχύ· γάμους εὐτελεῖς ποιοῦ· πρεσβύτερον σέβου· τὸν τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενον μίσει, ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρὸν, τὸ μὲν γὰρ ἅπαξ λυπήσει, τὸ δὲ ἀεί· ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα· τραχὺς ὢν ἥσυχον σεαυτὸν πάρεχε, ὅπως σε αἰσχύνωνται μᾶλλον ἢ φοβῶνται· θυμοῦ κράτει· ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ· μὴ σπεῦδε λαλῶν· μὴ λέγων τὴν χεῖρα κίνει, μανικὸν γάρ· μηδὲν ἄγαν.

Κλεόβουλος Λίνδιος.

Πᾶν μέτρον ἄριστον· πίστιν φύλαττε, μηδενὸς κατηγόρει· εἶδος κόλαζε, προόρα τὸ μέλλον, πλεονεξίαν φεῦγε· φοβοῦ τὴν δίκην· καταλαλιὰν μίσει· οἰνοφλυγίαν φεῦγε· συμπόσια μὴ ἀγάπα· γάμει ἐκ τῶν ὁμοίων, ἐὰν ἐκ τῶν κρειττόνων γήμῃς, δεσπότας καὶ οὐκ ἐγγόνους κτήσῃ.

Πιττακὸς Ὕῤῥα Λέσβιος.

Φίλοις εὐνόει· φοβοῦ τὰ αἰσχρά· δίκην φεῦγε· πᾶσιν ἀρέσκειν θέλε· τῷ κρατοῦντι πείθου· κατὰ δύναμιν εὖ ποίει· φιλοσοφίαν ἄσκει· μηδένα λοιδόρει· τὸν βίον οἰκονόμει· καλὸς εἶναι σπεῖσον· ὃ μέλλεις ποιεῖν, μὴ πρόλεγε, ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ.

Θαλῆς ὁ Ζαμίου.

Τοὺς κρατοῦντας τίμα· ὅμοιος σεαυτῷ γίνου· ἐπαγγέλλου μηδέν· πολίταις μὴ θρασύνου· τὸ παρὸν εὖ ποίει· κακίας ἀπέχου· δοκίμαζε πάντα· δόξαν δίωκε· ἐπιμελοῦ τοῦ βίου· εἰρήνην ἀγάπα· ἐπαινοῦ παρὰ πᾶσι· μὴ τὴν ὄψιν ἀλλὰ τὰ ἐπιτηδεύματα καλλώπιζε· χαλεπὸν ἑαυτὸν γνῶναι· ἀργὸς μὴ ἴσθι, μηδ᾽ ἂν πλουτῇς· μὴ πᾶσι πίστευε· μέτρῳ χρῶ.

Περίανδρος Κυψέλου Κορίνθιος.

Πρόνοιαν τίμα· ἐπίτασσε σεαυτῷ· παιδείας ἀντέχου· καλοὺς εὖ λέγε· χάριτας ἀποδίδου.

Βίας Τευτανίδου Πριηνεύς.

Ἐγγύα πάρα δ' ἄτα· λάθε βιώσας· πλοῦτον ἄδικον φεῦγε· δικαίως κτῶ· ἀληθείας ἀντέχου· παρόντας ἔλεγχε· ψιθυρισμοὺς μίσει.

IV.

(Ibid. Fol. 114.)

Θεὸς [1] τὸ διττὸν [2] οὐκ ἔχων τῶν πνευμάτων
Ἔχει τὸ τριττὸν [3], οὐδενὸς τῶν σωμάτων [4]
Αὐτὸς μετασχὼν οὐ ῥεούσης [5] τετράδος.
Αἰσθήσεων [6] πέφυκεν ἔξω πεντάδος.
Κίνησιν [7] οὐ πάσχων δὲ διπλῆς [8] ἑξάδος,
Ἔχει τὸ σεπτὸν τῆς ἀρίστης τριάδος [9].

V.

(Ibid. Fol. 117.)

Ἀλφαβητάριον [1] πάνυ ὠφέλιμον.

Ἄνω ψυχῆς ἄνθρωπε τὰς κόρας ἔχε.
Βίου τὰ τερπνὰ μὴ φρένας σου θελγέτω.
Γῆν σαυτὸν ἡγοῦ καὶ σποδὸν, κἂν ᾖς μέγας.
Δόξαν θεῷ πρόσαγε κἂν ᾖς ἐν λύπαις.
Ἔχθραν μισητὴν τῇ ψυχῇ μὴ προσδέχου.
Ζήλου τὰ καλὰ, τὰ δ' ἐναντία μίσει.

1) Ἔχει δὲ ὁ θεὸς τὸ ἄκτιστον καὶ τὸ ἄτρεπτον.

2) τὸ κτιστὸν καὶ τὸ τρεπτόν.

3) τὸ ἀσώματον, τὸ ἄναρχον, τὸ ἀτελεύτητον: huc etiam referenda videntur verba: τὸ τρία εἶναι ταῖς ὑποστάσεσιν, εἷς δὲ τὴν φύσιν.

4) τῶν σωμάτων τὸ τριττὸν ἐστι τοῦτο· μῆκος, βάθος καὶ πλάτος.

5) ῥέουσα τετρὰς ἐστιν, αἷμα, φλέγμα, ξανθὴ χολὴ καὶ μέλαινα.

7) ὡς ἄξυλος καὶ ὑπέρζωος.

8) ὡς ἀκίνητος καὶ ἀμετάβλητος.

9) διπλῆ ἑξάς ἐστι τοῦτο· ἄνω, κάτω ὄπισθέν τε, ἔμπροσθεν· αὖθις πλαγίως.

10) τὸ ἀσώματον, τὸ ἄναρχον, τὸ ἀτελεύτητον.

1) Similia edidit Boisson. in Anecd. Vol. I. p. 161. Cod. Ἀλβαφιτάριον.

Ζηλωτὸς ἴσθι, μὴ μισητὸς τὸν τρόπον.
Ἦθος πονηρὸν μὴ λάβῃ σὴ καρδία.
Θύραν τίθου στόματι τοῖς ἀργοῖς λόγοις.
Ἰὸν ψυχῇ σου τοῦ φθόνου μὴ προσδέχου.
Καιρὸν νόμιζε τοῖς πᾶσι πεφυκέναι.
Λόγοις ἀκούειν βδελυροῖς μὴ συντίθου.
Μὴ κατάκρινε τοὺς κατακεκριμένους.
Νοὸς πονηρὰς ἐνθυμήσεις ἐκτρέπου.
Ναοῖς προσέρχου, καὶ θεῷ δόξαν δίδου.
Ξυρὸν καθάπερ μὴ κατεργάζου δόλον.
Ξυρὸς γενοῦ μοι σκεπτικὸς τῶν εὐτόπων.
Ὀκνηρὸς ἴσθι πρὸς μόνα τὰ φευκτέα.
Πόθον μισητὸν τῷ θεῷ σου μὴ πόθει.
Πόθει θεόν σου τὸν ποθοῦντά σε πλέον.
Ῥώμην κατ' ἐχθρῶν τῶν νοουμένων ἔχε.
Ῥοῇ δακρύων ψυχικοὺς ῥύπους πλῦνε.
Στεῤῥὸς γίνου πάγιος εἰς τὰ πρακτέα.
Τήκειν ἐπείγου τὰ πάθη τοῦ σαρκίου.
Ὑψηλὸς ἔργοις μὴ φρονήσει μὴ γίνου.
Φίλει μισοῦντας, μή σε φιλοῦντας μόνον.
Χεῖρας ἀδίκους μή τινι προσαγάγῃς.
Ψιθυριγμοὺς ἔκφευγε πλήρεις σκανδάλων.
Ὧδε τρυγήσεις πεπραχὼς σωτηρίαν.

VI.

Στίχοι εἰς γυναῖκα πονηρὰν καὶ κακότροπον [1].

Γυνὴ πονηρὰ ναυάγιον ἀνδρὸς [2], ἀῤῥένων
Ἀῤῥωστία σύνοικος οὐκ ἰωμένη.

1) Eosdem versus ex Regia bibliotheca ab Holstenio descriptos edidit Fabric. biblioth. Gr. XIII. p. 576. sub titulo: *Ἰωάννου τοῦ Πεδιασίμου τοῦ Βουλγαρίας Χαρτοφύλακος πόθος. Περὶ γυναικὸς κακῆς.* Floruit hic Pediasimus saeculo post Chr. n. decimo quarto. A codice Vaticano 711, ex quo equidem descripsi, nomen autoris abest.

2) *ἀνδρὸς* Fabr. om.

Καθημερινὴ τῷ συνοίκῳ ζημία,
Γῆρας ἄωρον εὐνέτῃ τρισαθλίῳ.
Στερκτὸν κακὸν, μέριμνα συγκαθημένη.
Νὺξ ἀσέληνος, χειμερινὴ πικρία,
Ὕπουλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦσα [3] φθόνη,
Πονηρὰ φύσις, ἀκατάλλακτος μάχη.
Βίου σκεδασμὸς, ὑπὸ κόλπον [4] σκορπίος.
Ἀνήμερος λέαινα συμπεπλεγμένη.
Πυρίπνοος χίμαιρα μὴ νικωμένη.
Ὕδρα πολυκέφαλος, ἄμαχον τέρας.
Μαινὰς σοβὰς ἄντικρυς ἀκολασίας [5].
Ῥίζα πονηρὰ χειρόνων βλαστημάτων.
Γαστὴρ ἀκρατὴς, ἠκονημένον στόμα.
Πάντολμον ὄμμα, θρύψις ἐξησκημένη.
Ὑποψίας θάλασσα συγκυκωμένη [6],
Κακουργίας θύελλα συστροβουμένη [7],
Συμπληγὰς ἄλλη Σκύλλα, Χάρυβδις, φάγος,
Εὔριπος, ἅλμη [8], στὺξ γέμουσα δακρύων.
Ἀφ᾽ ἑστίας πῦρ, κατακλυσμὸς οἰκίας.
Ἐτώσιον γῆς καὶ δυσάγκαλον βάρος.
Κρημνὸς κοράκων, Ταινάρου χάσμα μέγα,
Τὸ προστυχὸν πᾶν Ἀχέρων παρασύρων.
Ἐριννὺς ὑπόπικρος, Ἅιδης πάμφαγος,
Οἰωνὸς ἀπαίσιος ἀνδρὶ συζύγῳ.
Ὦ τις γυναῖκα τηλικαύτην ἐκφύγῃ [9];

3) **Fabr.** *ἐνδομαχοῦσα.*
4) **Fabr.** *ὑπόκολπος.*
5) **Fabr.** *ἀκολασία.*
6) **Fabr.** *συγκεκωμένη.*
7) **Fabr.** *συστροβυμένη.*
8) **Fabr.** *ἄλλη.*
9) **Fabr.** *ἐκφύγοι.*

Ἕτεροι [1] στίχοι εἰς γυναῖκα σώφρονα καὶ ἐνάρετον.

Ἀνδρεία γυνὴ πλοῦς ἀκύμων συζύγῳ,
Εὐρωστία σύμφυλος οὐ συλωμέέη.
Καθημερινὸν κέρδος ἐξ ἐργασίας.
Γῆρας λιπαρὸν εὐνέτῃ μακαρίῳ,
Δῶρον θεοῦ, σύνεδρος ἀμεριμνία,
Εὐήλιον φῶς, ἦρος ἡδυθυμία,
Πρόδηλον ἄκος, ἐμφανὴς σωτηρία,
Φύσις ἀγαθὴ, φίλτρον ἐκ τῆς καρδίας,
Βίου πλατυσμὸς, ἀγαθῶν μυρμηκιὰ,
Ἐργατικὸς βοῦς ἀρότης ἐζευγμένος,
Παροιμιακὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας.
Νέφος μυθικὸν, βλῦζον ἁδρὸν χρυσίον.
Εὐσχημοσύνης ἀπραγμάτευτος τύπος,
Βλαστῶν ἀγαθῶν ῥίζα κοσμιωτέρα [2],
Μέτρον κατειδὼς λαιμὸς, εὔφημον στόμα,
Κάτω νενευκὸς ὄμμα, σεμνότης τρόπου,
Κῦμα γαληνὸν ἁπλότατον [3] καρδίας,
Αὖρα πνέουσα πραέως εὐποιΐαν.
Ἐν νυκτὶ φρυκτὸς, ὅρμος ἐν κλυδωνίῳ,
Ἄριστος [4] ἰσθμὸς ἐν παραδείσῳ πίδαξ,
Ποδηγετοῦν φῶς, αἰθρία τῆς οἰκίας,
Γῆς εὔλογον γέννημα, γῆς ἰσαξία,
Σώτειρα προβολῆς, ἀσφαλὴς βίου κλίμαξ.
Ὀλβιόδωρος Νεῖλος ἀργυρορῤῥόας.
Σίμβλον μελισσῶν, ἠλύσιον μακάρων.
Αἴσιον οἰώνισμα τῷ συνευνέτῃ.
Ὦ τίς γυναῖκα τηλικαύτην ἐκλάχῃ [5].

1) Fabr. Περὶ γυναικὸς ἀγαθῆς.
2) Cod. κοιμιωτέρα.
3) Fabr. ἁπλότης τῆς.
4) Fabr. ἄσειστος.
5) Fabr. εἰλάχῃ.

Addenda et Corrigenda.

Pag. 15. not. 24. adde: Hom. Hymn. in Cer. 200.
— — — 25. adde: Plat. legg. VIII. p. 840. D. Franc. *ἠΐθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν.*
— 19. — 11. adde: Aristoph. Nub. 1364. *μυῤῥίνην λαβόντα τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι.* Cum schol. Süvern, comment. de Aristoph. Nub. p. 28.
— 25. — 6. adde: Fabric. Bibl. Gr. Vol. VII. p. 638. infr. ed. Harl. Nicephori Gregorae epistolam laudat, quae ita incipit: *αἱ δεύτεραί πως φροντίδες, Εὐριπίδης φησί που, σοφώτεραι.*
— 116. — b. l. 3. a. i. segm. 82. ponendum post nr. 41.
— 128. ante *Ἀντιφάνους* pone asteriscum.
— 124. l. 17. *σιλούρῳ, Ἀχρήστου* l. *σιλούρῳ, ἀχρ.*
— 143. not. a. l. 4. Misopag. l. Misopog.
— 169. l. 1. *κονιαρτὸν* l. *κονιορτόν.*
— 212. l. 18. *ὑφ' ἡμῖν* l. *ἡμῶν.*
— 222. not. 43. adde: Aristoph. Nub. 859.
— 233. not. b. lin. inf. *Μουσαῦν* l. *Μουσῶν.*
— 281. l. 9. a. i. *πιττεύει* l. *πεττεύει.*
— 293. l. 7. pro *Θημιστοκλέης* l. *Θεμιστοκλέης.*
— 305. not. 10. adde: Plat. legg. VI. p. 757. A. Franc. *παλαιὸς γὰρ λόγος ἀληθὴς ὤν, ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται, μάλα μὲν ὀρθῶς καὶ ἐμμελῶς.*
— 308. l. 3. *ἀντέγγαψεν* l. *ἀντέγραψεν.*
— 321. not. 7. l. 2. pro p. 154. A. lege p. 153. C.
— 381. l. 8. *ηὐτρέπισαι* l. *ηὐτρέπισται.*
— 444. not. 1. et 2. pro XIX. l. XVIII.
— 446. l. 11. a. i. *ἄρισται* l. *ἄριστα.*